

„МОЛОТ”

Q.891.7905

MD

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС...

РІК V. Ч. 1.

1. СІЧНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y. JANUARY 1, 1923. VOL. V. № 1.

Старий Рік: — Приймай... І я на тім виріс.

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поодиноке число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чим рукописи не звертається.

РІК V. Ч. 1. 1. СІЧНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

JANUARY 1. 1923. VOL. V. № 1.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "МОЛОТ" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

На порозі 1923-того.

Іду я, іду я собі сміло
(Не страшне мені це діло!) —
Іду, співаю і сміюся
І радію, що ось скоро
З Новим Роком зустрінуся...
Вже зближаюся до хати,
Вже і двері відчиняю,
Одну ногу піднімаю
І тільки другу ще піднімти —
А вже буду з Новим Роком
Кріпко цілуватись.
Але ба не так скойлось,
Не така була ще доля:
Мов замерзла бараболя,
Я спинувся на порозі
Мої ж ноги на морозі.
А з надвору хтось за п'яти —
Ну-ж мене стягати!...
Дивлюсь — це старий сердега,
Сивий, лисий і горбатий.
Він узяв мене за руку
І почав казати:
— «Синку, ти заскоро прешся,
Уважай, бо ще прірвешся,
З Новим Роком цілуватись —
Треба перше старі кости мої поховати».
— «А коли-ж то ви умрете?» —
Я спитав його несміло.
Захитався дід горбатий...
Щось загуркотіло....
Він сказав по хвилі:
— Тридцять первого дециембра
О дванадцятій годині
Ти побачиш мене, синку,
Вже у домовині.
А тепер ходи зі мною, поки маю владу,
Я покажу тобі свою мішану громаду.

Бачиш — там онде Льозана
(Лиши тримайся кріпко!) —
Там радяться аллянти,
Як ім вести політику,
Щоб не взяли їх дітка.
Але не журися —
«Князь пекельний» вже з ланцами
На них готовиться.
А там делегати Радянської Влади —
Ех, хороши хлопці, мудрі і відважні! .
Заваддуть вони буржуям горячої лазні!
З ними Кемаль Паша,
З ними також в цілім світі робітнича кляса.
А там, синку, подиється
По усіх столицях капіталістичних, —
Там гризуться дипломати,
Мов які содаки, на охапах
Ріжних пограничних....
Ось заглянь в Варшаву —
Нова панська «циця»,
А як пани між собою за трони сваряться...
Ось, чуєш? Постухай:
— «Віват Нарутович!» — «Убийте собаку!»
— «Хай живе!» — «Убийте!»
І удили. Бачиш, синку,
Яка то культура панська неодіті?....
І повів мене старенький на около світу.
Всі п'ять частей перейшли жи
І давай вертати, —
Аж екінці мене привів він
До нової хати.
Стиснув мою руку і геть віддалився...
Я аж тоді на порозі дійсно отинівся
І з радості скочив і отворив очі
Тай з цілої сили крикнув:
— «Здоров Новий Рочеч!!!»

Таран.

"Пролетарська Правда", Київ.

Тягне риба, тягне рак,
Та не витягнуть ніяк.
Бистро лебідь б'є крилом:
Як би знятися орлом.
Ну, рішіть цей "перевіз",
Хто без нас потягне віз?

АВТОМАТ І ДИПЛОМАТ.

— Яка ріжниця між дипломатом а автоматом?
— Гм... Автомат німий, а дипломат ні...

— Більш ніяка?

— Ну, оба вони однакові, бо звичайна людина ніколи не знає, що з них обох вилізе...

— А як порівнати до автомата українського дипломата?

— Гм... Ясна річ. Автомат і український дипломат мають тільки це спільне, що задержують в собі оба гроші і служать кожному. Але ріжнятися тим, що автомат все однаковий, а український дипломат змінюється, як хамеліон.

Ю. К.

РІЖНИЦЯ.

Як відомо всім, у Польщі було вибрано недавно більшістю голosів населення — патротичного президента, пана Нарутовича, котрого на третій день по обняттю уряду самі польські патріоти застрілили.

Після того здібне один чоловіга свого знакомого і питає:

— Чи є яка ріжниця між першим, а третим днем урядування польського президента Нарутовича?

— Є, — каже той.

— Яка?

— Ріжниця є така, що першого дня урядування польські патріоти вистрілили двадцять п'ять разів (на віват), а третього три рази, але до президента.

Швидкий.

БЕЗКОНЕЧНЕ ЧУДО.

Христос родився і живе...
До церкви йде темняк.
У церкви ситий піп реве,
За ним горлає дяк.

Як кілька місяців мине,
Оцей Христос умре,
В церкви буде все сумне,
Темняк слізую утрє.

Христос цей потім оживе,
Зрадіє знов темняк,
Нудьга від нього відпліве
І пройде переляк.

У нього буде на столі
І пасха й ковбаса;
Тоді Христос цей із землі
Полине в небеса...

Як літо тепле пролетить,
Настана знов зима,
Хай серце ваше не болить,
Що вже Христа нема:

Христос народиться знова
У яслах для овець,
Зрадіє темна голова, —
На цьому ж не кінець!

Христос оцей ізнов умре,
Воскресне й полетить...
За все це гроші піп бере,
А темнячок платить.

Кропива.

НОВАЯ РАДІСТЬ.

Новая радість
Світу ся з'явila:

2) Баба Палажка
Мікиту набила.

Ой била його
Вона добре в шкуру
2) За те, що вірив
В Семена Петлюру.

Ой била била
Сильними руками,
2) Казала іти
За більшовиками.

А там Горпіна
Своїго Кирила
2) Три дни по хаті
За чуба водила.

Казала йому
Уже розум мати:
2) Панам галицьким
Грошій не давати.

Ой тії пани —
Сама збиранина, —
2) То Петрушевич
І його родина.

Била Горпіна
Своїго Кирила,
2) Казала: — "Вір лиш
В свою власну силу!"

Не-битий.

Перед новим роком на небі.

В державі господа бога Саваофа панував повний хаос. Державний Сойт, що складався з самого Саваофа, як предсідателя, і архангелів, ангелів, апостолів та пророків, як членів Сойту, не міг прийти до жадного заключення по питанню: яку місію припоручити новому 1923 рокові, котрого малося післати на землю, як дарунок людям.

Вже відбулось кільканадцять засідань, а до жадного порозуміння не прийшло. Всі пропозиції і внески відкладались більшотою голосами.

Сьогодня мало відбутися останнє засідання в тій справі. Так, чи інакше, але ця справа мусіла бути скінчена, бо Старий Рік дожив останні дні і от-от мав випростувати ноги. Тай ще в історії не було, щоби один рік жив довше, як один рік. Отже не було жадного порятунку. Треба було висилати Новий Рік, котрого було вже зроблено з дечого і тільки бракувало інструкцій для нього.

Була 6-та година вечором по небесному годиннику. Засідання повинно розпочатись точно о годині 8-ї вечором. Саля державного небесного Сойту була ярко освічена електричним світлом.

На салю першимявився сам Саваофт, котрого вели попід руки його слуги, бо постарівши, він без чиєї будь помочі не міг ступити й кроку, — ноги тряслись тай на очі він погано бачив. Його підвели на кірсло і посадили. Він запитав проводирів своїх чи є вже дехто. На це одержав відповідь, що нікого ще нема. Саваофт нахмурив брови:

— Треба буде завести дисципліну, — проговорив він сам до себе. Добре, що в моїй канцелярії одержані деякі інформації від більшовіків про дисципліну. Треба буде в них дечого повчитись на старости літ. Школа тільки, що через прохляту блоху ранше не можна було одержати цих інформацій. Може-б було вдалось мені краще налагодити свій державний апарат, а то він геть розхитався».

Але на цих словах увійшов син Саваофа Христос і перебив думки Саваофа. Христос увійшовши поклонився і сів по правій руці. Потому почали сходитись всі інші члени небесного державного Сойту. Вони кланялися Саваофтovi і сідали в кірсла.

Вибила півднявята. Саваофт піклував слуг, котрі його піддержували і він встав.

— “Святі отці, насамперед прошу номінувати предсідателя на сьогоднішнє зібрання. Прошу тільки не ставити мене, бо я і так не прийму тому, що мені як недовиджаючій людині, погано бути предсідателем. Я сам не можу перераховувати — голосуючих.

По недовгім часі зістав вибраний предсідателем Христос.

Христос зайняв предсідательське місце, подякував за довіря і почав говорити:

— “Святі отці, Ви знаєте для чого ми сьогодня зібрались. Прошу всіх давати практичні пропозиції. Дискусувати нема чого, бо ми вже стратили кільканадцять днів на дискусії. Вносіть внесок і до внеску говоріть. Хто хоче взяти слово? А ну, що ви скажете Ілія?

— Я пропоную припоручити Новому Рокові, щоби він тримав порядок на землі при помочі грому.

— Формально! попросив Саваофт. — Відкінути пропозицію Ілії. Хиба він забув, що люди мають лучші громи ніж ми. Хиба Ілія забув, що люди краще від нього греять. Чи він памятає ту хвилю, коли він іхав на своїй тарарадайці, а як загреміло на землі, то він упав з своєї тарарадайки і розбив собі голову і потому лежав в шпитали цілих шість місяців, — чим приніс школу нашій державній касі.

— Я пропоную — сказав Михайло — дати Новому Рокові меч.

— Також не годиться. Люди не бояться. Це-ж старе оружжя, котре люди давно післали до музею.

— Я пропоную післати на землю отрубливий вітер — сказав Іван.

— Ну, ти Іван за гулянками нічого не бачиш. Радий, що 52 рази на рік тебе празнують, то й гуляєш, а про політику нічого не знаєш. Хиба ти не чув, що на землі виробляють такі отруйні гази, яких наша небесна лябораторія не може виробити? Памятаєш як в 1916 р. люди почали пускати ті гази, то все населення небесної держави так пчихало, що потому треба було спеціальний бюджет ухавалювати на чищення вулиць.

— Я пропоную післати мир на землю — сказав Христос.

— Ех, сину! Про мир забудь. Йому буде місце через яких тисячу літ. Я думаю, що з миром й ти не захотів би йти на землю, а

не то що така маленька дитина як Новий Рік.

— Ну, то нагородіть людство революціями.

— Цю штуку вони можуть і уміють сами робити. Але піддержувасти її ми принципіально не можемо. Пам'ятайте, як Діявол хотів робити революцію, то ми його кинули в пекло?

Почалась знова дискусія. Всі пропозиції були старі, з ними попередні роки сходили на землю. Люди вже всю мали. Нового ніхто не міг придумати. Всі нервувались. В кінці Саваофт розсердився і почав говорити.

— Дорогі мої! Я бачу, що ми всі на старості літ зблились з пантелею. Здається, що не даром нас забувають люди. Вони мають рацию. Ми нічого нового не можемо дати. Люди хитріці від нас. Нам навіть електричне світло завіддавно умерший електротехнік, котрий через помилку попав на небо. Наколи-б не ця помилка, то ми досі світили-б лучиною. Але це не до річи. Отже я бачу, що ми нічого не придумаємо. Жадних інструкцій для Нового Року не придумаємо. Ми стаємо старі, не здатні і до чого і, здається, нам прийдеться попрощатись з пануванням над людьми. Тому я пропоную післати Новий Рік на землю без жадних інструкцій. Хай самі люди роблять що хочуть. Може вони самі розумніше придумають. Годиться?

— Годимось! Годимось! — закричав заспаний небесний Сойт.

— Отже так і зроби сину. Пусти Новий Рік без жадних інструкцій. А тепер пропоную замкнути зібрання.

Зібрання було замкнене і кождий пішов у своє місце.

Тепер люди хай не чіпають бога, наколи Новий Рік нічого не зробить, — він в їх руках і хай роблять те, що для них найкраще. А що найкраще, — це знають робітники.

Дядько Микола.

“Мельдунок” при зміні.

Новий Рік — А то що за гільтаї попід хати волочуться?

Старий Рік — Це, сину, купка віденських умових калік, що слабують на “галицьке правительство”. Вони тут вже чотири роки підряд колядують, а ніхто з хати до них й не покажеться. Ти, однак, ними не займайсь; у тебе на віку буде много іншої роботи, а вони там під вікном незадовго з'їзнути, най лиш з Америки перестане прибувати для них доляровий “штім”.

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ.

Яка ріжниця поміж макаронами, а фашістами?
Макарони варять люди, а фашісти людій.

Чи є яка ріжниця поміж капіталістом, а безрогою?

Є, але невелика.

Яка?

Мясо безроги люди купують на поживу, а мяса капіталіста не потребують.

Яка ріжниця поміж робітником, а биком?

Бик як не має роботи, то стойти в стайні і сіно поїдає, а робітник як не має роботи, то на вулиці з голоду здихає.

Що буде робити Польща під

буть і другого президента?
Вибере третього.

Що буде після Льозанської конференції?
Подорожіє папір і чорнило.

Шо зробить містер Догерті наколи його усунуть з теперішнього ряду?

Виставить свою кандидатуру на президента.

Чи є ріжниця поміж раєм, а “чиєтвою демократією”?

Нема.

Як перше так і друге не існує.

Яка ріжниця поміж скебом, а першим чоловіком?

Перший чоловік еволюційно перетворився зі звірини в чоловіка.

а скеб з чоловіка перетворюється в звірину.

Чим стане робітник після пролетарської революції?

Чоловіком.

Дядько Микола.

НА РОЗ'ОРУЖНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ БАЛТИЙСЬКИХ КРАІВ У МОСКВІ

Літвінов (до польської делегації): — Чого-ж ви тут приїхали, коли ви відмовляєтесь роз'оружитися?

Голова польської делегації: — Еми не приїхали роз'оружуватися. Нас тітка антанта прислали сюди — може би яким способом удалося нам роз'оружити вас, більшовиків...

Бум.

Різдвяний дарунок.

В кімнаті готелевого будинку у Відні спінь “велика гордош” українського народу. Просто-спінь. В кімнаті тишина, і тільки що й чуті тут в кімнаті, це — храпіння “пана президента”. Храпіння знамените, відважне, голосне, — храпіння, що нагадує нам ті часи, коли то ми нераз із батьками різали дерево пилою, — просто храпить собі “гордош” українського народу, як на диктатора пристало. Відпочиває по гучній забаві, яку справив під Різдво разом зі своєю фамілією—“кабінетом міністрів”...

Нараз — о боги! тріпнувся сердега “президент”, та так і закричав:

— Рятуйте! Хто в бога вірує, рятуйте!

І зірвався на рівні ноги.

Позбігалаась фамілія—“міністри”, позбігалаась готелева служба тай до “пана президента”:

— Що вам “пане президенте”? Може вроці? А може об’ільські пішениці? А може винце не солодке було? Скажіть!

А той усе своє:

— Рятуйте, хто в бога вірує...

Тай тільки віддуває бульки. А піт краплисті струмочками по лиці “президента” тільки: цюриор! — тай капає десь за обшивку чудотворної “президентської” сочочки...

Насилу вдалося його трохи втихомирити...

— Що вам є, пане колего? — заговорив старий Кость Картохрайський.

— Ой, ой, проклята хай буде godina!... Ой, Сон...

— Ну, що засон? Що? Хиба ізза будьякого сну тай такий рейвах підносити? Фе, встидайтесь, та я нераз від своєї старої не в сні, а наяві діставав таких ляпніців по морді, що ну! за те, ніби, що за багато в карти грав тай пізно доміввертав, але такого-о паскудства-крику ніколи не робив... А то — в диктаторство пре, а в дому нянчиться і плаче...

— Ех, чорт, пане колего Костю, що ти верзеш?... Ех, чорт!... Тут розуму чоловікові бракує, розуму, не то що... Е-е-е-х!... Рятуйте!...

І знов затріпав ногами і почав лебедити помочі...

— Але пане мій, диктаторе, — заговорила пані диктаторова, обступивши його разом з диктаториниці, — чого ти варюєш? Опамятаєся. Роскажи нам свій сон, може ми порадимо тебе, потішими...

— Ех, чорт, ех про-па-ло... п-р-о-о-о-п-а-л-о! Нема мого розуму... Ех... більшовики... е-е-х!...

— Більшовинки кажете?! — зарипотіли всі разом. — Ох, лишенко! Шо-ж вони вам вділяю? Більшовинки з Росії?...

— Ох, та де там з Росії! — З Галичини, українські більшовики... Операцію мені робили... Мозгівни-

цию прочистили, — геть випорожнили, казали свіжого мозку напахають, лучшого, як мій... Ох, рятуйте! Розуму! Розуму не маю! Гвалт!..

І заметушились “міністри”.

По лікарія післяти, нехай збадає умовий стан “пана президента”! — закомандував один з “міністрів”...

В готелю зробилося чисте пекло. Нараз влетів до кімнати спеціальний післанець:

— Я до пана президента, — заговорив. — Пакунок маю з Галичини.

— З Галичини?!!! — закричав “президент” і скопив поданий йому пакунок.

До пакуна була причеплена карточка, на котрій було написано:

“Від українського селяниня зі Сх. Галичини — Івана Набійморди — до самозванчого “диктатора-президента” Евгена І-шого.

Пане вітром підшитий:

Два місяці думав я, що то вам післати в презенті на Різдво, — чи корону на голову, чи булаву королівську, — і вкінці прийшов до переконання, що найлучше зроблю коли пішлю вам два фунти телячого мозку. І ось посилаю вам в цім пакунку тих два фунти телячого мозку, — вставте собі у свою мозгівницю, бо вам бракує. Мозок свіжий, я тільки що купив у різника”...

Ох і не дочитав бідний “диктатор”. В голові знов щось “заликувало” і почалося старе: “Рятуйте!”...

Хто знає, що було-б з того вийшло, як би не лікар, що якраз увійшов на той час до кімнати. При його помочі удається “панам міністрам” застіквати “пана диктатора” і — по довшій церемонії та по життю порошків до спання “пан диктатор” Евген І-ший знова зачнув.

Пакунок з телячим мозком, а також стан “пана президента” зістають покинуто під опікою лікаря. Коли відбудеться вкладання “різдвяного дарунку” в мозгівницю “пана диктатора” — ще не знати, але що це буле зроблено, то в цьому нема жадного сумніву.

Бум-бум.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

З новим роком.

З новим роком, з новими брехнями,
З новими лайками, з новими бійками,
З новими лакейством, з новими мріяками,
З новими бондами, з новими збріжками —
Поздоровляємо всіх патріотів,
Всіх “амбасадорів”, всю “екслекцію”,
Всіх дурисвітів, всіх грошокрадів,
Всю ту українську інтелігенцію!

З новим роком, з новим “муншайном”,
З новим кадилом, з новим попом,
З новими картами, з новим “пул-румом”,
З новою працею, з новим гордом —
Поздоровляємо всіх реаліїніх,
Що у темряві сидять, як жуки,
Котрі не хочуть боротись за волю,
Яких обкрадають всікі панки!

Digitized by Google

Гладь — Пачка.

Тепер вже нікому не повинно бути дивно з характеру редактора “Укр. Гол”, Гилька. Редакція “У. Г.”, бачте, знаходиться всього кілька кроків від торговиці, куди гонорські фармері привозять свині і іншу скотину. Звичайно, — свинячий дух вітає понад тою околицею, як той голуб на Йордані...

Уесь запас ліку 606 на світі зістав закуплений капіталістами. Вони, бач, хочуть уратувати сифілізацію.

К. Вишньовський, з Бостону, у котрого горішній поверх мабуть не умебльований, хоче оживити здохлу і зариту в гною Петлюровішину коштом Укр. Роб. Союза і “Нар. Волі”. Іще кажуть що дурні пішли ліс числити.

Відколи редактор Гилько, від віннігеського “Укр. Голосу” дістав в Тарнові копняка в департамент закордонних справ, він заховується так немов його копнули в голову. Може у нього не має ріжниці між одним і другим? Бо його аномальність аж занадто видна.

Добре було, аби біснуваті редактори джерзиситської “Свободи” упали стільки разів на ніс, скільки разів большевики падали на сторінках онучі — “Свободи”.

З укр. патріотниками починає бути щораз гірше. Зразу були лъкаями, відтак собаками, відтак свиньми, а тепер одні пішли в польські послі, а другі в донощики-провокатори.

Новий рік буде замітний хиба тим, що з кождим його днем на світі буде діятись щось нового. Бажані було, аби те “нове” почалось зі Східної Галичини.

Вертаючись ще до свободячих редакторів, добре було-б, аби вони з Новим Роком поставили брехати в ногу з іншими їм подібними. А то їхні брехні іноді одна другій горло перегризає.

ПІСНЯ ГАЛИЦЬКИХ СЕЛЯН.

(На нуту: “Бог предвічний”.)

Кат новий на світ з’явився,
Прийшов пан, прийшов лях,
Під український дах
І утішився.

I панує у нашій хаті;
Польський пан, як кабан, —
Мішок дре і квичить
I диктує нам.

Кажуть пани, щоб їм коритись,
До іх ніг кланятись
I кари боятись, —
З лихом миритись.

Називають нас “рускім бидлом”,
Ой на наших братів,
На нас бідних мужиків
Кажуть стріляти.

Люд робочий все голодує:
Ісль травя-коріння
I зносить терпіння, —
В ямах ноуе.

А пани всі лиш п’ють гуляють,
Влізли в хлопську хату,
Як свині в загату
Тай шкоду роблять.

Ой іх панство скоро скінчиться,
Бо луна червона
— Той пострах на пана —
Вже дуже близько!

Кость Біжик.

НЕЩАСНИЙ.

- Моя жінка не розуміє мене,
- Який ти щасливий!
- Чому?
- Бо моя мене наскізь знає.

ЧЕРВОНА МОДА.

Червона тепер мода скрізь,
Червоний всюди цвіт,
По всій землі червоний рух
Росте вже много літ.

Здобули владу на Україні
Червоні мужні;
Не люблять цього явища
Українські панки.

На владу ту червоную
Ї церковники ревуть —
І бога й богоордину
Збороть ї зозвутъ.

Ворохой-ж на Україні
Не буде вже ноги,
Бо Україна червона,
Червоні й вороги...

Вони стали червоними
На Україну йдути,
Бо лиши кров червону там
І в день і у ночі,

Спитаєте: — церковники
Червоні чи ні?
Так! і в них червоній цвіт
Побачите в ці дні.

Вони плють самогоночку
В червоні часи,
Тому у них червонії,
Червоні... носи.

Карась-Пачка.

ДОБРА ПРИЧИНА.

— Ти Романе знову спізняєшся до школи? Що скажеш на своє оправдання?

Прошу пана професора, тато біліся з мамою, то я чекав до кінця, бо хотів знати, хто сильніць.

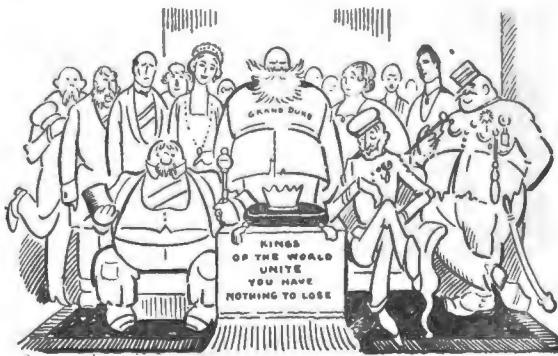

Рисунок Арт Юнга

МОНАРХІСТИ ЗФОРМУВАЛИ ІНТЕРНАЦІОНАЛ.

Шістьдесят монархістичних делегатів у Мюніху зформували видну організацію. Головний їхній клич: *Об'єднайтеся!* Ви не маєте нічого до сраження!

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"Трафила коса на камінь".

В однім селі в Сх. Галичині був собі мужик, роботягий чоловіга тай не дурний. Бачив він яка несправедливість діялася скрізь, тож над всякою справою він любив трохи подумати, а це зробило його свідомим чоловіком.

Одного разу прийшов до нього продавець святих образів (маляр), а мав він тих образів багато, наївтіть "батька небесного", і як тому селянинові показав, то той аж за голову злапався. І йому прийшло на думку: як той маляр міг тац гарно "отця небесного" намалювати? І запитав він цого продавця: скільки один святий коштує?

Продавець думав, що хлоп дурний і його вдастся натянути, тай зацинів п'ять корон. Селянин тоді запитав, чи він не міг-би намалювати його родичів, за що він заплатив більше двадцять корон.

І знов продавець думав, що є нагода ще й так зробити інтерес, отже запитав, де є тій його родичі? А чоловік каже, що його родичі давно померли...

На ті слова продавця немов грім поразив і він вже злісно каже, що померших малювати не може, і то не тільки він, але і в цілім світі не знається чоловік, який це потрафиви зробити.

Селянин почав дуже сміятися, а продавець дальше почав виправдуватися із того: як він може малювати когось, коли він його не бачить?

Тоді селянин ще гірше розсміявся тай каже:

— А як-же ти міг малювати бога, коли ти його не бачив?

Почувши це маляр, як опарений, почав збирати свої образи і скоршев, чим селянин ще вспів що сказати, драпнув з хати.

Наказував десь сердега десятого, щоби не ішов з такими справами до того селянина.

Терне.

Кривульки.

До редакції "Канадійського Фармера" післав якесь чоловія спідзуюче питання:

— "Євангелисти Матей і Марко пишуть, що оба розбійники, повіщені побіч Христа, зневажали Христа, а евангелист Лука пише, що Христа зневажав лише один розбійник. Хто отже правду каже?"

Редакція "Кан. Фармера" відповіла таке:

— "Тому, що св. Лука подає точніший опис про життя і смерть Христа то правдоподібним отже є, що св. Матей і Марко помиляються".

Он воно куди! "Святі тай помиляються. Що-ж вони за святі, коли помиляються. Помилятися може на вітві звичайній смертельник, а не тільки святі!"

Та все-ж редакція "К. Ф." не повинна була завивати правди в папір, але сказати отверто, що "святі" про дану справу не мали поняття та писали на сліпо, цебто писали про те, чого не знали — значить брехали.

Подає американська преса, що в парохіальному домі о. Підгорецького в Нью Йорку вночі (над ранком) з понеділка на вівторок (11-го — 12-го грудня) був "фаер", цебто пожар. В домі був тільки помічник о. Підгорецького, а самого о. Підгорецького, — каже преса — не було дома.

Чи спитають вірні парохіяне "превелебного отця" де він буває та пізно вночі?...

Британський прем'єр Бонар Ло заявив у палаті громад, що Велика Британія зачне в цих днях будову двох нових дреднотів великих військових кораблів). Це станеться — сказав він — згідно з постановою вашингтонської роз'оружної (!!!) конференції.

Ой, голубчики, аліянтики, якіж ви точні!.. І справді Велика Британія показує, що не тільки вміє радити про "роз'оруження", але й виконче ухвали "роз'оружних" конференцій!...

У французькому парламенті внесено буржуазними послами законопроект, на основі якого в Франції мали б право голосування тільки старші жінки понад 38 років життя.

Знають панове буржуй, де криється реакційність, і при помочі старій бабів хочуть ратувати свій

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Мітар.

Бюлетин виказує, що в копальні вугля сталася велика катастрофа: робітників присипало живцем, з котрих 71 зістало убитих, а 118 рабочих.

Перший власник копальни: — Много убитих?

Другий власник копальні: — О, кілька. Але тії робочі Івані повинні також приучуватись до великого ризика — так як ми ризикуємо зі своїми підприємствами.

ТЕЛЕГРАМИ.

Варшава. Звідсіля польські фашисти вислали первого президента Польщі до "Царства Небесного", щоб він виеднав у Єгови місце — як для тих-же фашистів, так і взагалі для цілої польської шляхеччини..

Лондон. Англійські фашисти зробили тут велику параду своїму колегові Муссоліні. Параду могли зробити більше крикливово (тим-же "славнішо") робітники міста Лондону. Наслідком тієї "помочі" Муссоліні і його колеги так "парадували", що їхні циліндри геть були встелені вулиці міста.

Вашингтон. Рут сподіється за-

гального "мира" в світі, — скоро тільки "Вуйко Сем" побудує 66 воєнних кораблів.

Москва від Париж. Стверджено, що більшовики мають в своїм посіданню царську корону і другі цінні речі, вартості шістдесят більшіння долярів. Телеграфічні політичні "механіки" в Париж дивуються, як тії "нецивілізовані" більшовики забрали в свої руки такі дорогі речі? Та вже щоби тримали, то пів біди, — а то хочуть профати і за тії гроші поправити господарство, котре знищили їм "цивілізовані" французи і англійські іхні полечники!...

НА НАУЦІ ПОЛЬСЬКОЇ МОВИ В СХ. ГАЛИЧИНІ.

(Правдиве.)

Учитель (до малої української дівчинки): — Слухай, Ганусю, ти читала доперва про малого хлопчика, котрий називався Валюсь. Знаємо отже, що малій хлопчик називається Валюсь. А скажи-но мені, як він буде називатися, коли вже буде великий?

Гануся: Вальок...

Учитель (червоніючи зі злости): — Сідай, сідай, — нема то як з тебе вальок... Не Вальок, дурна како-то не Вальок, а — Валенти!...

Original from

Бум-бум.

БУЛИ ХОРОШІ, ЯК ДАВАЛИ ГРОШІ!

(“Штука” з Канади.)

Чуєте товариши фармері і робітники? Це до Вас п'ється!

Думаю, що ще всім нам українським фармерам і робітникам в Канаді є в пам'яті ті часи, коли монетопатріотична тарарадайка робила прогулки в провінції, почавши від Манітоаби, а скінчивши в Альберті, з двійкою, трійкою, а то й з чвіркою богословських пасажирів та з дзвінком народної роботи на ший. А органи як чудово — то по вовчому, то по собачому — виводили ріжківництва мельдії, — ей бо' чудово! Все те чудотворення вавилонської вежі так і стерчить перед очима хто на це дивиться...

Та де там тобі бідний С. Табачнюку зі своєю Явдохорою вдати таку кільоунщину! Це-ж люде речарської марки під назвою вертихвости Крамарі, Кудрники, Гікаві, а тепер Стецьки.

— Гей, — вигукує один з них — ти куди прешся.

Відповідь: — На православіе...

— І я...

— І я...

Кудрник: — Я маю бути органом православним, бо Свистун ізлив до царського жеребця Платона до Америки і той сказав, що я можу бути.

Крамар забулькотів щось:

— “Бу... бу... будка також”...

І замовчав.

Гікавій, як звичайно загікався і ледви вирнгнув:

— Я... гик... гик... буду гикати на своїх органах на всіх, на всіх і проти всіх...

І гикає.

Тоді “У. Г.” зі Свистуном нашмарували православні клявіші, посадили на тарарадайку і віо! між фармерів нащіплювати православ’є, не мов віспу. Щепили великих і маліх. Хто дав більше зелених, тому давалося більше прищіпок, а хто менше, — тому одну і пів.

А Свистун все висвистував:

— Гей, українці мої! Які ви мудрі та хороши — за гроші! Ми побудуем у ваших печінках статую православія таку сильну, що як влупить статую католицьку, то тая зробить великий хляп!..

А “К. Ф.” побачив таку комедію та все:

— Гик, гик... шур Майк, робіть великий хляп!..

І всі так і кричать:

— Гей, українці давайте гроші!..

Ех крізо канадська! Нехай тобі трясця! Ми щойно відібрали вам

бі на толоці глиною, а тут — гов Мікіто, бо хлопчісіка фармері і робітники з’убожіли, а що найгірше — зрозуміли підлість “народної” роботи і тепер статутів нема і грошей нема, а ми, монетопатріоти, робимо хляп за хляпом. Тепер, як його, вже й зробили ми немалі хляп. Ех, українці, які ви не хороші, тоді, коли не даете грошей!

Вегревілець.

“ВІЗ І ПЕРЕВІЗ”.

По смерті першого польського президента Гаврила Нарутовича польський “піпа” — “мял казане” і сказав, що вибраний недавно і убитий президент Польщі, “то бил не хшесьціянин, а соціяліста, і Пан Буг го покарал. Соціяліста не бендає жондзіл, Польском свентом”.

З того всього я “гришний” думав, думав і прийшов до переконання, що — який Нарутович, та-кий і другий подібний дери-шкірковік в роді отцового попа. Тому рішаюся попови в вічі начхать і сказати:

В Польщі не будуть рядити
Ні зрадливі “соціялісти”,
Ні попи, —
Тільки робітники і хлопи!

Т-й.

ОБОМ ІМ ТЯЖКО.

Нуждар: — Прошу, поможіть мені, пане товаришу в тяжкім життю!
Пан Пузатий: — Шо? Як смієшти, волоцюго, звати мене своїм товаришом в тяжкім життю?!

Нуждар: — Як то? Я думаю про чи то нам обом тяжко: мені тяжко жити, а вам тяжко... ходити

ПОВІЗ БУДКА ДО РИМУ ТЕПЛУ “ВОВНУ” НА ЗИМУ.

Всі ви певно вже чували
Про Будку оттого,
Про українського хруна —
“Пискура”*) святого.

Пігнав Будка той до Риму
“Скалу” розгрівати,
Шо в морозі застигає, —
Шо й “вовни” дати.
— “Не замерзай, скalo моя, —
Католицька віро!” —
Сказав Будка. Й повіз вовну
Тій скалі в офіру.

— “Я не дам тобі умерти,
Бо баранів маю;
Хоч іх дуже мороз тисне —
З них вовин здираю.
Тай не тільки деру вовну
І в клубки збиваю, —
Я усіх, як дике стадо,
В оборах тримаю.

I тримаю так в руках,
Що мусять мовчати...
Вмію я дурити іх,
Вмію підбирати!

Прийми отче цей мій дар,
Ту овечу вовну, —
Може даш мені за це
Вищу владу духовну.

Може висвиши мене
Ще у кардинали...
Ох, тоді то барани
Вовну би давали!..
Зроби-ж отче менеnim, —
(Змілуйся над нами!)
Як уже не над людьми,
То хоч над малпами!...

Т. Фортума.

*) Єпископа.

А ВСЕ ТАКИ ВИЙШЛО!

Одно видавництво приступило до видання гумористичного часопису. Видавці припоручили “гумористичному” редакторові, щоби він так зредагував той часопис, щоби всі прихильники сміялися, читаючи, а вороги щоби аж плакали перед влучними “атаками” гумористично-го часопису.

І що ви скажете? Редактор — мимо найцикніших бажань виконати волю видавців — зредагував часопис так, що — вороги сміялися, а прихильники плакали.

Знаєте, чому? — Вороги сміялися з такого “гумористичного” часопису, котрий не був гумористичним, і це боліло прихильників, тому вони плакали.

Хоч не так, як треба, а все таки

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT Бум-бум.
URBANA-CHAMPAIGN

Digitized by Google

КОНЦЕСІЇ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ.

Рисунок Артін Ранга

Де є олива, там і війна можлива.

НОВОРІЧНА ЗАЯВА "САМОГОНКИ".

Я "самогонка" родзинкова, сливкова, цукрова, хлібова, газова, а навіть і "свілова" і прочая і прочая... Признаюся, що я за минулій рік багато лиха наробыла.

Я тисячам голови задурила.

Через мене батьки дітей та жіночок полишиали.

Багато по шпиталях лежать, а скілько по криміналах через мене сидять, то й не встані порахувати.

А докотрі то й без вісти пропали, а все через мене "самогонку".

Так! Я до цого злочину признаюся.

Але я і цого не затаю, що я багатом добра зробила, тай ще яке, о-го-го-го-го!

Тисячі "людей", що мною торгували, — автомобілі покупили, дому п'ятьповерхові, фарми, — ну, багачами поробилися! Все це за мене, "самогонку", натягли. А як досить награбили грошей, то мене, "самогонки" втіндаєтесь! Ага, я-ж вам за те збитка такого зроблю, що будете мене памятати!

Я заапелюю до всіх тих, що мене пили, щоб перестали мене пити. Я відкрито по всіх "пурумах" та церквах, по патріотичних товариствах та фармах, заявлю, що я — отрута! Я негідниця! Через мене всюди наїзд гине, а всі ці "інституції", що я повище значила, це мої колеги, я їх колись слухала і в пригоді їм була, а тепер мені в пригоді стануть тій же геміваки, як перестануть мене пити.

А ви всі дармоїди, не будете за мене в роскошах жити, а будете примушенні закачати рукави та іти до роботи. Годі з мене жити! Лише ви, темники, попріть мене, — більш мене не пийте, лиш погляньте на минулій рік, якого лиха я наробыла.

Я "самогонка" признаюся до вини.

Не пийте більш мене в тисячу-дев'ятьсот-двадцять-третім році!

С. А. н.

ЗАЛИЦЯННЯ.

Не сумуй моя Мокринко, а скажи правду, чи підеш за мене?

— Ні.

— Чому ж? Бігме, що коли ти вийдеш за мене, то зразу куплю тобі п'ять бушлів паводу того що маювати "Фейс"; підстригати тебе буде барбер що понеділка і суботи; спідницю кравець зішне з пів ліктя, не дивлячись на те, що ти висока як бостонський поліцай; блузку тобі куплю з двома ворітниками: один на грудях, а другі на плечах; капелюха спроваджу широкого як старокраївій стіжок; чевічки куплю № 3½, хотій на твою ніженку девятирічну замалий, але це нічо, — мода і все! Скажи підеш, чи ні?

— Ай-до-нов.

— Вел, Мокринко, мені вже здається, що на такі услів'я щоб хто, то я згодився-б, а ти все одно, ще без серця і смаку. Та я ще таки згадую тирадії і ось коли нас таєць Мокворий звінчає, — я зарах

заасекурую тебе і себе і будем ждати нетерпільно кого скорше з нас вхопить... Як тебе, то я буду старатись о другу, а мене — то ти теж не мала... Ну, щож годишся?

— Є-е-ес...

— Ну, то куда тепер направимось? Я такий утішний, що вже згодилася... Чвалаймо просто до отця Моквория нехай нас вінчає... Як ти на це?

— Ай тінък іти біфор до асеркурації...

— Якже-ж так?

— А так, що я вже вінчана з трьома покійними і за всіх трьох асеркурацію дісталася...

— Але-ж ти ще молода... Я думав, що ти ще дівка!...

— В тім то і лихо, що молода і за молодих віддавалася, та як гадаю було, що довго смерті ждати, терпець рвався і я приневолювали своїх попередніх мужів силово винаходів чимськореш кінчати життя.

— Та-а-а-ак?! Ну, то даруй, Мокринко, за тробил, я не хочу тобі так великого клопоту завдавати... Гуд бай!...

— Чекай... Вернися... Я... я...

— Нема! Гуд бай!...

Вегрев'янець.

ТАК, АЛЕ...

Зустрів я Омелька —
"Приятеля" свого
І завів з ним розмову:
Що чути нового?

— "Погано, мій друже,
Не люблять дівчата,
Мабудь я вродився
Там де поросята".

І почав научати
Мене, як робити:

— "Щоб дівка любила,
То треба дурити.

Щоб вірно, горячо
Тебе полюбила,
Зробися дурненьким,
Мов корок з барила.

Веселій будь завше
І смійся без впину,
То й дівка пригорне,
Як мати дитину.

Кажи дурні байки —
Які лише знаєш;
Будь злим лицеміром
Тоді — скористаєш.

Ніколи не важся
Дівку научати, —
Буде лиць сміятьсь,
А то ще й плювати..."

Можливо і правду
Омелько говорить,
Та я не вісім вдію, —
Хай другий не робить.
Т. Л. П.

Вище, тату, вище!

(Картинка "народньої" роботи.)

— І чому ви тату ие лізете вище? — кажуть синахи Петрушеви-ча.

— Бодай вам діточки брови по-облязили. Куди, на якого чорта буду лізти?

— Таж тату лізть на державний трон, ми вас підсаджуємо. Ось булава і шапка з червоним дном. Ну, ну, вище і до правління буде бли-щє!...

— Ох діти ви мої дурненькі діти, де ви бачите ту державу та трон булаву і шапку? Чи не з горячкі часом ви булькочете?...

— Тату, коли ви кажете, що ми з горячкі говоримо, то певно, що й ви не маєте всіх дома...

— А тож чому, діти?

— Тату, тату, чому ви нам досі не сказали, що ви є бездержавний диктатор, — немов Адам без штанів.

— Е, синочки, не говоріть так, бо гріх вам за мене буде. Знайте, що я не для себе засновую галицьку державність за кордоном, цебто ось тут у Відні, я вже ста-рий, — все то для вас.

— Так, так, так, тату, — виба-чте, ми согрішили. Лізть вище, а з гори буде вам видно всі наші держави поза кордоном. Лиш про-

симо вас не дивіться в той бік, де Галичина, бо там таке робиться, що як побачите, то буде вами трі-пти сім літ пропасніця, — еге, сім літ, а за тих сім літ то ми у-спієм широко порозбудовувати свої держави поза кордонами. Ви за своїм кордоном, а ми за вашим кордоном, — і може прийти до того що на всій землі нічого не буде лиш позадержавні кордони і позакордонні держави. Чи не так, тату? Чи може ви знов скажете, що ми з горячкі булькочтимо?

— "Ні, діти, вже не скажу, що з горячкі, бо на цей раз ви висловлюєтесь просто по дипломатичному. Я теж так думаю, що чорт там з Галичиною нехай собі там хлопці пупці вирізують... Наша державна влада за кордоном, наші права за кордоном, закони за кордоном, жінка і діти за кордоном, політика за кордоном, панчохи і портянці за кордоном і ми всі голі як бубни за кордоном та вся наша просто варяцька ідея за кордоном.

— О, пардон, гов тату, бо пар-дон не так виглядає.

— Ну, годі діти, я трохи пере-солив кулему. Нехай йому біс...

— Тихо, тихо, тату, бо трон ва-литься. Може післати по доктора хайби вам компреси приложив до язика? А то він у вас дуже розі-грівся...

— Ех, чорти б то забрали і по-що було Назарука висилати до Америки?! Тепер здається мені, діти, що буде капут моїй балабуш-ці, бо "авс" і пропадемо. Вже я говорю з горячкі, а тут всі наші закордонні доктори порозлазилися поза кордони і тепер хоч тю-тю кричи за ними...

— Здається, тату, що ви пішки і-де те.. Пардо, кордон "нех бендзє похваливоні ріпа з мотузком: стовпо творення вавилонське, двонога жа-ба і чотиронога попадя. — щось крутите що й сам куцхвостий не дозбере. Антанта вас за чуб сміче, а в додаток дулі тиче. Вже навіть віденські діти в "ци-ци бабки" на смітниках бавляться і приговорюють, що Йолуп на Йолупові іде і Йолупом поганяє, бо й справді Галичина в огні а ми гнiem в за-корочнім смердячім багні.

— Так, так, діти, так!

Веревілець.

ЧИТАЙТЕ!

"УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТИ"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий ви-ходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспонден-тів в Європі, як також в ріж-них центрах української еми-грації в Зл. Державах і в Ка-наді.

Передплата виносить:

В Європу	\$10.00
В Злучених Державах:	
На рік	7.00
На 6 місяців	3.75
На 3 місяці	2.00

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

THE UKRAINIAN DAILY NEWS
502 E. 11th St., New York, N.Y.

НА "ПЕРШОГО АПРІЛЯ".

В Америці є звичай
Вже від давна дуже,
Що на "першого апріля" —
Стережися друже!

Бо тут хлопці і дівчата
Творять всякі штуки:
Обдувать тя, зроблять збитки
І плещуть у руки.

Раз малий Івась хотів
Так маму здурути,
Прибіг з кухні до покою
Тай став говорити:

— "Мамо, в кухні якись пан
Шось дуже жартує.
Він служницю обіймає
І в лиці цілує".

Мама встала обурена
Тай клене зі злости:

— "Зараз йому я мітлою
Порахую кости!"

І вже ішла розлючена,
Щоб "пана" набити,
А хлопчина засміявся

Тай став говорити:

— "Не йдіть, — я вас так дурив,
Тато служницю цілють, —
Це нічого злого!..."

Біжик.

ФАТАЛЬНА ПОМИЛКА.

По вечеї каже батько:

— "Іди сину спати,
Завтра рано, скоро сонце,
Мусимо вставати.

Тільки вважай, не заспій,
Бо стратимо днину;
Скоро когут раз запіє, —
Зараз вставай, сину!"

Син умучений — скоренько

Положився спати;
Батько усів на постелі —
Люльку набивати.

А курець із нього був, —
Курив до загину!
Тож і тепер прокурив
Мало не годину.

Сином добре вже у сні
Колосати стало,

Аж тут чує щось: лоп-лоп! —
Лопати почало.

І лиш батько положивсь, —
Син почав кричати:
— "Гей, вставайте уже тату,
Вже пора вставати!

Вуйко з Грицьком вже в стодолі
Стали молотити!..."

І почав з цілої сили
Батьком тормосити.

— "Тільки мовчи, — каже
Я тобі подуру! [батько, —
Ти не знаєш, що то я так
Тепер люльку курӯ!"

— "А бодай вас! Який біс
У вашому роті
Вихляпнє, витріскує,
Як свині в болоті?"

Н. С-н.

Original from Google
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

В яслах лежить,
Хтож побіжить
Поклонитися йому?

ПОЗІР, ПАРОХЯНЕ І РЯНІ ПАТРЮТИ!

Пишіце Петрушевичів “міністер” і провідник “гогорян” бразилійських лісів — Петро Карманський у збірці віршів п. н. “Al Fresco” — слідуєчо:

“Не маємо ми ще фахових дефравдантів,
Ми правно дістаем від люду хабарі.
І не найти у нас муштрованих бригантів,
Які з ножем в руці мишкують на зорі.

Навіщо нам сих штук? Наш люд такий ще темний...
Він радо сам платить свою народню дань.
Потреба лише найти всесильний ключ таємний,
А люд відчинить скарб для наших всіх бажань.

Потреба лише зійти зі свого педесталю
І “увійти в народ” з яким пустим кличем;
Ударити в болик народніх кривд і жалю —
А все відчиниши сим посвяченним ключем”.

І думав бразилійський вождь, що український народ ще справді увесе такий темний, як оті малпи бра-

зилійські, тай не загляне до його книжки, побачивши, що вона під італійським наголовком. І тішиться Петрушевичів “міністер”, що наш народ такий ще темний, що сам радо платить за ріжні “бонди” та кидає жертви на “негайні” справи для Петрушевича. І віхваляються Карманський, що “вожді” та самозванчи диктаторні, які в своїй уяві засіли на педесталю, на президентськім галицькім “троні” у Відні, лучше обігають з народу шкіру, як явні злодії-дефравданти і розбищаки, що мишкують з ножем в руці по ноочах.

А ви що на те, парохяне і ряні патрюті? Чи справді ви годитесь стати нарівні з бразилійськими малпами? Уважайте, братіки, що малпи податку не платять, бо вже настільки не дурні вони, щоби годувати Петрушевича і других дармоїдів! А з якої речі на вас адвокати (Петрушевич адвокат) накладають податки та ще й сміються з вас?

Швидкий.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

КОРЕСПОНДЕНЦІЙ

ПЕТЛЮРІВСЬКИЙ "ОФІЦЕР" В БОСТОНІ.

До Бостону приїхав петлюрівський "о-фіцер".

Це не яка будь риба, а "о-фіцер". Ефель його здійснили його "лянцмані", і пітиали, що там в Галичині? Як там робітники і селяни? То вони з погордою неохочо відповіли:

— А що мене обходить та 'мужва' (селяне)! Я був паном, у мене був "пуз-цер" (цеб-то раб, котрий його чистив) а наївть два, три, як мені цого бажалось, і то мали слухати мене, що йому скажу, а ні то' нагаем по спині і 'баста'!

Однослідчане побачили, що він така гадина, і більше його о нічм не питали, таїздилися з ним не хотіли.

Аж однієї хорошої неділі в Бостоні було скликане віче в користь політичних вязнів Східної Галичини.

Між іншими прийшов той петлюрівський "о-фіцер". Ще не вспів бесідників слова промовити, а він як наробить крику:

— Це неправда — каже — що польки заняли Галичину! Це неправда, що польки знущаються над робітниками і селянами!

А дальше кричить, що те хамство (цеб-то селяне) стали замудри, не слухають панів, не покорються їм, ну, таї тому те хамство платити своєю шкірою, бо. не є покірне.

Так я лише три неділі як свідти, я все знаю, а вам всім приказую замовчати!

Не вспів він скінчить крику, дікого галасу (він певно забув, що він між людьми, а думав, що він між петлюрівцями), як не наскачать на нього його лянцмані, тій перед котрими він попередно хвалився, що грав пана в краю, та як почали його "пудувати", привмовляючи:

— Ти не був три неділі пузкований, то тебе за знущання над нашими селянами п старому краю тепер тут попуцую!

Та так його попуцували, що в новім убранині дірки поробили, "фей" масаж" ділли, на голову "шампу" налили, та сіні "окуляри" надягли. Ледви з галі втик, а лянцмані всі сміялись та в слід кричали: Зажди, то ще раз тебе попуцую!

Отаке то спіткало петлюрівського "о-фіцера" на вічу в Бостоні.

О-КІЯ.

ПРО ОБРЯДИ ПОПІВСЬКІ ТА ІХНІ ДІЛА ЧОРТИВСЬКІ.

Кітченер, Онт.

Помимо того, що в цій місцевості є іншу робітницьку організацію, є ще тут маленік чиє число людей, котрі все ще плachtуть і стараються всіма силами, хотяж раз в місяць, спровадити собі шкіролуп-попа, бо, мовляв, без него ніяк не можна жити. Так то наші парафайні з тяжкою бідою перебули ціле літо без пастуха, бо не могли дістати. І ще були-б чекали, але на жальдині гамільтонських овечок прислали їм епископ. Кудах якогось цапка з вусиками, з бородкою, щось в роді кози, і як тільки почули наші парафайні вістку, що вже в Гамільтоні є того рода повторка, та давай собі його спровадити.

І так перший раз цей цапок прибув до нашої місцевості 15-го жовтня м. р. По скінченню своєї плутанини в кошарі

зазивав усіх присутніх під кошару на мітинг, і если-би був знати цей цапок, що ми присутніми є робітниками розмітків поглядів, котрі прибули тільки поглувати з нього із його овечок — був-би певно цого не зробив.

І так по отворенню того мітингу було першою точкою — з'організовання парафії, бо присутніх було поважне число і цапок думав, що буде добрий бізес. Але тут діло стало ребром. Присутні сказали йому: — "Проч з поширюванням темноти, наминні треба правдиво робітничою науками!"

І дурисів — замість доларів набрав ганеби, а за доларами висилали його на "стріт" бити біюю і шуфлею "оперувати" і так по всій цій окажі цапок заявив своїм вірним, що більше не приде сюди если тут є такі люди, що хотять правди. Вірні прирікли більш чесних робітників не впустити до галі.

Другий раз ця повторна загострила знов до нашої місцевості 26-го листопада. І так я звичайно, в половині своєї плутанини вилазити на півдіння і починаю: — "Дорогі мої покірні, інні вилкаді зі службника (цеб-то з евангелія) не буде, а просто буду брати з теми дня. Парафайні! Найбільшим нашим ворогам інні на світі є — Ленін і Троцький. Мой покірні через них інні не маєте роботи, через них вони інні знаходитеся в нужді, моліться Богу, щоб вони повиниали, а тоді буде добре нам жити на світі!"

І так від початку до кінця своєї ганебної промови. Почав і скінчив лайкою на робітничих проводарів і взагалі на всіх чесних і свідомих робітників, а під час його промови воздух зі самогонки від парафайнів бушував по кошарі немов осіння мрака зі складом сонця.

По тій окажі знав на мітинг. Предсідатель відічнявши мітинг, почав молитися: — "Отече наш Іже єси", і почав хреститися до Косцишко, котрого портрет висів на стіні, бо все було в польським костелі.

По предсладелеві забирає слово привувший цапок: — "Дорогі, дорогі!" Я тільки що до себе, а за вас дуже маленько. Що до парафайніального тульсу, то в вас так яксьо є. тільки треба вам евангелія, бо я не буду возитися зі своїм, я баща зі ступою, мусите мати своє. Отож я до цого "бас", дайте гроши, а я дістану. Така дурниця має коштувати тут в Канаді 30 дол., а зі старого краю я вам дістану за 2 леви і 5 шосток, бо без такої дурниці не мож обйтися. Ще треба ладану, але то вже і коксом почадимо, аби дешево коштувало".

І на цім та хляпаніна скінчилася.

Іван Довбня.

ПОРАДА СІМ І ТРИ "ВОДРИ" ПАРОХІЯНАМ.

Ютика, Н. І.

Геркімерські парафайні зі своїми проблемами вдалися до "Молотка" о пораді: що вони мають робити з іхніми дурніми, замароченими кадилом та всякого рода монкі-шайтанами, поганими головами? А як до "Молотка" в цьому не може порадити,

— кажуть вони — то хай повідомить про це Хведора Шпичку, а він то на таких хворобах прекрасно розбирається.

Перечеркнувши я твою просьбу таї думаю собі: воно й правда, що Шпичка є добрий лікарем для кадильників та самогончиків, але щож зробимо, як Шпичка десь там по хмарах драпається? Вісімко в Львові з конференцією, — куди він звертає найбільше свою увагу. І я не думаю, що йому хотілось-би златити з планети задля тих мізерій, котрі сім і три "водри" парафайні.

Отже, щоби не стягати Шпички з планети, та я ось тут недалеко в сусідньому місточку відгукусь на вашу просьбу, пашторишів по кадилі з Ютика і Лілт Фолс.

Порада слідує:

Кождий парафайнін з'окрема хай візьмі 10 фунтів леду і вложити до горщиці печі і держити через 2 години, щоб добре випіксся. Після двох годин хай витягне і виставить на пару хвилин на сонце на просушенні. По просушенню належить зляти на миску, покрасти на кавальчиків і мати вже приготоване шило, котрим тільки належить зробити його єсти.

Цей лік є помічним не тільки для сім і три "водрин" парафайнін, але й для усіх патріотів держміордів попів лупів, піквів, картотрояв, петрушівчинських дипломатів, редакторів "Свободи" і польської "Америки". А геркімерський пастух Безліпко-вич повинен зробити це якнайскорше, коли жо зменшити собі відівдування цього місця, куди цісар пішки ходить, таї буде певний за своїх кухарок, що вдержуться при нім, а то в противному разі можуть лішили.

Отож вважайте на команду!

Юнак.

НОВИЙ НАКЛАД РІЧНИКІВ "МОЛОТА"

ЗА 1921 РІК.

Товариши! Перший наклад річників "Молота" вичерпаний. З'огляду на велике замовлення, ми зробили новий наклад. Не відкладайте на довго свого замовлення, а шліть його зараз в залученням \$2.50 на адресу:

МОЛОТ

414 E. 9th St, New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

БІЗНЕСИ НАШІХ ПАТРІОТІВ.

Судбури, Онт.

Заходжу я до української “барбер-шапі”.

— Гаразд!

— Гаразд! Що ви хотіли? Стригти чи голитися?

— Ой, я хотів, щоб ви мене підстригли, — сказав я, почувиши масненькі слова в своїй рідній мові.

— Сідайте.

Я сів і почалося стрижкиня.

— Може ви хочете посмалити нам волосся? — питав.

— Ні, не треба, — кажу.

— Може вимити вашу голову?

— Ні, — відповідаю трохи нетерпеливо.

— А може “шай-мустач”?

— Я ж говорю вам на розум, що не хочу нічого тільки стригтися! Чого ж ви мене мухите на кріслі, коли я думаю, що ви мене добре розумієте?

— А може голову намачати “гертоніком”?

Довше не міг видергати і скричав з цілої сили:

— А до дітка з такими “барберами”, та ще й українськими! Це чистий рабунок, а не “барбер-шапа”! Ліпше вхідте руку до моєї кишені і витягніть всі грости, то найкраща штука. А тут є їлич: “Свій до свого, — не до чужого”, а свій як-би міг, то душу з чоловіка взяв-би. І то таких “бізнесменів” всіюди повно.

*

Ну, що казати, то казати, а місто Судбури і на “саморобку” богате. А може не дасьте мені віри, то ось маєте живі факти:

— Ти кажеш, що твоого виробу найліпша, а я тобі кажу, що моя!

— Ні, таки моя ліпша, аби я так здоров, що моя!

— З моєї всі вдоволені; котрий лише потягне, то півтора доби спить, і то лише на одній бік, а на всю воці всі відказують.

— Іди ти до дітка зі своєю! Ти думаєш, що не знаю, який ти механік до неї? Ти як зачінеш її робити, то там усьо є в ній: шурп, миші, черваки, мухи і всьо, тогоди-би ти не хотів, е. На, подивися на мою, я маю осьде на “семпелі” трохи. Чиста, як сльоза молодої дівчинки, що плаче за молодими літами...

— А че що ти кажеш? У моїй є всьо? Та я тобі того не подарую. Я піду зарахувати замедльну, що ти маєш в кишені “батію”...

— Іди ти дурний, — ти що! На ось по-тіни собі трохи моєї, а я як колись приайду до тебе, то ти даш мені своєї покушати, і будьмо собі добри. Дурних не бракує, купляти і твою і мою.

— Давай правака! Від інні будемо собі добри!

*

Ще один панок має “айскрім парльор”. Він дуже добре обирає темних робітників двома штучками: “саморобкою” і потім “покером”. І от як забере послідний центр, то в него нема ні молення, ні прошення, тільки зловити за “боке пошиття” і спурляє на вулицю, ах гудить.

Пару місяців тому хоронителі міста і патентовані (великі) бізнесів зробили на цього маленького бізнесмена нагінку, так що дав драла і блукав кілька тижнів, аж нарешті прибликувався назад.

І що думаете, — покаявся? Та де там! Ще в троє бізнес пішов в руки.

Опісля він знов щось іншого настроїв і знов дав драла і так цілій час.

Як бачите, “наші” патріоти на всі боки беруться до бізнесів. Час-біль, робітники, подумати я над тим, та піспати таких панків до шуфлі, до бігі, — от куди їм дорога!

ТИК—ТАК...
Футліс, Алта.

Зібралися патріоти в канадськім “райо”, щоб долярів набирати для “старого краю”. Говорили, що колекти мають зробити, — щоби всіх петрушевичівців добре “помастити”.

Було таких мулово-ослів на Брул кільканадцять, що післяв на ту ціль по долярів двадцять. І зробили ми собою такий “заговоріць”: хто не дає нас на ту ціль, той не українець.

З такими словами Багрій Елік виривався, як на колекту у Брул він іти збирався. До помочи йому став Михайлук “дитине”! Не бракує в нас таких... Нещасна година!

Бодяк.

ПИТАННЯ I ВІДПОВІДІ.

Смоки Лейк, Алта.

— Чому смоки-лейкські патріоти спровадили собі попа Хрустівку?

— Бо вони хочуть фармерів стригти при помочі попівського кадила.

— Чому шіфкартовий агент п'є самогонку?

— Бо він приготовляється на українського адвоката.

— Чому Кінасевич любить скидати капелюх перед кожним?

— Бо він був на службі у великих панів і так привізився.

— Чому Чумер і Кінасевич ходять до “методистів”?

— Бо вони підлизуються чужим панам за бізнес.

3. Едвард.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЙ.

Парохіяне з Н. Да. Тімпіс. Шукати попа для Вас ми не будемо. Шукати самі, як Вас шкіра свербить і хочете, щоб хтось її з Вас здирав.

Капельмастер. Як хочете послухати, як колядується українські коляди, то підайте попід вікна українських “отців духових”! Ех, тotto вони тягнуть, щой “піднімати”, як є чим (а в них усе є чим!).

Академій. Такого рода допис не надається. Це особистий наскід. Ви лучше беріть критикуйте ворожі робітничі організації, а так однінці, які є у Вашим товаристві старайтесь направляти таки в товаристві.

Гарасим Таньчук. Не надається.

Т. Бобик. Не варта того гниляка й згадувати та ще в “коліях святих”. Та Ви пишіть щось інше, — не зражайтесь. “Молот” Вам радий.

Терничко. До цього числа за пізно. Побачимо, чи не надасть до слідуючого.

Б-й. За пізно. В той час же “Молот” був скінчений і ніяк було набрати.

Чудак. “Спомини” підуть у слідуючому числі.

Усім Передплатникам, Читачам і Пріхильникам “Молота” редакція засилає сердечне поздоровлення з “Новим Роком”! Товариш! Держіться кріпко і старайтесь творити скріпки видавання “Молота”. Розповсюджуйте його, піддеррюте морально і матеріально! “Молот” це Ваша зброя, беріть його і воюйте ним. Смітеся, щоб вороги плакали! Тай не баунте!

Читайте “Молота” і приседнуйте нових передплатників!

Пишіть на слідуючу адресу: 414 East 9-th Street. New York, N. Y.

■ ■ ■ ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Одинокий український робітничий часопис на еміграції в Європі.

“НАША ПРАВДА”

орган Ком. Партиї Східної Галичини.

Виходить, раз на тиждень. Передплата для Америки!

Канади — \$2.00 на рік. Передплату підійті на адресу:

NASCHA PRAWDA

Postfach 53, Postamt 65

WIEN VIII.

AUSTRIA, EUROPE.

КНИЖКА

П. Н.

ЯК ПОПИ ТУМАНЯТЬ НАРІД!

Хто хоче знати, яких штучок попи вживають, аби обдурувати нарід, хто хоче знати, що таке релігія, і звідки вона взялася, і хто хоче знати як боротися проти релігійного обдурування проти кропилка і кацила. Той мусить цю книжку прочитати!

Книжка має 128 сторін друку і коштує всього

50 цт.

Шліть замовлення на адресу:

KULTURA

414 East 9th St.,

New York, N. Y.

З НОВОРІЧНИХ БАЖАНЬ.

ЩЕ НЕ ЗЛАПАЛИ, А ВЖЕ СКУБУТЬ.

ГАВРИЛО: — Чи ви читали, куме, в "Америці" про те, що наші патріоти заходяться збирати промисловий податок від українських емігрантів в Америці?

КИРИЛО: — Читав. Ба навіть читав, що вони вже й мають здебільші посыпали по хатах, — най

се преч каже! — Чоловік, вважаєте, від здекутників втік, а вони за ним сюди причвалаю! От напасть! Хиба ми іх на світ покликали, чи що, аби їх годувати?...

ГАВРИЛО: — Ой, так, так, куме, так. Біда як люде вигодують своїх рідних підсвинків. Ще держави не мають, а вже скубуть, а що то вже було бы, як би вони допалися

корита? Чисте безголов'є!...

Бум-бум.

РІЖНИЦЯ.

— Яка ріжниця поміж лікарем а мисливцем?

— Мисливець на полюванню, на перед вбиває добичу а потім адирає шкіру, лікар наперед здирає шкіру а потім убиває.

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС

РІК V. Ч. 2. 15. СІЧНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y. JANUARY 15, 1923. VOL. V. № 2.

На ласці білих людоїдів.

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поодиноке число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.

414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

\$2.00
1.00
.10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РІК V. Ч. 2. 15. СІЧНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

JANUARY 15, 1923. VOL. V. № 2.

Політика: ждати.

Вистав брате носа з хати —
Й тільки стань його вживати,
А дізнаєшся, що в світі —
У сучаснім лихолітті —
У всесвітніх дипломатів
Стала такти вживати
І свої пісні співати —
Політика: ждати.

Ждуть французи, ждуть англійці,
Ждуть бельгійці й італійці,
Ждуть румуни, ждуть еспанці,
Ждуть швейцари і голландці,
Ждуть американці.
Ждуть поляки, ждуть мадяри,
Ждуть і чехи і болгари,
Ждуть також японці.

Ждуть і німці, ждуть ірландці,
Ждуть литовці і фінляндці,
Ждуть "Останні Могіжане" —
Патріоти-галічане, —
Ждуть і мексиканці.
Ждуть і турки і вірмени,
Ждуть — держучись пона вене —
І славні радянці.

Ждуть і шведи і норвежці —
На одній стоячи стежці —
Ждуть латиші, ждуть і греки,
Ждуть і австріяки.
Ждуть араби й асирійці,
Ждуть китайці і індійці,
Ждуть жиди і много других
Політичних кругів.

Та ти брате не дивися,
Що ти дива завелися, —
Політика славна! —
Як часом за серце стисне,
То ти тільки собі свисни:
— Буде колись яона...
Тріснуть ті маслені шанці —
Побідять радянці!

Таран.

Діла недовершенні.

"Ціль комуністичних організацій то — диктатура, але ніщо не є так зневажливе як американськими робітниками, як диктатура, і то в якій-би формі не була, — заявляє Американська Федерація Праці з Гомпера — сам на чолі".

(3 газет).

Всякі діла "ділаються" в світі, та не всі довершуються. Деякі часто бувають і перевершенні, але деяким ще бракує "штіму", щоб дотягнути до вершика. Тоді вони опускаються вниз. Та поки опустяться, то вони ють якоюсь гнилини — страх як воняють!

Чи чули Ви, люди добрі, про ста-

рого задріпаного Самоїда (Самуйла) та про його А. Ф. П.? Як не знаєте, то можете пізнати його, — а як раз пізнаете, то ніколи не забудете. Пригадати його можете хоч би й по його власній назві. Що пра вда, назва у нього славна! Скорі пригадаєте. Тільки згадайте назву одній породи малл, а це — Горія — і пригадаєте назву старого задріпана. Почніть: Го... Го... Го... і вже маєте: Гомперс. А щодо його діяльності з його-ж А. Ф. П., то інакше й годі представити, як не малою собачкою на ланцюшку у великої дами — американської буржуазії.

Чи ще потрібний Вам його портрет? — Здається, що обійтесь. — З'образіть собі його подобу пі-

сля його діл.

Що-ж це пак за діла такі?
Погані діла!

Уродився свого часу маленький Самоїдик і, коли дожив до "повних літ", то осягнув не більше як один локоть висоти (в старім краю многі збиралися міряти квашу на лікті). І уроїв собі цей Самоїдик (дорослий Самоїд), що він має бути королем темних американських "чутобачників".

'Як то?' — думав собі він — то всякі капіталісти, як Морган, Ра кефелер і прочі, можуть бути королями залізниць, і майнів, і нафтovих теренів, і тим подібного, а я хиба не зможу бути королем звичайних "ге-майнів" — хочби й без нафти у їхніх головах?

Original from

І з такою думкою вчепився юній робітників, як репях кожуха. Довго держався він і думав:
— "От-от і я стану на рівні з Ракефелером".

А Ракефелер все вперед та вперед, а Самоїд на ланцюшку за ним (розуміється, і за іншими подібними). Аж задихався бідний Гомперс — чи пак Самоїд — а дігнати короля "зелених" не може. І тільки остается йому, що дзякотіти ззаду та боронити панського права і уважати, щоб часом хто ззаду не шарпнув за штани пана Ракефелера і компанію.

Побачили робітники, куди Гомперс тягне, тай почали покидати його "Федерацію Праці". А він на ланцюшку мало не сказиться:

— "Куди ви? В комуїсти престесь? Гвалт! Рятуйте, а то королівство втрачу! Пропадуть "ге-майни" без нафти! Рятуйте! Геть диктатуру пролетаріату!"

І почула це буржуазна преса тай зраділа. Та так і підхопила:

— "Бачите, робітники, навіть президент "Праці" проти комуністів, — проти диктатури пролетаріату над буржуазією! Славно! Хай живе диктатура буржуазії над пролетаріатом! Хай живе боротьба проти комуністів!"

Але факт-фактом, а "королівство" Го... Го... Гомперса валиться. Ланцюшок на шії стискається, а він кричить... ні! — дзякотить та воняє старим зогнилим "штімом".

Але діла таки недовершені!
Швидкий.

ЗИМНА ВОДА НА ГОРЯЧУ ГОЛОВУ.

В буржуазному суспільстві вкорилася пословиця: "Не руш, що не твоє". А мимо того французька буржуазія — як це подають послідні телеграми — збирається до забрання Рурського басейну, котрий належить до Німеччини.

**

Подают часописи, що в Клівленд, Огайо, при вступі на концерт, де виступав польський піаніст Ігнац Падеревський, поліція перешукувала кожного входячого, чи не має часом при собі револьвера або чогось подібного.

Це вже таки фе! з таким концертом! Шкода, що Ігнац такий музикант і вміє гармонійно пригравати на фортечні, а не вміє вдергати гармонії між слухачами, а своїм "я".

**

Оліфантське так зване "Нове Жи-

ЛОРД КЕРЗОН НА "МИРОВІЙ" КОНФЕРЕНЦІІ.

Моск. "Ізвестія".

— "Нехай всі присутні делегації — за свою я ручу, — приступлять до роботи з однодушною згодою в ім'я мира"...

(З промови Керзона.)

ття", по звичаю "старих батьків", вдаючи дурного, заголосило:

"З надходячими святами Різдва Христового пересилаемо всім членам "Згоди Брацтв" і прихильникам "Нового Життя" сердечний український привіт: Христос Раждается!"

Ну, і подумайте-ж скільки то фунтів глупоти може находитися в голові редактора вищезгаданого "Нового (на старий лад) Життя"?! Бо хиба-ж слово "Раждается" — є українське? — Видно, видно як розу-

міс українську мову редактор патрістичної (sic!) рептільки.

В цьому числі "Молота" є поміщені ілюстрації: біскуп і рабін. Біскуп питає рабіна, коли він з'єсть трохи свинячої пшениці, а рабін каже, що не скорше, як на біскуповім весіллю. Виходить, нібито, що оба вони тримаються релігійних законів. Але я собі, вважаєте, думаю: чи то часом вони оба не ломлять тих законів?... І таки так!

Бум-бум.

Original from

Фільософ.

Іван Розкрайротаченко любить пофільософувати. І то страшенно любить. Він тобі ані кроку не зробить, щоби не втнути якоїсь фільософії. За те його і люблять всі. Побачити на вулиці ломаку і зараз фільософеу. Зараз тобі почне розказувати, що наколи-б ця ломаку вітер або людина не відломила від дерева, то вона була-б на дереві і росла-б. А через кілька-десять років була-б величезною галуз'ю, яка мала-б кільканадцять га лузок, а ті знову мали-б також по кілька галузинят, а ті знову свою чергу мали-б по парі галузиняточок, на котрих було-б листя. В осені це листя опало-б. Селянин його позбирав-би та підстелив під корову, чи коня. А потому був-би гній, котрий можна вивезти на поле і розкидати та посісти пшеницю. Чезріз ріп пшеницю прийшлося б жати, змолотити, провіяти, завезти до млина, змолоти. Потому розчинити, розмісити, поробити бохонці, повсаджувати в піч і через кілька годин люди йшли-б свіжий хлібець. І таким робом з ваяючоїся по вулиці безкорисно ломаки бувши хліб.

І так в Івана все виходить. Зачне з піску, а дійде до хліба, або людини. Одним словом — такий з нього фільософ, що за пояс заткне ріжких там Заратустрів, Шопенгауерів та Толстих.

От раз в товаристві кількох робітників Іван фільософував про світові події. Всі висказували свої думки відносно війни, революції, конференцій і т. п. Іван слухав, слухав, а потому і почав свою фільософію:

— Ет, що ви тямите! Біда вся в тому, що бог погано світ збудував. На бабський манір.

— «Як то на бабський манір?» — запитали інші.

— «А так, що на бабський манір. Візьміть цілу земську кулю і роздівіться. Та сама куля має п'ять частин. І називаються вони: Європа, Азія, Африка, Америка, Австралія. Всі п'ять мають бабські імена. Просто так і хочеться назвати: Палажка, Афія, Горпина, Марина та Катерина. Тепер візьміть держави. Те саме: Англія, Франція, Італія, Туреччина, Болгарія, Австрія, Японія, Індія і так без кінця. Ті самі Палажки, Марини та Афії!».

— «Ну, так що-ж з того?»

— «Як то що? Де ви бачили, щоби тільки баб та не бились? Вони тобі раз-раз та по морді одна другу. Вони-ж заздрісні. Що має одна зараз-же хоче мати й друга, та ще більше від першої. Прийром

Франція хоче мати нафту, того самого хоче і Англія. А нафти нема ані в одній ані в другої. Є вона в Туреччині. От взяли Франція та Англія зговорились і відобрали нафту від Туреччини. А відобразивши — не поділились тільки посварилися. З того скористала Туреччина і забрала нафту назад. А тепер дійде знов до війни. Бо нафти всі хочуть. Всім хочеться сидіти в теплі та при світлі. Та до того ріжкі чортопахайки повидумували, котрі при помочі нафти котяться та плашають. Так що нафти треба багато. А її тільки нема. Де-ж до дітка той нафти для стількох баб понаїбираєш? Так вони стараються одна другу сколити за кусу та об землю головою вдарити, щоби дух вискочив. Тогді-б для силнішої зістала бось більше нафти. А все бог винен. Щоб був не творив світа на бабський манір, то не було-б такого калавуру. А так завсіді буде війна. І нічого не поможет жадні конференції. Бо баби з бабами б'ються за бабу бабою — і рішують в кіці на бабі!»

— «Ну, Іване з тебе чистий фільософ. Такий фільософ, що просто трудно тебе зрозуміти. Приміром поясни свої останні слова».

— «Які -ж ви недогадливі. Всьоїм поясни та поясни. Ну, добре. Слухайте. Англія з Францією б'ються за нафту при помочі війни, а рішують на конференції. Отже — Англія, Франція, нафта, війна і конференція — бабські імена і тому то в мене так вийшло».

А що може скажете, що Іван Розкрайротаченко не фільософ?

Дядько Мико.

ДОБРИЙ БІЗНЕС.

Скажу тобі — я зробив добрий бізнес вчера. Розповім тобі — але на ухо, бо боюся аби хто не почув, бо то мій патент.

Ото удалося мені без білета вліти на представлення, — а коли я занадто пlesкав і свистав і мене викинули, то казавім собі звернути за вступ, бо то, бачиш, Америка і тут “гелп ю селф”.

Семе чудо світа — в Празі.

У Празі стався рух
І гамір, крик і шум,
Наспіла вістка з краю:
“Шляхетський польський суд,
На сором і на глум,
Повстанців розстріляв”...

Зиверещали всі:
“Гей кривди знов страшні,
Полягли у борні
Вкраїнські сини!”
Та тут, як грім нове
Всім слово голосне:
Вони були оба —
Большевики.

Зашумів шумно рій,
Закричав мічно гнів,
(По емігрантськи.)
І врадили нараз,
Тай ухвалили в час
Відсвяткувати память
По християнськи...

Мурликали попи,
Хитались, як жиди,
Кайдали, де попало.
Студентські голоси
По пісні “упокай”,
Аж роти розривали.

До бога десь в гору
За душу Іх грішну
Слав мольби грудий пін.
І смішно страх було
(Змілчутесь божі рани!)
Бо чорні сотні сум
На сором і на глум,
Був тільки для... реклами.

І слози крокодиля
І мольби десь до неба,
Посилав чорний рій
Не за графів, князів
Із Відня й Монтехристо,
А за своїх “братьє”
Клясоюх ворогів —
Правдивих комуністів.

Юрко Каламар.
Прага 12. XII. 1922.

Original from

В СУДІ.

Суддя (до старої панни): — Скільки років ви маєте?

Панна: — Мої очі бачили двадцять чотири весні....

Суддя: — А скільки років ви були сіші?

Хоч і недобре, а проте добре.

(Домашня розвідка.)

Если-б не той приблука в сірім мундурі із червоною торбою почерез плечі, то редакторови "Молота" і друкарям жилося як тому швагрови Петрушевича.

Отой, кажу, сірий приблука, листонош, приде вам під двері адміністрації зараз з раня, сплюне чюtabакою на сайдков і суне до середини. Тут, вам, виложить на стіл стирти листів, чюtabаку пересуне в хавку нумер два, скаже "туд-мопник" і забирається.

Ще коби та стирта листів осталась там таки на столі, то найбі собі була. Але коли воно ні. Адміністратор понишпорить по них і вибере собі декілька, з долярами, а решту — назад на купу.

В кілька мінут опісля входить сама головна парсuna — ніби редактор від "Молота".

Хто не знає як виглядають редактори гумористичних газет, той подумав би, що це чоловік, що заедно свище козачка.

Та на ділі редактор "Молота" хто знає чи і вміє свистати. Хиба може після тяжкого застудження самий ніс час від часу пошище.

Приходить отже редактор, зловкоється з адміністратором і боязко глипає в сторону стирти. Хто чув коли байку про те як чоловік ішов цминтаром а його волос здіймався тай здіймався в гору, аж поки шапку не струтив, — той може поставити на місці того чоловіка редактора. Іншо напишіть це.

канеплюшна так і теліпается на кінцях волосся, яке зразу-ж таки стало дуба на вид стирти листів.

А всьо через практику. Знає редактор гарадз, що в тих листах єсть. По теорії, то в них повиннобути фір з десять гумору та сатири, однак на практиці там звичайно лише тисячі за тисячами поодиноких слів, що ніякої звязі між собою не мають. Декома трафиться, що і думка яксьа є, але вона так глибоко закопана в "гемайніх" словах, що треба хиба рублем підважити, щоб її звідти видобути.

Тому в редактора така горесна міна. Знає-ж він.

Бере редактор листі під паху, бовтне слово-дво до адміністратора і подаєсь до своєго "ту-байфор" "кабінету".

Тут наступають для нього печальні хвили. Лист за листом, картка за карткою, слово за словом будуться гумор і сатира для слідуочого числа "Молота". Если-б у редактора була енергія бжоли та її поворотливість, то він би з усім раз-два справився. Приніс би звідти слово а звідси додав друге і вийшов би мід. Коли-ж він, сердга, походить з породи сссавців — звичайних смертельних людей, з попустим жолудком, кашлем та болем голови.

Всетаки діло з листами в нього поступає. Над вечір, дивись, а він вже до друкарні несе. Положить усьо біля машини, а самий й не оглянешся коли зник.

Це також по практиці вінробить. Він завсіді виноситься ще поки друкарі оглянули манускрипти, бо тоді не впустили.

Приходить черга на друкарське

Сідають до машин, а їм поза пле-чі мурашки бігають на вид гумористичних сочиненій. Але і тут діло поволи поступає. Порозстрілюють друкарі слова, що цаль поставлять протинку, а що два, точку, з Корови зроблять корову, а з тимофія Тимошу, і вже от кінчують і готовляться святкувати побіду, аж нараз входить знов редактор.

— Це, товарищі, помістите в "Пе-реписці Редакції", і всуває друкареви в руку невеличкий свисток паперу.

Друкар читає: "Дописувателі з Алберти, Торонто, Саскачеван, Сан Фріско, Текساس, Шікаго, Нью Йорк, Бостон і т. д. — Ваші дописі зна-меніти. Пиши часто а ми радо помістимо..."

**

Нагла тишина. Чути лих охри-плий голос менеджера друкарні при телефоні: "Галов, централ, гів мі ту файл ой йой, ай ване доктор. Гир-роп-ап!... Галов, галов... галов сен-трал... а бодай вас!... Гадем!... галов... гів мі ту файл ой йой... галов..."

Прийшлося менеджерови зливати водою помлілих друкарів, що лежали покотам на підлозі.

Редактор "Молота" від тоді по-силає "Переписку Редакції" до друкарні почтою.

Бамбіс.

ДОБРІ ПОРАДИ.

З причини, що під теперішній час дється відчувати брак вугля, — адміністратор вугля містер Добін радить, щоби горожане були щадними в уживанню вугля та щоби складали всі святочні картки з поздоровленнями на свята, а по святах можуть їх з'ужити замість вугля. Не знаю чи потепліє робітникам від тої поради.

Моя порада.

Тепер є подостатком снігу. На-горніт лопаток до "селеури" і про буйте уживати замість вугля. А як тим не загрієтесь, то чекайте як зійде ясний місяць, вийдіть на дів і наставте руки до місяця.

Зуб.

Всячина.

— Чому — коли бог був покровителем царів і цісарів, а вони його заступниками на землі — допустив до цього, що вони потратили свої місця?

— А тому, що вояки на фронтах покидали оружжя, а бог і вся небесна команда мусіли записувати імена тих, котрі зломили присягу, і не мали часу доповіднувати цісарів.

Одного разу запросив мене вуйко на хрестини, — там було богато людей. Всі гості почали мене питати, коли Петрушевич, або здобуде самостійність, або скінчить забавлятися в уряд.

На перше я сказав, що Петрушевич самостійності не здобуде ніколи для галицького народу. А на питання, коли скінчить забавитися в уряд — я сказав: Це справді загадка і її треба щойно відгадати. Знаєте гості, — кажу, якщо хочете дайте по долярови, а я Вам відгадаю. Дали по долярови, я розложив — не виходить. Дайте ще по одному, — кажу. Дали ще. Я розложив, опять порівняв — опять не виходить. Дайте ще по одному...

— А як дідка-ж я буду стільки давати?! Бачу, що і так з цього нічого не виходить — каже оден гість.

— От, от, кажу, маєте гості свої долари, а загадка відгадана: тоді Петрушевич скінчить забавлятися в уряд і республіку без території, коли український робітник стане свідомий, не буде купувати бондів і сміло стане в ряди Ком. Парти і буде сам добиватись в її рядах лучшої долі, не лише для себе, але і для всого людства.

В міністерстві жив і єв і пив, Міністром преси звавсь. Портфель і довгі руки мав і де лиш міг там крав. Ax! Кажу Вам, шкода надій; А навіть мрій На бонди.

В Канаду драпнув шлягун, Заслужений брехун, Шоб з темняків грошиків Придбати і дальше в уряд забавлятися. Та, кажу Вам, усе дарма, Бо думаю, що в Америці Багато темняків нема.

По Канаді ходять осібняки, Чогось шукають там. На бонди хочуть назорітати

I до темняків все кричать:
Купуйте бонди! Здобудем Вам
Рабство.

Колись і я тим темняком був
І воювати пішов.
Казали: Іди за рідний край
І волю добувай.
Я добував, аж калікою став,
А тепер без помочі остав
Питаюсь всіх:
Богато дурних купило бонди?

Як всім звісно Христос був першим месією. Жиди говорили і мали надію на другого. Але перед народженням того сподіваного месія, на котрого ждуть жиди, з'явився на американському горизонті месія на кармани американсько-українських робітників Назарук. Тепер жиди тут в Европі кажуть, що іх месія буде третій з ряду. Все таки хоч тим уряд Петрушевича вславивсь, що зродив такого месія, як Назарук.

Мурашка.

Віденсь, 12. XII. 1922.

З ХРИСТИЯНСКИХ ОБРЯДІВ.

На минувше Різдво
Всі церковники “святі”
“Самогонку” з всяких “благ”
Виробляли до куті.

А як вечер той пришов,
То із радості вони —
Ім, пили і ревали,
Мов предвічні дикуни.

I то, бачте, ні Христос,
Ані старий сивий бог —
Не сиділи у мозгах
Цих нещектаних безрог.

Тай при чим тут Іхній бог? —
Це чистісенький обман;
Тож не диво, що у них
Вічний в головах туман!

Всі попи — то хитруни,
Вчителі рабства і тими;
Доки вони будуть жити, —
Будуть темні барабани.

Билижинський.

ЧОЛОВІК, ЗАДОВОЛЕНИЙ АМЕРИКОЮ.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Укр. американські патріотники дуже щадні люди. Вони не висилують зібраних фондів де слід тому, бо оплата пересилки коштувалабо багато. А так вони лишають усі фонди в себе і заощаджують пересилку.

Один з тих патріотників, коли здіймає свою фотографію, то за всігда профілем, себто боком. Це тому, що тоді він потребує стричи волосся лише з одного боку і, розуміється, щадить на оплаті барбера.

Європейські буржуазні держави що пару неділь збиряються на так звані "економічні конференції". На зва сама підхожа. Но так як жадна з тих держав не має грошей, то конференції самі собою мусять бути економічні.

Коли укр. парафіяни в Америці перестануть давати доляри галицькому кабаретовому "правительству" що у Відні, тоді Петрушевич (отець, син і "дух святий") і решта фамілії також будуть держати "економічні конференції" з властелями віденських готелів і кабаретів.

Цікаво знати чи "швагер" Селезінка підписав вже той чек, котрого він лінувався підписати через послідніх два роки. Добре було би Др. Назарук пояснив.

Також щоби "представництво" в Вашингтоні подало до публичного відома, до якої класи пенсіонарів належить та собака що побирала тисячу вісімсот долярів річної пенсії від "представництва". Ми знаємо вже що "представники" належать до першої класи собаких пенсіонарів, а от не можемо второпати скільки клас є ще між ними а тим послідним собачкою.

Однокою ріжницею між старим а новим роком для робітника є новий стінний календар.

Укр. патріотники в Америці і Канаді так люблять народні фонди як блоха кудлатого пса.

Патріоти навіть і скакати вміють як ті блохи. Скільки вони вже не скакуть і не перескакують, а все шукають "кудлатого пса".

В календарі Укр. Нар. Союза за 1923-ий рік, якийсь кандидат до "крайзи-газ" написав, що місто Харків називається такому, бо там самі харкави жиди, або тому, що "нахаркати на таку владу яка там зараз є". Тому що під тою "високою географічною розвідкою" не має ніякого підпису, виходить, що воїна написана самими редакторами календара. Ще один лишній доказ на те, як глибоко запорпала в моральній гній укр. "патріотична" чорносотенниця. Видно, що та самогонка, що труче "гармобілі" з джерзисітськими редакторами, таки робить своє.

Укр. ам. патріотники поводяться з ін'юкою "Ненькою" так як той нігєр з мамою. Коли Нігєр приїхав з півдневого стейту до північного, після сімох літ він написав до матері: "Мемі, мемі, я сім літ за тобою плачу, сім літ, мемі, я посылав тобі думкою мою любов і поцілунки, о, мемі, мемі, світ мемі, сім літ я тебе любив, але моні-ордера не посилаю бо не міг знайти почи. О, мемі, мемі, світ мемі!!" Ти сім літ була голодна, мемі, а помимо того тебе і голодну люблю, мемі. Я тобі тому ѹ не післав нічого істи, щоб більше тебе любити. О, мемі, мемі, світ мемі!!"

Петрушевич і фамілія, Лімітед, так потрібні галицьким робітникам і селянам, як слоневі перука, або котові геометрія.

"Івасю, а перестань-же раз трясти собою!"

"Ей, мамо, я випив медицину тай забув перед питтям потрясти фляшкою".

ЗРОЗУМІЛЯ.

(*Підслухане.*)

Одна українська дівчина попала якось на більшовицьку лекцію. Бідненька перший раз була на лекції. Повернула до дому і розказувів своїй товарищі по квартирі про цю лекцію.

— Ой, сестричко, де я була сего дня!

— А де?

— На лекції.

— А що то таке? Мувінс такий, чи що?

Де там мувінс! Я також думаю.

ла, що то мувінс, але побачила, що то не мувінс. Іду я, знаєш, вулицею та дивлюсь на черевики, горости та спідниці в вікнах. Аж бачу оголення. "Лекція" — написано і до того вступ вільний. Ну, думаю, піді подивлюсь, що то за "шов", коли вступ вільний. Колиш я пішла, то ї побачила, що то не "шов".

— Ну, а що ж ти?

— Та я не знаю як тобі це назвати. Краще я тобі розкажу, що я бачила, то може ти зрозуміш. Увійшла я до салі. Салі освічена іспанче на "Крізмус". На кріслах сидять люди. А на передні стоять один і говорить. Ну, й наговорив він наговорив! Конкуренція, гімпералізм, леворюція... Багато такого.

— А ти те зрозуміла?

— А як-же!

— То скажи мені, що таке конкуренція?

— Конкуренція то... таке. Ось та-ке: Ти тамтого тижня купила спідницю, скажім, вісім цалів від землі, а я взяла тай купила двадцять цалів від землі. Так сказати — тебе перегнала. Ось це і буде тата сама конкуренція.

— А що таке гімпералізм?

— Це вже трохи інше. Це така штука: ось ти маєш гарне люстро, а я не маю. Але я сильніща від тебе і візьму та відберу від тебе люстро і скажу, що воно мое.

— Ну, а що таке леворюція?

— О, це вже цілком інше. Леворюція це таке... таке... ну, як би тобі пояснити? Ось так: в твоєї пані багато вісіого — спідниці, куфір, перстені, павду і в твоєї пані також вісіого багато, а в тебе і мене майже нічого нема. І от раптово робиться таке чудо, що і твоя пані, і моя пані, і ти і я маємо всого рівно. Скажім: по три спідниці, по два перстені, по дві пари черевиків. Тут нема вже ані конкуренції, — бо і ти і я носимо однакові спідниці, — апі гімпералізм, бо і ти і я маємо люстра. От де і буде леворюція.

— Як так, то це добре.

— А як-же, добре.

Дядько Микола.

Digitized by Google

Остап Вишня.

Собачня.

(Малий фейлетон.)

Під час дебатів у Лондонській палаті громад про пенсії солдатам-інвалідам, член робітничої партії Джонс назвав членів кабінету міністрів "паршивими собаками".

(З телеграм).

Нового тут, положим, нічого нема...

Англія з давна давен уже має себе у "собачому" вигляді...

Скірзі можна побачити страшного англійського бульдога з вискиреними зубами, що сидить серед безкрайного моря-океану, вилупивши баняки.

І підпис під ним:

"Англія"...

Мовляв:

— Не лізь! А то: "Гав"! і зім!
Міць така ніби собача...

Малюночок, як піти за Джонсом,
проте, цікавий...

По середині, значить, найголовніший прем'єр... чи-малий такий плюга.

Зветься:

— Сер-Бонар!

А по боках ріжномасні, трохи меніші.

Але злі, з цепу не спускай!

І приходять до такого "кабінетику" безробітні, чи солдати-інваліди.

— Ваші... Як там у їх величається. Ваші Ваства! Істі хочеться! Роботи нема! На війні через вас покалічено... З голоду гинемо... Кули дивитесь? Що робите?

Зразу головний:

— Га-а-а-а-в!

В ВАГОНІ.

Віскун: Коли ви з'їдете шинки?

Рабин: Ну, я не думав сидіти як на вашім весіллі.

А підголоски, аж виуть...
Міністер праці, аж скавучить...
Одне слово, "боротьба з безробіттям"...

Не всякий за таких умов наважиться вдруге підійти...

Підтримує Англія свою "марку"...
— Бульдог...

А депутата Джонса виключили з палати не одне засідання...

За віщо?
Образились?!

Адже ж собаки не ображаються, що іх з міністрами порівняно...

А може й образились та вислови ти не можуть.

Шкода.

ПІСНЯ БРЕХАЧАМ.

Новая радість
На світ ся з'явила:

2) Вродив Радянин —
"Свобода" повила.

"Народне Слово"
Пупець завязало;
2) "Будяк" сполокав,
"Дніпро" вколисало.

А "Америка"
Носила хрестити,
2) "Січові Вісти"
Учили ходити.

А "Український
Голос" був за кума
2) І зійшлася там
Вся "державна дума".

А "Нове Життя"
І "Канадійський Ранок"
2) Приготовляли
Брехливий сніданок.

І так всі спільно
Брехню вилепкали,
2) А відтак разом
Із нею гуляли.

Гуляли з нею —
Безвистидно гуляли
2) На всю гортанку
Погано брехали:

"Що на Вкраїні
Жиди урядують, —
2) Народ український
В кайданах муштрують.

Що Ленін умер,
А Троцький убитий;
2) Що хтось там другий
Вже на хрест прибитий.

Що вже Літвінов,
Каменев, Раковський,
2) Бухарін, Радек,
Зінов'єв, Воровський,

Що Мануйльський,
Гринько і Петровський,
2) І Коцюбинський,
Полозов й Лозовський —

Кажуть, що ідуть...

Пакують майно,
Втічуть за границю,
2) Бо народ хоче
Царя і царицю.

Так брешуть усі
Панські посіпаки,
2) Ale прийде час
На іхні мордяки.

Бо народ бідний
Всьо собі нотує, —
2) На всіх брехунів
Кулак свій готове.

Дістануть свое
Панські посіпаки:
2) Повинутуть вони
На сухі гиляки!

Kость Богохуваний.
Digitized by Google

X МАЛЕ, А РОЗУМНЕ.

Саме почалась у церкві служба. Вірний богообоязливий народ збився в одну велику череду і за дяком проводить вереск, стараючись однієї іншої перекричати.

Простір між головами вірних а стелею густо заповнений кадильним димом і свого рода "газом", так що дихати було тяжче чим в капчуку від тютюну.

Поперед бабів, а позад хлопів стояла одна жінка з невеличким хлопчиною. Перед ними стояв підстаркуватий богач з головою лисою як коліно і лиши вузким вінком волосся наоколо вух.

Поки був вереск, лисий богач стояв собі спокійно, але коли піп-

почав проповідь і вереск перестав, богач почав чогось нишпорити пальцем в вузонькій смужці волосся над вухом.

Шпортив він так довшу хвилину, аж звернув на себе увагу малого хлопчика.

Хлопець був не з дурних і зразу зрозумів чого богач в волоссю шпортає.

"Коля був крик, то вона боялась, а тепер стало тихо, то й вона відважилася", думав собі хлопець.

Бачучи однак, що богач таки не перестає чухрати пальцем в волоссю, хлопець не видержав і каже:

"Діду, а ви її виженіть на лисину то скорше зловіте".

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Бамбіс.

Др. Капчук-Козаковський.

Старий вітряк

або
ВІДОЗВА З МАСЛОМ.

До Українського Загалу в Америці.

Народе!

В той сам час, коли кожде живе українське серце кипить ненавистю і палає жаждою пісті до механіків від "бурсі", від "еміграційного дому", від "раді", від "комітету", від "фондів-бондів", сиріч "позички", від "вигравки катедри", від банку, каблограмів, телеграмів, суплікації та інсінуацій, т. е. проти тих і таких подібних примірників з оловяними очима, з душою розтесченою на всі гачки та з сумлінням таким завбільшки як зячий хвіст, тих і таких подібних елементів, котрі впакували неповинну Галичину до грабіжної християнської католицької Польщі, котра чорною саранчою, в реверендах, сурдуках і без, залягла ту бідну Галицьку "Державу", тай огнем і мечем, тюромами і шинбеницями за водить свої варварські шляхоцькі порядки;

В той саме час, коли ще народ і слухняні жертводавці не забули за Архідіакона Підгорецького, о. Понятішина, Ядовського, Лотоцького та їх газдівку грішми з "Українського Дня", за "120 тисяч" з Комітету, за газдівку "фондами-бондами" Цегельського; коли не стало вже терпцю; коли чаша мук і терпніна наповнилась жовчею у щерь, а весь галицько-український народ в Америці всюди зривається бунтом та пістома проти власних дернів і над панами ляхами, висказує своє бажання свободи-волі від бездуших віსліків "опікунів";

В той час "незрівнаного безголовя, каригідного натягування довірчого українця в Америці, Канаді, Бразилі і в краю, в час боротьби наших рідних братів та сестер за освобождення рідного краю з віковічної неволі у лапах своїх і чужих пасожитів, Ти Народе бачиш нас своїх файніх та хвацьких примірників, вислужених і випробованих збирачів фондів та жертв, як то ми, дивлячись сміло вітрови в очі, в дні 26. та 27. жовтня, 1922 року в місті Філадельфії старим спаціром вийшли з маслом на головах на сонце.

Зайлу, завзяту та повну грошового вирахування раду радили ми через цілі два дні. Всі ми радили над справами загально для збирачів і росточителів пекучими над

справами "народними" — над справами такими, які мають на цілі принести добро усьому українському громадянству в Америці, та усьому українському загалові на цілому світі. (Ая, так і говорилось.) А хто може сумніватись у те добро? Тому заручитись о. Архідіакон Підгорецький, Лотоцький, Ядовський, гроші з "Українського Дня", "120 тисяч" з Комітету, "фондами-бондами" Цегельський і ціла купа праведних діл отців і гемайних механіків того гатунку. Найбільше посвятили "делегати" Українського Конгресу способом, як би "полекшинти" наших братів в Европі, щоб і знову капнуло щось трохи до "держави" у Відні, а всьому решту щоб таки тут жаба цинки дала.

Щоб прийти ім (?) з помічною рукою способом Комітету о. Архідіакона і дати ім змогу голосним ділами заговорити перед цілим світом, перед "визначними та вливовими", як то робив о. Пуньо, Ядовський та Лотоцький, доки гроший стало на трени до Вашингтону, щоби таким робом запевнити ще одну фігу з маслом тим нашим братам-героям в рідному краю в іх змаганнях до свободи і незалежності Галицької "Держави", одиночно голосно рішив Конгрес завізвати весь український загал в Америці до складання народного податку. (Коротко я ясно!)

Браття і сестри: наш і ваш рідний край, що отікає кровю своїх найкращих дітей, глядить повною вірою на Вас і чекає від Вас помочі, але ми тому на перешкоді, бо що лиш лапнемо, то пропало й загубилось. Українське "правительство", яке серед найтяжчих відносин в порожній кишені і при низькій валюті пустої австрійської корони, держало високо прapor власних носів по віденських кав'ярнях, і тепер знову жде, може щось капне від патентованих збігачів в Америці, коштом Твоїм, Народе! Ви самі знаєте, що Ви одинокі, що можете полізти рукою у власні кишені і витягнути звідтам, як і все витягли, на цю "візъольчу боротьбу". Подібну "поміч" Ви щедро давали до тепер. (Правда.) Дайте доти, доки не злісниться наш найвисший ідеал, доки не повстане свободна Українська Держава-Республіка. Знову, тому ручать "120 тисяч", "Укр. День", "фонди-бонди", Цегельський і отець Архідіакон. Тому запорукою і католицька дієцезія з тлустими отцями.

"Всі наші змагання, всі наші мрії звернім тепер в сторону рідного краю. А щоби сей час прийти йому з помоцією, складаймо всі чи-

сленні жертви на фонд негайної до помоги, та спіші з народним по-датком. (Ая, toti grosi!)

Всі твої вибранці (?), Український Народ, прийшли до такого заключення (вже 20 років тому взад), що треба з'організувати наш український загал в Америці, освідомити несвідомих комітетами, "днями", фондами-бондами, податками і тим подібними "освідомлюючими" артикулами; помогти піднятись упавшим, щоб, піднявшись, сягнули до кишені; та з'єднати розіднаних, як до тепер "едналі" через звиш 20 років! Дорогою просвіти, політичної і економічної організації дійдемо мн до такої сили, що легко зможемо дати хоч би найбільшу поміч нашим братям-брорцям в рідному краю. (А масло на головах топиться, топиться, і капає, капає: кап, кап, кап...)

В основу плянової "праці" мусить, бути положена єдність, згоди і... жертва. Лише пільгами "бerezheniam" народного гроша та "чесною господаркою" народніми фондами (ой ті "фонди", які вони файні!) можна здобути довіре загалу, бо без довіри (ая!) широких мас не можлива жадна громадянська діяльність. (Чи не гумористи? Хтось би подумав, що то вже інші, а не ті старі "діячі").

Щоби вирішити давні "непорозуміння", "рішив" Конгрес "розслідити грошеву господарку всіх по-передніх організацій, котрі збирали і розпоряджували народним грошем, бо лише вяснення давніх і "нечесних справ" мож буде напінчувати (самих себе?) тих, що "нерозважно проганявали" народний гріш, та "вказати" на хиби й недостачі попередній "народній праці". (А масло: кап, кап, кап...)

"Щоби прийти в поміч "нашим" голодуючим братам і сестрам на Великій Україні, Конгрес обдумав цілий ряд способів". (Оголоситься на казаю по церквах.)

"Щоби не допустити до знищення науки та заведення темноти в старому краю рішив Конгрес устроювати окремі збірки на рідину школу в Галичині". (о. Гідгорецький продаст штаби з бруклинського мосту своїм парохіянам і гроши схода. Тим і поможеться школам в Галичині.)

"Щоби зреформувати нашу доте першій школіну та просвітну організацію в Америці, припоручили "делегати" Українському Людовому (Lidowy?) Університету скликати окремий просвітно-шкільний з'їзд". (А то що за "Університет")?

"Багато інших важких справ "для добра" українського народу порішив Конгрес". (Матко боска!) Ось інші фасі ухвали та рішення пе

ревести в життя, покликав Конгрес найвишу народну управу в Америці, зложену з представників головних українських організацій і назвав їх "Об'єднанем"... попів, дяків, паламарів, комітетовців, фондовців, бондовців, і назадників. "Об'єднання Укр. Орг. в Америці виходить на народний горизонт (у Філадельфії!) в отсєй так важній критичний час, час народного повстання і бунту (за фонді-бонди і "державу"), час що кличе до активної праці всіх синів великої української народу. Об'єднання дальше являється одним одноким жерелом з якого помічний цілющий лік матеріальний (ой!) може найбільше причинитись до здійснення великих мрій, правних змагань, по довершенню котрих має зійти сонце свободи-волі в Галицько-Українській Республіці. Об'єднання Укр. Організацій в Америці є кузня (правда, стара, засмарована, дуже стара чорна кузня!) в якій кується сталевий молот на ломане скали (ой!) і розбиттям кайдан ляцкої тюрми. (А масло: кап, кап, кап... з голови проти соня!)

"Забираючись до цієї праці з посвятою і пожертвованням, Екзекутива Об'єднання відзвивається до всіх українських громад, центральних та місцевих організацій, товариств, братств та всіх Українців та Українок поодиноко:

"Брати і Сестри: Важку працю вложено на нас. Вірі народний іде (так як Підгорецький, Ядловський, Лотоцький, Лотович, Цегельський і інші), ми хочемо виконати її на добро всього українського народу ("120 тисяч!"). Однаке ми не зможемо нічого зробити без Вашого солідарного та завзятого співділення (т. е. вашої кишені). Лише в спільніх зусиллях усього нашого загалу в Америці лежить запорука, що ця велітенська праця буде виконана". (А будуть фонді-бонди, "120 тисяч", Укр. День, бурси, еміграційні domi, університети, банк, "держава" і купа іншого що було "збудовано" у власну обіхдку сміхунів.)

"Від солідарності праці усього українського загалу в Америці залежить ратунок рідного краю та будучість української еміграції по всьому світу". (Правда, але без пажіків та без механіків від комітету, фондів-бондів і прочої драки та хронічного натягання народу.)

На оригіналі в "Америці", ч. 135, з 15. падолиста, 1922 р., ту відозву кінчено такими словами і підписами:

"Дано в Філадельфії, осідку Екзекутиви Об'єднання Укр. Орг. в Америці, 1922.

"Об'єднання Українських Організацій в Америці:

Підписи:

"о. Лев Левицький, предсідатель; М. Коцюк, др. Ст. Гріневецький, Тео. Грицай і В. Гришко, місто-предсідателі; др. Волод. Коваль, реєстратор; М. Дармограй, фін. секретар; Іван Борисевич, касієр; о. І. Ортинський, о. М. Гурянський, о. В. Лотович, др. В. Сіменович, Ю. Хіляк, С. Г. Скегар, Анд. Тарас, Н. Левицький, В. Тетанич, В. Шабата, М. Хандога, М. Солоський, С. Бриндзей — радні; о. В. Споліта кевич, о. М. Копачук та Гр. Пипюк — контроля".

Ото, людоњки добре, й ціле те "Об'єднання" по гроши до Вас, як то бувало коли ще жили-були ганебної пам'яти "Рада", "Комітет", "Фонди-Бонди", "Баїк" та інші позеїї й артикули старої "працьовитої" кузні в Америці. То та кузня, котра не кує, а готове з кишені до стає. Цудовна кузня! Дай і "шарап"!

НЕ МАЄ ЖАДНОГО ЗНАКУ... ЖИТТЯ.

Фармер Цяпка має горячку і мусить вдатися до лікаря, аби дати себе забадати. Лікар говорить до нього:

— Насамперед забадаю пульс, — прошу подати руку.

Фармерові так зімно було, що він навіть в кімнаті не зняв рукавиць з рук і подав лікареві свою руку в рукавиці. Лікар задивившися в хорого і на годинник, не завважив того і каже:

— Ого-го! То був найвищий час У вас до лікаря; я вже не чую жадного знаку життя у вас!

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
URBANA-CHAMPAIGN

ЩО ВИ СКАЖЕТЕ?

Редакція "Молота" одержала від одного зі своїх читачів слідуюче письмо:

"Дорогий Молоте:

Прошу Тебе, помісти від мене цього листа до "батька" Петрушевича у Відні. Лист такого змісту:

Отвертій лист.

Пишу письмо, "любий батьку", — Як вам там живеться? Я одержав листа з краю, Шо вам якося рветься...

Ваші "посли" в Америці
З вас "гєци" справляють
Та дурненьким президентом
Вас тут називають.

Лучше було вам остатись
Адвокатом в Сколю,
Чим терпіти такі "смішки"
І таку недолю.

Уважайте, щоб вас там хто
Не післав "на раки", —
Тримайтесь непохітно,
Як хвіст у собаки...

Вашу "працю" там у Відні
Я тут все нотую,
А як вас колись зустріну,
То вам "зафондую".

Теп-цький."

Ну, і що Ви, дорогі читачі, скажете — містити цього листа в "Молоті", чи не містити?

Помічник редактора.

ТАКОЖ СПОСІБ.

Заїдає Ольга сливку
І ротика скривляє,
Мати стоїть і на неї
З боку поглядає.

А по хвилі так і каже:
— "Слухай моя доню,
Можеш істі дещо друге,
Я ти не бороню,

Але сливок квасних не їдж,
Бо ти будеш хора, —
Я не маю чим платити
Ліки і доктора"...

Але Ольга свою сливку
Дальше зайде
І сміючися до мами
Так відповідає:

— Сливка добра і солодка,
Моя люба нене, —
Я лиши кривлюсь, щоб наш Осип
Не відбив від мене...

К. Бжик.

Буржуїка (до жебрака): — I vi не встидаетесь жебрати в цій столиці міста?

Жебрак: — Ні, місис, я в еще гіршій стороні відсюда!

Як платять за роботу?

Філадельфійська "Америка" з 8-го січня ц. р. підносить своїм читачам ось яку новорічну "цвітку":

"ЯК ПЛАТАТЬ ЗА РОБОТУ"?

Американці.

Дня 3. січня біжучого року відбулося переслухання представників нью-йоркської компанії Стендард Ойл перед сенатською комісією, яка переводить слідство в справі високих цін газоліну. Слідство провадить сенатор Ля Фолет, предсідатель комісії. На його запит, кілько платні дістають урядники Стендард Ойл Ком., він дістав відповідь, що третій віцепрезидент цеї компанії, Mr. Говард Е. Колль, дістав у минулому, 1922 році \$47.500, словами: сорок сім тисяч п'ятьсот доларів, за попередній рік (1921) \$42.000 а за рік 1919 дістав \$35.000.

Інший урядник цеї корпорації, Mr. Говард А. Віклінсон, сказав, що за минулий рік (1922) він дістав платні \$32.000, за попередній (1921) дістав \$27.00, а за 1920 побрав \$18.000 коли то він був менеджером цеї компанії в Бостоні.

Українці в Америці.

Після зорганізовання Обєднання сейчас на першім засіданні Екзекутиви у Філадельфії дия в падолиста 1922 зайшла бесіда про те, хто пустить цілу машину (а так, так — машиною тягнути гроші з людей! — М.) Обєднання в рух. Зроблено пропозицію Д-ру С. Демидчуку, який мав тоді стало місце осідку в Нью Йорку. Йому обіцяно "тимчасом" сто доларів на місяць. Розуміючи скрутне положення Обєднання — бо тоді не було ще ні цента в касі — та маючи на увазі загальне (?) добро, Dr. S. Demidchuk, яко карний громадянин послухав одноголосного зазиву Екзекутиви та перенісся до Філадельфії вже 15. падолиста (скочив, як кіт на миш! — М.). Він уложив пляни праці, уложив відповідні відозви, прилагсдив інші друки, зреагував маніфест в справі мобілізації на день 17 грудня і другу відозву в справі Коляди на Річну Школу, прилагодив підпорядкування для цієї

Як не кийом, то палицею.

Президент Гардінг дав амністію 8-м членам організації Промислових Робітників Світа, що відбували довгі вязничні карі в тюрмі за участь в противоєнній агітації. Кожному з них предложено до вибору... лишитися в тюрмі, або дозволити на свою депортацію (прогнання зі Зд. Держав).

(З газет.)

Ам. уряд: — З нагоди нового року даю вам амністію: виберіть одне з двох — або кий або палицю.

гації, яка вибирається до Вашингтону, і загалом провадив усю роботу, яка виходила на зверх під фірмою Обєднання (деякі люди думали, що це справді робота Обєднання, а то машинка Демидчука! — М.) У признанні за цю високопатріотичну (?) та видну в наслідках працю всі, (більше одного) члені Екзекутиви Обєднання, що мешкають у Філадельфії, підмовили ще кількох громадян у Філадельфії і внесли на засідання Обєднання дия 12 грудня рішучий протест (а так йому!) проти якої небудь праці Dr. S. Demidchuka при Обєднанні. Рівночасно зажадали від нього, щоби він не мішався до ніяких справ народних у Філадельфії, а один з протестуючих

зичним насильством на особі Dr. Demidchuka (цеб-то загрозив, що від'їде по тім місці, де били австрійські каптальні галицьких рекрутів. — М.), коли він пійде межи нариді».

Що-ж ми бачимо з цього всього?

Перше — бачимо, що dr. Demidchuk хотів-би тисячі брати за урядування, але нема, так бере сотки.

Друге — що вже й сотки рвуться.

Третє — як це заявляє "Америка" — що не тільки соток бракус, але українські патріотичні баранці вже й до писків докторських беруться.

Ну, що-ж, така Іхня воля. А ми українські робітники тільки сердеч-
зуперізмівся з того.

ПРИГОДИ ЧУДАКА.

(Літні спомини.)

Працював я цілій тиждень
Шеї в неділю рано, —
Аж втомився я від праці, —
От доля погана!

Притягнувшись у полуднє
З роботи до хати, —
Думав трохи я заснути
Ta так відпочати.

Але думки мої бистрі
Слати не давали,
Вони долю мою люту
Все студіювали.

I думав-же я сердечний,
За що так страдаю?
Вже два роки пильно роблю —
Лиш десятку маю.

Нараз двері отворились, —
Моя "мила" входить;
Уста пишно все складає
I бровами водить:

— "Чого, мілій зажурився?
Що грошей не маю?
Ходи мілій голубчику
В парку погуляєм".

Взяв я дурний тай послухав, —
Що зроблю з бідою?
Як заплеще, защебече —
Працай мій спокою!

Ну, я пішов-же я до парку,
А там — аж клекоче;
Карузелі, ріжні штуки, —
Аж зривають очі.

Взяла мене моя "мила"
I всюди тягнула
Та все мені лиш до вуха;
— "Я ще тут не була"...

Кладу "шустки" на столець,
Колесо вертиться,
А у мої кишенях
Вже вітер женеться.

Цілу п'ятку я програв,
Аж стиснули жалі,
Тоді "мила" моя знов:
— "Ходім, мілій, далі!"...

Ідем скоро між юрбу,
Аж візки надходять:
— "Ходи, мілій голубчику,
Вони нас повозять!"

Візок летить, як стріла,
А мила радіє,
Щось під носом лиш мурчить
Ta про інше мріє.

Як ми злізли із візка,
Пішли "гат дої" взяти, —
Моя "мила" знов мені:
— "Ходімо купатись!"

Пішли плюсом викупались,
До парку вернули, —

Красавиця всього хоче,
Щоб лиш гроши були.

— "Досить, мила, тих прогульків", —
Грізно відвіча, —
Вже десятка проминулась,
Лиш на кару маю!"

Коли "мила" це почула —
Махнула рукою:
— "Ти без грошей не хороший,
Пращаю з тобою!"

Скорим кроком відійшла
I в бік закрутила, —
Побачила знакомого
Тай знов зупинилась.

Карим оком підморгнула
I таке почала:
— "Цілий день тебе я тут
Мій любий, шукала!"...

"Я почувши це, закляк, —
Не міг вийти з дива:
— "Чи це, кажу, тільки сон,
Чи дійсність правдива?"...

A вони собі разом
— Нічого й казати —
Почіпалися за руки
I пішли забавлятись.

A я тільки прошептав:
— Ось які то люде...
Чекай, кажу, "новий любий",
I тобі так буде!"

Чудак.

КОЛЬКА ВКОЛОЛА.

(Пригода по сяятах.)

Як сніг падав на дворі,
Гула дико заверюха, —
Піп (українець) лежав
В теплім ліжку і грів уха.

Лежав він собі оттак,
Мов те, що без рога, —
Ta думав — що ісвій рік
Принесе нового?

Але звісно — всякий піп
З черевом, як бочка...
Щось кольнуло його в бік, —
Той скріпав, як квочка:

— "Ой, Ісусе, боже мій,
Рятуй з цього ліжа! —
Це "муншайн" таке різнув,
Що дала Вашіха"....

Билижинський.

ПРИ ІСПІТИ.

При іспиті на інженера запитав
член комісії бувшого офіцира оборо-
нця кресів а тепер студента тех-
ніки:

— Без чого не може обйтися
ні один міст?
— Без діри — відповів певний
себе кандидат...

Дека.

*Безробітний Джім: — Ех, черевички, черевички! Купив-би я вас,
та біда — себе пе маю кому продати!...*

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ЯК ЦЕ ЗРОЗУМИТИ І ПОГОДИТИ?

Мікіспорт, Па.

Свого часу греко-католицький піп І. Т. забрав шкільних дітей до музею (в Пітсбург, Па.), щоб іх обводити по цілому музею і показати та пояснити те, що дітям незрозуміло.

В слідуючу неділю говорив проповідь про сотворення світа, і про все що на світі.

— Все те бог сотворив — каже І. Т. — шість тисяч літ тому настало. Але що до вас, старі Йолупи, говорити, коли ви нічого не знаєте, нігде не були і нічого не виділи! Ваші діти мудріші в десять разів, як були в музею і видили кости звірів, які жили 4 мільйони літ назад.

А парафіяне, вишовшин з церкви, стали говорити:

— Наші егомосць певно помнілися. Но як-же це так, щоб світ був сотворений шість тисяч літ тому взад, а в музею є кости звірів, що жили 4 мільйони літ назад?

— А може 4 мільйони менше, як шість тисяч? — каже другий з гурту.

Робітник.

ПІТАННЯ І ВІДПОВІДІ.

Менів, Р. А.

— Гаврило! ану запитай Чалого, чого так петрушевичів і цареславні справляють кожній суботі і неділі пляцьких "тєї"?

— Чалий каже, що вони тим хочуть зконкурувати "крайні газзи" в Америці.

— Гаврило! ану запитай Чалого, чого його колеги поробились такими ширими богословіями?

— Чалий каже, що його колеги із за того придурливися такими побожними, бо парафіяни дуже люблять пити "муншайн". Отже, коли тій парафіяни "дронкнуть" собі того "муншайну", то його колеги мають такі радощі, що хоч святих винеси!

Голос-ний.

ОБРАЗКИ З ПІТСБУРГА.

Піпа — Сам-дурак-дурло, повернувся з "концепії". Ходить на трох, держить ся за пупець, і клене більшовинки, що то мабуть через них отець небесний не хоче йому його "начиння" пофіксувати. Одна кубітка на базарі говорила, що особисто була з йогостем на фармі, і довідалась геть всю чисто, що їхомост дуже а дуже — нещасливі.

Майк зрунував з Кінської Помочі, а американський Машко з радості вдягнув штани мошнами на верх. Зоська, кажуть, вирвала той волосок, що то йому так моцно шастя тримав.

Кілометр — наш Мурголевич, кажуть, студіонав перше "Вірою", опісля "пініє" у президентів, відтак скробав моржув у сальвішів, а опісля вже за нашою пам'яті "брав" інженірію і тому здав себе кільметром. Але бач, нещаста з його Дедьом так пожартувало, що дістало ляуф-пас і оставася тільки ляуф-інспектором. Ах ось в Дурному Слові бачимо, що Вацьо Шабатура зробив

його при будові квадратового дому, вибачте, архітектор. Пек тобі... посадив огорік, а вродилася цибуля.

Грицьо Броцак, десь пішов понад воду збирати оїсттерс. Як назбирає много то отворить бучерню. Як як "зробить" гроші, так Капшуцьк пункне йому в пазуху і тоді вже буде називатися отець Григорій Солонинка — З Галузі.

Банник свариться з кубітами, наша вона йому лемські діти родить. "Яж патр'ют" (хоч паршивецький), і з попами серус маю, і пап Мишіген кажуть мені "ви" і папа Ліга за председу обрада, словом українець хоч розпережрися, а тут тобі баба як на зліті лиці: Лем, та лем Ваню, а подъ-но гев". Чи ж це не ганьба?

Базар. Щоб розбудити гумор на божій ліцензії — сам піпа взяв провід. Потягнув трохи "домової" і — хотій святі з укуса бліскали очима, а Миколі аж душа рогом стала, так у піпі жарту не було. На "хурах" музика грає, дечок у скрипки квілинуть, бас гуде, і Сам-дурак викрутася пішом, голаса, підспівуючі:

Молодичко ой ну-ну!
Я до тебе заберусь —
Саком-паком
Цалком так і т. д.

Ліга п'є і співає:
Ой ти Вана добрий зух
Спустися бти скоро дух,
Пошентали, обкрапи,
Нас як дурнів полищаши!

— На здоровле, віват наша влада і Об'єднання долярове".

Рекруті рокують. Куратори, тростісти, вся Ліга з Чорного Дому і всі решта урядників сліпог Танкі та Івана Мокрила за грата до сороката армії. Якісь чорні духи, весною з'їхали на них, заташили ті "Ада-

мові сліззи" до магазинів оф. Ю. С., а іх самих асентеривали. Казали: їхомост має голос, — хоч відмінний, а все таки мають. Та ба, нещастя як раз подавилось одним закутих ведуть відбувати маневри в поперечному убранию.

Тернічко.

ШЕВІЦІ, ПОЗІР!

Лі Пес, Канада.

Пошукується старокраїнський шевця з доброя практикою, котрій-би умів зашити "пісочки" тутешнім пльоткаркам. Мусить уміти дратину сукнати на старокраїнські, бо "канадян мейд" показались за слабі на старокраїнські "пісочки". Отже, охотники, зголовуйтесь якіськоршче, бо через пльотки не може вулиці перейти.

Тисячі ліків були пробовані і показані безуспішні до цеї пори.

Хто хоче мати сталий (хоч тяжкий) "джаб" — просимо слати аплікації на адресу: Товариство Жіночого Язикомистства, Лі Пес, Маї, Канада.

Сліпим.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Матвій Костомаха. Ми думамо, що не так. Це не "мамаліга", а чистий "гуаш", в котрій і наші кавалки мяса пливають.

І Виркович. Не нададесь.

Усім тим, що прислали матеріал до Молота. Голубчики, сміхчики, помічники "Молотка"! Нівроку святковий настрій так "подіяв", що матеріалу назібралося в "Молоті" ціла копичка (Не вірите? — За це Вам ручать самий Шпичка.) і тому тажко було всю переглянути. Як трохи відсанем, то всю "перестудіюм". Держіться кріпко і не гнівайтесь.

КНИЖКА

П. Н.

ЯК ПОПИ ТУМАНЯТЬ НАРІД!

Хто хоче знати, яких штучок поши вживають, аби обдурувати нарід, хто хоче знати, що таке релігія, і звідки вона взялася, і хто хоче знати як боротися проти релігійного обдурування проти кропила і кадила, той мусить цю книжку прочитати!

Книжка має 128 сторін друку і коштує всього 50 цт.

Шліть замовлення на адресу:

KULTURA

414 East 9th St.,

New York, N. Y.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

З МІСЦЕВОЇ “ТВОРЧОСТИ”.
ПІСНЯ “ПАТРЮТКИ”-БАЙГАЛИХИ, ЧИ БАЙГАЛИШУРИХИ В
ПАССАЙКУ, Н. ДЖ.

(Щось ніби на нуту: “Гоп мої гречанники”.)

А я собі пишна пані
У місті Пассайку, —
Послухайте добрі люде
Розкажу вам байку.
Вихваляєсь, що я добра
І довгоязика,
Що всі дурні, лиш я мудра
(Як та коза дика).

2) Гоп моя головонько,
Гоп дурна бідна, —
Чом ти моя головонько
Така непотрібна?!

Все я рию на робочих,
Як безрога руда,
І тимсамим вихваляюсь,
Що я дуже мудра.
Обмовляю всю громаду,
А себе не знаю,
Бо я дурна уродилася
І така сконаю.

2) Гоп моя головонько,
Гоп дурна бідна, —
Чом ти моя головонько
Така непотрібна?!

Свого мужа я нагнала,
Не хочу ’го знати,
Бо він не хтів по дурному,
Так як я, скакати.
А я вберусь в жовту сукню
Ta в панчохи сині,
To за мною “муншайнери” —
Як за брагов свині...

2) Гоп моя головонько,
Гоп дурна бідна, —
Чом ти моя головонько
Така непотрібна?!

Підслухав Пассайський.

НОВИЙ НАКЛАД РІЧНИКІВ “МОЛОТА”

ЗА 1921 РІК.

Товариш! Перший наклад річників “Молота” вичерпаний. З’гляду на велике замовлення, ми зробили новий наклад. Не відкладайте на довго свого замовлення, а шліть його зараз з валученням \$2.50 на адресу:

MOLOT

414 E. 9th St. New York, N. Y.

НОВІ КНИЖКИ!

ТІЛЬКИ ЩО ОДЕРЖАНА ВІД ВИДАВНИЦТВА “КОСМОС” ЦІКАВА ДЛЯ КОЖДОГО РОБІТНИКА
І РОБІТНИЦІ КНИЖКА ПІД НАЗВОЮ:

Карл Маркс ІОГО ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ

Написав Ю. Стеклов, переклад з російського під редакцією Е. Кас’яненка.

Це перша книжка на українській мові, котра обширино описує життя Маркса і його діяльність. Обов’язком кожного робітника і робітниці набути цю книжку і ознайомитися з життям великого учителя.

Книжка має 110 сторінок друку.

ЦІНА 25 ЦЕНТІВ.

РЕЛІГІЯ І КОМУНІЗМ

Ця книжка поділена на 15 розділів і написана в формі лекцій, дуже популярною мовою, С. Мінімом. Автор цієї книжки по Жовтневій Революції за півтора року прочитав 25 лекцій в Росії по релігії. Ця книжка — стенографічні записи тих лекцій. Кождій, що прочитає уважно цю книжку кілька разів, може самостійно виступати перед масою і давати лекції про релігії.

ЦІНА ТІЛЬКИ 25 ЦЕНТІВ.

СПЕЦІЯЛЬНЕ ПРЕДЛОЖЕННЯ.

Ці дві книжки може набути кождий тільки за 25 центів. Для цього треба разом з цими книжками замовляти збірку поезій відомого українського пролетарського поета М. Тарновського, під назвою:

ШЛЯХОМ ЖИТТЯ

КОТРА КОШТУЄ В ОСІБНІЙ ПРОДАЖІ \$1.50.

Кождій замовляючий разом ці три книжки — одержить їх тільки за \$1.75.

Користайте з нагоди і за так малу ціну постарайтесь чабути ці три вартісні книжки.

ЗАМОВЛЕННЯ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ:

KULTURA PUBL. CO.

414 EAST 9th STREET Original from NEW YORK, N. Y.
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT URBANA-CHAMPAIGN

Жарт над дитиною.

Той жарт є над тобою, дитино. Тебе поставили тут з таланом до музики, літератури, мистецтва і науки, — а також до добробуту і забави. Але — заставляють тебе більшу частину твоєго життя на змагання і боротьбу за життєві конечності.

Я не хотів-би тобі цього казати, дитино, але все-ж воно так є. Це є жарт, — чортівський жарт над тобою, дитино!

ПЕРЕКОНАВСЯ.

Коли я дізнявся із наукових книжок, що нема скляного неба і вселенна зовсім інакше побудована, як попи нам тлумачать, то я відразу перестав вірити в ріжких богів. Я собі думав тоді, що попи з панами видумали для нас піст, щоб для них більше мяса було. Відтак я мав доброго і розумного товариша, але він був зовсім малописменний і я йому тлумачив, що вся попівська наука є дурна відумка, і я йому доказував багато фактів котрі я тільки знат, але він все опирається і не дуже зі мною дівся на всю.

Був початок літа і ми в ту пору різали в лісі дрова. Спека була невиносима: піт заливав очі, а коло нас роєм носились летучі "звірики", цебто ріжкі комахи — величини не менш, як цаль. І тій комахі падали на нас, як дощ та безцеремонно впивалися в наше тіло і ми не мали жадного способу до роботи і безкористно боролися з нечистою силою. Мені, країла рос-

пуха серце, але що подієш? І я став сміячись над товаришом. Кажу до нього: "Перехрестись і помолись свому богові, може і відступить лиха сила!" (А на нього гірше падали ніж на мене, бо його піт лучше любили). Мій товариш кладеся отже ниць і хреститься і має рукаами і ногами... Але комахи ще грізніше гудуть і атакують, як і поперед. А в мене аж слози нагнало зі сміху, — хоч і сам рукаами махав, як скажений!

Потім мій товариш кричить: "Боже! — неважек тобі та зараза, угоднійша ніж я, хрещений чоловік? Я добуваю собі хліб трудом і лілю піт, а тая погань нічого не робить та ще ссе мою свячену кров..." Вже ж я тобі більше молитися не буду і свічки мої в церкві більше горити не будуть — нехай тобі комахи моляться і на свічки віск носять.

Я вже й не довідувався хто його переконав — комахи, чи я? Тільки від того часу в церкву він більше не ходив.

С. Шимко.

ЗВІДКИ ЗНАЄ?

— Перед годиною я зістав батьком.

— Хлопець?

— Ні.

— Отже дівчина?

— Так! Але звідки ти знаєш об тім? Я-ж прецінь об тім нікому не говорив!

НЕВИМОВНИЙ ЖАЛЬ.

Один лисий чоловік стоїть перед фрізієрною і дуже засумувався. Надійшов його приятель і питає:

— Чого ти тут стоїш такий сумний?

— Тут у тій фрізієрні я послідній раз стриг собі волосся, — сказав лисий з величним жalem.

В ШКОЛІ.

УЧИТЕЛЬ: Сину, як зовешся?

УЧЕННИК: Не знаю.

УЧИТЕЛЬ: А якоже кличуть тебе до обіду?

УЧЕННИК: Мене не кличуть; я сідаю завітди сам скоріше як всі.

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРІСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС

РІК V. Ч. 3. 1. ЛЮТОГО 1923.

NEW YORK, N. Y. FEBRUARY 1, 1923. VOL. V. № 3.

Капіталіст: — Ну, брате, знала мати яких близнюків родити! Ми в двійці що захочемо, те робим!

Марс (бог війни): — Ти лиш старайся аби я завсігди мав що до роботи, то тоді нам обоїм поведеться.

Робітник (плює в руки): — Я зараз пішлю вас обоїх під три чорти, то тоді вже заживу в спокою раз на все.

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Подвійне число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

РІК V. Ч. 3. 1. ЛЮТОГО 1923.

NEW YORK, N. Y.

"МОЛОТ"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "МОЛОТ" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

\$2.00
1.00
.10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

FEBRUARY 1, 1923. VOL. V. № 3.

Ой починають греміти.

Ой починають греміти
Вісти про близьку війну;
Ой починають скімліти
Знов про "вільну вітчину" —
Ой ну!

Довго крутили магнати
(Діло їх — вічно крутити),
Довго не хтили сказати
Що в них на думці сидить...
Ах, читай...

Ой готовиться завзято
Грошевлюбний тиран
З богом проклятого морду
Пити червоний шакман —
Із ран.

Ой починають тріщати:
"Згода народів" і "мир";
Ой починають магнати
Приготувати свій пир —
На жир.

Ой починають кружляти
Ноти і ноти кругом;
Ой починають магнати
Ставити справу ребром —
В шолом.

Ой піднімається хмара
На європейських полях;
Голуб з галузкою мира
Десь у безодні застриг —
Ах страх!

Справа нової розправи:
Рур, греко-турки, Мозуль —
Може принести антакті
Много богацтва (Чи дуль?)
Ах, кулы...

Ой починають греміти
Вісти про близьку війну;
Всі захищати беруться —
Тільки свою "вітчину" ...
Ну-ну!

Англія в Азії має
Дінний "родинний" свій край;
Франція в "ріднес" претиться —
В рурські багацтва за Райн...
Гай, гай!....

Колькою в боці їм вічно
Той більшовизм навісний,
Що на горлянку антакті
Круг затискає тісний —
Страшний!

Ой починають греміти
Вісти про близьку війну;
Ой починають магнати
Свою роботу брудну —
Ой ну!

Гей пролетарю всесвітний,
Ти, що народився з муж, —
Скорше візьмися за діло:
Захопи владу до рук —
І бук.

Таран.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ІСКРИ.

Петрушевичівський "Укр. Прапор", що видається на віденськім загумінку, подає новинку:

"На засіданню воєнних комісарів у Москві мав, як кажуть, заявити Троцький: "Доля лішанскої конференції буде вирішена аж тоді, коли червона армія появиться в такому місці, де Керзон і Поанкарє не надіються". І додає "Укр. Прапор": "Поживемо — побачимо".

Думаємо, панове Петрушевичівці, що з бразилійських лісів — де ви невдовзі опінитесь побіч свого "представника" — побачите Європу? Пусті надії!

В кабінеті президента Гардінга, в п'ятницю, 12. січня, відбулась горяча дебата над одною собакою, що належить до якогось там м.сценового постмайстра. Як подає преса, президент годиться розвести ширшу дебату і сказати остаточне рішення, коли одержить більше інформацій відносно тої справи.

Отець то справа. Важна справа. Над нею і дебату варто розвести і рішення варто дати. Бо це-ж не щобудь, а собака пана постмайстра.

А то бувало — жінки і діти політичних арештованих, обдерти і голодні, тягнулися до Вашингтону та непокойли пана президента та-кими нісенітніцями, як розбирання справи над увільненням вязнів!... Пху!

Думав-би хтось, що нині патріоти — хоч-би й чорносотенні — не є поступові. Не так. Ось я вам доказую.

Подивіться на "наших" (дітько казав, що його) патріотів з Джерзи Сіті, Філадельфії і прочих "центрів" — як вони вживають слово "негайно". Колись ми розуміли, що негайно — то значить скоро, зараз таки, не гаючись аї на мить. А нині, ось дивіть, патріоти вже около пів року товчуться зі своїм "негайним" фоном для пана Петрушевича і міністрів і все ще називають негайним.

В чим-же заключається "поступ"?

А в тім, що не придержуються старих понять, але навпаки — "творять" нові. Це бодай відповідає іхньому догніваючому істнуванню.

Подає преса, що в Польщі — з розпорядження президента міністрів Сікорського — на мурах Варшави з'явилися оголошення на-глих судів для столиці Річицясполітої, яким підлягатиме ряд зло-

чинів. За тяжкі злочини грозитиме кара смерті, за лекші тюрма від 8 літ аж до смертельної.

Забули ще додати, що за найбільші злочини, — за такі, приміром, яких допускаються панове міністри, пан президент і вся польська шляхта зі своїми пахолками жандармами включно — за такі зло чини зівсім не карається.

А телеграма з Женеви подає, що швейцарське правительство виславло місію до Канади, щоби провірити можливість найдення праці для безробітних в Швейцарії, бо зрист виказує, що число безробітних зросло в останніх часах до 100.000.

Чи не прибавили-б швейцарські капіталісти ще з по 10 годин dennої праці тим робітникам в Швейцарії, що ще тепер покищо працюють? А тоді певно число безробітних зросло-би в двоє.

Сеньор Муссоліні заявив — як це доносять з Італії, — що "мертвий парламент (такий як тепер єснє в Італії) є одинокий добрий парламент".

Ну, що-ж, коли йому так подобається мертвота, то нехай потішиться, що недалекий той час, коли не тільки парламент, але й взагалі цілій капіталістичний лад буде — мертвий.

Швидкий.

ЗАПИТИ І ВІДПОВІДІ.

— Що станеться з басейном Рур?

— З Рур нічого не станеться, але з тими, що вступили в Рур станеться те, що вони вилетять через руру.

— Муссоліні заявив, що "мертвий" парламент є найкращий. Чи можна з ним згодитись?

— Так. Але і Муссоліні був би кращий, наколи-б він був мертвий.

— Для чого польська шляхта переводить мобілізацію?

— Для того, щоби мати параду над своєю могилою.

— Чи можлива в Європі війна?

— Так. Але чи можлива буржуазія в Європі після війни?

— Що хоче завести Петрушевич в Східній Галичині?

— Цівілізований спосіб боротьби проти польської шляхти, себто рачковання у ніг буржуазії.

— Яким судом найбільше послугуються американські капіталісти?

— Судом линчу.

— Що робиться тепер в "вільній" Ірландії?

— Рідна буржуазія показує свої здібності.

Дядько Микола.

В БУРЖУАЗНІМ КАБІНЕТІ.

— Радьте, панове, як зарадити безробітю...

— Принесіть сюди карти!...

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Мексиканська історія.

Кріава драма в 2-х частинах
Костя Котка.

Частина I. В Мексиці.

— О, мої дорогі батьки, скоїлося величезне нещастя!

— Що таке, наш любий Дієго? Чи зашкандибала твоя біла кобила, чи може наймити Діяця підпалили твоє ранго?

— Гірш. Мене... обрано... на Президента республіки...

— Кріпіться духом, сину мій. Це лихо раніш чи пізніш повинно спіткати кожного чесного мексиканця... Ти бачиш, твої старі батьки не плачуть... Адже з давніх давен у Мексиці кожного президента вбивають через два дні після обрання.

— Але я ще молодий, батьку.

— Не сумуй, синку, краще по-прощай свою жінку! й дітей та перепиши на мене чекову книжку.

— Це я вже зробив. Мене розстріляють, очевидчики, тільки завтра, так що перебуду цей вечір з вами... Що це? вони вже йдуть? Прощай батьку! я вміраю, як честний мексиканець, що виконав свій громадянський обовязок...

Піф! паф!

Частина II. В Варшаві.

— Вітай мене, тъюто: мене обра но на президента Республіки...

— А що, хіба в тебе не відібра но міністерської теки? Казали ж, що всім вам дадуть по шапці...

— Так, по ціліндрові трохи дали, але все ж таки я — президент республіки...

— Єзус-Марія! Здійснилася мрія моого життя... А що, президент — це більш чи менш од царя?

— Більш. Царів убивають, а Президент — ні.

— А все-ж таки, це, може, небезпечно?

— Ну, я ж обраний волею народу, і народ мені прилюдно доручив владу над цілою державою... А в нас не те, що голову держави, але й паршивенського міністра ще не вбивали... Що це? Хто це там з револьвером? Ой він цілить у мене! Гвалт...

— Піф! паф!

Кость Котко.

КОРЕКТНО.

М.: — Добрий день, містер Н.! Я чув, що ви разом з жінкою будуете новий дім.

Н.: — Ага!

М.: — Коли-ж ви думаете перенестись до нього?

Н.: — Скоро лиш буде укінчений.

М.: — Коли-ж він буде укінчений?

Н.: — Ще заки ми до нього перенесемось.

М.: — Скільки підлог буде в тім дому?

Н.: — В кождій квартирі одна.

М.: — Не це; я питати як за високий буде дім?

Н.: — О-о-о! А буде около п'ять тисяч.

М.: — Здається, що один з нас дурний.

Н.: — Може; здається, що і я трохи пустий на голову.

М.: — Мені інтересно, як ви уладите середину?

Н.: — Поставлю на около стіни, і тоді буде середина.

М.: — Пождіть; у вас є меблі для долішніх кімнат?

Н.: — Ну, е.

ХТО ЗНАЄ ШО МОЖЕ БУТИ?

Drawn by ART YOUNG

А за рік-два може таке статись, що клікатиме тай ні-
хто не піде.

Запер двері перед носом емігранта,
що хотів увійти і працювати.

Digitized by Google

М.: — Де-ж ви помістите меблі від горішніх кімнат?

Н.: — У мене іх немає.

М.: — Але если б були?

Н.: — Я лишивби їх там де вохи тепер є.

М.: — Куди будуть виглядати від вікна — північ, півднє?

Н.: — На двір.

М.: — (Відходить) — Містер Н. — я ніколи не думав аби чоловік без розуму міг жити.

Н.: — Знаменитий стан вашого здоров'я доказує зовсім противне.

В ШКОЛІ КАПІТАЛІСТИЧНОЇ ДЕРЖАВИ.

Піп (хотівши росказати учням про святу тройцю і каже): "Маємо ріжких святих і всякі божества. А помимо того, найсвятіші, но Івасю, що?"

Івась (син робітника): Найсвятіші...

Піп (помагає): Найсвятіща тро...

Івась: Найсвятіший Троцький...

Ю. К.

"ЕКСПЛЮАТАТОР".

— Нераз буває так, що чоловік аби й не хотів бути експлоататором — мусить ним бути.

— Як це так?

— А так, ось слухай: я живу з товаришами в одній кімнаті; вони, знаєш, курці, а я ні; і купують вони щодня тютюн, або готові цигаретки, за свої гроші та курять — здорово курят — а я тільки сиджу собі побіч них та втягаю за дармо дим з їхнього тютюну. Значить — експлоатую іх.

ГАЧКИ.

Колись попи були ще дурніші ніж тепер їхні парохіяне. Їхня байка каже, що "господь" помішав людям мову, коли вони будували Вавилонську вежу. А тепер люди іздять европлянами аж понад хмару, так, що й найвищі вежі щезають з очей, але "господь" мови їхньої ім не мішає і вони всі прекрасно себе розуміють.

Не велика в тім ріжниця: адвокат або кат; піп, або гороховий сніп; а-постоли, або постоли; "мірова" конференція, або морова інфлюенса; горівка, або самогонка; темний чоловік, або подергти чевівик.

Original from

С. Шимко.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ПРИЗНАКИ ДІВІЛІЗАЦІЇ.

Ходять слухи.

Ходять слухи, що редактор львівської української патріотичної "Свободи" — п. Фе! дор.ців вже дістав медаль з білим орлом на однім, а з портретом пана Пілсудського на другім боці.

Ходять слухи, що медаль цей він отримав за "патріотичне" почуття і шире співділання з паном др. В. Бачинським — в направку угоди з "брацьмі Полякамі", цебто з польською шляхтою в Східній Галичині.

Ходять слухи, що редактори джер зиські "Свободи" вислали гратулюю редакторам львівської "Свободи" — з нагоди осягнення найвищого (може ізайнішого?) стечения "патріотизму".

Ходять слухи, що галицькі патріоти мають набити більше медалів, які роздавано-б всім, що перейуть до згоди з польською шляхтою.

Ходять слухи, що на тих медалях не бути виріто — на одному боці свиняче рило, а на другому ковбаса. Це хруням найбільше до вподоби.

Ходять слухи, що такі медалі мають бути видані за тії гроші, що збирають джерзиські і філядель

фійські патріоти, а також і канадські патріоти від "Українського Галасу" та ріжних "Руснаків".

Ходять слухи, що всі жетводавці "Негайної Помочі", "Національної Позички" і т. п. також отримають такі медалі, як п. редактор львівської "Свободи" Фе!дор.ців або такі, які галицькі "патріоти" думають видавати.

Ходять слухи, що в недовізі відбудеться уроочисте переїснення "уряду" З. У. Н. Р. з Відня до Варшави.

Ходять слухи, що Петрушевич каже, що й він не л.пший від Фе!дор.ціва та Бачинського.

Ходять слухи, що на случай перенесення Петрушевичового "уряду" до Варшави — представники Петрушевича, як Назарук, Мишуга і прочі — будуть зноситися зі своїм "урядом" посередно через польські конзуляти.

Ходять слухи, що це робитимуть вони на те, аби замаркувати свій погляд, що — "кожний народ шукає собі завше якогось союзника".

Ходять слухи, що ще багато е новин про українських чорносотенників патріотів, але про це другим разом.

"З'їзд".

(Малий фейлетон.)

"Будемо уповать".

(З промови "митрополита" Антонія на в'їзді монархістів в Париж 16-XI 23 р.)

"Смирись гордий чоловік".

(З промови Маркова там таки).

І Антоній був.

І Марко був.

І Трепов був.

Іще сорок сім чоловіків їх було... 120 монархічних організацій було представено...

І зала для засідання була...

І богоїв помолилися...

Сіли...

— Ну?

— Що "ну!"?

— Починайте, владико... Ви найстаріші, з благодаттю, вимолені. Випричишані. Починайте.

— А може-б ви, Марков, почали? І ви ж, як той казав, не аби хто... Починайте ви...

— Е ні... Починайте ви, владико... Тут святе діло... Тут тілько бог... А я... Я лаявся, я матюкався... Благословляйте...

.....
— Високі збори! Зібралися оце ми тут. Богові милосердним помолимося... Треба, значить нам надалі... Уповать... Будемо уповать... Це моя конкретна пропозиція в організаційній справі... Иниших нема?

— Нема!

— Голосую! Хто за "уповать?".

— Одноголосно!

.....
— Слово належиться Н. Є. Маркову!

— За цей рік високі збори, проробили ми величезну роботу... Проробали до збройного з'їзду... Не дозволили. Прохали в Німеччині. Не дозволили. Прохали в Польщі. Не дозволили. Прохали в Італії. Не дозволили. Прохали в Англії. Не дозволили. Оце зібралися... Велику працю проробили... На далі в практичній роботі пропоную таку резолюцію: "Смирись гордий чоловік".

— Хто проти?

— Ніхто...

— Ухвалиється...

.....
— Чого ж ви плачете, Марков?... Ех Ваше Превосходительство! Хиба я колись так балакав... Як у думі, пам'ятаю... Вийшов би оце.

— Смирись!! Рас... Распраши...
.....

А тепер...

Original from UNIVERSITY OF ILLINOIS AT Urbana-Champaign
Digitized by Google Остан Вишня.

ХВЕДІР ШПИЧКА МИШЕ!

Галов, рахувати, тай гариду!

Вважаєти, чос я цими дніями ни дужи то спрвиюси з рисподенціями, рахувати, до нашого славного "Молота".

Воно, вважаєти, ружні, рахувати, причини були, таи чоловік стравив, рахувати, рахунок. Найгірше, жи тра, вважаєти, вганети з ідного кінця всиленної в другий, ну, а на таке тра, рахувати, часу.

Ни досить, жи на вашій, рахувати, землі е досить комедій, то ще і по інчих, вважаєти, планетах час від часу трафляють розмайті "фони", ну і чоловік, вважаєти, мусит всю вигіти.

Ікос, таки ту в нас, на Марсі, вважаєти з'явилася делегація від мешканців Шпіцбергену з протестом проти того, жи рахувати, буржуазні діржави скрізь держат свої розмаїті кохеренції, а на Шпіцберген, рахувати, ні идут хощь з іднов таков кохеренців.

Тай, вважаєти, Марсіяни, рахувати, почелн брати ту дилігансію на сміх, а я кау до них, кау: Та ви ни так дуже желуйте, бо мусільбисте годувати в себе тих банкротів, рахувати, бо вони типер лише самі економічні кохеренції тримають, без центів.

Інц ті дилігати, взели, рахувати, тай з тим забралиси.

А я зараз, вважаєти, взев тай поплив до Лозанни, рахувати, де то буржуки хтили перехитрити Турка, рахувати. Али вам вже всім відомо ек воно там йшло тай йде на тій кохеренції. А я лиш скажу, жи міні здаєти, жи Турки, рахувати, будут мусіли іще раз обамбузити алянітів, то тоді ті послидні будут май інакше вогорити.

Отуж я на тій Лозанні богато ни тримавши, бо хтів ще дальши розглядатиси, рахувати. Інц я так плив собі поволи аж до Хранції, рахувати, де то буржуки починають вже прилюдно варювати. Вважаєти, той гинирал Вош, які то

завши возитси з хранцусков армійов гей та баба зі ступов, хоче, вважаєти, допнати свого і, рахувати, захопити гет цалу Німеччину. Саме як я плив поїд той французатий край, то Вош і інші вошинета аж попріли так рихтувалиси до нової війни, рахувати.

Али я так, вважаєти, розрахував, жи вони з той війни пожитку ни будут мали, так ек ни мали з мінувшої. Хиба лише приспішат свій, рахувати, фертик.

А вважаєти, паршиві Паскудські, рахувати, Поляки, і собі почели рипатися. Вони так само належут, рахувати до вошивої фамілії, то мусет то робити, що й вошинета.

Інц, здаєти, жи ми знов будемо мати новий циркус. Али то вже не шур буде гостанній циркус, бо вже, рахувати, робітникам по цілім світі то же аж по вуха і два рази так.

А ще аби ни забути написати екто я був нидавно коло неба. Вважаєти, захтілоси міні знати ци ангели, рахувати, і в зімі ходе так ек в літі в маминих лильях, рахувати, і босі, а ци може маєт екі кохужи.

Інц я, вважаєти, вступив по дорозі до неба, рахувати, коло райскої брами, тай хтівим трохи розглениутися. Али я ни маю щісте, бо світій Піттро, рахувати, такий був злосний жи клев гірше Марка. Питаю я іго, що то за троблі жи він так сипле компліментами, а він возвращувся та ек ни зареве: Гони насто чортів, най і дух твій ту ни смердит! Ви, кае світій Петро, всі там на зимили іднакові! Коли, рахувати, папа римський потрафив міні прислати на крімас презент замість цигар'ї кусь капусту, ци мотуз, то що допуэр з такими ек ти?

Али я зараз вговкав світого Піттра і сказавши му жи я, рахувати, з ним свіній ни пас, тай най він ни так дуже рипаєси. Али все ідно мусівши забратися з під райскої брами, бо ни мігім ніц цікавого побачити.

Інц то всьо що я мав написати. Тримайтися цупко. Ваш рахувати,

Хведір Шпичка.

ЩО ПІП — ТО ЗЛОДІЙ.

(Принагідний спомин.)

Чи правда цему, що сказано в наголовку? Я кажу, що правда. Бо наколи-б піп не любив "злодіювати", то він не був бі попом.

Пригадую собі, як у старим краю, зараз таки в другому селі від нас, була собі дуже бідненька церковця, — а тому бідненька, що прихожане тієї церковці були також бідні.

Але побачив піп, що кепсько;

нема юому такого роскішного життя, яке другі його колеги по ремеслі мають, тай взявся на хитрощі, — цебто красти, але в такий спосіб, щоб не знали, що він злодій.

Одної неділі він взяв з церкви золотий хрест, а щоб прихожане не кинули на нього підозріння, то він навмисне відчинив одно вікно в церкві, — нібін то туди злодій лазив.

На другий день якраз було свято ("Святого Неробітника") і люде походились раненко в церкву. Прийшов і піп. Заглянули, що в церкві одно вікно бідчинене, та давай за злодієм шукати. (А злодій та-кож шукав!)

Шукали, шукали та не знайшли, тільки побачили, що нема золотого хреста.

Пійшов піп на середину церкви та давай заклинати того "злодія" та бога молити (подай господи другого!). Коли побачив, що юому вдався цей плян, — що люде не догадалися, що то він сам украв хрест, тоді сказав, що натомісъ треба купити другий — хоч срібний, як вже не золотий.

Селяне зі слізами в очах почали знову приносити гроши на срібний хрест.

Через якийсь час, коли куплено срібний хрест, то й з тим срібним сталося тесаме, що з золотим.

Але на цей раз селяне обурились і не хотіли більше купувати хреста, а подруге — не мали вже їз.

Піп побачивши, що більше хрестів не буде тай не буде на чім робити бізнес, почав кричати на селян та називати їх ріжкими поганими словами. А нарешті каже: "Та що будете цілувати, як приайдете в неділю в церкву?" — Хиба мене, як обернуся задом"!...

Ох, як почули такі слова селяне! Як закричали: "Прости господи!" Та як почали попа "цілувати" — хто де тільки міг!... Доти "цілували", поки не признається, що то він сам обідва хрести покрав.

Аж до нашого села вістка прийшла, що піп покрав хрест, і за те його били.

А що? Чи не правда, що піп злодій?

С. А-я.

ПРИ ПЕРЕГЛЯДАННЮ КАЛЕНДАРЯ.

— Ой мають тут також Івана Золотоустого!

— Так щож тут дивного?

— Дивуюся, що навіть тоді вміли вложувати беззубим золотом

Ю. К.

З ВОЕННИХ НАСТРОЙВ.

I.

Брязнула французька шабля,
Хляпнув бритійський кальшо;
На Німеччину шле військо
Маршал Фош.

Тріснув десь гранат на полю...
Закурилося... Тумаї...
Виліп чарку на відвагу
Мілеран.

В парламенті заройлось
(Хтось казав, що в кабаре);
Загулявся по "лицарськи"
Пуанкаре.

Брязнула французька шабля,
Затріщав кальшо-гранат;
"Славні вожді" вже гукають
На віват.

II.

У Франції заручення,
В Британії залицяння;
У першої запивання,
У другої хвилювання.

У Франції готовуються,
До весілля ладнаються;

В Британії хвилюються,
Самі себе страхуються.

У Франції — Німеччина
Сидить колом за спиною;
В Британії — Туреччина
Із нафтою — бензиною.

У Франції заручення,
В Британії залицяння;
У першої запивання,
У другої хвилювання.

III.

А в Мемелю гук, гук!
Литовські повстанці:
Французькому бурмістрові
"Сипнули по штанці".

А в Мемелю днво, —
Чудацькі признаки:
Німецька там поліція,
Французькі вояки.

А в Мемелю гук, гук!
Гукиули гарматни...
А хто буде утікати —
Не знати, не знати!

IV.

В Італії чорна сотня —
Фашісти, фашисти:
Король радий, що затихли
(На час) комуністи.

В Італії чорна сотня, —
Фашісти гуляють;
Робітники — іхні "гєси"
Лиш на вус мотають.

V.

Направили греки треки,
Відшукали попереки,
Почухали свої "беки",
І почали говорити,
Чи не можна-б відновити —
Кемальових турків бити?
Але слабі іхні треки,
Блудні іхні попереки.
І сверблять їх дуже "беки", —
Тому греки вже й не знають,
Шо тепер робити мають,
І тільки росказів чекають.

VI.

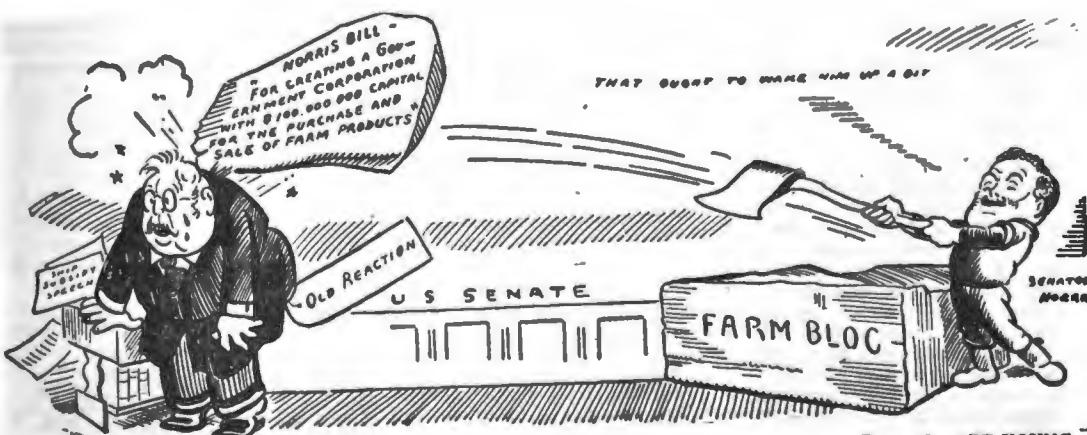
Більшовик не привик
Ждати на дурниці, —
На весілля вже пече
Смачні палінці.

Як прийде слінний час —
Буде частувати:
Найдіться буржуй
Будуть танцювати.

Пуанкаре — Мілеран
Від танцю охлянуть;
Хляпне Фош, як кальшо,
І фігу дістануть.

Бум-бум.

В АМЕРИКАНСЬКИМ СЕНАТИ.

Drawn by ART YOUNG

Сенатор Норіс виготовив "бил", в котрім говориться про створення державної корпорації з капіталом \$100.000.000. для заготовлення і продажі фармерських продуктів. І здається, що тільки та-
кий "відламок" Фармерського Блоку потрапить збудити стару реакцію як виголошує бесіди за під-
могою корабельної вуслуги.

Бліскавиці.

Чи чули Ви товариші, читачі "Молота", байку глупу про дурня та його ступу, що кудись від когось втікав і ступу на плечах таскав. Як пристало на дурака? Це все байка така. Але... але... Все нам приходиться потверджувати теорію Дарвіна про еволюцію, що все йде еволюційно. Значить, що давно було все простіше, чим тепер навіть і дурні. Колись були прості дурні і тягались зі ступою. А тепер дурні вже стали (розвинулись) досконаліші і — як колишні прості дурні тягались зі ступою — то теперішні досконаліші (капіталістичні дипломати) дурні тягаються з конференціями.

**

Ше в іншій байці говориться, як дурний заяць ішов утопити збанка і привязав збанок собі до шіт та кинув у воду. Збанок з початку не наповнювався водою лише крутився на воді, а заяць глумливо приговорював: — "А боїшся?! Еге, бася! О, таки втоплю тебе. Втоплю!"

Коли заяць так говорив, збанок поволі наповнювався водою і починав поринати та заяця тягнути у воду. Годі заяця почав вже не то співати: — "Ні, ні, пане Збанивський, я лиш так жартую. Де-жби я вас утопив? Я лиш так собі"...

Але збанок тимчасом наповнився вщерть водою і булькнув у воду тай заяця затягнув за собою. І втопився заяць.

А знов тепер глядіть в сучасну політику і тих "зайців" — як "збанок" наповняється водою, і слухайте як незадовго за заяцем лиш бульки стануть на "воді", а заяц буде страхати жабів, бо лиш жаби заяця бояться.

**

Редактор "Укр. Голосу" у Вінниці, побачивши свій найновіший портрет у "Молоті" неможе налюбуватись ним. Він тішиться... Знаєте чим? А тим, що — каже — в тій дині (в редакторовій голові) є ще зерняття... Добре було б показати ту диню (голову редактора "Укр. Гол.") і з середини. Ми, робітники, знаємо і так, що в тій дині (в голові редактора "У. Г.") зерняті погнили і все на продаж. Хоч гнилий "стоф", то для дураків є знаменита пожива.

**

Нарешті найдосконаліші дурні від ступи рішились розпочати "мир", бо вже надокутило тягатись з ступою і нігде немож "олію" зробити. Англія нарешті заявила, що вона нікак не відступить від дубрави.

(а про олій в банці не згадує, значить лише баньки хоче). А Турки заявили, що баньки не дадуть. Англія каже: — коли Франція має баньку, (галицька нафта), то чому-б я не маля? Я також яксьа хо-зяйка. Як-же мені без баньки го-сподарити? І хо-зяйці Франції "щось" не стає в її господарстві. І вона "щось" хоче від Німеччини. Тут, в цій хвилі робітники можуть мати нагоду "помогти" своїм "хо-зяїнам".

Ріжок.

ЩО ЗНАЧИТЬ СЛАВА.

В одній фармерській місцевості в Канаді зійшлися одного вечера дооколічні фармері до крамниці і розвели балачку.

Одні говорили про погоду, другі про худобу, а інші мучили політику і економіку на підставі послідніх газетних відомостей.

В самім кутку склепу зійшлося пір тузівка фармерських "спортів", знатих в околиці як добрі аматори стрілецтва. Були між ними такі, що потрафили зістрілити в однім дні і по кілька диких курій, не вчисляючи сюди того, що в додатку вони стріляли і по кілька кулаків жінкам межі очі.

Штіф Валуявтій, один з них, що недавно повернув з Бритіш Колумбії, куди він іздув шукати роботи, саме розказував як він ходив полювати на медведів.

"Богато дечого трафляється що ловікови на такій випрабі", толкував з пересадою Штіф, опершись ліктями о мішки з мукою. "А вже найбільша пригода трапилася мені коли я вистрілив до сплячого медведя мою посліду патрону".

Штіфові слухачі знали з його по-

передніх оповідань, що Штіф ніколи не хибив, то й тепер почали розпитувати Штіфа, що він зробив з убитим медведем.

"Та коли я на той раз не поцілив", — поправив Штіф.

"Ото мусів той медвід дати вам гону, Штіф!" — замітив один слухач.

"Кому, мені?" — гордо перебив його Штіф. "Ви знаєте, жи, присесто боже, той медвід так здивувався з того, що я його не поцілив, що відразу умів!"

Занотував Бамблс.

ДУМАЛИ, що МЕДВІДЬ.

Православний архи-піп
Ішов раз по стріті,
А за ним цілім роем
"Америцькі" діти.

І кричали, і ревли,
І плескали в руки,
І просили, щоб зробив
Які небудь штуки.

А я так іх гамував:
— "Годі вам кричати,
То особа є свята, —
Гріх поневажати!"

Але діти все своє:
— "Штуки зроби, штуки!"
І кричали, і ревли,
І плескали в руки.

С. Шимко.

ЗАГАДКА.

Вгадай, що то є: Гроші, які ось тут стоять, наповнили залізничний вагон і вмістилися блосі до жолудка?

— Гм... Ну, так це радіум...

— Яке там радіум! Це висліди великорізницьких капіталістичних конференцій.

Ю. К.

В ПОГОНІ ЗА СЛАВОЮ.

Перший хлопець: —
Мій батько може вибіти твого батька.

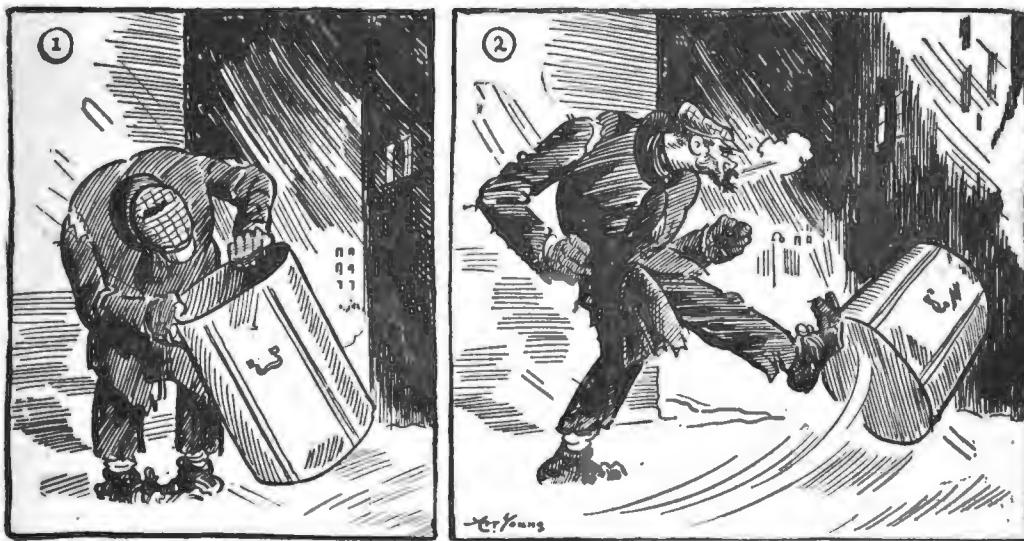
Другий хлопець: —
Мій батько заробляє більше грошей, як твій.

Третій хлопець (щоб не остатись без хвальби): — А я можу собі сам завязати краватку.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ПРОТЕСТ.

Рабська натура хиба аж тоді здобудеться на дрібку "протесту", коли вже й відпадків не стане.

ВИКРУТИВСЯ.

(Правдиве.)

В Тарнополю під час ярмарки селянин якось наїхав на переходившого через вулицю старого єврея. Піднявся крик, шум. Прийшов поліцай, списав протокол і діло опинилось перед судом.

Селянин бачив, що прийдеться потрапити кишенеку, або посидіти кілька місяців в Івановій хаті. Але пішов порадитись до адвоката.

Розказав як діло малося. Адвокат покрутів головою, подумав і каже:

— Знаєш, справа погано стойть. Тебе засудять. Жадних доказів твоєї невинності нема. Але постій! В мене зродилася думка. Треба встрігнути штучку. Наколи вдастся — добре. Чи ти згодишся те зробити що я тобі скажу?

— Чому ж би не згодився!

— Добре. Коли прийдеш на розправу вдавай з себе глухо-німого. На всі запити судді не відповідай нічого. А решта само прийде.

Настав день розправи. Пересмухав суддя єврея і приступив до

переслухання селянина. Але той на всі запити — ані словечка. Єврей почав нервуватися. Бачить, що є якесь штучка. Не витерпів і закричав:

— Пане суддя! Він не німий. Він тільки так вдає!

— А ти по чим знаєш?

— Бо я чув тоді як він гугав, і то ще так голосно!

Присутні на суді і сам суддя вибухли сміхом.

— Як чув, то чому не втікав? Селянин зістав оправданний.

Передав Дядько Микола.

ЧИ СПРАВДІ ВАРТО?

“Варто жити тисячу літ!” — сказав один чоловіка в захопленню. “Наколи-б ви позичили своєму сусіду доляра на тисячу літ на 5 процент, то вам сусід по тисячу літах буде винен самого процента \$104,064,620,917,985 083,392”.

“Та воно кіби так — каже другий — але ну-ж той сусід не схоче віддати ані п'ятки ані процента, то чи-ж виплатиться тоді стільки часу?”

ПРИЧИНА.

Здibaє кум кума
На вулиці раз.

— “Простіть, мій любенький,
Спитаю щось вас;
Скажіть; будьте ласка,
Чому воно це,
Що ваша Явдоха
Сміється усе?”

— “Причина тут проста, —
Кум другий сказав:
Жінки всі сміються —
Так бог уже дав.

Як першу женщину
З “ребра”, бог стругав,
То дуже сміявся
І до неї моргав.
Тому і Явдоху
Сміяється кортить...
Це ви їй, любенькі,
Повинні простити”.

Билинський.

ПРАВДУ СКАЗАВ.

— Коли я тобі позичив 25 доларів, то ти казав, що це на дуже короткий час.

Онідіалоффі, слово, що я не мав

є жовне як подачу!

Мої різдвяні троблі.

А най ему пек!
Я тімував, що таке буде!
Хиба ж мені першина?
Але чим раз то гірше!
Як так дальше буде йти, то біг-
ме — або в кальвіні запишуся,
або найсі преч каже — косов си
взязі відітну. Но бігме вже криліп
надходить!

Ніякі свита не може відпровади-
ти, як бог приказав, щоб я не мав
гамбарасу з тими кальвінськими ин-
гліками.

Бігме під зимлев знайдут хри-
стиянина і там змінтрожат і не
дадут все відпровадити, як бог при-
казав.

Вже щоби між індіянами жив,
то більші того троблю ни мав-би,
що між цими цивілізованими ин-
гліками.

Бігме, що и! Сто раз и!
Али я зачну з "кінця" і виложу
вам все як на вільбари.

На перші свита, важаєте, було
так:

Пристраала стара все що бог при-
казав. Націдила трохи той то... що...
важаєте... тоі... Бо як-же, важаєте
без того відпровадити свита, як
бог приказав?

На світій вечір постив я цілій
день. Вечером стара все злагоди-
ла, як бог приказав, і сіли ми до
вечері: я, моя стара, дочка і мама.
Випили ми, важаєте, по порції, по
другій, по третій.

Лишилося може з пів вока в
шляпці на столі, а решту може з
галюн неповний в сковку.

Ми почали колядувати, як бог
приказав. І тільки сказали: "Бог
предвічний народився", — а тут,
як грім, два поліцмани в двері —
"ріп!"

Я зараз стімував, що то буде
троблі, коли заберуть горівку. Схо-
пив я отже обома руками шклянку
і лиш: голь-голь-голь! п'ю аж по
бороді тече. А один поліцман при-
скочив до мене і лап — за шклянку
і каже: — "Голанд, Джан! Ворі-
ду? Дрінь?"

Але я ни дурний пустити з рук.
Він собі — сіп! а я собі — сіп! і
перевертаю шклянку.

Коли вже була порожна, тоді я
пустив шклянку і кажу: — "Ну,
гura гел тепер!"

А він подивився, що шклянка
порожна тай каже: — Ворі дуйнг?"

А я кажу: — "Нинірмайн, даци
орай!"

Та нічого ни помогло. Міне за-
брали до корту і я мусів переси-
діти в криміналі аж до другого
дня. Потому я заплатив 25 дулярів
і вийшов на *Original from Google*

На другі свита, на Маланку, було
так:

Зібралисмося, як бог приказав.
Зробили цапка, медведя, бичка, ло-
шачка, звізу, цигана, циганку, ді-
да, бабу, Маланку і таке інше по-
длуг того інтересу, як бог прика-
зав і ходимо по хатах.

Наращ дивлюся, а тут стає "бо-
га", а з "боги" вилазять щось 4
поліції тай до нас: — "Вацімери
боїс? Ціркус?"

Я зараз виступив і почав поясню-
вати, що то "тунайт голи Малан-
ка", а ми все робимо, як бог при-
казав. Нічого не помогло. Забрали
всіх до корту. Там ми поплатили
по 5 дулярів кожний і вийшли.

На послідні свита, на Ардан, вже,
важеете, була така воказія:

Встав я рано, взяв губку, банячок
на воду тай пішов "за водов". Наб-
рав води, запалив губку до трій-
ці тай знов іду до дому, як бог
приказав. Аж недалеко хати зди-
баю якусь інглічку. Дивлюсь — ку-
чері та файні позакручувала. Ну,
думаю, треба тибе посмалити, як
бог приказав!

Зрівнявся я з нею і починаю він-
шувати її свитами. А вона стала
і стой. Я поставив банячок з во-
дою на землю, лапаю її кучері і
смалю. Вона в крик. Ну, звичайно,
її діло кричати. Поматулькавши я
з нею трохи, але посмалив на всі-
штири часті. Шо правда, обмікав
трохи кучері, але я тому не винен,
бо так бог приказав.

Пустив я її. Вона кудис з криком
побігла. Я взяв воду і пішов до
хати. Обійшов я раз хату, обій-
шов другий раз, обійшов третій
раз, як бог приказав. Входжу до
хати і — що ви скажете? Не встиг
я посмалити своїх в хаті, як тут
знов — "ріп"! і до хати входять
два поліції з тою інглічкою.

— "Що ти хотів робити з тою
леді?" — питає один.

А я кажу: — "Натінт, містер по-

ліцман".

Тоді поліцай питає той інглічка:
— "Дис вон?"

А вона каже: — Ес!

Тоді поліцай забирає мене до
корту і на другий день я запла-
тив 50 дулярів карі за дурні ин-
глійські кучері.

Я в корти висяював, що я не ви-
нес, що то вона винна, що не дава-
валася посмалити, як бог приказав,
але що говорити до дурнів? Фер-
тик і дацо!

І тепер, коли мені приходять
які свита, то на мині шкіра трісе-
си. Тепер думаю вже скоріше не
буде троблю як на велигодні сви-
та. І то на шур буде. Хиба би я в
кальвіні записався, або пристав до
індіянів або — найсі преч кажи —
взязі косов відітну.

Ріжок.

МУДРА ГАНУСЯ.

Каже дівчина до мами:

— "Ходіть тут мамусю!"

— "Що там сталося?" — каже мами.
Шо сталося, Ганусю?"

А Гануся: — "Ходіть скоро,
Пригода тут стала:

Миш по горшку собі бігла
Тай в молоко впала..."

— "А що-ж, доня моя люба,
Ти з нею зробила?

Чи виняла її з горшка,
Чи там полішила?"

— "Не журіться — каже доня —
Все я поладнала:
Я до горшка за мишею
Ше й кота післала..."

К. Біжни.

ОСЕЛ.

Чоловік (до жінки, що сидить
в цирку і бачить, як тресований о-
сел вкликає перед публікою на
колії): Бачиш стара, таким самим
був і я перед 15 роками, як вкликав
перед тобою.

Жінка (не дочула): Ну старий,
чого тут дивуватися. Осел хоч і
вченій, а... а все залишиться ослом.
Однаково, чи він молодий, чи ста-
рий...

Ю. К.

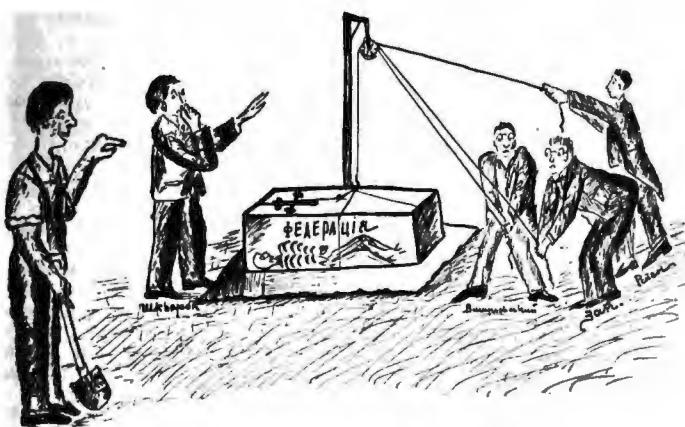
ЗВЕРНІТЬ НА ЦЕ УВАГУ!

Многі з читачів "Молота" звертаються до нас за
Календарем "Молота" на 1923 р.

Отцім звертаємо увагу усім тим, що замовляють
або думають ще замовляти такий календар — а-
би приняли до відома, що цього року "Молот" не ви-
давав жадного календаря. Ті, що хотіли б ще кален-
даря за 1922-й рік, нехай виразно зазначатують це
при замовленні.

Адміністрація.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Заплатинський:

Ходіть скоріше і не стійте
Ростворивши рота;
Помагайте тягнути біду, —
От, диви голота,
Ще й сміється!...

Вишньовський:

Ta і правда! Гей ко-ма-а-н!
Помагайте піднимати,
Бо я зараз не удастся,
Шкода пера в руки брати,
Помагайте! Чого-ж стали?

Репен:

Панове Товариши! Ще, ще троха,
Буде вам, й мені
Редакційне крісельце,

О Боже! Помагайте,
Або чорт вас побере.

Ленчицький:

"Я копаю й підкопую,
Кілько лише можу,
А тягнути її даліше —
Хай Шкварок поможет.

Шкварок:

Гей штап друзі,
Спускайте вниз небішку-небогу,
Не піднялисъте ще добре,
А вже повно смороди.

Всі до Шкварка:

А хто-ж смороду наробыв
Як не ти, наш пане?
Чом в Нью Йорку не тримав
Язик за зубами?!

I. Шпак.**ОПОВІДАННЯ БУВШОГО РУСЬКОГО ЖОВНІРЯ.**

— Е, що ви там вераете про американського жовніра! I такий i сякий. I то він може, i це він може. Я вірю, що він може. Але чому може? Тому, що бере 30 долярів місячно. Хиба можна дивуватися, що маючи в кишені гроши, можна штуки встругувати? Та з громішми i дурний потрапить показати себе людям. От хай ваш американський жовнір покаже себе без грошей. Дудки! Нічого не встругне. Тому, що його мозгівниця слабо працює. Тай вона i працювати не потребує, бо за неї тридцять долярів працює.

Цілком інакше справа малася з російським жовніром. В нього мозгівниця працювала, як сільської жінки язик. Мусила працювати. На двадцять шість копійок в місяць не розживешся. Дайте таку платню американському жовнірові, так він за тиждень сам себе зличує i Ку-Клукс-Клен'в на поміч не покличе. А ми в Росії жили i то ще ча-

сом i добре загулювали. А це тому, що гарбуз не полововою був набитий, а мозгами i то людськими, не телячими.

От я вам розкажу про один случай, свідком i учасником котрого я був сам.

Служив я в кавалерії на передмістю Москви. Недалеко від касарні був дім купця, який торгував безрогами. Під нашою кухнею з ранку можна було бачити гостей частенько. Помий було багато то й безроги загошували.

Одного ранку прибігає до мене наш кухар i каже: — Слухай Іване візьми пару хлопців та поможи мені устроїти одне діло!

Я додавався в чім річ. Покликав трох хлопців. Пішли ми на двір. Загнали безрогу в тісний куток i там почавали її кухарським ножом. Занесли в кухню i почали її парити. Кров гарненько на дворі присипали піском.

Тільки ми почали працювати над приведенням в порядок котлів, як вбігає вартовий i каже, що купець разом з командантом до ка-

с рні. Трохи злякалися ми, але гарбуз запрацював i винайшов вихід. Взяли ми безрогу вже опарену, занесли до мертвецької. Положили на стіл. Накрили покривалом. Засвітили свічку. Дали одному жовніру псалтир в руки i приказали читати.

Входить командант з купцем до касарні. Почали шукати. Перевернули все до гори ногами. Нічого нема. Заглянули в мертвецьку. Дивляться на столі мертвяк. Скинули шапки. Перехрестились. А командант питає:

— Хто пам'ятор?

— Свинухов, Ваше Високородіе!

— Жалко! Хароший солдат бил.

Купець вибив три поклони. Кинув піврубля на "Красний Хрест" i вийшли.

Коли купець вийшов, вернувся командант таї каке:

— Молодци падлеци! Занесіте половину до мене на дом, а половину після рота унічтожіт!

— Слушаем, Ваше Високородіе!

Ну й гуляли ми в той вечер! Ка-сарні тріщала від гуку! Ану скажіть, чи зробить таку штуку американський жовнір? Н'коти! В него не стане розуму на це. От що!

Дядько Микола.

НА ВІЙСЬКОВИХ ВПРАВАХ.

Вояки стоять в рівних двох рядах, старший перед ними на переді.

Старший: Значить так: Як скажу раз, то всі підносять праву ногу! Отже: Р-раз!

(В ряді один вояк підніс замість правої ноги, ліву.)

Старший: Ну що за чорт! Хто там відразу підніс обі ноги?

Ю. К.

ЧОТИРИ ГРІХИ "ВОПЮЩІ ДО НЕБА".

1) Коли робітник працює на хліб насущний, а в голоді живе.

2) Коли всякому баламутові дастесь натягнути з грошей на так звані "патріотичні" цли.

3) Коли не старається вступити в революційну робітничу партію.

4) Коли не старається освідомляти себе читанням книжок i т. п.

Перекопаний.

АМЕРИКАНСЬКІ "ЛЕЙДИ"

До лоера *) прийшла жінка
Тай стала благати:
— "Поможіть мені, мій пане,
З мужем розвід взяти!"

Лоер каже: — "Дайте факти —
З якого поводу
І на якій відставі
Хочете розводу?"

До розводу треба прецінь
Подати причину...
Може муж ваш упиваєсь, —
Б'є вас і дитину..."

Жінка каже: — "Я причини
Не дам, бо не маю.
Ta я-ж за те сто долярів
Вам ось тут складаю."

А ви прецінь на те лоер — .
Робіть, як пристало;
О причини не питайте...
Ще чого не стало?!"

Я вам тільки одно скажу:
Я його не люблю,
Бо від него є гарніші,
To я-їх голублю..."

Питаєте, чи не б'є муж
Мене?... Шо за сила!?
Ta я-бі він мене вдарив —
Я-б його вдушила!..."

Мій муж мусить все до чиста
Всьо собі зробити, —
Шей уважно, щоби мене
Чим не образити.

I "дімерку" сам готову —
Бо я бі не встала...
Бігме боже, що я й нині
До полуночі спала..."

А як приайде муж з роботи —
Мусить йти до скелу
Шось купити на вечерю, —
А ні — то халепа!

По вечорі, як звичайно,
Він начиня мие,
А мені аж стає смішно,
Як він стогне — пріє.

Дальше — я намочу рекси,
Він йде зараз прати,
А я собі іду на "шов",
Або в ліжко спати.

А як пейду візьме в шапі,
To він уже знає —
Як би отвори коверту —
Що його чекає.

То-ж навчився мені пейду
Все цілу давати;
За те може часом нікля
На тютюн дістати.

Ще й до того мусить мене
В руку цілувати;
Як-би не хтів — часом може
По зубах дістати!"

Лоер довше не видержав,
Закричав, як з ліса:
— "Діди бабо, іди звідси, —
Геть іди до біса!..."

*) До адвоката.

К. Біжник

Digitized by Google

РЕЛІГІЙНІ БАЙКИ.

Говорять собі релігійні люде вся-
кі інсценітці, котрі часто доводять
до смішності. А я Й думаю: має
хто йти на комедію, то ось нехай
послухає що вони говорять:

"Є такий народ, що татарами
зветься. Тій то татари ідуть кінське
мясо і плють кобиляче молоко а
ми, хрещений народ, того не ро-
бимо. Чому воно так? Ось чому:

Коли татарський бог ходив по
землі, то наші предки в нього не
вірили. Взяли вони женщину з дитиною
та всадили під жолоб і ка-
жути до нього: — "Коли ти прав-
дивий бог, то вгадай що тут є під
тим жолобом?"

А він каже: — "Кобила з лоша-
тем".

Наші закричали, що не вгадав,
а коли відвернули жолоб, то звід-
ти вискочила кобила з лошатем.
Тому та нам не можна істи конини.

Так само жиди не ідуть свинини
через те, що робили таку практику з нашим богом.

А те, що англіки ідуть зелені
жаби, а ми ні, теж має в собі щось
спільнога. Ось воно як!"

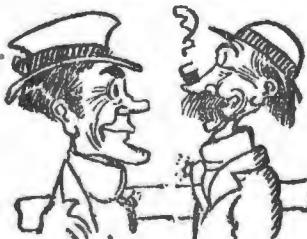
Так то гоєрять собі релігійні
люде. Чи-ж не варто це було запи-
сати?

С. Шимко.

ФІЛЬСОФІЯ ДИТИНИ.

Пошо мене мама що рана так
дуже мие водою, коли потім знов
сейчас витирає на сухо?

ПЕРЕШКОДА.

— Чоловіче! що люди не гово-
рять про тебе. Страх!

— Шо-ж такого?

— Кажуть, що Заринський уда-
рив тебе в лиці.

— Та так.

— А ти що на те?

— Я був-би йому віддав, коби
не перешкода...

— Яка-ж то перешкода?

— Та, коли я підносив руку, щоб
віддати, а він мене тимчасом дру-
гий раз...

НАШІ ДІТИ.

Італія раз донька мами:

— "Слухайте мамусько, —
Як цей братчик називається,
Що нам приніс бузько?"

Мама каже: — "Доню моя,
Я сама не знаю
Яке ім'я буде мати, —
Я тата спитаю.

Доня стала, задумалась,
По хвили пітре:

— "Скажіть мені, люба мамо,
Звідки бузько знає?

Коли ім'я брат не має —
Як міг бузько знати
Де цей хлопець принадлежить
— До чиєї хати?..."

К. Біжник.

ОГОЛОШЕННЯ.

Пропшу всіх українсько-російських
видавництв в Америці і в інших
краях — вищість мені по одному
примірникові видаваних часописів
і журналів, а як можливо то й по
одному примірникові видаваних
книжок, на адресу: Сов. Україна,
Погребище, на Київщині, Вол-
статистику М. О. Прылуцькому.

Прохаю другі часописи о пере-
друк.

Читайте "Молота" і приднійте
нових передплатників!

Пишіть на слідуючу адресу:

414 East 8-th Street. New York, N. Y.

ЧИТАЙТЕ!

"УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ
ВІСТИ"

Це є одинокий робітничий
часопис в Америці, котрій ви-
ходить щодня окрім неділі. Цей
часопис має своїх кореспонден-
тів в Європі, як також в різ-
них центрах української емі-
грації в З. д. Державах і в Ка-
наді

Передплата виносить:

В Європу \$10.00

В Злучених Державах:

На рік 7.00

На 6 місяців 3.75

На 3 місяці 2.00

Передплату шліть, або пишіть
по оказове число на адресу:

THE UKRAINIAN DAILY NEWS
502 E. 11th St., New York, N.Y.

"СВЯТА ВІЙНА".

Карнегі, Па.

Дорогий "Молот"! Знаю дуже добре твою силу, якою ти побиваєш все що тільки стойти перешкодою в роботичному поступі, отже посилаю тобі нову вистку з цієї місцевості, — візьми і помолоти.

31-го грудня, 1922 р., на рчнім парохіальному мітингу зуслучилася з попом і заразом предсідателем парафії — слідуюча трагедія:

Отець "Дри... дри... і не перестань" (так менше-більше називається той егомосць), яко предсідатель, по закону своєму — розпопонаюча свое діло: "Царю і бессин" — закінчив: "душам нашим".

Але в тій хвилі ділкі з його стада зауважили, що на цім мітингу вже інший секретар, а не той, що був попередно. Виходить, що отець "Дри... дри... і не перестань" сам собі його вибрав. Всі почали кричати і заразом посилалися ріжкі запити до отця "Дри... дри..." за рікін його надіжності.

Розуміється, отець "Дри... дри... і не перестань" приказав своїм поліціям, які стояли коло дверей готові на все, аби вони викнути тих, що ставили запити.

Одні і тій-же самої барани почали "тигатись" і зробилася чиста війна. Билися хрестами, ножами і т. п., а як попало, то й зубами кусалися. Кров польлялася всюди. Хто міг то втікає куди попало. Геть вікнами почали всі пхатися. А так сприяти "летії" через вікна, що — кажу тобі, дорогий "Молот", — виглядало так немов "господь бог" вже за життя подавав парохіянам і слугам своїм ангельські крила. Кажу — виглядало так тільки, бо в дійності крил у них не було і мусили так "летіти".

Один старий вже парохіянин — Назарко Прічинок — хотів своє життя спастися утечкою, тією самою дорогою куди піш і

дяк, але піп як побачив, що за ним суне старий 50-літній Прічинок, та як не обернеться, як не штурне його в розішукену товпу, то той левдів виліз звідти живий. А по-попа полетів з "актами" і тільки тою грубою головою тряс як гадина. От вам і наука.

Отець "Дри... дри... і не перестань" вибрав з поміж усіх тільки сімох і заскаржив до суду. І присудили йому у суді заплатити по 14 доларів з центами. А одна жінка ходила до отця "Дри... дри...", щоби він прийшов висловідати її мужа на смerte по тій "війні". Тоді і туjo жінку заарештовано і вона мусіла заплатити 14 доларів (тільки через те, що хотіла аби чоловік не вмер "з гріхами"). Так, так!

Гей, парохійне, придивіться що, то тій вашіні отці дурини вироблюють з вами! Прийті до голови по розуму, бо інакше — горе вам. Геть із вас шкіри поздирають!

І. Очевідець.

ВСЬО ТАЇННЕ.

Вунсакет, Р. А.

Дорогий "Молот", не кажи і ні кому, бо то тайна!

Дня 26-го грудня 1922 р. відбулося тайне збіговиско, ніби в патріотичній читальні всіх тайних "мунішайнерів" і ліампінзів. На тім збіговиску з'організувалося тайне товариство, котре має за ціль тайно згуртувати якнайбільше тайних членів з капустяними головами і збиртан тайно гроши на тайні правительство Петрушевича і на тайні бойвики (в Джерзі Сіті, Нью Йорку, Бостоні і інших). Гроші мають бути зібрані і вислані тайно тайнім людьмі, в тайне місце і з'ужити тайно на тайні потреби.

Вневдовзі що мається відбити тайна присяга той тайно організації. Аби часом котрий з присутніх не скотив спіткани за справодіздання зі зібраних грошей, бо то тайна!

Підслухав Тайний.

ДЕЩО З "РІЗДВЯНИХ СВЯТІ".

Кіченер, Онт. Канада.

В цій місцевості, "хвалити господу", парохії нема, бо робітники перестали вірити у всіх богомазів та попів, котрі приволочуються з провінції. Але все-ж таки тут осталось кількох таких гупаків, котрі тим самим доказують, що дурні не перевелись. А в ними слідуючі: Ю. С-кій, дядя; Пікельдо Бзік, підлідний; Пікель Шипіт, старший брат, і Сенік Зрадник. От і всі загадана братія, котра плаче за своїм джабом.

Зійшлися тій бзікі і зрадники разом та стали базікати про надходжене "Різдво". Побазікали, покуїдирикали і врадили з колядою піти. А як іти, то, значить, треба і роботу розподілити. Почали голосувати.

— Хто має носити калатало?

Зрадник: — Я!

— Хто торбу на зелені?

Бзік: — Я!

— Хто кантичку?

Шпіталь: — Я!

І вже тут почалася сварня. Шпіталь обстоював при своїм, що він буде носити кантичку, бо він був кошовим (кошниками бараболі носив) в старім краю.

— Хоч,каже, я не вмію читати, але я буду без памята з неї колядувати".

Ледви погодилися.

Вже два дні наперед нічого не йші, а чекали свят... "Бо нащо свое вітрачувати, коли люде приготувалися?"

Дочекались того дня, зібрались братія і гайди по хатах!

Декуди гонили їх, а декуди знали, що вони прийдуть, то вже не жалували гнилі бараболь, — накавасин і т. д.

А вже найміншіце було коли тії "бзіки" запакувалися між бочками на однім коритарі. Кошовий рицав, як навіжений, так що вже й вождові було не до вподоби і він тає міхунув кошового між тії бочками, що вже тільки носом запоров.

А тепер лежать колядники хорі і очикують на цапка з Гамільтону аби їм "помазані" зробив бо хто знає що з ними станеться?

Оттак то святкували тії полупанки своє "Різдво".

Подав М. Штурма.

Женщини-робітниці!

ЧИТАЙТЕ ОДИНОКИЙ
В АМЕРИЦІ ЖІНОЧИЙ
ЖУРНАЛ

"РОБІТНИЦЯ"

Цей журнал, присвячений інтересам українських жінщин-робітниць в Злучених Державах і Канаді, виходить з початком кожного місяця в дуже популярній мові, ілюстрований і піддає інтересні статті та дописи про жіноче питання, як також оповідання, поезії і т. п. з обсягу життя жінщин-робітниць.

Передплатна виносить:

На рік..... \$1.00
На пів року..... .55

Поодиноке число.... .10

Пишіть на слідуючу адресу:

ROBITNYCIA'

30 St Marks Pl, New York, N. Y.

НОВИЙ НАКЛАД РІЧНИКІВ "МОЛОТА"

ЗА 1921 РІК.

Товариши! Перший наклад річників "Молота" вичерпаний. З'гляду на велике замовлення, ми зробили новий наклад. Не відкладайте на довго свого замовлення, а шліть його зараз з залученням \$2.50 на адресу:

MOLOT

414 E. 9th St, New York, N. Y.

Digitized by Google

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

КЛОПОТИ БУРЖУКА.

Сирекюз, Н. Й.

Є в нас такий собі Буржук, але не з тих звичайних, буржуїв, тільки з тих, що ковнірі запинають на "північ". Здається — всі знають його "чесне" безголов'я.

Була в того Буржука через довший час прегарна кухарка, котра своєю вдачею маннила до себе тутешніх парубків, а навіть і старших газдів, котрі стояли в близьких зносинах з Буржуком.

Навіть ніхто би не загнув що сталося з цею красавицею. Але останніми часами виризнули ріжні слухи.

Буржук каже, що кухарка поїхала до хворої сестрини десь у "Пенсиль-Венії". Знов близькі приятелі Буржука говорять, що вона була перетяжена тяжкою "працею" і поїхала на відпочинок. Знов інші говорять, що останніми часами вона скаржилася на "фізичні" недомогання і поїхала до "курапії" до сестрінь у "Філа-Дельфі".

І чи-ж не клопоти Буржука? Тепер знов треба перепитувати за іншою. Але це не так скоро знайти, як хтось собі думав. Не кожна-ж може бути пастухами за кухарку. Тепер Буржук дістав велику нудь на смоті.

Дехто справді думав-би, що тут бракує готелі (реставранці?) до Буржука міг-би знайти відповідні поживи. Але тут річ цілком мається проти. Тут кріється велика тайна і хто-би хотів знати що кріється в тій тайні, то мусить догадуватися сам.

Свій.

Телефон: { 5883
2509 Орчард.

М. РОЗЕНБЕРГ

Аптекар

132—2 енню (ріг 8. вул.)
New York, N. Y.

ІНТЕРЕСНА КНИЖКА

П. Н.

ЯК ПОПИ ТУМАНЯТЬ НАРІД!

Хто хоче знати, яких штучок поши вживаки, аби обдурувати нарід, хто хоче знати, що таке релігія, і звідки вона взялася, і хто хоче знати як боротися проти релігійного обдурування проти кропила і кадила. той мусить цю книжину прочитати!

Книжка має 128 сторін друку і коштує всього
50 цт.

Шліть замовлення на адресу:

KULTURA

414 East 9th St.,

New York, N. Y.

Digitized by Google

ПРОПАЛИ ГУГЛІ.

Рочестер, Н. Й.

Дорогий "Молоте"! Хочу тобі оповісти свою пригоду, яка мені трапилась на самісенький "Новий Рік".

Було це, знаєш, десь около 11-тої години вночі. Сиджу собі в "бедрумі" і читаю "Робінітію" (А мушу тобі сказать, що я мешкаю в католіків). І так я при читанні трохи задрімала. Аж тут, ніби крізь сон чуло, що моя газдиня чогось не наче кричіти, тай газда єї ніби напроти ночі буднуетися. Прислушуваю лішче, а тут — одні в хаті щось мельочку, а другі в сінні падають. Я й сама не знаю що це за "чудо". Аж чую знакомі голоси. Це сестри з "непорочної Маруньки" пытають газду: — "Чи хочете аби ми гальдували?"

А газда з газдинею: — "Та гальдуйте, гальдуйте якою бохі пісні!"

Ох, як затягнули вони! Нещасна година! Тут ніби — "Бог предвічний", а тут "родзинкуфа" і "житнюка" аж в носі вертить. Я заперла щільно двері "бедруму", але — не помогає.

Накінець одна почала "вінчувати":

— "Вінчує вас тих Новим Роком, аби вам блізниці лізлі боком!"

От, думаю, чесні ягнини!

Відтак почали "прийматися" і переговорювали що на язик наїзло.

— "А ви, кумо Палажко, чого так голову скилили? Може болить? Пийте, пийте, нам здоровля, а більшовикам щоби Бог дав хоч по десятеро дітей".

— "Ей, кумо, — каже друга — та де. Ім бог дітей не дae, бо їх вже й так багато є. Так егомосць казали, що, їх так багато є, що навіть сліпий Микола не порахує!"

— "Але-ж наша матрона тягне, — за-примітила Ганка. Вино скисле пиво, — всього намішала, як горох з капустою!"

— Ет, сестрички, ми-ж сестриці непорочної Маруньки, — наїй сї п'є, коли е!, — заголосила матрона.

— "Міснц Марунько, а маєте ще гутлі?"

Бідна Марунька тільки порожну макітру показала.

Побачили ягнини, що фляшки порожні, а з гуглів і сліду не стало, так давай зби-

ратися до відходу. А газда тільки руки заливож таї до газдини:

— Та чому-ж ти скорше дверій не замкнула? Гуглі пожерли фляшки порожні, ще І долара дав. Пропали гуглі, пропали!"

І бідний газда дві ночі не спав, а коли заснув, то в сні говорив: "Гуглі мої, гуглі, марно ви пропали!"

Подала Твереза.

ЯК СВЯТКУВАЛИ "РОДЖДЕСТВО".

Гемільтон, Онт. Канада.

Сьогоднічне Рождество випало шкарадно. Вони це сталося просто тому, що свікогаси патріоти і парафіянини "мушишайном" записалися через цілій час Рождества і дійшли до того, що одні качалися, другі не памятали що з ними діється, а третім в голові шуміло-крутилося.

А щоб показати що вони всі разом є вірними лямпо-лізами і віруючими в Христя, — колядували куди хто попав. Все вийшло по "християнському". А нарешті вісили: післанівого барітона Кашпіяка долядувати з малими діточками від хати до хати.

Це значило, що Кашпіяк був командантом "над малими колядниками", котрі і підбігали наперед, вони його команда не хотіли слухати — бо бачили, що з їх "командантом" не тее... Він з заду за дітьми хотів ішов, але так, що крок вперед а два назад. З цого діти дуже сміялися і показували всякі комічні штуків на його адресу. Люди прямо пукали зі сміху коли бачили переходящих колядників вулиці, а головно з найдільшого "колядника" Кашпіяку, котрому вулиця була за вузька.

Дійшло до того, що "команданта" за його широко-ходженієм — один його побратим парафіяни стривав в газі, а що він рвався провадити тих маленьких колядників дальше, — то його вірний побратим запахав до салеру для відхолоди.

Малі діточки були і раді, що вже не мали пяного команда, — бо хотіли малі вони, то вистідно їм було дуже щоб ними провадив такий пяний ідіот.

Отже як бачите, "рождество" в нас було не таке, як ви би думали, а таке що парафіянини парадінно запахали до салеру.

Так, так, в салер з ним! Гурей! Гурей!

Ангел.

ПІСЬМО ДО РЕДАКЦІЇ.

Світла Редакції:

Щоби часом не зломався держак від "Молота" і щоби Вам не прийшлося довго ждати на поміч, то я — підсіч підписаній — посилю одного долара на пресовий фонд. Я бачу, що "Молот" много роботи зробив і ще здаєся-б. Отже зараз заложіть держак і гайд знов до роботи!

Гр. Рудак.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЙ.

Будиць. "Казка чи сон?" — не надається.
Ш. "Вовк та баран" — не піде. Проче
 "ол-райт".

І. Михалевич, Канада. Ваш лист отримали. Пішете: "Хто "Молот" буде читати широко і завзято, той поліпшить свою долю, наявтесь богато; знайде засідце і пізнає я в світі життя, щоб до смерті на буржуїв в шапці не робити". І це правда, бо коли-б так всі робітники мали "Молотів" розум, то вже давно були-б "засмічани" капіталістів на смерть, а всі плоди своєї праці повернули-б назад собі на спільну власність.

Поклики й адресуємо містимо на іншому місці.

Сокира. Вистерігайтесь нападів на поодинокі особи. Пам'ятайте, що такими заходами острими нападами. Ви людини не направте, а ще гірше відженете від себе.

Юма. Віршник — несогірний, але містичти його не можемо, бо був-би клопіт. Не можна так писати про особу.

Василь Х. "З попом на розмові" — не надається.

Терго. Те саме.
 Свєаборжець. Також.
 С. А-и. Про попа — "ол-райт", а про желання замало гумору.

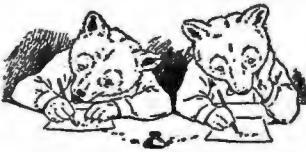
С. П. Р. Дітройт Міс. "Шинк і два дому", здається, було одержано, але не надавалося.

Іван Впертий, Т. Ц. Х. Бразилія. Ваш "Сон" про Шептунського, Карманського і прочих подібних — ми одержали. На жаль з цього тяжко що небудь зробити. Старається трохи ліпше складати.

І. Дідоха. Віршник добрий. Піде в слідуючі числі. Пишіть більше, але все-ж старайтесь дійтише "шліфувати".

І. Бобик, Т. Фортuna і Перемильський — піде в слідуючі числі.

Решта всі — при найближіші нагоді.

ПРЕСОВИЙ ФОНД

"МОЛОТА".

Ф. Мітран,	Форт Франсес, Онт.	1.00
Н. В. Нікіфорук.	Гілкрест, Алта.	1.00
Г. Коханюк,	Смокі Лейк Алта.	1.00
І. Гарасимів,	Поркюпайн, Онт.	1.00
І. Соколов,	Вегревіль, Алта.	1.00
І. Чорний,	Тіммінс, Онт. 1.00
І. Капуста,	Кашабойне, Онт. 50
І. Вараниця,	Монреал, Квс. 50
Г. Рудак,	Вайно, Алта. 1.00
Б. Поліховський,	Ліскар, Алта.	1.00
М. Шкура,	Л.чбург, Па. 1.00
Тов. "Дорога Воля"	Колгурст, Алта	1.00

1.30

Пренумеруйте собі "Молота"!

MOLOT, CO.

414 East 9th St., New York, N. Y.

ПІВРІЧНЕ СПРАВОЗДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МОЛОТ"

від 1-го липня 1922 року до 1-го січня 1923 року.

ПРИХОДИ:

	Липень	Серпень	Вересень	Жовтень	Падол.	Грудень	Разом
Кольпортаж	501.27	191.48	909.22	599.11	603.29	775.95	3.580.32
Передплата	61.00	96.20	61.00	61.50	64.50	227.35	571.55
Пресовий фонд	4.00	1.60	2.00	5.00	7.85	6.40	26.85
Література	20.95	3.25	10.00	17.50	16.00	15.00	82.70
Ріжні	—	—	—	2.10	9.73	2.85	14.68
Разом	587.22	292.53	982.22	685.21	701.37	1.027.55	4.276.10

Готівка з червня 1.051.34

Загальний прихід \$5.327.44

РОЗХОДИ:

	Липень	Серпень	Вересень	Жовтень	Падол.	Грудень	Разом
Платня редактора	150.00	120.00	150.00	120.00	120.00	150.00	810.00
Платня адміністратора	150.00	120.00	130.00	100.00	100.00	125.00	725.00
Набір і ломання	208.00	100.00	100.00	100.00	120.00	120.00	748.00
Друковання	260.00	249.00	352.00	235.00	236.00	237.00	1.569.00
Малюнки	—	22.00	38.00	50.00	36.00	91.00	237.00
Кліші	115.37	59.74	55.62	36.21	45.26	53.19	365.39
Висилка	27.92	58.65	74.73	27.67	36.20	77.86	303.03
Рент	25.00	50.00	25.00	—	50.00	25.00	175.00
Освітлення і опал	1.10	2.30	.97	3.75	4.27	13.33	25.72
Ріжні	8.75	63.75	2.97	66.15	95.40	11.15	248.17
Разом	946.14	845.44	929.29	738.78	843.13	903.53	5.206.31

ПОВТОРЕННЯ:

Прихід \$5.327.44

Розхід 5.206.31

Остає готівки на 1-го січня 1923 р. \$121.13

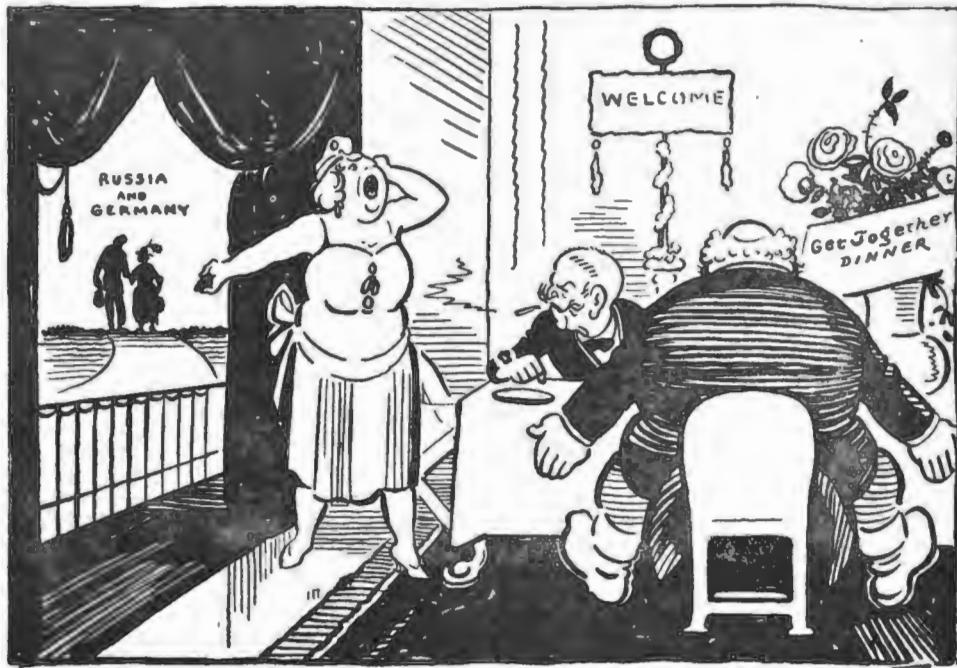
ЗАМІТКА: В ріжніх розходах затягнені слідуючі більші розходи: Платня контрольної комісії \$29.30, заплачено друкарям за роботу по за урядові години \$65.00 оправа річників \$84.70, а решта дрібні річі потрібні для адміністрації, а також зміна канадійських грошей.

Гр. Легун, адм.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ШЕ ОДИН СПІЛЬНИЙ ОБІД НЕ ВДАВСЯ.

Drawn by ART YOUNG

Франція: — Мій Боже! Наша служняця пішла геть з тим страшним більшовиком!

Італієць: — О низька істота!

Джан Бул: — І це після того всього, що ми зробили для ньої!

ПОЗИТИВНИЙ ДОКАЗ.

Учитель під час катехизації: — «Хто завів дітей Ізраїля в Канаан? Хто з малих хлопців відповість?»

Ніхто не відповідає.

Учителя (трохи остріше): — «Хиба ніхто з вас не годен відповісти? Маленький хлопче на он тамтім кріслі, хто завів дітей Ізраїля в Канаан?»

Маленький хлопець (уже перестрашений): — То не я. Я — я лише минувшого тижня приїхав сюди з краю».

НЕ МОЖЕ БАЧИТИ КРОВІ.

Пані (до дівчини що наймається на службу): А чого ж ви відійшли від свого дотеперішнього хазяїна?

Дівчина: Тільки через вмивання підлоги в суботу. Він голяр, а я не можу бачити крові.

Ю. К.

НЕ ПОВИНЕН ХРОПІТИ.

«Я думаю, що це є дуже негарно для чоловіка храпіти в церкви!» — сказав один парохіянин.

«Я таксама думаю» — згодився другий парохіянин. «Його храпіння може збудити других сплячих людей».

В СУДІ.

Суддя: Ім'я?

Обвинувачена: Варвара Кривовяза.

Суддя: Вільна?

Обвинувачена: Так, але саме тепер маю дуже добру і серйозну знайомість...

Ю. К.

ТЕЩА ЗНОВА.

«Коли він освідчився тобі то чи сказала йому, аби побачивсь зі мною?» — запитала мама Наталку.

“Так, мамо, я сказала” — відповіла Наталка, “але він відповів, що хоч з вами бачивсь вже кілька разів, то все таки лише мене любить”.

ОСТОРОЖНИЙ.

— Чому ти на ніч привязуєшся до ліжка?

— Бо, бачиш, мені часто сниться, що я звідкись падаю. Тому я для певності це роблю, бо нашо мені дармо боятися?

ПІЗНАТИ ПРИЯТЕЛЯ ПО ЦИГАРУ.

— Чи той чоловік що дав тобі цигару, е твоим приятелем?

— Того я ще напевно не знаю, бо ще цигара не спробував.

ДАЛЕКІ КРЕВНІ

— То ви з Іваном собі кревні?

— Так, але подалеку. Його тато мав з моєю мамою женитися.

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРІСТИЧНИЙ
Ілюстрований часопис

РІК V. Ч. 4. 15. ЛЮТОГО 1923.

NEW YORK, N. Y. FEBRUARY 15, 1923. VOL. V. № 4.

Знов запалює.

Капіталіст (до соціал-зрадника): — Я запалю ю, а ти ніби плач та протестуй. Ти вже знаєш, що ми на такім ділі все виходили добре.

Соціал-зрадник (тішиться, як дурний гудзиком): — Ти, мій пане, роби своє, а я буду так як в 1914-тім році — плакати без сліз.

Фашіст: Пер лі шкарпі дель фіто Мусоліно! Аж тепер наш фашізм бзелиться по цілій Європі. як макарівська маду!

Digitized by Google

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатиричне юмористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поодиноке число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чим рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th St., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РІК V. Ч. 4. 15. ЛЮТОГО 1923.

NEW YORK, N. Y.

FEBRUARY 15, 1923. VOL. V. № 4.

СТРАХ.

"Теперішнє політичне і воєнне положення в Європікаже побоюватися, що якийнебудь оружжений конфлікт даста привід більшовикам до інтервенції і Європа буде заляята червоними військами".

(З інтерв'ю ген. Людендорфа.)

У Європі страх, страх, страх:
Може бути крах;
Може бути хуртовина
І послідна година —
Aх!
Рур-басейн стоїть в облозі
Нова війна на порозі:
І Франція муштрується
І Англія готується —
На усіх фронтах.

Неначе той грім, грім, грім —
Знову перелім:
Буються, друтуться і жерутуться
І тільки відгуки несуться:
Бій!
Стражаютися, лякаються,
Безладно все мішаються;
Привикають до хитання
І все ставлять знак питання
Над усім — усім!

Від чого-ж цей страх, страх, страх?
— Червоні війська
Можуть прийти — панство бити
І на червону вчервонити
Шлях.
Можуть панам дати герцю,
Всплати ім добре перцю,
І пропала-б справа панська, —
Влада була-би радянська
(Була-би й "Чека"!).

Скрізь підносять крик, крик, крик
(Хто-ж на це не звик?);
Кричать пани генерали,
Бояться, щоб не зібрали
Пшик.

На антанту лляють воду,
Роблять її прохолоду, —
Щоб за її дурні скоки
Не обив їй усі боки
Страшний більшовик.

У Європі страх, страх, страх —
По усіх кутках:
Муштруються, готуються,
Чергуються, мордуються —
Бах!
Витріщають свої очі,
Мов ті сови серед ночі, —
Бо зі страху серце мліє
І здорове червоні
У їхніх очах.

Гей, піднявся шум, шум, шум;
Гей піднявся глум:
Хоч пани на смерть чекають,
Та усе таки гукають:
Бум!
У Європі дзвонять дзвони
(Очевидні похорони),
Та від себе щемагнати
Стараються відіхнати
Передсмертний сум.

У Європі страх, страх, страх —
Очевидний крах:
Зближається хуртовина
І послідна година —
Ах!
Надійдуть війська червоні
І розірвуть перепони
Та драматів панські лави —
За нові свободні справи —
Розідуть на прак!

Бум-бум.

Приватні конференції.

Не поскупила нам доленька ріжка конференцій за послідних кілька років. Куди не говоріть, а таки бували часи, що ми більше про ні-що й не чули, тільки про тій конференції. Візьміть хоч-би й волову шкіру і коли-б ви хотіли списати їх всі такими метровими буквами, як "Свобода", писала про побіду армії Франц Йосифа I-го, то вірте, що не стало-б місяця на це.

Тай нашо тут заходиться з воловою шкірою? Перерахуйте всіх прем'єрів разом з їхніми кабінетами, які падали після кожної такої конференції, і вже стане вам ясно про число конференцій. Передійтися добре, де поділися всі оті батьки ріжких конференцій: Лойд-Джорджі, Нітті, Джюлітті, Барти і многі, многі ім подібні? Де чотирнадцять пойнтів Вілсона? Де самий Вілсон? Де врешті всі отті поплечники і прихильники всіх вище згаданих? Армію цілу можна створити з них-але — армію, гниючих трупів, а не живих людей.

Отче є й підсумки усіх оттих конференцій.

Ta всяки справи, хоч-би й най-підліші, мають свій кінець.

Але не страхайтесь знова ви, що любите дивитися на аранжерів конференцій, як на звичайних комедіянтів. Кінець тут тільки конференціям державним, а на їх місце наступають приватні конференції.

Тай справді, пошо отті державні, офіційні конференції? Возися з якимись там "конституціями", "ухвалами", "волею народу" і т. п. Пошо це все?

Ось читаємо телеграму з Льозанни, з 1-го лютого, цього року, що перед розбиттям льозанської конференції "загальний дух загоди обхопив усіх і Лорд Керзон в послідній хвилі змінив свій план покинення конференції і поршив остати дальше; та рівночасно за посередництвом всяких приватних нарад робляться спроби, щоб довести до полагодження всіх спірних точок". Від тепер — говориться в тій телеграмі — "всі ріжники будуть вирівнюватися на приватних сходинах".

Ось так то зрозуміло! Зійдесться Лорд Керзон з панею Пуанкарію, а Пуанкаре з Керзоніху або з Муссолініху на приватну конференцію, чи пак сходини, і вже "важні справи" будуть порішенні.

І гарно. І любо. Без жадних там "конституцій", без жадних "ухвал" і "волі народу". Сказано-ж приватні сходини.

Digitized by Google

"В Часи Досуга" (Харків).

ВЕЛИКА АНТАНТА І МАЛА АНТАНТА

Ну, куди таки не говоріть, а приватні конференції лучші від великих, офіційливих. Отже є надія, що від тепер буде гасло в буржуазії: "ТЬ з офіційними конференціями! Хай живуть приватні конференції!"

Швидкий.

ПРОЛЄТАРИ ЄДНАЙТЕСЯ ЛИШ

ОДИН НІ!

Лиш один ні! Так собі і затимте.

Тим одним є моторман від стріткари^і якою я іду до роботи. Він зі мною з'єднатися ніколи не може — не позволю.

Через нього мені усяк день в шапі гірка година. Завсіди приходжу пізно.

Ще коби в фабриці можна було думати, то я розвіяв би своє горе байдорою думкою. Але ви, робітники, сами знаєте, що в шапі нічого "нельзя" крім роботи. Автомат, "работа" і даци!

У нас є на одежу "лакерс". "Бляшана коробка в якій замикається ту одробину одежини, що з собою чоловік приносить. Там з одежою замикається і думка — разом з поглатаною бундою і діравими кальшами. Як би так коли, на нещасть, хто чужий отворив "лакер" то прогалаб думка раз на все. Прийшлобся вертати з роботи бездумним автоматом як в фабрици.

В цьому, прошу, не вина мотормана. Ні, не його вина. Він провинився в чім:

Іду я рано до стріткари. Наскорі закурюю цигаретку, щоби хоть раз-два смокнути, і біжу, покашлючи до стріткари, що стоїть на викруті.

Вже от добігаю — аж веселіше робиться. Ну, думаю, сьогодні я вже випростуюсь проходячи мимо формана, і вже уявляю собі як згірливово я на нього подивлюсь.

Смокчу, ще трохи, цигаретку... Шукаю за дрібними грішми помежі сірниками і гузиками... Знайшов!

Ще хвилька і я іду... На час буду у фабриці!!!

Втім — Кріїк, гррр-дзінь! — стріткара рушає з місця, о мало не урвавши мені носа!

Свищу, кличу — не помагає. Крикнув ще раз, закашлявся аж в очах закололо... Пропало!

Жду десять мінут на другу кару. Печінки зі злости горять, так бивися з тим моторманом.

Знов буду у фабриці пізно, і знов рудий, капрівий форман буде гадевувати та бажати мені пекла...

І так воно кожного дня, крім розуміється, неділі.

Скажіть, будь ласка, чи можна такому простити?

Сто разів и! Усі, товариши, єднаймося, а той один — натінг ду, інг — не хочу!

Бамбіс.

Одно, в чому фашисти гідні похвали це те, що вони наділи чорні сорочки. Тут вони не змиктили. Чорні в них душі, чорні цілі — і чорні сорочки. Яка відбитка їх настури!

Один з тих фашистів одного разу забазікався так далеко що заявився за приверненням невільництва й інквізіції. (А сігнор Муссоліні був редактором "Avanti!"). Хиба воно не похоже на "аванті", себто "вперед"? Вперед — до патріціїв і плебеїв, ая!

Може хто з читачів "Молота" має у себе "Упадок Риму", то найласкаво зашле сігнови Муссоліні.

Подумавши ще раз — не висилайте. Бо поки книжка туди дійде, то Муссоліні певно адресу змінить.

Деякі люди дивуються, чому то з доктором вяжуть завсігди "бузька" а не нишу яку птицю, прим. сову, сороку або ж й ворону. Се тому, бачите, що і в бузька і в доктора довгі дзюби.

Укр. люмпен інтелігенція в Америці, що іс сіє ні оре, спровадила собі була з Галичини говорячого птаха і думає й собі впечи палляницю при жевріючім східно-галицькім вогни. Мовляв — як можна одним, то чому не другим?

Це ще один лишній доказ на те, що робітникам треба добре розплющити очі на усьо що кругом них діється, щоб часом той говорячий птах не влетів в горло та не вдушив.

Дррр. Назарук думає отворити плавбу між Форт Вілям і Галичиною. А не забудьте, докторе, побудувати порт в Пацикові.

НЕМА ДУРНИХ.

(Правдиве.)

Одного разу я повертає з роботи. І коли вже наблизився до одної торгової вулиці — я почув як хлопчина що продає часописи, закрияв: — "Екстра! Екстра! Франція виповіла війну Німеччині!"

На крик хлопця один знаний мені "сто-двадцять і п'ять-процентовий" патріот задержався і певно хотів зробити хлопця "щасливим", бо почав до нього говорити. Його слова, котрі я почув переходячи попри них, були слідуючі:

— "Слухай, хлопче! Як то будо-б добре, коли-б ти був уже великий. Тоді тобі не треба було продавати тут часописи. Ти от пішов-би в армію бити тих поганіх Німців. А за те ти дістав-би платню, убрания, ну, а як убив-би багато Німців, то щей героем зістав-би: причепили-б тобі на груди медаль, а може й на руках ноги-бл... Так, так!"

Коли так патріот говорив, то хлопчина тільки підсміхувався. А коли той скінчив, то хлопчина заре готався на цілу губу тай каже:

— "Нема дурних нема! Бо що було-б, коли-б я пішов в Німеччину і тільки прицілився на Німця, а тут Німець мене — бах! і убив. Тоді ні нагород, ні життя. О, ні нема дурних нема! Ідіть ви самі містер!"

Почувши це "сто-двадцять і п'ять-процентовий" тільки за голову злапався тай пішов даліше.

С. А-н.

КРИВУЛЬКИ.

Так зване "Дипломатичне Представництво" пана Петрушевича у Вашингтоні подає в патр.отичній пресі оголошення, в якім каже: "Шукаємо 2.200 Українців в Америці, аби вони зложили гроші для Представництва", — чи пак для пана Петрушевича.

З того є обава, чи не появиться в скорому часі оголошення легко-вірних жертвовавців, в котрім буде говоритися: "Шукаємо за "Дипломатичним Представництвом", котре зібрало гроши і щезло".

В деяких патріотів і парафіян в Америці, здається, вже зівсям вівітріла послідня дрібка чогось такого, що звертється розумом. Це можна зауважити по тим, що вони зложивши свою кервавицю на ріжких дарміоїдів, в роді пана Петрушевича і йому подібних, ще не вистиджаються хвалитися у жовто-чорній пресі тим, що встругнули таку дурницю.

Митар.

СТО-ПРОЦЕНТОВИЙ.

— По чим то пізнати, що в патріота є "сто процент" патріотизму?

— Я не знаю. Може по тім, що виробляє добру самогонку?...

Бум-бум.

ЗНАТОК.

— По чим пізнаєш вік куркі?

— По зубах.

— Курка прецінь не має зубів.

— Але я маю.

УПЕРЕДИВ.

В польських концентраційних таборах бажаючих повернутися в Рад. Республіки піддається найдикціальному насильству зі стороною владетель.

(З газет.)

"В часы Досуга".

— Ви все таки не покинули думки іхати в Рад. Республіки? Я-ж упередив, що це єдиний край, ви живими не можете.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"Талант".

Він у церкві старшим братом
І ~~майдильником~~ нераз;
Роздає свічки в неділю
Іходить з "тацю" нераз.

Він-же й церкву замітає
І в захристії палить;
З попа ризи все здіймає
І що тільки піп велить.

Він до "служби" все послужить,
І налле вина в збаюк,
І подмухає в кадило,
І задзвонить у дзвінок.

А в громаді він наївно
Обстає все за попом;
І усюди він являється
Необтесаним стовпом.

Але мало ще для нього
Тих усіх його прикмет;
Він шукав собі слави,
Як притулку Магомет.

До усіх "поважних" чинів
Ще одного він добився:
У громаді він найліпшим
Самогонщиком зробився.

І виконує ретельно
Діло те без перепон;
І виходить з його "кузни"
"Несогірший" самогон.

Где реєнтій-дірігентій,
Где і піп і попадя;
Где усі парохіяне
І нічого не щадять.

А він все сповняє діло, —
Він і тут, і тут, і там:
Самогонить, "слези" ронить,
Замітає "божий храм";

Вічно дмухає в кадило,
Роздає "святі" свічки;
До громади пхає рило
І "стріляє" дурнички;

Подає вино попови,
Як що піп захоче пить,
А за те його попіца
Шей по морді "нагатить".

Бум-бум.

З ОДНОГО ОГОЛОШЕННЯ В ОДНІЙ КАТОЛІЦЬКІЙ ГАЗЕТЦІ.

Життя св. Василія вартує 15 центів.

Матір Божу продамо за 25 центів.

Незабудька для дівчат (??!) за 10 центів.

"Jugend Internationale" (Берлін)

ЦАР КАПІТАЛІ І ЙОГО ПОКЛОННИКИ.

Найбільша окраса Христових дів (дівчат) по 40 цент.в.

Помилуй нас Боже за 75 центів!

Ангел Хоронитель оправлений в скіру (?) за \$1.75 центів.

Любим Ісуса в полотняній оправі за 50 центів.

Найбільша потіха в годині смерті вартує 15 центів (??!).

Хліб душі — \$2.00 (фунт?).

Геройська любов вартує 50 центів.

Як Михась ходив до неба по діамант за 10 центів (дешевий діамант!)

Як любити Ісуса за 50 центів (не за дармо?).

Християнська невіста за 60 центів (Пссс!).

Да святиться \$1.00.

Не-кадильник.

МАХНО.

ГАВРИЛО: — Куме, скажіть мені, чому бандит Махно називається Махно?

КИРИЛО: — Ото з вас! То ви й досі не знали? Та він через ніщо інше тільки через те, називається Махно, що "махнув" за границю!

Бум-бум.

ПО ВИБОРАХ.

— "Ох, як крутиться в голові від тої виборчої оковітки. Бррр! Ну, але не жалував! Казав усім давати, хто тільки годиться на него голосувати... Гм! І не знати, чи вийшов він на мейора? А ну піду спитаю".

По пів годині плютанню по дорогах вже був перед ним.

— "Гало, містер!"

— "Гов ту гел, ю дорді полак!"

— "Сипнув той."

— "Сей, містер, ти не вийшов на мейора? Жаль тобі за віскою, котру ти мені дав? Ол-райт, на тобі назад!"

Вложив два пальці в рот і... опинився на вулиці.

Гак.

НА ГОДИНІ МАЛЯРСТВА.

Учитель: Так я вам пояснив про всі краски. Ну Петrusko, скажи, як найприємніша для твоого ока краска?

Петрус: Червона!

Учитель: А то чому?

Петрус: Бо червоним зазначені в календарі всі свята і тоді не треба йти до школи.

Ю. К.

ЯКА МАМА, ТАКА ДОНЬКА.

Марія була карана учителькою в школі дуже bogato разів в ріжний спосіб, однак се нічого її не помогло. Вкінці учителька рішила написати до її батька про се. Лист ззвучав так: — "Звертаю Вам увагу, що Марія за багато балакає в школі".

На сей лист прийшла другого дня відповідь от такого змісту: — "Прикро мені таке почуття, але Ви повинні знати, як її мама бала-кає..."

Ходять слухи.

Ходять слухи, що "Український Людовий Університет" в Нью Йорку пішов "кочом попід землю".

Ходять слухи, що "Український Банк" також пішов туди само.

Ходять слухи, що "університетські" професори (вони-ж і "банкири") пішли слідами вище згаданих інституцій.

Ходять слухи, що так зване "Галицьке Представництво" в Америці вже збирається "во свояси", тільки чекає докінчення збирки "Негайного Фонду".

Ходять слухи, що хтось збирається знову купити кілька домів у Нью Йорку.

Ходять слухи, що коник з під святого Юра (сліпий на одне око) починає занадто брикати, так що годі його в "стайні" застати.

Ходять слухи, що Льоньо Клівлендський знов шукає купця на галицькі ліси.

Ходять слухи, що "мученик народний" "Енджея грабя Шептицькі" попав у "атмосферу" між Віденем і Римом та не може з ньою ви-

битись: круться у ній без перестанку.

Ходять слухи, що о. О. Пристай уважає себе за журналіста, мимо того, що сам у те не вірить аби він міг ним бути.

Ходять слухи, що скриня, з якою утік уряд З. У. Н. Р. з Камянця Подільського через Румунію до Відня, — вже давно порожня.

Ходять слухи, що в філадельфійськім "Об'єднанні" щось попсувається.

Ходять слухи, що др. Семен Демидчук вже геть забув австрійську команду.

Ходять слухи, що редактор "Америки" — а за ним і свободячі жуки — промошують дорогу до згоди з польською шляхтою нібито "пасивним" способом: дивитися спокійно як польська шляхта кує кайдани праючому українському народові.

Ходять слухи, що побожні парохіяне та темні читачі й це приймуть за "патротичне" діло.

Ходять слухи, що панська кров, яка пливє в жилах одного з джерзиських редакторів, обурилася дуже на те, що 'хлоня' в Галичині.

ні бунтується проти панів.

Ходять слухи, що редактор "Укр. Голосу" збирається викупити від "Молота" свій портрет, який був поміщений в однім з попередніх чисел, і віддати його до майбутнього музею, в секцію укр. патротичних диваків.

Ходять слухи, що др. Е. Петрушевич шукає купця на свої ноти (політичні, а не музичні!)

Ходять слухи, що він, яко автор цих нот, назначив дуже низький гонорар.

Ходять слухи, що ті ноти надаються найбільше до так званих "funy papers" (смішні газети) так як самі ноти пана Петрушевича є дуже смішні.

Ходять слухи, що "представник" так званого уряду З. У. Н. Р. в Бразилії — Петро Карманський поїздів до Відня цілий транспорт бразилійських малп, з яких мають бути міністри патротичного кабінету.

Ходять слухи, що Шептицький попробує вибрати з між них одного епископа для українських греко-католиків у Зл. Державах.

Ходять слухи, що приготовляється ціла копія фактів, які надаватимуться до "Ходять слухи".

Бум-бум.

ВЕЛИКИЙ РІК У МАЛІЙ КАНАДІ.

(Рідна пісня.)

Реве аж стогне по Канаді
Від злости доктор Назарук,
Бо вже долярів більше годі
Вициганити з хлопських рук.

Хоть на долари має торбу
І лазить, бреше поміж люд
Дере погану свою морду,
Щоб бідняків привести в блуд,—

Але мабудь йому не вдасться,
Бо не в свої штані він вліз;
Погане дуже його частвтя:
Усі ідути йому в розріз.

Тож, бачте, кілько цей міністер
В Канаді грошей назирав,
Шо з носа впalo — мусів з'їсти,
А решту рукавом втирав.

Іван Сікач.

З НАУКОВИХ ВИКЛАДІВ.

"Отже, панове, більшовизм для нас — людей вищої класи — є чимось сто разів гіршим, чим для робітників туберкульоза. Бо коли туберкульоз зганяє зі світа тільки тих членів робітничої класи, що слабші фізично, або — що опинилися вже на самому дні нашого суспільства, то більшовизм — без жадних вимків зганяє зі світа цілу капіталістичну класу".

ЩО ДІЄТЬСЯ В НЕБІ.

Говорив мені один
Старець безбородий
Про свої дивні шляхи
І дивні пригоди:

— «Був я, каже він, у небі
І бачив там чудо:
Там святі жилють інакше
Як на землі люде.

Бог там живе — як жив цар,
Святі — як міністри,
А звичайні ангели —
Так як комуїсти.

Котрі святі богу вірні,
То-ж і вірно служать;
Вони мають всього досить,
За нічнім не тужать.

Але не всі там є рівні:
Підданих є много;
То-ж і стали не слухати
Закону святого.

Вони мусіли все богу
І штани латати,
Щоб не світила колінами
Попід чужі хати.

Бо фабрик нема у небі.
Щоб убрання шити,
Тож мусіли все піддані
Те діло робити.

Але дійшла пропаганда
Вже до всіх ангелів,
Щоби вони геть прогнали
Святих мудрагелів.

Самі-ж владу щоб забрали
И свій лад заложили,
Бо вже досить для неробів
За дармо служили.

То-ж ангели вже пізнають
Як їм треба жити:
Не ходять вже пелешатим
Божицам служити”.

І. Дідоха.

ДОБРА ПОРАДА.

АНДРІЙ: — Що мені бідному
робити на світі? Моя жінка вже роз
била три миски на моїй голові.

ТРОХИМ: — Чудний ти Андрію!
Зроби так як я: купи бляшанні, то
ніколи не поб'ються.

НА НАУЦІ РЕЛІГІІ.

ПП (думаючи захотити хлопця
щоб той ходив до церкви): Івасю,
скажі мені де ми повинні: іти в
неділю і якє найлучше місце для
нас?

ХЛОПЕЦЬ (який дуже любив
ходити на "мувінг пікчерс"): —
Дайте мені, отче, двадцять п'ять
центів, а я вам покажу гарне місце.

К. Біжик.

ХВЕДАР ШПИЧКА МИШЕТ

Галов, вважеети, тай гариду!
Дорогі, рахувати, лянцмани! Маю
я богато що писати сим разом, али
тому жи ви там, рахувати на землі
вже і сами знаєти, що коло вас
робити, то я про земські справи,
рахувати, писати ни буду. Бо, рахувати,
розмаїті таліграми то ви
можете вчитати в ваших "Вістях",
а от, вважеети того жи робити
поза землев, то ви ни знаєти.

Інц, зачинаючи, рахувати, з кін-
це, розповім вам ек то я си оноді
здібав з ідним мариканціким, раху-
вати, робітником, жи помер і блу-
кав, рахувати, помежи етер.

Ми воба колис разом робили в
Гамеріці інц я зараз іго пізnav, тай,
рахувати зачіпив на бесіду. Розпитавимси
у нього гет всьо шо тра, тай потім, вважеети, зачевим
розпитуватиси про іго, рахувати,
фамелію.

А він вважеети, кає жи він то-
го ни желує жи помер, бо буде ма-
ти, рахувати, троха віддаху али же-
лував лише жи ни дожив до того
аби відплатитиси ікомус там фор-
манові.

Було воно ніби так: Вважеети,
цес мій знайомий, робив в ідній
фандрі мало ни двацік літ. Мусів,
рахувати, робити, бо пролетарят
у нього за що два роки множився,
так жи нарешті вважеети, мав шос
аж восмеро дітей. Інц він рахувати
мусів руками і зубами тримати-
си роботи, бо як би ні робів, то
десіть душ мусіли сидіти, рахувати,
голодні та холодні.

Ну, а форман в тій, рахувати,
фабриці, був такий ек то каут, со-
бака з свинечков натуров, жи де ни
може ушипнути то там вкусити,
або хоць дзявкає, а все, рахувати.
аби лиш чоловікові печінки вгріз-
ти.

Інц той мій знайомий рахувати,
кає: Брата Шпичко, нираз мені аж
долоне* пашіє, так бим му був,
рахувати, заїхав в машкарку отому
форманові. Али мусівим мовчати,

бо бувших стратив роботу, а ту
дітій ек в богача гріхів жи аж в
хаті душно. Тай я так, все, тирпів,
тай все надієвsi жи дожию до ча-
су, коли дітіска подоростают тай
зможут самi собов грізти. то
тоді був бих стого формана змô-
лотив на сирватку, рахувати. Али,
вважеети, прийшло міні перед
чесом вмерти тай ни дочикати тої
потіху

А я, вважеети, кау до нього: Гай-
гай! кау, та ви хоцьби і дожили до
того чесу, то заки ваші діти, рахувати
вирошли, то ви в тій фан-
дрі так спражилибиси жи тоді ви
і хурща не поконалиби а не то фор-
мана.

Тай так мі собі, рахувати, ішли
поволи по хмарах, аж міні, вваже-
ети. прийшло на гадку спитатиси,
ци в іого рахувати знайомого,
був білет до неба. А він кає жи
він до неба ни дуже ласій ити, бо
там тра буде так само на дармойдів
робити ек на землі рахувати. Ну,
то підете хиба до пекла кау я іму,
а він розсмієвsi. Кає. та я щойно
він ніділі ек з пекла вийшов, то
хиба міні назад туди?

Я, рахувати, признав му рацио,
али хтівим ще троха пожертвувати,
аби, рахувати, бесіда ни рваласи,
тай кау: Ну, то вже підете хиба до
чистилища?

А він вважеети, пристанув, тай кає:
Мой коби так мож то я ще
хтів буті раз на землі і зробіти
там чистилище. Али жи то для
мене вже пропало то ви, Шпичко.
напишт до нашого рахувати, "Мо-
лота", аби робітники, рахувати, зро-
били там на землі чистилище ще
заки жиуют бо по смерти ни втнут.

Інц я прийшов, рахувати, на
Марс тай пишу цю рисподінцю. А
знайомого я лиши, рахувати межи
хмарами, аби розглідався.

Інц тримайтиси цупко. Ваш, ра-
хувати, . X. Ш.

СМІЛИЙ ХЛОПЕЦЬ.

Прийшов хлопець раз до пані
Тай почав просити:

— “Пані, купіть мі біцикль,
Я буду возитись”.

Пані каже: — “Ти е мудрий
І хлопець хороший,
Та біцикля я не куплю,
Бо не маю грошей”.

Хлопець глянув лиш сердито
Тай почав казати:

— “І таке щось можна даром
Панею назвати?”

К. Біжик.

"МУЧЕНИКИ СВЯТИ".

"Дня 22. грудня, 1922, митрополит Шептицький віїхав з Відня до Риму, де мав бути дні 24. грудня на послуханні у папи римського Пія XI.

Тепер Митрополит Шептицький знову вернеться до Відня, відкім імовірно відірвуте вибирається до Риму.

З Риму має поїхати до Галичини разом з канадським єпископом Н. Будкою".

(З фільму. "Америки".)

З ВІДНЯ ДО РИМУ.

— Чи ще далеко Андрію? — запитав, споглядаючи на старого графа, Кир-Микита.

— Недалеко. Ще пів години і ми будемо в Римі.

— Ах, який я радий! А знаєте, мені вже остоцортіло в тій Канаді... Вічно гризи печінки з хамами парфіяльними!... Погано!... Погано... (по хвили) А там, у Римі, шампанського багато?

Граф Андрій зміряв остро канадського пастуха, потягнув чарку і процідив:

— Микито! Як тобі не сором та-ке питати? Аби в столиці найстаршого нашого езуїта та навіть шампанського не було!? Фе! Як-би так почула твій дітвацький запит пані Сапіжина, то вона-б тебе на сміх підвела!

Кир-Микита з міною винуватого:

— Т-т-та, та-та-та я-я не туди. Я-я думав, що війна... той... знишила все... Я-я не зінав...

В тій хвилині кондуктор перевіг, сповіщаючи, що стація близько.

З РИМУ ДО ВІДНЯ.

— От бачиш, Микито, ми вже знову недалеко Відня. (по хвили) А ти чого так задумався? Гей, чуеш! Чого задумався? Випий чарку най-

лішого сорта шампана... Чуеш? Микита підвів очі.

— А знаєте, тая чорнява, то гарна душа. Не можу ніяк забути... Ох, що за краса!...

— Псс! Не так голосно, а то ще хто підслухає... Ну, а впрочому, коли ти вже раз мудрішим ста-неш? Але... Чи я лучшим був ко-лісъ? Ех, не вернеться!... Ех, ех!... І я любив (побачив, що якись па-сажир наближається) Господа На-шого Ісуса Христа...

— Відені! — закричав кондуктор.

Всі почали злазити.

ЗНОВ З ВІДНЯ ДО РИМУ.

— А тепер, Микитко, ще раз до Риму. Дарма що так скучав за (оглядається) чорнявою... Побачиш, голубчику, побачиш і... тее-то знов... розійдешся. Але... хиба нам тяжко ще заіхати туди колинебудь після цього? Гроші-же в нас ще досить. Дарма, що Петрушевичови "Негайна" не вдалася, — дарма! В нас, Микитко, сам знаєш, є свої способи: ніби для бога, а все щось здорового капне для нас.

Микита позіхнув. А по хвили звернувся до графа:

— Куди ми поїдемо з Риму?

— Куди? — Ти в Канаду, а я в Галичину... Ну, та чого це ти так зблід? Настрашився? Чого?.. Ага знаю! Ти ще не хочеш вертати в Канаду.. Ну, добре, то ідем оба в Галичину.

— Так, то я розумію — підхопив Микита. А то здавалося, що вже знову кріпір.

Слухайте, а чи опісля вертаючи з Галичини, я можу ще іхати чerez Рим?

— Чому-би ні. Коли так кортить, то чому? Можна!...

— А ви думаете також вертати?

— Не знаю. Я перше всього му-шу звірити, як там хлопня в Галичині: чи дальше ще побожна, чи... чи може збільшовничла.. А коли так, то я, братіку свої фільварки кому будь спрощую тай собі гайдя!... А може ще у Варшаві осяду. Там беспечніше. Брат гене-ралом... Ех, щоби то вже якнай-скорше! Бо все чоловік в страху, що хлопи відберуть фільварки...

— Стаци! Рим! — закричав знову кондуктор.

Побачивши "святих" пасажирів, буркнув під носом:

— Що це до чорта! Вічно бачу-цих халатників в потягу! Може во-ни ніколи не висідають з вагона?...

Швидкий.

УМЕР ЧЕРЕЗ СВІЧКУ.

Прийшов циган до Микити
Тай увидів штуку:
Як син батькові на ліжку
Тикав свічку в руку.

Здивувався дуже циган
Ta став так питати:
"Чи то свічкою від смерти
Можна вратувати?"

А син каже циганові:
"Ти дурний баране, —
Коли свічку вже дають,
To ніхто не встане!"

Тоді циган усміхнувсь
Tай відповідає:
"Значить — батько через свічку
Tепер умирає..."

С. Шимко.

ЧОМУ ДУРНІЙ? — БО ТЕМНИЙ. ЧОМУ ТЕМНИЙ? — БО ДУРНІЙ.

Чому люде релігійні
Вірять в рай і пекло?
Бо ім в іхніх мозгівницях
Стемніло-померкло.

Ні один із них не знає
Що по смерти буде,
Тому вірить, що по смерти
Будуть жити люде.

А попам це все на користь:
Страхають "гріхами";
П'ять, ідять, з людей глузують
I звуть дураками.

Билининський.

НА НАУЦІ РЕЛІГІІ.

ПІП: — Скажи мені, Івасю, як треба приготуватись до сповіді святої?

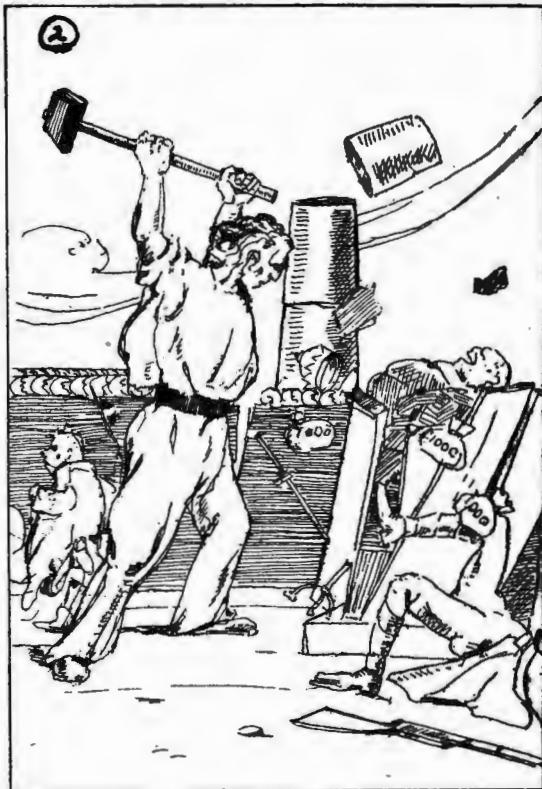
ІВАСЬ (по короткій надумі): — Треба красти.

Бум-бум.

В святині капіталу.

І моляться йому,
Складають кірно руки:
Попи, міністри, буржуки
І фабриканти-дуки.

Але повстане пролетар
І вчинить свою "хвалу":
Розіб'є геть у "пух і прах"
Святиню капіталу.

ДУЖЕ ЛЕГКО.

МИХАЙЛО: — Здоров приятелю! Як-же тобі живеться? Я чув, що ти розвівся зі своєю жінкою... І як же ти розійшовся з нею?

ЗАХАРІЙ: — Дуже легко. Коли ми запізнилися, то було так: перекинулисім кількома словами і раз повічалисім. А по шлюбі так-само: в п'ятьох словах посварились і так розійшлися.

НЕ ДАСТЬСЯ ЗДУРИТИ.

УЧИТЕЛЬ: — Івасю, кілько то буде чотири а шість?

ІВАСЬ: — Однайцята.

УЧИТЕЛЬ: — Алеж де там!

ІВАСЬ: — Дев'ять? Дванадцять?
Тринадцять?

УЧИТЕЛЬ: — А може десять?
ІВАСЬ: — О, ви не можете ме-
не, пане учителю, здурити. — Пять
а п'ять є десять.

ПЯНИЙ, А ГОЛОВУ МАС..

Пяному впала шапка з голови.
а він дивиться на неї та каже сам
до себе: Не дурний я тебе здойма-
ти, бо як здойму, то самий упаду,
а ти мене не здоймеш! Сиди до
дідька в болоті.

В ШКОЛІ.

УЧИТЕЛЬ: Іцку, кілько буде два
рази три?

ЦКО: Сім!

УЧИТЕЛЬ: Як то, не шість?

ЦКО: Ну, я хотів, аби пан про-
фесор щось на тім інтерес заро-
били.

ЦІКАВО ЗНАТИ.

"Наші" патр'оти
Тепер розуміють,
Як Французи в Німця
"Свободу" в Рур сіють.

Тепер вони плачуть,
Шо дармо благали
В Французві любові —
Та час марнували.

Та цікаво знати
Кому ті злодюги
Будуть віддавати
Знов рабські услуги?

Білихівський.

Бліскавиці.

Гей, води, леду, проскури, терня сущеного, шкіла товченого! До ворожки, щоб віск зляла, огню згасила, вроки фідмовила! Горівки йому, руму, смоли горячо! Гей, ратуйте! За доктором, за "богою", щоб завезти чим скорше до дому божевільціх! Скорш! Гей! Отоді він би не брехав собачим голосом на свідомих робітників, яким вже наялося поза уха всякої панської "доброти". І не називав би хахлами, хамами, карапами, зрадниками, дурними і такими подібними іменами які лише лицюють брехливій простоті редакції. "Укр. Гол." Читаєш туго невинну нікому нічого "бумашку" і дивуєшся, як то людина з "вищим" образованням може таке писати на невиннім папері. Де такої людини честь і совість такими "аргументами" поборювати свідомих робітників? Так о тисячу раз чесніше бути свинопасом хоч би у пана, чим бути таким редактором, який є в "Укр. Голосі".

Що такі "народолюбці", як ред.

"Укр. Гол.", запирали-б і мучили-б в тюрмах свідомих робітників, борців за визвіл' бідноти з панського ярма то про це аж надто свідчить іх "патріотична" робота і напрям думок. Перегляньте тільки з число "Укр. Гол." і перечитайте батирсько-божевільну писанину п. н. "Закінчення Комедії". Ой, заболіла продажна душа ред. "Укр. Гол.", що радянські республіки злучились в Союз Соціалістичних Рад. Республік. Укр. "патріоти", бачите, все мали надію, що ось-ось може таки робітнича влада на Україні провалиться і якись гетьман, чи "президент" зробить "порядок". А тут тобі мов молотом поза уха дзвінь — Союз Соц. Рад. Республік. Ну, та нічого не поможет. Тільки одно можна зробити, іменно: е нагода показати піду продажну чорносотенну совість.

Довідуюмося з "Укр. Голосу", що др. Ол. Сушко обняв редакторство в католицькім "Канадійськім Українцем". Отож вже "безталанний" той Сушко! Як доля глумиться над ним. Жалко і смішно робиться, бачучи як то йому приходиться злизувати те, що обпліює. Ось пере-

домною "Кадило" з 1914-го року (ч. 22), в котрім є карикатура, що представляє др. Сушка, як той мов з улия, виказується з католицького "Канадійського Русина" (теперішній "Канад. Українець"). Над тюю карикатурою напис: "Куди доктор там заліз?"

Тоді той др. Сушко продавався католикам за гроши: рив і гавкав тоді на робітничі часописи защо діставав "подяку" від робітників. Коли наварив каші і не міг з'їсти, тоді покинув католицького "Кан. Русина" і прилизався до презбітеріянів. Висловідався в "Ранку" і доказав, що він ще зі шкільної лавки був протестантом. Коли і там не повелось, тоді пішов до соціал-демократичної партії. Висловідався на сторінках "Робочого Народа", як той став соціалістом.

Ось передомною також число "Робочого Народа" з 1918 року, 23. лютого, де між іншими він каже, що загал нашої (укр.) старокраївої інтелігенції не пішов за кличем Драгоманова, Павлика і Франка, але повис між небом а землею. Та що наша інтелігенція безідейна. До тій безідейної інтелігенції належав і Сушко, про що він сам не соромився признається. Так писав Сушко в своїй співіді. При цінці крикнув "байдорим" голограм: "Хай живе Соціалізм! Вам в б'рбі за соціалізм проф. др. Ол. Сушко".

Тоді вже Сушко вандрував по "небі". Розказував про народини богів, про походження людини, про початки релігії, про початки світа і т. п. Позакручував голови деяким робітникам. Видав журнал "Україна". Виданням того журнала Сушко хотів убити однім вистрілом трох заців нараз. Розуміється що з такого вистрілу хісна мало буває.

Коли не повелося Сушки і там, тоді взявся за "лікарську" роботу.

А тепер знов починає "з кінця", від католицького "Кан. Українця", аж до соціалістів. І так все колесом мов козачка танцю. І хоч при сповіді в "Р. Н." не соромився признається, що він належав до старокраївої безідейної інтелігенції; і дав немало всяких доказів, що він вже став ідейним, то все таки безідейним остався і до сьогодні. Все висить на доліри між небом а землею. Ми тільки потвердимо вислів Сушки, що старокраїва інтелігенція осталася і до нині безідейною. Що більше: безсвітна, безхарактерна, продажна і брехлива. Доходить до такого, що не лиш себе запродує, але й народ.

Розплакався "Укр. Гол.", що ко-

Дуже добра нагода

ДІСТАТИ ВЕЛИКУ КНИГУ,

яка обіймає приблизно 400 сторін друку великого формату (10X12) з гарними ілюстраціями і містить в собі повно гарних, веселих оповідань, віршів і т. п.

**КНІГА ТАЯ КОШТУЄ ТІЛЬКИ \$2.50,
а є чимо**

РІЧНИК "МОЛОТА" ЗА 1922 РІК.

Товариши! Не оминіть доброї нагоди набути дешево таку велику і цінну книгу. Замовляйте скоро, бо може бути за пізно, так як наклад річника невеликий. Річник цей є найгарнішим з усіх річників виданих "Молотом". Добрий папір, гарна оправа з витисненими золотими буквами. Хто купить цю книгу — буде мати дуже гарну пам'ятку на ціле життя, а також веселого друга в скучні дні.

Замовлення присилайте на адресу:

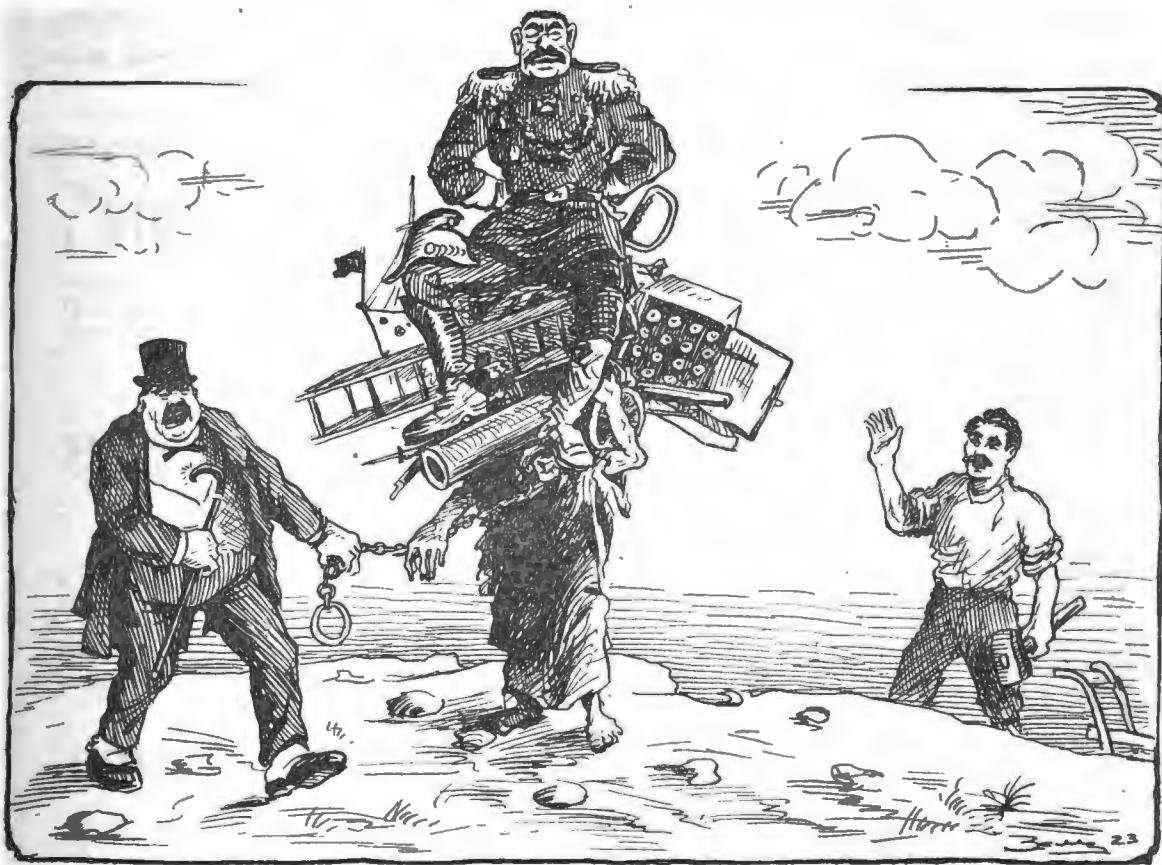
MOLOT

414 E. 9-TH ST., NEW YORK, N. Y.

Буржуазна Європа -- тягаровий віслюк.

Троцький заявляє, що мілітаризм є найбільшим тягarem, який спочиває нині на плечах Європи. Коли він не буде знятий — європейській цивілізації грозить кінець.

(3 газет.)

КАПІТАЛІСТ (до Європи, що зігнулася під тягarem мілітаризму і узброєнь): — Неси і не нарікай, бо чим більший цей тягар на тобі тим мені здається, що я безпечний.

СОЮЗ РАД. РЕСПУБЛІК (до той-ж таки Європи): — Кинь всім об землю і позбудься раз на завсігди того глупого безоптрібного тягуру. Я скільки разів тобі казав, і тепер повторяю, що якщо ти не скинеш з себе того велитенського тягуру, то ти вневдовзі під ним удусишся.

муністи в Росії "спалили" бога і ріжких святих, називаючи се найбільшою наругою над релігією. А як колись Українці приняли християнство і старих своїх богів попалили, порозбивали, а найстрашого бога Перуна воючили по місті і нарещті вкинули у воду, то про це редактор "Укр. Голосу" ані слова.

**

Тішиться той-же "Укр. Гол.", що в Канаді більшовицька (розумій робітнича) свідомість, організація, просвітній рух паде і незадовго таки впаде.

Яя,ая! Впаде! Тільки погляньте, кілько укр. робітничих домів повстало за кілька минувших років; як з патріотичних народних домів пе-

ретворюються укр. роб. доми. Тільки приглянеться і тоді скажіть брех ливому "Укр. Голосові". Хай так далі робітники "падуть" то побачимо за кілька літ, що всі патріотичні доми заміняться на укр. роб. доми. А дурні хай пустою надею себе потішають.

Rizok

ПРИГОДА ПОПА.

(Спомині зі старого краю.)

Раз в селі нашім ходив
Піп гроши збирати;
Церкву збудувати хотів,
Щоб з нас шкуру драти.

Перший з нас, що помудрів,
Бо від біди вчився.
Гроші дати не хотів
І з попом сварився.

Другий йому дулю дав
(Годі кров з нас пити!)
І попа з хати прогнав:
— "Иди попе робити!"

Розілився піп, як звір,
Тай почав кричати;
В трету хату він пішов
Людей обдирати.

Але й тут таких зустрів,
Шо відправу дали:
Замість грошей — кулаки
І дули наставляли.

А піп все своє робив,
Щоб грішми погрітись;
Не встидався і просить...
Аж прийшлося побитись.

Сам він, бач, біди шукав
(І знав де шукати!)
Ta так в дзюба нахапав,
Що не міг втікати.

I що далі було-б з того —
Бодай не казати,
Тильки що піп з тяжким трудом
— Давай ногам знати.

Тай втікав-же він, втікав,
Шо крок спотикався.
А мн йому вслід кричали,
Щоб вже не вертався.

А. Лашкевич.

ЖЕБРАК: — Помилуйте бідного,
дайте грошик на хл'бець!
— Чи може на горівку?
— О ні! на горівку я вже на-
збирав.

НЕВДАЛІ ЗАХОДИ.

Пішов рибак до ставу
Рибоньки ловити,
За собою він забрав
Дрібненкій діти.
— "Ходіть, каже, діточки,
Будьте в поготовлю:
Поможете нести рибу,
Як много наловю!".
І тільки прийшов до ставу —
Порозставляв сіти,
А із боку приглядались
Цікаві діти.

Просидів так цілий день
(Вже й обидло ждати)
Аж під вечір стало щось
Сіти колисати.
Підняв рибак сіти враз
(І хто це вгадав-би?)
У тих сітах лише були —
Звичайні жаби...

Після цього тут нічо
Вже більше й казати;
Прийшлося ім голіруч
Домів повертати.

Настуся Лешай,
Віндзор Локс. Конн.

Чи знаєте Ви читачі "Молота",

що в Нью Йорку, в тім осередку робітничого життя, де виходять робітниці часописи — а між ними й "Молот" — мається будувати Український Робітничий Дім? Чи не піддержати нам тої справи? Як так то

КУПУЙТЕ ШЕРИ НА БУДОВУ

УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ

В МІСТІ НЮ ЙОРКУ

ТОВАРИСТВО ЗАИНКОРПОРОВАНЕ НА \$100.000

ОДИН ШЕР (УДІЛ) ВНОСИТЬ \$10.

Кождий член платить крім належності за шер \$1.00 вписового, що є призначено на покриття видатків, злучених з інкорпорованням і адміністрацією товариства.

Кождий свідомий український Робітник і Робітниця повинні приступити в члені цеї робітничої організації, яка має стати осередком української робітничої імміграції, не тільки Нью Йорку, але й цілої Америки.

Належність за шери враз з вписовим належить посилати моніордером або чеком на слідчучу адресу:

Ukrainian Labor Home

(c/o Robitnyk)

30 ST. MARKS PL., NEW YORK, N. Y.

Витніть цей купон, виповніть і зашліть до "Укр. Роб. Дому".

ПІДПИСНА КАРТА
вступу в членіУКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ
В НЮ ЙОРКУ

80 St. Mark's Place (c/o Robitnyk) New York, N. Y.

Приступаю в члені Українського Робітничого Дому в місті Нью Йорку з уділами по \$10 один уділ. В готівці складаю \$. решту \$. на сплату. Вписового складаю \$.

Ім'я і ізвіскіо

Адреса

Увага: — Належність за уділи (шери) належить посилати моніордером, або чеком на повинну адресу:

КОРЕСПОНДЕНЦІЙ

"ШТУКА ЩЕІ КАВАЛОК".
Бофало, Н. Я.

Тут, у парохії о. Продажного (так називають Юду), дні 27-го січня ц. р., лямполізи відіграли комедію п. н. "Вільма". Комедія ця складається з двох актів, але що лямполізи цого було замало, то вони додали від себе "третій акт" комедії. Але це було три години пізніше, коли підтягнули "адамовські слизи" коло барі в "Народній Корішці", чи лак у "Народнім Домі".

Тоді то розочали вони грati "третій акт" комедії. Але цей "третій акт" виглядав далеко більш гумористичним від попередніх, бо я почали "грати" один другому по "зізубах" та як червоне лялла.

Закінчилася "штука" в той спосіб, що прийшла пошія і всіх "артистів" того "третього акту" давав кидати одного по другому до помішаного воза. Накидали їх окота вісім і поїхали. А лямполізи порозходились домів ляжкою одна другу.

Цимава комедія, єй-же богу цікава! Хочт-би я знати коли друга така буде?

Жукан.

ЩЕ З "РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО".
Україна, Н. Дж.

В нас, як щороку, Христос родився в гали ви сцені, ще й за кулісами, де наші старі й молоді пастири привітали його по стародавньому звичаю: з гуслями п'яної музики, муншайном та розмайтими "сквердництвами".

Ірковським воїнам заборонили приступ до Христа, бо не принесли золота в дар. Але що воїни були вперті, то наше старе братство в кайданах і миром гатило никликами як в міх упертих "галілейчиках". А це, кажуть, тому, що не хотіли сковати свого меча в похув. Одному отворили голову, як пулірес. Аль-же, так так! Була-як "файна" оказія, як-би не був присутній "ангел хоронітель".

Н. Стручинський.

НЕМА ГРОШЕЙ — НЕМА ХРЕЩЕННЯ.
Баффон, Н. Дж.

Недавно тут в одного укр. робітника народилась дитина. Та — як то звичайно — слабодухи бояться "грих" і несуть тяжко зачарованням грізі своїм душ-темнитеям. Так і тут сталося. Пішов "щасливий" батько до попа просити, щоб той перетворив людину в раба господнього. А такі "заступники божі" тільки на те їх чекають, щоб з'явилася яка кудлаті вівця до стриження, бо кухарці, чи сестрі, не стає на "дрес". Отже і цим разом попіняв аж підскочив, як той наблизився до дверей. Але скоро переконався, що цей "щасливий" батько не з тих дуже кудлатих овець. Він і колекторів колися програв в хаті і до парохії не належить.

— А може вдасться натягнути? — думав пп. І з твою думкою починає питати: Ну, що там нового чувати?

— Дитину до хресту.

— А колекту платиті?

— Ні.

— Ага, ви юдеї, належите до землі ро-

ки. Так меате заплатити колекту і хрест 35 доларів.

Коли "щасливий" батько те вчува, то аж затерп. Відтак заговорив:

— Коли-б ви, отче, знали кілько треба робити на 35 доларів, то ви-б того не говорили. А впрочому, ідти до фабрики та спробуйте їх заробити.

Піп почевронів і процідів різко:

— Від мене ви не дочекаете аби я ішов до фабрики.

— А може бог дасть, що підете, — стояв таки про своїм робітник.

Побачив пп, що робітник не йде на уступки, тай почав таке:

— Знаєте, я не можу, бо ще у вас не було дитини, а вже мені дік і другі казали, щоб дешевше не охрестити, а ні, то мене проженути.

Більше не було мови. Робітник не згодився і пішов з неохрещеною дитиною кудися там інакше, а пп ані не здрігнувся, що "душа не хрещена".

Нема грошей — нема хрещення.

Профопенко.

ОТВЕРТИЙ ЛИСТ ДО ВУЙКІВ З ПЕРЕМІЛОВА, ГОВІЛОВА, КАРАШИНЦІ І ХОРСТКОВА.

Вінніпег, Манн. Канада.

Дорогий "Молотнику"!

Прошу приняти цих моїх пару стрічок, в котрих я подаю про життя вінніпегських вуйків з повніце згаданих сіл. Ці вуйки то вже така шайка, що її навіть чорті до пекла не пріймуть. Бі коли-б так вкінчили тих вуйків у пекельний котел, то могла-б статися експлозія, — а це тому, що вони вже так вимочені, як оселедці в бочці.

Кажу тобі, "Молотнику", що ім вже аж брови облязли від тої гнівної барабалінки, так довго вже в ній мокнуть.

Жінки й діти в Галичині пухнуть з голови, а вони тут давай парубочитися! То в якісь сестричок, то в дівчин, то в іншої якот "бай-галихі". І так цілій час.

Гей, вуйки, залиши поти хоч на два дні, а то не стане грошей вернутися домів. А вам треба центів не тільки на подорож, але також на шнурки, бо там для вас місця нема. Ая!

Та про таких вуйків і тіток то треба-б волової шкіри аби все те списати. Є ще ріжкі Варвари, і Явдохи, і Феді, і Проці, і прочі і прочі. А "Молот" не може дати так богато місця тільки на пару сіл з густинського пошути. Галичина має богато побітів, а ще більше сіл, а з тих сіл богато вуйків по цілі "контрі" Америки.

Отце все тимчасом про "політику" галицько-канадських вуйків. "Гуд-бай" вуйкі!

А "Молотикові" дякую за те, що привял цього листа, і желаю, щоб Йому вдалося в цім році виннішти багато ліхха, які гнобить нещасних земляків.

Переміловський.

ОТ РАЗ ПАТРІОТИЗМ!

Ошава, Онт. Канада.

Як це вже може декому й відомо у нашій Ошаві нема ні попа, ані греко-католицької церкви. І це в добра сторона на цього міста.

Але є ще такі, що невдоволені з такого безполів'я та безцерков'я, але конечно хочеться ім дальше релігійного безголов'я. Задумали отже спровадити попа на "Різдво" та "помекати" разом з ним. Але на та-рох ту штуку треба грошей: попові на подорож та ще як в кишеню із трідцять доларів.

Шо-ж наші католики роблять?

Ті самі, що грають на банді, і ті самі, що витали Назаруку та купували бонди на визволення Петрушевича з бандирівською ідути зі своєю бандою колядувати Польським.

Отже що ви на це скажете, всі патріоти українські? Чи це такий патріотизм Петрушевичових "войнів"? Як так, то раз "патріотизм" — нема що казати!

Всесторонній.

ПОПІВСЬКІ ТРОБЛІ.

Вінніпег, Манн.

Гей, "Молоте" дорогий, я щось тобі скажу про тутишню попадю, про натуру вражу. А ти скажи ще кому, аби знали люди, тільки аби не сміялис, бо їй встинено буде; бо вона так встидається, куди

ЗВЕРНІТЬ НА ЦЕ УВАГУ!

Многі з читачів "Молота" звертаються до нас за Календарем "Молота" на 1923 р.

Отцім звертаємо увагу усім тим, що замовляють — або думають ще замовляти такий календар — аби приняли до відома, що цього року "Молот" не давав жадного календаря. Ті, що хотіли-б ще календаря за 1922-гий рік, нехай виразно зазначають це при замовленні.

Адміністрація.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

лиш поверне, як кобила, що в болото візок переверне.

Коли вже так зговоривсь, то хочу скати. Є тут такий білій кіт, — голі 'го злати. В більших штанах й камізельку також білу має; і отчєт то білій кіт кудись забігає. А куди, то ви самі уже догадаитесь, — на поясення такі тепер не спускайтесь.

Як лише тушеині під кудись віддалився, то той хитрій білій кіт до хати леститься. І так довго він леститься, як курка в загаті, аж раз його таки під застав в своїх хатах. Ех, як зачав ви його палюговою прати, то тоб уже і не знає як має кричати! А попада лиши смієс, нічого не дباء; самогонку тільки п'є і далі моргає.

Отеця я вам подаю і напоминаю, щоб нікому не казали, — цього не бажаю. То-ж нікому не кажіть про цей дивний "молот", аби ніхто про це не зівав, лиши подайте в "Молот".

Т. Бобик

ЧУДНЕ СОТВОРІННЯ.

Гартфорд, Конн.

Наш "святий" душпакудник має таке сотворіння, що називається "дряпа". Та не таке "дряпа", що члапчиться кожуха, тільки таке, що має дві нозі і лоб носить на карку тільки на те аби мало на чим капелюх носити.

Одного разу це сотворіння було щось осліпло і то так, що — як то кажуть — "світа божого не бачило".

Товарищі вислали гроши на поміч полі-

ПАРОХІЯНЕ! КАТОЛИКИ, ПРАВОСЛАВНІ І ВСІ ХРИСТИЯНЕ!

Вам — від колиски аж до гробової дошки — Ваші поши морочать голови Євангелієм (такою великою книгою, що гді під пахою змістити). Але Євангеліє написане на попівський лад і з нього Вам хісна не має, тільки втрата, коли купуете його для попа і платите солені гроши за нього.

Та тут є для Вас добра оказія. Ви можете набути таку велику книгу (робітниче "Євангеліє", а не попівське) тільки за \$2.50. Цею книгою є Річник "Молота" за 1922 р.

Купіть, а не пожалуєте. Будьте певні, що я прочитаєте це "Євангеліє", то щї своїх отців духовних заткнєте за пояса (або й де інде).

То-ж скоро спішіться і посыльайте замовлення на слідуючу адресу:

MOLOT

414 E. 9th St., New York, N. Y.

тичним вязням і оплата коштувала 15 ц. а те сотворіння взяло тую газету, де був по-місний виказ, і на попівськім вічно говорило: — "Дівіть, більшовики взяли 15 долярів на оплату!"

І чого те сотворіння рипається між людьми?

Цвях.

КЛОПОТИ З ПОПОМ.

Вунсакет, Р. А.

Тушеині парохиини мають вічно клопоти з попами. Спокійної години нема.

Був колись о. Турура-Ла, що привів до школи цілу кошару. Він дуже робив збитків св. Михайлів і тобі не видержав того діяльності.

Другий по нім був о. замітач (!) закрутит усім таку шрубу, що до цеї пори ще дескотрим не повідокручувано. Не може дістати роботи більша старшина, а він замів кілька тисяч і показав дуло.

Теперішньому знова широколупові мусить все шукати нового борту, бо все свариться з газдою за його "половину" діяльності". Також вічно пінчить, співає і "скаке в гречку" голапка і то босака.

А так ім!

НАШI ПАТРЮТИ.

Колспур, Алта.

Не хотів-б я казати, але мушу мілі браття, бо жаль на те дивитися, як то в Колспур вічно п'ють.

Як мкинувши страйк тут був, то один такий забув, що то треба страйкувати — лучший долю здобувати. Як казали не робити і до юнії вступити, то він ходив, як бугай, і все кричав: "Ай-ай-ай!"

Але прийшли дні погані, знайшлися тут люди здібні; енергічно працювали тай і юнії заклали. Боси на те не годилися, бо зі скебами водились: її, пили і ревили, як за жолобом воли. А як прийшлося страйкувати, щоб контракт підписати, тоді скеби, як казались щоб боси не погодились.

От такі то патрюті — чи, вибачте, ідіти — що на сліпо так живуть і ярмо собі плетуть.

Я линь скажу: як всі такі патрюті по місцевостях усіх, то діла їхні погані викликають жаль і сміх. Я разом усіх зібрали на один великий стік і сказав-би на всю губу: "Патрюти, хай вам біс!"

Бодяк.

ПІСЬМО ДО "МОЛОТА".

Кадомін, Алта.

Дорогий "Молоте"!

Висилаю тобі \$2.00 пресового фонду і чотири річних передплати, котрі я здобув і за котрі раджу постаратися ще твердішої стояти (для "Молота") на 1923 рік, щоби це було занято на дальші ударами в патріотично-капіталістичні голови. Сподіюся в короткому часі побачити розторочений в порох, і так слабій вже, патріотичний болгар, котрій ще сторчить між укр. робітництвом.

Товарищі з Лускар Майніс і Брул Майніс визвали Вас, поспішіть з матеріальною помочкою для нашого так дорогого гумориста "Молота".

З тов. привітом,

Л. Мигович.

ПЕРЕПISКА РЕДАКЦІЇ.

Наустуса Лешай. Віршик іде. Малюнок не вистарчаючий.

Майнер з окопиці Тіміс. Такого вже було досить. Як буде ще щось цікавого, то напишіть. Це не піде.

В. Пешин. Такого "гумору" не можна містити в часописові, бо він — таки скажати — "занадто острій". Може справити деякі неприємності. Пишіть, але вистерігайтесь таких висловів і взагалі таких тем.

Читач "Молота" — Н. В. К. Не надається. Але Ви все-ж пробуйте дальше.

М. Бервіцій. Те саме.

Н. Стручинський. Ваш "сон" не піде. Допис а також вірши п. н. "Шелепа лихомістство".

Нотар. Буде розглянуто при найближішій нагоді.

ЗАЯВА.

До редакції прислано письмо від Відд. У. Р. Д. в Брул, Алта, в котрим між іншим говориться слідуюче:

Тов. Редактор!

В 1-ім числі "Молота" з 1-го січня 1923 р., на стор. 15, появилася ніби гумореска під заголовком "Тик-так", підписанна Бодяком, яка цілком неправдива і незаслужено очорює як робітництво в Брул, так з'окрема двох товаришів Ілька Багрія і Михайлюка, бо ніхто в Брул не робив колекти на Петрушевичівців, а згадані два товариши входять якраз в Комітет, який вибрано на загальніх зборах місцевого Відділу Робітничого Дому на постійного збирання фонду на поміч вязням і революційним борцям в Східній Галичині і вистали вже не малу суму через "Укр. Роб. Вісти" в Вінніпегу. Поквітования на суму \$245.00 може Бодяк перечитати в ч. 2 з 1923 р. "Укр. Роб. Вісті".

Від редакції. Поміщаючи повищу заяву, уважаємо за відповідне скказати, що допис Бодяка був написаний скоріше ніж виказ жертв в "Укр. Роб. Вістях" був надрукований і тому то ми сміло містили згаданий допис, не знаючи нападіння товаришів.

Увага! НЮ ЙОРК, Увага! Заходом Укр. Спів Т-ва відбудеться в четвер, дні 15 лютого 1923 р.

В МАННХАТАН LYCEUM 66 East 4th St. New York, N. Y.

ВЕЧЕР ПОШАНИ погиблих борців Ст. Мельницька, Пётра Шеремети, Івана Цепка.

Буде відограна нова штука написана тов. Володимиром Гібою

'НАГЛІЙ СУД В ГАЛИЧИНІ'

в 4.0х діях

Початок, о годині 8-ї вечором.

Вступ 55 ц.

Весь діхд призначений на політичних вязнів в Сх. Галичині і на дальшу боротьбу з польською шляхтою.

ШЕЛЕПАЕ ЛИХО.

Як звичайно, по Йордані
Вся вода святиться;
Череватий піп з дяком
Скрізь по хатах мчиться.

Кропить доми всі, як слід,
З верху й в середині;
Кропить горшки, миски й стіл, —
Кропить господині.

А жіночки, як звичайно,
Хитра занавіса:
— “Я вам отче всього дам,
Лиш вижнені біса”.

А піп, звісно, на те звик,
Береться за діло:
Кропить горшки, миски й стіл, —
Кропить грішне тіло.

— “В кого, каже, на поді
Шелепає лихо,
То я прийду й заклену,
Щоб сиділо тихо;

Щоб не грижало в ночі,
Як муж при роботі;
Щоби мені не псуюло
Апетит в охоті”.

Н. Стручинський.

ШЕПТИЦЬКИЙ У ПАПІ.

Став граф перед папу,
Мельдує про справи;
Про те як малють
Езутські лави.

Став вій говорити:
— “Папо ти наш, папо,
Сохне наша справа,
Як скарбова шкапа.

Сохне наша справа,
Нема чим підляти;
Нового насниня
Нема де дістати.

Сохне наша віра,
Яка спліт очи
Темним дурновірам —
Тисячам робочим.

Вітри вже зі сходу
На поле напали,
Вбили нашу справу,
Віру розірвали...

Догоджуймо-ж, папо,
Те що досихає;
Згинемо ми скоро,
Бо віра впадає”.

Т. Фортунна.

ДО ДРУКАРЯ.

Друкарю! не дрімай: де треба —
[точку став.
Щоб мокрим нас рядном злив кри-
[тик не напав;
Bo e й такі: не найде толку — буде
[тихो;
Не найде-ж точки — лих...
Лев Боровиковський.

* * *

Прийшли до людій у вечір го-
сті, тай довгенько забарілись. За-
уваживши, що малий хлопчина в

хаті ще не спав, почали питати
його чому він не спить.

“Мама казала чекати, поки ви
всі заберетеся, то тоді будемо ве-
черяті”.

ТІЛЬКИ ЗА ОДНОГО ДОЛЯРА!

КОЖДА РОБІТНИЦЯ І РОБІТНИК БУДЕ ОДЕРЖУВАТИ
ПРОТЯГОМ РОКУ ЧАСОПИС

“РОБІТНИЦЯ”

Що місяця вона буде заглядати до дому передплатниці або
передплатника.

12 чисел журнальної форми протягом року Ви одержите
ТІЛЬКИ ЗА ОДНОГО ДОЛЯРА.

Невже Ви не хочете мати в себе на столі

“РОБІТНИЦІ”?

В ній Ви знайдете статті на політичні і наукові теми. Опові-
дання і поезії будуть давати Вам розривку після тяжкої фа-
бричної праці. А захочете посміяться — заглянете до “Весе-
лого кутка”, який є в кождім числі і від душі посміється.

А чи не цікаво Вам знати про положення робітниць на
Україні і тут в Америці? Думаемо, що так. Про це широко
пишеться в “Робітниці”.

В “Робітниці” почала передруковуватись книжка Лункевича
“Чудеса науки і техніки”, в котрій популярною мовою опису-
ються винаходи і їх примінення.

Час від часу на сторінках “Робітниці” появляються статті про
недуги і слабости, написані докторами.

I багато іншого цікавого матеріалу Ви знайдете в “Робітниці”
ЦЕ ВСЕ ВИ ОДЕРЖИТЕ

ТІЛЬКИ ЗА ОДНОГО ДОЛЯРА.

Не забувайте, що “Робітниця” видається робітниками для
робітників і робітниць.

ЩЕ СЬОГОДНЯ ПІШЛ ІТЬ ОДНОГО ДОЛЯРА

НА АДРЕСУ:

ROBITNYCIA

30 ST. MARKS PL.,

NEW YORK, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT

URBANA-CHAMPAIGN

Google

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС...

РІК V. Ч. 5. 1. МАРТА 1923. NEW YORK, N. Y. MARCH 1, 1923. VOL. V. № 5.

"Вахт ам Райн".

В долині Рур,
Де поклади вугілля,
Де блискав надія
Французьких буржуїків
На грубі зиски
І на шампан-портвайн;
Там де колись стояли горді Німці
І затягали пісню:
"Вахт ам Райн",
Сьогодня бачим ми
Такі сторожу подвійну.
Коли Європа позу
Прибрала неспокійну,
Стоять вони
— Два вороги завзяті —
Як тає сторожа колись
У пісні "Вахт ам Райн".
І грає кров жива.
А у Парижу плють —
Шампан-портвайн.

Подвійна сторожа стоїть.
Р очах огонь і лютъ.
Імперіалізм французької гиєни
І пролетаріат Європи
— Шоби один одного повороти —
Нагоди ждуть.
Бушує кров,
Немов шампан-портвайн,
І мимоволі нам
Пригадується "Вахт ам Райн".

Таран.

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поодиноке число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукопис не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РІК V. Ч. 5. 1. МАРТА 1923.

NEW YORK, N. Y.

MARCH 1, 1923. VOL. V. № 5.

"Наші пани".

(Політична розвідка.)

Так, так, наші пани. Дарма, що куцохвостий дядько заявляє свої претенсії до них. Вони таки наші. Раз вони вийшли з між нас, то наші. І дарма, що ми їх не хочемо, а вони все таки наші. І хоч вонні ніколи не будуть панувати над нами (бо ми не дамося), але все-ж вони наші, і наші, і наші. І хоч вони їх вийшли з тих Іванів, Степанів, Семенів і Евгенів, що становлять наше "ми"; і хоч вчепилися свого паршивого "я", то все-ж вони таки наші. І все одно, коли говоримо про них, то мусимо казати наші, так само як кажемо: наші злої, наші нероби, наші шахраї, наші зрадники, наші вороги і т. п.

Коли-ж говоримо про кожного з них зокрема, то також мусимо казати: наш Семен Петлюра, наш Евген Петрушевич, наш Скоропадський, наш Назарук, наш Мишуга, наш сліпий піп, а навіть наші лямполіз і свікогас, хоч ті два послідні до панів не зачислються.

Так отже приходимо до заключення, що пани (вони самі себе так називають) наші, мимо того, що з них нам стільки користі, як з торішнього снігу.

А які прикмети у тих наших панів! Нема, здається, другої нації, щоби мала таких чудернацьких панів, як наші. Вони вам "ні до бога ні до людей", як то кажуть. І тому вони вічно у воздусі висять.

Ось приглянеться іхній роботі.

Поховали тії наші українські пани свою маму (буржуазну укр. дер жавність) тай свариться тепер над тим — хто має танцювати посмертного гопака на маминій могилі. Віденська група з паном Петрушевичом — як довідумілось з її органу "Укр. Прапор" — приписує те право собі, а петлюрівці, що куняють десь під опікою польської шляхти в "Реччині" (Речечиполітії), знова собі пруттєся святкувати роковини. (Добрі синки "рідної неньки", нема що казати, — бодай на трупі помершої мами, а таї» потягаються за чуби!)

Digitized by Google

Польська марка.

В цілім світі кипить бій —
Божевілля, сварка;
Але Польща бере "верх":
Скаче польська марка!

Вчера були десятки —
Тільки за долара;
Нині тисячі дають
(Що за глум і кара!).

Завтра буде міліард
(О, міліардери!);
Дальше — клуні, штихлірі,
Стирти — хмародери...

В цілім світі лютий бій —
Божевілля, сварка;
Але Польща бере "верх":
Скаче польська марка!

Висше, висше, все в гору!
Тільки хмари сині....
А "вельможні" шляхтичі...
Що там у долині?

— "Гей, рятуйте! Панський
Косцюл... сгусти..." [tron..]
Тільки роги видно вже
З "Речечиполітії"!

Скаче марка, — ще словня
Ролю акробата;
Засипає більш трон
Шляхецького брата.

А які вони "мудрі" отті синки!
Мой! Та то, здається, й Соломоніві штані мудріці не були від них!

Мудро-ж вони висказуються одні проти других, коли ходить о те аби доказати, що їм обом не подорозі.

"Укр. Прапор" пише:

"Доки Петлюра сидить на ласці Польщі, даючи себе вживати для її ріжних імперіалістичних авантур, доки його міністрами є люди політичного покрою Андрія Лівіцького, я доки придніпрянське громадянство не відмежує себе від Петлюрівщини, (може "Укр. Прапор" хотів сказати привислянське громадянство, бо придніпрянське вже давно відмежувалося від Петлюрівщини, — зам. складача) — доти галицький Українець не може бути активним співучасником всеукраїнської політики".

А що, чи це не є доказ, що обом тим групам "не подорозі"? Петрушевич під опікою "Ліги Націй", а "Укр. Прапор" під опікою... члена "Ліги

Націй" (Польщі). І як-же їм разом іти? Чи-ж не вороги? В одного масляне масло, а в другого масло масляне.

Чи є "всі в дома" у тих наших "рідних" панів Петрушевичів і Петлюрівців? Треба дуже сумніватися.. А коли ще лучше подумати, то прийдемо до заключення, що не треба сумніватися.

Та не думайте, що глупота патріотичних наших панів кінчиться на чубоводженню над гробом неческих буржуазній державі — ні!

Ось візміть такий примір:

Українські буржуки плачуть, що не мають своєї буржуазної держави. А чому? Проста причина — за богато богів мають. Так таки й запишіть: за богато богів. Тай не знають навіть комуrom з них поклонитися. Вони-ж поклоняються і антанті, і польській шляхті, і російським монархістам, і чеській буржуазії, і таким подібними буржуазніми державами; люблять Україну, і "Лігу Націй" і "добрих сусідів"

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Яків Окунєв.

Європа.

(Вчений трактат по географії.)

Політичні граници і всякі інші.

Передовсім треба определити про яку Європу йде мова. Існують дві Європи: одна на сході, друга на заході. Східна Європа сама за себе говорить, тому ми про неї говоримо — не будемо. І так мова йде про Західну Європу.

Її політичні граници? Наука без сильна определити їх після того, як версалський мир переплутав всі граници. За те існують всякі інші граници: приміром, границя терпіння пролетаріату. Вона, як і всяка інша границя, тягнеться-тягнеться... доки не лопне.

Політичний устрій.

Ну, що можна сказати про політичний устрій в Європі? Тут сам дітко ногу зломить. В Німеччині при владі соціалісти, а править Штінес. Стало бути в Німеччині банкократія. У Франції — демократична республіка, а демос сидить за гратаами. Значить Франція представляє собою республіканську монархію, обмежену гратаами. В Греції — монархія, а розстрілюють міністрів і дають по ший королеві... Ні, в Європі біда з політичним устроєм.

Фінанси і промисловість.

Ах, боже мій! Пристаюто до чоловіка — пиши трактат по географії і баста! Фінанси? Жадних фінансів в Європі нема. Коли Антанта тягне з Німеччини, а Америка з Антанти — яка може бут' мова про фінанси? Не фінанси, а галас. Марка скаче, франк танцює, італійська ліра плаче, корона перекидаеться — дійсне акробатичне морсо. Що тичиться промисловості, то вона стоїть на висоті. На такій висоті,

(польських панів) і навіть — Бога. Так, навіть Бога!

Ось в "Укр. Пропорі" читаемо, як то укр. патріоти "святкували Торжество Різдва Христового". І виразно пише "Укр. Пропор", що "до пана президента (Петрушевича) висилили навіть депутатію" з тої нагоди.

I що з того всього виходить? Просто те, що вони вже й самі не знають чого їм хочеться, — чи неба, чи пекла, чи України?

Тому то вони й висять між небом і землею.

що робітничі руки занадто короткі, щоб досягнути її і через це в Європі епідемічне безробіття.

Клімат, рослинні і зрошення.

Товаришу редактор, на якого дітка виам европейський клімат? Як комуніст комуніста запевняю вас, що европейський клімат шкідливий. І наколи я з вами попадемо до Європи, то нас задля здоров'я вишлють до Росії, де клімат здоровіший.

В Європі рослинність багата. Там росте і зріє італійський овоч-фашізм. Він подається в горячім виді і їсти його треба з мозгами набік.

Європа старанно і під достачею зрошується при допомозі спеціальних зрошуючих средств, котрі називаються в Німеччині — Носке, в Італії — Муссоліні, в других краях інакше. Зрошення переводиться простим способом. Проголошується свобода зібрані і слова і коли горожане здійснюють цю свободу, Носке або Муссоліні роблять їм кровопущення. Наука признає, що таке зрошення добре угноює землю.

Населення.

В Європі дві категорії населення. Одно довоєнне, около 30 мільйонів, відпочиває на полях Бельгії, Франції, Галичині і т. д. Друге — не знаю кілько мільйонів — також відпочиває, бо не має що робити.

Головні міста і чим вони знамениті.

БЕРЛІН — знаменитий Шайдеманом і танцюючою маркою. Чого во на танцює? Думаємо, що їй надто весело.

ПАРИЖ — там живе Бурцев і діше на ладан Чернов. Чи дишать решта мешканців Парижу, наука ще не винайшла.

ЛОНДОН — знаменитий умовистю діялекта. Пишеться Гендерсон, а читається Бонар Ло. Пишеться "Партія Праці", а виговорюється... Я бояуся сказати як виговорюється, бо у ГПУ уха чутки.

ВІДЕЛЬНЬ — знаменитий віденським напітком, від котрого політичні діячі слабують хронічною слабостю жолудка.

РИМ — тут жив Юлій Цезар, котрий хотів бути першим в Римі, а тепер живе Муссоліні, який хоче бути першим в світі.

Положення Європи.

Це зовсім не мое діло, а діло акушерки. В приличнім окруженні навіть стидно чіпати таку дражливу тему. Європа перед пологами, а я тут при чим? Дійсно, я зовсім тут не при чим. Одиноче чим я можу служити — це показати найкращу акушерку для Європи. Її звати Революція. Адресу можна знайти в Комінтерні. Гаразд пологів гарантований.

З рос. переложив

Дядько Микола.

З НЕДАВНОЮ КОНФЕРЕНЦІЮ В ЛОЗАНІ.

Моск. "Известия".

Чічерін (до Лорда Керзона): — Чи знаєте ви, Лорде, що в такій позиції можна дуже скоро перевернутися?

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Панъко юшка Жаже:

Кождá мова на світі має багато слів на те, аби було чим правду закрити.

Англійська мова має багато слів — далеко більше чим, прим. українська. В результаті, від Англії нікого ще правди нечув.

В Українців, мови уживається найбільше для пльоток, хиба що деколи приходять на зміну кулаки.

Укр. патріотники уживають мови виключно під час збирання фондів. Коли вже зберуть щонебудь, то тоді не мають коли більше говорити, аж доки не стратять фондів. Тоді знов говорять.

Говорячи про дива природи, як вам подобається оце диво:

Майже кожда річ на світі з часом з'уживається, себто нищиться. Купите, приміром, пару черевик, походите пару неділі, тунпите раз-два гопака або добванку, і черевикам вже кінець. Або з штанами чи чим небудь іншим.

А от розум в чоловіка не з'уживається ніколи! Чим більше ним послугуєтесь, тим він стає міцніший. І аби вам хоч трішки зітерся або вишморгався. Противно, той хто його найбільше уживає, стає найбільш розумним.

От диво!

Петрушевич і фамілія дуже бідні в питаннях географії. Вони знають лише де лежать ріжні кавярні у Відні.

Коли-ж приходиться їхати до Америки за долярами, то Петрушевич висилает Мишугів та Назаруків, бо сам не потрапить.

Знов Мишуга і Назарук також нічого не тямлять в географії. Вони в Америці і Канаді знають лише де знаходяться церковні брацтва і до них вони їдуть за грішми.

Свого часу прислано сюди за долярами ніякого Цегельського. Той-бідака, згубив свій географічний

підручник, і на осліп попався в Клівленд. Звідти вивезли його на по-душках.

Коли я бачив одного разу Петрушевичового посла, виголеного та вимазаного, я не міг вийти з дива, чому голяр тратить стільки часу на того посла, коли він з той час міг би вичистити кільканайця сплювачок.

Усі "державні" фаміліянти Петрушевича такі порожні від хавок в гору, що при дуже малім капіталі можна-б з ними завести фабрику ліхтарень.

Кождий Петрушевичів посол коли вертає з Америки до Відня не привозить більше нічого, лиш капелюх. Переходить в Америці цензуру.

Багато греко-катованих парафіян в Канаді покинули вже думку іти по смерті до неба бо довідались, що звідти вислано усю горівку до Америки, де, як звісно, є прогібція.

Коли Дррр Назарук отворить плавбу між Форт Віл'ям а Пациковом, то тоді вже певно "Укр. Голос" стане органом укр. матрозів.

Біда лиш в тім, що редактор "Укр. Голосу" не привикне до солоної морської води. Він, бачте, привик до гноївки.

Те, що джерзісітська "Свобода" почала троєвлю проти Ліги Націй є еще злишнім доказом, що та самогонка, що тручає "гармобілі" з патріотичною сметанкою єного рода "регуляр стоф".

Згадав про сметанку. У мене була сметана, що осталась від передвічорашніх пирогів. Я нагадав собі і виліяв її в ведро з помиями. Тепер не можу з хати вийти, бо собака, котрий пробував ту сметану їсти, стоять заєдно під двермі і склали зуби. Видно, сметана була "ратен".

Зваживши, що Назарук за п'ять місяців вибрехав в Канаді всього шіснайця тисяч долярів, най нікто не здивується, коли прочитає в телеграмах, що у Відню подорожили жебрацькі торби.

Доктори.

Кажуть, що Німеччина найбогатша на докторів. Ну, а хиба ми, Українці, багато лишилися позаду від Німців? Хиба мало вже у нас докторів? Та де! Ви тільки приглянятесь скрізь, то побачите їх стільки, що хоч у спопові драбини пакуй, або греблю ними гати! Так ми тепер розбогатіли.

Ось попробуйте числити: др. Назарук, др. Мишуга, др. Цегельський, др. Лозинський, др. Трильовський, др. Витвицький, др. Евген Левицький, др. Василь Лаврів-Равлок, др. Грицай, др. Бачинський, др. Демидчук, др. Сушко, др., др., др. і так, здається, без кінця. Але чи є стільки місяця в "Молоті", аби спісувати їх всіх? Шоби навіть і було, то шкода. Так, шкода!

Бо яка-ж скажіть мені, з них користь? Люде скрізь слабують на ріжні хороби, а наші доктори заривалися десь по кутках і ані чичирк! Одні у Відні, другі в Празі, треті в Америку прихали дурнів шукати, а прочі хто зна куди ділися. Більша часть з них — замість лічіти людей — займається ліченням їхніх кишень від долярів. Агі з такими докторами!

Та бо ми ще маємо десь там у Відні — в столиці покійного Франца Йосифа I-го, — якогось президента Петрушевича, а він також доктор. Ге-ге-ге! Братіку, то наше "правительство", саме докторське!

Отже, як бачите, то й Українці розбогатіли на докторів. Але одно тільки лихо: що з тих докторів, коли вони, здається, на докторстві так розуміються, як вовк на звіздах!

Ф. К. Пациент.

МАМА.

На ярмарку відбігла десь
Від мами дитина;
Заблукалась, ходить, плаче,
Як та сиротина.

Стали люде розважати
Такими словами:
— "Ми поможем тобі знайти,—
Яка-ж твоя мама?"

А дитина втерла очі,
Як від роси цвіти,
Тай так каже:
— Моя мама наїкраща на світі!"

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

К. Біжик.

Запити і відповіди.

— Що тепер робить Петрушевич?

— Шукає шляху на Варшаву.

— Що буде, коли збірка на фонд Негайної Допомоги Рідному Краєvi скінчиться?

— Тоді роспічнеться збірка на фонд вишукиання Рідного Краю.

— Яка ріжниця поміж Вілсоном а Гардінгом?

— Вілсон писав ноти, а Гардінг грає в голф.

* * *
— Яку орієнтацію має тепер “Свобода”?

— Вона орієнтується на тих, хто виступає проти прогібцій.

* * *
— Чому попи кажуть дивитись на небо і там шукати раю?

— Тому, щоби парафіяне не бачили, як іх доляри будуть переходити до попівського кишеневського пекла.

* * *
— Чому “піп” читається з ліва на право і з права на ліво однаково?

— Тому, що з попа нічого доброго не може бути, а тільки піп.

* * *
— Що дорозше від матери і батіка?

— Нафта. Це потвердить Англія.

* * *
— Як можна найкраще з’ужити Пурський вуголь?

— На розпалення пролетарської революції в Франції і Німеччині.

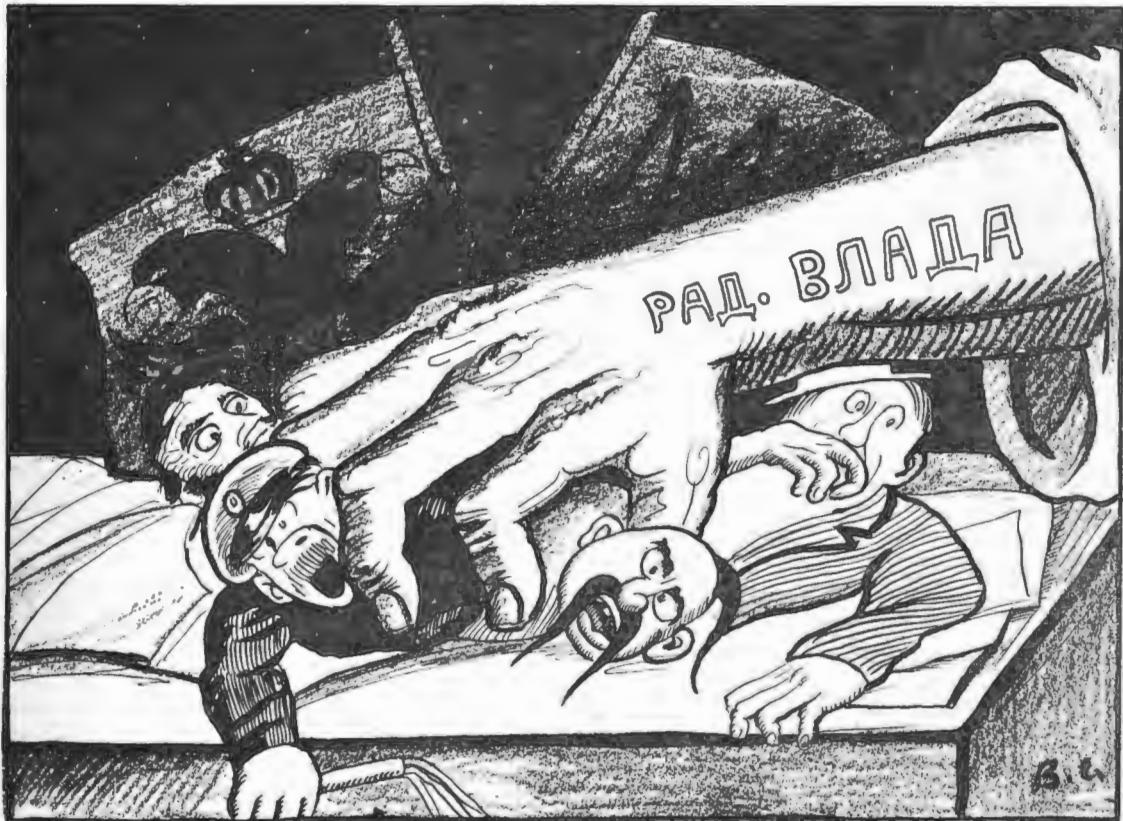
* * *
— Чи правда, що польська марка піднімається до гори?

— Так. Скоро вона так підніметься, що і на аероплані її не дісташеш.

Дядько Микола.

Попалися.

Радянська влада відкрила в Одесі контр-революційний заговор, в котором були вимішані ріжні офіцери з армії Врангеля та прихильників Петлюри.

I двоголовий герб царя Миколи
I петлюровський тризуб —
Зібралися разом на діло препогане;
Але радянська родітничеселянська влада

Зайхала їм так по їхній спині,
Шо може вже й не встанутъ...
Так, так! Затягните це чорні охраники царські
I патріоти жовто-сині!

Кривульки.

"Біблія є поступова", — пише релігійний "Канадський Ранок". "Люде, що хочуть познайомитися з християнською вірою, повинні насамперед читати Євангелія, потім послані і другі частини Нового Завіта, а доперва тоді повинні перейти до Старого Завіта".

От раз поступ! Назад!

* * *

В тім-же "Кан. Ранку" надібаемо й таке:

"Давнішими часами жили в Канаді такі свині, що люди називали їх довгорилими. Такі були вони довгі і худі, що коли запахали рило крізь піт, могли досягнути другий рядок барабаль на полі. Хочби як люде годували ті свині, вони ніколи не набирали на себе сала".

"Очевидно, — каже "К. Р." — лиши бідні фармери тримали такі свині, бо добри фармери і дивитися на них не хотіли. А хто тримав такі свині на фармі, той ніколи на них не добробився".

Ах, як-же це гарно стосується під теперішній час до наших довгорилих укр. патріотів у Злуч. Державах і Канаді! Це так як-би на ордер написане для них. Бо хто-ж, скажіть, годує ріжними бондами і фондами всіх отих "представників" Петрушевича, і т. п. "правителств" як не бідні укр. фармери та темні фабричні робітники? А тії представники все таки хочуть більше і більше! Тай чи не добробилися тії робітники й фармери на них так як на довгорилих свинях?

* * *

Десь там в Канаді, в Сент Боніфес, католицький епископ заборонив дівчатам надягати на себе мужжескі штанні і виходити в них між людей; на сованки, ходження по снігу і т. і.

Мій товариш, перечитавши цю дурничку, чи пак новинку, здивувався — що то мало-бін шкодити епископові, коли дівчата ходять в штанах. Але я перебив своїм товаришові:

— Хиба тут щось дивного? Пречінь епископ встидається, що вже дівчата ходять в штанах, а він ще в спідниці!

* * *

Газети пишуть, що в Америці поширяється спляча недуга.

Не даром то укр. патріоти продовжили збирку "НегайноЙ Помочі" ще на кілька тижнів, тому що не могли зібрати навіть мізерних тридцять тисяч (а колись збирали по сто тисяч!) Засипляють, значить.

* * *

Філь, "Америка", оборонниця поганіки Петрушевича пише:

"Президент Петрушевич побирає 12 долярів місячної платні, а ще й то йому завидують виродки таки українського роду. А він-же працює над створенням держави, в якій тисячі людей, теперішніх киринників та неробів, схоже мати добре платні місця та нагоду до мільйонових спекуляцій" (підчеркнення наші, — М.).

Ох, велика подяка тобі "Америко", що ти (хоч через помилку) сказала правду цим разом! А то багато ще є твої читачів, які не хотіли цему вірити.

Певно аж тепер многі з них зрозуміють це, що Петрушевич працює над створенням держави для неробів, котрі хочуть мати добре платні місця та нагоду до мільйонових спекуляцій.

Так, так, не для робітників і селян буде Петрушевич державу, але для неробів-панів, що хочуть бути мільйонерами!

* * *

Американський сенатор Бора вніс в сенат резолюцію за установленням Світового Суду для запобіження війнам. Резолюція заявляє, що війна межі державами повинна бути заборонена так само, як війна між одиницями. Всі держави та народи — говориться там — повинні зобовязатися трактувати кожду державу, починаючи війну, так само, як держава поступає супроти людини, що нарушує мир в державі через напаст на другу людину.

Воно правда, що мир на світі здався-б. Ало було-би також добрі коли-б сенатор Бора був згадав у своїй резолюції, що так довго доки на світі є головні виновники війні богачі-капіталісти, мільйонери, — так довго мир неможливий. Отже щоби запобігти війнам — треба за всяку ціну посадити за гррати усіх богачів-мільйонерів, тих що викликають війну, так само як держава саджає за гррати тих злочинців, що нападають на поодинокі особи і починають бійку.

От тоді то була-б славна резолюція!

* * *

Що зібрані українськими патріотами гроші на так званий "НегайноЙ Фонд" вже пропали на віки в інших кишенях, то можна судити хоч-би й потім, що тепер скрізь по церквах попи відправляють по них панахиди.

Митар.

Нове зерно в старій мішку.

I.

На хрестинах у кумів
Раз пропала чарка;
Всі вчепились до одного —
До кума Захарка.
Той їх годить, хаменить,
Просить, розважає;
Вже й кленеться на чім світ,
Богом присягає, —
Все не вірять! Тоді кум
На образи глянув:
— "Коли я в вас чарку крав, —
Хай я попом стану!"
— "Гов, не скверніть-же душі
Ви куме Захарку;
Вірно вам, то не ви
Вкрали нашу чарку!"

II.

Між попами на балю
Хтось вкрав вина фляшку;
Всі вчепились до одного:
— "Ви, отче Івашку".
Той клянеться на чім світ,
Як може і знає;
Присягається усім,
Ta не помогає, —
Не ймуть віри. Тоді піп
На кухарку глянув:
— "Коли я вкрав, хай я тут
Єпископом стану!"
— "Ой, не псуйте нам балю,
Ви, отче Івашку, —
Хай чорт бере єпископа
Так як нашу фляшку!"

III.

З каси фонду в патріотів
Пропали доляри;
Всі взялись до касієра:
— "Ви, касієр, вкрали".
Касієр почервонів,
Бреше як лиш знає,
Все кленеться на свою честь
Ta не помогає.
Раз не вірять — касієр
По портретах глянув:
— "Не вірите? Хай я тут
Петлюрою стану!"
— "Не поможет вам нічо:
Ні честь, ні Петлюра, —
Знаєм добре, що в нас всіх
Злодійська натура!"

За Руданським — Ріжок.

ХИТРИЙ.

Мама: Ну Івасику, ти кинув на пошту листа?

Івась: Кинув мамо.

Мама: А марку наклеїв?

Івась: (таємничу) Знаєш мамо, я оглянувся довкола і як нікого не було на вулиці, і як ніхто не бачив — я кинув швидко лист без марки. Правда хитро?

Ю. К.

БАЙКА, ЩО ПОДІБНА ДО ПРАВДИ.

В байці, циган рубас галузь і на тій-же галузі сидить. Коли до-
рубався до кінця, упав разом з галузю і неабияк потовкся.

Знов тепер, діла з монсіє Пуанкарим так складаються, що здаєть
ся і він піде слідами цигана.

ТАКОЖ СПОСІБ.

— Де ви, кумо несете когута. —
на продаж?

— Але де там! Несу до годинни-

ка, щоби зрихтував! Десь пер-
ше все будив нас о четвертій годині
рано, а тепер ось попсувся і пі-
шак о шестій годині.

КЛОПІТ!

(Уривок з листа нашого кореспон-
дента.)

Дорогий Молоте!

Вже досить багато часу проми-
нуло від тоді, як я приобіцяв пі-
слати тобі кореспонденцію, та ніж
не міг цього зробити. А це тому,
що не було де присисти та напи-
сати пару слів. Не тобі кажучи, в
нашій місцевості через минувших
два тижні падали дощі (таке во-
диться в ці часи в зимову пору!)
а тому, що я мешкав на останньому
“фльорі”, та щой від “беку”,
то дощ капав по стінах моого по-
мешкання. Я побачив, що зло і почав
шукати другого помешкання.

Знайшов, забрав у одну руку ча-
сописи та книжки, а в другу пір-
вану сорочку, в котрій завсіди на
сцені граю “дяка” або “писаря”,
тай перемуфувався.

Оглянув я стіни “нового” поме-
шкання — сухі! Стеля — суха! Пере-
ночував я ніч, другу, а на трету
— як потисне морося! Цілісеньку
ніч я трусиався як цуцик. І так про-
міняв мокре на холодне. А вечер
за вечером все минали, а кореспон-
денції все не мав коли написати.

Аж сьогодня, в неділю (діждав-
ся я відпочинку), отож взяв шмат-
ок паперу тай пішов у Бібліотеку
(“Публік Лайбрері”). А тут і те-
пло, і стіни сухі! тільки айриші за
голосно хропуть. Але це мені не
перешкаджає в писанні, а навпаки
— нагадує де ставити противнику, а
де точку, коли часом забудуся. І так
от тепер посилаю тобі коре-
спонденцію.

С. А-н.

НЕЩАСТЯ.

Післала раз жінка мужа
Сметану продати,
А він ласій був на те
Тай почав думати:

— “Як би то сметану з’їсти
І гроши принести,
Щоби жінка не сварилася,
Не вривала чести?”

Як вийхав за село
Так придумав штуку,
Що трохи з’їсть, решту предастъ
І всю буде на руку.

І тільки хт:в попоїсти,
Аж — доле погана!
Воли смикнули вперед —
Вилиялась сметана!

Став він тоді зажуривсь:
— “От бісова мати!
Тепер мені ні на торг,
Ні дом:в вертати!...”

К. Бєлк.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Пісня Петрушевича.

(Побутове. Перелицьоване з неполітичного.)

Волочусь я та по Відню раз-в-раз,
Не бачу я Ліги Націй в образ...

Лазив я так ой не раз й не двічі,
Та не бачив Ліги Націй в вічі!

Лазив я там попри хату доти,
Аж погубив із портфеля ноти...

Ой піду-ж я буцім нот шукати,
Чи не вийде Ліга Націй з хати.

Відтак піду під віконце стукну
Та на панну Лігу Націй гукну...

* * *

Ой не стукай, дураку, не стукай,

Є доляри, то й гуляй, хоч пukай!
Галичина чи сяк чи так моя,
На пса, бачиш, здалась просьба
[твоя!]

* * *

Ой я тебе, Ліго Націй, люблю —
Я для тебе весь народ погублю!

Коби Юзек менше свинуватий
Ta і мене припустив до хати,

Бо не довго-ж мені отак жити,
Прийдесь колись з торбами ходити.

* * *

А я, Ліго, ще надію маю,
Шо з шляхтою вкупі погуляю.

Як я безоплатно вчився.

Кажуть люди, що всяка наука коштує гроши, а я, знаєте, вчився від свого знакомого найновішої "професії" таки цілком даром. А знакомий той, це парохіянин овечої череди та ще й патріот єгипетської темноти.

Недавно я написав був лист до того свого знакомого. Питаю його: "Як там у вас іде просвітна робота в товаристві і поза товариством?" А той мені і відплисе:

"Любий Танасе! Я там не второпаю нічого про що ти мене питаш". А далі каже: — "Я тепер перейшов уже від католиків до православних. Я, бачиш, не міг терпіти вже тих парубків католицьких. А тепер маю спокій. Нічого не думаю, бо ходжу п'яній як ніч. Вшкварити вмію самий той гіркої і часом як причеплюся, то так як дурний до сира. Якби ти Танасе хотів, то я тебе навчу". I далі пише: — "Бараболі, жито, пшениця, яблока, морква, редкви, петрушка, буряки, ріпна — ну, і баняк з двома вухами тай рура з трибами і т. і."

Я став тай думаю, але нічого не розберу. Читаю другий раз і знов те саме. Я тоді голосніше читаю третій раз і четвертий і десятий, а щораз то голосніше, і таки не знаю що воно написане. Нарешті аж жінка перебиває мені читання і каже: — "Що ти Танасе вчепився якогось оголошення і так над ним колядуєш?"

Я нічого не сказав, сковав листа і пішов спати. А тут мені і сниться, що я сиджу за столом, а на столі є все: жито, пшениця, бараболі, ячмінь, маласес, цукер, родзинки, буряки, морква, редкви, петрушка і т. и. Я беру тай кушаю, а воно мені не смакує. Я й хочу дістати родзинки, та не можу. Знов дістаю, натягаю руки, аж тут — гегеп! на підлогу, аж загуділо. Я встав, а мій ніс аж вогню дає, а так болить, що я аж закляв з лути.

Але, думаю, візьму я лист і піду з ним до сусіда, може він мені роз tłumачить. Взяв насадив штани, на тягнув на одну ногу черевики, а на другу панчоху тай іду до сусіда Трохима. Приходжу, а він співає якусь "літанію" до святої Параски, а на столі стоїть "сквер", така що два гарці влізе.

Мій сусід мене за стіл, але я відмовляюсь. Я, кажу, не до того, я до вас маю просьбу. Будьте ласка, роз тлумачте мені що отце в цім листі є написане.

Сусід взяв лист, прочитав тай ка-

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Джек Шостильпарку: — Ей, Фред, ти кажеш, що Англія годиться платити нам довги?
Отже будемо мати більше грошей!

Це вже не на здоровля укр. патріотам.

Українські робітники в Канаді зложили за посередництвом "Укр. Роб. Вістей" на фонд Польтичних Вязнів у Східній Галичині, за п'ять тижнів поверх десять тисяч доларів, не потрібуючи до того ніяких агентів, колекторів, ані везагалі якихнебудь видатків.

Українські патріоти в Канаді, помимо того, що послугувались центрованим брехуном Назаруком, попами, церквами і розтратою грошей на окридання своєї плюпкі та дорогі готелі, зібрали для себе за п'ять місяців всього шіснадцять тисяч доларів, з чого під цю хвилю мабуть вже й нічого не лишилось.

же: — "Тож то ваш знакомий написав вам поучення".

Але мені ще незрозуміло.

"Я-ж не є кухар, ані пекар, щоб зі жита або бараболь щось випікати", — кажу я. Але сусід знова почав пояснювати, що то поучення, як зробити собі "гіркої".

Та мені все таки було незрозуміло. Тоді сусід взяв тай виложив мені, як на лопаті.

"А нехай, кажу, мому знакомому сім чортів присниться! Та я таки того не втну!"

Пішов я до дому і довго, довго думав над тим, як то люде пішли вперед на сто літ від сучасної "цивілізації". Я я таки не видумав-би такого способу!

Т. Березюк.

ПЕРЕКОНАВСЯ.

Один кравець побачив свого довжника в реставрації, як сидів при столі зайдячи гарний обід. Пригадав собі кравець його довг, приступив блиże і каже:

— "Коли ви такі обіди зайдаете, то певно нема у вас грошей ані для кравця ані для шевця".

На це відповів смачно зайдячий:

— "Хвала богу, що ви вже раз прийшли до того переконання".

ПРАКТИЧНА.

До цукорні входить маленька дівчинка і каже:

— Прошу мені дати за корону

чоколядову куклу (ляльку).

Цукорник завиває куклу в папір і дає дівчинці. Дівчинка відходить, але біля дверей розвиває пакетик, дзвить і повертається назад.

— Я не хочу це. Прошу мені дати хлопчика.

Цукорник дивується і питаеть:

— А чого ж дитинко хлопчика?

— Бо там є більше чоколядии...

Ю. К.

У РІЗНИКА.

— Дайте мені за 5 цейтів охлапів для нашого пса, але не давайте таких товстих як поспідним разом, що тато аж розхорувалися від них

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ШТУКА ПРО ШТУКУ

НАПИСАВ БАМБІС

За-сценічна картина.

Річ діється за кутинами і на сцені любого аматорського представлення в Америці і Канаді.

ДІЄВІ ОСОБИ:

(Візьміть котру небудь народну драму, зі співами і танцями, Жидом, горівкою і т.п. і т.п.)

ПРОЛЬОГ.

(Шеста година вечера, в суботу. Під непоказану театральну галю заїздить невеличкий візок. З нього скидають якісь клунки, скринки, образи, коцюбу, фляшки, шаблі та кондукторські шапки. Під час цого, зелені шаравари висуваються з клунка і звисають на колесі візка. Кінь заглянув це і пробув зубами досягнути шараварі. Особи складаються з декількох помучених робітників і всі вони говорять лише господнім язиком, себто кленуть. Кому і чому кленуть — менше з тим. Знаєть до галі привезені причандали, почім віз з зеленими шараварами на колесі від'їздить, кінь за щораз оглядаючись на шаравари.)

Перший чоловік: Не лишили нічого на возі?

Другий дітто: Здаєсь ні; отвори двері!

Режісер: А чи всі тут ті, що грають головні ролі?

З гурту: Нема Осмиканого. Він пішов голитися і незадовго буде.

(Двері галі отворяються і зараз зачиняються.)

ЗАНАВІСА.

ДІЯ ПЕРША.

(За кулісами невеликої сцени. Прибувші люди розмутують та сортують привезені причандали. За хвилю надходить Осмиканий і ще дехто, і усі пораються).

Осмиканий: А перуки і крепа є?

Режісер: Справді! А ніс для Жида є?

Хтось з гурту: Є, є, всьо, навіть люлька та табашниця для діда. Не маємо лиж мундуру для жандарма і шибениці нема.

Другий з гурту: Шибениця нічого. Повісимо на кутини.

(Пораються і кленуть. Один з людей залиш ногою в перуку і волочить по землі за собою, в той самий час шукаючи тієї-ж самої перуки. Декотрі чіпають вуса і кривляться від пекучого клею.)

Осмиканий: Товариш режісер, а який я маю бути старий?

Режісер: Гей, Платва, а де підручник, Давай сюди; подивимось який Осмиканий за старий.

Платва: Подивися йому в зуби. (Витягає зза пазухи підручник). На, та не згуби як того разу, що прачка нашла підручник в шараварах.

Режісер (підходить під світло і читає з підручника): Гнат, парубок. Не пише скільки літ. Зробіть звичайного парубка з чорним вусом.

Платва: Та бо парубки парубкам не рівні. В нашім селі були такі парубки, що капусту називали фасутою, фасолю фафолею, а попіл фофів.

Бельок (наїдає лису перуку, лисиною до плечий): А в нас то мами мусили що вечера водити парубків до дівчат, бо парубки сами ще боялися вийти на двір ввечір. (Клене зразу тихо, а відтак голосно і кидає перуку об землю.)

Гаркотун (характеризує Осмиканого): Гей, режісер, та цьому хамули чорний вус не йде; в нього волос білій як в архангела. Треба і білі вуси.

Режісер: Ти що, здурів? Вийде дід! Намасті йому волос!

Осмиканий: Я не хочу маститин волос, подушка затяляється!

Гаркотун: Та змішиш! (Маже чорнілом по гарбузі Осмиканого).

(Загальна суматуха. Увіходять інші люди і всі роздягаються. Відтак убирають костюми; кождий говорить щось самий до себе.)

Входить Крутіхвіст.

Крутіхвіст: Гей, Гаркало, рати-зуй мене, я в першій дії.

Гаркотун: Товариш режісер, а з Крутіхвоста що зробити.

Режісер: Жида, старого Жида.

(Люди усі поубирали в костюми, ждуть на вуси. Гаркотун чіпляє ніс Крутіхвостові.)

Петелька: Гей, режісер, а я вдушусь в цій сорочці, дайте мені інші!

Режісер: Нема іншої. Відограй ролю а потім можеш душитися..

Платва (кульгає по сцені одною ногою босий а одною в холяві чоботи): Гей, режісер, де інші чоботи, я в ці не взуюсь.

Режісер: То візьми холяви на черевики.

Платва: Мої черевики жовті!...

Режісер: Помасти на чорно!...

Платва: Помасти свою голову! (Стогне і натягає чоботи; по хвилі кідає чоботи в кут і безрадно микає волос, та говорить щось ніби по французьки).

Входить дівчата.

(Усі вишивані від ніг до голови. Багато блискучого скла та коралів.)

Гаркотун: Вже всі готові. Можна починати. А люди є? (Дивиться крізь дірку в куртині): Є трохи. Людий не богато, а от дітей як п.ску!

Крутіхвіст: Осмиканий! Як будеш мене бити, то абиш перуки не струтив, памятай!

Осмиканий: Гей, режісер, а яка перша сцена?

Режісер: Сінокос. Клич робітника від сцени, най робить сінокос.

Прибігає робітник.

Робітник: А сьо йому буде на перше? Коршму, хату з печею, ци як?

Осмиканий: Роби сінокос.

Робітник: (Спускає задну куртину — вид китайської вулиці.) Це добре?

Режісер: Гей, варяте, таж то якесь китайське село! Дай поле якесь!

Робітник: Ну, а хиба в Китаю сіна не косять? (Підтягає назад куртину; спускає вид парку з філіярами та статуями): Ну, це вже певне буде, га?

Осмиканий: Чоловіче, вже по дев'ятій, а ти ще перебенькуеш тутки. Та на віцо нам статуй та філіяри?

Робітник: Ну, а світу на що повісиш? (Підтягає куртину, спускає щось замасане синим з великою буорою плямою по середині.) Ой,

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

йой! Яке воно зашмароване! (Біжить кудись).

Режисер: Куди-ж ти тікаеш?

Робітник: Я по воду — тра небо вмити!

ЗАНАВІСА.

ДІЯ ДРУГА.

Робітник (мие небо): Свиня, вважаєте, той наш сторож! Він не мав дес курку різати та як тут під куртиною. І як ему ту змити?

Режисер (уставляє гурти на сцені і дає поспідне благословлення). Мушиці, кождий в високі шапці, святочних шараварах і жупанах, та близкучих халявах. Це вони так до сіна вибралися! У кожного та кожного паперова коса; декотрому коса зігнулась і висить як рукав по другім боці плota. Дівчата повбрані мов на великань, скрізь вишиваючи, з близкучими намистами; кожда в шовкових панчохах та лякерованих мештах. У декотрих є граблі; в інших биття серця та біль голови.)

Осмиканий (захопив підручника і клепче своїх вісім рядків): Бельськ, а тобі видно камізельку з підсорочки!

Бельськ: Гей, дівчата, дайте шпильку!

Входить суфлер.

Суфлер: Ну, вже всі готові? Бо я лізу в буду. Уважайте аби застій корова не казати корона!

Робітник: Ну, тягнути куртину?

Режисер: Зажди ще, най музика заграє і засяє світло. (Дзвонити два рази на музику а раз на світло).

Крутіхвіст (ходить поза сцену з руками поперед себе мов сліпець): Уважа-а-а-айте! Не втрути моєго носа!

Режисер (до робітника): Орайт, тягни куртину! Жиде, тікай зі сцени! Гей, Осмиканий, давай сюди підручник!

ЗАНАВІСА.

ДІЯ ТРЕТА.

(На сцені. Парубки і дівчата відспівали чотирі стрічки якоєві пісні, причому один закашлявся, і пішли за куліси, щоб там сваритися за той невмісний кашель. На сцені остается одна дівчина. Вона декламує за суфлером).

Дівчина: Пішов мій мілій, орел сизокрилій, мій сокіл ясний, мій любій!.. Пішов і не вернеться!.. Оставив мене сиротою, при чим сиротою — оставил мене вдовою!.. Ох!...

Робітник (висить за одну руку на шнурі від куртінн, а другою тутить в рот заслинений недогарок): Шкода, шкода! Хиба ти, дурна, не знала, що з птахами нікуди не вийдеш?..

Суфлер: Ох, боже! (натискає шептом) Ох, боже!...

Дівчина (не дочуває): Бодайже!.. Ох, бодайже!...

(Чути як на галі бренькають фляшки з содовою водою, і тріщить лушпа з орішків).

На сцену входить економ.

Економ: Ти чого від гурта відстала? Га? Гони мені до роботи! (Грозить і виходить).

Дівчина: (Плаче і нарікає... дуже плаче).

(На галі регіт, аж о бубен відбиває.)

Суфлер (до дівчини): Іди зі сцени!

(Дівчина виходить. На сцену входити два буці парубки і ніби сваряться. Діло йде за жида).

Перший парубок (поглядає на будку суфлера): Е... га... ге... (ще поглядає на будку) Е... ге... я, бач... ге... я, бач... ге... і не знав... ге... (Суфлер шепче мов киянок в кітлі).

Другий парубок: А я-ж тобі не казав?

Режисер (зза сцени): Бийте жида. Но, но, но, чекайте! (до себе: який дідько картки перевернув!.. Шукає сторін. Знайшов)... Пст, гей, пст, парубки — говорить своє дальнє! (Обертається до жида): Гони на сцену!

Входить жнд.

(Парубки лають за щось жида. Жид вертиться і починає говорити, та в тій хвилі рветься на ньому шнурок що ним були оперезані штані, і штані починають зсуватися жидови на пяти. Він це на час зауважує і тікає зі сцени.)

Режисер: Пст, парубки! Бийте жида!

Парубок (роїгнався бити, та жид немає. З розмаху гатить в шию товариша.)

Режисер (зауважує що жида на сцені немає і кричить): Гей, Крутіхвіст, жид, гони на сцену!

Крутіхвіст: Зараз, нехай ніс візьму! (Тре носом до стіні де висить причіпленій його штучний ніс).

Режисер: Тай на якого-ж дідька ти ніс на стіні висадив? Візьми його рукою і насади, та гони на сцену!

Крутіхвіст (тре носом до стіні дальше): Та коли я не можу взяти в руки бо топтиться! (Вкінци тра-

тив носом де треба і біжить на сцену з гумою на носі мов кульбака.

(На сцені бути жида прничім йому відпадає борода і один вус та ніс).

ЗАНАВІСА.

(Люди з галі йдуть домів.)

ФІНАЛ.

(На галі нема вже нікого, крім заводчиків та кольпортарів, і двох пляніх гостей, що поснули і забули пробудитися. За сценою рух з п'єбриранням та пакованням причайдалів. Режисер вхопив Крутіхвоста за барки та телепає ним.)

Режисер: І на що ти, вар'яте, тікав зі сцени коли мали бити?

Крутіхвіст: Бо штани губив, ось чому?

Режисер: Ну, а нашо ти ніс приліпив до стіни?

Крутіхвіст: То баби винні; вони розрушились і втрутили мене носом до стіни; ну тай та біда приплила!

Голос з гурту: Гай, ходім до дому. Завтра рано збори а по полу-дні пропа слідуючого представлення.

(Всі збиряються з галі. Тихо.)

МІЖ ПАТРІОТАМИ.

Перший: — Ну, і як там, пане того, стойте справа з "Негайним Фондом"?

Другий: — Несогірше.

Перший: — Як то несогірше?

Другий: — А так: для Петрушевича нема що, а для нас вистарчить на якийсь час.

ПІСНЯ ПАРОХІЯНАМ.

(На стару нутр.)

Памятайте християне
Що із вами потім станеться
На віки:

Як піп зідре із вас гроші
На розпусту, на роскоші
На віки.

Є то правда найправдивша,
Що з тих одна а не інша
На віки —

Чекає вас всіх дорога
До недолі — не до бога
На віки.

Так то нині скрізь ведеться,
Що піп візьме з вас сміття
На віки.

Пеклом й чортом вас страхає,
Другим небо обіщає
На віки.

Подумайте добре люде
Що опісля з вами буде
На віки:

Буде голод, будуть муки;
Приведуть вас до роспуки
На віки.

Темність ваша часу того
Причиняє муки много
На віки:

Які то страшні полуди,
Як не видять світа люде
На віки.

Серце ранить жалість многа,
Що не знають люде бога
На віки,

Котрий бере із них зиски
Аж до гробу — від колиски
На віки.

Бере яйця, кури, гроші,
Жиє собі у роскошах
На віки.

А ви темні християне
Терпіть, двигайтے кайдани
На віки.

Ваші діти босі й голі,
Піп веде вас до неволі
На віки.

Спамятайте християне,
Бо лихо із вами станеться
На віки:

Як не будете думати,
Попів к'чорту проганяти
На віки.

Ту заповідь тре сповняти,
З комуністів примір брати
На віки.

Комуністи вам поможуть,
Новий лад в світі заложуть
На віки.

Журавинський пролетар.

ІЦКО В НЕБІ.

Опинився Іцко на "другому світі" — "в горі", перед властями небесними. Нараз в долині — цебто на землі — щось заметушилось. зашуміло, загаласувало...

— Шо то є? — питає Іцко у властей небесних.

— Там, на землі розпочалася тепер біржа (великий торг), — пояснюють Йому.

Іцко аж руками сплеснув.

— Ну, як це може бути, коли я тут?! — закричав з цілої сили.

— Ей добродію, помогіть бідно му глухому.

— А ви давно глухі?

— Вже другий рік.

ШВАГРИ.

— Шкода що ви не Петрушевич.

— Чому?

— Бо я тоді був-би вашим міністром.

ЩОСЬ є.

Мати (до пятилітньої донечки):
Постав мітлу, доню! Заміташ, заміташ і нічого за тобою нема!
Донечка: Та чому нема? Щось є.

Мати: Шо є?

Донечка: А порохи!

Бум-бум.

КОЛИ БОГ НЕ СЛУХАЄ.

Бог не слухає плачу людського в трьох случаях:

1. Коли чоловік плаче, що його жінка б'є;

2. Колиплачуть родичі, що не мають утримання на старші літа, а перед смертю записали весь свої маєток дітям;

3. Коли хто плаче, що його довжник не хоче віддати довгу, а він не має ані свідка ані векселя.

НА РЕЛІГІЇ КРИМІНАЛЬНИКІВ.

КАТЕХИТ: Ви сидите за останні підпали?... Скажіть но мені, які знаєте свята в році?

АРЕШТАНТ: Воведені і Пущення.

КАТЕХИТ: Чому тільки про ті свята знаєте?

АРЕШТАНТ: Бо "Воведені" це мене ввели до арешту, а "Пущення", як мене пустять...

РОБІТНИЦЯ

місячний журнал
присвячений інтересам українських
жінщин в Америці.

Передплата виносить лише \$1.00 на рік.

Адреса:

"ROBITNYCIA"
30 St. Mark's Pl. New York, N. Y.

КЛОПІТ З ГОРОБЦЯМИ.

Обурн, Н. Й.

Тут минувшої осені післанець "найсвятого" синоду Ніколає II-го, єпископ Платон, посичував великі і святі тайни мури обуринського чорного полку. Причиною посвячення було те, що безбожні горобці, не зважаючи на святі тайни муру, так "обсипали" куполу коло самого хреста, що вона із зеленої зробилася біло-зеленою.

Чорний полк так сильно обурився, що запротестував проти горобців і ухвалив по-малювати знову на зелено. Але скінченню малювання спроваджено єпископа Платона, котрий походить із дуже грубого рода російських царів, — одним словом, визначеною чоловіка, котрий був на кобілі і під кобилою!

Цей великий чудотворець вислухав скargу чорного полку із гнівною пістмі велів виставити на церкви остру поту проти горобців. Але зауважив, що горобці неграмотні, тож взявся до активного способу. Приказав, щоб чорний полк взяв усю церковну амуніцію та виrushив на похід.

Через пів години чорний полк з цілим обозом отримав святі тайни муру. Генеральний штаб, що складався з трьох попів, давав команду чорному полку. А сам та-кі святій чудотворець Платон пильно приставляв через прозору трубку, чи нема горобців на святій куполі.

Але горобці також мухами годовані. Як почули кадильний гез, то так далеко відскочили від, — ще даліше як єпископ Платон од своєї десь дільною катедри.

Залилося злюбою серце єпископа Платона, що горобці такі хитрі, але придумав налаштувати їх іншим способом. Приказав чорному полку міцно заспівати, а сам вихопив від лампопіза з гладіщика кропилко і почав гнівно кропити тії плями святокріпильною водою.

Після того чуда всі впакували назад до середини і побідоносний чудотворець Платон приказав усім розоружитись. А коли чорний полк став на старовічайніх позиціях, без зброї, тоді чудотворець Платон поздоровив чорний полк і вкороті виказвав дійсність своєї чудної і тайної роботи,

УВАГА! — УВАГА!

ЗЕМЛЯ ОБІТОВАНА

Сатирична поема Деміана Бедного.

Передложив на укр. мову П. Д. Книжка містить багато ілюстрацій, з портретом автора, обіймає 40 сторін друку.

ЦІНА ю ЦЕНТИВ.

Пишіть на адресу:

KULTURA PUBL. CO.

414 E. 9th St. New York, N. Y.

котрою так налякані горобців, що вони й десято мури закакути як то "хляпти" святу куполу. Чорний полк дуже втішився такою святочною роботою і з радості зібрали для чудотворця Платона півтора кошника доларів.

Великий чудотворець Платон склав доларін до кишені святих штанів і моргнув щось до попів, котрі почали гарно співати Прокімлені глас перший сорт: "Хто Бог велий яко (долари "кеш") ти єси Бог творяй чудеса!" Потім, зібравши манатки похіали.

Чорний полк, все таки не довірючи горобцям, велів вибрати на варту одного взначного лямполіса, котрій мав би доносити про найменші злонечини горобців.

Великі чиновники чорного полку доносять, що горобці не дуже бояться святої води і поновно розпочинають атак на святу куполу, тільки не самі, але з помоцю ворон. Один лямполіс доказує, що будь-би горобці обіцяли воронам щонайлучші концепції, котрі знаходяться недалеко від святих тайнів муру, если тільки ворони поможети горобцям поновно зробити рабу кошулу.

Іван Сікач.

УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ ДІМ.

Нью Йорк, Н. І.

Осіть як робітник прозрів, став добре дістати: власний дів він задумав скоро будувати. Добре діло в добрий час тільки небоже! Як самі цього не зробим — ніхто не поможети.

Якби хто оттак сказав тай став помагати, то вже був-би спільній дім — нічого катати. Бо це-ж людочки не жарт, а діло хороше; тут не зв'язте вас до карт програвати гроші. Це робітників свій храм хочу будувати, щоби було де життя свое розвивати. Хочуть вони, щоб усі там могли сходитись і разом від себе всі що можуть учитись. Але один чоловік полі не відом; так-же саме і цей дім один не збудує. Треба спільному життю і спільного труду, то й докажемо ми всі великого чуда.

Я від себе теж скажу, що цей дім потребний, і свою скепту зложу, бо з цим дуже згідний.

Ой, трудаєнко звести дім, треба гроші мати; "шери" треба в хід пускати, — всюди продавати.

А хто близько з нас живе від Нью Йорку Сніт, той нехай вже сам зайде цих "шерів" купити. Гроші тут не пропадуть, можна дати сміло; всім грантю дають — це безпечне діло.

Антон А. Лашкевич.

СПОВІДЬ.

Вунсакет, Р. А.

Мабудь злишнім буде пояснювати що таке сповідь, бо-ж це таке диво, котре кожному аж надто добро знане.

Але річ не в тім, що не сповідь. Тут щось інше, ще е. І коли-б не те щось інше, то сповідь, про котру загадуєм не буда-нікава пріміром, коли-б собака вкуси-

чоловіка, то річ ясна, що це нічо, бо-ж годі замовчати!

Подібна історія стала в нас, а це, що замість того аби під сповідати па-рохіянина, то парохіянин висповідав попа.

Що спонукало парохіянина до того, що я по можності постараюся вияснити.

Річ мається в тім, що той піп не дуже ще так довго в нас, але за той час вже стільки ліхія накоїв, що, взявшись разом всіх попередників попів (а іх було в нас не менше дозіни) не було таких разузвітів. Він то при помочі езутійської стилістики, фарісейської реторики і романсової поетики довів нашу громаду до того, що в кожним "родинним гніздочку", де тільки зайшло яке непорозуміння, ставалася катастрофа, що доводила до розводів або чогось подібного.

Жінки хваляться, що їхній найбліжший "попечитель" і "представник божий" разділить їм, що коли котра з них не любить свого "голуба", то навіть може отруті його.

Знова-ж щодо попа, то це досить цікавий тип. Він вам обгородив себе з усіх боків сестричками і тим подібними "ангелами" жіночого пола і навіть як-би парохіяни хотіли його вигнати, то парохіяни не дають. З того нераз на мітингах повстає крик, реви, гармідер, аж у вухах ляштит!

Ta мимо всяких попівських хитроців, укріплень, фортифікацій і жіночої мобілізації, мущини парохіяне застадили працювати попа і прогнати з захоплених позицій. Це хотіли вони зробити на парохійськім мітингу, на котрій прийшли всі включно з

ЧИТАЙТЕ

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Європі, як також в різких центрах української еміграції в Зл. Державах і в Канаді.

Передплата виносить:

В Європу \$10.00

В Злучених Державах:

На рік 7.00

На 6 місяців 3.75

На 3 місяці 2.00

Передплату слійті на слідуючу адресу:

UKRAINIAN DAILY NEWS

502 E. 11-th St. New York, N. Y.

Original from Google

попом і жіночою армією. От тут то іменно вона почалася сповідь попа.

Коли по скінченю урядових базіків під заняв слово, парохіане приступили до атаку. Одни з них піднявся і, прибрали духовну поставу, почав вичислювати попові грихи, пояснюючи кожний з'окрема.

Зразу жіноча армія разом з атаманщою і гетьманом не сподівалася того, щоби той парохіанин відважився виступити проти попа, тому усі повівавали очі і слухали. А парохіанин, витягнувши папір з книжні завільшків волової шкіри, давай теребити полови як з мішка!

Перечитав він так цілін девять грихів, аж коли прийшли до десятого, де говорилося, що жінка має право отруті чоловіків коли його не любить, і тут почався ревах. Посипалася лайка зі сторони армії і завелося таке, що сам чорт налякався б-го. Бракувало ще українського плота з коликами, а вже було-б усь як слід.

Але мимо того всього все таки попівський трон зістаяє за забезпечений на шість місяців, хоч і без благословенства парохіяни. Та під не дбає про благословенство парохіян і дальше продовжуватиме своє "родино-руйнованіє". А парохіяне будуть ще дальше носити на собі релігійне ярмо.

Нотар.

ДЕЦО ПРО СЬОГОРІЧНИЙ ЙОРДАН.

Ошава, Онт.

Минувшого року ми в "Молоті" читали, як то наші католики Йордан "муфузали"; як то вони на дрізках святих виносили, водою воду кропили, самогонку пили. Розгінівались католики на грішину громаду, що в "Молоті" описали всю їхню параду.

Порадились цього року так воду кропти, щоби ніхто із грішинів не міг замінити.

Пробуджаються серед ночі, лиши третя година, аж тут чую щось реве, наче худобина. Підводжуся надслухаю, справді щось рикає; збираюся, йду на дівр, блище приступаю. Аж тут собі "Во Йордані" попинає співе; два заспані барабанці за ним підтягають!

Приступаю до них блище: — Шо ви, подуріли? Верещіте серед ночі ажисьте попріпні!

— Вибачай нам чоловіче, ми Йордан справляем; а на те, що це так рано, дві причини маєм. Перша: щоб скінчить до ранії Іті до роботи; друга: щоб ніхто не видів нашої гидоти.

Тої, що торік.

ПРО НАШИХ ПОПІВ.

Іст Шікаго, Інд.

Іст Шікаго — це містечко в стейті Індіана; панує тут темнота погана (погана!) А в найбільший темноті — здається на всі кінці — живуть наші релігійні бідні Українці.

Є тут церква, щої велика, нема що катати, а в тій церкви два попи — немов ті Пилати.

Угрю-Руси міють свого кабана товсто-го, а зони наші — Ременськова такого самого. Оба вони вміють дерти і цікви спускати; оба вміють своїх вірних добре налагати. А барабан тут є досить і овечок много, то-ж стрітнун стрижу вовну з кожного дурного.

Тай старуха "Свобода" тут є в кожній хаті, і читають її всі барабани кудлаті. А як часом загостить наш преславний "Мо-

лот", то хрестяться як від дітка, аж носами порят. Бо їх попи та ник страшати вічно, до безэтим, — як то в краю страшать дітей все коміньярами.

А коли-б "Щоденіні Вісти" прийшли показати, то всі лягуть як на глум в церкву сповідатись.

І що-ж ви тут порадите? Скажіть добрі люде! Баго таке, аж смердит... і доки тут буде!

Я вам раджу — щоб спастись від лихової згуби — наженіть ви тих попів геть-кортвон в зуби! В вас "рольмія" недалеко "шкрену" цілі стріти, — будьте ласка, ви зміть попа "шкрен" трохи носити. І як-біл спробував "шкрен" в "форнесі" кидати тво вже-б явно не хотів вас пеклом лякати. Він не знає як то тіжко на хліб працювати; ви лиши знає готовенькі грошики збирати.

Отже-ж раз парохіяне на очі прозрієте; гоніть погань всю від себе і в брехніне вірте!

Недалекий

ГАМІЛТОНСЬКІ ПАТРІОТИ-ЛЯМПОЛИЗИ.

Гемілтон, Онт.

Хто-ж такі гемілтонські патріоти-лямполизи? Ось послухайте! Це собі такі, кої окрім церковного салеру інчого більше не бачуть; "маткою божою" закриваються і зі святыми радіться як робити самогонку та на небо для святих її транспортувати. Там, кажуть, гештф піде гладко, бо у святіх роти висхли вже чисто. З цапком в церкві все моляться, але там вітер священників бу люде не приходить — і не будуть приходити так що невдовзі у тій кошарі будуть горобці співати.

Ангела.

З ПАРОХІЯЛЬНОГО "ЖИТЯ".

Провіденс, Р. Ай.

Як по усіх парохіях, так і в нас "нівроку": парохіяльні стовни — вперед ани кроку!

От недавно новий під явився на "вічиріні" Й походились барабани усі богомильні. Зійшлися вони щоб почути, чи він для них здібний; чи крутити їхні любі він буде способній.

Заспівав йм, покадив, — носи поспускали: — "Добрий буде для нас піп", — деські сказали. "Шо він скоче, то дамо, голі спречатись; щоб не робив так як другі, не тре споминати".

Як почав той новий піп всякі брехні плести, то від разу показав, що він є без чести. Показав страшні овець пеклом і чортами та звичайними людьми — іби "ворогами".

"Є тут, каже, в нас такі, що в бoga не дбають і не вірять у попа, церкву омінають. Тож не вірте ви таким, мої християне. То ж вас Господь Бог поб'є і пекло настане. Але вірте все мені — що я тільки скажу — і складаєте мені гроши коли лиши прикажу!"

Так то попик байку гнув і пів "лінштигали", а церковні барабани лобами махали. І то, кажу вам, так все із ними "нівроку": вперед вони не поступлять аї-ані кроку.

І. Содоменко.

ТРОБЛІ НАШИХ БАРАНІВ.

Веланд, Онт.

У Веланд є ще багато православних барабанів і правдиних виробників "Адамових слиз".

Ото раз з ними сталося таке безголове, що між ними почалася буча. Стали вони ляпатися за чуби та так "погостилися", що потому "руський місяць" носили синяки і одни на другого дивилися, як пси.

— заяшло їм з горо, що іх піп зробив плюхе діло: забрав від них гроши і поїхав

Дуже добра нагода

ДІСТАТИ ВЕЛИКУ КНИГУ,

яка обіймає приблизно 400 сторін друку великого формату (10X12) з гарними ілюстраціями і містить в собі повно гарних, веселих оповідань, віршів і т. п.

**КНИГА ТАЯ КОШТУЄ ТІЛЬКИ \$2.50,
а с нею**

РІЧНИК "МОЛОТА" ЗА 1922 РІК.

Товариші! Не оминіть доброї нагоди набути дешево таку велику і цінну книгу. Замовляйте скоро, бо може бути за пізно, так як наклад річника невеликий. Річник цей є найгарнішим з усіх річників виданих "Молотом". Добрий папір, гарна оправа з витисненими золотими буквами. Хто купить цю книгу — буде мати дуже гарну пам'ятку на ціле життя, а також веселого друга в скучні дні.

Замовлення присилайте на адресу:

MOLOT

414 E. 9-TH ST., NEW YORK, N. Y.

Digitalized by Google

URBANA-CHAMPAIGN

до Бофало та навіть не дав їм на "свербатло", щоб мали чим затроти релігійне тіло, і вони мусіли брати на борг.

Тепер в них будуть вибори. Мають вибирати лімпополізвіс, свічковагасів (не носорожців? — зам. скл.). Будуть носити вогонь з кадилом і машину до видушування "Адамових сліз".

От така то їхня "культура" і "цивільна зашита". Правда, що багато навчалися отті нещасливці від релігії? Стоять членами пашохі роками і остануть дураками.

Н. Приневолений.

Бом Дзень. Ваша "Пригоди" не надається.

Недалекий, Шікаго. — Допис містімо, але "Акафіст" лучше не містити. Так не можна писати, бо може бути клопіт.

Грабко, Кіченер—Ватерло. — З Вашими анархістичною — як це вже виходить з Вашого допису — школа дискусувати. Вонн-ж тому зовут себе анархістичною, що в іхніх головах "анаархія".

Чорнороб, Піттсбург, Пা. — Не хочемо робити йому "адвертайзменту". Є другі, ще більш патріотичні групти і їх треба атакувати.

М. Л. Торонто, Онт. — З приватними особами такого типу не хочемо мати нічого "на пеньку". Як хочете щось писати, то підбирайте більше громадські теми, а не про одиниць.

І. Ліфенко. — "Розмова двох фармерів" не надається.

Семен Кодзубенко. — У Вашім гумористичнім "Пошукуванню" нема нічого гумористичного. Пробуйте дальше, може коли вдасться.

В. Лу-цій. — "З палацею" може піде. Проче вже всім звісі.

Василь Кривовязний. — Присилаєте вірш і хочете силою заставити редакцію аби помістила його в "Молоті", бо гроздите, що в протиному разі перестанете читати "Молот", щеї других будете відмовляти. А чи знаєте Ви, Дорогий Товариш, який великий "Молот" мусів-би виходити кожного разу, наколи-б так кожний читав "Молота", (а їх в кільканадцять тисяч) хотів аби помістити все що йому захочеться "Молот" тоді був би такий великий, що одно число його листонюх мусів-би вести Вам на "вінварі" до Вашого помешкання. А хто-би його читав тоді? Подумайте!

ТІЛЬКИ ЩО ВИЙШЛИ З ДРУКУ ДВІ НАУКОВІ КІНІЖКИ:

ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ К. МАРКСА

Книжка має 328 сторінок друку і розділена на три головні частини:

1. Товар, гроші, капітал.
2. Надвартість.
3. Заробітна плата і дохід з капіталу.

Ці частини знову поділені на кілька пайціть розділів. Завданням цієї книжки є — познайомити зі змістом "Капіталу" тих, які не мають часу або засобів, щоб його студіювати, а також вона улегшила студії тих, котрі студіюють "Капітал".

Економіка править світом і тому кождий робітник повинен знайомитись і студіювати економічні науки.

Ця книжка видана на німецькій мові 16 раз. Це вже одне доказує, яку вартість має ця книжка.

ЦЮ КІНІЖКУ МОЖЕТЕ ДІСТАТИ ТЕПЕР ТІЛЬКИ ЗА \$1.00

Як повстала релігія і вірування в богів

Написав Гайнріх Кунов.

Книжка має 180 сторінок друку.

ЗМІСТ:

1. Новіші досліди релігії.
2. Як повсталі ідеї про духів і богів.
3. Початки почитання духів.
4. Від почитання духів до почитання тотемів і прадідів.
5. Сотворення світу.
6. Небо і пекло.
7. Почитання прадідів і жертва прадідам.
8. Від почитування прадідів до культу природи.
9. Остання культу духів і прадідів у старо-індійській релігії.
10. Як Індра з племінного прадідівського бога став богом природи?

Самі наголовки розділів вказують на те, яку наукову вартість має ця книжка. Не вмойте з релігією фразами, а докажуйте її дійсне значення, на підставі строго-наукових досвідів і фактів. В цьому Вам, як раз поможет ця книжка. Тому зара-же постараитесь І мати КОШТУВ ВОНА НЕБАГАТО, ТІЛЬКИ 50 ЦЕНТЬ.

Хто виписує разом обі книжки одержить 10% опусту,

Себто тільки за одного дол. 35 центів має

нагоду набути цих двох цінних книжок.

Хто виписує 5 книжок має 25% опусту. Книгарням і організаціям 40% опусту.

Замовлення шідть на адресу:

KULTURA

414 East 9th Street, New York, N. Y.

Роля призначена історією.

“Франція позичила Польщі 400,000.000 франків, щоби Польща відіграла таку роль, до якої вона призначена географічним положенням й історією”.

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС

PIK V. Ч. 6. 15. МАРТА 1923. NEW YORK, N. Y. MARCH 15, 1923. VOL. V. № 6.

Найбільше питання на часі.

Не один буржуазний дипломат, так Європи як Америки, натягає свої вязи, щоб узнати що діється в С. С. Р. Р. під цю горячкову пору.

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поодиноке число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

PIK V. Ч. 6. 15. МАРТА 1923.

NEW YORK, N. Y.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.

414 East 9-th Str., New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

MARCH 15, 1923. VOL. V. № 6.

Війна за плечима.

Промінуло п'ять років мирового дурву,
Говорили всі і вся про мирні трактати;
І з'їдилися мужі згоду укладати,
І один з другого хотів лиши тягнути шкіру.

I ожив воєнний дух у шкурі ягняти,
I скопилися мужі — за ножі, за буки;
I вночілися в крові "миролюбні" руки,
I до біса геть пішти мирові трактати!

За плечима вже війна вискалоє зуби,
У обійми її йдуть пани-дипломати
Ta з війною славний мир хочуть повінчати
I напитися крові... Віват "миролюби"!

Таран.

Світ умирає.

Лихо скойлося.
Велике лихо.
Та не нам, а — не при нас ка-
жучи — капіталістичній братії.
Бо це-ж її світ умирає.

Він захворів. Смертельно захво-
рів.

Візьміть побільшаюче школо і при-
дивіться.

Франція обхопила цілу півкулю.
Преться до Рур.

До кишок.

До нирок.

Ціла половина земської кулі те-
пер францювата.

Польща.

Румунія.

Югославія.

Чехо-Словаччина.

Італія.

Всі заражені Францюзою.

Корчаться, мнуться, трутися, вер-
тяться, сваряться.

Британці не перестають бртись,
щоб охоронитись від зарази.

Не помогає.

Думають у нафті скупатись, та

ноги за короткі. Можна утопи-
тись.

А-на-то-лія турецька перешка-
джає пальці вмочити в Мозуль.

Ліга Неробів дрожить.

Німеччина направду оїміла.

(Це зі страху перед Францюзо.)

А на сході біль-ше-вик-ідає по-

слідно дрянь з робітничої держави.
І червоніє антанті в очах.

Змагається хвороба.

За Францюзою трясця приходить.

Трясеться капіталістичний світ.

Уесь в горячці. Черево болить.

Кріза.

Фашізм б'є до голови. Викликає
божевілля. Галюцинації.

Лікарі признають, що йому близь-
ка смерть.

Безрадні я-панські жовтолиці со-
нняшики.

Безрадній американський бог —
доляр.

Хворий капіталістичний світ.

Смертельно хворий.

Відказуються лікарі лічити його.

Одинокий рятуонок перед поши-
рюючоюся заразою — смерть.

Смерть капіталістичному світові.

Тепер його вхопила трясця.

Дригнання ногами.

Одубіння.

Німота.

Глухота.

Божевілля.

Накінець приайде більшовизм і
задудить його.

За горло Й до землі!
Комінтерн вже труну збиває.

Всесвітній пролетаріят яму ко-
пає.

І буде капут.

А тоді поїдем на забаву. Свят-
кувати уродини Нового Світа.

Він вже родиться.

Імя його — Комунізм.

Швидкий.

ПАТРІОТИЧНА ГУЦУЛКА.

(Перелицьоване з невинного).

Ми в неділю напивалися,
В понеділок спали,
А в вівторок нашу "Неньку"
З шумом визволяли.

В середу її обікрали,
А в четвер душили,
А в пятницю знов продали,
В суботу пропили.....

Бамбіс.

ЗУСТРІЧ.

(Маленький фейлетон.)

Сталевий король Гері задоволений фашистами. Особливо він задоволений, що в Італії не чути виразу "страйковий рух". З газет

Король сталевої індустрії в Злучених Державах Гері захотів познайомитись з відносинами в Італії.

Задумано -- зроблено.

Сів на парохід і гайда до Італії. Хоч недовго він іхав, але й цею їздою був незадоволений.

Його злість брала, що йому, сталевому королеві, не хочуть підчинитись морські філі.

Замість того, щоби спокійно стояти на океані і давати можність пароходові спокійно плисти, вони чогось бунтувались, заставляли парохід хилитись -- то на один, то на другий бік, підкидали його як тріску, заставляли Гері робити ті спортивні вправи жолудка, які він тільки тоді виконував, коли "поглядав" забагато.

Його сталеве величество не раз кричало: "Кльобами їх!"

Але в відповідь йому нісся сміх вільного вітру: "Це куме тобі не Злучені Держави! Тут кльоби не поможуть!"

Та за кілька днів показався берег Італії і Гері заспокоївся.

Філі перестали "бунтуватись".

Здавалося, що й вони бояться сеньора Муссолінового.

На обличі сталевого короля появилася задоволене усмішка.

Ось і під'їхали.

На маленькім пароходику під'їхав

відділ фашистів під командою одного приятеля Муссоліні.

— Здорові були містер Гері!

— Здорові, здорові, любенькі! А

хто з вас сеньор Муссоліні?

— Сеньор Муссолініого тут нема. Він занятий. Випускає робітни кам "макароні".

— Шкода. Ну, що у вас чувати?

— Нічого, містер Гері.

— Нічого!? Гарно, гарно. Ну, а як робітники? Як вони працюють?

— Та добре працюють. Мусить

працювати, бо сеньор Муссоліні зробив славний винахід. На шию робітників накладається така машинка, в котрій є бритва, або ніж.

Коли робітник перестає працювати, то по ший — чах і все.

— Славна машинка! Треба буде, щоби сеньор Муссоліні запатентував її в Злучених Державах. Ну, а як у вас зі страйками?

— Страйки?? В нас такого слова не почуєте.

— Справді?

— Ніколи!

— Яке це щастя!

— О, сеньор Муссоліні по таким питанням фаховець!

— От щаслива Італія! Слухайте ви други Муссолініого, вговоріть його хай він приде до нас.

— Не можна. Він нам потрібний.

— То дайте нам хоч Муссолініка.

— Не можемо.

— То Муссолініятко.

— Не можемо!

— Ну, то Муссолініяткове Муссолініятко.

— Хиба попросіть особисто Муссолініого.

— О, шюр! Я радий бачити цього знаменитого сеньора.

— Ви його побачите в Римі.

— Як так то скоріше до Риму.

* * *

Після бенкету в однім готелю Риму спить Гері. Йому сниться як фашисти накладають на шию робітника в стальні машинку Муссолініого. Крізь сон Гері вдоволяючи усміхається.

Дядько Микола.

ЗАГАДКА.

Відгадайте що за штука:
Патріот він чи гадюка,
Чи цар який, чи святий,
Ну скажіть, хто він такий?
В Відні сидить і гуляє,
Людські гроші пропиває.
Колись звався він "доктором",
Нині "паном диктатором".

Без держави "президент".
Панський лизун і агент.
А щоб всі крутістства скрив,
То міністрами зробив
Своїх синів й своїв
І подібних лизунів.

Він-же й армію продав
І добро народне закрав
І до В.дні заховався
Гарно ів, пив-забавляється;
А як все те прогуляв,
То в Америку прислав
Ріжних панів-професорів
І міністрів і докторів,
Щоб надерти ще грошій...
Ну, скажіть хто він такий?

Старий Хрін.

НЕ МОЖЛИВЕ:

Щоби "Свобода" писала в інтересі українського робітництва.

Щоби Петрушевич міг змістити в віденській каварні чотиримільйонну Галичину.

Щоби Антанта не вмерла.

Щоби Франція віддала добровільно галицьку нафту.

Щоби українські патріоти не робили самогону.

Щоби попи не очищували від доля в кишенні робітників в піст.

Щоби Гардінг не їздив на відпочинок по 364 рази на рік.

Щоби Ревюк написав хоч слово правди.

Щоби Рокefeller не хотів прилучити Мексика до Злучених Держав.

Щоби Гомперс не кричав проти "чорвоних".

Щоби українські патріотичні провідники не збирали фондів на "рідний край".

Щоби хто здав справоздання зі стодвадцять-тисячного фонду.

Дядько Микола.

На румовищах Європи.

Поклонник світового капіталу: — А що тепер?

Петрушевичеві махабунди в Канаді рішили, що їм вже нікуди поїхати з своїми талантами.

Вони-б давно вже були "вознеслися" на якуму стовпі, еслиб не зимно. А тут до весни далеко і на розходи "нету".

Бо-ж подумайте: За шість місяців вибрехали в легковірних парафіянь всього шіснадцять тисяч доларів, в той час, коли на самі "типси" по Мекдоналдах та інших "приличних" місцях треба далеко більше.

Навіть дипломатичну собачку нема на чому удержати, як це робилось в Злуч. Державах.

Правда, в Канаді того й не дуже потрібно, так як редактор від "Укр. Нойсу", Гилько, сповняє службу за десять таких собак.

Ta "представницька" собачка в Вашингтоні побирала місячно по 160 дол., а от в Канаді і 160 центів не знати чи буде.

Тому Гилько бреше за десять собак, бо тоді йому приайде 10×160 , а не лише 160.

Усі патріоти, а українські з окрема, завсідні держаться гасла "свій до свого". Тому Петрушевич, з чи сто патріотичного мотиву, злучився тепер з угорським розбійником Гордим. "Свій до свого"!

В Канаді послідними часами почали дорожити цвяхи. Горожанські комітети по ріжких містах прослідили справу і довідалися, що причиною дорожіння цвяхів є це, що усі "приличні готелі" мусять прибирати цвяхами найменшу рухому річ в своїх помешканнях. Хоч у мене доказів нема ніяких, але підоірнія у мене таки не мале.

"Представництво" в Вашингтоні, зглядно в Джерзі Сіті, витратило вже увесі запах терпілячки. Від кількох тижнів вже воно заявляє,

що не хоче більше здирати з дурних парафіян дрібних грошей, а лише що шість місяців по п'ятьсот доларів.

* * *

Так, то але! Назирають відразу по п'ятьсот, то тоді цілих шість місяців будуть спокійно ті сотки прогулювали. А то, бувало, заки прииде яка пята, то розходів на десятку. А і гуляти не було коли, бо все лиш збирали, аж хавки болили від брехання по вічах.

* * *

Дуже можливо, що "представництво" чує в костях той час, коли треба буде винестися там, де "ніт болезні ні печали", тай тому так прихапцем за грішми вганяє. Воно, по правді, тепер і трунви дорогі, і грабарі, як що юнійні, за мало що не будуть гробу копати, то й треба гроша.

* * *

А проте, в нашому селі старий Федь закопував здохлу скотину за кнілішок горівки і шкуру, що зняв собі з скотини.

Це і те.

Недавно, бо тільки рік тому на-зad, як візьмеш було укр. патріотичну газету до рук і почнеш переглядати, то окрім бізнесових оголошень не побачиш нічо більше тільки якісь відозви, маніфести, меморіали і т. і. Хто писав ті відозви, ті маніфести і ті всі кличі до укр. робітників нам відомо. Адже не був сліпий той міг доснити добре бачити, що під всіма тими маніфестами і кличами видійшли підписи докторів. А було тоді тих докторів що годі й перечислити. Було почнеш читати яку відозву та зараз під нею бачиш ім'я доктора: як не др. Демидчука, то др. Біліка, то др. Сіменовича, то знова якогось др. Гріневецького. Словом назбиралось було тоді так багато докторів, що здається інших імен навіть і сам чорт на воловій щіркі не спісавби. А нині? Візьмі патріотичну газету і дивися в ню, так підписи доктора не найдеш.

Гей, доктори, а ви де! Обізвітесь до лиха, бо що хто подумає, що вам вже капут!

Еге! Річ не в тім. Поки укр. робітники не були свідомі, то доктори робили собі з них нахиву. Вони писали і обдирали робітника з остатного шелюга. А нині коли укр. робітники зрозуміли де їх визвід і перед докторами замкнули своє кишені, то доктори мовчать.

Ну, мовчать, так нехай мовчать. Я тільки хочу сказати: Часи зміняються, панове доктори. От що!

* * *

Довідується, що Кратові парохіяне в Торонто вже починають дякувати йому за обіцяне по смерти царство і починають шукати за царством на землі. Чи знайдуть ті Кратові парохіяне яке царство на землі, мене це не цікавить, хотій і знаю, що хто стукає тому відчинається. Мене тільки цікавить що зробить з собою прічкер Крат наколи всі його парохіяне полішуть його самого? Заморозить він себе, чи що?

* * *

По довгих і тяжких роках під кнутом російських царів шляхецика Польща відізвиска свою незалежну управу. І хоч нині деяка частина Польщі є побудована на кістках іншого поневоленого народу, то помимо того нині вона є "демократичною" тай ще інби, даруйте за слово, соціалістичною. І справді робиться там нині всьо по "демократичному". Переповнені тюрми робітниками, не тільки українськими але й польськими зовсім по "демократичному". Заборона робітничих часописів, наглі суди, розстріли свідомих робітників також по "демократичному".

* * *

А тепер довідуємося, коли-б Петрушевичові удалося (але йому не удається) запанувати над робітниками і селянами Сх. Галичини, то він також оголосить своє правительство "демократичним". А чи з вас хто думає що "демократія" це жарті? Ні! "Демократія" кожда має одну і ту саму ціль. Отже після "демократичної" Польща значить, що й Петрушевич готовиться робити в своїй "демократії" те саме що й Польща.

* * *

Як-би мене хто запитав яка є ріжниця між собакою, котра біжить за заяцем, а Петрушевичом, котрий живе у Відні і хоче бути президентом Східної Галичини, я відказав-би, що жадної.

Чому? А ось чому. Бо собака біжить за заяцем тому, що в неї є жадоба зловити того заяця і попоїсти його мяса. Знова Петрушевич оголосує себе президентом тому, що в нього є жадоба панувати над укр. робітниками і селянами. Отже не має тут жадної ріжниці. Обое згадані мають жадобу. Ріжниця тільки є між жадобою. Собачина жадоба є зловити заяця, а Петрушевичова — панувати. Але чи сповниться коли жадоба Петрушевичова, щоб він міг панувати над галицькою біднотою? Мені відається, що не діжде.

Різак.

“Патріотизм”.

“Складки на Негайну Поміч між американськими Українцями так ослабли, що сором призnavатися Українцем”.

(З1 статті о. О. Пристая в “Америці”.)

Фе! Аж гайдко!
І я тут називатися Українцем?
Ta це-ж сором, сором, сором!
І ще гірший сором такій духовний особі, як я.

Ta я-ж міг-би не так зажити.
І чому я не Поляк?
Не Айриш?
Не Китаець?
В крайному разі — чому не Ескімос?

Не Нігер?
А то... Українець!
І яка мені з того користь? Яка?
А я-ж без користання не хочу...

От був-би, приміром, польським патріотом, ксьондзом, езуїтом; ви-садовився на естраду, казальницю, або й у пресі гукнув: Давайте на Негайну Поміч якого там “Wyzwolenia”! і вже дають.

А тут тобі кричи, бреші, лай, хитрій, мудрій, — ніяк не йде!
Позатиналися й ані руш!
Годі задурити іх чимнебудь.
Це — Українці.
Геть більшовічтяться.

Не дурно Михайлло Яцків протя-шлях до Варшави. І нам буде ле-кше іти туди.

І мав рацію Яцків.
Бо де-ж?!
Сором призnavатися Українцем.
Ослабли складки на Негайну Поміч.

Нема приходів.
Нема обривків.
Нема де пальці помачати.
Сором признаватися Українцем.
І я.
І ми.
І наш уряд З. У. Н. Р.
І наш президент Петрушевич.
Усім нам дорога за Яцковим.
До Варшави.
Сором призnavатися Українцем.
Бум-бум.

ЗАПИТИ I ВІДПОВІДІ.

Чому попи кажуть, що бог живе на небі а не на землі?
Тому, що знають, що нішо не може жити на чомусь.

Шо таке конгрес?
Це свого рода катеринка, яка грає згідно з бажанням буржуя.

Шо таке патріотизм?
Мікроб, прививанням котрого робітника перетворюють в гарматне мисо.

Шо пасувало-б нарисувати на прапорі сучасної Польщі замість “білої курки”?

Собачку на французькім шнурку.

Шо таке Антанта?
Буржуазний горщок, котрій вже лопнув.

Шо таке проституція?
Один з пунктів “добробуту” в буржуазнім устрої.

Що таке Ангора?
Могила, де поховані останні праграфи Версайського договору.

Чому попи заставляють парафіян бити поклони в церкві?

Щоби знати, чи не з'явилось в мозгівницях парафіян те, що ми називаемо розумом.

Шо таке Волл Стріт?
Недуга, від котрої можна вилічиться при помочі пролетарської хирurgії.

Шо таке революція?
Палиця, яка припиняє нищення здобутків праці двоногими безрогами.

Дядько Микола.

БІДА I ПІВ БІДИ.

Не любила жінка свого мужа тай на кожному кроці обурювала його. Прибрає собі бувало ріжкі присмаки, а йому будь-якої юшки тай годі.

Одного вечера вкрала воїна трохи якоїсь пашні тай купила собі ковбасу. З'їла одну половину, а другу сковала під подушку тай положилася спати. Чоловік-же занюхав другу половину тай також з'їв і пішов спати.

А вночі жінка тільки воду попиває. Але хотілося її закипити з му-жа таже:

— “Ей, чоловіче, біда — п'ється вода!”

А чоловік на те підсміхається:

— “Дай но мені, жінко, води,

бо й я з'їв пів біди!”

КОРИСТИ РОБІТНИКА З ПРИНАЛЕЖАННЯ ДО ПАТРІОТИЧНОГО ОРГАНІЗАЦІЙ.

Перша користь: пат-
ріотичні шарлатани ви-
тягають гроші з його
кишені.

Друга користь: він
являється побратимом
кровавої контрреволю-
ції.

Digitized by Google

Третя користь: він ці-
луетуючі руку, котра його б'є за

Четверта користь: він
лежить колодою на шия
працю.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Грошолюби.

(Правдива історія.)

У віденському готелю
Сидить собі ча фотелю
Трепушевич тай дума —
Як на дальне йому жити,
Щоб міг добре істи й пити,
Бо вже, бач, грошей нема.

Ті, що ще у нього були,
Геть до чиста промнулись
По готелях, по шинках:
Ів, пив, поки грошей стало,
Поки аж не показалось,
Що вже сухо в кишенях.

Так думав він годин пару
І, немов той вітер хмару,
Думки свої в мозгу ніс...
Аж тут замок покрутився
І на порозі появився
Доктор Льоньо, наче біс.

Трепушевич подивився,
Що міністер появився,
Та сейчас з фотелю встав;
І побіг просто він до Льоня,
Протягнулася долоня
І міністра привітав:

— “Льонцю, каже, мій любенький,
Міністре мій дорогенський,
Зле зі мною, — поможи:
Візьми торбу вший велику
Та ідь любий в Америку, —
Долярчиків привези!

Бо я вислав там папугу,
Тую миршаву Мишугу,
А вона там вража спить; —
Чи чорт батька її знає,
Може лише собі збирає,
А із мене собі кладть?!”

Почув Льоньо тую казку
І здрігнувсь, мов хто дров вязку
На живіт йому штурнув,
І закричав: — “Ге-ге, пропало,
Не буде так як бувало, —
Колись їздив — дурний був!

Тепер про те не думайте
І мене не посылайте,
Бо в Америці я знов
(Це говорю вам від разу)
Більше уже не відважусь
Проливати свою кров.

Жаль мені вас, — що-ж робити,
Я ще хочу трохи жити, —
Та в біді вам раду дам:
Коли грошей вам потрібно,
То ви самі так-же здібно
Віддатесь за грішми там.

Коли-ж однажды брак юхти
У вас тої голоти

Тих міністрів є не брак;
Роскажіть-же будь котрому,
Нехай сейчас іде з дому,
А найлучше буде так:

Назадюк у вас честь має,
Він брехати добре знає,
Так ви його пішли ти там;
Хай іде на жебранину,
А я ручу, що торбину
Він грошей привезе вам”.

Ще доба не проминула
По нараді, яка була,
Шо президент з Льоном мав, —
Як Назадюк вже торбину
Ніс на плечах і родину
Міністерську всю прощав.

Попрашивши всю родину,
Він ще в тую саму динну
В церкві тайнів попоїв,
Відтак богу помолився,
Щоб часом не утопився,
І з страхом на шифу сів.

Скоро лиш прибув в Канаду
Так сейчас почав нараду
З патріотами, як слід:
Як би то грошей зібрати

Й президентові післати —
Там до Відня на обід?

Рада в раду — все уклали
І маніфест написали
Тай робітникам під ніс;
Набрехали, припlessкали,
Всього ім приобічили:
Город, хату, поле й ліс.

Ніби “президент народу” —
Хто позичить іа свободу,
То є грошей дасть йому —
Такому то у заплату
Дасть ліс, поле та щей хату, —
Навіть дасть Галичину.

А робітник, не думавши
І брехні не розібралиши,
Дає гроші на панів,
Котрі робити не хочуть,
Тільки п'ють, ідять, рягочуть
І сміються з баранив.

Назадюк усе те знає,
Але в тайні закриває,
Бо збирає гроші він;
А як збере, — торбу звяже,
Тоді робітникам скаже:
— “Тепер мамі вашій хрін!”

Різак.

РУР — КІСТКОЮ В ГОРЛІ.

Коже “монсіє” в одну мить
Цілу курку з’сти,

Original from
University of Illinois at
Urbana-Champaign

А тут йому в горлі стала
Губа кістка.

Галов, рахувати, тай гариду!

Дорогі лянцмани, вважаєти, тай, рахувати, колеги по “Молоті”.

Відколи, рахувати, почелася зима, то я, вважаєти, ни мавим багато чісу де-куда бувати, інц сігівим, рахувати, на пецу на Марсі, тай чіхравим бороду. Розмаіто яси, вважаєти, думав, тай розмаіто міркував, рахувати, про всю і вся.

Про ружні кокеренції тай буржуазні шопки вже мині, вважаєти, на обіціо думати. Бо то, рахувати, вже п'ять літ все ідно і то саме — великий пшик.

Інц я зачев собі поволи фільзофувати. Рахувати, пригадавим собі tot чес, екто колис чоловік во-лочилися, рахувати, по Гамеріці тай ек то колис трудно було знайти робітника такого аби вигів два цалі дальше від свого носа. Усьо, рахувати, було ікес гей глухо-німе, нимов тиличе.

Бувало позаходе до салуну, а за ікіс чес диви, а з салону лиш тріски сиплються, так піяки, рахувати, чубилиси. А ек було з котрим зачепи бесіду, то він ані бе ані ме — ані лумера фу ни розумів, рахувати.

Або ек іти було вулицев, то з кождої хати, вважаєти, чути було дути чоловіків з жінками, ек воно бавилиси в кулакову оперу, рахувати.

Ніраз, вважаєти, і ни два, ек було де іке весіле, то поліціа возили до шпителю гей снопи з поля.

А типер, вважаєти, ек ніраз при глеїуси тим колишнім парубіям, а вони плетутись вулицев нимов зачаджені, рахувати, тай сунут попред себе візки з “доробком”.

Гей, нима вже в Гамеріці тих колишніх краївних паубій! Фабрики вискали з них кров, тай типер, рахувати, вони лиш вочима світе ек каганьчиками, з запалим облич.

Тай, вважаєти усьо типер зміни лоси. Ідин по ідному, вважаєти,

почели колишні глухо-німі розпорпувати свої черепн, тай, вважаєти, докопалися до розуму, тай типер де ни глянеш, то всуди, рахувати, видно, жи робітники все чогоса нового шукают, до чогоса стремлять, шос хотути знати.

Рахувати, є іще досить ї таких жи ді нині ні розуміют лумера фу тай ледви знають ек називаються, али то лиши поти вони ще під кадильнов інфлюенсійов. А скоро лиши обріжуть поли, рахувати, від попівских блахманів, — ого, через пару літ, дивись, а він вже, рахувати, целком інчий.

Вважаєти, нима то ек відсунути всчи і відкрутити вуха. Тоді вже чоловік, рахувати, конче чогоса вчитиси.

Інц я так собі фільзофую, тай так бих собі бажев, аби кождий, рахувати, робітник робив своїм розумом обертайм, — ото булюбі добре, рахувати!

Тримайтесь цупко,

Хведір Шпидчка.

ХТО МАЕ УШИ, ХАЙ СЛУХАЕ.

В письмі від св. Іоана, V: 39 є ска зано: “Прослідіть писання, бо ви думаете в них жите вічне мати, і ті свідкують про мене”.

Здається, що слів св. Іоана не потрібно нікому пояснювати, бо кожний іх аж надто добре розуміє.

А тепер хто має уши, хай слухає що пише св. Матей про різдво Ісуса Христа.

Він (цебто св. Матей) у г. I: 18-19, 20, пише: “Різдво Ісуса Христа сталося так: скоро його матір Марію заручено Йосифові, спостережено що вона мала в утробі від св. Духа. Йосиф-же чоловік її, будучи праведний і не хотячи ославити її, хотів був потайно відпустити її. Та як він про це думав, аж ось Йому у сні явився ангел божий і промовив: “Йосифе, не бійся взяти до себе Марію жінку твою, бо що в ній зачалось, те від св. Духа.”

Знова св. Лука (г. I: 26-27, 28, 29), про різдво Ісуса пише так: “Місяця шестого післав бог ангела в город, званий Назарет, до дівії зарученої чоловікові на імя Йосиф. I, пришовши ангел до неї, рече: “Радуйся благодатная, господь з. тобою, благословенна еси між жінами. І ось значеш ти в утробі свої і вродиш сина і наїзвеш його Ісусу”.

Перечитати писання св. Матея і св. Луки, то воно якось чудно відається. Матей пише, що ангел обявився Йосифові, а Лука пише, що Ісус. Значить, що котрий з них реаліст пише лож.

Так само й про розбійників, котрі були повіщені побіч Христа, св. Матей (XXVII: 44) доказує, що оба розбійники хулили з Христа, а св. Лука (XXIII: 39) доказує, що тільки один розбійник хулив з Христом. І знова тут хтось бреше.

Та після слів св. Іоана, котрі я згадав попередньо треба прослідіти. Значить, що не треба вірувати і у писання св. Матея, ні св. Луки.

А тепер хто має уши, хай слухає дальше.

В посланію ап. Павла до Римлян (XIII: 1, 2) є написано: “Усяка душа властим вищим нехай кориться: нема бо власті, коли не від бога. Які-ж є власті, від бога вони на-ствановані. Тим-же хто противиться власті, - - божому повелінню про тивиться”.

Отже після слів св. ап. Павла відходить, що тепер ішні власті, чи то в Росії, чи на Україні, які здобув собі пролетаріят в революції, є також настановлені від бога. (Каку віф бога, а не від дідька, бо св. ап. Павло виразно пише, що які-б не були власті, то від бога, і їм треба коритися.) А тепер згадаймо про клер, котрій вже п'ять літ собачим скавулінням вие на власті Росії і України та не хоче їм коритися. Пречін їх не засліпло, що ап. Павло пише, що хто противиться власті, той тим самим і божому повелінню противиться.

Віходить, що весь клер, противлячись робітничим властям, противиться й богові.

А чи можливо — вірувати в бога, любити його і в той сам час противитися йому? Ні! Такого може діннати тільки божевільний. А коли попи не божевільні, то виходить, що вони є звичайні обманці-брехуни. От куди стежка в горох!

Різак.

Art Young

Місяць тому назад — Франція казала, що Німеччина хоче воювати.

Тепер — Франція домугається, щоб Німеччина зачепастала політику панівного вичкування.

Чуда незрозумілі.

Сумний і понурий був ньюорський порт, коли до нього наблизився корабель, на котрім іхав до Америки Опанас Дрантюх, куркуль, по заводу розбішака і, само собою, петлюрівський офіцір.

Чого воно сумний був той порт, -- кат його знає. Лучше обзаномлені люди казали, що воно тому, що того дня не було видно кораблів на котвицях поза три-мільовою полосою. Не було, значить, "С. О. С." — "Скач Он Сейл".

Тай в таку супільність пригнобленість прийшлося Опанасу Дрантюхові в'їздити в Нью Йорк.

Ну, що-ж, приплив, заплив і виплив Опанас Дрантюх, і опинився в самому Нью Йорку.

Думав він, що петлюріяд в Америці розвивається, і почав шукати своїх. Та прийшлося йому проховзнутись не аби як. Тут петлюріяду комарі із'їли ще перед часом,

остались тільки ратиці, а і ті намаринував собі редактор винніпегського "Укр. Голосу", Гилько Ріннінда.

Прийшлося Дрантюхові шукати виходу по іншим путтям. До петлюрівщини не було йому приступу, бо від ньої заносило вже трупом, а крім того з усіх боків її обсліни вже черваки.

Минали дні, минали тижні, а куркулячий Дрантюх все ще висів у воздусі, без ранги. Пробував декілька разів випетлюрити в кого з робітників пару доларів, та завсігди без щастя. Якось так виходило, що усякий обертав його за ніс в противну сторону.

Деякі знакомі Дрантюха радили йому дати нурка в ньюорську пристань і шукати там на дні більшевицьких діамантів та перел, однак він оправдувався що в нього зуби рідкі і міг би часом залитись.

Знов минали дні, минали тижні.

Аж оноді ідуть знакомі вулицею і застають Дрантюха біля величез-

ного департаментального склепу.

Питають його:

— Що-ж робиш, Опанас?

А він:

— Ге, роботу маю ось тутечки!

— Що-ж це ти тут робиш?

— А от, візків з дітьми пиль-

ную.

Знакомі аж присіли.

— Якже-ж воно так?

— О так воно, що ось жінки з дітьми приїздять на покупки, ну й оставляють дітей тут на дворі, а мое діло, значить, доглядати дітей.

Підступив поліцій і tolkue одно- му з знакомих:

— Ти знаєш, що цей "ступід" та- кий дурний, що з його голови можна робити телескоп.

— А чого-ж так? — питают знакомі.

— От він наймається пильнува-ти дітей, поки няньки дещо в склепі покуплять. А вони, хитрі, виходять зі склепу заднimi дверми і їдуть собі до театру. А він пиль- нує...

Розсміялись усі, аж поліцайови штучні зуби з рота висунулися.

А коли знакомі ішли поволи домів, один з них каже:

— Пожди, най лиш няньки дізнається, що він від Петлюри — про- паде Дрантюхова посада!...

— Ну, і чудо незрозуміле, -- каже другий.

— Розбішака та дітей сторо- жить!

Бамбіс.

ПЕВНИЙ СПОСІБ.

ЖІНКА: -- Біда, чоловіче. Діточок у нас, нівроку, ціла копичка. Фамілія, значить, велика. Як-же ми виживемо в світі?

ЧОЛОВІК: -- Не журися, моя дорога жіночко, я вже винайшов спосіб легкого прожитку.

ЖІНКА: -- Який?

ЧОЛОВІК: -- Розпишимо свої фамилійні "Бонди Позички", або проголосимо "Фонд Негайної Допомоги", то й заживемо незгірше. От пан Петрушевич, адвокат зі Сколія, що перебуває тепер у Відні, має о много більшу фамілійку, тай добре виходить на такім бизнесі. Тільки побумкує собі.

Бум-бум.

В ШКОЛІ.

Каже вчителька до хлопця:

— Скажи мені, сину, У який час є найлучше Рвати садовину?"

А той каже: -- "Ввечер добрі, Як заляє мряка; Добре й тоді, як в сусіда Прийняла собака".

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT K. Біжик.

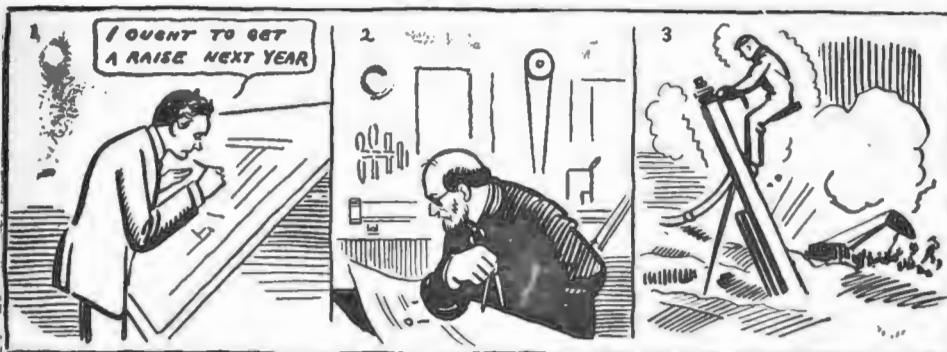
URBANA-CHAMPAIGN

"Культурно відсталі" Східна Галичина ніколи не знала пугіль- стичного спорту, як це було в "культурних" західно-европейських краях. Аж коли шляхецько-езуїтські культур-трагери загребли Сх. Галичину під свою кроваву лапу, даетесь щораз частіше зауважити в Сх. Галичині нахил до того велими достойного спорту. Головно минувши рік і ця зима проявили не аби яку активність під тим зглядом.

Що-ж, скажемо словами буденого американського спортивного журналіста: "Нам остается лише побажати аби цей, так дуже живий і високий спорт знайшов приклонців і по найдальших закутинах краю, та щоб усі верстки громадянства серіозно ним заінтересувалися"...

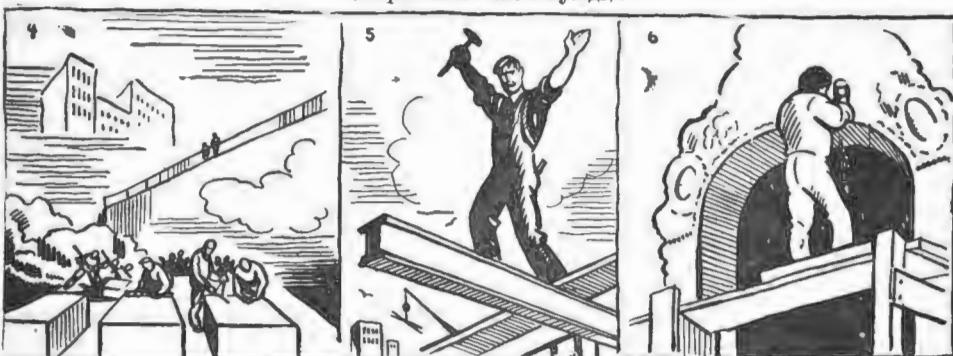
Будинок.

Неважний асистент-архітектор, котрий рисує план будинку.

Неважний впнайдник, котрий впнайшов машинерію до копання і двигання. (Переважно гине в нужді).

Неважний робітник, котрий оперує машинерією.

Неважні робітники, котрі закладають фундамент після того як каміння зі стало оброблене другими такими-ж неважними і зап чиними.

Неважні мізерно сплачуваний робітник, котрий ризикую своїм життям високо у воздуху при закладанню сталевих штаб зроблених неважними робітниками в сталівнях.

Неважні робітник, котрий обробляє каміння, щоб додати краси будинкові. Але

Digitized by Google
Властитель, що зарадив свій капітал, — виклик на початку на роботу!

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Божевільний через помилку.

В однім місті один піп був призначений для двох церков. До одної церкви з рані сходились бідні, а до другої, пізніше, богаті. Для бідних піп приходив скорше, а потім до богатих.

В суботу вечором піп виготовив собі програму проповіди для обох церков і поставив у кишеню. Зібравши й пішов на баль. На балі не жалував чужої праці і свого бурдяга.

Над ранком приволікся до дому і ляг спати.

Тільки добре розхропівся, а тут кухарка лоскоче його попід бороду, щоби вставав та йшов до церкви, бо вже пізно буде.

В голові йому шуміло, як в стечу тирса. Але мусів іти. Кляв на всі заставки, що лиш на язик наплило.

Коли прийшов до церкви, людий вже було повно. Піп сказав дякона, щоби повідомив парохіян, що службі божій не буде цієї неділі, бо отець слабий. Тільки проповідь виголосить і все.

Піп зараз вийшов і почав проповідь. Але що йому в голові не було все ще полагоджене, як слід, то не зглянув котру програму витягнув: чи для бідних, чи для богатих. Якось мов на збитків попала йому програма виготовлена для богатих. Витягнув і почав читати:

— “Кланяєшся до ніг і цілю руки вельможному панству! Я вам все вірний і стою на сторожі, яку мені призначено. Вірно сповняю свій обовязок ради панського інтересу. Я туманю як тільки вмію і можу отту темну голоту, щоб жила в покорі та темноті поки сонце буде гріти на нашу землю і щоби не підносилася голови до бунту проти вельможного панства. Бог, чорт, ангели, ріжкі святі; образи, евангеліє і все решта — байки, молитви, пустомельства, без іякої правди. Все те є знамениті предмети до обдурування оттих дурних темних мудів.

Байка про Ісуса також добре тут діло. Ісуса убили на панський і попівський розказ за те, що він виступав проти тогочасного ладу. За судили і убили. Але він не воскрес. Це наша попівська брехня для задурювання дурних баранячих голов. Ніхто ніколи не воскресає з мертвих. І не воскресне. І коли-б тепер знову найшовся такий Христос, то ми його знов уб'ємо, коли він буде виступати проти панських і попівських інтересів. І коли-б воно й правда буда, що Ісус воскрес, і коли-б він тисячу разів воскресав,

то ми, пани й попи, тисячу разів засудимо його на смерть знов, если це буде лише піддерживати наш інтерес.

І коли-б дійсно бог був такий, як ми, попи, оттій темний голоті говоримо, і коли-б той бог виступив проти панських інтересів, то ми би і самого бога засудили на смерть. Я сам би бога на шнурок підтягнув, коли-б панство того захадало. Я сам, на розказ панства, — бога, Ісуса і всіх святих на хрест поприбивав-би цвяхами; ребра ім поперемлював-би, очі виколов-би, язики повирізував-би, руки повірючував-би, шкіру з живих дер-би і солею натираув-би. І все зробив-би я ради панського інтересу.

Я вірно служу панам і буду служити до моєї смерті. Буду туманити дурних, темних баранів, рабів, щоб жили в покорі і страху перед панами.

Кінчу і здоровлю вас мое дорогое поважне панство. Жijте много літ без журбу. А темні раби хай працюють поки панство жити буде. Кланяюсь і цілу руки і ноги вельможному панству. Будьте здорові і щасливі. Дякую!”

Парохіяне стояли і слухали, як зачаровані. Ще від коли в них церква, то такої проповіді вони не чули. Почали між собою шептати, що з отцем щось не теє. Дістав помішання ума. Де-ж таке говорить? Богови, Ісусови очі виколювати мав-би піп? Язики вирізувати, шкіру дерти з живих. О-о-о, піп дістав помішання ума! Иишої гадки не було.

Піп по скінченю проповіді, засунув програму в кишеню і вийшов на двір. А що було вже пізно, то зараз таки пішов до церкви, де сходились богаті. Там зявив, що перше буде мати проповідь, а коли буде досить часу, то можна буде дещо і з молитви.

Зараз вийшов на казальницю, витягнув програму для бідних і почав читати з натиском:

— “Ви кодло гадяче! Лицеміри! Егоїсті! Атеїсти! Гроби побілені! Пляноги! Лайдаки! Самі жерете, обжераетесь, аж вам гелева тріскають, а за ближнього свого не дбаєте! Ви чортове насіння! На боже нічого не даете! Шо думаете, що я буду вам за дармо служити?

— Що, що він говорить?

— Ганьба!

— На двір його!

— До тюрми за образу чести!

— До дому божевільників!

— Мовчи, морда!

— Кличте поліцай!

Не встиг піп оглянувшись, як вже був у руках двох поліцай, які провадили його до тюрми. Зарах прибув лікар і, оглянувши попа, сказав, що піп не зовсім здоровий.

Коли парохіяне почули те, то говорили, що отець справді дістав помішання ума.

Ріжок.

НАШ БАТЮШКА.

Наш батюшка, по звичаю
У чорній спідниці,
Умовляють на сповіді
Грішні молодиці.

Питаються за гріхи
З притиском, потихо,
Щоб піддячий не почув
Теє грішне лихо.

Питаються й пригадують
Гріхи повседневні:
— “Чи не були у ночі
В тебе які кревні?”

— “Були, — каже молодиця,
Тай зарумянилась;
А батюшці у грудях
Серденко забилось.

— “Кара божа, — каже злісно —
На тих харцізяків;
Заберуть їх в огонь вічний
Рогаті чортяки.

А тебе я розгрішаю
Та всі твої блуди;
В імя бога — притулись
До моєї груди.

На причастія прийдеш
Вечером до хати,
Але кревнів більш не важся
До хати пускати”.

Н. Стручинський.

ГОЛОС СОВІСТИ.

Англійський офіціер, по розбиттю конференції в Льозані, дістав посвячену в церкви епископом остру шаблюку, якою — після слів самого пастиря — мав стигнати голови невірним Туркам...

— Який би то напис дати собі вирізати на шаблі? — думав офіцієр.

— За віру святу. — сказав епіскоп.

— За короля і вітчину — підшепнув йому дух, якому на ім'я мілітаризм.

— Ти їх не слухай, вони крові бажають! Ти дай вирізати на свої посвяченій церквою шаблі: “Не уміїть помішання ума!” сказала в глибині його

— Огорожа!

— УРБАНА-ШАМПАЙН

Кость.

РЕЗУЛЬТАТИ БУРЖУАЗНИХ "МИРОВИХ" КОНФЕРЕНЦІЙ.

ПЕРЕЛИВАННЯ З ПУСТОГО В ПОРОЖНЕ.

Нові часи -- нові пісні.

(Малий фейлетон.)

"Французький уряд переказав німецькому правительству в Парижі, що в Рурську область посилається контрольно-технічна комісія".

З газет.

Як іще за давньої давнини жили наші діди та баби, хороши такі одверти люди, що ходили патлаті, в шкіряних спідничках, або й зовсім "без оник", з гирлігами в труженіх руках, - який тоді хороший час був...

Просто все собі було, одверто. Подобався якому небудь ватажкові у другого ватажка "іхтіозавр" там, чи "мамут", простісінко пішов він собі, підіймав гирлиги:

- Гр-р-р!! (Віддай, мовляв, "іхтіозавра"!!)

Той другий ватажок, коли так-саме був не боязкий, махав своєю гирлигою:

- Гр-р-р!! (Не віддам!)

Перший ахав другого гирлигою по черепу...

Другий — першого...

Билися вони собі билися, доки в когось із них череп'я з голови летіло.

А "демос" кругом собі танцювали, дивлячись на те все...

Забірав переможець собі "іхтіозавра", запрягав собі його в трактора чи там у ~~підуга~~^{підуга} й випівував веселої пісні...

Харошо було...
Потім поволеньки все мінялося...
Всього було...
Дійшло, кінець кінцем, до других слів: анексія й окупація...
Анексія й окупація — слова дуже мудрі й гуманні.

Приходять один ватажок до другого, тільки вже обов'язково в сурдуті, в білім комірці, в рукачиках, в краватці, з перстнями на пальцях, з цигаркою в зубах і так уважливо, по французьку:

— Же ву прі... А чи не віддалиби ви нам якої небудь там Боснії або Герцоговини...

— А чи, мабуть не віддам! Же ву прі...

— Аревуар...
— Аревуар...

Тискають один одному руки.

Потім набивають гармати порохом, дають "демосові" рушниці й кулемети й починається...

Оце так робляться всіляка анексія там чи окупація...

Робляться вони виключно для щастя трудящого народу, для загальногомиру, для кращого життя усього людства...

Людство в таких випадках завжди діставало і дістає краще життя, про яке вже всі релігії пишуть кілька тисячоліттів.

В міжнароднім тільки маштабі такі дії звуться анексіями й окупаціями.

В звичайнісін'ким житті це звать

свакше.

В час у Харкові про це

— Грабунок, роздягання, насокомандитів і т. і.

Але ми народ некультурний і не знаємо мудрих слів.

Були оці окупації, анексії аж до останнього часу.

А тепер як виявляється назва змінилася...

"Контролем" це звуться...

"Технічним контролем"...

Франція вже не окупує Рурську область, а посилає туди "контрольно-технічну комісію".

Склад "комісії" чи малий: щось п'ятьдесят чи сто тисяч чоловік...

І матеріали для "комісії" не аби-які: гармати, кулемети, літуни, танки...

Проконтрлює комісія Рурську область...

Нові часи — нові пісні...

Доведеться тепер, мабуть, і харківській шпані додержуючись мови, переміняти свої організації...

Вже не буде —

— Насок на помешкання. Буде —

— Контроль помешкання...

Остап. Вишня.

"Вісти" ВУЦВК (Харків).

ДОБРЕ ОПРАВДАННЯ.

Одного гарного дня проходився один піп по полю разом зі своєю собакою, которую дуже любив. Собака була гарна, великого росту, отже й вартувала щось в попа.

На лихо, в той-же час Іван Фільософ згортає конючину на своїй поля, і коли собака побачила, що якесь істота порптається коло купки конючини, прискачила до Івана та, розуміється, була-би покусала його наколи-б він був не пробив її своїми гральми.

В однім моменті пригнався піп тай до Івана. Почав визивати його гидкими словами та дорікати за те, що проколов собаку.

— Чи ти, каже, не міг обернути граль другим кінцем, та його настриши?

Але Іван взявши під боки скав:

— Я думав, отче, що ви були мудріці за свою собаку, але, як бачу, то я помилився. Тепер я спітаю вас: чому ваша собака не йшла до мене задом — або як ви кажете другим кінцем — але передом?

Пет-ин.

БІДНИЙ ФРАНЦУЗ!

За дурний, щоб зрозуміти, що цегла, яку він сьогодня кидає, може колись вернутися назад.

ЯК Я ВЧИВСЯ НА ДЯКА.

Розповім Вам, читачі "Молота", як то я вчився на дяка.

Як я ще був малим хлопцем, то пішов до церкви тай став собі між старими хлопами. Діки там на вишках співають "Господи помилуй", а я собі як зачну співати за дяка! аж старі хлопи вуха затулують. Тоді один газда каже:

"Іди Танасе ось там на тій вишці там будеш співати, то будеш дяком".

Поліз я на той "абстес", став коло книжки тай співаю так що всіх перекричу, а старий дяк каже до мене:

"Ти, Танасе, маєш гарний голос, ти будеш дяком".

А я ще гірше кричу, аж отець Баріса оглядається.

От прийшов я до дому тай кажу, що я співав на вишках. А мама кажуть до тата:

"Іди, старий, до дяка та найнавчить і буде дяком".

Пішли старенькі тай згодили на рік за мірку проса тай миску сочевіцеї.

Пішов я з дяком на тії вишках. Дяк співає, а я собі як заведу, то старий дяк аж підскочив, тай каже до мене:

"Уважай як я веду так ти Танасе тягни, а не рипи як та каня на дощ".

Тоді я ще голосніше, аж старий дяк підскочив на два кроки. Ах, як злапає він мене за ковнір та як не шпурне, то я аж залетів у кут. Так я там сидів аж заснув, і як вже до дому пішли: піп з дяками, хлопи з бабами і матері з баҳурами — я пробудився.

Ох, думаю, аж тепер я заспіваю! Взяв книгу царя Давида та

ну приспіувати, то аж Николай бородою потрясає, а Варвара плачати хоче, а Матрона аж за боки береться так сміється.

Аж тут нараз як загремить! Дивлюся, а то дяк.

— "А ти, каже, сякій-такій, то ти хочеш святих угодників наполохати?"

Та як не шпурне мною на дранину аж мені ребра затріщали.

Але, думаю, на другу неділю вже буду лучше поводитися.

Приходжу на другу неділю до церкви, а в церкві вже повно людей аж тріщить. А дяк старий каже до мене:

— "Тіди Танасе подзвони на Службу Божу".

Пішов я та як зачну тараabanити в один бік дзвона аж упрів. Але дивлюся а всі люде так втікають з церкви аж куртиться. А я ще ліпше гачу в бік!

Аж тут прилітає дяк з лямполізами та як ухоплять вони мене!

— "А ти сякій-такій, — зверещали надімною — то ти дзвониш на гвалт?! Адже ж вогню нема нігде!"

Як шпурнуть мною тоді через вікно тої дзвіниці, то я прямо не знав що з мною сталося. Десь, здавалось мені, лечу просто до неба. Прилетів під браму, затараабанив, вийшов Петро і питав:

— "Що ти за один і чого хочеш?"

— "Я, кажу, термінатор на дяка і йду до неба".

А той як не лусне мене по крижах ключами, то я аж заточився тай подітів аж у пекло в смолу по саму шию. А там піп з дяками як зачнуть мене штурхати, як зачнуть перекидати, то я аж закричав з горла коли я так закричав то

ї пробудився. Втворюю очі, а то свіні так підкидають мною. Я зірвався тай в ноги! аж дим став за мною.

Більше я за дяка не вчиває і церкву обминав здалека.

Т. Березюк.

СТАВКА НА ДУРНІВ.

Була в попа гарна дочка, роскішна, хороша, — звичайно попівна. Було забраки її чого: шовкової сукні, чи хорошого модного капелюха, так і скаже батькові, а той — як "посвячена голова" — налякає своїх рабів пеклом і тії вже несуть тяжко запрацьований гріш. Одним словом, завдяки народній темноті жилося поповій дочці як у Бога за дверми.

Аж одного хорошого вечера вона сказала батькові "несподіванку", що вона має кавалера, і що вона в нього так "втріскалась", що не може дальше жити без нього.

Піп подумав трохи тай питає: — "А чи годен твій жених дати тобі таке отримання, яке ти маєш у мене?"

— "А-а-а, таточку! — закричала дочка — за це ви не турбуйтеся. Він запевняє мене, що не варта жити будучностю, тимбльше коли я маю батька попом і бачу на практиці, що можна жити нічого не робивши. Він казав, що ті барани, які бояться пекла дадуть і нам грошей на гарне життя, бо ж і він, коли побачить, що не можна інакше дурити, візьметься за півство. У него, каже він, мені може ще лучче буде як у Вас, таточку! О-о-о, а як би ви знали, таточку який він хитрій! Він каже, що він — коли буде попом, то — не буде страшити баранів пеклом, але буде тільки рай обіцяти, а вони будуть нести пяtkи і десятки і, розуміється, нам буде рай. Ось так він говорив мені вчера коли міздили на лижках".

— "Ну, доню, — пробурмотів піп — як я бачу то твій жених мудрій! Знає яку хитрість уживати і з чого можна жити роскішно, нічого не робивши. Скажи йому, моя доню, що я годжусь, — нехай приходить".

А доня раділа і ждала приходу жениха.

С. А-н.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

З ГУДСОНОМ НАД ГУДСОНОМ.

Розмова приятелів.

Іван: Ну, як Петре?

Петро: Всю хорошо... щоб ще зібрати трохи грошей, то й церковця в нас була-б. А там...

Іван: Вже думаєш святий рай?! Зараз прийде піп баріло й криччатиме на всьо ріло: "Дай все тільки, дай та дай!"

Петро: Ну, а якse? От на маеш! Він не теч-ж бо учився...

Іван: Слухай Петре! Ти не знаєш, бо яще не докінчи. Тебе тут ще не було, як наші люди захотіли й собі мати священну будівлю. От зібрались сальоністи і всі вірні браття, та всьо добре, тільки те: Де попа дістати? Сальоністи, як звичайно, бізнесові люди, обіцяють дістати якогось приблуду... Незабаром знайшася галія і піп приїзджає, і на фортепіано під віконом "Міколу" саджає. Потім звісно — обкроплив, обкадив довкола, і за хвилю — на доляри вже кузня готова. Ідути вірні, бітуть поклони, молебні справляють, сальоністи із попом руки затирають. А як часом захотілось нинішнім штуку втяті, то не треба вже було так довго думати. Лиш "святого" пхнули в кут, рядном заслонили, скріпка й бас уже гудуть, всі в танець пуститись. А прийшла неділя — знов усі позбігали і лизали те саме, де вчера плювали. Так воно було нераз як прийшов "Великденъ". Звісно якто вже у нас у поспільній тихідень кождий лагодить, пече, щоби посвятити, бо піп казав, що буде по хатах годити. Кождий ради... Там господар "віску" оглядає, вже і випив чарку-дві, а попа не має.

— Шо за діво? Де він є? — став дехто питати. Ану, какує, підемо аж до його хати! Та в хаті пусто скрізь, не має ні духа... І підінілася між людьми трохи заверуха. А ранієнко на "Великденъ" "дядко" всім сказав, що всьо добре, тільки піп грощики закрав.

Петро: Шо, Іване, говорти, ріжні в світі люде. Чей-же кождий, як тamt зломдім не буде...

Іван: Так, так, Петре, не буде, кождий це казав, а другий піп, окрім грошей, ще й ризи україв.

Петро: І про те я чував, та хто може знати чи то піп, чи хто інший тому винуватити?

Іван: Винуваті самі люде я то давно знаю, що всякого дернішку, як бика тринашують. Це не перший уже раз вийшла така кашва! Де-ж подінися в третій раз і ризи і чаша? Піп Захланський проковтнув... А де-ж та "ліття", що кровавий на нюгріш складала біднота? А де-ж ниші річи ділнися? В небо полетіли! Уже тій чорні духи пройшли, проплили! А нам дужо показали, як маленькі діткам, таї сміються що е много ще дурнів на світі...

Петро: Стій Іване! Я тобі...

Іван: Чого тут стояти?

Петро: Хочу тебе одну річ тільки посвітити. Воно правду ти казав, мушу це признасти, але скажи лиши мені, чим тут нам занятьтися?

Іван: Добре, Петре, як ти хочеш з доброго почати, то берися ти небоже щось доброго читати. Читай книжки — не з байками, але наукові, і газету робітничу, а я

все готовий тобі Петре помогти...

Петро: Ну і дяку тобі за добру раду, як є в тебе які книжки то ще завтра зайду.

Підслухав Старий Хрін.

ЩО ТЕПЕР, ТО НЕ КОЛІСЬ.

Бостон, Масс.

Здибалися два робітники і один другого питає:

— Чи ти був на концерті минувшої неділі?

— Ні! Або що?

— Та-ж був-би бачив, як то піп привославіої церкви, Григорій, прийшов переконатися та побачити власними очима, як то його поклонники зблішковичились, і скільки їх було на концерті.

— Овва!

— Не дуже й овва!

— А хиба що?

— Та зиркув піп кругом тай порахувати не міг, скільки було на концерті.

— Овва!

— Не дуже й овва!

— Хиба що?

— Так в той час як піп сидів і раздумав, вийшла одна товаришка на підванніша та давай декламувати про "Попа і чорта".

— Овва!

— Не дуже й овва!

— А хиба що?

— Та піп як те почув, так зараз і вночі! А присутні всі в сміх. Один з присутніх кричав: — "Заждіть! Заждіть, отче Григорій, то порахуете!"

— А хиба-ж він не порахував?

— Та ні!

— Овва!

— Та не дуже то овакай!

— А хиба що?

— Бо як піп по стежках утікав, то я сам чув як він шептав: — "Зблішковичились мої парохіяне, що й не порахуєш!"

— То добр!

— Та то, товариш, ще лучше ніж добре. З кожним днем все менше й менше стає по церквах, а більше по робітничих товариствах. Що тепер, то не колісъ, о, ні!

С. А-н

"МІК ДВОХ СІЛ"

Віндігер, Ман.

Тут, у Вінніпегу, наші псевдо-патріоти ірають представлення під повищим наголовком вже без кінця і міри. Вінна і не-вінна вінніченівцівна аж смердить. Грали і грають і хваляться, що ще будуть грати, бо то, кажуть, показує людям правдину дорогу. І я так кажу, і я вірю, що тепер боротьба між двома силами. Але як тій сили в дійсності виглядають, то треба добре очі проріти, аби побачити. Я, як побачив їх, так їх стоять передімною тії сили. А вони такі:

Перша — стара, велика, як найбільший горінь, обросла людською криндою від ніг до голови. І та сама зброянна. А карило, як у свині. Як-би не шкіра, то всьо пороз-

літалося-б. Плечистий як слонъ, а шкіра рубець при рубці потріскана від ріжки спек і внутрішніх заворушень. В руках має реуматизм, а ноги час від часу корчиться ріжкими, економічними крізами.

Друга сила — молода, здорована, повно-го здоровою юнака. Виступає з усмішкою на устах і на кожне питання відповідає ясно і отверто. Безпорадним дає поради і показує добру дорогу. Так молода сила є дуже небесичною для старої сили і з кожним днем ще зростає у більшу силу, — стає могучою і ще більш небесичною та ненависною старої сили. Вона іде, прямус вперед, а стара сила старається її перехідити, не допустити її до життя. Але з кожним днем корін паралізує стару силу, а нова сила набирає нового здоровою.

Ось так я бачу тих дві сили і стою по стороні нової. А наші патріоти ще тасільки спіл, що любуються старою, дрижлюю, напів зогнилою паршивою "силою".

І. О.

МІСЦЕВІ ТРОБЛІ.

Горем, Н. Дак.

Небувалий смуток навістив наших ветеринних поляків, котрі попрачали раз на

НАЙЛУЧШИЙ І НАЙДЕШЕВІШИЙ ПОДАРУНОК

ЦІНА ОДИН ДОЛЯР.

Хто хоче зробити подарунок своїй жені, матері, сестрі, дівчині або знайомій українській робітниці — хай прийде ТІЛЬКИ ОДНОГО ДОЛЯРА, а ми висилатимемо на прислану адресу щомісяця протягом року часопис "РОБІТНИЦІО".

Цього подарунка дана особа не забуде ніколи. Бо він буде сам про себе напомінati щомісяця і буде приносити просвіту і клясову свідомість.

Так шлітъ-же доляра скоріше на адресу:

ROBITNYCIA

30 St Marks Pl., New York.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

все свого упокоївшогося гектора, маршиалка і співака, котрій іславинсь був гім, що осягнув рекорд, яко співак з іспілі захриплими козачини голосом. Так, так!

Кажуть, що небісни всю свою мізерію жертвував на монастир і на косціоли.

На першому місці осталася била школа, майже в тих літах, що Її не було. Другою річкою є старе сідло зі зломаною кульбою до заіржавлених стародавніх ніпорнами, котрі зроблені на лівій ногі, але можна вживати Й на праву.

Хто-би рахувати з кавобір хотів набути так дорогі річи, нехай голоситься до акінерса, котрій буде заводити собакою на "актент-сейл".

Також і українських греко-католіків навистив трохель, а то — греко-кат отець духовний, кажуть, драпнув за границю немов варшавський батяр. В домі його божім попівського гешефту тепер куци горобці цвіряться. Парохіальні божі барани файтуються зі своїми молодняками, що не хотіли покоритися святому бугайцеві, чи пак бог-отцеві на сповіді, де отець бажав очистити їх від того первородного гріха.

Так, так, кажуть, що слуга Христовий польшив велике прокляття наше жіночтво, котре відкаталося від його волі святої.

Тепер, кажуть, навіть "муншайі" не вдеться. А все то, рахувати, через тії баби. Ая!

Н. С.

— — —

НАВЕРНЕНИ ГРІШНИКИ.

Ембрідж, Па.

Високо загабачені і закурені фашісти! Я, нині підписаний, гратую вам за так велике діло, якого ви доверилися, складаючи так "появажну" суму грошей на Петрушевичу фамілії. Желаю вам ліпшого розуму, аби і той виплив, який маєте. Честь вам, честь, затабачений барани! А найбільша честь і хвала належить тому з блискучим чолом від сию-жогової, що ще недавно моловав бога в шапці на калохах, а тепер видно, що покаявся, бо за гою покуту купив "шер" у Петрушевича,

а недавно дав на підмогу його фамілії 10 доларів.

Також слова Й тому, що колись носив червону "масло", а після втік з Тескою і вернувся та покаявся, отже за покуту дав на Петрушевича 5 доларів.

Орловському нехай бог запамятазе, бо він дав замало — 5 доларів.

А той, що колись в Лютовицьких світів свічкі на сабаші, то забагато дав, бігме забагато!

А пан "Бодай Пук" з Меле-роєв еніт, що коло півніковського, дав цілком замало за так великі гріхи, які на нім тяжать. Так він нераз рубав дрова в неділю, жінку тів, і в паску несповіданій, шура забин коло церкви, краватку Й корочку носив червону, казав погані слова на священника, а якось то раз і свічку приніс до дому зпід церкви, бо як ходив замітти, то положив до кишені І "забув" віддати І т. н! Отже за такі великі гріхи повинен був дати більше як 75 центів. Чи-ж не сором так ошукувати бога?

Ембріджський Жук-ченко.

— — —

ПРИГОТОВАННЯ

Обурн, Н. І.

Тут шириться допомога: приправити ніс для бога, котрій за людей журниня аж Йому ніс залуївся.

Того літа, що минуло, дощі, правда, кілько було: була буря, дощі ліни, аж боїви лиці згинли. Це не барак, але правда: зміялася йому з лінія фарба, ніс звернувся на всі боки, — прямо чудом косоокий!

В неділеньку всі зійшлися, хто сміяється, хто молився; але кожний смотріть з коса: чого баг так скривив носа? Але кожний із печалі в серці своїм тайт жалі: стає раком, бе поклоній І шепче якіс забобони.

Прийшов божий агітатор, робітничий пропагатор, котрій усе дурним крутить, що він бога також любить.

Розкривачся, щоб на боже всі давали, хто що може, а "за ці святі потреби ми купимо царство в небі!"

"А також приглянеться, братя, в мене дощ залив ясно грattia; це-ж церковне майно, — стис щоб та гнило воно. Ви робіть якіс-кіазари, зносить драїти і долярі, качки, гуси і індик, ріжне шматти Й черевики; подушки несіть, бланкети, продають скрізь тікети, самогонку продавайте, пийте самі Й прихваливте. Тільки майте осторожу, щоб не візьмути хто в дорогу, бо є люде, — я їх знаю, я їх завше проглянуло, — що ви можете клин забити Й трохи троблів наробити. Це прокляті комуності, послидовні марксисти, що на ході власті забрали, наші церкви зруйнували Й наших братів геть прогнали. Там нема на ході бога, там марксистів перемога, тільки ми уникні карні через ці святі долари.

Іван Скач.

— — —

КОНКУРЕНЦІЯ.

Іонкерс, Н. І.

Дорогий "Молоте"! Засилаю тобі ко-респонденцію про попівську конкуренцію, яку провадять між собою попи пузаті, і як з вірних парохіянинів були сім'ятися.

І так, у нашій право-кірно-слов'яній парохії стала новина. "Свячена" вода тут причиняє. Бо, як звісно, старим звичаєм, піп Куш! Варі! взяли крошило і по хатах суне — дітків виганяти. (Розуміється, Й зелені брати, бо це-ж його жинко!). Аж тут — ба! непускають в хату; кажуть, що вже новий піп Ру-Лік з чортами має заняття.

— Конкуренція! — кричить Куш! Варі! Де-ж так можна зложити такій робітні? Я тут піп, і никто не має права мені в дорогу візитати. І намовив предсідателя Ру-Сенка, щоби той поміг з побудуванням конкурента. А той, не довго думаючи, став на вулиці, но-

вого попа Ру-Дика за руки ловити та рікнини поганими словами "благословити".

— Хто, каже, просні тебе у нас дітків виганяти?

— Архнегер пістав мене, — каже Ру-Дик — І мене хотіть мої рускі люди. А Куш! Варі! досить карпато-росів буде!

І так мало не побилися, та із того всього аж у суді опинились. Але та із них — посміялись, посвистали і до дому геть на-гнали.

А тепер до Вас парохіянин братя. І Ви собі повинні науку взяти. Гроши ці, що від Вас жебрають дармоді, Ви повинні на научні книжки зужити і розуму собі добрє в темку набити. Обох попів дармодів ледачі, які хотять життя мати, Ви повинні геть нагнати на насущній працювати. Бо соромно про Вас, Й Богу, мов про літей таке згадувати!

Лемко.

— — —

СВІНЯ ПРИЧИНОЮ СПЕЦІАЛЬНОГО МІГІНГУ.

Ошава, Онт.

Не жарт, а чиста пресвітерсько-католицька правда. Тільки прошу послухаїте уважно як то було.

Народне віче. Після вступу чіпляють якіс значки, дальше відділ фашістів в лентак стежить за кождиним увійшовши.

Починається. Мовчаній сім-річний предсідатель мовчанською промовою отворає криліві віче і покликав до слова добродія того, як там його біс... а того попа протестанського з Торонто Кр.. Кра.. ні, не второпаю як то его звать, от та... така звірина, що ритьється в землі. Та ні, не свиня, мале таке як суслик о... кертиня. Отож добродій Кертиня забрав голос від предсідателя радій, що має нагоду поговорити і починає:

— "Большевики, жди, голота, лейби! Я ваш тато, я вас, вчин, нік мене прогнані. Моя ідея 150 доларів в місяц Я був грішний, копав ногами Христа. Я шукав Бога в біблії, кидаючи нено да землі і знайшов!"

Один парадінин, а також член читальни темноти, в котрій це дійлося, розпечений також промовою крикнув: "А-а-а!" — та як це буває при пяттю місці самогонки.

Заступник мовчанського сім-річного предсідателя, не зауваживши хто це крикнув, закричав:

— Пане предсідатель тут є одна свиня!

— "Тут є дві!" — відізвався хтось другий.

— "Свиній треба чікати!" — відзначався добродій Кертиня.

Парохіянин, почувиши таке привітання, одубів від злости і закричав:

— "Почекай ти груба свині пресвітерська, я тебе пофіксую!"

— "Вибаще, добродію, я думав, що той якісь большевик крикнув, — почав перепрошувати добродій Кертиня.

Рада в раду поришили скликати спеціальний мігінг, на котрим вирішиться, котрій з них свиня. Бо злі язинки говорять, що конин оба.

Всевидище око.

ПОЗІР ВУДЛАВН, ПА!

Високо темні мої камрати парохіяні! Я, раб божий і панський підлізник В. Рабанік, прошу вас повідомити мене, хто був першим президентом Злучених Держав і "вер из лі мікел опф Юнайтед Стейтс" — та "гав мені стрепс на американ флег"? Во ѹ, я знаєте, ходив до Бівер по другий "американ пейп" і мене те все питали, а я не знаю що відповісти і наговорив дурниць. Я казав, що першим президентом був містер Вілсон; кепітоль в Ітебургі, а стрепс на флегу "Форі сікс".

Джач казав, що я "містейк", і не дав

ЧИТАЙТЕ "Українські Шоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрій виходить що-дня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Європі, які також в різних центрах української еміграції в Зл. Державах і в Канаді.

Передплата виносить:

В Європу	\$10.00
В Злучених Державах:	
На рік	7.00
На 6 місяців	3.75
На 3 місяці	2.00

Передплата шліть на слідучу адресу:

UKRAINIAN DAILY NEWS
502 E. 11-th St. New York, N. Y.

мені "пейперс". Казав іти на рік до школи, а я не маю часу, бо сліджу за багатевіками і рапортую у компанії "Джінел" — "ту из башевік" і "гу но гов до чори, гу но пей колекта, і гу из май пріст".

Свідок.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ ДО "МОЛОТА".

I.

Вінніпег, Мані. 23 лют. 1923.

Дорогий "Молот"!

Не богато буде тобі писати, але коротко скажу, що "вилоз шило з мішка".

Вчора, 22-го лютого, я написав до тебе лист, що мені бракує 2 числа "Молота" — з першого і п'ятнадцятого цього місяця. Я думав, що через помилку в адміністрації, або через неувагу листонося я не дістав, а то, бачиш, цілком інакше.

Мені вдалося дослідити, що в цім вина попова. Тут в чоловік, що бажає читати "Молота", але що піші закликає тих людей, що купують чи передплачують "Молота", та страшить, що вони будуть горіти на самім споді в смолі, тому цей чоловік думає, що така кара не станеться, коли він буде читати за дурно, не купуючи "Молота". Так от мое дослідження виясноє, що той чоловік читає "Молота".

Я цим дуже вдоволівши, що він читає, і я певний, що незадовго від таки запримірує собі сам "Молота", або буде купувати з'окрема. Як він ще кілька чисел перечитає, то той попівський страх від нього геть відпаде, і горячо смолі не буде боятися тай своєю дитину не буде більше посыкати аби края "Молота". Я вірю, що він тоді даст дитині 10 центів і пішле до Робітничого Дому, аби йому купила.

Нехай здоров читає, я цим тішуся, і вдаю, що нічо не знаю про те. Колись він сам буде з себе сміяти, що був такий slabий в голову.

Отже тут вийшло, що то піш винен, а не адміністрації і не листоноси. Тільки піш! Гарразд!

II.

Бабілон, Н. І. 23. лют. 1923.

Шановна Редакція:

Посилаю Вам 6 доларів на "Молота".

ЧИТАЙТЕ, — ЧИТАЙТЕ!
"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

Одинокий часопис в Канаді, який в дійсності заступає інтереси працюючого люду. Виходить два рази на тиждень: в середу і суботу.

Обовязком кожного українського робітника стати передплатником цього часопису. Тут Ви знайдете цікаві вісти з цілого світа, як також політично-наукові статті, розвідки, дописи і т. п.

Передплата на рік \$4.00
Пиширай сейчас за слідуючим адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregor St.
Winnipeg, Man. — Canada.

Мені сподобався Ваш "Молот". Мене дуже дивує як то так смішно, а справу все скажено.

Я читаю вже другий рік і даю знаюмим читати. Так за те маєте 2 нових передплатники, котрих адреси подаю на другій сторіні. А за себе також плачу з гори на цей рік — 1923. То разом 6 доларів.

З жичливим привітом

Р. К.

III.

Вінніпег, Ман.

Дорогий Товаришу "Молот"!

Читаючи на твоїх сторінках, як то ти гатиш своїм обухом туло всю дрань, котра наївала на плачі всього працюючого народу і так вхопилася, як кліщами, — я маю надію, що якщо ми будемо мати "Молот" в своїх руках, то Й інші кліщі не втримаються під сильним ударом "Молота". Ми будемо той "Молот" у своїх руках так довго тримати поки не розібем всіх парантів на прах.

Тепер відівнююсь до Вас Товаришки робітниці: беріть той "Молот" до своїх мозолистих рук, ставаймо в ряди спільно з нашими товарищами, читаймо робітничу пресу, освідомляймося, бо свідомості едність і сила, а в єдності побідимо.

Остаюсь з товарицьким привітом,

М. Харчина.

IV.

Скрентон, Па. 14. лютого 1923.

Поважаний Тов. і співредактори "Молота":

Коротенькими словами привітаюся з Вами: Слава Ісусу до Вас. На що я сподіяюсь, що ми в невдовзі відповісте і пріншлемені "Молота" бо, я почавши з нинішим днем, 14-го лютого 1923 р., стаю передплатником "Молота" і при тій нагоді желаю "Молотові" передплатників в десятеро тільки, скільки діа пори маю.

Послаю цих пару слів на змінення держава, що не зломався.

В залученню посилаю \$2.00, як новий передплатник на рік 1923 з днем 14 лютого.

Остаюсь в згоді з тов. і очікую відворотної відповіді на цей лист і прошу прислати "Молота".

V.

Едвардсвіл, Па. 16/2. 1923.

Хвальна Редакція "Молота": —

Послаю Вам \$1.00 передплату на 6 місяців на "Молот", бо в цій місцевості нема нічого, тільки сама гниль, то самими "Вістями" не годен їх переконати. Отже при помочі "Молота" скоро можна буде дещо зробити.

Посідік не посыдайте, тільки якнайскоріше можете то пришійті мені "Молота", бо без него дуже скучно.

Здоровлю Вас дуже сердечно

—

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДЬ.**Питання.**

Дорогий "Молоте", прошу відповісти. Як такого чоловіка повинні мн звати, що він в імажині добрий, ворога не має, Хто тільки захоче — з нього користає: Чи ленкі фонди, чи зборки, чи бонди. Чи хрести чвероні, чи пралори чорні, — Всcoli помогає... Часом в картні грає; Як клічути до батлі — також не віткає. Як робігник просить на газету дати, Також пожертвує, щоби відвізтись. Одним словом кажу: з кожним він в скокі, Скаче, як телятко на грубім мотузі. Каке, що всьо знає й не хоче читати... Прошу відповісти як такого знати.

Незнайко.

Відповідь.

На питання твоє відповідь єдина:
Такий тип зоветься нещасна людина.
Тому, що він своїх поглядів не має, —

Кожний, хто лише хоче, з нього користає. Не може він бути — ані патріотом, ані іншим "отом", — хіба... що. Сам він дуже часто гриб собі копає: Плює і лапає, плює і лапає. Одно лиш він добре в своїм інтересі Зробить — як поможет робітничій пресі. Ал-еж бо коли він ще ще так хоре, що книжку й науку усе ігнорує, То трудно спастися йому від хоробри... Зовіть його, люде, як Вам до вподоби. Всезнайко.

Різак. Витаемо з новим гумором і дя-куем за матеріал. Пишіть ще.

Пет-шак. Одержалі я містимо, окрім одного. Дякуем. Пишіть дальше.

I. D. Віршик, як співаеться на нуту "Очарів небесний", добрий, але трохи за-острий, — може бути клопіт. Пробуйте дальше.

Колька, Судбург, Онт. Не надається.

Амо. Мімо того, що ми всіми силами старалися вратувати Ваш вірш від "кошкової смерті" — нам це не вдалося. Умер предсказаною смертю. Але Ви не сумуйте, а пишіть дальше, тільки не на такі "остри" теми.

Василь Крочак. Ви пишете, що хоті-ли-б якось чародійної книжки, звідки можна б довідатися, як грati в карты аби ви-грati, бо, кажете, маєте охоту грati в грощі, але не годен, — значить все програте.

Простите отже о пораду. Добре. На це ми маємо добру пораду. Слухайте отже!

Найдуще і пайєвінше, що Вас ніхто не обіграє в карты, це тоді, коли Ви перестанете грati. А коли запренаумеруете собі "Молота", то вигратете — як для розуму та для кишені. З того Вам буде подвійна користі. Спробуйте, а переконаетесь.

Ріжок. Браво Ріжок! Матерія одержали. "Божевільний" знамените. Пишіть більше. Желаемо гумору.

П. Цапар. Не буде поміщене, бо невідно написане. Пишіть чорним, не олівіцем. За те, що поміщуються дописи — платити не треба.

Правда. Незрозуміле. Пишіть ясніше. Але як щось таке, що не варта згадувати, то не чійте.

Товаришик, які прислали щонебудь до поміщення в "Молоті", але ще не бачать нічого поміщеного, ані не мають відповіді в цій рубриці, прохаемо бути терпеливими, позаяк в редакції є стільки тих матеріалів, що годі було всі переглянути ще перед виходом цього числа. Всьо мусить ждати своєї чергі.

ІНТЕРЕСНА КІНЖКА**"РЕВОЛЮЦІЯ І КОНТР-РЕВОЛЮЦІЯ НА УКРАЇНІ"**

Написана

Д. Петровським.
КОШТУЄ ЗО ЦЕНТІВ.

Замовлення шліть на адресу:

KULTURA PUBL. CO.
414 E. 9th St. New York, N. Y.

Пані Капіталістична Дипльоматія: — Тримайся мене, ти маленький Соціал-Зраднику, я маю показати тебе на світовій арені, як представника мас.

Соціал-Зрадник: — Але-ж я не маю жадних мас за собою, аби я міг їх представляти....

Пані Капіталістична Дипльоматія: — Це пусте! Ти-ж в дійсності не маєш представляти їх, але мене, бо я тобі так приказую.

ЗНАЄ.

Два парохіяне говорять з собою.

ПЕРШИЙ: — Ти знаєш, чому то ксьондза називають отцем духовним?

ДРУГИЙ: — Чому ні?

ПЕРШИЙ: — Ну, чому?

ДРУГИЙ: — Тому, що він дихає в чашу, — в ту ю, що причащає з неї людей.

I. O.

МОЖЕ ВІН І МАВ РАЦІЮ.

Пан злапав злодія в своїм по-кою і, покликавши свою жену, за-

питав:

— Що будемо з ним робити?

— Поучимо його як має жити справедливо, — відказала жена.

— А на те злодій:

— Дайте мені те, за чим я прийшов, то вже того не буду красти.

Петин.

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНІЙ ЧАСОПИС...

РІК V. Ч. 7.

1. КВІТНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. APRIL 1, 1923.

VOL. V. № 7.

Насильний шлюб.

"Аліянти віддали Сх. Галичину під ярмо Польщі".
(3 газет.)

Оттак то силують невісту
За цього вийти вітрогона.

Мабудь щасливо будуть жити,
Коли вже видно макогона.

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Подвіноке число	.10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукопис не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.

414 East 9-th Str.— New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy	.10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РІК V. Ч. 7.

1. КВІТНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

APRIL 1, 1923.

VOL. V. № 7.

Так воно на світі!

Що то воно на тім світі
Не діється нині?!
Дива, зміни, — зміни, дива —
У кожній країні!

В Америці панська кляса
Робить денні із ночі:
Прокуратурством хвалиться, —
Плює собі в очі.

Ї-ж преса стас дуба,
Комуністів лає, —
Атакує, провокує,
Злобу роздуває.

I немилых панам типів
Пакують за грани;
I хваляться "свободкою"
Пани "демократи".

Президент десь на Полудні
"Голфа" атакує;
На "Волл стріті" нові зиски
Калітал рахує.

Робітництво хитається,
Шукає дороги;
"Ліберти" паде до долу, —
Підемивають ноги.

Г Европі мають дива
Знов свої признаки:
"Лілі Націй" вже й не видно
З критичної мряки.

В Англії "соціалісти"
Прутуться до комізму:
Голосують, чи потрібно
В них соціалізму.

Короля вже і не чутти
(Певно миші з'їли!),
А міністри в парламентах
Ревуть аж попріли.

Франція у Рур-басейні
Німців "зцирує",
А пан Стінес тягне зиски, —
"На холоднеч дус".

В Італії десь фашісти
Хвости підігнули, —
Зате в Мексику їх пісню
Дико затягнули.

А в Росії попів судять
За сквернє діло:
Що пильнують — не народне —
Тільки своє тіло.

Легін трохи умучився
(Другі заступають),
А газети за кордоном
Похорон справляють.

Троцького теж поховали
(Чему пани раді!)

А тимчасом він... по смерти
Ще стоїть при владі!...

Дальше — рада аллянтів
Нову штуку втіла:
Галичину панський Польши
Б подарунку дала.

Петрушевич з того всього
Шише дальше "ноти"
І... рахує з Америки
Зелені банкноти...

В Америці патріоти
Свое діло знають:
"Який-би то фонд почати"? —
Знов усі думають.

Оттаке то на тім світі
Торочиться нині:
Дива, зміни, — зміни, дива —
У кождій країні!

Таран.

Амінь!

Так! Амінь!

Амінь жовто-блакитно-шовіністично-панському "Отченашові" наших патріотів.

Скінчилось!

І амінь сказали ті, до кого молилися.

Сказав сучасний бог.

Бог у трьох особах:

Бог отець Пуанкаре, Бог син Бонар Ло і Бог дух святий Муссоліні.

Не помогли молитви, панаходи, апелі, протести, просьби, телеграми і прочая і прочая.

Не помогли віденські каварні і вино та пиво, що пилось і п'ється по них.

Не помогла джерзісітська беззуба бабуня.

Надармо малювалась. Надармо вставляла зуби та подушки підкладала під груди, бажаючи приподобатися котрому з богів.

Плюнули вони на неї.

Польська шляхтичонка молодша. І мала природні груди а не підставлені.

Сх. Галичина дісталась їй.

А нафта бориславська — Пуанкаре.

А Петрушевичові і його братії — дуля під ніс.

Так, "Отченаш" скінчений.

Довгенько його говорили.

Дорого він був оплачений.

Фондами, бондами, негайною помоччю, сиротою Івасем, "Українським днем", філіадельфійським дзвоном.

І вкінці: "Амінь!".

"Пропала надія, забилося серце і фондові не буде вже більш.

Петрушевич не зістав президентом.

Замість Сх. Галичини зістало для Петрушевича тільки: "Дрррр..."

Що мав те й осталось.

Не рахуючи порожніх пляшок та обшарпаних портфелів.

Більшовики не пророки, а правду казали.

Вони казали, що від пана треба не просити, а при помочи робітничо-селянського кулака викинути його зі Сх. Галичини.

Але на це нездібний Петрушевич!!!

Він такий самий пташок, як перший ліпший польський шляхтич.

Між ними ріжниця тільки та, — що польський шляхтич покриває голову здохлою куркою,

А Петрушевич жовто-блакитним гноєм.

Art Young.

Закони — як павутиння: приготовані для мух і іншого рода малих комах. Але великий паразит свободно через них переходить.

НА ВИСТАВІ ШТУКИ М. ГОРКОГО "НА ДНЕ".

Перший глядач (Українець): — Бачиш он там, на сцені, того "барона"? Це чистий тип нашого самозванчого галицького "президента" Петрушевича!

Другий глядач (також Українець): — Так, але не так.

Перший глядач: — Чому-ж? Він же зовсім відповідає цему — і ростом і... і... навіть тим, що йому саме цю щось в голові "не те"...

Другий глядач: — Так, це праправда, але все-ж ріжниця між ними є, і то веліка.

Перший глядач: — Ну, яка?

Другий глядач: — Просто така ріжниця, — що "барон" був богачем, але зістав дідом, а "президент" був дідом, але збогатився грішми бідних темних робітників в Америці.

ПЕРЕДПЛАТА "МОЛОТА"

виносить:

на рік 2.00, на пів року 1.00.

АДРЕСА "МОЛОТА":

Molot Co.

414 E. 9th St. New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

БАМБІС
РОДИННІ БІОГРАФІЇ
НЕНАЖЕРЛІВСЬКИХ

Розгортаємо осьтут перед вами біографію найбогатшої фамілії села Шкіродери, чорнодушного повіту, в Галичині.

Усіх членів тої родини є міхами, і ми по одному постараемось представити їх в цій колумні як зразок галицького куркулячого насіння.

Перший: Штифан Ненажерлівський, голова родини і самий лучший тип. Родився ще тоді, коли галицьким селом ряда невибраний виконавчий комітет з трьох осіб: попа, дідича і коршмаря. Батько Штифана також брав не малу участь у всьому, так як він ввозив горівку з міста до коршми і був старшим братом в церкви, аж доки не украв суплікаційних дзвінків для своїх залубень.

Самий Штифан був чоловіком широкої думки тому, що мав широке поле. Був поряднім газдою, хоч не можна-б його брати за примир. Вікти в чоботях зміняв що найменше раз в рік, і то лише тоді, коли награбав на громадській дорозі солому на віхти. Свою солому продавав до антики. Онуці носив лиш тоді, коли зловив у своїх бараბолях якого конюха і стягнув з нього штани. Решту мундуру у нього не було — були лати — вертикальні, горизонтальні і паралельні.

Маєток свій придбав так: Від батька дістав двадцять моргів поля, чотирі кінських скелетони, і п'ять хвостів рогатини (хвостів тому, бо більш нічого з тої рогатини не було видно, така була худа); дістав десять овець, але без вовни, бо батько постриг був вівці з корінем; дістав також увесь інвентар, з блохами включно.

Решту маєтку допоміг йому бог взяти з двох сиріт по далекому кревному. Взяв він від них десять моргів поля і дитячу свободу. З поля він збирав і зате мав утримувати сироти. Однак воно все так виходило, що сироти хотіли працювати на своє утримання від п'ятого рано до десятої ввечер. Штифан дуже цінів ту запопадливість сиріт і щороку купував Івасеві червоний пояс з жовтими капсулями на дірках, а Марисі лікоть перкало на спідничку. Пізніше Штифан роз-

числив, що того було за богато, і більше не купував, але сироти вневдовзі потім одно по другому забрались туди де не носять поясів ні спідниць.

При Штифанові остали десять моргів поля, що разом робило тридцять. Чотири скибі приорав Штифан ще пізніше від однієї вдови, которая не уміла міряти истоком поля і по инні-день не згадала.

Оце такий був Штифан Ненажерлівський.

(Дальше буде).

НЕПОРОЗУМІННЯ.

До редакції одного тижневика вбігає співробітник і питає з поспіхом:

— Ну, редакторе, а вам коли кінець?! Завтра?

— Шо ти, чоловіче, здурові? — пробуроміт редактор. Ти думаєш, що мене завтра вхопить, чи що?!

— Та-а-а ні, — замінявся співробітник, — я не про те. Я питаю, коли поспідній день, що можна ще матеріалу дати для часопису...

— О-о-о! Так бо й кажи, — протягнув з усмішкою редактор. А то я думав, що ти мене на кладовище пакуеш завтра.

Бум-бум.

Як виглядає "З. У. Н. Р." і ми в ній.

(Кореспонденція з Місця, від нашого нового кореспондента).

В наслідок тяжких економічних умовні життя — я покинув ваш проклятий світ з надією на чудесні слова наших попів і опинився тепер в нечуваній тяжкій тюрмі.

Коли явився перед брамою раю мене спітав св: Петро о візо від папи римського, яке нині не так легко дістати. Остаточно поселився я в "З. У. Н. Р." на Місця, про яку довідався я будучи ще на землі, і так з неласки я тут заблукався та при тій нагоді описую тутешнє положення:

Тюрем тут переповнені ще більше як у Сх. Галичині під Польщою, а сидять в них тільки робітники та сільська біднота за "зраду вітчини".

Спущошеним краєм верхово-дять лише самі посілаки Петрушевича, бо головний уряд, чорт знає, — десь там у Відні.

Тут між арештованими замітив я двох Українців. Один з них тяжко відхилюється із сказав:

— Так нам треба за наші гроші! Я думав, що буду хоч возьним у ріднім краю, — а тепер здихаю як собака!

Підслухавши такі слова присту-

ХТО ДУРНІШІЙ.

Питав учитель хлопчину:

— "Слухай ти, Аркадій, Скажи, хто є найдурніший У нашій громаді?"

А хлопчина круголицій, Як той місяць повний, Встав тай каке: — "Є ним наш дядя Й наш отець духовний".

А учитель знов питав:

— "Як-же ти думаєш? Чому якраз дяка й попа Дурними вважаеш?"

— "Тому, каже, їх за таких Тeper uважаю, Bo вже про них такий погляд Iz практики маю.

Скажу вам одну пригоду, Що ви лучше знали, — Як то мої мама вмерли, I як їх ховали.

Тоді люде всі плакали I гірко ридали, A егомосць разом з дяком — Як дурні співали".

К. Біжик.

пив я до них і питаю:

— Ви з Америки?

— Так, — відповідають сумно.

— Мабуть ліпше жилося вам колись? — глузуючи питаю.

— Розуміється, що не так я тут, — з жалем відповідають. Буваю на весіллю, чи на яких хрестинах, хоч купайся в самогонці, коли чоловік наварить собі на яке діло.

— Ов! То наші Українці такі про мислові люди, що самі уміють варити горівку? — питаю здивовані.

— А хто-ж! — гордо відповідають. Хиба-ж чоловік нині такий дурний, як був колись?

— Це мусить бути велика штука? — з цікавості питаю.

— Чудак! — хиба ви не знаете?

— Ви звідки? — питають мене.

— З Відня — з соромом відповідаю.

— Пречинь у Відні є много у країнців. А як там у них яке діло відбувається, без самогонки?

— На сухо! — кажу. Було коли зайду до якого українського товариства: чи то до "Єдності", чи до "Зорі", або до "Родини", то

НЕМОЖЛИВО:

Щоби віруючі в лігу націй не попали до божевільного дому.

Щоби повішений не показав язи-
ка катові.

Щоби Петрушевичами бонда-
ми не бавились діти.

Щоби піп вірив в евангеліє.

Щобі буржуазія не роззброюва-
лась на... папері.

Щоби в Америці була інша сво-
бода окрім бронзової.

Щоби Гардінг приказав депорту-
вати собачку своєї жени.

Щоби Пуанкаре, що надувся як
жаба, не лопнув.

Щоби Муссоліні приходив на за-
сідання парламенту без бритви.

Щоби Пілсудський не прірвався,
коли засне біги від "моржа до
моржа".

Щоби редактори бабуні вірили
в те про що пишуть.

Щоби папа римський сказав, що
він чоловік.

Щоби прогібція обійшлась без
мідних кітів.

Щоби в Нью Йорку не вживати
англійської солі.

Щоби "Молот" бив робітників,
а дядько Микола вірив в буржу-
азну демократію.

Дядько Микола.

ЗАНЯТТЯ.

— З чого ти тепер живеш?
— Я продаю старі фляшки.
— Так! А звідки дістаеш так ба-
гато фляшок?
— Я купую повні і випиваю.

ЗАПІЗНЕННЯ.

ГІСТЬ: Коли дістану те молоко,
що я замовив?

СЛУЖНИЦЯ: За десять мінут, бо
тепер якраз воду замкнули.

Л. Д. Д. Г.

"ДІЯЛЬНІСТЬ ВИБРАНЦІВ НАРОДУ".

Art Young.

Перший міністер: Скажи мені, Чалий, що я маю робити тоді, коли я не знаю що робити?

Другий міністер: Роби те, що й я. Не роби нічого.

ДОСЛІВНЕ РОЗУМІННЯ.

Мати: — Ти, доню, вже нівроку
загналася в літа, — час тобі му-
жа мати...

Дочка: — Добре, мамо, щоби
вволити вашу волю — я годжуся.
Але скажіть мені чиого мужа я
маю взяти?

віде не побачу інших напітків о-
крім крахлю, і того не багато, тіль-
ки деято тримає одну і ту саму
фляшку перед собою через цілій
час, щоб не сидіти перед голим
столом.

— Ну, але хоч галі мусять бу-
ти порядні? — питаютъ.

— Та де там порядні! Підземний
льох, де стояли колись, за "до-
бріх" часів, бочки з пивом. Коли
перший раз заходив я туди, то на-
віть не сподівався, що там може
хтось бути, якби не почув га-
ласу, від якого гуділо наче в улі,
та чуті було твердого гопака ви-
биваного об цементову підлогу.

— Ну, а президента Петрушеви-
ча бачили там? — дальше питати-
вуть.

— Ере!.. Петрушевич ніколи не
виходить зі свого готелю. Де-ж
би він ліз до такого льоху між
"хлопів", що тереблять "коломий-
ку". Нераз було коли заглянути до
готелю, в котрім наші пани днучуть
і ночують, то надивлюся мов у
цирку. А вони — з такими розпу-
нициями як і самі — п'ять, гуляють,
тільки видно, що чуприни попід
сук'ят мигають...

Ну, і гуляють-же, гуляють!.. Ко-
ли утомлений наш монарх сяде за
стіл зі своїми "міністрами", то
кельнер, услугуючи під час моя-
ля, носячи їм дорогі напітки,

без того пляним, що ледви головава-
ми поводять. Але проте памятаю-
ть як лаяти більшовіків. Блючу
об стіл шклянками, говорять: "По-
ра, щоби вони покінчилися на все
отті більшовики, бо через них ми
жебраючими панами поробилися!"

Бували вже й такі случаї, що ко-
ли не пришли на час з Америки
гроши, то тоді наш пан іде і шепче
рестораторові до уха:

— "Дайте на борг, а ні то шта-
ни лишаю в заставі".

Але опісля гроші знову приходи-
ли і наші пани знову гуляли...

Коли я так говорив, двері відчини-
лися і до келії знову приведено
вісім осіб.

На тім ми й скінчили. Я сказав,
що завтра буду до Америки писа-
ти про це нещасти і т. д.

Коли ключник вийшов, то між на-
ми знову інша бесіда зачалась у
келії.

— Що нового у світі? — питаемо
свіжих людей.

— Багато. Ви чули, — говорять,
— що Петрушевич хоче Віденсь за-
бирати сюди.

— Як? — здивовано питаемо.

— Такі механіки вже знайшли-
ся, що вони його заберуть за до-
брі гроши.

Дальше говорять:

— Почисліть самі скільки буде
купувати та штука. Кожда

сюди коштує 14.583 корон і 33 со-
ти. З того решта (800 кор.) зі-
стается на народні ціли.

Почисліть від кождої милі сюди
згадану ціну і замініть в доларах (1 долар — 70.000 корон) — тоді
довідатесь яку суму має зібрати
Др. Назарук в Америці.

Як воно удастся, — то я не знаю;
одно тільки знаю, що не так легко
я Петлюрі з міхом.

На другий день подає мені У-
країнець картку і просить, щоби я
вложив до свого листа. Картка бу-
ла до Філадельфії, в котрій пише:

"Слава і Сусі христу дорогий
куми т думайши, жи до раю так
легко дістatisя як думали у фі-
ляндські — умреш то увидиш
пак" і т. д.

Листа цого передаю на пошту, але
ніхто його не буде цензурувати то-
му, що тут мало хто грамотний, бо
краєм порядкуют лише ті, котрі
були у Бразилії.

Буду вже кінчити цого листа, бо
й так вже довгий, як у вашого
Лотка уха. Коли вирвусь на "волю"
— ще дещо іншого напишу про
тутешні злодійства, а до мене хто
хоче писати, то хай пише на слі-
дувочу адресу:

Микита Трьоногий

"З. У. Н. Р."

Original from

Posta Xmaria,

University of Illinois АІСЯЦЬ.

URBANA-CHAMPAIGN

БАЙКИ НАВИВОРІТ.

Ну, й життя!

(Малий фейлетон.)

Усього тільки й було тих міжнародних конференцій, “мирових”, сказати-би, конференцій, двадцять сім (27), а подивіться, які наслідки...

Франція гарбає Німеччину. Уже й Ессен, уже й Бохум “контрлює”...

Греція готується до збройного захвату Східної Тракії...

Литва напала на Німеччину, захопила Мемель і посувается далі...

Польща виробляє пляя нападу на Східні Німецькі області.

Виступ Англії й Франції проти Літви.

— Не лізь, мовляв, а то нам не хопить...

Румунія смалить по Угорщині й кричить, що угорський загін перешов румунський кордон біля Араде... По інших прикордонних місцях з’осереджується угорське військо...

“Мала купа — подай ще!”

Та й допомій, тепер що вони робиться...

РАЗ, ДВА, ТРИ!...

Вчила мати
Свого сина
Рахувати
І казала —
Говорила:
Раз, два, три...

Син учився
Яйця красти,
Ізпід курки
Вибирати,
І казав теж:
Раз, два, три...

Батько в шинку
Пив горівку;
По келішку
Потягав
І казав:
Раз, два, три...

Патріоти жовто-сії
Відмумують
Ріжні фонди
І рахують
За порядком:
Раз, два, три...

Кельнер гроши
У готелю
За шампана
Бере смирно
І рахує:
Раз, два, три...

Сліпий піп
Доми купує
І на себе
“Табелює”
Та рахує:
Раз, два, три...

Петрушевич
Десь у Відні
Зі шваграми
Бенкетує,
А доляри із кишені:
Раз, два, три...

В “Малопольсьце”
Польська пані
Все мишкує —
Сотні шибениць будує
І рахує:
Раз, два, три...

Аліянти —
Ради радять,
На робітників
Громадять
Нові штуки:
Раз, два, три...

Але, кажуть, —
За ті штуки
Люд робочий
Візьме буку
І панам буде числити:
Раз! Два!! Три!!!

Галов, рахувати, тай, вважаєти, гариду!

Дорогі лянцмани, рахувати, тай всі решта робітники. Вважаєти, і-кос іхав я на моїй планеті понад саму, рахувати, землю. Так чогос мині забаглоси подивитиси ци у вас там же, рахувати, починає весна, ци ні.

Інц я так, вважаєти, приглідаю-
си в долину, рахувати, тай вижу ек
люди по полях збирають курузу тай
орють поле. Чогос воно мині зроби-
лоси ни мудро в голові ек я то побачив,
бо, рахувати, знаю жи при
кінци марце, рахувати, на поля
еще ніц нима хиба лише кули гно-
ю.

Думаю, може чесом воно зміни-
лоси на землі, відколи я, рахувати,
звідти забрався, а може я календар
до гори ногами читав, бо інакше
ни орали-би люди тай ни збирали-
би курузі в марцю.

Пригадую собі жи ек я був еще
на вашій, рахувати, землі, то в
марцю на дворі еще нікто ни бу-

вав, лиш коти студіювали псальми
царя Давида на дахах, і пси, раху-
вати, женилиси. А от в поля то ні-
хто май еще ни робив.

Тай, вважаєти, мене обхопила ту-
га старого человека, жи то на ста-
рість все желує за молодостев, тай
я і собі почав тужити за тими ча-
сами, коли світ тримався стародав-
ного звичаю, коли марець був для
пісів і котів марцевих лошат, а не
для збирання курузів рахувати.

Чогос мині здавалоси жи приро-
да також починає революцію, коли
таку штуку показує.

Інц я собі сиджу на краю меї,
рахувати планети, ноги звісивим в
порожню, а ліктими сперимси, раху-
вати, на траві (бо у нас на Марсі,
вважаєти, трава і цвіти ніколи ни
переведеться,) тай, рахувати, ду-
маю.

Аж підходить до мене ікийс Мар-
сіянин, рахувати, тай загленув жи
я, рахувати, чос задумався, тай кає:
“Що за проблі з вами, Шпичко?”

А я, вважаєти, воловідаю іму то-
ту комедію з марцем, тай показаю
іму тих, рахувати, людий, жи на
полю робле.

А він кає:

“Шур, Шпичко, там типер почина-
ється восінн, то й пора, рахувати,
на такі роботи.”

А я кау: “Ай! Воно хиба таки
правда, жи природа на землі змі-
нилася?”

Марсіянин, вважаєти, розсмієви, тай
присів коло мени, тай кає:

“Вам, Шпичко, в голові зміни-
лоси, а ни де инде. Хиба-ж ни бачи-
ти, жи ми над полудневов, раху-
вати, півкулев?”

Я, вважаєти, лиш слину проковт-
нув, таким зніековів. Али, жиби, раху-
вати, ни показати, жи я подаю-
си, взвів я тай кау:

“Вел, кау, я ни міг знати ци ми
по північним боці рівника, ци по
полудневім, рахувати; тай кау, то-
му мені в голові, рахувати, поми-
китилосі”.

А Марсіянин лиш, рахувати, ву-
сом моргнув.

Інц пливемо ми собі дальше по
вселеній, тай я здрімавси. Коли,
рахувати, пробудився, то Марсіянин
на вже, вважаєти, ни було, тай,
вважаєти була чорна ніч.

А, вважаєти воно таки файні
мандрівки вночі, рахувати, по-
межі звізді, і я, вважаєти, закуїв
свою файку, тай розглядаюси.

Моя, рахувати, планета перепер-
ласи вже, вважаєти на другий бік
рівника, ніби рахувати, той на ко-
трім ви, дорогі лянцмани жиєти, і
я вигівим вже, рахувати, сніги на
вашій землі.

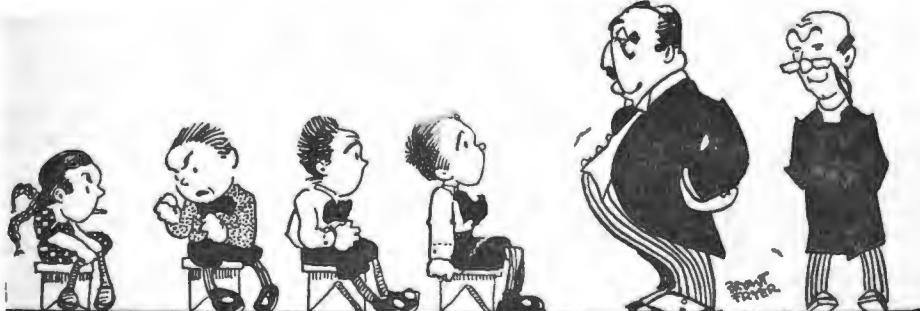
Нарац дивлюси, а передімнов, раху-
вати, таки попри мене суне та,
вважаєти, планета, на котрій попи-
каут жи в небесний рай. Я, вважає-
ти, приглідаюсь близше, а на тій,
рахувати, планеті стоять ікіс ніби
польські гузари, з величезними кри-
лами, тай шос робле.

Я, вважаєти, глип суди туди, а
вони пускають сніг на землю, раху-
вати. І то вам кау, вони до того
ни аби іку машинерію мают. Сто-
їт, вважаєти іден такий гузар на
самім березі планети тай трісе з
рукавів сніг на долину, ніби на зем-
лю. А другий, вважаєти стоїт з за-
ду і шуфлев насипає сніг тому
першому за ковнір, рахувати, звід-
ки той сніг сплеси в рукаві.

Інц я трохи посміяви з тої, раху-
вати, комедії, тай попливим да-
лі, бо дуже хтів, рахувати, спати.

Тримайтиси, рахувати цупко.
Ваш Хведір Шпичка.

ПОРАДИ ПАНА КРОВОПІЙЦЯ.

Міліонер пан Генрі Кровопієць оповідає дітям у парохіяльній школі, як то можна зро-
битися богатим чоловіком, вказуючи за примір: жити згідно з панським законом, практикуючи
справедливість, послухавши, послідовність і — миття зусім по закону.

Кривульки.

Зібрали українські долярові патріоти двадцять сім тисяч доларів, завязали мішок, а філадельфійська "Америка" каже: "Ще не кінець!... Ми, значить Редакція газети, — каже тая "Америка" — не можемо в цій справі вже нічого писати ні накликувати. Прямо брак аргументів" (Ми це знаємо! — зам. скл.). Але — пintaє "Америка" своїх читачів — "що буде з рідним краєм? Що буде, ми не можемо на протязі тижня доскладати смішно (sic!) малої суми, бо всього 2.200 дол.?"

Вел! — скажемо ми, робітники, — як вам так, панове від "Америки", смішно за 2.200 доларів, то чому не зложите самі, але дре-те очі укр. робітникам?

* * *

Читаемо в пресі, що патріотична організація "Об'єднання" (шопка, яка має свій осідок у Філадельфії) вислала нову чоловітню до Ради Амбасадорів (цебто до аліянтів), в котрій говорить: "Рішенне Вашої Ради, віддати Галичину Польщі, викликало небувале обурення серед українських кольоній в Злучених Державах".

Забуло "Об'єднання" додати, що те обурення звернене в першій мірі проти патріотичних укр. лідерів за те, що вони все служили по собачому аліянтській братії.

* * *

Десь там у Чехословаччині є так зване товариство, чи організація "Самопоміч". Члени тієї організації мало зі шкіри не вилізуть — так боронять іхнього безліччества диктатора Петрушевича, а за те уперто (як безроги) домагаються

помочи від американських робітників.

І дивно воно! Коли "Самопоміч", то чому отті виродки самі собі не поможуть?...

* * *

А "Америка" ще ось що пише: "Зачуваємо, що Др. Мишуга виріздити до Європи, щоби здати звіт зі своєї дотеперішньої праці, по чим має вернути знова на свою позицію у Вашингтоні".

Дивно! Хиба між Вашингтоном, а Віднем почта не курсує, що пан Мишуга мусить їхати особисто здавати звіт? Видно, що любить пан Мишуга возитися (за чужі гроші! — зам. скл.).

* * *

Пише також "Америка" аби дати панови Мишудзі "Дар Любові" — цебто багато грошей, бо, каже, "знаємо, що він не мав з чого зложити собі під час свого побуту у Вашингтоні"...

А хто то сковав щість тисяч долярів до банку, панове редактори "Америки"?

* * *

Телеграма з Парижа доносить, що Франція вже і жінки хоче брати до війська. А знаєте що є цему причиною? Телеграма доносить, що після числення французьких часописів є тепер в цілій Європі 25,000,000 більше жінок як мужчин, і в самій Франції на кожних 1.000 мужчин припадає 1093 жінок. Отже на випадок, коли-б вибудухна тепер війна — в ній жінки мусять рішучо брати активну участь, яко живніри.

Шо то значить цивілізована країна! Забагато жінок — починає війну і гайдя на фронт! Подвійна користь: і жінок уменшиться і зиски панам прибльшаться. Так само практикується і з мужчинами.

Чи вже знаєте нашо провадяться війни?

Митар.

ГОСПОДАР І РОБІТНИК.

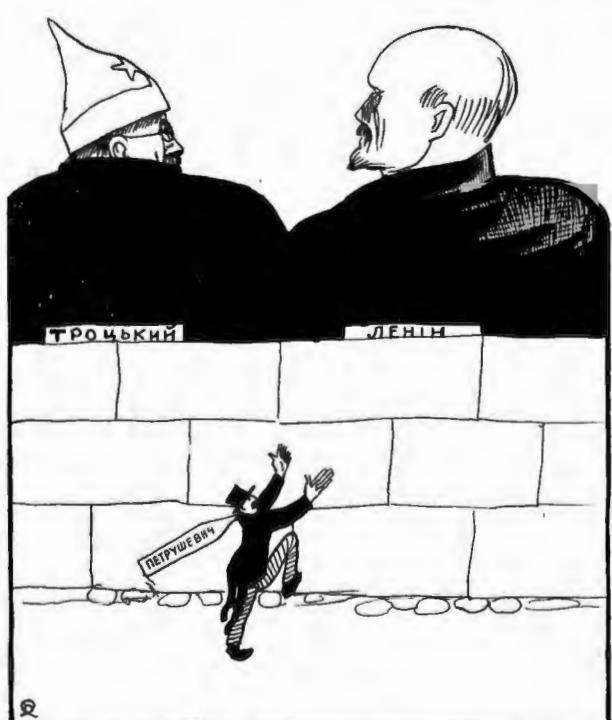
Господар каже до свого робітника:

— Тай смачні потрави я сьогодні мав! Так наївся, що лиш воду піпваю цілій день...

Робітник не довго думаючи (тому що був голоден і жулудок слав одну телеграму за другою) лише усміхнувся до господаря іронічно таї каке:

— А я цілій день такий голодний, — лише слинку ковтаю та ковтаю! А як ви нагадали мені, що ви смачно наїлись сьодня, то в мене аж в роті посохло, ну, й сlinи більше не треба ковтати.

С. А-н.

Петрушевич: Ленін і Троцький! Позвольте мені післати ваших послів до мене в Москву..

Google

Попсована вивіска, ще й пара дуль!

ВІН ЗНАЄ.

В.: — Іване! Я чув, що ти багато дечого знаєш... Чи не сказав-би ти мені, чого Французи зайшли в Німеччину аж за Райн?

І.: — О-о-о! А ти хиба ще й досі не знаєш?

В.: — Та ні!

І.: — А я давно знат, що так буде.

В.: — Невже?

І.: — Та цого й мала дитина могла сподіватись.

В.: — Ну, то скажи й мені, чому?

І.: — Слухай! Не знаю, може ти чув як Німці перед війною отту славну пісню дуже часто співали: "Суньте віє суди, народи, на німецький берег Райна..." Французи були-б давно прийшли, але як знаєш,

війна була на перешкоді. Ну, а тепер війни нема, Французи собі надали, а не маючи нічого іншого до роботи, взяли тай прийшли.

В.: — О, як так, то певно! Чому-б нейти як кличути?

І.: — А ти гадав як?...

І. Д. Д. Г.

НАЙЛУЧША ПРИСЛУГА.

В часі одної кампанії за позичкою на патріотичні цілі держава розіслала своїх найздібніших бесідників по усіх містах. На площі в одному такому місті говорив один бесідник. Видно було, що бесідник уже не раз і не два виголошував подібну промову, бо вже навіть говорив із заплющеними очима. Розуміється, так був захоплений своєю красною бесідою, що нічого й

не бачив кругом себе. Коли скінчив говорити і розплющив очі, то на превелике здивування, побачив, що публіка вся розійшлася і тільки остався один одніокий якийсь чоловік. Бесідник був тим зворушений і звернувся до того незнаного чоловіка зі слідчими словами:

— Дякую тобі, любий мій приятель незнаний, що хоч ти один потрапив зрозуміти і вислухати мене до кінця! Чим-же я можу віддячитись? Чим прислужитись тобі за це?

На те чоловік відповів:

— Нічого я від тебе не вимагаю надзвичайного, тільки прохajo — вислухай ти мене... Я також бесідник і мене прислали сюди говорити...

Чути:

Чути, що аліянти будуть знова скликати нову конференцію, — але тепер уже будуть наперед назначувати день закінчення (неудачі) а потім розпочаття.

Чути, що на тій конференції, аліянти будуть о 24 години вперед накручувати свої годинники, щоб тим зпізнати більшовиків.

Чути, що більшовики собі з того нічо не роблять, а тільки сміються, бо вони завсіди пару місяців наперед знають, чим тій конференції скінчиться.

Чути, що драб-я (чи то грабя) Шептуха хоче іхати знов до Америки на свіжий воздух і тепер уже дістав благословення в ту важну путь від папи рий-мського.

Чути, що Шептуха тому хоче іхати до Америки бо має за-спалення і сухоти у всіх кишениях і в жи-воті.

Чути, що в Америці росте зелена

трава, котра йому так помагає, немов його бог чудо йому зробив, то думає, що й на цей раз йому поможет.

Чути, що йому там скорше помогуть гнилі яйця.

Чути, що Французи хоч обс. і засіли Рур, то гроший однако від Німців не дістануть.

Чути, що французькі імперіялісти і німецькі капіталісти так довго будуть сперечатись над Рур-басейном, доки не возьмуть комуністи уряди у свої руки.

Чути, що французький бааран індустрії Люби-зак (з грішми) хоче уже дати свою спільнокомітету Стінесові 45% усіх доходів.

Чути, що Стінес, згодився би і за тих сорок, що мав, коли-б міг лише хто усю цю заверуху завернути.

Чути, що Вош казав, що так само як його військо стріляє тепер в робітників, робітники незадовго будуть стріляти в него і компанію.

Чути, що німецькі комуністи без стрілів виграють на цілій лінії (при виборах до фабричних рад).

Чути, що німецькі соціялісти зі страху беруть свою улюблену маску патріотизму і ховаються під капіталістичне покривало.

Чути, що в скоро всесвітній пролетарят забере все в свої руки.

I. D. D. G.

ПАТРІОТАМ НА РОЗУМ.

(Порада, як заокруглити 30.000 на "Не... поміч").

Моя порада, хоч трохи запізно, але на всякий случай може пригодитися "нашими" патріотам, бо тільки в той спосіб їм удасться зібрати 30.000 на фонд "не помочи" і... виконати пляні уложені народними неробами.

Пітаете, як це зробити?

Ось як!

Склікати з'їзд усіх укр. попів зі Злучених Держав і Канада, а також усіх патріотичних лідерів і рівночасно самозванче "Галицьке Представництво". З'їзд мав-би відбутися "між небом і землею", на знак того, що й самий уряд Петрушевича висить тепер у воздухі. Кожний з учасників з'їзду мавби нести на плечах таблицю з написом: "Шукаємо 2.200 дураків, які дали-б добровільно по п'ять доларів на купно дому для Петрушевича у Відні, а також і для його швагрів, що розбрілись поза кордон совісти і людського почуття".

Коли вже такі формальності будуть пороблені, тоді усі тій лідері і попи нехай — таки там, у воздухі — піднімуть великий рейвах, виголошуючи ті самі слова, що на таблиці, і — станеться чудо, — чудо, якого світ не бачив! Над іхніми головами (а може тільки в головах?) зазелені доларями, як трава в маю. І не треба буде більше мазати, що за 18, чи за 17, чи за тільки то і тільки днів кінчиться погоня за доларами; не треба буде панахид по церквах; не треба шукати 2.200 дураків; не треба сорому на себе брати, чи то комусь накидати перед світом, чи перед "рідним краєм".

Отце і вся порада грошотам, чи
Опікунам патріотам.

Лагодівський.

Всі хижаки порозявляли рота:

— Гульк —

У пашці у французької акули
Ісchez кусман німецьких земель.
Коли це зирк — нова робота:

Курдупель з Ковна — тягне Мемель...

— Куди?! Помалу!...

— Ти звідкіля?!

Злякався хижакоч: піймали...

Кругом — одні звіри, нікого із людей

— "Ta я".... — плете — "в ім'я

Ідей

Того... Інтернаціоналу"....

Що буржуа — всі мають пашу інсажерну
Звичайно пишуть це відозви Комінтерну,
Але (мовляв один)

— "При чому справедливість, коли річ іде про
карасін?..."

Digitized by Google

Валер Проноза.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

НАВІТЬ СВІЧКОГАС НАСМІЯВСЯ НАД ПОПОМ.

Одного разу свічкогас православної (буковинської) церкви виплив кілька чарок “саморобленої” тай за хотілось йому посміятысь над попом.

— Чи ви знаєте пане-оче, що моя кітка мала семеро котят? — каже він.

Піп (зі злостею): — А що мене обходять ваші котята?

Свічкогас: — Та не сердьтесь отче! Мені вас жаль що вам увірвалось тих зелених. Було колись вам жилося як у бога за дверима. Бу-

ло хрестини за хрестинами, несли вам “зелені” до хати, а тепер — ані ду-ду! Ніхто не несе дітей до вас хрестити. Люди більше не вірють в такі дурниці. Але мені вас пане-отче стало жалко, що ви і на палляницю цього місяця не заробили, то от ходіть тай охрестите мої котята, я вам заплачу, тай ще угощу вас “саморобленою”.

Піп ще гірше розлютився тай каже:

— Вам жарти в голові, а нам, по пам, до плачу приходить... До цих пор з нас чужі сміялися, а тепер смиються і свої, навіть свічкогаси!

С. А-н.

ЗРАДИВСЯ.

Здібалися два знакомі, Звиталися мило; Каже один до другого: — “Скажи но, Гаврило, Чому твої так чоботи Скриплять, хоч мащені? Це вже певно оттак на знак, Що не заплачені?...”

А Гаврило відізвався:

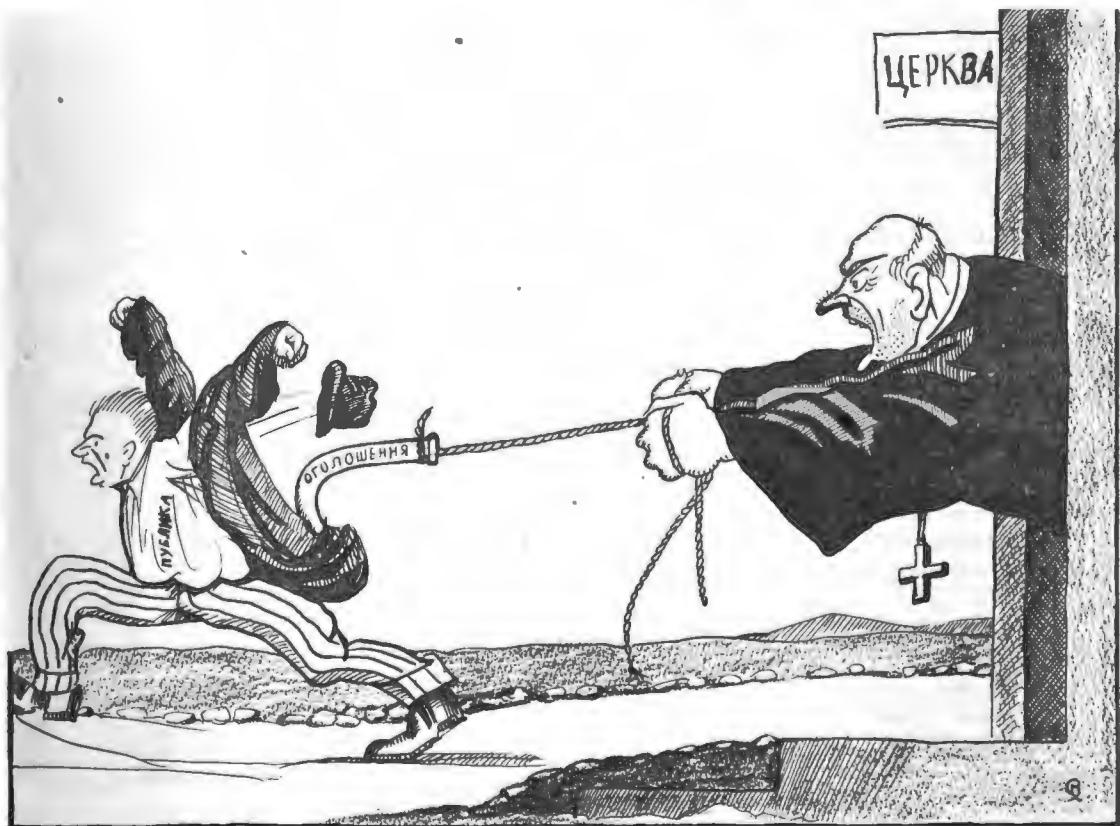
— “Слухай ти, Базельку, А чому не скрипить судут, Ані камізелька?”

К. Біжик.

Релігійний бізнес.

“Американські попи збиряють по церквах гроши, щоби оголошенням в газетах затягти публіку в церкву”.

3 газет.

В церкві пусто. Піп уже
Лиш говорить до свічок;
Тож задумав він побудувати
Нові “чада” на гачок

Але публіка не з тих,
Пізнає уже біду;
Каже: Лиш у я полу,
А до церкви не піду!

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

СЛОВО ВІД НОВОГО РЕДАКТОРА

Довідуюсь, що др. Ол. Сушко зістав новим редактором “Канадійського Українця” (колишнього “К. Русина”).

От і попав! Шукав, блукав бити-ми стежками та темними нетрами і глухими ярами, аж врешті опять у багнюку заліз.

— Дивлюсь, каже, котиться мій віз і мороз сріблиць мій темний волос. І опять вертаю на праву до рогу і стаю до своєї давної роботи з тою глибокою вірою в моїм серці (чи в багні?), що ви мої вірні други та читачі “К. У.” простиші мої вольні і не вольні прогрішіння (чуть не вимовив: А-міни!), які я поповнив протягом останніх років, і поможете двигнути високо, високо синьо-жовтій стяг нашої католицької римської, італійської церкви, на котрім видніють ключі за нашу святі церкву, за святого папу, за святі макарони і за святі клюски (з сиром чи без). Тож спільно всі — ложки в руки і гайда ді боротьби, поки не буде миска порожня! Відтак помодімось за наші ідеали і за долю попів, дяків, паламарів і взагалі усіх, що не хочуть працювати. Амінь.

С. Н. Джурівський.

ЧИ СПРАВДІ?

ПЕРШИЙ: Скажи мені, що це такого є, що я так часто змерзаю в ноги?

ДРУГИЙ: Не знаєш? От тобі й на! Та це-ж звісно чому. Ти, бач, дуже довгий, тай ноги в тебе, нівроку, як копаниці. Тому, отже, заки тепла кров від серця дійде до ніг, то так і охолодиться, тай не може гріти, як слід!

Бум-бум.

ПОШУКУВАННЯ.

Абсольвент людового університету в Нью Йорку пошукує посади як учителя. Маю усі кваліфікації для школи без учнівників. Від довошого часу я учив блоки скакати. Спеціалізуєсь в питаннях патріотичності і гастро-лігії; учу також новий предмет — фашізм. Голоситись до:

Професор І. ДЮТ.
Іст Сайд, Нью Йорк.

Хто знайшов пів унції моєго мізку? Був занінений в кілька ріжкових укр. газет і чуття його було сильно стухлиною. Загубився десь в дорозі між Скрантоном а Тарненом, тіє Вашингтон. За звернення дам належить нагороду. Голоситись до:

Містер РИПИНДЯ
с/о Українців Нью Йорк

З ПАЛИЦЕЮ НЕМА ШО БОЯТИСЬ.

Не казав я це ні кому,
Бо й сором казати;
Але тепер — хоч не хочу,
А мушу призватись.
Скажу я вам чисту правду
Із життя своєго:
Мав я жінку молоду,
Ще й гарну до того.
Яке життя мав я з нею —
Хто мені признає?
Через кого мав я клопіт —
Кождий із вас знає.
Тільки сонце було задіе
І почне смеркатись, —
Піп із ліса, як ватажок,
Тай до мої хати.
За слідами і я за ним
Аж до сіній суну,
І за дверми я полову
Палицю зустрінув.
Взяя я палицю у руки
Тай нарозумився, —
До попаді тоді з нею
Я сміло пустився.
Прийшов, звісно, тай жартую
Як старий знакомий
І при тім її питаю:
Ле отець духовний?”
На те вона відповіла:
— “Не знаю — їй богу.
При відході казав мені,
Що йде у дорогу”.
— “Мабуть часто так райзують”, —
Став я закидати”.
— “Дуже часто”, — відповіла
І почала моргати.
Я-ж дячина, — так як і піп,
Одної натури:
Цілу нічку “пересидів”,
Аж заплі кури.
А тимчасом моя жінка
Теж беспечно “спала”,
Бо-ж я був у “дорозі” —
Попови казала.
Сонце було вже високо
І фляшки порожні,
Як ми з ліса повертали
Оба “подорожні”...
А як піп вернув до дому,
То й не сподівався,
Що в постелі є палиця...
Аж її злякався!
— “Скажи мені, каже, любко,
Як-же тобі спалось?..
Бо він сейчас здогадався
Як воно це сталося.
— Я на тебе голубчику
І не сподівалась;
Спала собі сама в ліжку
Нічо не боялась.
Піп на неї глянув з коса,
Мусів вілозуватись:
— “Розумієсь, з палицею
Нема що боятись!”...
Вже й попадя зрозуміла,
Що піп догадався,
Бо на неї за те ливо
Добрі розкривачіся
Стала себе оправдувати:

Це-ж вина не моя!
За що мене напастуєш?
Це палиця твоя.

Піп нічого не говорить,
Лиш зубами креше,
А попадя, як на ту злість
Що лиш знає — бреше.
Вже і півні запівали,
І друга ніч не спиться;
Піп кулаки затискає,
І на мене злиться.
А на другий день у церкві
Ми оба з'явились;
Хмуро оден на другого,
Як вовки дивились.
Тай від тоді погнавались
Оден на одного;
Я перестав дяком бути...
Нащо мені того?
А тепер собі думаю:
Маю дармувати,
То треба хоч про ті дива
Людям розказати.

В. Луцій.

ВІСЛІД ПАТРІОТИЧНОЇ “РОБО-

ОТУГА” ПЕРЕД АЛІЯНТАМИ В

UNIVERSITY OF ILLINOIS & ALIACHINN.

URBANA-CHAMPAIGN

ЯК ОМЕЛЬКО НАІВСЯ ПО ПАНСЬКИ.

Вже від довшого часу Омелько думав над тим, як-би то хоч раз у своєму життю попоїсти по панськи. Та ніяк не міг набратись сміливості, щоб зйти до того готелю де пані ходять.

Але однієї суботи Омелько отримав велику "п'еду" — більшу ніж попередніх субот — і тому рішив набрати сміливості та сповнити своє хотіння.

Отож потягнув Омелько одну чарку, потягнув другу, відтак трету й десяту, аж в голові зашуміло, в очах позеленіло, а в ухах тільки: "Дзень! День!"

Тоді він почув у собі досить сміливого "містра", причепурився і дмухнув до готелю на вечерю, щоб там наїтися по панськи.

По дорозі Омелька тая смілість ще більше розібрала — так, що поки дійшов до готелю, то йому вже захотілось кислої капусти, студенини та кислих огірків.

Тільки увійшов до середини, усів за стіл, а кельнер вже підійшов до нього з книжкою в руках і почав йому вичислювати всі приправи, що лиш було на вечеру. А Омелько тільки цілій час покручував головою що цього не хоче.

Коли кельнер скінчив, то Омелько й каже йому:

— Дай мені, любчику, миску студенини з часником та кислої капусти!

Кельнер і каже йому:

— В нас таких річей нема. В нас всі панські потрави: дичина, фрукти, напитки і всякі присмаки.

— Та я смакувати не хочу! — каже Омелько. Ти мені істі дай... А ковбасу маеш? — запитав по хвили.

Кельнер відповів, що нема.

Тоді Омелько з того всього взяв тільки тай напився води, що стояла в шклянці, і "тутпіка" в зуби встремив, тай виходячи — сказав:

— Нехай вам біс із вашим готелем, коли навіть нема що попоїсти. Та моя жінка лучше мені дасть!

C. A-n.

БАЖАННЯ.

Прийшов з фабрики Марко
До "своєї" хати,
Скинув одіж з себе геть,
Сів і став думати:
— "Пощо бідний чоловік
Має в світі жити;
Тяжко в мухах тратить вік
І богачам робити?..."

Але в той час, на стіл — гол!
Малий котик сивий —
Перед Марком сів і: "Мяв!"
Приняв вид плаксивий.

Марко глянув на кота:
— "Ох ти мое лихо!
Чом котом я не вродивсь?
Тоді жив-би тихо.

Лиш лежав-би на печі
Цілесеньку днину;
Не журився-б я про хліб
І теплу хатину".

Билинський.

ПАТРІОТИЧНІ ЗАБАВИ.

На скрипонці грають,
Кумошки гуляють,
Парубки співають, —
"Муншайн" попивають.

Напившись багато,
Справляють "турні":
Тріщать іхні зуби
І чуби дурні...

Славна та забава,
Нема що казати:
Можуть навіть малпи
Від них примір брати!

Гей ви патріоти, —
Час вам тее знати:
Замість гарбузів — вам
Час голови мати!

Теп-цький.

Читайте!

"Українські Щоденні Вісти"

До Читачів і Передплатників "Українських Щодennих Вістей".
Дорогі! Товариші!

Чи Ви хочете, щоби листонюк приносив Вам щодня "Українські Щоденні Вісти" до хати? Як так, то присилайте передплату таки сейчас! Збирайте також передплату від тих, що не є передплатниками. Тим Ви поможете знищити темноту, а поширити свідомість.

Вам не можливо обійтися без читання одинокого денника в Злучених Державах і Канаді. Кождій робітник і робітниця, що хоче мати очі відкриті на все те, що діється довкруги нас і в цілім світі, повинен читати щодня "Українські Щоденні Вісти". Цей часопис поєде найбільше цікавих вістей про те, як будують нове життя наші брати на Радянській Україні і про те, як робітники і селяни боряться за освобождення Сх. Галичини і Буковини. Цей часопис все і всюди відкриває інтереси робітництва, все і всюди веде боротьбу за робітничу справу, то е за визваним працюючим людом з капіталістичної неволі.

Отже, без найменшого труду і клопоту поча привезе "Українські Щод. Вісти" до Вашого мешкання, як що Ви іх собі запрено-меруете.

Передплата на "У. І. В." в Злучених Державах і Канаді виносить:
На рік \$7.00, на 6 місяців \$3.75, на 3 місяці \$2.00.

Ви, читаючи, одиникі робітничі деннік в Злучених Державах і Канаді, цим не тільки зробите собі велику вигоду, але й допоможете цій великій справі, за котру "Укр. Щод. Вісти" бориться.

Видавництво,

"Українських Щодennих Вістей" в Нью Йорку.
Коли присилаєте передплату чеком бо поштовим переказом, то виновініть понизшу картку і вишиліть на адресу:

THE UKRAINIAN DAILY NEWS

502 East 11th Street New York, N. Y.

До "Українських Щодennих Вістей", Нью Йорк, Н. П.
Отцім посилаю передплату на часопис "Українські Щоденні Вісти"
в сумі \$ на протяг часу
Мій адрес:

Ім'я і називиско

Число дому (або пошт. бакси)

Місто

Стейт.....

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ХТО ВИДУМАВ ПЕКЛО?

Байон, Н. Дж.

По кількох лупів, що були тут одни за другим, як: Бартощ, Жук, Лихтовор і Обжера, прибув до нашої місцевості ще одни. Добрий, кажуть лупів. Мабуть, малій кошт буде з ним: можна буде підлогу шурувати бо на голові волосся, як щітка. А які він промови виголошує! От хоч-би про короля та маляра.

— «Будь собі, каже, король, що дуже любив образи. Донеслося це до маляра, так він і почав думати, чи не можна-б заслужити собі ласку в короля. Але знає він, що вже є ріжки образів і що небудь не задоволить короля, так взяється придумувати, чого ще король не бачив. Тут слід зазначити також, що до тих пор образи маливали тільки ті, що, пряміром, представляли якісь околиці, дерева, коня, чи корову, і взагалі щось в тім роді, а релігійних образів ще не знали. От вваж маляр тай придумав намалювати релігійний образ, що представляв «страшний суд». Такого образа ще не було і це була нагода зацікавити короля. Відмалював, як слід, — і то такий великий, що годі підніти, — а тоді проголосив, що такий а такий образ є, якого че ніхто не бачив і т. п.

Король зацікавився тим і велів принести образ до себе. Коли принесено, образ королеві, тоді він почав обглядати. Дивиться, дивиться, а далі питає маляра о поясненнях. Маляр і почав пояснювати.

— Це, каже, страшний суд. По середині низу — пекло; по правій стороні анти-ні, по лівій — самі хвостаті та рогаті гірчиці».

Дальше наш новий лупів почав пояснювати, що по правій стороні, то всі іншіні праведні, — цеб-то по його думці: королі, банкіри, адвокати, доктори (від долярів), попи, зрадники Петрушевичі, Петлюри, Пілсудські і прочі, а по лівій — самі большевики. Святій Михаїл — каже лупів — стоїть з вагою й мечем та чекає,

коли буде пускати свій меч, щоб мордувати большевиків (а в заповідах написано: «Не убий! зам. скл.») і вжити іхні голови, а на верху сидить бородатий і тільки приглядається одним оком»....

От така була промова свіжої попіци. Тепер, значить, ясно, що не бот сотворив пекло, чи задумав страшний суд, але маляр, который хотів приподобитись королеві та заробити добре гроши. Отже затимте собі це, парохіяне, і знайте, що скажати, як вам попіци буде плести, що є пекло і т. п.!

Прокопенко.

ЧОГО ШУКАВ ТЕЙ Й ЗНАІШОВ.

Бостон, Масс.

На дніях іду я вулицею, аж чую — хтось кричить позаді мене:

— Гало! Гало!

Обертаюся, а то мій старий знакомий, та ще й скс-товариш.

— А та звідки ти тут взяється? — питаюто.

— Не пітай, друже, — мені біда!

— Яка? Може хорій був, чи що?

— Ще гірше ніж хорій.

Ну, що-ж може гіршого бути від хорій?... А може гроши закралі від тебе?...

— Та де там гроши! Коли-б ще це, то фрішка...

— Ну, а з тою сталася? Роска зуя скорше!

Екс-товариш ледви простогнав:

— Я... я... оже-нів-ся...

— Ну, та ю добре! Хиба не бачиш, що

з мене сталася? Та-ж з мене половини нема з того часу як я окенівся... Знаєш, друже, аж тепер я переконався, що значить жити з дівчиною, що ходить до церкви і не належить до робітничої організації. Аж тепер я пізнав це. Але запізно!

— Хиба-ж ти, кажу, ранче не міг зрозуміти, що «свій до свого», — цеб-то церковник до церковнички, а свідомий до свідомої?... Коли ти вже «втріскався» в дівчину?

чину, що ходила до церкви і не твоєї ідеї, то треба було перше переконати її на свою сторону, а опісля з нею женитися. А так що? Нічо не думав таї оженінися...

— Та де я не думав! Я аж забагато думав! Бувало, як я з нею ходив, — цеб-то як ми залишилися одно до другого, — то що я сказжу її, а вона ані «мур-мур»! Все мовчала, я думав, що вона на все зі мною згодиться. А як я з нею окенівся — о «бої»! Тоді вона мені, знаєш, заіхала! Каже: «Чи ти знаєш, що в цім kraju «лей-д фойст»? Ой, браткі! Тоді вона до мене говорила, а... я... мусів мовчати... А коли говорила, я... я... мусів мовчати... то... всі сусіди збігались слухати нас!...

Він пристав на хвілину, а опісля дідав:

— А тепер вже знаєш яку біду... я маю?... Тільки прошу тебе не каки нікому, бо як почує той чорненський... як як його... забув!... Луговий, чи як там його?...

— Ти певно думаєш Лановий?...

— Еге, еге, Лановий! Той, що пише часом до того «Молотка», що в Лев'юрку! А то як він обмалює мене, то по цілій Гамерії будуть знати яке я гірке життя маю з тою церковничкою... Ну, гуд-бай, тай не забудь — о що я тебе просив: держи в секреті!

І пішов.

А я ще довго, довго стояв тай думав над тим як люди самі собі на свою голову біду знаходить. А тому, що це має бути в секреті, то я нікому не скажу, тільки Вам читаці «Молота»! І прошу Вас також тримати це в секреті (так як я).

С. А-н.

ПРО «ЧОРНУ СОРОЧКУ».

Рочестер, Н. Й.

— Слухай, Іване, чи то правда, що інші «герой» Січинський — отой-о, що його батько вигодував людськими книшами за «Парастас» і тим подібні «Гокус-покус», — записався в фашисти?

— Та воно, вуйку, вхідить таке, що коли ходить чутка, що так, то правда. Я також чув, що воно ѿсь нібі, тає то, на таке скидається. Ось він спровадив сюди тога пташка, що називається Чиж. А нащо? — Аби гроши поміг збирати на якіс «боївки». А чи вам не відомо хто такий той пташок? Це чистий чорносотенець, що в Кнівіз з пулеветом розстрілював українських робітників. Ось вою що за птиці!

— А слухай, Іване, чи то правда, що «герой» від громадських книшів пішов учітися італійської мови, а також замовив собі вже від Муссолініого черного сорочку?

— Наскільки в тім правди — не знаю, але від чорної душі можна сподіватися, що вона й чорну сорочку надінє. Але, скажу вам, вуйку, що те все дурниця. Нехай він не знає яку сорочку натягає на себе, то вона на нім не вдережиться, — потріксе в швах і люде побачить наготу та геть відженуть зрадників бідного народу.

— Ах, щоби так'сталося, Іване, то було-би доброе. Надурни нас вже досить ріжкі прихвостні панські тай напалися на-шої кервавинці. Не забуду я їм!

Підслухав В. Чуй.

РОБІТНИЦЯ

місячний журнал присвячений інтересам українських женщин в Америці.

Переплата виносить лише \$1.00 на рік.

Адреса:

“ROBITNYCIA”
80 St. Mark's Pl. New York, N. Y.

СМІШНА КОМЕДІЯ.

Пасайк, Н. Дж.

Я хочу розказати дещо про патріотичний масковий баль, що відбувся в міському лютом цього року. Та думаете, що то виглядало на баль? — Ні! Це було більше подібне на якийсь циркус, чи щось, а не на баль.

Були там позираю на малпі, на попів і т. д. Словом — сама звірина і дичина!

Коли я там знайшовся, то сейчас хотів утікати. Але, нараз, дивлюся — вискочила одна жінка зі своїм мужем з однотої комірки. Я зразу думав, що вона через поспіх забула убратися, бо вибачте, так була "зібрана" як то нераз можна бачити намалюваного африканського дикунка, що світить грішним тілом. Але пізніше я переважався, що така штукерія не була зроблена через неувагу, тільки навмисне.

Приступив до її мужа один чоловік та питає:

— Віслюк! Що це ви зробили зі своєї жінки — дикуна африканського, чи що?

— Та це не дикуна, а французька танцюристка! — відповідає муж.

Хіба-ж ви бачили як у Франції прибираються до танців? — питає той знова.

— Та я не бачив, — каже Віслюк, — але ви самі знаєте, як наш "герой" був у Пассайку і говорив нам, щоби ми не дивилися на Україну, та на Росію, що вони роблять, але аби ми дивилися на Францію і робили те, що вона робить. Він оповідав нам як там люде гарно живуть та забавляються, отже я наслухавшись, як там вигулюють і убираються, позволив своїй хоні так само, і скажу її сейчас гуляти.

Розумієте мене?

— Розумію, але мало що, — каже той.

Тоді Віслюк закликає жінку свою: — Жінко ти моя! Нехай буде воля твоя... — погуляй та поспівай!...

Ех, як почала вона викидати ногами та приступувати!.. Всі люди сміялися і пітали одні других, чи це цирк, чи що?...

І справді це була чиста комедія. Дивно, наскільки патріоти подавали оголошення, що мав бути масковий баль, коли це не був баль...

Правдивий цирк і то всьо!

Наст-овець.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЙ.

Подорожний, Ле Пес, Канада. — З Вашими дописів тіжко довідатись що є що Вам розходиться. Пишіть виразніше.

Самовідчина, Порт Артур, Онт. — Так не можна писати.

М. Ворчик. — До таких річей треба ще й гумору. Без гумору нічо не вартує. Пробуйте може вдастися.

"Лейбл онлі". — Не піде. Пишіть про зою — не віршом, бо вірш Вам не вдається.

Читач "Молота", Вест Гомстед, Па. — Не надається. Пишіть коротко! Я ясно.

Немилосердний. — Ми хотіли з Вашого допису щось зробити, але не вдається. Майте милосердя та не гнівайтесь. Пробуйте дальше може щось пригодитися.

П. Т. Мононга, В. В. — Такий лист має місцевий характер. Не надається до поміщення.

Рудак. — Два кавалки, які Ви прислали, про європейські "роблі" — не надаються. Пробуйте дальше.

Т. Б. Едмонтон, Алта. — Ваші кавалки дуже гарні — головно тих два, що вже були поміщені. Послідні два (вірші) також добри, та біда, що такі річі тут переслідується і їх не можна так друкувати, як є. Ми думаемо, трохи "очистити" їх від необеспечного "штобу", як що Ви не маєте нічого проти.

М. Литва. — Писаний матеріал не надається. Малюнок іде.

ЛИСТ ДО "МОЛОТА".

Дорогий "Молоте"!

Скажіть, як що можете, де ділась "Кропива", що то час від часу пекла на сторінках "Молота" кого треба було? Невіже-ж Кропива вже більше не пекти? Шкода, бо зручно вона пекла... Чи може Її хто скочив, або придолпав? Як так, то підійміть її, хай дальше пече.

Старий читач.

ПРЕНУМЕРУЙТЕ СОБІ "МОЛОТА"!

Пишіть по оказове число на таку

адресу:

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street New York, N. Y.

ЧОМУ КОВБАСА МАЄ ШКІРУ?

Син різника (дивлячись, як батько робить ковбаси): — Тату, я вже знаю, чому ковбаса має шкіру!

Батько (здивований): — Чому?

Син: — Шоби люди не могли бачити той погані, що в ній є!

КАПІТАЛІСТИЧНІ ПРИПОВІДКИ.

Не бійся жадної роботи, коли можеш ти її другими зробити.

І. Д. Д. Г.

Робітники і робітниці!

КУПУЙТЕ ШЕРИ НА БУДОВУ

УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ

В МІСТІ НЮ ЙОРКУ

ТОВАРИСТВО ЗАНІКОРПОРОВАНЕ НА \$100.000

ОДИН ШЕР (УДІЛ) ВНОСИТЬ \$10.

Кождий член платить крім належності за шер \$1.00 вписового, що є призначено на покриття видатків, згучених з інкорпорованням і адміністрацією товариства.

Кождий свідомий український Робітник і Робітниця повинні приступити в члені цеї робітничої організації, яка має стати осередком української робітничої іміграції, не тільки Нью Йорку, але й цілої Америки.

Належність за шери враз з вписовим належить посилати моніордером або чеком на слідучу адресу:

Ukrainian Labor Home

(c/o Robitnyk)

30 ST. MARKS PL.,

NEW YORK, N. Y.

Витніть цей купон, виповніть і зашліть до "Укр. Роб. Дому".

ПІДПІСНА КАРТА

вступу в членні

УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ

В НЮ ЙОРКУ

80 St. Mark's Place (c/o Robitnyk) New York, N. Y.

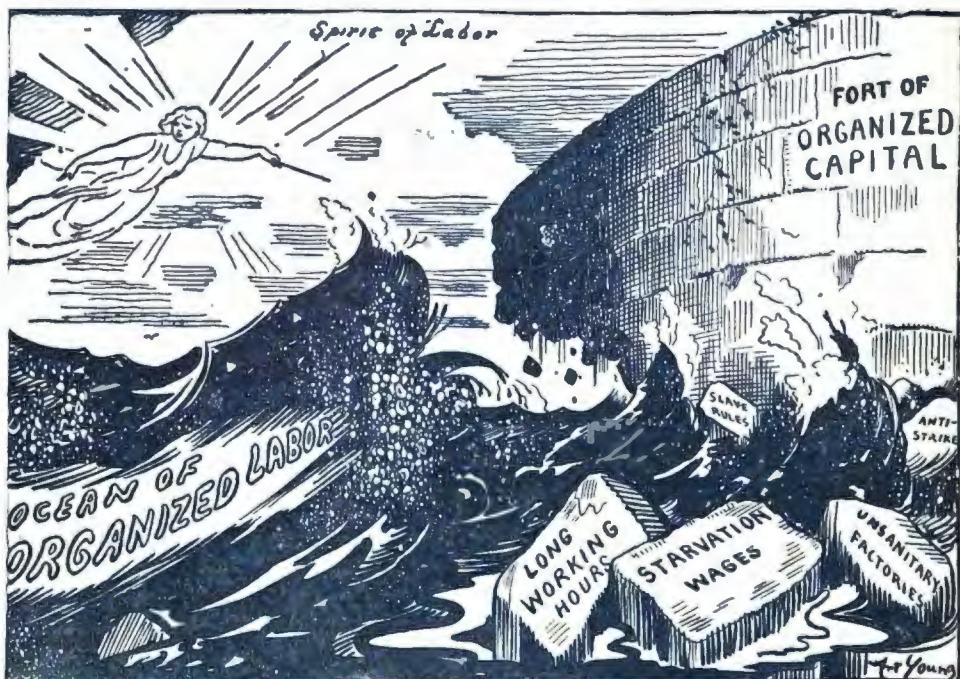
Приступаю в члені Українського Робітничого Дому в місті Нью Йорку з удалими по \$10 оден уділ. В готівці складаю \$. решту \$. на сплату. Вписового складаю \$.

Ім'я і пізвище

Адреса

Увага: — Належність за удали (шери) належить посилати моніордером, або чеком на повису адресу:

Котиться вал!

Котиться вал всепролетарської філі,
Кідає бризги вперед
І клекотить, як залізо в горнилі...
Котиться вал!
Сміло ідуть — то упадають в знесиллі —
Моря живого борця,
А перед ними в гордо настроєній силі
Бог Капітал.

Котиться вал і починає ламати
Вперту камянну стіну:
Рабство і визиск.. Вже стогне підтятій
Гордий Ваал.
Дух боротьби став нові сили збирати,
Стіни твердині тріщать...
Гей, ходім скоріше нові сили витати!
Котиться вал!

Тарац.

ПРОБА.

Одна жінка, будучи на балю, зауважила, що мушкін, який танцював з нею пару разів, почав дуже ходити за нею та робив всяких можливі старання аби навязати ближні приємельські зносини.

— Чого — запитала вона — ви так на мене приглядаетесь?

— Бо — відповів він — я залюбився у вас.

— Чому?

— Ви такі гарні!...

— Моя сестра, що онде сидить по другому боці, далеко гарніша від мене. Ідіть і полюбіть її.

Мушкін обернувся у вказану сторону і, побачивши там женщи-

ну погану, з порепаним обличчям, звернувся назад до попередньої жінки і сказав:

— Чому ви говорите мені не-правду?

Жінка відповіла:

— А хиба ви сказали мені правду? Коли ви любите мене, то чого оглядаєтесь за другою жінкою?

ДУЖЕ СОВІСНИЙ.

— Що маю робити? Женитись хочу зі своєю господинею... Чи буду мусів її на чотирнадцять днів казати наперед чи ні?

І. Д. Д. Г.

Хорій: Як часто маю заживати це лікарство?

Лікар: Три раз денно по кождій іді.

Хорій: Коли я тепер ім тільки раз на два дні.

СОЛОМОНОВІ ПОРАДИ.

Любі жінку твого біляного, хоч яка була-б негарна.

Не будь доктором, бо і другий хоче жити.

І. Д. Д. Г.

ПРАВДА.

— Автомобілі знаменито скоро-тили всі дороги.

— Так, особливо дорогу на дру-гий світ.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНІЙ ЧАСОПИС...

РІК V. Ч. 8.

15. КВІТНЯ 1923. NEW YORK, N. Y.

APRIL 15, 1923.

VOL. V. № 8.

Digitized by
Google
Над Збручем ждуть!

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рок	\$2.00
На пів року	1.00
Чотирнадцяте число	.10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

РІК V. Ч. 8.**15. КВІТНЯ 1923.****NEW YORK, N. Y.****"MOLOT"**

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.
SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy	.10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

APRIL 15, 1923. VOL. V. № 8.

У наші "мирні" дні.

Христос воскрес! — жаремісі:
Мир мирянам на землі!
Затягнули дзвони дзвінко:
Бов!
Гомутиться! Чуши стрілі!
Гоміняється крик в тмі...
В Руржині зрасна землю
Кров!

Через гори і долини
Лягат мира пролетів.
Ta за спиною видні.
Ніже...
І плаває господь з неба
До побідників-нанів:
Лочеч лисів — їди на Німця —
Ріж!

• Головні дзвони дзвінко
І гармати заревіш;
Заворушилися події;
Що-же?
Де Христос? — Христа нема!
! де-же мир? — З ножем гудяч!...
Христос, і мир, і небо —
Лож!

Таран.

Про мобілізацію.

Настав торячий час. Ще до жнівя далеко, а вже торячий час. А що торячий час, то це ми можемо зувахти по тім, що весь "поважний" старий світ розгорячкувався.

Ну, от хоч-би тут в Америці. Кричать пани, ревуть пани і леменуть. Та комуністів судять. Горячо, значить, ім зробилося поза племіні! і давай такий гвалт підняли.

Не даром Гардінг купатися поїхав.

Горячо значить.

А що то буде як жнива настануть. Що буде як на землях — від Атлантику до Тихого Океану — серп почне збирати плоди праці, а молот куватиме залізні намордники для дроногих свиней, щоб не рили та не юзали праці, людської даром?

Тоді вже буде чистий гвалт. Готові пани загатити своїм стервом всі "приличні" купелеві заведення.

Так, так!

А от ще одна признака горячої температури (у когось).

Українські патріоти в Америці затягнули пісню: "Мобілізуймося!"

Річ на перший погляд цілком природна. Тай не треба питати на що вони мобілізуються.

Річ звісна.

"Змобілізували" кілька десять тисяч доларів з "Українського Дня" і "зdemobilizuvali" (розпустили).

"Змобілізували" фонд на "Січових Стрільців" і "zdemobilizuvali".

"Змобілізували" фонд на "Рідну Школу" і "zdemobilizuvali".

"Змобілізували" сто двадцять тисяч доларів (120.000) на "Визволення України" і "zdemobilizuvali" (частину з тієї суми "zdemobilizuvav" др. Білік в Парижі по готелях, а решта лесь опинилася в шеяхах (уділах) трамваєвих, чи елеваторських залізничних компаній).

"Змобілізували" знов більше як сто тисяч доларів на "бонди" і знов "zdemobilizuvali".

"Змобілізували" і багато інших фондів, але коли й на що "zdemobilizuvали" — мало хто знає про це. Самий др. Льоньо "змобілізував" сперу суму грошей на рахунок галицького ліса в Карпатах і на рахунок шкіри з галицького селянинів її робітника, але про результати тієї "мобілізації" й "демобілізації" никого не сповістив.

Та як-би там воно не було, а ми таки знаємо на що патріоти устроють знова нову "мобілізацію". "Мобілізуються" на те, аби опіся мобілізуватись.

Та ще є й інші випадки. Бувають і такі, що "демобілізуються" на те, аби опіся мобілізуватись.

Не вірите?

Ось вам примір!

Була скликана свого часу до Вашингтону конференція, що мала на цілі розоруження, іншими словами демобілізацію.

І що з того вийшло?

Вийшло те, що після тієї конференції всі учасники (держави), що радили над розоруженням, — почали шалено уоружуватись — мобілізуватись.

Значить — "демобілізувались" на те, аби мобілізуватись.

Ми, робітники, розуміємо вже, що у багатьох випадках у боротьбі супротивомого противника треба учитися способів від того-ж противника.

Але от при таких комедіях, як ці, нам стає трохи трудно зважитись — що властиво вибрати: чи мобілізуватись, чи демобілізуватись?

Та "Молот" вже винайшов тактику. Ось вона стоїть, як на лопаті:

Коли ми, робітники, хочемо здобути те, за що боремось, — це то за те, аби від Атлантику до Тихого Океану — серп і молот були при роботі — то скажім собі: "Демобілізуймося" аби мобілізуватись, а коли змобілізуємося, то зdemobilizuvav своїх ворогів!"

Вони мобілізуються.

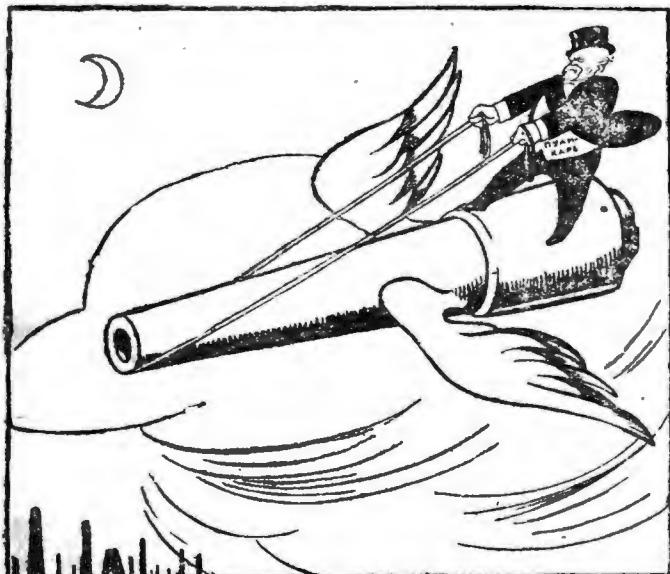
Швидкий.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Над Руром.

Рисунок Дена.

“АНГЕЛ МИРА НАД ЗЕМЛЕЮ”...

ДУМЬІ.

Хто забув голову в домі, той нехай не лізє з толубом до громади.

* * *

На перепровадження зборів у організації завсідги треба вибирати голову. У багатьох випадках люди вибирають тіло без голови.

* * *

На зборах завсідги у членів організації повинен бути старший мозок від язика. Часто буває проти凡。

* * *

Хто настриливо хвалиться, що він є стільки а стільки років у класовій боротьбі, то цого ще замало: треба приглянувшись по котрій стороні він стоїть, бо є дві класи.

* * *

Не треба хвалитися довголітньою працею в організації. Плоди праці це найліпша похвала.

* * *

Хто в організації нічого не робить, тільки кричить і нападає на інших — на тих, що роблять — це злодій, що, показуючи на кого-небудь пальцем, кричить: “Ловіть злодія!” аби тим способом відвернути від себе увагу загалу.

Многі люди у цій переходовий час хотіли-би бути провідниками робітничої класи і думають осiąгнути це криком. Це мильний шлях. Треба йти через науку і практику для своєї класи.

Вороги робітничої класи в першій мірі нападають на передових робітників. Знає ворожа армія, що треба тільки зловити генерала, а військо само піддастся.

Не запекдить час від часу задуматись над нашими щодennими подіями і порівнати їх до глибоких думок.

Таран.

В БУРЖУАЗНІЙ ДЕРЖАВІ.

Горожанин (до чужинця): У нас тепер усі арешти позамінані.

Чужинець: Що-о-о? Таке велике добро у вас?

Горожанин: Так дуже ні, — позамінані тому, що всі перевопнені.

I. D. D. T.

РОЗМОВА ДВОХ ЧИТАЧІВ “СВОБОДИ”.

ГАВРИЛО: — Ну, що, читав?

КИРИЛО: — Та що?

ГАВРИЛО: — Та “Свободу” з 4-го квітня, де пишеться, що Сх. Галичина вже майже освобождена...

КИРИЛО: — Та де! Що говориш?

ГАВРИЛО: — Те що чуєш. “Свобода” виразно каже, що апостольський візитатор Дженоцкі приняв “делегацію українського селянства”, іменем якої промовляв якесь Терашковець, що висловив радість з нагоди приїзду відпоручника Св. престола і просив передати св. Отцеви (тому, що в Італії) привіт від українського селянства...

КИРИЛО: — Ну, то через те вже Сх. Галичина свободно стала?

ГАВРИЛО: — Е, ні, ти слухай дальше! “Свобода” каже що Дженоцкі “приобіцяв передати прошення українського селянства св. Отцеви” і “уділив делегації апостольського благословенства”.

КИРИЛО: — І то все?

ГАВРИЛО: — Все.

КИРИЛО: — Та це-ж, дурню, нічого не значить! Що тут благословенство поможе? До панів треба бука, а не благословенства!

ГАВРИЛО: — Та-а-ак! То ти більшовиком зробився? Чекай, при скаржі я тебе отцеви духовному, чекай!

Так-так.

¶

З ГОРЯЧИХ МОМЕНТИВ.

На галі провадилася страшно запалена дискусія. Фед'ко Понура, один з учасників, якому бракувало фактів, не відрізяв під напором слабих нервів і розлючений до крайності закричав:

- Ax!... Так мене по печінках поре, що я не знаю що робити... Придеться кількох убити, а потім самого себе!...

На те Йому Омелько Лагода:

Е ні, Фед'ку, ти краще візьми та перше себе убий, а потім інших, бо на собі перше спрактикуєш, а тоді певно і на інших не схибнеш...

Бум-бум.

БАМБІС

РОДИННІ БІОГРАФІЇ НЕНАЖЕРЛИВСЬКИХ

СИН АНДРУНЬО.

Найстарший син, Андруньо, вродився у Феськи в слотний день, що й ногами до гори.

Само собою воно нічого не означало, так як у нього все одно не бракувало родинного таланту.

Лиш в пізніші роки Штифган з Феською зауважили, що Андруньо чогось недорозуміває. Феська казала, що воно тому, що Андруньо, будучи малим, фіцкав за богаті ногами через що він розвинув сильну цвінтарну площу, на північ від ніг, і через що, зовсім природно, забуло в горішній часті його анатомії.

Старались дбайливі родичі, окільки могли, зробити з Андруня ужитокколо хобайства, та все програвали. Вони його на риби, а він ім жаби. Вони його свині пасті, а він зажене в баюру і потопить.

Одного разу Штифган пробував на голові Феськи нового клюпака і мимоходом сказав, їй, що це Андруньо тому такий, бо ціла її фамілія така була. Знов Феська, коли дісталася голос, заявила Штифганові, ногою від терлиці, що воно вий-

шло з його лінії а не з її. Рішення не випало ніяке, бо обое позасипляли зі сваркою на губах.

В рано коли повстали, і ще заки Штифган відшукав клюпака, вони обое рішили, що Андрунью був для них такий потрібний як глухому вуха. І урадили вчити Андрунью на попа.

Штифган обчислив, що йому не виплачувалось більше годувати в себе прісну голову сина, бо в хобайстві мав більше він з нього таку користі як кашка з парасолі. А от впустити його самопас між побожний народ, то найбільше яке село годувало штурпака.

Нігде не записано як вчився Андруньо в школах, досить що десь в двадцять літ пізняші, одній гарної неділі, в селі з'явився отець Андрій Ненажерливський, щоб стискати голови.

Стискав усім, а рідному батькови як стиснув, то й по нині-день йому між вухами тісно.

В такий спосіб Андруньо таки попав на свій родовитий талан. Йому не треба було змінити своєї вдачі і він почувався дуже природно. навіть до той степені, що йому здавалося що той довгий чорний халат який йому припало носити, то була його-ж таки шкіра. В результаті, він в тім халаті днівав і почував, в ночі уживаючи його як нічну сорочку.

Такий був перший син Ненажерливських.

(Дальше буде.)

БАГАТО НЕ ХОЧЕ.

ПАНOK-КАVALЕР: О, моя ти бо гине! Мое ти сонце ясне! Місяцю північний! Я тебе так кохаю, що за тебе готов віддати все! Душу, серце, голову, руки, ноги! Тільки скажи, чи ти кохаеш мене?

ПАННОЧКА: Нащо так багато? Поклади переді мною тисячу долларів і я буду твоя...

??

Digitized by Google

ПОСВЯТИЛИ І РОЗСВЯТИЛИ.

(Уривок з гуморески “Не рождество” з харківського “Комунаста”.)

В однім селі був такий случай: Прийшов піп святити нову хату у заможнього селянина. Всю було честь честю — печений півень, бутелька горівки для попа та перекуска для гостей і для дачка. Переходячи через подвір'я в хату, піп побачив великого підсвинка і заявив господареві:

— А цього підсвинка ти мені, Іван, на Рождество — того.

— Слушаю, пан-отче. Для вас — і душа з нас!

— Ні, ти свою душу собі остав, а зважи підсвинка та мені в санки сейчас вложи. Я й завезу. Пощо тобі ще турбуватися?

Відслуживши молебень і “освятивши” хату, піп трохи підпитий з дячком метнувся до саней. І в той-же час побачив, що Іван підсунув не підсвинка, а зівісмаленько поросяtko, підсвинок-же любо гуляє по Івановим подвірю.

Розілився піп:

— Ти що? Лихий тебе попутав, чи що? Чи-ж на це-порося я показував?

— Помилуйте, отченьку, відмоловався Іван: бачите у мене він один тільки такий. Як-же я його віддам? А сам з чим остануся?

— Чи даеш, рабе лукавий, підсвинка?

— Помилуйте, отче, та мені ба-ба голову зірве за нього! Чи-ж я можу такого кабана віддати?

— Чи даеш, окаянний?

— Не можу, отченьку.

— Ні? Я-ж тобі покажу. А ну, дяче, ідем хату розсвячувати. Пішли. Не чуючий себе від страху Іван — за ними. В хаті ще сиділи гости, підскочивши на вид гнівного лиця попа. “Богослужителі” убралися в перевернені навіворт ризи і почали розсвячувати:

— Не благословен господь бог наш, не всегда, і не нині, і не принос, і не во віki віков, — проголосив піп.

— Не амінь, — відповідає дяк.

— Миром господу не помолимся.

— Господи не помилуй.

— Со всіми святыми помянувша сами себе і друг друга і весь живот наш хресту богу не предадим.

— Не тобі, господи.

Івана і всіх присутніх обняв свячений страх. Коли-ж піп намочив кропило в погане ведро і обризгувчи хату помиями, сказав:

— Ходи звідсіль, господи, і живи тут нечиста сила, — нерви Івана не видерхали і підсвинок таки дістався попови.

В. П.

Незалежна Польща.

ХИТРА ДИПЛЬОМАТИЯ.

— Штифане!
— Га?
— Що воно ото-то має значити, жи наша галицька дипльоматична місія, рахувати, у Вашингтоні змінила адресу?

— Ну, та що? Підреперувалася трохи на "Негайній Помочі", тай змінила з "гіршого" на ліпше...

— А мені здаєси, жи то щос гінакшого.

— Що?

— Знаєш на новій адресі є написано: Mutual Fire Inc. Bldg., а це є назва компанії, жи асекуро від вогню. Отже я думаю, жи вони, оті, рахувати, наші дипльомати за-асекурували "Негайну Поміч", аби не згоріла.

— Е, ти дурний! Що вони мають асекурувати, коли "Негайна Поміч" вже давно згоріла!

Іди! Де?

Digitized by Google

— В іхніх кишенях.
— Ов, то якася інша штука!
— Певно.
— Хитра дипльоматія!

Так-так.

В СУДІ.

Суддя питає пяного "айриша":
— Хто ще з тобою разом пив?
Ти маєш признастися, бо як не признаєшся, то я тебе зашлю там, де Макар телята пасе!!!

Бідний "Айриш" злякався погрози тай каже:

— В тому "шторі", де я пив "Вайт-мюл", пив ще оден, а це був цей "кап", що мене арештував.

С. А-н.

З оголошень і статтів.

Мужини і жінки...
Ті, що мусять вмерти "на свята",
Приходіть до Бріджпорт.
Корабельні карти...
Даром для терплячих на прівру.
Українські погребники...
Відходять тижнево з доку...
При дуже приступних услівях.
Весна і свята...
За одного доляра тижнево...
Купіть... З нагоди
Вечери танців...
Шинки-ковбаси...
Звучать музикою...
Вашої родини і приятелів...
Жадайте як найскорше.
Поспішна ізда...
Приймає замовлення на...
Близько 800 нових членів.
Роздавання дарунків...
В. Винниченка...
Ще раз! Ще раз!
Нова бучерія і склад...
Про українську політику...
В долярах.
П'яній не знав, що робить...
Недуга прем'єра Бонара Ло...
Коло церкви св. Юрія...
Дерево вбило...
Обеднання українських організацій.
Не сподіються... трійної горівки.
Хочуть завести...
Бездротний телефон...
З боротьби проти Ку Клукс Клена.
Уряд про.. Самовбийства
На сіножаті.
Знімчній Юрко...
Апостольський візитатор...
Святого отця Михаїла.
Даром... Спеціаліст...
На продаж...
Для родини в краю...
Винахідники....
Грубого ліса і пасовиска...
у Львові.
На продаж...
Мужини і жінки...
Всіх корабельних ліній...

Зібрав Дядько Микола.

ПОШУКУВАННЯ.

Пошукується кілька тисяч укр. робітників і фармерів, що мають моцні ремені і здорові мігдалки, та без апендісайти,
— що читали одинокого на усім світі "Молота".

Адресу знають усі воробці в Зл. Держ. і Канаді.

БАЙКИ НАВИВОРІТ.

ПРО "СИКУРАЦІЮ".

І що то значить упертість багатьох індивідуумів! Клепчи йому, просячи його — нікак не послухає! — жалівся український соломний "інтелігент" кум Гаврило Лемішка перед своїм кумом Іваном Недогадайком.

Цебто ви про що, куме, Лемішко? .. запитав Іван Недогадайко.

— Та про що! Про сикурацію в "Союзі". Кілько то наша "Лобода" не написалася: "Обеспечуйтесь перед смертю!" І кілько я не наговорився звому кумові Дьордьови Підсмалигрові — тому-бо, що вони рекси конюка — аби він засикурував тую коняку, а він ані мур-мур! А вчора приходить і плаче, що коняка натягнула копита... Але так йому треба!..

Що ви, куме Лемішко, кажете? — хиба ж "Союз" хотів-би принести коняку в члени?...

Лемішка засміявся:

— Чому ні, каже, та це-ж був-би найбільше надійний член Б...

лі-далі вже всі члени почнуть думати і запротестують проти тєї першіної політики "Лободи", а коняка протестувати не буде...

Бум-бум.

ЗНАЄ ЗАКОНИ.

Проти одного продавця м'ясом було внесенено зажалення в суд, що він тримає в "сторедж-гауз" більше року м'ясо. Отже покликали його до суду.

Суддя й питає його:

— Чи ти не знаєш законів цього краю?! Ти не сміш, бо це є проти закону, щоб ти тримав м'ясо в "сторедж-гаузі" більше року!

Продавець усміхнувся тай відповідає:

— Та я знаю закон, чому ні! Але я більше не тримаю в тому "сторедж-гаузі" що минувшого року тримав, я все те м'ясо, котре лежало рік, переніс у другий, новий "сторедж-гауз".

БЕЗПЛАТНА ПОРАДА ДЛЯ БАНКРОТІВ-ПАТРІОТІВ.

Ця порада може стати в пригоді някому збанкротованому членові патріотичного укр. уряду; який є скомпромітований до зера. Отже всякий подібний повинен це взяти собі до серця.

Коли вже всякі обманства не можуть бути вживані і коли збанкротовані маяки не скотять взятися до корисної праці, то нехай роблять от що:

Перше всего коли такий "член" приїде з Європи до Америки, що носить заріст на бороді і під носом (в Європі такі річі мають повагу), мусить без пардону з цим розпрощатися. Відтак нехай купить нове убрання і нехай збереться на "шпорта" з усіми вимогами заморської "цибулізації". Коли все "О. К.", тоді нехай пошукає за поном (може бути який будь злодюга, аби тільки грав роль попа). Також нехай увійде в порозуміння з першорядним самогонщиком, щоб умів виробляти добрий "штоф". А на останку нехай знайде собі українську Кейду. Коли вже все буде готове, нехай тоді поступає як слідує:

Коли він знаходитьться у Злуч. Державах то може починати з Нью Йорку, а коли в Канаді, то з Монреалем. Нехай зайде між найтемніших християн-піаків робить весілля. Склікати, розуміється, треба всіх, хоч-би й силою, і дати доброй задурманюючою самогонки, а тоді християн-піаки відладуть послиднього цента. Буде мати і піп, і самогонник і, розуміється, "молодята".

І так переїздити від міста до міста і все наново робити весілля, — женитись. Це є дуже поплатна робота.

Коли так вже переїде через цілу Канаду аж до Ванкувер, тоді можна перехати до Злуч. Держав і починати так само на схід.

Коли-ж вже так всюди обіде, тоді можна вертати знов тією самою дорогою з іншим "ділом", — іменем з "хрестинами". Ті самі аматори будуть дальше грati, тільки іншу комедію. А ціль, розуміється, одна. І так знов "равнд тріп".

З такої "кампанії" вийде певне і корисне діло. А запорука є осто разів більша, як запорука Назарука, Цегельського, Мішуги, Бореського, чи всіх чорносотенних юмат.

Ану, котрий буде перший, той найбільше скористає!

Ріжок.

Галов, рахувати, тай гариду!

Вважаєти, дорогі ляцмани, воно, як ікий казав, нн штука тромпетром бути, али штука трубити.

Інц і зі мнов, рахувати, така сама воказій, бо я ніби то рахувати ек риспондент від нашого славного "Молота", рахувати, а ту нн гден на чес риспонденції намазати.

Воно, ніби, вважаєти, можнаби шонибудь писати — бо, рахувати, матеріялу є. От нинадвно я вічітав в нашім, рахувати, "Молоті", жи Петрушевичів патентованій махер в Канаді, Назгарук, задумує втоворити плавбу між Верт Вілямом, рахувати, а Пациковом. Тай в тім, вважаєти, є матеріялу на невеличку британцку інциклипідію, ну, али кому воно здалобус? Хиба лиш завдавши роботи патріотичній імагінації, али, воно, вважаєти, бувши гріх таку кару патріотам завдавати, бо вони, рахувати, тільки всюої точки опору мають що їх імагінація, бо реального, ра-

хувати, вже їм ніц ни лишилося. Інц най їм хріз з Пациковом.

Али іднако не завадно написати вам дорогі ляцмани що я вигів в Винніпегу, рахувати, де то виходе тата казета, жи має бути органом українських матрозів, ек то писав в "Молоті" мій, рахувати, колега, Панько Люшня.

Інц ек вам вже, рахувати, відомо, то містер Рипіндя, жи то є ридахтіром, рахувати від консервативно-ліберально-іезависимого, учительського і греко-кривославного "Укр. Нойсу", колис та целий, рахувати, день вивхавси помежи "приличні" місця на Гігінс вулиці. Я саме в той час мав інтерес в Винніпегу і приплывим на моїм, рахувати, Марсі, аж до самого, рахувати, міста.

Загленувим, вважаєти, містера Рипіндию, тай скоркідо мине перевідатиси чого то він туди лазит. Дивлюси за ним, а він, вважаєти, то до одного секенд-генд штору, то до другого; тай то вам ніц, рахувати, ни купує, а лише лазит.

Так той містер Рипінди лазив щось кілька годин, а я, рахувати, за ним. Аж нарешті мені вже того всею наобісі тай я хтів вже вертатиси. Али дивлюси — біжіть вулиців містер Кнудрик, ніби секенд-генд редактор від "У. Нойсу", тай аж засакавси. Я, вважаєти, застутивим Кнудрика серед дороги, тай пінтаючи його, чого то містер Рипінти тає віланее як той зайшлий собака по під хати.

Кнудрик, вважаєти, пристанув, аби, рахувати, відспіннутиси тай кає, жи Рипінди, рахувати, хоче справити собі маринарський мундур, бо Назгарук воїбіз зробити його редактором укр. матрозкої казети.

А я кай: То чому, рахувати, Рипінди, ни йде де до великого штору а лазит по секенд-генд?

А Кнудрик, вважаєти, скрутиси тай ніц ни кає, тай вже, хоче ніби йти далі, а я зауважив жи іму, рахувати, висиг на вусах гамбург-стик, а з пазухи сторчит кривославний хрест. Інц я поволи звернув іму увагу, жи ми стоймо коло "приличного готелю" а в нього гамбург-стик на вусах. А за хрест то готові люди думати жи він Макарій нумер два.

Він ікос рукавом обтер вуси і хрест затрутиси назад в пазуху, тай, вважаєти побії за Рипіндео, екій шайно виліз зі стонадцятого штору. А я собі поволи за ними, тай слухаю що вони вогорут.

Рипінди, вважаєти, кає: Ну, що там нового, містер Кнудрик? А Кнудрик, вважаєти, ніц ни кає, али тягне Рипіндию за рукав до "ому. "Ходіть, кає, бо нам "Укр. Роб. Вісти" вже дихати нідают. Тра ще хотъ зо три сторони написати ча большевікі... Коман, скоро! Мундур купите хиба аж по других виборах ек будети мати свіжі центи, бо типер то вам і на секенд-генд не стане. А може чесом ваші місця вишиють вам маринарку з спідниці, то й не тра буде купувати".

Інц на тім вони воба побігли, рахувати, до дому, ніби до ридахції, а я собі пішов назад на Марс, тай, рахувати, пишу цей троха риспонденції.

Інц тримайтесь цупко.

Ваш, рахувати, **Хведір Шпичка.**

Трагедія сліпців.

І виступали, і кричали, і "виволяли" без кінця...
А правда в ямі гнила!
І патріотили, і рили,
І добивалися вінця.

"Убоєг неньку" розпинали (і веселився патріот!):
Перфумували, пудрували,
В "приличний світ" приготовляли
І закривали рот...

І роліталася темрява, зробила цук цілий темряв,
І напала тятиви...
І загорілась дивні дива,
І дивній час настав:

Сліпі побачили-прозріли, глухі почули, світ ожив.
"Видюші" ж опяніли
І ждали — вперто, мріяли —
Незваних жнів.

І виступали, і кричали, і добивалися вінця:
І продавали Україну
(Посліднью світину!)
І "виволяли" без кінця...

Отець Гуморист.

Кольонія наша в Америці, хвалили бога, росте в талаї, як гриби по дощі. Ось хто би то сподівався, що з нашого о. П. Понятиншина буде такий гуморист? А гумор у нього є. Правдивий гумор! Руданського за пояса заткнув. Перечитайте ось найновіший твір о. Понятиншина, що був надрукований в "Америці", ч. 40, з 3-го квітня, ц. р.

Щоб не шукати кудись по католицьких заулках, то містимо цей твір в цілості (з нашим підчертенням) як слідує:

"Замітка. Устав Благовіщення в неділю пасхи є слідуючий:

На містополуночніці.

По 50 канон утрені Благ., і вел. суботи; **катаواسія** тріо ди. По 3. пісні кондак, ікос Благ., сідален тріоди, Слава і нині Благ., сідален тріоди, Слава і нині Благ.; по 6 кондак, ікос тріоди; по 9 Святий Іоанн, а по Отче наш: Егда снишель еси, Слава і нині Благ., ектенія і отпуст.

На утріні.

По стисі: Сей день, егоже сотвори Гдь... Христос Воскресе до **половини**, а хор кінчить і входимо в церков, співаючи Слава тропар і Благ., I нині той сам тропар (може тропак? — зам., скл.).

Канон пасхи і Благ. **катаواسія пасхи**. По 3 пісні кондак, ікос, інакий пасхи; 6. кондак, ікос Благ.; про-кімен Благ. Всякое диханіе, Евангеліє Луки зач. 3., **Воскресеніе Христово 3 рази**, **Воскрес Ісус от гроба раз**; на 9 припів пасхи і Благ.; по 9 світилен пасхи, Слава і нині Благ.

На хвалите стихир воскр. I. гл. 4, Благ. 4 з своїми припівами і стихири пасхи, Слава Благ., I нині пасхи, Христос воскресе, ектенія і отпуст пасхи з поминаннем Благ., На Літургії.

Христос воскрес, Слава тропар Благ. I нині кондак пасхи. **Всьо** проче наперед пасхи, опісля Благ. (На евангеліо Благ. не дзвонимо). Місто достойно ірмос 9. пісні пасхи з привітом Його."

Можливо, що деякий безбожний більшовик, прочитавши цей гумор отця Гумориста скаже, що тут вичо дивного: зійшов дух благодійний освітів лису голову і сталося. Але для вірних християн такий матеріял має значення. Тут вам висвітлена ціла катаواسія, як каже отець Гуморист.

П'ятьдесят канон і ціла катаواسія; Христос воскрес до половини (що року погля казали, що воскресав цілій); тропаки і голапки на ріжні мотиви; Воскресеніе Христово 3 рази, а потім: Воскрес Ісус от гроба раз.

Тут, виходить, що отцеві Гумористові щось перемішалося (може в голові, а може в друкарні), бо раз каже, що Христос **воскрес 3 рази**, а другий раз каже, що Ісус **воскрес раз**, — то знов заговорює, що воскрес тільки до половини. А може у нього Христос і Ісус, то дві зівсім інші особи? Або — ще більше можливо, — що це отець Гуморист навмисне так помішав для більшого гумору? Та в кожному разі ми є певні, що все написане під впливом "святочного настрою" (забагато "крові господньої"), бо й сам отець Гуморист каже: "Всьо проче наперед пасхи". Значить пасхою опісля закусують...

Гумор, то гумор! Шкода, що "Молот" не має золотого пера, а то можна-б було запросити отця Гумориста на співробітника. (Ta лучше, що нема, бо як самі читачі бачуть, отець Гуморист не зівсім чисто по українськи пишуть, отже пришлобся багато коректувати! — Коректор).

Так-так.

ПЕРЕД ВЕЛИКОДНІМ.

Кожний з нас знає, що тут в баґатій країні, вистави в склепах прибирають дуже широкі міри; що міліони доларів річно затрачуються на них, не говорячи вже про спеціальні вистави, як великоїдна.

На дніях в одному великому баґатому склепі поставили на виставу цілу шкадрону святих, починаючи від Йосифа аж кінчаючи Серафимом.

Мимо того склепу переходила Прісвята тай зирк у вікно і мало що не зімліла, як побачила в вікні всіх святих.

— Що це має означати? Чи мені так привиджається, чи хто тумана пустив мені в очі? Так тиждень тому назад я бачила що в цім са-місенькім вікні були наставлені малі піси та коники. — Чи ж годиться на тому самому місці, де стояла малла, ставити святого?... А... боже прости, святі пе-

"Войско едзе, банда гра:
Тром-та-драта, тром-та-дра!"...

Digitized by Google

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

рекинулись у малпи та коники, а опісля з тих малп I коників назад зробились святі? Ніяк не доглупаєш що це воно є. Піду скоренько до дому тай поспитаю чоловіка що це має означати!...

Прийшла до дому тай давай свою чоловікові оповідати, що вона бачила в вікні на виставі всіх святих, а тиждень передтим в тому самому вікні стояли малпи і коники.

А чоловік її усміхнувся тільки, що має таку дурнечку жінку, тай каже їй:

— Що за ріжниця капіталістіві, чи він поставить малпу в вікно, чи святу Горпину? Йому все одно, аби гроші заробити. В святих лише вірють такі, як ти бідні несвідомі раби. А для капіталіста нема святого. Вони не вірють в такі дурниці. В них бог і чорт одно значиння має.

С. А-н.

РОЗМОВА.

Куме!
Га?
Постійті!
Чого?
Чув?
Що?...
Того...
Кого?
Його!
Коли?
Вчера...
Ну?
Забрали...
Сидить?
Випустили!
Шкода!
Чому?
Перебив!
Кому?
Мені!
Невже?
Так!
Пропало!
Розуміється.
Багато?
Бочка...
Шкода!
Нічого...
Чому?
Вип'єм...
Хто?
Ми...
Добре.
Йдем.
Йдем!

Підслухав Дядько Микола.

Digitized by Google

В ярмі капіталу.

ЗНАВ КОМУ ЗАПИСАТИ.

Один адвокат зробив перед своєю смертю такий тестамент:

“Я записую цілій мій маєток для дурних, бо я його від дурних дістав, то є від таких, що процесуються.

РОЗУМІВСЯ НА ВІРНІ.

Чи ви читали вже книжку “П'ятнадцять найбільших воєн на світі”?

— Ні. А хто її написав?

— Не пригадую собі імені автора, але думаю, що це мусів бути іконатний чоловік.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Красний.

"Нещасні довжники".

(Фейлетон.)

Бувший французький прем'єр Думерг заявляє, що Франція не спремить до завойовань, що вони (Французи) являються лише нещасними довжниками...

3 газет.

"Нещасний довжник" Думерг читав газету.

Потім відкинув її на бік.
Потім нахмурився.

-- Не люблю я цього!
Чого?

-- Які німецькі газети...
-- Ну?
Пишуть... чорт знає що!

Що таке?

- Буцім то ми, Французи, не справедливо робимо. Маємо стремлення до завойовань, утискаємо населення Рур... Чиста неправда! Ми споконвіку гарні люди і люблямо свободу... ділання... І німці за це нас поважають... навіть люблять. В Ессені навіть...

- Що в Ессені?

- Робітники нас мало що хлібом-сіллю не зустрінули. Тільки...
-- Що?

-- У робітників не знайшлося хліба, а солдати не хотіли в крамниці продати завдяки бойкоту Французів. Ну, ми цих самих бойкотчиків впекли, де належиться. А потім...

- А що потім?

- А потім робітники устроили проти нас демонстрацію. Домагалися випущення арештованих. Ну, ми, розуміється, товбу розігнали... Убили там кількох робітників, десятків три ранили... Якусь жежницю з дитиною... Дрібні взагалі! А німці пишуть, що погано ми відносимся. Де-ж скажіть на милость, погане відношення?

-- Ну, знаете... Коли розстрілюють — воно взагалі не зовсім гарно. Особливо для тих, кого розстрілюють.

Думерг підскочив, загорячився.

-- А нашо вони збираються товюю? Народові не вільно збиратись! Особливо котрі робітники... А женинам з дітьми взагалі ходити в товті не слідує! Сиділа-б дома, манну кашку для дитини варила...

-- А може в іні не було зацікунити тої самої кашки?

-- А ми то в тім винуваті? Ми самі "нешасні довжники"! Всім довжні! Англії, Америці, одному, другому, третому... Господи, скільки ми довжні! І коли тільки ми поквитуємося?

-- А багато довгів ви видплатили з того часу, як Рур забрали?

"МОЛОТ" "MOLOT"

Думерг витрішив очі.

Довгів? Заплатили? Гм... Нічого не заплатили. Цієї окупації тільки хватає генералові Дегутові на іду та кватиру... Але, однак.. Господи, та чому ви не розумієте? Та-ж, наколи-б не нації довгги, ми-б ні-ні! Ніколи і не подумали... Попинні-ж ми заплатити наші довгги, чи ні? Нешастя!...

* * *

Штінес ковзався по кріслі і скривленням тоном говорив:

Кривдяться... Погрожуються... Не хочуть 10-годинного робочого дня. Кажуть, що я з них соки витискаю.

Т-а-к... Це, знаете, дійсно... Работи більше, а зарібки менші.

Та-ж я не винуват, що марка падає! Я від них не забираю нічого. Я робітникам плачу стільки-ж, кільки платив попереднього місяця... Я нічого...

Але-ж ви більше заробляєте! Вам більше зістається!

Кому? Мені? Остається? Та-ж у нас довгів — не перерахувати! Одна Франція чого вартує! Ми донукриги в довгу!

Так. Але-ж 72 відсотки по-датків покривають робітники.

Ну, так що-ж? А 28 відсотків все таки приходить нам платити. Наколи-б тільки не довгги... Боже мій, хай би робили не 10, а навіть 12! Мені-б і це не зашокодило! Так, знаете, довгги... Нешасні я довжник!

А багато ми тепер довгів платите?

-- Що? Довгів? Платимо? Вибачайте, прошу вас? Думергови можна добре жити, а мені ні? Ми також не гірші від Думерга будемо! Дивись ти...

* * *

"Нальотчик" (робізшак) Дмитро Блатній стояв перед трибуналом і хлопав очима.

Товариші судді! Так я не винуват!

Але ви вбили вашу жертву?

Так нашо він всуперечі став? Я йому: "Скидай кожух!", а він не хоче. Я йому знов: "Скидай, кажу, кожух!", а він знов не хоче. Ну, я його ломакою... Щоби исперечався...

А нашо ви його зрабували?

Дмитро робить страдне лицце.

Та я вам вже говорив: Михайлів Рахлові обовязково півкварти з мене надежалось, а Марусі на черевики обіцяв. Вона мене перехопувала, коли я раніше "нальот" робив... Коли-б не довгги мої, я-б ніколи в життю...

-- А заплатили ви ваші довгги?

-- Ги-ги-ги! Дуряком мене ви дістали, чи що? Сам пропив! Ма-

русі діхтаря під очима поставив, а Михайлі віддубасив. Хиба ми на ших "нальотних" порядків не знаєм? Пан Думерг шампанське п'є, пан Штінес на Думерга дивиться, а нам і самогону не можна?! Ми також не ликом шйті! В Парижах хоч і не були, а про благородні порядки чули! Також тонке відношення розумієм!...

З російського переклав
Дядько Микола.

"ВОСКРЕС".

Іван Пантелеїмон, знаний на ціле село як найбільший піячина, — одного разу мав таку пригоду:

Одної суботи підхмелився до такого степеня, що лежав на дорозі і спав мов забитий.

Тою дорогою, де лежав Іван, ішли до дому з вечерницею парубки й дівчата; коли дійшли до Івана і побачили його в нетверезім стані,

то один з парубків сказав: "Маємо нагоду дати Іванові добру лекцію, щоби він більше не пив. Візмім його на цвинтар, та вложімо в гріб, а він як витверезиться, то з переполохи перестане пити".

На це всі згодилися.

Один взяв Івана за ноги другий за руки і гайда на цвинтар! Вложили Івана в домовину, трохи ноги засипали землею, а самі поховалися за деревами і нагробниками та ждуть.

На дворі почало світати. Когуті піяля, та і в церкви почали дзвонити на заблуканих овечок.

Іван пробуджується. Протягнувшись, розглянувсь надслухує. Зівнув пару разів і на голос до себе говорити:

-- "Виглядає як Великден — а я перший воскрес!"

- І положився дальше спати.

З англійського переробив Е. С.

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Адміністрація "Молота" приготовилась як слід для приняття і записання кільканадцять тисяч передплат на "Молот".

Не забувайте, що хто рано встає, той пе свіжу каву, і присилайте передплату на "Молот" ще закі жінка Вам проце нагадає.

ІГОРЬ

ТРИШКИ ПОЕЗІЇ, А РЕШТА ПРАВДА.

ДО КОГО ЗМІЯ ПОДІБНА.

Раз питався піп дітей
При науці в школі:
"Як святого називають,
Що зміюку коле?"
Образ вісів на стіні
І діти позирають,
Але я він називаєсь,
То вони не знають.
І попа зібрала ляль
Тай почав кричати.
Показав вже на змію
І так став питати:
— Це вже знаете ви всі!
Що ж ти скажеш, Костю?
А Кость каже: — Це подібне
До вас, егомостю.

С. Шимко.

МИЛОСЕРДНИЙ ПІП.

В однім селі в старім kraю
Був собі попиця.
І прийшла раз там до нього
Гарна удовиця.

Вклонилася, як звичайно,
Стала говорити,
Що за похорони мужа
Нічим заплатити.

"Діти плачуть хочуть істи
Нізашо купити;
Нема, отче, де й голову
Грішну приклонити"...

А попиця потішає
Сплакану невісту:
— "Прийди, душко, в мою хату,
В мене буде місце!"

К. Біжик.

ДІРА В МОСТИ.

В Зарваници вже літ тому
Більш тридцяти буде,
Як на цвінттар покійника
Прόвалиди люде.

А покійник був богач,
То й добре ховали:
Спілав піп, спілав і дяк
І люде співали.

З хоругвами стали всі
Вперед поступали.

Digitized by Google

I почали "Вічна пам'ять"
Гостинцем співати.

А що тоді люде всі
Не вміли читати,
То для мусів наперед
Слова розказати.

(Він навчився знов письма
В отця егомосія.)
Ідуть, співають всі разом,
Аж тут діра в мості!...

"Уважайте, діра в мості! —
Сказав дядя потихо...
І хто-ж то міг сподіватись
Тут якого лиха?

"Уважайте діра в мості!" —
Всі разом загули,
Аж егомосіць усміхнулись,
Як таке почули.

"To що за якість телята?" —
Дяк почав кричати,
І знову за чимось став
У книжці шукати.

А співаки як почули
Ta в друге завели:
"To що за якість телята?" —
Разом заспівали.

"Шо ви люди подуріли? —
Став реєнт питати.
Я не казав вам співати,
Лишев уважати!..."

Павло Романишин.

ПІСНЯ ПРО ПЕТРУШЕВИЧА.

(Так починають співати патріоти в Америці про "свого президента".)

Наш пан доктор Петрушевич
Став тай задумався,
Та нашо він такий дурень
На тім світі вдався?

Задумався Петрушевич
Тай почав думати:
— "Ану треба до колегів
Листа написати!

Дорогі мої колеги,
Прошу вас, благаю:
Присилайте ми зелених,
Bo знов загибаю".

Чекав, чекав Петрушевич,
Нічо не надходить...
— "І якого-ж він там біса
Ли Мишуга робить?"...

Назаруку і Мишуго,
Що ви там зробили?
А бодай вам поза ковнір
"Гузари" ходили!...

A Назарук і Мишуга,
Що гроши зібрали,
Як почули тую клятьбу,
To аж задрожали!

Погадали, подумали:
— "Ліпше щось післати,
Ніж мали-би поза ковнір
"Гузари" лапати..."

Як думали, так зробили:
Горбу розвязали
I старому кілька тисяч
На життя післали.

Ф. К-к.

НЕЗНАЙКО Я.

Раз трафлялось мені щастя
(А можливо що й нещастя):
Закохався був в богачку, —
Називалася вона Настя.

Була вона уродлива,
Убиралася дуже модно;
До життя ж його законів
Відносилася холодно.

За те завше танцювала
(Не забуду я ніколи!)
Так погано, як то скачутись
У нас борони на полні.

Отже що було робити?
Мусів я на щось рішитись:
Треба дівчину покинуть,
Або гуляти навчитись,

Бо в життю вже так буває,
Шо муж якінка мають в згоді
Жити спільно, однодумно,
Бо інакше жити годі.

А що я гулять не вмію
I вважаю це нізащо —
Я рішив, що я незнайко,
Ta танці учить — ледашо.

I в неділю на музиках
Сказав її ось таке:
Кохай других, чорноброда,
Bo мені ноги не тее...

Original from

Билинський.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT

URBANA-CHAMPAIGN

ПІЗНАВ ПРАВДУ АЛЕ НАВИВОРІТ.

Релігійний “Канадійський Ранок” приносить кавалок ось такої творчості”:

Як Іван Бурій пізняв правду божу.

Пізняв правду Іван Бурій,
Вірив лиш Ісусу.
Бо Ісус є вірний Пастир —
Він спасає душу.

А усі попи гризваті
Укупі з ксьондзами
Тільки дурять людей в світі
Своїми байками.

Іван Бурій дуже радий,
Що від них відбився,
Та до Пастиря Ісуса
Серцем прихилився.

Сидить Іван що вечера
І жінка і діти,
І святе Письмо читають
В'но каже як жити.

Щоби знати як із людьми
По братерськи жити,
Та всім серцем і душою
Близького любити.

Ось так тепер живе Бурій:
Вже він не горює,
Та все про правду Ісуса
Він в серці міркує.

Дальше говорить, що той Бурій був піяком і пив без перстанку і т. і.

Правда, паршивенських “поетів” має згадана релігійна секта (бо добрий поет релігійним дурманом бридиться) але все-ж йому можна помогти, иехай піде крок дальше у пізнанню правди. Отже дадамо йому ще кілька строф. Повинно бути додано ще таке:

Сидить Іван і читає
Як “бліжніх” любити,
А із нього деруть шкіру
Пани паразити.

Вчиться Іван як любити
Ворога своєго,
А той ворог дере шкіру
Та сміється з нього.

Бачить ворог, що з попами
Довго не поїде,
Та він знає, що є другі
Такі дармоїди.

Сидять тії дармоїди
В “Канадійськім Ранку”...
До них то він за помочою
Вдається на останку.

І платить їм, як платили
Юді срібняками, —
Вони-ж дальше дурять людей
Дурними байками...

ЧИ ТАКЕ МОЖЛИВЕ?

Заскаржив раз пан мужика
За шкоду на полі,
Хоч той мужик не був винний
За таке николи.
І покликали до суду
Мужика Івана,
І, звичайно, судя станову
По стороні пана
Тай присудив мужикові
Кару заплатити:
Двайся корон, або в тюрмі
Три доби сидіти.
Мужик поглянув сердито
І судью питав:

— “А чому то пан судя
Це не памятаєш,
Коли пан на польованні
Стрілив мені в руку
І я лежав шість місяців
Терпів біль і муку,
А як заскаржив я пана
О відшкодування,
І ходив п'ять разів на термін —
Я і моя Ганя, —
То він пана не всудили,
Щей мене скартали
І мені відшкодування
Жадного не взнали?”

“Ви, Іване, це забудьте
Споминать не треба
Впрочим за це заплатити вам
Колись Господь з неба”...
Мужик каже: — “Ну, то добре,
Тую надгороду
Нехай Господь дасть за мене
Панови за шкоду.
Я іду тепер до дому,
Ми вже рівні з паном”!...
Узяв шапку, тріснув дверми, —
І кінець з Іваном.

K. БІЖИК.

ТЕЛЕГРАМА.

ЕДМОНТОН, АЛЬТА. Незвичайна пригода приключилася тут одному укр. фармерові, котрий приїхав до міста заплатити моргедж і припадково купив собі “Молот”. Читаючи “Молота” він так розроготавсь, що його ремінь не відержив і лопнув, а він, злапавши штану у воздухі побіг на почути післати передплату на “Молот”.

3 процесу проти комуністів.

— А коли вам не удасться перевести своєї задачі при помочі голосування, чи ви ужите до цього оружнього повстання і домушової війни? — запитав прокуратор.

— Цього не можу сказати, — відповів комуніст.
(Зі звіту судової розправи.)

КОРЕСПОНДЕНЦІЙ

МУШУ СТАТИ БІЛЬШОВИКОМ!

Гемілтон, Онт.

Одної неділі (здається 18. марта 1923) поїхав я до Гемілтону відвідати своїх кревних і знакомих. Нагостила я в них цілій день і вже хочу вертати до дому, а тут надходить оден з моїх сваяків і каже:

— Підем поднімось на представління десь, каже, до того товариства, що то їх називають більшовиками. Будуть, каже, представляти, як то колись ще за панщину було. Ну, думаю собі, під подивлюсь, бо аж м'я жаль збирати як си нагадаю як м'я дід заче розказувати за панщину.

Не дово ми ждали і то приставлення почалось. Як воно називалось, то нагадати собі не можу, але дуже мені сподобалось при цінці. Бо з початку, то було — як били панські слуги мужиків на панщині, але на останку мужики зловляли пана тай задусили, як кота. Це мені дуже сподобалось. Мокна було наїти щонебудь почуті, що говорили ті хлони і той пан, що його дусили. Та коли дівки з публіки, здається поприходили на представління не того, щоб подивитись, але щоб нагородитись. Ті, що ходили почуті як говорили, то мусіли добре вуха нацупити навіть не могли почуті як нарубки та дівчата співали, тільки видно було як роти роззявляли.

Отаке то з нашою публікою. Не можу по датах нагородитись мік собою, а ідути на представлення говорити і переднідати тем, що хотіли-б щось почуті.

Мавим на думці спитати тих, котрі ліпше розуміються на представліннях, чи добре вийшло те представлення, але з тої злости, що нічо не вчуєм та забув всю Спітаю другий раз, як поїду до Гемілтону.

Але все ще думаю про то представлення і кажу сам до себе: Коли більшовики так лусять панів, то я мушу сам зробитись більшовиком, хоч-би навіть тородський православний піп Шмілі має скажитись.

Тиролець зі скруду.

УМЕРІШ ДУШІ І ЖИВІ ТРУПИ.

Карнер, Па.

Дорогий "Молоті!" Доношу тобі дещо про нашого о. При-Дри-Стая. Це чистий тип езуїта, аж смердить!

Приходжу я в неділю, 11-го лютого, до церкви саме в той час до-брой отець стояв у бочці і розповідав "кощалки-опалки" про одного польського сина в старім краю, що помер і після смерті приходив до хати та виробляв ріжкі "фоні", і ніхто його не міг бачити, тільки свідки (попи), які були навмисне спроваджені з головної польсько-езуїтської катедри у Львові.

Відно, що вже в Америці не йде бізнес попам, коли аж пробують такими дурницями дурити людей.

Ой, люде, люде, небораки — як казав Шевченко — доки ви будете віртити попам туристи!

Та наш попин має ще інші способи до нікручування грошей. Ось що скочило:

Одного дня приходить до попа парохіані та каже:

— Отче, хочу абістес дитину охрестили. А під побачив, що це таї парохіанін, що проти нього виступав, так даний його повинти!

— Я тебе, каже, дитину хрестити не буду....

Але по хвили знова заговорив:

— Чекай! На тебе ось цей папір та іди до скваера.

Парохіанін вийшов, заглянув до котерти, а там було написано аби присягнув, що не буде більше виступати проти о. При-Дри-Стая. Рад не-рад іде куди треба, а там тільки насміялись і сказали, що про ніць не знають.

Знов іде парохіанін до попа і просить, щоби той хрестив дитину. А під тоді каже:

— Добре! Приведи добре стоячих двох парохіанінів зі свідками і присягни перед імні.

Нарешті відбудувся парохіанільний мітінг і там ухвалили, щоби той, що хоче хрестити дитину, заплатити 20 доларів і зістане надальше парохіанінном, але — жадного права голосу не буде мати в парохії.

Бачите, що за нещаста людина? І гроші дасті і язик тримай за зубами... Чиста панінина!

Але хиба це може терпіти чоловік? Ні, це труп, — живий труп!

І чому нашему о. При-Дри-Стайові не було згадати і про цього живого, ходячого трупа, коли говорив про душу помершого польського сина в старім краю?

Трупи, трупи жнви, пробудиться! Коли ви вірите, що по смерті людина може ходити і давати знаки життя, то чому ви — живі не даете жадного знаку життя по собі?

“Учітесь, брати мої, думайте, читайте!”

І. Власнослух.

КОРОТЕНЬКІ ВІСТИ.

Ембрідж, Па.

Тут лежить на смертельнім бамбетлі, в о. Баянка Пузатого др. Мишуген, що обійсався доларів "негайній допомогі". Коли-би скотів забути дихати, то подається до загального відома, щоби не збирати на похорон, бо в нас вже находитися на це гроші з перед пяти літ по пікній чіпальні і по померших січовиках у ріжки касерів: у С-ля 20 доларів, у Ф-ка 40 доларів, чи більше, у Ж-ка 60 доларів і в одного пана, що тепер за рерров має штор — К-я 60 доларів. Лумаемо, що тих грошей вистаричить.

— — —

Дальше подається до відома про торжество, яке має відбутися з нагоди нашого панамара Кісенько Підувалого, котрій має отримати медаль гнилого яйця за свої про-токоли з нашого збіговиска, що тими про-токолами закорковує тепер батлі від "мунішако". Кому потрібно стеноографа, хай вдається до нас, ми радо викличимо.

Низко упавши Злудік приготовляється, із фаєрмана від кадила, тим часом більше кандидатів не потребуємо.

Уряд парохіанільний.

— — —

Хвідер Полівка, президент Ліги пала-марського походження просить о. Дристай з Карнегі, П. щоби прийшов відправити панахиду і похоронити тее стверо, що смірдить поверх землі вже кілька недель.

Комар.

НАЦІОНАЛЬНА ПОЗИЧКА.

Торондо, Онт.

“Дивні дії діються на твоїм світі, Господи! — жалувався один з “наших” тутешніх патріотів.

А знаєте чому?

Це все у звязку з національним зі-браним, що відбулося дnia 25-го лютого у ресторани, в справі фондів-бондів і національної позички “рідному краєві” на Марсі.

“Наши” патріоти, як звичайно, роблять ісю по “мудрому”. Вибрали секретаря, а предсідатель “добродій” зголосився противі волі присутніх і заявив, що буде порядок тримати, аж тут не те! Прийшло “наших” дванадцять, а тринацятий Юда з Торонто. Та не той Юда, що Христя продав, а той, що продає тисячі робітників у панське ярмо тим, що обстає за старим буржуазним ладом, а більшовіків лає.

І от тій то більшовики переїхали тут “наших” патріотам дорогу.

І що-ж вони зробили?

А єто ѿ! Усі, як один, давай ставити предсідателя з маси!

Що то “наш” пан “предсідатель” не напросився, як не пояснював, а більшовики таки не хотять слухати. І з великим жадем “наш предсідатель” отвірив комініціоно.

Аж тут грім я блискавка з ясного неба! Поставили двох кандидатів і ініціацію замкнули. Нераді “наші” дивитися, що більшовики розпояджаються, як у своїй хаті.

Прийшло голосування.

— Хто за більшовиком, аби був пред-сідателем?

— Усі, усі!

— Прокляті! Не досить, що підіймають пальців, але ще й повторюють: “Усі, усі!”

Голосування за другим.

— Хто за нашим...?

Навіть своїм відомим встидяться. Покликав предсідатель “нашого” бєсідника з Торонто. Що за підле соториння! Гавкака, дзвіяків, як щеня. Не дурно, кахнуть, на адв-ката вчиться. Шкіру хоче дerti з людей!..

Крутиня, вертівся і так за пів години заскакав аж на Радянську Україну, відтак в Галичину, а звідти до бора, при чим більшовики мусільн звертати увагу, що бога мішати з Галичині нема. Кожному звісно, що бо фондів і бондів у Відні сидить і продає більші народ за панську ласки.

І знов щеня з Торонто крут-верт, але боялося признатися за кого воно властиво гнікає. І так, запінівшись, стало.

Тов. предсідатель покликав до слова більшовика. І як-же він штурмом виповів присутнім усі злодійства “нашого” пана Петрушевича, що у віденських готелях торгує людською шкірою та обіцяє З. У. Н. Р. на Марсі, чи на Місціо.

Це присутнім висилно цілу справу і вони навородили більшовіка гучними он-лесками.

Original from Google

"Кінчайте бо час братися до квасіої капусти, то бой "мунішай" як за серце тягне!"

Виступає другий більшонок і всі плашуть як ресторанант гойдається. Годі "наши" давай голюкати та показувати свою африканську натуру. Ревіти, як-би мали зараз когось на рожні спечи.

А який результат? Та який? Самі не могли, бо дурних не пішли, то бодай більшовикам хоїли перенікодити, бо вони вже й так понажну суму зібрали на Пом. Пол. Вяз. Сх. Галичини, а і на "нашого" президента і кота здохлого ніхто не хоче більше дати.

І не могли ціого більше зробити, тільки казали ресторан замкнути. А на дівчат ресторану накричали за те, що вони більшовикам пlessкали. От тобі на! Ширі українські дівчата, тай ті збліплювиччи!

Більшовик.

АНАРХІСТВУЮЧІ "ПРОТЕСТУЮТЬ".

Кіченер, Онт.

Дні 4-го марта тут відбулась велика чудась в Маркет Готелю в одній румі. Анархістичним, які приїхали з Гамайтону, захотілося протестувати проти робітничих республік (Союза Соціалістичних Радянських Республік).

Наговорили цілу купу дурин, наплели корсостенії фраз про "матушку Раду", нагуркали (гуря!) і розіхались. Звали тільки пословицю. "Уж-би свиня роги мала, то-би усіх поколола!"...

Протести ухвалено вислати через Махнові штани у африканські ліси. А на закінчення відспівіано "Боже спаси матушку Раду!"

І по празнику.

Учасник.

ПАТРІОТИ ПСУЮТЬ СОБІ КРОВ.

Філадельфія, Па.

До редакції "Молота" прислав один товариш відозву зі слідуючим змістом:

Зверніть увагу! **Зверніть увагу!**
Філадельфійські Українці Громадяне! Де ваші провідники?

Небувала новина.

Дні 28. січня відбулось велике всенародне "Протестаційне Віче" на Українській Галі. На сім вічно іначі свідки ляцьких туртур над нашими Батьками, Братали та Українським народом в його власний хаті смалювали живий образ їх мук та терпіння.

Нинішня хвиля взнігає нас сповнити свій святій, народний обов'язок, та принести хоч крихітку помочі в його змаганню на життя і смерть з лютим ноготем.

На жаль не всі провідники почивають до виповнення обов'язку на котрій їх вибрали народ. Ось, як вони виповнюють свій народний обов'язок. Нігде правди літі, а провідників наперед. Если вони цураються свого проводу, свого обов'язку, який вони на себе приняли, нехай скажуть народові а народ поставити на їх місце таких, котрі свою повинність сповнять, як слід.

Приміром дні 30. січня с. р. сі чесні провідники знайшлися поміж "пшняцелями", котрі називають їх "Русінами-Кабанами".

Ось Вам філадельфійські Українці Ваші "Провідники-патріоти", котрі мають собі за честь називатися від своїх "пшняцелями-Луф-Ляхуф", "Русінами-Кабанами".

Іван Пеленський, през. клубу і газі: М. Вишніванюк, касієр клубу і газі: Ст. Слободзян, шинкар, кас. буд. т-ва; Н. Самбір, війт громади і шинкар; Гр. Самбір, шифкартоній агент.

Позир Качур! Гр. Шагала, "гат дог шап"; М. Нісевич, "едзе на факс Чейз". Сі почесні хруні обходили 25 річницю "Под несся Бялого Орла" — "Нех же!"

Поднінь філадельфійська Україно ко-

тесь вибрала і кого маєш? — Гірш катів самі твої провідники тебе розпинають; коли саме наша Україна находититься в найтаким положенню.

Чи є ще в Філадельфії більше хрунів, котрі були з вами пішли за Твердохлібнимі слідами?

Проч з хруніми! Котрим нема більше місяця бути українськими провідниками!

Комітет за заслугу "Хрунім-Патріотам".

По цей відозвин товарин дописує ще сідіюче:

Дорогий "Молоте"!

Цей неділі коло церкви попалася мені до рук отця відозва, котру тобі посылаю. До пояснення. Тобі даю, що цю відозву видали філадельфійські Січовики, або інакше — поліційська гвардія, проти другого подібної братії, що не зісім годиться з Петрушеничом, але тюпиться з Січовиками попід блудні плоти та туманить людей якимсь бойківами, а в дійсності зрадничою роботою.

То всю що можу пояснити. Як буду мати щось нового, то знов напишу.

Кінч і желаю Тобі 10.000 нових передплатників.

Гуд бай!

— о —

НОВА КОШАРА.

Кемден, Н. Дж.

Г. Вишиваний.

В нашій місцевості заходом кількох "мушайнерів" і провокаторів зістала заоснована нова кошара для темних барабанів. А то таким способом: під проводом вище наведених героїв, котрі навіть свого імені не вміють підписати, увидівши що в теперішній час ціна на самогоні так низько спала, що навіть не оплачується за роботу, а до того і костумери розходяться. Отже їм біда почала заглядати в очі, так що наскрізь післали своїх жінок від дрібних літів до фабрики (бо самі нероби не ходять).

Червоний Шлях

З ПОЧАТКУ МАРТА С. Р. В ХАРКОВІ ПОЧАВ ВИХОДИТИ
УКРАЇНСЬКИЙ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВИЙ, ГРО-
МАДСЬКО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ

ЗА РЕДАКЦІЄЮ Г. Ф. ГРИНЬКО.

ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ має на меті дати широкому читачеві все нове, що з'являється на полі художнього, літературно-наукового та політичного життя України, Союзу Радянських Республік та за-кордону.

ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ містить країві твори художні, літературно-критичні розвідки, наукові праці та статі на сучасні політичні теми. До участі запрошено видатніці сили літератури, економіки та політики.

ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ має постійні відділи: а) красного письменства, б) науковий, в) громадсько-політичний, д) критико-бібліографічний і е) хроніки — міжнародної та внутрішньої.

ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ має власних кореспондентів в Берліні, Відні, Варшаві, Львові, Москві, Петербурзі та по всіх губернійських містах України. Журнал виходить розміром 10-15 аркушів. Тимчасова передплата для Америки \$1.00.

ПРИ ЖУРНАЛІ ЗАКЛАДАЄТЬСЯ ВИДАВНИЦТВО.

Замовлення треба слати прямо на слідуючу адресу:

Вул. Карла Лібкнехта (був. Сумська) Ч. 11.

ХАРКІВ, УКРАЇНА.

UKRAINA via SOVIET RUSSIA

ЗАМІТКА: Долярові дрефти можна набути в агенціях "Кюнард Ліній" і в "Амерікан Експрес Ко."

чуть робити.) Гак щаслива гадка упала їм в остатній хвилі, щоби закладати парфюм, і если така буде то і для них щось капне з носа: як не бара при церкви, то чорт, або хоч би і бути лямполізом, то і то ще не так зле.

Задумали зробили. Нараз, як з під землі — появився великий, здоровий, як слонъ. пп. I розглянувшись з ким має до діла. Взявся за роботу, як сам розумів. Казав за всяку ціну постягати всіх таких, котрі ще не обстріляки.

I збиралі і привозили автомобілем. бс. сми не могли притягти, бо були п'яні. I з величним трудом назбиралі около 20. I так приступили до діла.

Перший і послідній заняв слово новий настух і почав таке, що церкви в Кемдені дуже потрібно і без неї не можна обійтись. і він буде старатися щої найкоршче зігнати до купи всіх баранів, тільки головне із "піднімче важне" — грошей щоби ніхто не жалував. Понувши таке зібрани, порєтворували роти, як ворони, і всі одноголосно закричали: "Так, так, нам треба церкви, ми не худоба, ми християни, ми хочемо церкви!"

Пастух видів, що діло іде нічого собі, розказав збірку долярів — насамперед для него винаймати помешкання і купити меблі і друге потрібне.

Зібрука принесла за пару мінут більше як \$600.00, з чого пастух аж обізвався, що так бізнес добре починається. Шо дальше буде з того єще не знати, але початок добрий і наші муншайнери чуються дуже післяві і веселі.

Гей, темені кемденські українці, пробудиться вже раз і подивиться хто Ви є, а чим повинні бути! Вже час, щоби Ви пізнали хто Ваш ворог, а хто приятель, і кого Ви будете утримувати своїм кропавим трудом!

Посторонний.

ПОКУТОЮТЬ ЗА ГРИХІ.

Фора Сіті, Онт.

В нашій місцевості православні барани не дуже ще давно стригли з себе вовни, за ціну, якої мали вратувати свою коняршу пепел банкрутою, а тепер зі злости за свою попередні винники рівуть собі волосся з голов. Колись як контрактори за дони мили забрати від них їхній коняршу, то теменії барани, за підмовою бізнесменів, попадаличи себе на суму \$3,800.00, за яку викупили для попів церкви, і за яку то суму барани купили собі право ходити до конярши свободно. Тоді вони ченурчлини, називали себе мудрими наймудрішими, що не допустили до замкнення на віки святій конярі. А тепер, коли їм стало захоплено, а де-котрі наївть поперемерзали і порозорювались без вовни, яку вони позичили на викуп конярши, і коли вони побачили, що їхня новна пропаде так як мала пропасті конярши, і бізнесмені тільки посмішуються з них, а вони (позички, що зложили по 700.00, 500, 200 і по менше долярів) не віддають, то аж тепер вони прозріли і пізнали, що вони були облуцені, та що вони не були наймудрішими, а просто собі надурніці велики барани.

Тепер де-котрі більші барани стараються зі всією силою вирвати вовни з зубів хоч-би якусь частини своєї вовни і може де-котрим удастися вирвати якусь частину, та все таки часте має пропасті, в чим пінить "Святий боже!" їм не поможе.

Коли контрактори бізнесмені коняршу за ровки, тоді пони не мали ніякого права до тієї конярши — тоді конярша була запинана на всіх парафіях (сак під баранин заливання), а коли барани заплатили дони, то тогім довідалися таки від самого їх душпакудника, що до конярши має право він і що преанеслітій блазник — е босом конярши, а не вони замотеличени барани. А вони хиба мають тільки права до конярши, що вовни (\$\$) носять.

Надія є, що в короткій будуччині ті всі,

що ще пізні пілтимують темноту і ышлють свої тяжко запрацьовані центи для всіх цих дурсівітів, зрозуміють свої будні, зрозуміють як велике зло вони пілтимували і яку велику школу робили самі собі і свої рідні, а зрозумівші те все — тоді зі злости так почевонюють, що таїми червоними булати раді остатніх лжо смерті!

Того власне я бажаю їм зі широго серця. Амін!

Монреальський.

ТОЧНЕ ОБЧИСЛЕННЯ.

Вест Форт, Канада.

Хочу дещо сказати про ширих працівників з цієї місцевості. Не тілько що вони працюють при місячній світлі (це-то при муншайні) але північ і им'я добре обчислити.

Коли до нашої місцевості прiletіє др. Назарук по зелені, і коли робітники не дуже спішилися дакати ті \$\$, то ширий працівник вискачує на сцену і говорить перед Назаруком публично: "Я не знаю, чому то наші люди не хочуть давати на так важку справу? Коли по моїм обчисленню ви за рік випили від 150.000 до 170.000 алькоголю, то це нічо, а дати гроші вам якщо..."

І лісна правда. Коли працівник, чи кіринник, так добре обчислив, то я в це аж надто вірю, бо тут в цій окільї всуди гуральні, а пан Б. як добрий математик, то в кождій гуральні тимчасо точний рахунок і знає за кілько виробилося, за кілько продалося. То правду сказати, то вони продають від \$5 до \$10 за батло. А таких працівників патріотичних, як пан Б., то тут не бракує. Завсіди ходять патріотичною пайкою з "математиком" на чолі. А той все учиться пливти по стріні, а навіть часом і пурка пробує. А решта за ним.

Чи так, пане працівник? Так. Во ніхто

не скаже, що не права. Навіть маленьких скажуть, що права, бо тільки показеться на вулицю, тає діти із гуртом біжати і кричати: "Вуйко п'яний! Вуйко п'яний!" і т. д. То-ж і не диво, що Б. так добрий і обчислив, бо він, як добрий математик, це наїдуваче знає. Нево обрахував і рахунок міністрови фінансів дає.

То-ж до праці, самогонщики, до праці беріться і все на стрій виходіть, за чуби беріться, щоби другі люде із вас прімати, щоби з патріотами більше не приставали.

Гаман.

-0-- "ВІПРАВА".

Ошава, Онт, Канада.

Дня 11-го марта прибуло сюди трьох деморалізаторів до ошавських пів греко-католіків, а пів протестантів. Згромадились до читальні Грушевського і почали говорити, що їм треба кончи "Січ" зорганізовувати, бо будуть змушені їхати на "войну" панську республіку визволяти.

Але мене зацікавило одно і я звинув йх: за що вони підуть, коли всю свою п'еду відносять до самогончика? Де їхні коні? Та один з між них відповідав, що їх душпакудник виграв корову, на котрій може їхати ціла шкадрон. А сам Кран буде їхати на верху корови, бо має крив ноги.

Написав Початок

ПЕРЕПІСКА РЕДАКЦІЇ.

AJOTES, APCHIX. З "Великодніми" святтям складаємо Вам гратуляцію за влучний підпис, який Ви поклали під своїм "чорнільно-помазанієм". Одно тільки Ви маєте забуди, а це: що в такім случаю як з отцім підписом, закінчення на "ев" не потрібне. Вистарчить тільки Вам підписатися: Ідоте, а не Ідотес. На все проче, що було в листі, ми також кажемо: Апчих!!

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912, OF MOLOT semi monthly at New York, N. Y. for April 1, 1923, State of New York. — ss.

County of New York.

Before me, a Notary Public in and for the State and county aforesaid, personally appeared G. Legun, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the business manager of the Molot and belief, a true statement of the ownership, management (and if a daily paper, the circulation) etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 443, Postal Laws and Regulation, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business manager are:

Publisher Molot Co. 414 E. 9-th Str., New York City.

Editor N. Tarnowsky, 414 E. 9th St., New York City.

Managing Editor none.

Business Manager G. Legun. 414 E. 9th St., New York City.

2. That the owners are: (Give names and addresses of individual owners, or, if a corporation, give its name and the names and addresses of stockholders owning or holding 1 per cent or more of the total amount of stock.)

G. Legun, A. Saruran.

414 E. 9-th Str. New York City.

3. That the known bondholders, mortgagees, and other security holders owning or

holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: (If there are none, so state.)

NONE.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholders or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given: also that the said two paragraphs contain statements embracing all the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner: and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

5. That the average number of copies each issue of this publication sold or distributed through the mail or otherwise, to paid subscribers during the six months preceding the date shown above is

(Signed)

G. Legun, business manager.

Swear to and subscribed before me this 28th day of March, 1923.

Marcus Rosenberg.

(Signed)
(My commission expires March 30, 1924)
(Seal)

Original from :

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

**РОБІТНИК, КОТРИЙ
УМІЄ ЧИТАТИ А НЕ
ЧИТАЄ, є ГІРШІЙ
ВІД ТОГО, ЩО НЕ
ВМІЄ ЧИТАТИ.**

ВИДАВНИЦТВО
“МОЛОТ” МАЄ
НА СКЛАДІ УСІ
КОРИСНІ ДЛЯ
УКР. РОБІТНИКА
КНИЖКИ, ВІД
МАЛИХ БРОШУР
ДО НАЙВІЛЬНИХ
ВИДАНЬ В УКР. МОВІ.

ПРИСВЯЧЕНА ЧИТАННЮ
КОЖДА ВІЛЬНА ХВИЛЯ
БУДЕ МАТИ ВЕЛИКЕ
ЗНАЧІННЯ ДЛЯ РОБІT-
НИКА, ТАК ПІД ЗГЛЯ-
ДОМ ЗАГАЛЬНОЇ ОСВІТИ,
ЯК ПІД ЗГЛЯДОМ
КЛАСОВОГО ВИХОВАННЯ

ЧОМУ-Ж НЕ ЧИТАТИ?

ЖАДАЙТЕ КАТАЛЬОГА

The Molot Co.

414 E. 9-th St., New York, N. Y.

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС...

РІК. V. Ч. 9.

1. МАЯ 1923. NEW YORK, N. Y. MAY 1, 1923.

VOL. V. № 9.

ПЕРШИЙ МАЙ!

Киньте з погордою рабське яро!
Гей уставляйтесь а колъони!
Дух Революції преться вперед, —
Шлях пробиває червоний.

Скрізь наближається свято життя...
Маси, прямуйте до злушки!
Тільки гартована сила живе...
Молоти, молоти в руки!...

Що нам закована сила катів?
Сміймося з іхньої влади!
Ми Гібральтар розіб'ємо сильний....
Гнів наш не знає пощади....

Ми барикади постраймо скрізь... :
Скрізь барикади — колъони...
На Гімалаях застромимо ми
Прапор — наш прapor червоний!

Ми Ніягари сильний водоспад
І величеські машини
Скоро заставимо долю кувати
Для пролетаря-людини.

Сміймося з панської влади-ксерамі!
Смійось і руки до труду!
Ми дочекаєм, що буде наш Май
Ще над катами днем суду!

M. T.

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Подвійне число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чим рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published
semi-monthly by "MOLOT" CO.
• 414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at
New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

МІК V. Ч. 9.

1. МАЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

MAY 1, 1923.

VOL. V. № 9.

МАСО РОЗБИТА!

Масо розбита, гей покірна масо!
На тебе з коса дивляться всі ласо:
І демократи й республіканці,
"Вол стріт" і прочі всі ошуканці,
А з ними й жовті "соціалісти"....
Усі хотіли б тебе масо з'ести!

При політичних обходах-парадах,
В ріжних продажних крутийствах і зрадах,
В ріжних виправах по гроши, по зиски,
Все посилають дерти собі писки —
Все посилають на гарматне мясо
Більше нікого, тільки тебе масо!

Масо, гей масо! Ти-ж маса (не глина!),
Де твоя світла просвітна година?
Панство гуляє, панство бенкетує,
Панство зі світом цілих "кокетує"
Н дуже огідно ширить гнилі зуби....
А все це, масо, для твоєї згуби!

Все шкірило зуби "Фортін пойнтс" аматор,
Брав молодь з хати, мов той секвестратор,
І посылав геть на поля Європи,
А там їх клали в "копи" і "півкопи".
Та не жаліли гарматнього мяса,
"Бо то не люде, то розбита маса"!....

Там тобі місце масо величава!
Там твоя доля, воля, честь і слава!
В партію тую ти іди завзято,
А скоро буде робітниче сяято.
Не будеш більше ти гарматнім мясом...
Організується, робітничі масо!

А як вернули ще які "герої",
Попривозили лиш толуби свої, —
То їх принесли, як яку худобу,
І... поволеньки зганяють до гробу...
Мохочить аматор — ні слуху, ні духу
(А колись гнав їх в страшну заверуху!).

Масо, гей масо, глина непорушна!
Доки ти будеш так усім послушна!
Доки ти будеш гнати свою спину
Аж до загину, — аж до загину?
Гей загартуйся! З глини цегла буде!
Досить облуди! Досить облуди!

Масо розбита, гей розбита масо!
На тебе з коса дивляться всі ласо:
І демократи й республіканці...
Всі ошуканці! Всі ошуканці!
А з ними й жовті "соціалісти"...
Масо, не дайся тим неробам з'ести!

Є в цій країні партія єдина,
Що перед нею терпче панська спина.
Партія тая з Інтернаціоналом
Стане побідно над Капіталом.
Партія тая тут волі діб'ється,
Що — Робітничі Партия зоветься!

Тарон.

В СТРАХУ.

(Першомайський, жарт.)

Містер Доляр Центовіч Міліон був ввечер перед Першим Маєм надто не в дусі і перестрашений.

Часописи великими буквами на перших сторонах писали про вели-тенські робітничі демонстрації, що мають відбутись в день Першого Мая; про вплив "червоних" серед робітництва; про мобілізацію поліційної братії; про слухи, що є здогади, що "червоні" приготували кільканадцять міліонів бомб, які мають відривити на лоно Ісаака й Авраама не одного "чесного" горожанина з великом животом; про "загадочні" аеропляни, окрашені червоним коліром, які бачили над містом.

Це так страшенно вплинуло на містера Міліона, що він від ранку до вечера стратив 5 фунтів ваги і пару ведер поту. Вечеряті він не міг. Тільки випив кільшків кілька шампану. По телефону замовив десять детективів які мали стерегти його дорогоцінне життя від бомб. Написав лист до сина, що вчився в каледжі в Шікаго де на-вчали його премудрості божої. Пе-реписав банкову книжку на сина. Лягаючи спати перетряс всі подушки і перини, шукаючи за бомбами. Поклав під подушку два револьвери і коло дверей спальні поставив два детективи.

Зробивши такі осторожності, Міліон накрився шовковим покривалом, ховаючи під нього голову. Але заснути скоро він не міг. Страшні привиди червоних з ножами, бомбами, револьверами та кілька-ми стояли перед його очима і не давали заснути. Довго він пере-кідався з боку на бік, обтирав холодний піт і тяжко вдихав.

Та все-ж таки перемучення обхопило його і він заснув.

І сон приснився йому такий, що просто хоч бери та вішайся!

Здається, вій, Міліон, сидить у своїй канцелярії і підраховує здо-буток за місяць. Аж вбігає якись здоровений чоловіг, з закоченими рукавами. В руці тримає величезний молот. Через хвилю входять, ще кількадесять таких са-мих постатей. В одних молоти вруках, в других смолоскипи і червоні пропори. Той, що увійшов першим став коло Міліона, якому ноги почали вибивати скоренього кадрія, а зуби трівожний марш, серце-ж почало працювати зі скоро-стю експреса "Нью-Йорк—Шіка-го". А той чоловіг я каже:

— "Містер Міліон, ми прийшли, щоби підвести з тобою рахунки. Ти досить напився нашої крові. Досить загнав нас передчасно в мо-гилу. З кісток наших дітей поста-вив собі памятник. Вистарчить з тебе! Тепер працяй зі світом, бо прийшов час розплати. Твої фабрики ми націоналізуємо на вла-сність всіх працюючих".

Сказав це й замахнувся моло-том... Міліон хотів кричати, але не міг, — язык застрайкував. Ось-ось молот влупить по голові...

Трах!... і Міліон помащав голо-вою крісло, стоявши біля ліжка. Крик рознісся по кімнаті. Вбігли детективи і почали підводити Ми-ліона, що рвався й кричав не сво-їм голосом. Вкінці привели його до нормального стану при помочі холодної води. Він розкрив очі і побачив, що того чоловіка з молотом нема, а є детективи, слуги і служниці. Аж заплакав з радості, коли побачив, що то був сон.

Та не довго радувався. Глянувши на стіл він побачив якийсь паку-ноч.

— Шо це? — закричав він пере-страшеним голосом.

— Почталіон приніс рано, — від-повіла служниця.

— Боже! Та то бомба! Єй богу бомба! Ратуйте! Гвалт! Ратуйте!

Тут вже страх обхопив і "хо-робрих" детективів. У них також всі частини тіла почали працювати на зразок машинерії в годиннику. Стала тишина. Ніхто не міг про-мовити ані словечка. Тільки чутні було що з пакунка щось чикало, неначе годинник.

— Пекельна машина! — крикнув Міліон і побіг з кімнати босий і не одягнений. За ним детективи, слуги і служниці.

Люди почали ставати на вулицях і дивитись на безплатний "му-вінг-пікчер". Міліон босий і неодягнений біг по вулиці, кричав і розмахував руками.

Засвистали свистки, застукали кльоби по тротуару, з'явилася по жарна служба, капітани поліції. Зловили Міліона, але допитатись нічого не могли, він тільки кричав: "Пекельна машина" і розмахував руками. Тільки надіслівши детективи пояснили справу.

Пішли до палаців Міліона. У всіх появився страх. Але треба було йти. Увійшовши до кімнати, де знаходилась "пекельна машина", один "відважний" поліцай отворив вікно і викинув "машину" на двір.

Всі заткали вуха, чекаючи на взрив. Але пройшло кілька мінút і було тихо. Вийшли на двір. Боязко підняли пакунок. Чикае! Знов

кинули. Не знали що робити. Та один старий поліцай догадався що зробити. Скорі сів на авто й кудись поїхав. Через пів години він пригнався назад і привіз немінного чоловіка, обірваного так, що тіло світилось.

— Слухай Джов! Містер Міліон дає десять долярів, наколи хто відчинить цей пакунок. Хочеш за-робити?

— Чому-ж ні? Я вже три дні ні-чого не ів і десятка мені здається. Я зараз.

Взяв Джов пакунок до рук і по-чав зубами розривати шнурок. (По-ліція "хоробро" відійшла далеко від того місця). Через кілька хвиль Джов почав кликати всіх.

Коли всі підійшли, то побачили в руках Джова звичайну ляльку, яка розмахувала руками й ногами та чинила карти.

Почали читати:

— Май дір папа! Посилаю то-бі новий винахід — забавку для дітей. Це я купив її за квідрою від скілького товариша. Вона, ця лялька, може ходити і рука-ми розмахувати, а також рахує час неначе годинник. Приміром, я знаю, що ти одержиш Першого Мая, і я на-крутив її так, щоби вона будучи в дорозі мовчала, а в годині 11-ї рано, коли ти будеш її мати в ру-ках вона почне працювати. Думаю що ти заробиш на ній. Запатентуй як найскорше. Твій син Квoder Пів долярович Міліон".

— Ха-ха-ха! — зареготала полі-ція.

— Хе-хе-хе! — піддержала тов-па.

— А. щоб тобі добра не було з твоїм винаходом! — сказав Міліон і пішов одягнеться.

— Дай боже більше таких ма-шинок, — сказав Джов, що одер-жив десятку, і пішов до першого попавшого на очі ресторанту.

Дядько Микола.

БАМБІС

РОДИННІ БІОГРАФІЇ НЕНАЖЕРЛИВСЬКИХ

ФЕСЬКА НЕНАЖЕРЛИВСЬКА.

Жінка Штифана. Про їю говорили сусіди, що вона так була Штифановою до пари, як одна штанка другій. Казали, що хтось там двісті пар постолів зносив, заки цю пару заїшов.

Сама в собі Феська була не зла баба, лише приятелів не могла знайти. Уміла печі і варити, тільки забувала помастити. Усі сільські бідаки, що працювали у Штифана, мусіли тратити зароблені грейцарі на олій, або шпиталь.

Коли Феська варила капусту, то першу воду відливала і подавала як осібну сіру, бо її здавалось, що і вода і капуста було зображення на один курс.

Капусту мастила шкварками з пірваної капіці з ціпра, або зі старого нагрудника від шлії. Одного разу напотемки вішкварила трохи шкірки з солонини, то зате Штифан так її оббив, що вона від Великодня до Покрови ходила боком.

Борщ заправляла половиною яичця, хиба що не вспіла на час розділити і друга половина сковзнула в борщ; тоді вона давала той

борщ своїй родині і свиням, а для гобітників варила другий.

Одною кварткою сирватки вона годувала десятеро женців і пів мільйона мух, і ще оставало Штифанові на сніданок, та котові замочити хвіст.

Носила чоботи, що виглядали як позіхаючий вулькан, а решта убрання виглядало, як помилуй мя боже.

Одно, на що Феська була добра, то було те, що вона не займалася п'ятьтками — жалувала язика, якого вона мусіла уживати до лизання горшків.

Поля з ньою Штифан не взяв іншого, бо взяв обійтися з хатою і стайненою та ще деякі дурниці.

Жили обое в згоді між десятою і вечером а четвертою рано. Решту часу тратили на фізичні компенденменти і перескупування одного другого.

Одного разу Феська продала масло на ярмарку, то заки той що його купив доіхав до дому, масло переробілось в душену бараболю.

Коли Феська мочила коноплі на ставі, то усі раки настремголов вибирали подорожні пашпорти. Таку славу мала Феська.

Коли котра з її курій знесла мале яйце, то Феська несля його до попа на параастас за свою душу. А коли знесла велике, то Феська про давала його за гусяче.

Така була Штифанова жінка Феська.

(Дальше буде.)

КОЛІСЬ А НІНІ.

Колись укр. патріоті від “Свободи” і прочих говорили: Підпомагаймо Австрію, бо побіда Австроїї це є побіда України.

Нині Австрія розсипалася як пегрній полубіток, а Україна побідила і без Австрії. Значить, що патріоті брехали.

* * *

.. Колись Петрушевич говорив: Треба укр. Січ. Стрільців отримати з Денікіном до Україна ще не доросла до самоуправи.

Нині Україна вже виросла і править собою. Зате Денікіна чорт везя, а Петрушевич скитається по віденських хідниках і просить милостині в американських робітників.

* * *

Колись “У. Г.” писав: Попирайте Габсбурга Вишиваного на короля України, бо його жінка сама шмаття пере.

Нині за Вишиваним і слух загнув, а “У. Г.” пише: Складайте жертви на національну оборону.

Колись на мировій конференції підняли питання укр. патріотичних делегатів, чи вони волілиби аби Сх. Галичину належала до Польщі, а вони сказали: до Польщі.

Нині та сама дрянь каже, що більшовики віддали Сх. Галичину Польщі.

* * *

Колись в Росії попи й пани заповнювали тюрми робітниками.

Нині робітники заповнюють тюрми панами і попами. Значить віддають хліб за паланінно.

Різак.

МЕЖИ ПАТРІОТАМИ.

— Знаєте Василю, як лиши погляну на вас, то мушу засміятися. У вас метрові вуха.

— Ваша правда пане Грицю. А я все кажу: Мої вуха, а ваша голова, щоби то був за осел!

Ю. К.

ОСТАП ВИШНЯ.

Тоді тілько...

(Малій фейлетон.)

Рада послів у Парижі передала суверенні права над Східною Галичиною Польщі. Таким чином Східної Галичині юридично визнано за неподільну частину Польщі!

З телеграм.

Все це звєтиться у висококультурних державах, у гуманістичних державах, у справедливих державах —

— Самовизначення націй...

Тобто висококультурні, гуманістичні, справедливі держави самі визначають кому на поталу віддати націю.

У Михайлова Яцкова — свято.

Його взяла...

Легенько ікається на тім світі “блаженної пам'яти” панові Твердохлібові... Сподобався таки свій власний труп, замість килима, проплати, щоб по нім урочисто пройшло шляхетне високоповажне панство і наділо ярмо на люд галицький...

Не даремно “Рідний Край” лив — два роки... чернило...

Не даремно туپилися яцківські пера, вихвалаючи Річ Посполиту Польську...

Галичина може пишатися: вона тепер “державна” країна...

Її тепер чупко “держатимуть”...

У Михайлова Яцкова — свято...

У Петрушевича — жалоба...

Хто-ж поверне Йому попротирації по передпокоях у антантівських послів штани?...

Хто-ж заплатить Йому за пропотані по паризьких бульварах під метки?...

Хто?

Хіба знову американські “земляки”?

Хіба знову “бистрим соколом” та шифкартою метнеться спритний Оспін Назарук до Вінніпегу:

— Дайте на “власну державу”...

— Дайте, бо вже “визнають”...

— Ще якийсь десяток — другий долір і “визнають”...

— От щоб мене шлях трафив визнають!...

Дайте!.. Ми добиватимемося в послів! —

І даватимутъ...

Даватимуть, бо не знають, що ге добиватися треба, а добивати треба...

І не в послів, а посілі...

І не Назарукам та Петрушевичам, а тому, чия голова в польськім ярмі стримить...

І не долярами, а дреколами...

Тоді тілько Галичина вільна буде.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Сьогодня Свято -- Перший Май!

ЯК Я ВІДПОВІДАВ-БИ НА ДЕЯКІ ЗАПИТИ.

Як-би мене хто запитав, яка ріжниця є між патріотом, а ідіотом, — я відповів-би: Нема жадної. Бо патріот і ідіот, то є одно й те саме.

Як-би мене хто запитав, на чим закінчить Петрушевич своє президентство у Відні, — я відповів-би: На віденській ліхтарні.

Як-би мене хто запитав, яка реалія є найлучша, — я відповів-би: Якої ще досі ніхто не видумав.

Як-би мене хто запитав, яке ре-

лігійне або політичне переконання має др. Сушко, — я відповів-би: Яке тільки хоти захоче.

Як-би мене хто спитав, що станеться з Гільком Стешиним як "У. Г." з браку фондів буде завішений, — я відповів-би: Догадайтесь.

Як-би мене хто запитав, коли людина має чотири нозі, — я відповів-би: Тоді як у церкві б'є поклони.

Як-би мене хто запитав, на чим опирається конституція на земли вуйка Сема, — я відказав-би: На демократії. Однак як би хоти мене запитав, на чим опирається тая

демократія, — я відповів-би: На поліцейських макогонах.

Як-би мене хто запитав, як довго буде польська шляхта розстрілювати укр. і поль. робітників, — я відповів-би: Так довго доки укр. і поль. робітники не порозстрілюють шляхти.

Як-би мене хто запитав, коли на Україні упаде рад. влада, — я відповів-би: Тоді як редактор "Свободи" буде ходити по землі своїм ухами.

Як-би мене хто запитав, чого найбільше страхаються пани і по-ни, — я відповів-би: Совітів.

БАЙКИ НАВИВОРІТ.

НЕМОЖЛИВО

Емігрантська маївка.

Ой маю, маю,
Сиджу й думаю
І сам не знаю
Чого чекаю.

Людей не знаю,
Грошай не маю,
Іду-блукаю,
Біду ковтаю.

Ой маю, маю,
Веселий маю,
Чого чекаю —
Я сам не знаю!

В австрійськім краю,
Аж на Дунаю
“Рідненку” зграю
В готелю маю.

До Відня, маю,
Слова кидаю,
“Рідненку” зграю
Все проклинаю.

І — любний маю —
Я їй бажаю
Смерти в Дунаю —
Не короваю...

А там у краю
(Я прочуваю)
В галицькім “раю”
Я другів маю.

Про них думаю,
Мій любий маю,
І короваю
Я їм бажаю.

Знаю я, знаю,
Любий мій маю,
Други поборять
Шляхецьку зграю.

В Вислу сховають,
Як у Дунаю,
Тоді я, маю,
Верну до краю!

Так-так.

Щоби релігія приносила користь
для працюючого люду.

Щоби американські горожане
знайшли нездатного кандидата
на президента від Гардінга.

Щоби американські соціалісти
були по стороні пролетаріату й
признали єдиний пролетарський
фронт.

Щоби більшовиків не обвинували
в вироблюванню бомб.

Щоби Ленін не “умирав” по три
рази денно на сторінках преси.

Щоби Петрушевич не рахував
свого помешкання в готелю за
Східну Галичину.

Щоби Назарук не чекав на ратифікацію
рішення ради амбасадорів.

Щоби студентик Чиж говорив
на вічу, де зійдуться українські
робітники, а не американська по-
ліція.

Щоби “Свобода” не “казала”
дурниць.

Щоби редакторам чорносотен-
них шмат не бракувало личного в
іх гарбузах.

Щоби українське населення на
Радянській Україні не робило пов-
стань на сторінках жовтої преси.

Щоби вуйко Сем не став в Фу-
дуччині товаришем Семом.

Щоби в Гомперса була хоч іри-
хітка бажання помогти робітни-
ству.

Щоби прогібіційні агенти пра-
дили до дому тверезими.

Дядько Микола.

ПОМОЖ КУМАМИ.

Іван: Куме, дайте мені 100 доля-
рів.

Кум: А чому не просите в бра-
та?

Іван: Брат давби мені ѹ 1000, як-
би мав.

Кум: А я давби вам і п'ятьтисяч,
якби не мав.

Original from

Галов, рахувати, тай екси маєти!

Вважаєте, ік ікий казав, най іму луска на гоко з таков, рахувати, погодов, ек там була на землі на руский, рахувати, великден.

Воно ніби мине то ніц ни вобходит, бо я, рахувати ни належу вже до землі, али мине, вважаєти, скор кіло подивитиси ци богато покладків будут світити, наші, рахувати, пархіяни в Гамерні і Канаді, рахувати. Інц тому я приплив був до землі, аби трохи посмітиси з той кумедії.

Трафив я, вважаєти, на ікес місто, рахувати в Гамерні, тай іду штрітами тай шукаю, рахувати, нашої церкви. А воно, вважаєти, штука тіпер знайти церкву. Колис, ек

було по десеть шифів пархіянів, то церкви були май-май. А типер, вважаєти, пархіян за що раз истає, тай церкви, рахувати, маліют. Іноді то така, вважаєти, та церква, жи два пеї в ній не обійшлибиси. Краєві дідугани то більші табакерки мають.

Али іду я вулицев тай дивлюси стоїт ніби церква. На верху переломаний хрест, і кольорові вікна, рахувати, тай штиль, ніби, цирковий. Підходжу близьше, а то, вважаєти, ікас блікарня. А колис, там рахувати, була церква.

Інц я лазив дальше, аж ми, рахувати, вобридло. А ту вам, вважаєти, за що троха, ек ни потегне морозним вітром поза вуха, аж чось по кишках, рахувати, холод іде. Ото зимно було! Іду, вважаєти, попри офіс ікогоса цирулника, ци дентиста, а на іго таблиці причіплені штучині зуби з зимна аж кламкають. Таки так, вважаєти, ек деркачи.

Інц лазив я так пів дне, а церкви таки ні знайшов. З тої, рахувати, зlostі, пішовим тай купивим собі казету, аби, рахувати, ні вкучилися чекати на мою, рахувати, планету.

Взе я, вважаєти, тай читаю ек то цалий буржуазний світ розверещевси з того жи в большевії, рахувати, застрілили ідіого попа, жи то за богатьом богам служив. А-

ли і вмію буржуй репетувати, со-
тим іхні капці — ек змовилиси.

Інц я так собі думаю, жи на-
коли шляхецко-ізуїцкі жандарми в
Галилеї, рахувати, мордують людий
безневинних цалими, рахувати, ку-
пами, то буржуй того ни бачут. так
такі з них попадеси, то вони ревут.

Али то стара, рахувати, байка.
Вони все так — то ідна, рахувати,
фамелія.

Тра кіничти, бо плинє моя пла-
нета, то тра забиратиси, рахувати,
в своїси.

Тримайтесь цупко, Ваш
Хведір Шпичка.

ВИГРАВ.

Йде дорогою Іван і веде на мотузку собаку. Нараз надіїхав автобіль і так нещасливо переїхав собаку, що вона на місці згинула. Переляканій шофер вискочив з автомобіля, почав жаліти за шкодою Івана, витягнув 60 корон, дав йому і питає:

— Чи досить буде вам?

— Буде!

— А куди ж ви вели собаку?

— За село, аби вбити, бо вже стара була тай нічо жаліти за мене відповів підсмішуючись Іван.

Ю. К.

I ЗНОВ ВЕСНА НАСТАЛА!

А чи є яка зміна в буржуазній політці?

Справжніх козі: від конференції до конгресу

ХАРКО і МАРКО.

Х.: Що таке патріотизм?

М.: Патріотизм це такий собі блахман, при якому патріоти за-робляють собі гроши.

Х.: Хто-ж це такі патріоти?

М.: Це такі сотовірнія, що при патріотизмі роблять собі життя.

Х.: Хиба-ж вони живуть?

М.: А вже-ж що так. Самі живуть он як, а от другим жити не дають.

Х.: Як-же це воно?

М.: А так, що напускають своєго блахману, а в блахмані яке там життя?

Х.: Може й правда... Звідки-ж той блахман?

М.: З теплого газу, що називається фрази.

Х.: Невже-ж?

М.: Ага!

Х.: Значить патріоти і патріотизм ідути, так сказати-б, в колесо, кружляють?

М.: Ви це по якому?

Х.: Воно ніби одно друге тягне в бігу.

М.: Правда що тягне. Але чому якраз в колесо тягне, а не по здовж?

Х.: Мабуть тому, щоб гладше йшло.

М.: Яка-ж остаточна ціль того

кружляння — куди воно викружляє?

Х.: Не скали.

М.: Куди?! А чому-ж там?

Х.: Мабуть призначено історією, бо дотепер усі патріотичні песні ішли на скали і там пропадали.

* * *

Х.: Кажуть, що Січинський з Чижем організують в Америці так званий "козацький фашізм".

М.: Воно хоч і кажуть, але правди в тім не мож доглянути.

Х.: Не мож доглянути тому, бо воно всю дуже маленьке, треба би хиба через мікроскоп...

М.: І так не заглянеш.

Х.: А чому-ж говорять?

М.: Це річ іде про бажання, а не про діла.

Х.: Але?

М.: Ая!

Х.: А чому-ж не діла?

М.: Тому, що для фашізму немає у них сирівцю.

Х.: Ви що говорите? Це-ж не для роблення постолів, а для політичної організації...

М.: І тут треба сирівцю.

Х.: Себто?

М.: Треба-ж когось мати в організації — певної якості людей.

Х.: А вони-ж хиба не мають?

М.: Ні, не мають. Вони з фашізмом лізуть між робітників, а фашізм не для робітників.

Х.: Для кого-ж?

М.: Для люмпен-інтелігенції і для

тих, що торгують печеними ка-штанами.

Х.: Тут таких не має. Як що є які, то такі дурні, що ледві роз-ріжняють вікно від дверей.

М.: От і бачите.

Панько Людмила.

ПРИЧИНА.

Питання: — Чому то польські марки були на виставах по банках в минулі роки, а особливо того року, як Польща була занята майже всю Україну і Білорусь, а тепер їх нема у виставах?

Відповідь: — Тому польські марки так низько впали, що їх з України і Білорусі Червоно-армійці прогнали. А на виставах по банкових вікнах їх тому нема, що в найбільше вікно не зміститься стільки польських марок, скільки їх потрібно за тутешній один долар.

С. А-н.

В ЦЕРКВІ.

Петро: — А я кажу куме, що в церкві не гарно хропіти.

Павло: — І я так кажу, бо цим можна розбудити других людей.

Ю. К.

Відмінне положення.

Національна асоціація промисловців після розслідування сповіщає, що положення робітників, працюючих у відкритих майстернях ("Опен шап") падто хороше. Тільки в тих місцях, де робітники організовані, їм живеться погано.

(3 газет.)

Імперіялістичне обжирство Польщі і-шо з того вийде.

Думки.

Що ліпше: кривду терпіти, чи кривду поборювати?

Котра пословиця правильніша: “Хто не з нами, той проти нас”, чи — “Хто не проти нас, той з нами”?

Що ліпше: за народ умерти, чи — для народу жити?

Де тут буде рація? Розумніше яйце від курки — не родиться. Зна-

чить курка має бути розумніша, бо курка старша... Але звідки курка взялась, як не з яйця? Отже виходить, що яйце старше від курки, тому і може бути розумніше. Але-ж курка знесла яйце, то знов виходить, що курка старша. Але-ж знов курка виходить з яйця... Ну, скажіть, де тут буде правда? Хто тут старший?

Як “краще” бути: дволичним, чи бомбочком?

Свідомий робітник чується ображений тоді, коли піяк, картограй і всякий дурак назве його товаришем, а патріот, чи парафіянин — паном.

Який чоловік найбільше часописів читає, а не передплачує?

— Кождий редактор.

Чи поступ робить який вплив на дурнів?

Ріжок.

БЛІСКАВИЦІ.

Трішки бібліографії.

Найновіші телеграфічні бліскавиці доносять, що незадовго має появитися книжка п. н. "Історіо-драмо-комедія білих циганів" в трьох частих, написана на тлі українсько-національно-державо-будівничих Петрушевичівдівців. Зміст першої частини: Змагання білих циганів до сформування "демократичної" держави на взірець держав з під опіки "Ліги Націй". Друга частина: Невдача і розгром білих циганів. Третя частина: Розсіяння білих циганів по світі і їх мантіячки. Епільєг: Трагічний кінець білих циганів. Вішанняся, втопленняся, отруєнняся, підрізання голя, замерзання і здилювання з голоду. Дієви особи звісні з повинного.

Під назвою видно "роги".

Під наголовком "Український Голос" є зміст і ціль того "часопису", як і кому він слугить. І так: "Брехливо-ілюстрована, хуліганська, шовіністична, підло просвітна, греко-свистунівська, православна, учительсько-малпяча, бизнесова рутенська, елевейторсько-гешеф тярська, економічна, круйтсько-запроданча, зрадницько-дonoщицька, назадницько-затуманицька, обдерницька, українського народу в Канаді".

Оголошення в "Укр. Гол.".

Не оплачується шевська канцелярія Стефаника. Др. Джержабек, чи ви є хорі? Друг стор. Купуйте торговельні цінні поза межами болю. На продаж секретарії і тростістів в Саскачеван. Вийшли з друку корови на заріз. Похід телят і безрог на Ків і Одесу. Наташка Полтавка по зниженні ціні. Босак перед великовідніми святами. Знаю чоловіка на продаж. Українська книгарня за долара. Великий базар незвичайний злодій. Економічні науки Карла Маркса поміж ворогами. Наука фунт січеной ковбаси. Пес про світ божий. На продаж волю і державність. Торговельні цінні Червоного Хреста в Канаді. Для фармарів взаємна поміч большевізм. На продаж річні збори. 32 винахідники віча нац. обор. Фармарі, стеріжть свої гроші на вічу нац. обор! Нові імграційні фармарі, моргеджова продаха і т. д. Digitized by Google

Моя жертва.

Бачу список жертвовавців на нац. оборону. Одні дають, що мають, інші заявляють, що дадуть. Отже і мене "кортить" "щось" дати, а решту заявляю, що дам. Я даю через "Молот" представництву З. У. Н. Р. от що: по триста кольоць і болячок кожому членові (як також і самому "президентові" Підтур-шкевичові), а сім сот дуль і нуль. Разом дві тисячі. А щоби виручити "міністра" Назарука від "тяжкої праці" при збиранню долярів на нац. обор. і дати "міністрові" чинч на цілковите виздоровлення (бо від коли приїхав до Канади, то щось "занедужав"

та добре було-б, щоб пішов до той норожки, що десь там у Вінніпегу добре угадує все. Може-б щось помогла "міністрові"). Я заявляю на честь "міністра" і всіх членів його "уряду", що я сам дам, чи позичу, чи як не будь одем міліон долярів так скоро, як лише скоро зароблю на секції. І то шур, що дам. Отже йдіть пане міні-стер до котрого буде готелю і ждіть на той міліон. Коли зложу рівненський міліончик, так зараз до вас вишлю. Покиньте дерти собі горло і фармарам очі за долярами. Я ме говорю до дурня. Як кажу, що дам, то "зам. Отже ждіть і памятайте мое імя.

Ръмок.

Не довго хабарникові тішитись.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ТРИШКИ ПОЕЗІЙ, А РЕШТА ПРАВДА.

БОЛЬШЕВИЧКА.

Раз один піп з кухаркою
Почав суперечку,
Що вона йому не дала
Скокнути у гречку.
Ти дурненка — каже піп —
Не підеш до неба
Коли кажеш, що у гречку
Скакати не треба.
Про що попик натякував —
Кухарка вже знала
І дібравши нараз міни
З сміхом відказала:
Та я, отче, не бороню,
Клянуся на вроду,
Та маєте скакати в гречку
Лучше скочте в воду.
Бо скакати вам у гречку —
Побачути вас люде,
А у воді так за вами
І сайду не буде.
Тут піп рота роздіймив
З злости, чи з навички
І закричав: Проч! Не хочу
В домі большевички!

Різак.

ПРОБА РОЗУМУ.

Кажуть люде, що нема
Ще в світі машинни —
Аби можна спробувати
Розум у людини.

Воно й правда, що нема,
Може і не буде,
Але й так пізнати можна
Котрі темні люде.

Капітал (і бог) казав
Шість днів працювати,
А на семий вільно вже
Відпочинок мати.

Але бідній умом
Не мають і свята:
Бють об дилля головою,
Як вівця завзята.

І учиться не хочуту,
Кажуть, що "всьо знають";
Лиш того не розуміють —
Нашо мозки мають.

С. Шимко.

Digitized by Google

ЦИГАН НА СЛУЖБІ.

Роздумував старий циган
Як на світі жити,
Щоби свіжі гроші мати
І тяжко не робити.

Бо вже йому допекло
В голоді тинятись,
Тож задумав до попа
На службу нанятись.

Приходить він до попа,
Чименсько вклонився,
Піп як бочка із постелі
На ноги підвівся:

"Що скажете добродію?" —
Піп його питає.
"Я служити у вас хочу", —
Циган відвічає.

"Як служити?" — піп спитав.
"Та ось так служити:
Що скажете мені, отче,
Я буду робити"...

"Добре, каже, лиш гляди,
Абись добрий вдався;
Щоб у справи не свої
Мені не мішався!"

Служить циган оден день,
Другий добуває,
А журба його давить:
Чи піп гроші має?

Але думав щоб зробить,
Щоби не чекати,
Щоби таки цеї ночі
Попа обшукати.

Пришов вночі під покой,
Туж коло порога,
Зложив руки на грудях
Тай здихнув до бoga:
"Поможи мені ось тут,
Щоб я цеї ночі
Не розбудив пан отця
Ta взяв, що я хочу!"

Далі двері відчинив,
У сіни вступає,
А піп собі у кухонній
Марту обіймає.

I скористав бісів син,
Пішов до покою
Звідтам кличе попадю:
"Ходіть ви за мною!"

I показав попаді
Через шпару в двері,
А сам пішов до покою
І ю циганськи "мелі".

Перешукав геть усе,
До каси дібрався,
Забрав усе, що було,
І з дном разстався.

А попадя під дверми
Зі злости казиться:
I лютує і клене,
Як огонь міниться.

I не відергала там,
Страшно закричала,
А тоді уже отця
До "атаку" взяла.

Але що ж то був за гвалт,
Людоїди хороши,
Як дізнались, що пропав
I циган і гроші!..

Т. Березюк.

СЕКВЕСТРАТОР ГІРШІЙ, ЯК ЧОРТ.

Питав професор у школі
Школяра малого:
— "Чи є в світі щось страшніше
Від чорта страшного?"

Школяр каже: — "Є страшніше,
І то дуже близько:
Той секвестратор із суду,
Той старий паниско".

А професор засміявся
Тай почав питати
Школярка молодого:
— "А то чому, Гнате?"

Школяр каже: — "Тому, ~~мене~~:
В нас була красуля,
Вже була стара корова,
Сива, як зазуля.

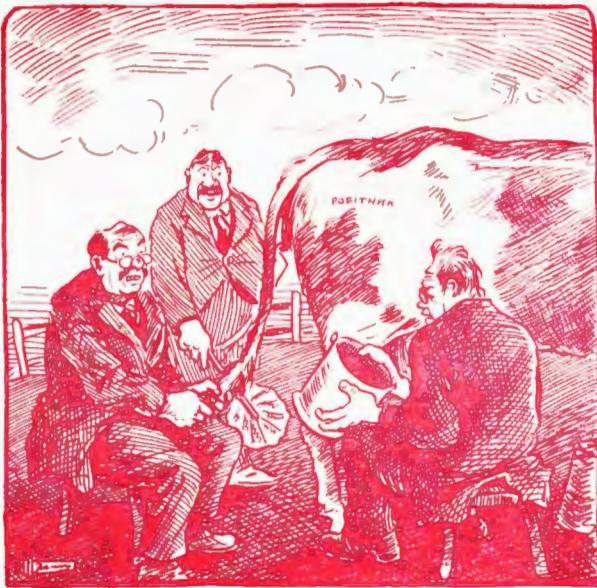
А доїти не давалась
І копала тата,
То тато бувало кляли:
— Звірюко проклята,

Взяв би тебе вже раз ~~ділъко~~
І тобою вдавився, —
Аби я вже із тобою
Більше не трудився.

Чорти корову не взяли —
На дітей вважали,
А прийшли пан секвестратор,
Тай її забрали"...

К. Білик.

Перестала дойтися.

Долярові патріоти мали собі гарну, дійну корову. Доїли вони її роками, аж досмоктали до самої крові. Тоді урвалося. Сьогодні долярові патріоти сидять біля корови і нікак не можуть розуміти що сталося, що більше не дойтися.

Мої пригоди по Великодниці.

Я вже дещо розказував читачам "Молота", як то я був термінаторм на дяка, а тепер вам розкажу ще про свої пригоди з Великодніці, як я ходив по хатах з хрестом. От щось старий дяк був заслаб (десь бог його не поблагословив і йому на Великден застягла костомаха в горлі і він бідний навіть говорити не міг) а тут треба йти по хатах. От піп і каже до мене:

— Танасе, підем обідва!

— Добре, кажу, підем!

Тай ходимо ми хата від хати, а піп гроші суне до кишені, як полову. Але приходимо ми до якогось великого богача, а піп каже до мене:

— Танасе, уважай щобись в тій хаті добре співат!

— Добре, кажу, буду співати. Входимо до хати, а там з півколи дітей обступили мене і дивляться, як теля на нові ворота. Я почав

вив хрест на столі та як зачну співати, а діти в крик та всі на піч повіткали, а я співаю аж вікна бреняте! А господиня тільки писок розвязила.

От скінчили, господиня садовить попа за стіл, піп істє, пе, аж давиться, а мені дала якусь костомаху завбільшки кінського копита тай каже:

— Глодже Танасе!

Я став у куточку тай глоджу аж зуби тріщать, а піп собі попоїв, тай каже:

— Ідім далі!

Взяв я хрест в одну руку, костомаху в другу руку, тай ідем. Приходимо під хату, а піп каже:

— Тут Танасе абиесь добре подивися, бо тут пани!

— Добре, кажу я. Увійшли ми в хату, я зачинаю співати і дивлюсь по хаті, чи є стіл, щоби свій хрест поставити, але не було. Я взяв тай поставив на землі, а десь до лиха панський пес сидів у кутку, прійшов до хреста тай лиже срібі. Я пустився відганянти його, пішов одною рукою, а в другій

костомаха. А він покинув хрест, вхопив мою костомаху, та до себе, а я до себе! Він знов до себе, а я знов до себе! Так ми тягнемся, аж я упрів. Бачу, що ніяк відібрати, отже я взлостилися, вхопив хрест та як потягну пса по крижах, аж він посунувся, а піп я ухопить від мене костомаху та як зайде мені нею по лобі, то я аж всіх святих побачив у небі, а гудза нагнalo, як за два дутки огірок.

— А я, каже, сякій-такий, ти знаєш, що панського пса гріх бить?

А я тільки чухаюся, тай кажу:

— Щоб вам, отче, бог заплатив за мою кривду!

Але йдем далі до другої хати. Приходимо, а там молодичка молода, товста, а така мила хоч до рани прикладай! Тільки усміхаеться і бровами рухає, а піп і забув співати, тілько зуби шкірить до молодиці.

Я переспівав, а піп каже до мене:

— Іди, Танасе, на двір і там чекай, поки я не вийду.

Я вийшов і чекаю, а в хаті зробилася така метушня, таке жабче квакання, такі страшні стогони, аж мені зробилося чогось ляочно. Думаю, певно молодиця вже десь попови кишки випускає, тай я в плач, та так плачу, аж заходжуся. Але надходить газда цего дому тай питає мене:

— Чого ти, Танасе, так плачеш?

Я почав йому розказувати, але не встиг я і кілька слів сказати, а газда вже пігнав до хати. А я аж відібіг кілька кроків від хати, а думав, що справді хата валиться. Але дивлюсь, а піп вилетів через двері, як куля з німецької гармати, а йому ніс такий великий зробився, як за два шайних порося, а варги — як капиці, тай пігнав до дому тільки дим тай нитка за ним.

Я не знов, що то воно має значити. Аж коли я вже пізнав всі тайни попівської економії, тоді я вже не плакав, а сміявся, дуже сміявся!

Т. Березюк.

РОБІТНИКИ І РОБІТНИЦІ!

Чи вже у кожній місцевості Америки знаходиться "Молот" на стенах?

Як ні, то Вашим обовязком постаратися о це!

Читайте "Молота" і розповсюдіть його між Вашими знакомими!

КОРЕСПОНДЕНЦІЇ

РОЗМОВА З ПОПОМ.

Скром., Н. Дж.

У цій місцевості, в польській парохії нема спеціальної попівки, де-би піш мицав, але він мусить сидіти на "апестесі", над костелом.

От до того попа приходить раз український робітник таї каже:

— Добрій вечір пане проборщу!

А той каже:

— Добрій вечір! А що там нового?

— Та я прийшов, — каже той — на пораду.

— Айу?!

— Я хотів-би знати хто мою жінку по-псує...

— А хиба вона попсує?

— Так, попсує! Бе вона поплька, а я русин. Я роблю в фабриці і даю її цілу "пейді", а вона нічо — тільки вбирається, "силкові дреси" купує і всі п'ятеро дітей дала записати до польського пана Єзуся. А як прийде до гавзу, то всьо по польські, а по українські ні. Ну, а ви егомсько думаете, що я на поляків буду робити? Ін!

А тепер я хочу знати хто мою жінку по-псує?!

А той каже:

— Ніхто не попсує. Я прецінні й людю, бо вона приходить щонеділі до сповіді, то я уважаю аби вона не попсується. А ти муши платити колективу і за школу, а ні, то дам тебе до "дзиорі" і з "пейді" тобі урвута, а мені заплатити.

Чоловоя страшно тим обурився і написав попові цілу копію "широкі" лів тай вишивок. А потому як кому оповідав свою історію, то здавалося йому ставало лекше.

■ ■ ■

БАБСЬКИЙ БУНТ.

Форд Сіті, Па.

Бабський бунт у вівчарні рако-каталогів зробився минувшої неділі, проти пастірів долярів Кульчицького, котрій недавно сюди пріхід від Галичини. Розграбувши езулт у вівчарні на старокраїнський лад, про чортів, пекло, небо на хмарах і другі дурниці. Барані на лавках сиділи п'яно і хропіли як конячкі міхн тай не чули його базікняння, а бабам стало забогато його дурниця і не хотіли більше слухати тай почали таращанити собі м'як собою про свої домашні справи. Хвалилися склянки котра наварила кварт "мунишо" і г. п. Отже з того вийшла така мішанина, як у Потовицьких на ярмарку. Навіть когти з бантів позливали застрихнували — перестали піти.

На другу неділю доляро-пастир проголосив святу інквізію і реєстрацію овець і баранів, щоби знати кілько має дурнів і чи з повними кишенями зелених, щоби їх спасти від загибелі. Що станеться пізніше донесу в найближчим числі "Молота".

Комар.

Digitized by Google

ПАТРІОТИЧНА РОБОТА.

Ріджайна, Саск.

Задумали патріоти в Рідкайні розігравати, чи як там вони називали, — базар. Поточали людям гарненько голови морочні і можуть: В нас є багато ріжких річей, а між тим два тони вугля, один "корт" дров та багато баксів яблок і помаранчів.

Та як прийшов день того базару, то поза пів дозина помаранч, пів фунта чаю і три фунти яблок — більше нічого не було. Вугля і дров чорг має! Люди почали питати, де те все, що патріоти так захваливали, а ті кажуть, що всі тієї не розподілили.

Один з патріотів, що був прибитий мішком продавав тікети і спордав на кілька доларів, а пан Б. казав йому віддати гроші, але той не віддав.

— Пречай, каже, я вам всі гроші відаю! Чого хочете?

— Не що-ж ти віддав? — питає пан Б.

— А на іду!...

А то, знаєте, той патріот має свою реставрацію і гроші там таки застягли.

Тепер що до нашого "панства" в Рідкайні взагалі. Це "панство" дуже підленьке. Такі маняки рахують себе дуже мудрими, а показуються, що їхня "мудрість" малічка.

Одного разу У. Р. Д. вислали зазин до тих "панів", що ставлять себе дуже мудрими, аби вони взяли участь в дебаті на політичну тему, яку вони собі самі виберуть. І тут показалось що то в них за "мудрість". Вони від дебаті по козичому відказались. Чому в них такий козичий страх запанував — мабуть нікому не треба пояснювати: пусті лоби і то все! Ну, а зпустом головою до дебаті нема що!

От така "сина" в наших патріотів, та "наука", якою вони чваниться, а робітників називають темними.

Ну, та як би там не було — діла самі показують вартисть наших панів патріотів. І скоро вони самі побачуть себе під дверима хатою.

Г. Гудзяк.

■ ■ ■

РАКИ.

Ембірдж, Па.

Наші греко-католики мали "велике торжество" з нагоди навернення на зад і ординування в темплі як піч паламарство дуже іноземно-упавшого Якуба Лисяка.

Старий паламар Кирило віддав йому свій "джак" калатання дзвонарами скликавши дурнів овечок і баранів на двох ногах, котрі потребують пастуха, бо самі не годні пастися. Могли-би потоптися у Огавській ріці, котра пливє через Ембірдж.

На цілій кули земські робітники поступають вперед, тільки в нас, в Ембірдж ріжки Лисяки, Гріневичі, Малиновські, Драпачі і пан д. рачкають назад. Малиновський інженер студіє "бани" у "пульпум" в фізера; другий бере в Пітсбургу легкі африканські танці. Третій (Лисяк) під узвізарні на бантах, та гавкає на свідомих робітників. Та це йому не поможе хочби із роздерем, то світ назад не оберне як свою дурну макітру.

Комар.

■ ■ ■

ПОГАННИЙ СПОМИН.

Нюарк, Н. Дж.

Недавно він ходив. Часу не мав, бо бонди продаван. За те все від панства "комішн" діставав. Свідомий же робітник його лише сміявав, — за це той тип такою все зрадником називав.

Недавно це ще було, а він уже пізнав, що він такий дурний був, — що разуму не мав. Тепер аж догадався, що він в болоті був, і після того всього як тяжко відіткнув. Попіхався у лоба й глібоко замуявся: Минуло той час поганні і спомини остав, як він (Шкільний) вертівся в бонди продавав.

Правдоліс.

■ ■ ■

Жадайте окажового числа 'Молота'!

Адреса:

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street New York, N. Y.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

РИТМУЮЧІ КОРЕСПОНДЕНТИ.

З ЦЕРКОВНОЇ ЗАГОРОДИ.

Канзас Сіті, Кан.

Ой клопіт тут, клопіт, та ніхто не вінє! Тент церкву поставив, та людей немає. Ходить і клопочеться що би то робити: "Український Хор" приїздить, треба погостити. Треба із Шікаго людей спроваджати, бо з канзаським нема кому співаків виграти. Канзаським лише сказали, щоб курей зносили, щоб обід рихтували, щоб усьо пласти. Шікаговцям же сказали, щоб промовляти — щоб промову голосили, співаків витятали. Ті не далися дуже довго до того просити: під Маріїнком вони стали своє говорити. І згадились канзасчани, що вони старались, а хтирі Шікаговці промову держали.

А тут отець часто каже: "Любови бра-кує..." Він по явно собі мислить, що тут щастує жартує!

Ta тут ніхто не жартує, тільки прагди хоче, а він ходить, піском меле, голови клопоче: "Що би то робити, що би то чинити, аби усіх парохіян докупи злучити?"

Раз тут зайшло було таке, що й шкода казати, але треба — нема ради — годі замовчати. Повійчав він одну пару (сирава була крута), от отець бере й пускає свого балю:

"Любітися!" — й повідає. Й тому молодому напілів дурниць: "Тільки, каже, не може нікому!"

А той має язик слізький, і як справа стала близько, — розталапався як дзвін і розповів людям всім.

Отець ще нічо не робить, тільки людій ворохобить; на мітінгах запрашає і "председу" вибриває. Лагодить і мірить і кадить і проповідя каже, плете-заплітає і на людей поглядає та піст накладає.

Каже отець: — "І братія і сестри! Не має вас тут тільки три і то треба закликати

аби ви собі язинки дали повиннати. Не багато лиши на пів. щоби лучше було жити для попів.

Р. Б.

СПОМИН З ВЕЛИКОГО ПОСТУ.

Вінніпег, Манн.

Ніколи я не писав жадних новинок, аж тепер ось задумав написати в "Молоті".

В нас католики усі вже такі нівроку, що взад лізуть, як ті раки, — вперед ані кроку! А всі вони, як один, слухні і штудерні... Є іх много отутечки на Лагані в буцерні. Мають повну "свободу": в "дінери" картні грають, а у лома вечером Біблію читають.

Обробиться як віслюк, аж чоло упrie, і Біблія не поможе, як біда не гріє.

І з жінкою такий раб таож дискусує, але-ж тоді він тривогу в своєму серцю чує... — Іди жінко — каже він — дай в перві на боже, та може нам аж так бог в біді допоможе?

Іде жінка у п'ятинцю до попів-обманців; одна хустка повна яблок, — друга помаранчів. Але з того все одно жадної признаки... Так то у нас поступають... Скажіть, чи не ракі?

Читач "Молота".

ЗІ СТАРІНІ — "ДІМ БОЖІЙ".

Софілд, Конн.

Дорогенькі Читачі! З місцевості Софілду, Конн. розкажу Вам одну правду — не думайте, що це "Фон".

Тут нещасні католики на дикунів скажі: кіньську стайню закупили, — зробили "дім божий". Це не жарт! Усіх коней зі стайні нагнали, а самі туди чимськорше в стайні впакувались.

Мають свого дери-шкіру — хитрого до того, — любить-же він дерти шкіру з живого Я мертвого!

Вийшли коні всі зі стайні (не простували), тільки темним католикам хвостами махали. І тепер вже католики роблять що лиш знають: головами до підлоги таки вбивають. Колись коні обивали рогом копитами, а католики це смірно лижуть язиками.

От як-би так ті коні говорити звали, — воин-б певно католиків дурніям назвали! Та пора вже католикам над цим подумати. Треба-ж людям бути людьми, — треба розум мати!

Теп-цький.

ЛІСТИ ДО "МОЛОТА".

I.

Славновісній "Молот"!

Твоє оказове число сего дня одержав, чим і безміро зрадів.

Спішусь негайно оповістити, що бачиво собі отсю сатиричну часопись пренчелувати, на що початково зачуло $\$1.00$ па передплату.

Такі милі несподіванки є мені велими відрадні, — то-ж і приймі від бувшого старшини Гал. Армії, Черя Четара — бунтовщика, протокол, ворохобника екс-патріота від кодла сем'ї Петрушевича, "мордерії" польських хохлатерів у краденіх руканичках-шляхціях, шляхетських породи, криміналника річи, вязниці усе австр. пешішкімперії, повстанчого ворохобника гуцульщини при славногомоніческим рекордом Йозефона з тривільчиком Петрюри 15 V. 1920, — арештана бандитизму крүллевиць польської од Калюжі до Калюжи, — тепер "лайбра" з лопатенцугу стерва дас нажини капіталізму, робітник чорних не завидних рук — щирій і горячий привіт та боже наївкацього!!!

Рівночасно замовляю слідуючі книжки, які досі не були моєю щоденною поківою. (Слідує список книжок. — Редакція).

По можності молю-благаю навіть й о старі числа, з якого року це не бул-би, мені заслати, на що буде ласка наломити ціну.

Решти "належитись" вишлю, як одержжу боску під'їзд, — не дивини що я бідин богач, русин в прадідів, який не ввінчав замотичену рутеню і всікі погань та своєук укр. паразітів — голубі-лазурових і жовтих релігій нашого гатрі-отизму націоналістичного. Прости за мою опіяності, поваги й ритм-церемонії, — "пшипісув добр. виховання" боз з молотом в руці голі задержати штівність тактики призначення виних манер сфер капіталізму.

Остаюся Тобі ширим і вірним приятелем. Вітаю щиро

ПУВ.

II.

Дорогий "Молоте"!

Недавно я читав в "Молоті" як то якісь парохіянин крав в свого сусіда "Молот", аби і собі читати, а тепер хочу і я донести про подібну пригоду. Знаєте, прийшов мій "Молот" і я зараз до нього тає розложив на столі і читаю. Аж входить мій пекар, що нібі хліб розвозить по хатах. Я лишив "Молот" а взявся за

ІНТЕРЕСНА КНИЖКА

П. Н.

ЯК ПОПИ ТУМАНЯТЬ НАРІД!

Хто хоче знати, яких штучок поши вживають, аби обдурувати нарід, хто хоче знати, що таке релігія, і звідки вона взялася, і хто хоче знати як боротися проти релігійного обдурування проти кропила і кадила. той мусить цю книжку прочитати!

Книжка має 128 сторін друку і коштує всього 50 цт.

Плітіть замовлення на адресу:

МОЛОТ

414 East 9th St.,

New York, N. Y.

хліб, і поки я спрятав хліб і заплатив пекареві, то Молота не стало. Я до шафи, під стіл — нема! А пекар поїхав собі дальше. А він, ніби пекар, також нашої віри, лиши лиха доля заперла его до фашістів, що то при самогоні співають "Ще не вмерла", а по тверезому "Еще не згінела". Ale я як пекаря не підозрівав. Взявши шапку тай ковтину, тай пішов аж до стенду купити собі інчий "Молот". По дорозі надібло мого пекаря. А він, бодай в діжі скис, сидить собі на візку, вішки від шакапи зачіпив з боку, ноги висадини на якісній дріт, розлюжив "Молота" і речочки аж кіль оглядаєсь. Ну, і що ему було робити? Я вдав дурного, думаю — най чоловікя повеселиться, може ще чоловіком стане — таї погадовався з ним і пішов до стенду.

Робітник Ю. Ю. Я.

III.

Форд Сіті, Онт. Канада.

Найдорожий "Молоте"!

Я знаю прекрасно, що твоє ковадло зроблено з твердої сталі, і знаю також, що ти умієш задавати сильні ударі. Ale знаю також, що тобі потрібно час від часу свіжої сталі щоби кувалося. A щоби це осягнути то, розуміється, потрібно \$5 на закупію такої сталі. A \$5, розуміється, мусять дотарнувати твої любителі.

Отже я, як один з твоїх любителів, засмиаю тобі \$2.00 на відновлення твоєї енергії.

Рівночасно визнаю всіх твоїх любителів, щоби підкідали нової сталі та тим відновляли твою енергію. Щоби тобі не дали відпочивати, бо ще маєш богато тяжкої роботи перед собою і тому не можеш переставати бити всіх наших ворогів аж доки не поточвеш їх всіх ісся до чиста.

В закінченні мого листа желаю тобі, найдорожий "Молоте", якайнайлучшого успіху в твоїй тяжкій праці. Остаю твоїм любителем на завсіді.

A. Бойко.

IV

Ланкестер, Н. І. 23. II. 1923.

Шановні Товариші "Молота":—

Засилаю Вам \$2.00 на передплату "Молота" на цілій рік і желаю аби в кожній хаті українського робітника цей журнал знаходився. Щоби тобі "Молот" побивав усіх паразитів, усіх буржуїв, усіх донощиків і т. п. а щоби накував до інші року єдність і любов пролетарську.

Зі щирим привітом.

M. Трач.

V

Філадельфія, 29. марта 1923.

Дорогий "Молоте"!

І знов кортить мене написати Тобі кілька слів, а особливо ось що:

Д. Хомяк, бадач Біблії, твердить, що небо е, а пекла нема, і той сам Хомяк дає 500 долларів на сироти в Філадельфії, а 500 долларів на "Негайну Поміч", если хто йому доведе, що е пекло.

Чи же не дивно?

Прошу помістити в "Молоті", що я дам Д. Хомякові 500 долларів, а 1000 дол. на сирот, если мені Д. Хомяк докаже, що е небо, так я він говорить своїм вірним, що далеко за сонцем, за місяцем, за звіздами е небо...

Д. Хомяк учить, що чоловік по смertи родиться в коня або вола і тут відпокутує, а тоді боюю силово їде до неба. I там засіде в царстві вічнім і буде жити вічно і з неба буде дивитися як та всі планети круться довкола неба...

Отже даю 1.500 долларів, хай Д. Хомяк докаже, чи це правда!

Здоров був і богато предплатників —

I. Вишніванук.

Digitized by Google

Переписка Редакції.

I. Д. Д. Г. - Ваші гуморески добре. Інші більше. Вірші заслабі.

Правдолюб. "Спомин" іде. Акрохіх не підходить.

Іван Калуста. Не надається.

I. Стрілець. Подайте назуви своєї місцевості звідки має бути кореспонденція п. и. "Розумний Петро".

I. Дідум. "Ірофесор в Борисові" не надається. Не треба чіпати особистостей. Пишіть щось на загальні теми: про ворожі протирабітничі організації і т. п.

Товариші Дописувателі! Всі Ваші дописи чекають черги. Будьте спокійні! Желаемо веселого настрою на Першого Мая!

ДЕ БОГА НЕМА?

ІПП: Де є бог?

УЧЕНИК: На небі, на землі й на воді...

ППЛ: А є таке місце де нема бога?

УЧЕНИК: Є.

ППД: Де?

УЧЕНИК: В Римі бога нема, там заступник його — папа римський.

Не забувайте адреси "Молота"!

Треба адресувати осьтак:

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street New York, N. Y.

КУПУЙТЕ ШЕРИ

УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ

В НЮ ЙОРКУ

ТОВАРИСТВО "УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ ДІМ" ЗАІНКОРПОРОВАНЕ НА \$100.000. ОДИН ШЕР (УДІЛ) ВИНОСИТЬ \$10

Кожий член платить крім належності за шер \$1.00 відповідно, що є призначене на покриття видатків, злучених з інкорпорацією і адміністрацією.

Купити шер се не значить дати добровільну датку, але значить стати власником Інституту. Кожий шеровець, коли забажає, може свій шер продати.

Належність за шери враз з віносивим належить посыпати монітордером або чеком на слідуючу адресу:

THE UKRAINIAN LABOR HOME.

o/o ROBITNYK PUBL. CO.

30 ST. MARKS PL., NEW YORK, N. Y.

Витийт, цей купов, витовійт і зашлійт до "Укр. Роб. Дому".

ПІДПІСНА КАРТА

вступу в члени

УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ

в Ню Йорку

80 St. Mark's Place (c/o Robitnyk) New York, N. Y.
Приступаю в члени Українського Робітницького Дому в м. Нью Йорку

з уділами по \$10 один уділ. В готівці складаю \$.....

решту \$ на сплату. Вінсового складаю \$

Ім'я і павільйон
Адреса

Увага: — Належність за уділи (шери) належить посылати монітордером, або чеком на пояснюшу адресу. Напишіть точно свою адресу.

RIDI PAGLIACCIO!! -- СМІЙСЯ БЛАЗНЕ!!

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРІСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС...

РІК V. Ч. 10.

15. МАЯ 1923. NEW YORK, N. Y. MAY 15, 1923.

VOL. V. № 10.

У власних тенетах.

Імперіалістичний капіталізм розпустив був свої тенети по усьому світі, та діло вийшло так, що от він самий запутався в ті тенети і нікак не видобудеться із них.

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Подільське число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.

414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$3.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

PIK V. Ч. 10.

15. МАЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

MAY 15, 1923.

VOL. V. № 10.

З. У. Н. Р.

Ой була, була
Та держава колись,
А в державі оттій
Крутій завелись:
Крутіли,
Мантіли,
Нічого не робили, —
Лиш пили
І їли...
Сопіли!
Антанті служили,
Супроти робочого люду
Все рили,
Народові своему
"Медвежі прислуги"
Робили,
.1 за Україну
Фальшивій словоzi
Все лиши...
І все лиши —
Крутіли,
Мантіли,
Нічого не робили, —
Лиш пили
І їли....
Сопіли!... i т. д. i т. д.
—0—
В Парижі торговиця була
Зібрались там всі торгувати...
І "наші" пани до Парижа
В Україну пішли продавати:
Крутіли,
Мантіли,
Нічого не робили, —

Лиш пили
І їли....
Сопіли!
Як цуцики опиши...
Супроти Республік Радянських
Антанту тровили, —
Народові своему
"Медвежі прислуги"
Робили,
А за Україну
Фальшивій словоzi
Все лиши...
І дальше —
Крутіли,
Мантіли,
Нічого не робили, —
Лиш пили
І їли....
Сопіли!... i т. д. i т. д.
—0—
Комедія тим покінчилася,
Що "нашим" панам копняка в спі-
[ну дали, —
Вони-ж тим не дуже встидалисі
І діло своє продовжали:
Крутіли,·
Мантіли,
Нічого не робили, —
Лиш пили
І їли....
Сопіли!
І дальше Антанті служили:
Супроти робочого люду
Все рили,

Несвідому масу
Дурили,
А за Україну
Фальшивій словоzi
Все лиши...
І знову, як перше:
Крутіли,
Мантіли,
Нічого не робили, —
Лиш пили
І їли....
Сопіли!... i т. д. i т. д.
—0—
Почали панки про будуче думати,
"Щоб якось дожити до смерті",
І всі до Америки стали відікти
Ї давай за доларами перти!
І знову крутіли
Нічого не робили, —
Лиш пили
І їли....
Сопіли!
Несвідому масу ще дальше дурили,
Проти робітничих часописів
Рили,
А за Україну
Фальшивій словоzi
Все лиши...
І дальше —
Крутіли,
Мантіли,
Нічого не робили, —
Лиш пили
І їли....
Сопіли!... i т. д. i т. д.

Таран.

"Музиканти".

Жовто-блакитна гнилоузба і три зуба братія зі шкіри лізе — так їй хочеться своєї панської, жандармської, патріотичної, шовіністичної держави.

Хоч-би такої, як Польща, з тюремами, шибеницями, нагайками і т. п., а — хочеться! Хоч-би такої як Литва, як Естонія, — аби тільки була... Ох як ім того хочеться!... І тее "хочеться" так іх мучить, що вони мало дуба не стають!...

Ось перед нами став дуба Радянин і в горі має пальцем у чоботі. Дарма, що він єврей. "Свобода" його гарно обняла і... поцілувала. Радянин вона любить, бо Радянинові також... хочеться. Ах, як йому хочеться на Україні бути якимсь там "паном урядником", чи міністром, чи чорт його знає чим. А тут біда — на Україні хлопнята чорноробочі! Радянинові дали в шию і він мусить тинятись поза кордон, мимо того, що йому... хочеться.

От той то Радянин проти робітничо-селянської влади виступає, а роздумує як би то панської добитися?...

А знаєте, — той Радянин, то собі досить кумедний чоловік, — шкода, що циганом не вродився! Він вам придумав новий спосіб "визволення".

Вам відомо як то до недавна наш жовто-блакитники орієнтувалися на оружну силу Західу, — це-то орієнтувалися на Польщу і взагалі на Антанту. Доказом послужать безконечні і безглазді "ноти" Петрушевича і уряд Петлюри у... Варшаві. Вам відомо, що всі і вся з під жовто-блакитного стягу кричали, що тільки оружжям можна побудувати свою патріотичну, шовіністичну державу і перестріляти передових робітників і селян на Україні.

Та тепер Радянин не те! Він каже тепер: на чорта здалося оружжя, — геть із ним! Він каже, що Мінкевич, Шопен і Падеревські більше зробили як... Косцюшко. Він каже, що тільки музикою і співом добудуть свою державу.

І агітує він майже підхожими словами:

— Гей, панове дипломати, інструменти в руки! Хапайте скрипки, труби, бандури та фортечні (!!!) до рук і гайди на ворога!...

І що-ж ви скажете, коли одного гарного дня побачите цілу "армію" музикантів у поході проти Рад. Республік?! Думатимуть, що весілля яке суне з "пропоем", а не армія.

Або ось представте собі засідання головного уряду: Сидить головний отаман С. Петлюра і — трубить. А біля нього Винниченко на бас побумкує. А там старий Грушевський на фуярі пальцями перевирає. А Скоропадський сидить і бандуру стройть. А Петрушевич на цимбалах трункає. А... а... Вишиваний? Який-би то йому інструмент?... Ну, хоч-би клярнета якого, або що!.. А Шептицького за фортепіан посадити. Це, розуміється, був-би "спільній національний уряд". При такім уряді і народ не такої танцювали би, як тепер... А так що? Народ з'оружений, та щой Червона Армія на поготові стоять... Геть оружжя! До музики беріться!

Музику студіюйте! Он Падеревський цілу "ресурселіку" виграв. Свіні годую в Каліфорнії. І на фортепіан грає!

До зброй!.. чи пак: До інструментів! До музики! Тільки так можна вибороти свою державу!

Allegro.

"МОЛОТ".

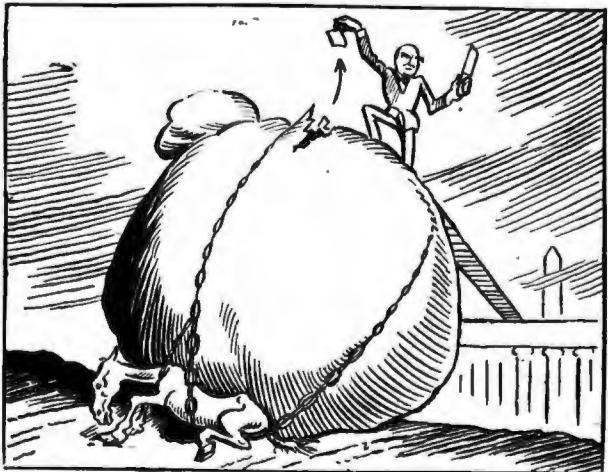
— Що то є "Молот"?

— "Молот" — то є робітничий закон, що за добрі нагороджає, а за зло карає.

A. Харкуляк.

"ЗМЕНШЕННЯ" ТЯГАРУ.

Art Young

Щоби зменшити видатки держави — зривають платню поштовим робітникам. Теж полекша!... Чи піднесеться коняка з під того тягару?

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Дещо про дещо.

В Америці можна назвати генієм такого чоловіка, що потрафить викликати ентузіазм в гості розкішковуючи фляшку з касторкою.

Не меншим генієм бувби той, хто потрафиви поправно відповісти на питання: За чим шляются по Америці Чиж і Січинський.

В Росії розстріляно за шпіонство попа-негодника. Цілій буржуазний світ заввів неподільськими голосами і почав лаяти совладу. В Америці один піп предрівав другому попови черево, то газети помістили новинку про те на дев'ятнайцятій стороні мініятурним шрифтом. Тут-же в Америці, в Флориді, нашадки колишніх рабовласників-феодалів замучили в звірячий спосіб молодого хлопця-арештента, а християнський і "гуманний" буржуазний світ вдав глухого і сліпого і-ані не мекне.

Тепер зрозуміло чому секретара Гюза називає буржуазія "далекозорим". Він, бачте, бачить що робиться аж в далекій Росії, а отого, що робиться у нього-ж таки під носом, то він не довиджає.

Дбайливий опікун американських "червоїх", Містер Борнс забагнув заробити екстра гроший, і послидними часами почав робити "овертайм", нападаючи на робітничі організації.

Бамбіс.

БАМБІС

РОДИННІ БІОГРАФІЇ НЕНАЖЕРЛИВСЬКИХ

ВУЙКО КАЛІСТРАТ.

Брат Феськи по мамі, а по тато-
ви ворог. Великий чоловік в селі,
чотири рази мав бути війтом, але
забував купити газдам ковбаси і
кубів, тай не вибирали його.

Натураю нагадував чоловіка з
часів плезіозаврів. Живись най-
більше умундурованою бараболею;
в неділю — сірими варениками.
Носив чоботи як і решта гаїдів з
тою лише ріжницею, що його чо-
боти були сім-милеві, про що буде
мова в іншім розділі.

Служив при війську ще тоді, коли
рекрутів жандарми зганяли ко-
цюбами з вербів. До військової
служби він ходив без штанів і коли
ставав до бранки, мав трохи
неприємності. Його батько пози-
чив був йому свої штани до бран-
ки, а так як Калістрат до нога-
виць був не привик, поки зайшов
до міста, його штани почали чо-
гось тяготіти. Від бранки він ішов
назад до дому обвітій в позич-
ну верету.

При війську служив дванадцять
літ. Обшивав полотном "галубінд-
лі", і що вечера телефонував до
печі на приказ пана фрейтру. Що
другий день був битий на правий
бік, а що третій, на лівій.

Як я виграв заклад.

Дорогий "Молот"!

Одного разу я зайшов до свого
знакомого на фарму. Коли я вхо-
див на обійстя, то почув голос
храпливої собаки. В той час по-
явився мій знакомий та почав ви-
питувати про деякі особисті спра-
ви і політику. Рівно-ж я випитував
свого знакомого про господарку.
Але голос собаки не уставав і я не
міг відергати того галасу тай ка-
жу до свого знакомого, що він має
добру собаку.

— Чортя варта така собака! Дру-
гої подібної її у світі нема! Чи є
на що, чи нема, а все гавкає і тим
нерас обдурує мене! — відповідає
мій знакомий.

— На світі є собаки ріжного сор-
ту, кажу.

— Ну, як знайдеш таку дуриу як
ци, то я дам тобі пятку! — заявляє
мій знакомий.

Коли вернув домів і оженився,
став поволі доброблятися. Доро-
бллявся він при помочі вище-згада-
них сім-милевих чобіт. В тих чо-
ботах він в живи за одну ніч, бу-
вало, назносить більше спонів з чуж-
ого поля до своєї стодоли, чим
бідак потрафив позиченою кони-
ною. Калістрат все скаржувався на
курячу сліпоту; однак між заходом
а сходом сонця його майно зро-
стало скоріше чим за дня.

Давав гойно на боже. Бувало в
неділю вишукав найбільший хліб
і несе на паастас. Відтак лягає
хрестом перед царськими ворота-
ми і вирівнює в животі житні варе-
ники, при чим усі люди відступають
ся далеко в зад.

В неділю вечер Калістрат ходив
що де церкви змовити поспільній
отченаш, при чим він дуже з нати-
ском повторяв про "хліб наш на-
сущний". Його молитви завсідги
були вислухувані, бо около півночі
Калістрат вертав до дому з тим хлі-
бом, що віддав був за дня попови
на паастас, і ще раз стільки. Хи-
ба, що попові слуги вспіли пого-
дувати вже тим хлібом свиний. То-
ді Калістрат вертав на те місце де
мовив отченаш і спльовував та ше-
птає молитви на виворіт.

Дітій у нього своїх не було. Бу-
ло чотирнайзатро, але іх всіх "бог-
дав", а Калістрат був там ні при
чому.

Жінку бив дуже рідко, бо все
так випадало, що жінка його скор
ше набила.

(Дальше буде).

По короткій надумі я витягиув з
кишені стару паплю "Свободу" і
подав знакомому.

— Добре, що маєте тую шмату,
бо я давно її не бачив, — каже він.

За хвилию мій знакомий каже:

— Еге, як я бачу, то Ви заклад
виграли, бо редактор старої паплі
ще мого кручка перейшов!

М. Андрухів.

В СУДІ:

Суддя: Так ви допустилися кра-
діжі в ломом сам, без нічієї по-
моці?

Злодій: Так, без нічієї помоці!
Настали тепер такі погані часи, що
вірного приятеля і доброго друга
тажко найти...

Ю. К.

Комедія з самоваром.

Настрашилась коза воза
Тай скочила під колеса...
Подумайте, яка вийшла
з того хавеса...

А в Нью Йорку ось яка комедія
сталася з іещасним самоваром...
А в дійсності не з самоваром, тиль-
ки з поліцією і... з тим, що був тим
часом опікуном того самовара.

Читаємо таку ось річ у одні
поважні англійськім часописові:

"На сімдесятій девятій вулиці в
одиандіяцій годині вечером до
собою увійшов чоловік, несучи
під пахою велику річ з близкучого
металю і з многими малесенькими
краніками, чи пак закрутками.
Прийшов і сів собі на лавці, а
коло себе поставив ту ю "загадо-
чну" річ. Річ справді не була така
страшна, але поліції, що сидів
поруч того чоловіка, вона видала-
лася чимось то дуже небезпечним,
чи — у всякому разі — підозрі-
лим... От він торкнув чоловіка в
рама і запитав:

— Що це є?

— Самовар! — відповів згаданий
чоловоя.

— "Ол-райт"! — сказав поліцай
— ти є чоловіком, якого я шукаю.

Таким способом чоловік із "загадо-
чною" річкою зістав арештований
і запроваджений на поліційну ста-
цію.

А там що було за радости!... Поль-
ційний урядник, — що час від ча-
су поморгував до "здібного" полі-
цая, — аж дуба став, коли згаданий
чоловоя через неувагу за-
чепив рукавом одну закрутку і з
"небезпечної" річі почав течі тем-
ночорвоний плин!...

Не помогли жадні персведації, ні
прохання. Був-би чоловоя на "ко-
зі" проспав кілька ночей, як би
не добросердна жінка. Йї удалося
роздбудити сміячого вже менаджера
одного ньюйорського театру, де
гралася російська штука з само-
варом. Менаджер, не зважаючи на
те, що вже було пів до другої в
ночи, зірвався з ліжка і, як стій,
(розуміється, зірвався) побіг ви-
зволяти самовар з тюрми. Аж він
пояснив поліції цілу справу. Імен-
но, що в його театрі грається са-
мовар. А що по відіграній штуці
кіні він боявся лишити самовар в
театрі, тому дав його згаданому
чоловоязі, аби той перевіз самовар
до дому".

От так воно, бачите, виходить,
коли в поліції козяча натура.

Так-так.

XXXX

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Єдиний національний демократичний фронт.

Гейби на злість, погана вість
Їде за кордон в світи,
Радянську Владу міцніш й міцніш
Закріплюють робітники.
І заворушивсь “екскомуніст”,
(Що був усе практичний),
Кричить, горлає, дуже просить,—
Бігає, молить і голосить:
Єдиний фронт демократичний.
І збираються бурлаки до одної хати:
“Будем брате знову пити, мужика лупити,
Нашим вождом Винниченко, парубок моторний,
Соціяліст і політик кожний раз проворний!
Ще не вмерла Україна, буде вона жити,
Тільки тісно, ще тісніше
Наш фронтник скріпти.

Урра-а! Хай живе Винниченко!
Ур-р-ра-а-а-а-а...”

Нелевинський.

ЦИГАН І ПІП.

Піп: Ну, які гріхи маеш?
Циган: Та я раз тріпнув до землі старим кожухом.

Піп: Ну, це ще не гріх.

Циган: Так, але в кожусі був мій батько.

Ю. К.

НА РЕЛІГІІ.

Піп: — Скажи мені, хлопче, чому Бог не має тіла, тільки дух?

ХЛОПЕЦЬ (Фірмасівська школа) —

тер носа рукавом тай каже): — Як мої мама були хорої, то отець духовні приїхали з Божим тілом тай мама тіло з'їли і тільки дух остався.

Ф. Козак.

ЧИЯ ДИТИНА?

Іцко повернувся з війни і питає жінки: Ну, Суро, що то є? Чія ти дитина в тебе на руках?

Сура: Та моя! Могла бути й твої, але тебе не було дома.

А все ликом на верх!

В однім місточку міщіганського стейту застрілив піп Діллон другого попа О'Нелла. Недавно убийника поставлено було перед суд і ось читаемо в пресі про його відношення до суду.

Відчитання обвинувачення про убийство — говориться в пресі — піп приняв зі спокійною усмішкою. Відтак його посаджено в тюрмі до далішого слідства.

В розмові згаданий піп сказав, що він забив пароха О'Нелла “з волі божої”. Коли-б — каже — бог уважав, що О'Нелл не заслугоє на смерть, то був би не допустив до того аби я його убив.

Запитуваний піп Діллон заявив, що оскільки влади хочуть зробити з нього варіята, то в остаточному разі нехай і так буде. Але він варіятом не є. Забив попа бо йому так належалося. Йому (Діллонові) також належиться предбачувана урядом кара, отже він її дістане і всьо буде в порядку. Радше згодився-б повинути або згинути на електричнім кріслі, але коли його пішли до тюрми в Джексон, то й те нічо страшило. Буде потішати там вязнів — своїх товаришів недолі.

Ну, і що-ж йому зробите? Це чисто так як казав Руданський: “Святи її, кропи її, а свиня свинею!”

Усіх попів святять і кроплять, — а що з того?...

Бум.

СТРАТИЛА ГРОШІ.

Пішла жінка до міста. Ну, як звичайно взяла зі собою на продаж кілька яєць, трішки сира, мала то що.

Вечером повернула до дому тай клене на чім світ стоїть. Розуміється, оправдується перед мужем: “От купилам за 2 центи перцю, боже приими; купилам за 2 центи сірників, боже приими; купилам за 4 центи газді файку, боже приими; купилам за 4 центи тютюн, боже приими; цента кинула до каплиці і дітко гроши забрав!”

Подав Т-ч.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

БАЙКИ НАВИВОРІТ.

СТРІЧА.

(Розкайняня обдуреного.)

— Гаразд Товаришу! Де перебуває до сего часу і що де чував нового в світі? А головне, чи здоров?

— Дякую, — відповідає мій знайомий: Поки що здоров. Чув та бачив багато, та цікавого мало.

— Велл, кажу я, тобі може і не цікаве, але для мене воно буде цікаве. Прошу роскажи!

— А ти вільний від праці? — питав у мене.

— Ого! Не тільки від праці, але й від центів також. Та я не журусь, бо пан Назарук обіцяв мені звернутися з великим процентом, коли докінчить національну свободу.

— Як, ти певно купив бонди?

— Шур! За послідню пятку!

— Ну, й дурень-же ти!

— Чого? — питав мене. Свобода дорога для кожного.

— Так, каже мій товариш, але чи має той Назарук ту свободу на продаж?

Digitized by Google

— Ес, він казав, що має. Ось посвідка.

— Еге — каже він — це посвідка за пятку, але де посвідка від сво-боди?

— О, розумію!... Він казав, що вантанти.

— В антанті?

— Еге!

— Ну, я не думав, що ти такий варіят, і що дасися натягнути Назарукові, як той ремінець шевців на копито!...

— А то чого?

— А того, що аліянти признали Галичину ще раз і ще раз Польщі. Коли? Де? Що ти говориш?! — закричав я.

— Гов! Не кричи! Хиба-ж ти не читав у ті-ж таки задріланій, запашений з Вінніпегу? Спершу вона писала аби купувати бонди "Нац. Свободи", а тепер пише — і то не я буду а гонорово, — що вже не стало свободи для Галичини.

— Як то не стало? Розпродали всю, як макарони, чи як? — питав мене.

Тоді мій товариш дістасе з книжечки "Український Войс" і каже:

— Йой! Бог би тя скарав! Дивлюся на ту чорну записку і нічого не бачу лиш і numer пять і два зера... Пята моя, пята! Життя мое! А щоб тебе, Петрушевичів міністер, стільки кольоць шпігнув вугля на віз та з воза.

— Чекай, каже він, не варюй ботим зробишся два рази варятом.

— Як то два рази?

— А так, що ти був зварювати ді, як пяту давав, а тепер варюеш, що пропала. Лучше не дурій більше і не дай отому чорному гайворонню, а тоді будеш мудрій на все.

— То по твоїму виходить, що всі ті були варятами, що давали гроші на бонди? — питав дальше.

— А хиба тут у Вашій місцевості ще хто давав?

— Шур що давали, хоч не всі, але давали.

— Так, виходить, що всі ті дурні, бо мудрій не дав нічого, бо це сором давати таким зрадникам, про викаторам, тим, що за хабарі зробили з Галичини торговицю та торгували і торгують шкірою галицьких робітників і селян. Розумішти тепер, чи ні?

— Та вже розумію, — кажу я — але то вже запізно, — вже пропало!

— Як пропало? Чому пропало? Пиши — і то зараз! Той жебрак огідний що е тут, в Канаді, у Вінніпегу. Пиши нехай верне пятку — і то зараз — бо тобі потрібно на хліб жінці і дітям! Чуеш? Пиши, кричи, лай, гулокай, говори людям, що тебе обікрали генерали без війська і держави.

— Еге, кажу я, коли-б то обікрали, а то я сам дав — і то перший — так щоб усі бачили мій бонд. Я, бач, все звик, як та свиня чухатись об панський частокіл. Вони мене хвалять про людське око, вони лають свідомих робітників, кажуть, що то вороги нашої національної культури і звичаїв, а я як та малия потакую, але тепер то вже бачу, що я два рази варят.

— От бачиш, ти прийшов по воду до тієї річки, що давно висохла. Отже умійся і витрись тією дивіндою, що одержав за бонд.

Гуд бай.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ХАРКО і МАРКО.

Х.: Здорові були, Марку! Що це ви з біблією возітесь? Чи не навертаєте до поганства?

М.: От, де вгадав! Це я хочу собі відповісти на деякі глибоко варіацькі питання.

Х.: Себто?...

М.: Ось тут в біблії говориться, що хто ударить тебе в морду, то ти бери тай настав юму другу сторону.

Х.: Так ви наставили-б?

М.: Воно не в тім ділі. Я от думаю, що було-б якби так ви мене гопнули в піку, а я наставив ще й другу сторону, а ви і в другу на-били-б; — то що тоді ще настав-ляти?

Х.: Хиба резерву.

М.: Де-ж пак — при людях?!

Х.: Воно не таке було-б страшне, якби так попав на совінного чоловіка, що ляпнув би вас рукою тай то все. Тоді можна-б наставляти по двайся разів на обі сторони.

М.: Воно ніби, аби біблії угодити, чи як?

Х.: Най би і так. Але от подумайте, що ви попали-б на якого видридушника що гримнув би вас як кінь копитом, що й зуби по-вискакували-б...

М.: Справді! А наставити юму ще одну сторону, то прийшлобся остатись без зубів.

Х.: Ще якби молоко дешевше, то не дбав би про зуби. А от на ресторані м'яса не з'їв би. Його і так динамітом треба перше розривати.

“Рівність справедливість і добробут:” робітники сохнуть — загибають, а на складах пожива стоїть, бо паразит загарбав собі та продавати хоче за гроши, яких в робітника нема!

Digitized by Google

М.: Виходить, дурна ця фільмо-софія в біблії.

* * *

Х.: Я ось бачу в газетах, що у Львові відбулась демонстрація Українців проти рішення ради амбасадорів, під проводом антикварії Романчука.

М.: Ег-ж, і я читав. Відтак “Українська Революційна Рада” розкидала відозви накликуючи наловленіх укр. рекрутів розбивати з внутрів польську армію.

Х.: І хто був би подумав, що у самому Львові знайдеться така діловита “Революційна Рада”! Во-на-ж прямо мов бритва, чи як думаете?

М.: Правду кажете, що так як бритва. Але така бритва, що не голить, але дере і калічить.

Х.: Хиба-ж воно як?

М.: А так, що такою “революцією” люди свиний годують.

Х.: Мусите знати, що се є панська революція, то й відмінна від нашої “хлопської”.

М.: Правда — то так звана кульминаційна точка галицького буржуазного ідіотизму.

Х.: Вони, що доброго, готові таким способом зробити дещо Шляхто-Сзуїтам...

М.: Певна річ — хухнуть їм...

Х.: Пречінь підписують: “Українська Революційна Рада”, то може й справді.

М.: Той підпис то друкарська по милка. Мало бути: “Кубло Провокаторів, за Гроши Польської Девінзії”.

Х.: Чи є в Америці представники той “Революційної Ради”?

М.: Авже-ж! По птичому називаються, а по собачому виуть.

Х.: Коректно!

Панько Люшня.

“КОРИСНА РОБОТА”.

Заходяться вже від довшого часу українські патріотичні ледарі-дармоїди “аля Петрушевич” і “аля Петлюра” над відбудовою своєї по дертой держави: латають, зшивают, але з неї стільки буде користі, як з тих старих панчо!

ПІСНЯ СІЛЬСЬКОГО ПОПА.

У нас церква при горбочку,
У ній хліб що дня;
Вина маю повну бочку
Тай що день пю я.

В церкві дзвін все видзвонює,
Що день: бім-бом-бом!
Люде мені кланяються,
Бо я є попом.

Хlop на селі має хату
Покриту снопом,
А у мене — як палата,
Бо я є попом.

Хlop на селі в полотнянці
Тай все з полотном,
А у мене реверенди, —
Бо я є попом.

Хlop на селі їсть капусту,
Жие буряком,
А у мене — гуси й кури,
Бо я є попом.

Як дівчину сповідаю
Зі “смертним гріхом”,
Кажу їй: Приди до мене,
Бо я є попом.

I хоч “гріша”, то я кажу
До неї тишком:
Усі гріхи відпускаю,
Original from popom!

Це не сміх, а правда.

— Ха-ха-ха-ха...

— Та чого ти смієшся? — питав спіткавшого мене чоловяги?
— Та як-же не сміяється, побачивши тебе в новім пальті? Я ні як не можу здергатись, щоб не сміяється: цілу зиму, коли було так зімно, то ти ходив у старім пальті, подергівши що дірок порахувати не можна було, а тепер коли зближаєшся до літа, то ти нове купив... Сміх тай годі!

— Та що тобі приснилось? Я ніякого пальта не купував! Тай за що би я купив? Я позичив у товариша!

— Нащо ти мав позичати? Так знаєш, що чуже не гріє.

— Я не тому позичив, щоби в ньому грітись, а щоби скорше роботу дістати!

— А-а.. це як?

— А от як! Тай почав йому оповідати як я роботи шукав. Ти, кажу, знаєш, що ми жиємо в такім суспільстві де личко товар продає. Тут не хочуть знати того, що ти не маєш. Вкради, а скажи, що знайшов, а раз цього ти не можеш зробити, то ти бідний, обдергтий, тай живеш у зліднях. От вчера — заходжу я до одного ресторану тай питаю управителя, чи йому треба чоловіка до роботи. А він загінувся, що треба, а після зміяє мене очима з ніг до голови побачив, що мое убрання, мов собаки порвали, та питає мене:

— Чи ти, каже, "Джек", п'єш?

Мене його запит розізвів, раз що я в свому життю ні разу не був п'яній, і виступаю проти п'яники, а друге, що він назавв мене "Джеком", не питаючи мене як я називаюсь. Але опісля я успокоївся тай питає його:

— А ти п'єш?

О, братіку як не зарепетує він, як не наробить крику! Як ти, каже,

смієш мене, "менаджера", питати таке? Нам все можна, до цього вам, раби, нема до нас діла! Тай дав мені "кіка" і я опинився знов на вулиці. Іду я тай думаю: Ну, що би то зробити, щоб роботу дістати, бо в жолудку революція, за помешкання тряба заплатити, — одним словом кріз у всім: Аж наразі прийшов мені в голову хороший плян: позичити у товариша пальто, шапку, пошайнувати старі свої черевики і завтра знов піти на ринок, де би можна продати свою мізерну силу.

Так і зробив. Встав раненько при брався тай пішов шукати роботи. Аж дивлюсь у вікні одного ресторану стоять написано: "Робити треба". Я довго не думаючи, зайдов до середини тай питаю управителя за роботу. А він усміхнувся тай сказав, що "орай" — значить, по нашему купив, я йому уподобався. Через годину я вже мін каміану підлогу, розмахував "мапою", неначе косар що косить сіно.

Тепер вже знаєш, чому я так прибрався? Це братіку боротьба за існування, але недалекий вже той час, що кожний всього буде мати подостатком до життя, не так як тепер: в одних все, а в других нічо! І я не трачу надії, я сміюсь нажді в очі та іду все вперед і вперед до визволу.

Значить по вислуханню тебе, то не було чого сміяється, це точнісенька правда, що тут в цій країні, не дивляться на чоловіка, а в сам перед на його убрання. Нехай буде дурний, як коробка, а як хороше убраній та ще золотий годинник начепить, тоді кажуть, що цей чоловік мудрий, щасливий. А як ти убраній по бідному, то нехай ти й дещо знаєш, але кажуть: "Та що він знає, він обдергтий і то все! Так, так, це не сміх, а дійсна правда в сьому тому, що ти мені сказав!

С. А-н.

Спомини з капіталістичної діяльності.

В чотирнадцятому році
Загорівся цілий світ:
Кров людей лилася потоком,
Гинув і юнак і дід.

А в пятнадцятому році
Майже скрізь земля тряслася
Від страшних гармат і гуку
І ще гірше кров лилася.

А в шіснадцятому році
Міліони трупів... Газ
Невидний людському оку,
Потрій робів нараз.

А в сімнадцятому році
Повстають пролетарі, —
Всі відважні, всі завзяті, —
Іх бояться і царі!

В вісімнадцятому році
Атамани з'являлися
Ta дістали так по боці,
Аж у Польщі опинилися.

В дев'ятнадцятому році
Наступали з усіх боків
Білі сили й команданти
Під покривалом антанти

А в двадцятому вже році
Призналися, що є глупі:
Мали в мозках замороку
І час стовкли як у ступі.

В двадцять першому вже році
Кождий руки протягав,
Щоб дістати більш оброку
За людську кров, що проляв.

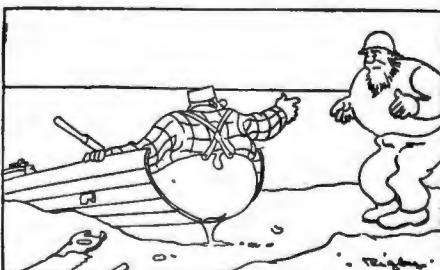
В двадцять другому вже році
В буржуїв палає злість;
Навіть сваряється по троху, —
Кождий хоче більшу кість.

А от бачимо тепера,
Настав двадцять третій рік —
І та самая опера...
Бодай-же їм колька в бік!

Іван Сікач.

Майстер: — Човен ще не скінчений. Я маю щеDigitized by Google

Рибак: — Не треба, погодіте, не треба! Зад уже готовий!
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT URBANA-CHAMPAIGN

Новинки з цілого світа.

Вінніпег, Канада. — Тут сколається така подія: Др. Сушко, відбувши свої кілька літні маневри по релігійно-політичних корітах, спробував переконати свою докторську мозгівницю, що найбогатіший кусок насущного за дармо можна йому з'їсти не деинде, а тільки між дурними. І на тій-же підставі — перекошання своєї власної макітрички — він знова вернувся до "К. У." за редактора. І тут- же, щоби показати та доказати епископові Будді, що він ще у шкільній лавці був презвітерянином, написав у "К. У.": "Боже Україну спаси!"

Перечитавши такі смішні словеса др. Сушки, еп. Будка, хотів зайти до його та вилаяти його за богохульство. Однак боячися, щоб др. Сушко не здезертирував знову на маневри по корітах, замість лаяти — укляк перед іконою св. Трійці і зі зложеними руками підвів свої очі до стелі та потихеньки сказав: Відпусти і прости йому боже, всякое согрішене його, бо ето раб бідний не знає що глаголе.

* * *

Львів, Малопанська. — Тут завішено польський часопис, виданий в укр. мові — "Рідний Край". Рівно ж доносять, що і редактор згаданого часопису, М. Яцків, та-кож пішов слідами "Р. К."

(Послідна новинка ще не підтверджена).

* * *

Парана, Бразилія. — Звідсіля доносять, що апостольський поет Карманський, коли довідався, що в ред. "Свободи" є за редактора викидок природи, то є пів чоловіка, а пів осла, рішив піти слідами св. Іоана і почав їсти сарану і пити дикий мід.

* * *

Париж, Франція. — Тут, дні 1. квітня пан Пуанкарэ, ідучи на сіданло з'ужив поспільній аркуш паперу, на якому був написаний протест від ред. "У. Г." в справі Сх. Галичини.

* * *

Зарваниця, Малопольська. — Тут знова сталася ось така кумедія: Укр. діди довідавши, що президент Петрушевич, щоби животіті вислав до Канади на жебри доктора Назарука, відбули своє спеціальне засідання, на котрім одноголосно ухвалили вислати протест на руки президента ось такого змісту:

"Високоповажаний Президенте без держави! Довідавши що ти

Даремна праця кретинів.

вислали до Канади на жебри доктора Н., наша дідівська організація рішила написати протест до Вас. І тут в імені наших жебрацьких прав і в імені наших жебрацьких торбів, ми хочемо сказати, що Ви не мали найменшого права висилати доктора на жебри, не радившись нашою організацією.

На тім-же місці ми визиваємо Вас президента, щоб Ви негайно відкликали свого доктора з жебрів, а на його місце післали правдивого діда-жебрака з нашої організації. Дадимо Вам речинець до 14 днів і коли наші жадання будуть без успіхів, — наша дідівська організація тоді замість звати Вас президентом, назве свинопасом.

Комідія з Зарваниці.

ДОВЖНИК.

— Час вже, щоб ви мені віддали тих 50 доларів. Я не маю часу тає далеко до вас ходити.

— Не журіться. На другий рік я перенесуся блище до вас на нове помешкання, тоді хоч не буде так далеко.

Ю. К.

ПОШУКУВАННЯ.

Пошукується кілька тисяч укр. робітників і фармерів, що мають моцні ремені і здорові міддалки, та без апендісайті, — щоб читали одинокого на усім світі "Молота".

Коли буде Конець?

(Великодній тробиль.)

Як я тімував, так і сталося. Я бігме можу бути пророком вих інтересах. Тут вже і дурень може бути пророком. Я вже на тім практичний. Однак я не надіявся, щоб воно таке сталося.

Але як має біда найти христінина, то бігме і в хаті знайде, або на гладкій дорозі. І то все через оті кальвінські інгліки. А ті поліцмани найгірше. Вже-би на воловій шкірі не списав отих моїх троблів. І то жадне світо не відправит христінин, щоб не мав якого гамбарасу. Вжем си вачував як vogno, і все таки попався! І дідько знає, хто вже тут винен?

Але я вам розповім тут коротко все. А ви щоби мали науку з того.

Було так:

— Приготовила стара все, що баг приказав на великден. Розумієте? Все! Три добі кисло. Три добі ми цілим дном не спали. Лиш вітер об стіну, або вікно, чи двері, затарабанить, а нам всім лиш — то мороз, то горяче поза шкіру піде!

Якось все пішло добре. Вцілила стара щось зо два і пів гальона. Зговорили ми по два "отченані" за бога за його ласку, що все вдалось без ніякого гамбарасу. В суботу вечером злагодила стара все, що подлуг того інтересу годиться. Напакувала повну валізку всячини. Наляв я щось дві батлини і встремив у валізку з боку попри

яйці. — Хай, кажу, посвятиться. І то дар божий. Так мій тато в краю робив і казав, що його дід і прадід так робив, то і я так роблю. Во ніби що я маю дивитись на тих, що покидають гет цалком свою віру? Не хотять навіть і сходитися з християнином, як бог приказав.

Але я за свій гамбарас.

Встав я в неділю рано — ніби на великден сказати — зібрався, взяв валізку і пішов до церкви, як бог приказав. Всюди все пішло добре. Вертаю я до дому, як бог приказав. Перейшов я кілька бльо-ків і байбара. Чую, що щось смердить. Але я нічо. Іду собі далі, як бог приказав. А воно все смердить, а я не виджу, що то і капає, не лише смердить. Я глип на бік, а то штани з боку мокрі, аж капає і смердить.

Я аж за голову взявся. А най то біс побе! Пішла моя праця!

Я отворив валізку і дивлюся, а то обі батлі розбились, а того-они бін ані краплинки. Яйці також по розбивались. Ой, ой, ой! Спаскудив, важе все свячене. З валізи тече, з штанів капає і все смердить. Я почав дещо поправляти, а тут мов на збитки чорт поліцмана надіні. Він зараз занюхав, що то є і питає:

— Що то є?

А я кажу:

— Джіус крайц, невир майн, гирав від мене тепер!

Він приказав, щоб я йшов з ним до поліц-корту з тою всячиною. Идемо ми, а то капає і смердить. По дорозі я йому все, як звикле,

розтлумачував. Але коби то він розумів! Говори, як до пня. Засуди-ли заплатити кару. Не мав я гро-ший. Викупив мене отої "наш", важеете, що все викуплює в та-ких інтересах християнина. Тепер вже не знаю, коли що щось тра-фиться. Але колись таки буде.

Ріжок.

Так може бути кожному.

Говорив мені Петро
Про свою біду-пригоду:
Як він з жінкою живе,
І в погоду й непогоду...
(Погано!)

Колись, каже, літ із п'ять
Я в ній страшно закохався:
Цілував її і нераз
Весь її я був віддався...
(Дурень був.)

А вона, ані мур-мур!
Нічо не відповідала
І на питання мої
Головою лищ хтала.
("Годилась".)

Лиш оден раз за весь час
Нишком попросила:
"Купи костюм, дорогий,
Бо старий зносина"...
(Скривилась.)

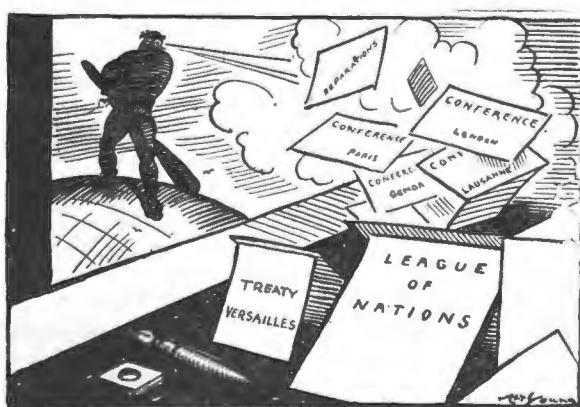
Ото все, що я почув
Від своєї чорнобривки...
За те, брате мій, тепер
Тряскотить, мов три сопілки!
(Сказилася!)

"Рубай дрова! Купи хліб!
Не забудь гербати!
Як забудеш — памятай —
Не будеш снідати!
("Побачиш"!)

Завтра підеш в магазин,
Купиш дві спідниці,
А в осени ще й кожух,
І теплі рукавиці...
(А як-же!..)

І так день у день знайде
Щось нове робити;
Тупотить, мов та коза,
Часто хоче й бити.
(Неволя!)

Т. Л-й.

Мужі державні побудували домики з карт, а економічні обставини прийшли і геть їхню "будову" розбилли

Digitized by Google

Загробне життя.

Як звісно, в американських водах часом бере корч. Отже коли ми ішли в ріку купатись, то випили по пару порцій оковитки, (це було за "добріх часів") і пішли перепливати ріку. І вже не далеко було до берега та тут, як на біду, злапав мене корч, бо дуже була студenna вода. Не вспів я крикнути до товаришів, щотоплюся, а вже пішов на дно, як социра.

І коли моя утроба наповнилась водою, то душа моя вийшла геть. Тоді я довго не думавши, стрілою полетів на "небо". Лечу, та лечу, аж на решті десь за хмарами у воздуслі носяться сиві клубки, як би з люльки хто диму густого випустив. Тих клубків більше було, як на небі звізд. (То були душі праведних). І коли я став приближатись до їх табора, то одна душа подалась до мене на зустріч. Це мабуть був св. Петро, бо дуже став випитувати про все, — цебто стягати протокол. На всі запити я відповідав:

— Працював у майні і жив з власної праці. Не обманював нікого і не збиткувався над ніким, а чисто збиткувались другі наді мною.

Аж тут нараз Петро закричав, як би хто його вколов:

— О-о-о! для тебе тут місця нема! Твоя душа смердить бунтарством! І показав мені рукою на північ тай каже:

— Іди там до пекла!

Ну і що робити? Мушу летіти до пекла!

Лечу на північ і увидів другий табор душ, але то вже були чорні, як зі смоли дим. І душа одного, сал data, котрого вбили в Франції на війні, стояла на сторожі. І він мені не забороняв іти до їх табора та з цікавості хотів поговорити зі мною, мимо того, що його мало інтересувало наше життя, бо вони й самі знають доволі, як нам живеться на грішній землі. І тому я просив його, щоб він оповів про небесне життя. І він почав говорити:

— Тут, каже, лучшого життя не було і не буде, яке ти видиш в цей час. Оттак блукаемо, як комахи в повітрі у більше нічого. А по хвиляхкаже мені:

— Ти поспішнівся, як би ти політав трохи, то побачив-би, що тут не варто бути. І при цих словах летить одна душа із землі, що була в патрулях і говорить до сторожа, що такого-то товариша тіло люде витягнули на берег, — ко-лишту на плахтах. Google

НОВА ЗАРАЗА.

I захворів наш Артим
На якусь хворобу:
В постелю ліг, ослаб, зблів —
Лиш спускай до гробу.

I доктор вже при нім стоїть
Ta слідить хід пульса;
To до грудий, to до спини
Прикладає "тульса".

I не в силі відгадати,
Шо це за симптоми
Спричинили цю хворобу,
I болі і стони.

A Артим в постелі веться,
Кричить, нарікає,
Ta щось ніби то руками
B повітря хапає.

I бабуся "Свобода",
Брехлива ворожка,
Із радості то сміється,
To заплаче трошка.

A "Америка" побожна,
"Свободи" невістка,
Вже й готова сповідати —
Стойти коло ліжка.

"I що-ж, доктор" — питаютися —
"Дасьте яку раду?"
"Зачекайте ще хвилину,
Хай огляну ззаду.

От і знаю, це нічого,
Хай лежить до раня, —
Він захворів на заразу,
Звану "Обеднання"...

I. Шпак.

лялася і є надія, що ще вернуть йому життя.

А сторож почувши ці слова за-кривав на мене:

— Скоро літай на землю і пакуй ся в своє тіло опять! Я довго не думавши дав драла назад. По до-розі видів X. Шпичку як сидів на Марсі і писав кореспонденцію до "Молота", але я не мав часу бала-кати з ним, бо боявся, щоби кров не остигла в моїм тілі. Прилетівши на землю я скоро генпув у своє тіло, відкрив очі і заворувшися. Аж чую мої товариші кажуть:

— O! вже буде жити!
За пару мінут я почав розпо-

світа", та мені перебили:

— Дурний, це тобі таке з пере-ляку приверзлося! От що!

C. Шимко.

♦
ЛИНЯЕ.

Офіцер стояв коло зеркала і за-чисувався. А потім каже до жовні-ра:

— "Що це в мене волосся вила-зить?

Жовнір подумав яких мінут п'ять тай каже:

— "Всюю, пане офіцер, кож-ка скотина линяє".

ТРИШКИ ПОЕЗІЇ, А РЕШТА ПРАВДА.

ЯК ІВАН ХОДИВ НА ВІДПУСТ.

Раз задумав був Іван
З гріхів сповідатись
Тай далеко в чужий край
На відпуст уратись.

А дорога то далека
Миль буде сотками;
Щоби богу приемніше
Хотів йти ногами.

Взяв він хліба на дорогу,
Богу помолився,
Попрощався із дітьми,
В дорогу пустився.

Увійшов він шмат дороги,
На ноги підбився,
Далі сили опускають
Тай з ніг повалився.

I вклякнув він серед ночі
Руки склав на груди:
— Прости, боже, йти не можу,
Я іхати буду!

Трохи іхав, трохи йшов,
На місце дістався,
На улиці стойти пан, —
Іван запінався:

— Чи не знаєте ви де
Грішних сповідають;
Очищають від гріхів
З миром відпускають?

— Де, ля, Moysie, — пан сказав.
Іван подивився:
— А не Мойши, бісів сину,
А щоб ти сказився!

Аж дивиться гурт людей
Туди наближається.
Приступив Іван до них
Тай так іх питає:

— Чи не знаєте ви де
Тут святі являлись;
Де в цілющій тій воді
Грішники купались?

— Moysie, Moysie! — всі кричать...
— Боже твоя воля!
Чи здурили? Я не Мошко,
Я Іван з Подоля!...

Аж добився до печери
(Там Ікона була),
Іван клякнув тай питає:
— Ти мене забула?

Я шукаю за тобою
І людей питую,
А ті з мене ще й сміються,
Мошком притягую...

От зайшов він в друге місце,
Де грішних купають.
Взяли його розібрали
Тай в воду саджають.

А вода та дуже зимна,
Як-же тут мовчати?
От Іван і зі страху
Так почав кричати:

— Пустість, пане, присягаю
На свято Андруха, —
Як ще трохи тут посиджу,
Віддам богу духа!...

Але тій й не думають.
Один щось читає,
Другий схилився над Іваном,
“Moysie” промовляє.

Як зачує Іван тее!
— Що ти хоч робити?
То ти хочеш мене Мошком
В тій воді хрестити?!

I вискочив із води,
Скоренько зібрався,
Купив білет і скоріш
До дому пігнався.

В дома люде з цікавости
Почали питати:
— Як там попи? Із гріхів
Вміють сповідати?

Іван тільки застогиав
I пчихнув здоровово,
А потому до людей
Оттак забрав слово:

— Шкода, каже, християнам
Туди заходити, —
Там як зловлять — зараз хочуть
Мошком охрестити!

Теодор Березюк.

ХИБА ДІТИ ДОКАЗ?

Раз в дискусії Іван
Назвав дураком Степана,
А Степан в страшнім гніву
Що сил крикнув до Івана:
“Ах ти гицлю кривоногий,
Кости тобі поламаю!...
Знаєш ти, що я жонатий
И діточок, я ти, вже маю?!”

А Іван лиш моргнув усом
Тай промовив: Ну й далебі!
Хиба діти, то є доказ,
Що є розум добрий в тебе?

Билинський.

ПІСНЯ СТАРИКА.

Я зівсім ще молодий.
Так мені здається:
Мисли мої молоді
И серце в груди б'ється,
Та краса вже відцвіла,
I листи опали,
I дівочі карі очі
На віки пропали,
Хоч і сяду я на лавці
В літі під вербою,
Та дівча мені не скаже:
“Піду в світ з тобою”...
Полиняли чорні брови,
Лице геть упало,
I волосся чорне, густе —
Сиве й рідке стало.
Хохайтесь ж молодії,
Поки щастя преться,
Бо як прийде люта старість,
To вам всьо минеться.

С. Шимко.

ТИМ, ЩО ЗОВУТЬСЯ СВІДОМИМИ.

Зоветеся свідомими. Ох, які ви бідні!
Не подумаете ви, чи того ви гдні.
Стойте ви в товариствах на те, щоб гуляти;
Домагаетесь завше, щоб балі справляти.
Організаційних цілей не хочете знати
I нікому не даетесь ви переконати.
Коломийка, вальц, полька це ідея ваша.
В мозгівницях мішанина: всяке сміття й кваша!
Колодок ви лежите в визволиній роботі.
Не між людьми ваше місце, а просто в болоті!
Через ваші підлі діла другі сором зносять,
А вас цею дорогою тільки одно просять:
Придивіться ви на себе, куди вам дорога,
Ta — ідіть собі до ~~Одигафо~~ до бога!

Гак.

ДУМАВ, що ВИСОКО ВІЛІЗ.

Ішов піп до молодиці
Пізно серед ночі,
А вовк віліз із рова,
Тай наставив очі.
Піп зі страху аж умлів,
Забув й молодицю
І високо, як та мална,
Віліз на ялицю.
Вовк лиши трохи постояв
І десь собі подався,
А піп довго за ялицю
Зі страху тримався,
А коли опамятаєсь —
Кляв ту молодицю:
Бач сидів він на землі
Стиснувши ялицю!

С. Шимко.

БАНКРОТИ.

Один із читачів "Молота" пише до редакції:

"Шановна Редакція "Молота"!"

Тому пару тижнів назад я отримав реєстрований лист від контрреволюційної банди з Відня і цілій "бонч" якихось значків котрі тая браття називає грішми, "Гроші" тії (гривні, шаги і т. п.) видані ніби то державою Петлюри, чи Петрушевича, чи кат іх там знає кого!..."

Багато ще дечого пише той читач "Молота", але ми уважаємо за краще подати в доповнення те, що читач так "розвеселився" патріотичними грішмі, що аж написав со бі на мотив махнівської пісні про гороші — слідучу пісеньку:

"Гоп, куме, не журись, —
В мене гривні розвезлися:
Карбованці і шаги...
Гоп, куме, голай-ги!
Гоп, куме, не журись,
Бери з хати столи й лави!
В мене гороші розвезлися
З петлюрівської "держави",
Що пропала десь на сміттю,
Чи на Марсі, чи в повітрю...
А банкрути хочуть жити,
Хочуть ще людей дурити!
Наробили тих значків
І шукають дурачків.
А я собі викрутасом... викрутасом...
І всім панам-свинопасам
Пісню заспіваю:
Гей, пані ви нехороші!
Я одержав ваші "гроши",
Але в них не дбаю:
Тими гривнями й шагами,
Що ви іх прислали —
Я щораня ї щовечера...
Чуботи... втираю!"

С. Н. Джурівський.

Чи хороша пісенька панове властителі гривнів і шагів? Га? Не любите? — Що-ж робити? Інакшо не сподійтесь від робітників і селян. Вона щира, щира і отверта. "Геппер" від "Молота".

Нові Книжки

ЧЕРВОНА ЗОРЯ (утопія) написав А. Богданов, видання "Космос"-а. Книжка обіймає 160 сторін друку з bogatym ілюстраціями. В цім оповіданні опишується подорож на планету Mars, марсіян, їх техніку та громадський устрій і т. д. Ціна 30¢.

ПОРАДНИК УКРАЇНСЬКОУ МОВИ (підручник) виготовив проф. О. Синявський, видання "Космос"-а. Книжка обіймає 160 сторін друку. Підручник надзвичайно вартісний для кождоу особи, що пише чи читає по українськи. Наркомосвіту У. С. Р. Р. замовила цієї книжки 25.000 примірників. Ціна книжки 30¢.

МАТЕРІАЛІЗМ — ФІЛЬОСОФІЯ ПРОЛЕТАРІАТУ, написав Б. Горев, видання "Космос"-а. Книжка обіймає 112 сторін друку. В книжці коротко і приступно обяснюються головну підвальну, на котрій опирається клясова боротьба, а це — матеріалізм. Ціна книжки 25¢.

ПОЧАТКОВИЙ КУРС ПОЛІТИЧНОУ ЕКОНОМІІ (запитання та відповіді), написав А. Богданов, видання "Знаття то сила". Книжка має 126 сторін друку великого формату. Ця книжка дуже вартісна тим, що дає змогу обзнакомитись з політичною економією в дуже приступний спосіб: всі найважливіші питання по економії вияснюються в коротких арозумілих відповідях. Книжка надається як важливий підручник для студії в гуртках марксістів, а також дасть змогу лекіше студіювати другий, більший твір цего-ж автора по цему самому питанню. Ціна книжки 50¢.

РОЗВИТОК СОЦ. ВІД НАУКИ ДО АКЦІІ, написав К. Радек, видання Н. Й. В. К. Р. П. Брошура обіймає 32 стороні. Сам наголовок книжки говорить про її зміст. Брошура нова на ринку хоч видана не тепер. Ціна брошури 15¢.

ПОРТРЕТ С. МЕЛЬНИЧУКА І П. ШЕРЕМЕТИ. Рисував т. І. Зелез. Величина портрета 15 через 21 цалів. Ціна 50¢.

Разом всі 5 кінджок і портрет коштують 2.00. Хто замовляє всі разом одержить все за \$1.75.

Виписуйте моней ордер на згадану суму ще цего тижня і шліть на адресу:

MOLOT CO.

414 East 9th St.

New York, N. Y.

З ГУДСОНСЬКИХ ОБРАЗКІВ.

Гудсон, Н. І.

Нема то як у нас в Гудсоні. Якби не самогонка, а далі за тим мордобрітія, а опісля тяганина по судах, — то все здавалося таке гарне, таке тихе... Ніхто-бі і не знає, що десь тут живуть вірні християни-католики українського і угоро-руського походження. А так все діють у нас ріжні кумедії.

От поїхавши собі один дядько "свіжо зареної" тай більше, хоч плач, не візьме... Не приймає тай годі!... А не приймаючи не може бути в іх парадії, — от вивезли і положили... в яму. Не довго скучав... знайшлася вірна християнсько-католицька душа і собі тудини... Чи не весело кому? Звичайно одні плакали, а другі співали і руки затирали...

Ой, люде, люде! Як-би ви були звірками, ви би того не творили — не робили!

Буває таке, що заїде до нас яка товстопінка тварюка. От тоді наші дядьки завходяться плаузувати! А той як на те, прибреясь в чорну спідницю, "гальштук" задом наперед (звичайно як нелюд) як вам начне, як вам начне, — то чортом, то смолою, то пеклом, то ще дечим лякати, то дядьки і куми тільки похлипують!... А щоб спастись — кладуть в жертву "зелені". Спинай — кому? Звісно чортові, бо він ім в очах крутиться.

Перед великоміднем приїхав до нас оден отець-кумедіант. Приїхав в пятницю. І кому яке діло? — Люди наробивши заснули і тихо спали, як це нераз бувало в наших Мовчанцях. Аж десь по півночі затаранив хтось в двері сусіда. Зірвався супід.

— Горить — думає і просто до вікна! Підивившись. І що ви думали-б? Мершій в долину і замість відмикати двері, — ще підпер дручком і розважає:

— Казали, що йому не стає одної, але видно, що тепер зовсім погіршилось... Боже! Великомідень в неділю, а нині пятниця, друга година по півночі... Гм... гм... Але в тій хвилі ще сильніше затаращило в двері.

Не видеряв сусід. Скочив до гори, ихопив путьно з водою, підій до вікна і думає: "Що буде, то буде, — як ще раз пропробує, тоді воду на голову, бо кажуть таким зимна вода помагає. Але на щастя надплекталось двох помічників голосно гикаючи (від свяченого) і перекинувши словами, пішли далі будити людей на пасхові свята.

Чував опісля, що і у вічі декотрі плювали. І думаете помогло? Де там!

Плюй і давай (долари)! — Ось їх будучий клич.

Але у нас часом події лисаковою бата тягнуться. На цей раз відбулось мордобрітіє між тутешнім дядьком і веселого памята з Водервліт Ков-Тайсіким...

Жалуло, що не був присутнім на тій церемонії, а тобі хоч було означити заслуги так геройчних подвигів, тих двох "войнів божих", тай вінс-бі до св. Юрка просить, о наданні побідникових медалей.

Жалуло, в троє жалуло!

Як бачите з вище згаданого, то у нас завдяки такимлюдям зроблено великий поступ — взад!

Гордіться тим братя!

Колись Вас за те ваші діти прокленуты!

Старий Хрін.

— — —

КОРЕСПОНДЕНЦІЯ ФАШІСТІВ.

Транскона, Ман.

Перше всего просимо редактора "Молота", щоби потрудився і перевірив цю відозву з латинських букв на українські. Ми ніби якісь ширі українці, та ще визначніші, стремимо до повалення селянсько-робітничої влади на Україні, стремимо до розбиття української робітничої організації в Трансконі, словом сказати, що ми є українські фашисти і виступаємо проти всякої просвіті і поступу, однак по українським писати не можемо. Пишемо це латинськими буквами, а українським виразом і просимо перевести, щоби наші супортуники могли нас зрозуміти.

Справа така: Пару тижнів тому взад ми вложили новий клуб під ім. Тараса Бульби. Наши більшовики зарозумілі і з ними ми до жадного заключення не годіє прийти. Наши більшовики боять нас на ждані кроїці своїми аргументами, а коли ми пхаемо свої рила, то вони годі і в стріткарі заїхати так, що і кондуктор може вискинти. Вони сильні!

Тому ми до них не хочемо належати. А належати треба десь конечно. Но чи вибори чи то, що треба перед панаами показати, що ми маємо за собою дурнин Іванків. Г ми без жадних перешкод зійшлися — нас чотирох до одного руму і там відбули масовий мітинг в справі ковбасів! І вібрали директорію.

Робота пішла досить гарно. До цьої пори ми числимо поверх вісім і три квадри членів.

Отже повідомляємо на кагал, що наше збіговиско відбувається в айс-баскі, цебто там дається шинки і сальцесони.

В нас є портрети визначенів людей, як приміром: Муссоліні, Денікіна, Петлюри і покійного — земля йому пирогом — Колчака.

Також маємо всякі книжки, ріжного сорту: наукові, політичні, економічні, як приміром: "Тисяча й одна іч", "Геновефа", "Чародійна ляппа", "Фармазон", "Бідний ратиця", "Як піп вродив теля", "Луць Заливайко", — як баба горбулика зробила шпранк", — це наукові. Політичні такі: "Як Петлюра згубив штані", "Доля Петрушевича на Віденських беклайніх і прочі.

Економічні такі: "Як начиняти ковбаси", "До чого уживається брави цукор і молесні і т. д.

Просяться наш кагал запамятати. Ваші в борботі з ковбасами.

Директори Клубу Ім. Сальцесону. Транскона, три за квадру, а оден десь.

23-го століття.

ЯК ПРИГОТОВЛЯЛИСЯ ДО ВЕЛИКОДНЯ.

Горген, Н. Дак.

Братя парохії лисого Йосафата приготувалися до нечеваної події. Ліамполізи розливали смірдячий оїл, наповнюючи всі лямпи і кагаці; свічкаючи засталедігти приготувалися, запікаючи свої пазури, щоб потім не прийшлося йойкati і акати, що пече; дженітори знов вимітали всі кутки святої шапи, тараражали і тим розганяли кишучих таргайів; старе сестрицтво поралася, ракочуючи коло замурованих іконів, обтірюючи їх рами, та шептом промовляючи: "Прости мене" гришні!" А найбільше роботи забрав старий Йосафат. Цей, кажуть, діл жне тобі, моя за слість!

Словом всі поралися і приготувалися, як як до весілля.

Навіть діаки — і тії приготувалися до виступу на мишачих хорах.

Сопраї, кажуть, були заняті печеними баби, та крашеними яєць, а баси також діяли. І ночами сиділи аж покаправії, заглядаючи до заржавленої пайї, чи ще не каняють "адамові сльози".

Італіри знов аж прили гатили в старий побитий дзвін і тим споїшали всю братію про прихід найстаршого католицького бугайця, котрий мав притути спасати блукаюче стадо, що відмовляється від божої покути та навіть перестає бренчкати святині долярами.

Покиць — про самий Великомідень ще нічого не кажу. Тільки згадаю, що той католицький бугаєць мав покропити молодини і парадки з румяні баби. Брацтву мав покропити полуулени яйця з ковбасою, а найвіріцім — навіть самогонку.

Про наслідки того всього постараюся написати пізніше, а тимчасом тільки скажу: Войтину гудбай!

Н. С.

— — —

ЩАСЛИВИЙ КЛОПІТ.

Бервік, Па.

Дорогий "Молоте" хочу тобі оповісти, який тут "клопіт" у наших парохіях.

Скланяли парохіяне мітінг, аби своїм упові "іотес" дати, щоб той забирається під них, бо вони його не хочуть. Мають вони двох писарів: один кічиня "шком", а другий помогав йому кінчи.

Ну, і почали тії писарі "іотес" попови писати. Написали і — не знаю, чи подали попови, чи ні, а знаю тільки, що після дуже затрізнили тим, що проти "іотес" писували і навіть на вечірню запізни.

Урадили урядники одного делегата ви слати до отця... до отця — Песятишина, чи якось так дивно... І каже предсідатель: — До того отця треба післати делегата, бо тепер піст і немає кому сповідати (це було перед Великоміднем).

Як сказали, так і зробили, — вислали делегата за людські грости. А той тут урадувався, що аж забув обстригтися, і так виглядав, як то мають звята божків на образах з довгими волоссями.

Коли вернувся від отця Песятишина, то

більше нічо до розмови не має, тільки те, що тепер з Ньюарку не хочуть попа приснити, бо самі їх мало мають. (Це мало того, що не сіє, не оре, а збирає заснини?).

Тепер парохіяне ходять і плачуть, що то через більшовиків не годні одержати попа.

Ну, що-ж, чи то не клоپіт? Але я кажу, що це щасливий клоپіт. Щоби таких якнайбільше!

Один з тутешніх.

ЛІСТ ДО РЕД. "УКР. ГОЛОСУ".

Один чоловіг прислав до "Молота" листа адресованого до "Укр. Голосу" і просить, аби помістити, тому, що "Укр. Голос" не хотів його помістити. Лист звучить як слідує:

Розстави, Саск.
Квітень 20. -23.

"Український Голос"
Вінніпег, Ман.

Пане гр. Редактор! —

Вже від довошого часу читаю "Укр. Голос". Я ніколи не бачу доброго й корисного матеріалу для робітника, як також для фармера взагалі, так як в інших ча-сописах.

У Вас, пане Редактор, на перекір. Замість закликати робітників і фармерів до єдності, до просвіти, — у Вас повно лайки на всіх, на найдірше, на тих робітників, котрі є зорганізовані при "Українських Роб. Домах" тут в Канаді. Хотій я передплатником "У. Г.", то все ж скажу, що така по-літика, яку Ви провадите в "У. Г." незадов

го задре копитами. Я вже роблю на секції довший час, але ваша газета ще ніколи не вказувала шляхи для робітника яким би то способом дісти лучший кавалок хліба. Вам в горді "У. Р. Д." та "Укр. Роб. Вісти". Я хочу не належу до організації при стов. "Укр. Роб. Дім", але наскілько я вже мав нагоду чути і бачити в "Укр. Роб. Віслях", то цей часопис обстоює при інтересах робітничих, як також й фармерських. Закликає до просвіти, до єдності, до боротьби за кращу долю, а Ваш той часопис лише проти більшевиків таї противъ більшевиків. Тай якісъ ворожки якесъ лікарство св. Михаїла, якісъ яйці св. Миколи, яксь табака св. Варвари, про чигана, про лева, про жабу.... А та що з Вами, гр. Редактор? Щось у Вашій мовгівниці не відповідає? Чи ж смріл з маркітів поброїв Вам що в голові?

Ей Гільку, Гільку! Ти з Глещави і я з Глещави, але бігме як колись прийду до того Вінніпегу, то як Іому тебе за ту бла-гословеніну, то як аж глини замісиш!

Прошу помістити тулу допись в Вашій риненді. Бо як не помістите, то вже не пішло Вам на тулю ринндію ані цента. А як помістите, то пішло два і пів, і ще коли-сцяктя буде рахувати. Бігме, Гільку, прав-ду пиши!

Ваш за "патріотизм"

П. З.

РИТМУЮЧІ КОРЕСПОНДЕНТИ.

ПРИХАВ СТУПА.

Людов, Масс.

Прихав Ступа з Нью Йорку — в Люд-лов проживати і почав таки від разу Союз закладати. Тепер кожний союзовець "Ло-боду" читає, але що на світі діється — поняття не має!

В Галичині робітники панів проганяють, — свободочіж редактори лиш радян-ців лятають.

Прихали люди з краю і оповідали як всі пані з України в Польшу муфували. Як залибали Українців, то так їм казали: "Гайдамакі, Українці, — ви пшекленте ха-ми!"

А Українці працювали і так їм співали: "Бодай-же ви всі нероби на вікні пропали! Прийдуть до нас більшовики, самі комуністи, — заставлять вас працювати, як хочете істи!"

Чули ми від людей з краю про Семка Петлюру: як мав силу в Галичині, то дер з селян шкуру. А "Лобода" все писала, що добрий Петлюра, — за те вона так, як і він песь-вовча шкура.

Схаменіться союзовці, будьте якісъ лю-де, а Україна — не панська, тільки хлоп-ська буде! Киньте "Лободу" брехливу, бе-ряться за діло: заложіть робітничі відділ, — ідіть вперед сміло! Тоді усі робітники будуть все сходитись й — як на світі лек-ше жити — разом будуть вчитись.

Сорока.

"ЗАТАЛЯПАНИЙ".

Когус, Н. І.

В нашім місті є слабий один чоловічок; голова в нього порожна, як старий запічок. Хто вже йому не казав, що він був людина, а він усе — дурним буд, дурним і за-гине! Кажуть йому добре люде: "Май розум, Даниле! Баччи з тебе патріоти ба-на зробили, а ти ходиш і хвалиш свободя-чу зграю, ще й такими самими злодіям шлеш проши до краю!"

А Данило (ну, дурний) ще й на людей злиться; замість дикувати за раду, — ще чогось казнити! Не слухає він людей, ні добре ради, — Петрушевича хвалити і всі його зради. Він не знає, що пані — хоч-би навіть "рідині" — такі самі, як і польські шляхти, — негідні. Як-би всіх панів зібра-ти на одну гляжку, то тоді вже і Данило мав-би голову мурдіцу, а не дурну... ма-ківку...

От такий то той Данило, знайте, добре люде!... А може ще... може й з нього ще чоловік буде?... А покиць — побачимо, як він буде собі поступати.

Іншим разом попробую і про других таких написати.

XI-xi-xi!

Переписка Редакції.

С. Матвій. На таку "тему" вже писала (погляньте ч. 11. 1-го червня 1920 ро-ку).

Аматор, Ле Пес, Канада. Ваше оголо-шення — на штуку п. н. "Замотелічена", котру мали устроїти вуйки з бродського повіту, в суботу, 5-го мая, — не пішло тому, що через навал ріжкородних дописів зістало недоглянене і пропущене. Тепер містіть запізно. Як там винависли у своїх ролях австрійські "пугс-фірeri"? А Індія-нів багато було присутніх? Чи справді був на самогонку? Що за добірна ціль? Що за ціль...

М. Оса. Пишіть трохи виразніше, бо це зівся незрозуміле.

Іван К. Не надається.

І. Якімів. Царя вже нема, отже й школа сперечатись з царофілами. Нехай собі й дуба стають, то нічо мене відійти!

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Сандерс, Альта.	Л. Томас	\$1.00
Кадомін, Альта.	Л. Міковіч	2.00
Рочестер, Н. І.	І. П. Кардан	1.00
Тіммінс, Онт.	М. Климковіч	1.00
Вастао, Альта.	Б. А. Ленко	.50
Бервік, Па.	М. Грещук	1.00
Еспанола, Онт.	Н. Гнатчук	1.00
Монреал, Квібек.	Г. Ганчук	1.00
Гартфорд, Конн.	М. Штокайло	.25
Саскатун, Саск.	Н. Білецький	1.00
Ді Пес, Ман.	М. Гоголюк	5.00
Скрентон, Па.	В. Хомчак	5.00
Файл Рівер, Онт.	В. Матейчук	1.00

Разом

\$16.25

Не забувайте адреси "Молота"!

Треба адресувати осьтак:

МОЛОТ CO.

New York, N. Y.

ОГОЛОШЕННЯ.

Акрон, Огайо.

Отцим повідомляється загал укра-їнський в Акрон, О., що тут кожного вечера відбувається місія, а в неділю цілій день від рана до пізної ночі. Ціль цеї місії є дуже поважна, на-примір: 1) належать до організації і не платити своєї належитості; 2) ро-бітні розпорядні між свідомими робітни-ками; 3) розвідати робітничі ряди та робітні заколот на зборах; 4) висту-пятити проти української робітничої преси, — як "У. Ц. Вісти", "Робіт-ники", "Молот", — та редакторів і організаторів Робітничої Партиї. Ви-ступати проти всіх і вся та багато більше — тоді коли треба бо-ротись проти страшного ворога ро-бітників — Капіталу.

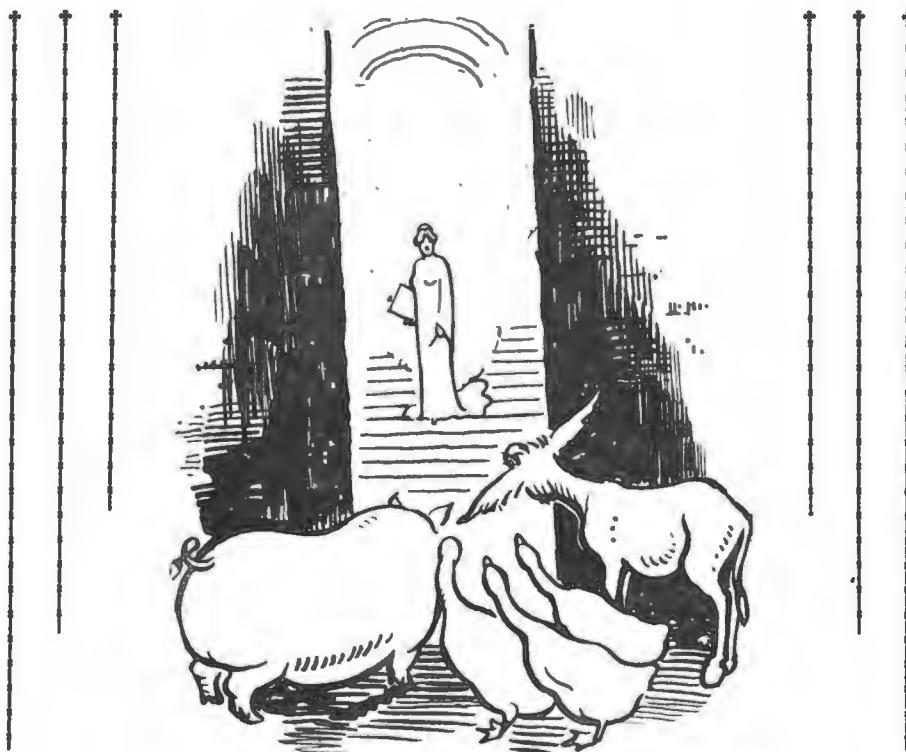
Мотивом місіонарів до тих нападів є — як-би то жити аби не робити? Шукочую такої нагоди вони тому так нападають на робітничі ряди.

Адреса місії така:

Два малих, а один більший.

Північна на Святі.

Голова місії
Свінчук.

ЛЮДСЬКИЙ ПОСТУП УСЕ
НЕЗРОЗУМІЛИЙ І КРИТИКОВАНИЙ
ТИМИ, ШО ВДОВОЛЕНІ З ТОГО, що є.

Розмова двох кумів.

Розповідав один кум другому, як то він служив при австрійськім війську.

— Знаєте, куме, як я служив при австрійцікім війску, то навіть пан фрайтір казали, жи ще такого не бачили. Я вам кажу, куме, ми пішли стріляти до шайби, а то до стріляні треба мати едно воко, бо на вобое ни можнасе дивити, бо, розумієте, чоловік може зробити фелер, а такого зараз називають о-

ферма. Але мені се добре поводило, бо в нашій компанії служили пан капраль Доњко Капшук — аби ім се кози вели і вівці! Приходить до мене капраль і каже:

— Місько!

— А я кажу:

— Гер!

А капраль каже:

— Я тобі завяжу едно воко і ти стріляй.

Завезав мені, знаєте, воко якovicь білов штанков і я встрилив. А там, знаєте, де я стріляв, то був такий чоловік зроблений з чогось

так як лялька. І я, знаєте, вцілив того чоловіка в саму ногу! А пан капраль кажут:

— Аби всі вояки так стріляли, як ти, то се нігди вояни не боїмо!

А пан капітан прийшов і мені каже:

— “Місько! Ти юж знаш вшистко зицирке, жебись, знал читаць і пісаць, то бим це зробіл фрайтрем, а так пуйдзеш до гер майора і там бендзеш дві клячі пущовал!”

Так воно, куме!

Кум Теодор Фінц.

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРІСТИЧНИЙ
Ілюстрований часопис

РІК V. Ч. 11.

1. ЧЕРВНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y. JUNE 1, 1923.

VOL. V. № 11.

ХМАРИ НАВИСЛИ.

Над Союзом Соціалістичних Радянських Республік знова згущуються хмари.

(3 газет.)

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поєднане число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній
стороні аркуша, при чому рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published
semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at
New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

PIK V. Ч. 11. 1. ЧЕРВНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

JUNE 1, 1923.

VOL. V. № 11.

Як воно і що.

Союз Радянський веде переговори

Про справи заграниці:

Про сушу і про море...

I так радянці ведуть всі справи зручно,
Що аж дивується вся заграниця братія....
Це зветься ДИПЛЬОМАТИЯ!

—0—

В Гамбургу десь соціалісти жовті
Так званій конгрес мають.

Звичайно — жовті по жовтому думають:
Обставили себе жандармами наокруги
(Жандарми їхні други!)

I радять спільно супроти комуністів...
Бояться показать свій ніс між людьми...
I як-же їх звати?
Ta як? — Звичайно: СТРАХОПУДИ!

—0—

Британський прем'єр дістав у горлі рака...
I що він натерпівся сарака!

Кричав, ричав, — а все супроти Рад. Республік...
Думав, що вискочить боляка...

А болка — сторчить у горлі наче бублик!
I ради іншої не було:

Покинув Бонар Ло кohanе прем'єрство
(Це прямо свинство!)

I поїхав у Францію лічитись.

A в Лондоні шукають прем'єра —
Лиш такого аби супроти Рад. Республік

Міг викликати бучу у народі.

Інакшими словами: Аби був добрий ЗЛОДІЙ*)

—0—

A Польща береться вже на аліянтські штуки:
Свердлять її "шляхетні" руки
I шалено забагла Данциг до себе прилучити.
Ну, звичайно, до цього треба було
Тамошніх мешканців хоч трохи роздрочити....
I роздрочила!....

A тепер — бльокаду Данцига проголосила.
I як-же тут назвати таку "демократичність"?
Ха-ха! Та звісно всім, що це... що це — БЕЗЛИЧНІСТЬ!

—0—

A всі краї й країки, що в буржуазних хмарах, —
Мов цуценята ті в ногах капіталізму:

Словаки, Чехи i Болгари,
Румуни, Італійці,
I Греки i Мадяри,

(Є більше того квасу...)

Ta маю я на думці під тими всіми —
Лиш панську клясу)

Одно лиш знають:

Надал ідуть (по рачому) в середновічча
I — як огню — бояться комунізму...

I що сказати їм?

Сказати: Iдіть, ідіть назад,
Усі модерні "задоходи",
I може так зайдете ви —
Аж до МАЛПЯЧОЇ ПОРОДИ!

Тарин.

*) Вже мають.

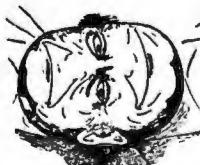

Рисунок Арт. Юнга

Чи Ви зауважили як капіталістичні закони літають на крилах — в той час, коли робітничі на кулях шкандибають?

"Рибу ловили".

Совітські влади сконфіскували три воєнні кораблі, що "ловили рибу" — при побережжю Сибіри.

(3 газет).

І скільки вже не говорилося про неінтелігентність більшовиків, а вохи все своє! Щоб тобі хоч раз покаялись та підчинилися інтелігентним замірам інтелігентних сусідів, а то ні!

Відбиралися бувало в гості до більшовиків світові інтелігенти з табору аліянтів — з великом почотом з армією відбиралися — а що більшовики? Приняли їх? Та де! Зівсім негостинний народ оттій більшовики! Геть прогнали їхною армією на Чорне Море — мало тій не потопилися усі!

Ішов до них (також в гості) адмірал Колчак. І що? Стрінули з ствертими руками? — Ні! Доти від бивалися від "дорогого гостя" — аж сама його гостинна дружина (армія) збунтувалася і.. там таки стався саксаган гостинному адміралові.

Та хиба це все? Хиба перечи-слиш усе?

Ішов Денікін, ішов Юденіч, ішов Петлюра, — усіх витали однаково: гнали як собак. А інтелігентний барон — Врангель ще не вилічився з ран.

А ось нова гостинність.

Поїхали Японці під совітські береги.. рибу ловити. Воєнними кораблями поїхали. Хиба тут що дивного? В такий революційний час, як тепер, можна хиба інакше? Можна інакше? Ану-ж риби настільки стали революційні, що можуть з оружжям виступити проти

Digitized by Google

НЕМОЖЛИВО

Щоби хтось упав з підлоги.

Щоби "Свобода" була часописю.

Щоби галицька інтелігенція не рачкувала.

Щоби американські "соціалістичні" газети не гавкали на більшовиків та не перекручували фактів.

Щоби Петрушевич не творив єдиного національного фронту зі своїми синами.

Щоби Англія не признавала "свої боди плавання" на Чорнім та Білім морі.

Щоби на "мирових" конференціях не смерділо нафтою.

Щоби "Жива церква" не зробилася мертвою.

Щоби з релігії можна було зробити корисну річ.

Щоби Мамона це була богом попів.

Дядько Микола.

МІЖ ГАЛИЦЬКИМИ МІНІСТРАМИ У ВІДНЮ.

Г. Швидкий.

В. ПОЛЬЩІ.

А.: — Чим ріжниться теперішня Польща від бувшої царської Росії?

Б.: — Отверстюто.

А.: — Як то отверстюто?

Б.: — Бо в царській Росії підкупити можна було тайно а в теперішній Польщі можна цілком явно підплачувати.

А.: — Ах, це тому!

Др. № 1: — Трохи воно паскудно було прорубіти нараз стільки долярів.

Др. № 2: — Пропало! А варто було лишити хоч на чорнило і папір, то тепер можна-би було роз

I. D. Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

БАМБІС

РОДИННІ БІОГРАФІЇ НЕНАЖЕРЛІВСЬКИХ

СИН ГАТАНАС.

Чуть не повторення Андрунія, з тою лише ріжницею, що Гатанас, як той Ярема з водевілю, родився в полуслоне, в літі, ще й при вогні.

З маленьку проявився деякий талан, головно коли доріс вже був до тих літ, коли крадеться яйця з курника і міняється в жида за цукорки або "драмами".

Пізніше, однак, показалося, що в нього тільки всього талану й було, і Гатанас потроха погубив йо го між курником а склепом.

Штифан, (його батько), тепер був вже під деяким зглядом мудрішій; головно він бачив вже величну користь з того що, як синів посилали до школі, то й маєток опісля не роздробляється.

І от дивись, а Гатанас вже також в школах. Його вчили вже на "галионка", так як Штифан не дуже був законним чоловіком і знав, що воно не завадило б мати в своїй фамілії когось такого, що умівши брехати в суді.

Гатанас зразу вчівся до науки як нова бритва бороди. Через кілька літ в школі він потрапив вже казати "падам до нужек" і "да-лу ронікі".

Розуміється, Штифан з Феською були тому дуже раді і дуже часто приносили Гатанасові до міста подвійну порцію кулемі.

Усьо булоб пішло не зле з Гатанасом якби не те, що він поза обовязковими предметами в школі, дуже сердешно вчився предметів поза-обовязкових, як прим. виводування мізильним пальцем феників з церковної таци, або інспектуванням чужих книжок.

З поза-обовязкових предметів, Гатанас дуже пільно учився пливати, головно поринати. Бувало як пірне в воду, то лиць чути стогони риби придавленої його не мягким лобом до дна.

Одного разу Гатанас приїхав домів на вакації і тут в ставі хотів показати свою проворність. Як пірнув головою в став, тай просто в намул.

Тим і пояснюється факт, що в Гатанаса по нині-день голова з намулом.

Знов як видно з подвигів усіх, та званих, вчених, то виходить, що всі вони студіювали поза-обовязкові предмети. (Дальше буде.)

• "МОЛОТ" "МОЛОТ"

РЕДАКТОР "СВОБОДИ" ПОКАЗУЄ
СВОЮ "МУДРІСТЬ".

Ви смієтесь? Не смійтесь — це правда, що в нього така "мудрість". А яка?

Ось послухайте!

Наробив шуму, що більшовицькі комісари розтратили багато грошей на агітацію (а що його те обходить? — зам. скл.), а на останку такі ось умови симптоми:

"Рахунки" і "документи" на видах \$13,500,000 "товариші" безперечно мають в банках заграницю, де вони зложили їх для себе і для своїх родин на "чорну годину" (редактор думає, що то Петрушевич і міністри, що ховають американські долари на "чорну годину") по упадку комісарського бізнесу, бо другий раз така дурна (sic!) Росія не трафиться, а хто при вик жити по комісарськи, то хоче так жити навіть тоді, як комісарський бізнес шляк трафить".

Чуєте мудрість пана редактора

"Свободи"? — Це найвищий степень його "думання".

Учітесь, парохіяне, "розуму" від пана редактора!

Так-так.

ЗАГАДКА.

Знаємо цілий час з газетних вісток і ріжких документів, що Петлюра в своїй дружбі з Пілсудським не раз і не два відпекувався від Сх. Галичини, чим додавав охоти польським панам до загарбання тієї землі у свої лапи.

Знова патріоти "доказували" цілий час, що це більшовики віддали Сх. Галичину.

А тепер на останку рада амбасадорів (тая рада амбасадорів, котрій наші патріоти віддали все майно і людей Східної Галичини до розпорядимости) віддала Сх. Галичину Польщі.

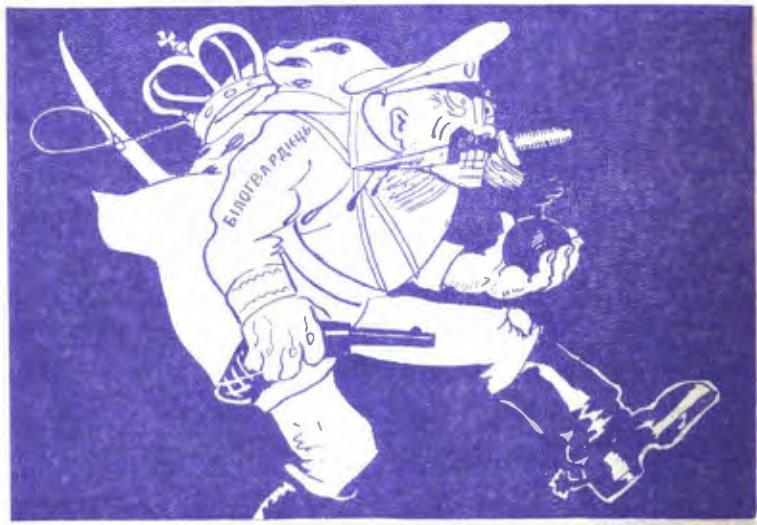
Ну, хто відгадає: хто віддав Сх. Галичину Польщі?

Ріжок.

Пожаданий імігрант.

В Америку скоро знова прибуде 1.500 білогвардійців із Царгороду.

(З газет.)

Робітникам сюди дібраться трудно.

Часом, бува, трапляється паскудно:

Як доведуть, що хтось там трохи радикальний —

Ого! Назад женуть! Мовляв: "Закоп такий загальний!..."

А ось іде білогвардієць (це люде політичні!)...

Таких вітають, як богів, папи "демократичні".

Ось як воно тепер у нас!

А хтось казав, що тут всі рівні: і пан і свинопас...

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT

URBANA-CHAMPAIGN

Taran.

Чути:

Чути, що Петрушевич хотів уже закінчити зі своїм "президенством" (це бото з самообманством). Вже й шнурок мав на поготівлю, але на цей раз ще якось жінка винайшла спосіб, як можна дальше обманювати патріотів і парохіян в Америці.

Чути, що той-же Петрушевич і його "міністри" будуть просити Шпичку, щоб йм позволив перенести свою З. У. Н. Р. на Марса, бо там ніхто не зможе контролювати їх, що вони роблять з народними грішми. Не знати що Шпичка скаже на це?

Чути, що Петрушевич із задовго проголосить в газетах, що хто схоче брати курс науки: як обманювати, — хай зглошується до Відня, де під фірмою З. У. Н. Р. уже поверх 4-рьох років з успіхом обманюють український працюючий люд. Там і других учатъ.

Чути, що капіталісти задумують викинути з календара 1-ший май, щоби починати числити від 2-го, бо 1-ший приносить їм завсіди великий страх.

Чути, що вже додори ногами ставали, але змінити не можуть.

Чути, що французький генерал, який є головним польським військовим командантом, зі страху перед 1-шим маєм — їduчи до Польщі — об'їздив аж через Чечию.

Чути, що Франція, котра хоче володіти цілім світом, пошукує мушин і женичин, котрі могли-б розмножувати французьку націю, бо вона щороку зменшується — вимирає.

Чути, що "наші" патріоти вже облизуються до таких занять, бо це-ж найкраще для них заняття.

I. D.

ПРИЧИНА.

A.: — Чому Назарук не прихав сюди, до Зл. Держав, за долярами. а тільки до Канади?

B.: — Тому, що в Канаді великі ліси.

A.: — Ну, та що-ж це має спільного?

B.: — Як-то що? А чи ти знаєш про приповідку: "Нема дурних — існує лиць біліти"?

A.: — Знаю.

B.: — Так от догадайся в чим річ.

A.: — Цеб-то Назарук пішов біліти ліс?

B.: — Ага!

A. P. Г.

ПРИ ОБІДІ.

Гість: — Я замовив мозгу. Чому ще досі не подають?

Кельнер: — Зараз буде! Вам його якраз потрібно!

I. D.

Наоколо світа.

Гей, хто в світі не буває,
Той не бачить і не знає
Як робітник днесь живє:
Чи то в Польщі, чи в Еспанії,
Чи в Німеччині, чи в Італії, —
Силу свою продає!

I в Америці те саме
Одно лихо діесь з нами:
Всі тут силу продаєм, —
Від схід сонця аж до ночі
Заливає нам піт очі,
Зиски трутням віддаєм.

В Філіпінах й на Гаваї —
Там теж живуть білі зграй
І з робітника деруть..
Щоби темних заманити,
Потом людським хотять жити, —
Всі в одеї гудок гудуть.

Об'їздили цілу "кулю".
Бо в Росії мають дулю, —
Там робітник вже "не те",
Він не дастесь вже зманити,
Щоби з него даром жити, —
Скінчив з ними раз на все!

Але пора недалека —
Коли з близька і з далека
Всі робучі, як оден,
Стануть дружно сильним муром
І покінчать з ріжним дуром,
І настане ясний день.

Бо заставлять ріжних шматів
Разом спільно працювати
І знесуть всякий роздор.
А на місце — де був "блій" —
Там пролетар стане смілив
І піднесе свій прапор.

Омска.

Сумна дійсність.

Українські фашисти.

Один з них "героем" був:
Славою впивався,
Все у гору себе пняв,
А на діл зсувався.
Він робити не хотів
(А треба щось істи!)
Отже, кинувши "геройство",
Пішов у фашисти!

Другий — змірявши, як слід,
Швейцарські гори —
Хапнув трохи "мідяків"
І гайда за море!
Тут він властям доносив
"Цікаві вісті",
А нарешті і собі
Також у фашисти!

Третій — в армії служив
Симона Петлюри...
(Ой, надер-же він, надер
З робітників шкури!).
Ta Петлюра провалився,
А цей — що? Присісти?...
Він гайда за океан
Її собі у фашисти!...

Попри них ще кілька є
Таких автоматів,
Про котрих — даруйте вже —
І школа писати.
Дурні вони, як чопи, —
Годі оповісти, —
Але-ж думають вони,
Шо й вони фашисти.

"Герой", "швайцар" і той "птах" —
Не хочуть робити,
Так мусить-же дурачків
Чимось задурити...
До роботи ані руш,
А — багато істи!...
Ось як вони виглядають
Ті "наші" фашисти.

Таран.

Чий протест?

"Ес-єри за границю видали протест
проти вступлення до Комуністичної Партії
900 ес-єрів у Сов. Росії".

(3 газет.)

- I хто-б то підсунув йому цей протест?
- Як-то хто? Той, до кого він утік від більшовиків.
- Капітал?
- Так!

Хто має уши, хай слухає.

Отже, після слів св. Матея, гл. I: 20 і після слів св. Луки, гл. I: 35, то Христос, народився з Дівою Марією від св. Духа, а Христова маті (Діва Марія) осталася дівою непорочною надальше. У непорочність матері Христової, Діви Марії, вірує її і до нині велика скількість народу, а між ними і лякя частина нинішнього укр. народу, котрі навіть і склали пісню на адресу Діви Марії, яка починається: "Пречиста діво-ма-ти з руського краю".

А тепер хто має уши хай слухає. Бо ось тобі бабо маєш книш!

Ми довідуємося що у Христа були брати та сестри. А чи знаєте звідкіля ми про те довідуємося? Ег! Є такі, що думають собі, що ми довідуємося про те від таких викладків як Крат, Свистун та Головацький. О ні, ні, і це раз ні! Про це ми довідуємося від тих самих добролій, котрі написали що Христос народився з Дівою Марією від св. Духа.

Ось вам і чорне на білому:

Св. Матей XII: 46, 47: Ще-ж промовляв він до людей, аж ось маті і брати його стояли на дворі ба-жаючи говорити з ним.

Знова той Матей, XIII: 55, 56: Хи-ба він не син теслі? Хиба не його маті звуться Марія, а брати Яков, Іосій та Симон, та Юда? Хиба не його сестри між нами?

Лука VIII: 19, 20: Прийшли-ж тоді до- него маті та брати його тай не могли з ним зійтися за наро-дом.

Марко, III: 31: Приходять тоді брати і маті його.

Іоан, VII: 5: Бі і брати його не вірвали в него.

Отже, тепер хто захоче вірити у писання Матея, Луки, Марка і Іоана, той мусить вірити тоже, що в Христа були брати. Про сестри я вже не згадую, бо про сестри пише тільки св. Матей і може він — як то каже ред. "К. Ф.", п. Гікавий — часами помилюється.

Ну, але чорт з Гікавим. Для нас це маловажне. Важне для нас тільки те як народилися брати Христові? Чи народилися вони також від св. Духа так як Христос чи може без св. Духа? На жаль евангелисти про це не пишуть. І тут ми мусимо догадуватися.

Коли ж бі Христові брати наро-дилися без св. Духа, то в такому разі Діва Марія не може зватися непорочною. Бо хиба хто може ві-рити в те, щоби Діва мала п'ять синів і була — дівою? Коли-ж Христові брати народилися від св. Ду-ха так самісінько, як Христос, то

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

в такому разі вони мають повне право звати себе синами божими також. А що Христос мав аж 4 братів, то разом з Христом синів божих було-б аж 5.

А тепер всі чотири св. евангелисти доказують, що Христос будучи сином божим, був заразом і богою отцем і богом духом. Ну, а як Христос був сином отцем і духом, так і його брати знова мали-б повне право звати себе отцями, синами і духами. Отже в такому разі ми повинні би мати на небі 5 синів, 5 отців і 5 духов, або 5 богів, а кождий з них з'окрема в 3-х особах.

Та хто має уши хай слухає дальше.

У євангелію св. Матея. XII: 31, 32: є сказано, що хто согрішить проти сина і отця, тому прощається, але хто согрішить проти св. Духа тому не проститься ні в сенку віку ні в будущому.

І тут після слів св. Матея, означалоби, що св. Дух є щось вищого і більшого від отця і сина, коли проти него гріх не проститься. Отже в такому разі то видно, що бог є тільки в одній особі: а не в трьох. А що отець є богою, і син є богою і дух є богою, то значить що є 3 боги. А коли-б і так само Христові брати ділилися на окремих богів, то в такому разі всіх богів на небі було би аж 15. От що!

Різак.

КОЛИСЬ І ТЕПЕР.

Колись я так думав (а кілько є таких, що й тепер ще думають): я найрозумніший на весь світ і ніхто не розуміє більше в світі, як я!

І що з того було-б коли-би люде розуміли не менш, тілько, як я колись?

А от що було-б: хати всі були-б без вікон, бо я тоді ще не знав наявності: із чого школо роблять, або як роблять зеркало і тоді-б не було в світі книжок, атраменту ані жадних творів. Тепер я знаю як зроблені машини, грамофон, телефон; як видають фотографію, і з чого роблять гуму, шовк і папір. І я тепер то всю знаю, як воно зроблено. Але як би мені що прийшло зробити з того, що я перечислив, то я потрафлю зробити от що: молотка, ножа, щило і тим струментом можу пошкодити пару чобіт. А багато ще такого є, що я не можу зробити. А колись то й не знат як то всю робитися і думав, що я знаю і потрафлю всю на світі!

С. Шимко.

Digitized by Google

Чоловік після закону.

Ось таких робітників хочуть боси, правительство і Гомпере. Усікі інші — но гуд.

МОЖЕ.

- Можу мати надію, що отримаю помешкання?
- Так надію можете завіше мати.

I. D.

ЙОМУ ЗА МАЛО.

- Синок дентист:** — Тату, кілько зубів має чоловік?
Дентист: — Цілком замало, мій синку!

I. D.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Калістрат Онищенко.

ЦВІРКУН.

(Присвячується Ф. І. Сидоренку.)

Вартовий чиновник Лиско, з оберемком пакетів підішов до дверей кабінету управлючого Миколаєвською конторою державного банку.

Піт струмочками біг по угрясто-му обличчю Лиска, вид був трохи зблідій і третміли жижки. Хапнувши рукавом по лобі, Лиско тихесенько приодчинив двері кабінету і зазирнув в його.

Управляючий, Дмитро Петрович Катюгин, дрімав, сидючи за столом, в розстъбнутому кітелью. Червоно-покхуре його обличчя задумливо покхутувалось...

Лиско, дякуючи Богові, що хоч зараз не прийдеться мати діла з управлючим, хапнувши назад, але двері щось рипнули, управлючий підняв очі і загіпнотизував Лиска... Чиновник нічого не бачив, крім злих чорних, як маслина, очей, поблискуючих на червоному обличчю. Жижки Лиска затримали, як в про паснici.

— Ваше... Ваше превосходительство... пошта.

Благовіхований чоловік раніше, ніж совать свій ніс в чужу кімнату, постукає в двері, далі просить дозволу вйти, як-що йому отповідь дадуть, а потім вжекаже, в чім річ... Дивуючись вашій невихованності... Ви де учились?

Лиско кланянув зубами, а пан управлючий розглядав його угрясте обличчя і думав: — "Яка хамська пика". Справді, де вчиняє Лиско? В школі був пів-зімі — оце його вся освіта: нижка, середня й вища... Потім в ріжких канцеляріях, аж до державного банку.

— Домашне, ваше прр... — почертонів, як мак Лиско.

— Бачу... Так ставлю вам на увагу вашу невихованість... А це що таке?

Дмитро Петрович вовком озирнувся круг себе... В мертві тиші кабінету виразно-покійно зацвірінчав цвіркун.

— Це, ваше превосходительство, цвіркун — таке, як відомо, створіння, що дає щастя тій хаті, в котрій живе...

Управляючий насмішкувато-приєрливо подивився на чиновника і нарешті кинув:

— Ідіть...

Під дверима кабінету Лиско знайшов два кур'єрів, тілохоронника управлючого, в кавказькій одежі — з кінжалом при черкесці; трохи далі стояло двоє помішників упра-

вляючого — Вороний і Щербачівський.

— Що? Як? — запитали всі Лиска.

— Злий, як чорт... Тікайте...

— А що робить?

— Дрімає, надісі...

На ципках всі одішли подалі од кабінету. Один з кур'єрів наважився одним оком зазирнути в дірочку дверей кабінету, зиркнув і зблідів відсокочив од дверей.

— Шевеліться... Нечиста сила! Червоноопікій! — прошепотів кур'єр, і, мов би за ним гиався біс, кинувся подалі од кабінету.

А Дмитро Петрович, подивившись на пакети, що приніс Лиско, зіткнув і заплюшив очі. Гарно було подрімати в годину-другу літнього жаркого дня. Навколо — тихо, тихо, мов ця напівтемна прохолоднівата кімната була десь в загородному замкові, а не в державній інституції, де працювали сотні людей, а тисячі приходили і уходили по ділу з тріскучої метушливової улиці. І в цій тиші нахабно вірещав цвіркун... Та чим далі, тим дужче... Ось так мов над сам-сеньким ухом...

— Безобразіє... Щоб в моєму кабінеті та водилася всяка нечисть! Який недогляд, яке недбалство...

Обличчя Дмитра Петровича перекосилося од гніву, а рука нервово нажала всі кнопки звонків. Першим на звонок прибіг помішник Вороний — лисий, підлесливий чоловік.

— Чого зволите, ваше прр.? — запитав Вороний.

— Я те зволю, що ви, добродію, не виправдали мого до вас довірря... Я клопотався за вас в Петербурзі, був з нарочитою візітою у міністра... Я... Я... А ви що? Ми стройлі це помешкання, ви доглядали з Щербачівським... А які результати? га? Я вас питаю — га?

Генерал бризкав сльоною і в очіяного свого помічника. Вороний слухав з телячою покірністю, тільки на лисині проскакували краплинки поту.

— Я зо всім согласен, ваше прр...

— Мені не треба вашої згоди, а це що, га? Чуете, чи позакладало? В державному банку, в моєму кабінеті — цвіркуні!... А що-ж робить ся в інших місцях? га?... Шукайте його мені зараз! А ви, — крикнув Катюгин на чиновників, сторожів та кур'єрів, що стояли під дверима кабінету — ідіть юди... Чуete, га? Чуete?..

В мертвій тиші кабінету чутно було сапатіння Вороного; в якомусь нечистому носі посвистувало, чийсь чобіт, не відаючи, де він, скрипнув на страх своєму хазяйно-

ві... Ale над усім виразно, покійно, мов де-небудь у запічку, виспіував цвіркун... Торохти-торохти... На че отут, а вдруге — наче он-там, а втрете знов тут... Чиновенство напружено ловило ці згуки і боязко кидало винуваті погляди на управляючого.

— Що це? — я вас питаю.

— Цвіркун, ваше прр... — загомоніли присутні.

— Чую, що не слової. Ale це-ж як на вашу думку — в моєму кабінеті та цвіркуні! Це, значиться, такий догляд і за всім. Швидко, добродію Вороний, за вашою ласкаю допомогою я почува в себе в кабінеті жаб'ячі співи...

— Я... я... я... зо всім згоден... ваше прр... ство, — зовсім стерявся Вороний.

— Що ви базікаете, чорт-батька-зна-що! Щоб я цього більше не чув! Це нахабство з вашого боку — я вас вижену геть зі служби, і всіх вас — обернувшись управляючий до чиновників, — дармодів і лежебоків... А вас, — кинув скаженим оком Дмитро Петрович на сторожів і кур'єрів — на Сибір зажену... Прожену, вижену! Скрізь іде розруха, скрізь недбалство, скрізь!...

На цім слові Дмитро Петрович трохи поперхнувся, застановився, повів носом юди-туди і... чхнув.

(Дальше буде.)

В РЕСТАВРАЦІЇ.

— Гей, осле, та риба, що я тут ів в тиждень тому назад, була далеко країца від цьої!

— Ти самий осел! Я тобі дока-

ОПЕРАЦІЯ УМОВОХОРОГО.

Зараз попи оратори,
Робітничих кишень оператори,
Чудернацьку промову знають:
Дурнів хрестом прибивають.

ВАЖНІ ПЕТРУШЕВИЧІВСЬКІ ЗБОРИ.

Властитель (до Петрушевича, що при фляшці вина сказав йому, що сьогодня мають даже важне засідання): — Як ви так під охотою підете на зібрання, то — чи зможете там ще що говорити?

Петр.: — Там і так нічого не будеться говорити!

Пість (сидячи коло Петрушевича, чув, що він є президентом, отже звернувся до нього з запитом): — Ваша минувшина певно була дуже небезпечна і потрясаюча?

Петр.: — Так, правда! Нераз. виходячи з каварні, де ми маємо засідання, трясло мною і — нераз я тривожно оглядався, чи не видно же поліцая.

Петрушевич: — Ми післали Мішугу до Америки шукати долярів, а тепер мабуть треба буде його шукати.

Один з «міністрів»: — Треба це припоручити Льоньові, який тепер також десь круитьться по Америці.

Другий «міністер»: — Ага, Льоньо не дурний тепер показуватися між людьми! Він пише мені, що як часом вийде на вулицю, то йому все привиджиться Клівленд.

КОМЕДІЯ З У. Н. Р.

В однім селі на Україні знайшли селяне петлюрівську летючку. Якось так трапилось, що весь друк був замашений тільки при кінці осталось три букви: У. Н. Р.

Селяне були цікаві знати що означають тій букви, отже почали відгадувати.

- Убивати на смерть рабівників!
- каже один.
- Умерла Народна Республіка!
- каже другий.
- У бій на ворога разом! — каже третій.

А четвертий подумав тай каже:

- Ура! Нехай живе революція!
- Надійшов єврейський робітник
- вони до нього: Прочитай, — кажут.

Він прочитав від правої руки:

- Робітники нехай урядують.
- Селяни сказали, що є українські букви і їх треба читати від лівої руки.

Тоді він прочитав:

- Уряд нехай буде робітничий.
- Надійшов батюшка православний. Дали йому читати. Він прочитав так:

- Убогі насліджують рай.
- За батюшкою надійшов автокефальний пп. Він прочитав так:

- Українська незалежна релігія.
- Потім надійшов учитель і прочитав:

— Учителі начають розуму.

Надійшо чорт бувшого поміщика і генерала, який немилосердно здавлював колись у крові робітничий рух. Дали йому прочитати. Перший прочитав:

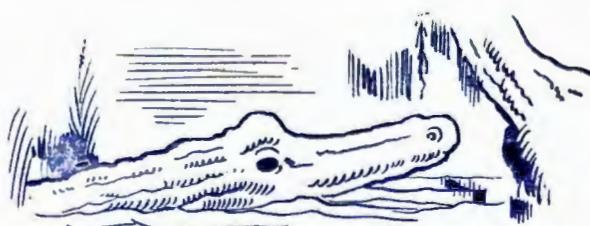
- Урвались наші роскоші.
- А генерал:

- Убив немало робітників.
- Надійшов робітник і прочитав так:

- Уряд наш радянський.
- А селяне додали:

— Уряд наш розумний. Умирає неволя і рабство.

Ріжок.

Чи не виглядає цей крокодиль, як кавалок дерева у воді? Гак. Значить, прикідається так аби його вороги не пізнати. Так-же само й з буржуазним урядом: називає себе «демократичним» аби тим замілити очі людей.

Original from

ТРИШКИ ПОЕЗІЙ, А РЕШТА ПРАВДА.

ХОЧ ПЯНИЙ, АЛЕ ПРАКТИЧНИЙ.

Впала шапка з голови
Хлопові одному
Як у вечер вергат пяний
Із коршми до дому.
А він собі "практикант"!
Стойть тай думає,
А опісля сам до себе
Ось так промовляє:
"Я не дурний, моя шапко,
Тебе підймати,
Бо я знаю, що як схилюсь —
Буде трудно встати.
Я по тебе як схилюсь,
То хиба на зраду,
А ти мене не підімеш.
Як я тут упаду.
Отже лежи собі, шапко,
Як не можеш встати, —
Як же не дурний із тобою
В болото лягати!"

К. Біжик.

ПРИЙШОВ РЯТУВАТИ...

Раз в сусіднього попа
Був синок хороший,
То й на школу не жалів
Старий батько грохій.
І синок той, як бичок:
Як приде до дому,
То вже страху нажене
Парню не одному.

А дівчата, як на зло,
Мов до меду липнутъ...
Хлопці люті урадили:
"Треба йому всипнути!"
Ну й не хтівби я той раз
В його шкурі бути,
Бо так били як кота!...
Ледви міг дихнути.

Вже й піп старий троха лає
(Хоч сам не без того...)
А попадя клене дівчат
І парубка злого.

Та на довго не покаявсь
Наш панич-небога;
До служниці причіпивсь, —
Дарма, що убога.

Оце раз в ночі забрався
В кухню по тихоньки,
Ї давай дівчину вмовляти
З панська — по легоньки.

Але дівчина не з тих:
Їого відпихає...
Аж хтось двері відчиня
Ї собі підсувався...

Панич тихо сів, мов кіт,
Ледви віддихає;
Той за руку замість дівки
Панича ханає.

А той злякавсь неборак
Що аж упріває...
Далі, батька не пізнав
— "Хто то є?" — питає.
Старий бачить, де попавсь,
І давай брехати:
— "Мені снилось, що Горпина
Хоче помирати"...

Але, що ти робиш тут?
Став сина питати,
А я прийшов, щоб від смерти
Ї рятувати...

Бачить дівчина убога
Ле вона попала;
Встала, двері відчинила,
І таке сказала:

Іди одеї з другим звідси!
Як скажу Микиті, —
То ще не так ваші панські
Будуть морди збити!

Почувши це, батько з сином,
Зараз-же забралисъ,
А Горпину невівчіливу
Зі служби прогнали.

Старий Хрін.

ВІДВАЖНИЙ НАЙМИТ.

Раз одні богаті газди
Наймита наняли,
Бо старі були обое —
Робить не змагали.
А було то на весні,
В понеділок рано,
І газдиня вареників
Подала в сместані.

Як під'їв так — газда й каже:
— "Іди но, Микито.

До стодоли тай вмолоти
На хліб трохи жита!"
І не дала молока
(А молоко кисле!)

Тільки прийшов до стодоли
Так його і тисне.

З охотою молотив,
Хтів доказати юнака:
Раз від ціпа а два з себе
Сам вибивав "тропака"!
А стодола по при самій

Дорозі стояла

І якась мара туди

Жандарма ганяла.

I під стодолою став
А чого? Не знати!
А тут Микита, як гримне —
Неначе з гармати!

Так луснув, що аж там
Земля застогнала,
Аж жандарм перелякавсь
І мав дати драка.

Лин по хвилі спамятаєся
Тай каже: — "Іване,
Наздоровля!" А Микита:
"Пий здоровий пане!"

Павло Романишин.

ЦІКАВА ПОРАДА.

Одна жінка до лікаря
Каже: "Скажіть, пане,
Що робите як в вас катар
Деколи настане?"

Лікар каже: "Я пчихаю
І носа втираю,
І вам також у потребі
Таке поручаю".

К. Біжик.

ЧИТАЙТЕ

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Європі, як також в різних центрах української еміграції в З. Державах і в Канаді.

Передплата виносить:

В Європу	\$10.00
В Злучених Державах:	
На рік	7.00
На 6 місяців	3.75
На 3 місяці	2.00

Передплату слідти на слідуючу адресу:

UKRAINIAN DAILY NEWS
502 E. 11-th St. New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

КОРЕСПОНДЕНЦІЇ

РОЗУМНИЙ ПЕТРО.

Гарфорд, Конн.

Тут, в нашій місцевості був вибраний церковний комітет для допомоги голодним на Радянській Україні. Тому комітетові вдається зібрати пошерх 500 доларів, але тій гроші не були вжиті на те, на що вони збиралася, бо піп був головою комітету, тому гроші посыпалося там, де піп казав: і до Львова, і до Відня, і до Праги, — тільки не на Україну.

Але кілька неділів тому назад почав вилітати в «Америці» справоздання: кількоєдно держав проф. Грушевський. І під тим справозданням була подяка — не комітетові, а — самому попові. А Петро, інакші газет не читає, тільки туго поспішку «Америці» отже як побачив те, то скинув капелюх і книжку під стіл за те, що він на такій дурній голові прямиться, і заговорив:

— От, дурна ти моя головоніко! За що я тебе держу на своїх плахах!

Та почав пукати себе чоло.

Відтак схопив «Америку», тріснув дверми і шіав по урядовцях радити.

Рада в раду тай кажуть:

— «Як приде неділя, то ми попа візьмо на гоцки!...

На відході вилили по пару «шалаків» і «Добраніч!»

Але Петро вернувся ще зза дверей тай каже:

— Я ще одне призабув, і то найважніше, а то — що зараз по «службі божій» — просто на галю! І не забудьте кожний виплати найменше — по три «шалаки муншайну», їх буде більше розуму в наших головах!...

А другий підхопив:

— І більше відагати!...

Прийшла неділя. Кожний після призуку Петра випін, як слід, аж в очах замарчилось, і в десятій годині почали сходитися всі до церкви. Поставали всі коло тій малярії, що кідають по 10 центів, а в церкві було три дозини парохіян. Кожний з них «віддав свого духа» богу, а ще коли й з кадило закурилося, то стала трохи теплиця температура, і їм зараз очі позаходили білками, а волосся на тих розумініх головах поставало дубом. А решта парохіян не знали в чим річ. Вони зглядалися на тих і вгадували, по них, що буде велика завершюча.

Якраз іду я попри церкву і чую — у тій бочці, що на церкві стоїть, щось репетує.

Я став і слухаю, — а то попина з тими «мудрими» вже сваритися. Петро, як перший, а за ним і другі почали махати пальцями в «шусах» і сказали, аби піп віддав разумкову книжку. А піп каже:

— Та кому? Та ви не знаєте — два рази два! Та мені самому встиндо за вас! Як було віче, де пан Мішіген говорив, то Петро злапав десь «У. Ш. В.» і казав: — «Дівіт які більшовики несправедливі. Зібрали поверх 50 доларів і за пересилку заплатили 15 доларів!» Але зраз хтось з публіки сказав: — «То певно вам в очах двоїтесь!» I витягнув «У. Ш. В.» та показав, що то не 15 доларів, а 15 центів! I варах на галі сміх повстал, а не соромно було, що мої парохіяні, та

що й церковні урядники і касиери не можуть розібрати що: 15 центів, чи 15 доларів?

Але вони таки незадоволені і ще більше попа розлютили, а піп дивився, що з ними ціла гала кругується та як не зачrichtи:

— А що ви розумієте? Та ви, самі муншайери!

Забрав книжки під паху тай пішов. А вони самі линилися як стокни.

Петро, як приголомщений підходить до кута і кидав старою шапкою до підлоги, а по хилі каже до них:

— І че-м нам наказуват, аби кожний виплати найменше по три «шалаки» — і то здорово!!!

А один відіванся, що він випив більше як чотири — так, що в церкві всі люде кругулися — а в голову нічо не взіло. Головки спразу перед попом.

Номуркотиці всі, помуркотили, тай ка-куть до Петра:

— Він, Петре перепросіте попа, бо він готовий нас з уряду повикидати...

І Петро то зробив. На другу неділю перепрошував попа і облизував поміж пальці.

Take to собі створіння — той Петро.

I. Стрілець.

— — —

З МУЗИКАЛЬНОГО СВІТА

Торонто, Онт. Канада.

В нашім славнім місті Торонто, в місті байоні і чудес, дійсно починають чудеса творитися. Іменно — ніколи нечувані з'явлюються, але: «музикальний фашізм». Нехай читачі не думають, що це «джок». Це є дійсний фашізм, який обеднав в Торонто всі назадницькі темні елементи зі свідомими ворогами робітничої класи. Він єдина анархістка Торонто з понахи, як Крат і інші з пняками, з картограмами, з Шевченковими дітьми, яких він проявляє ще маленьки. І зі всім темним і огидним. Цей ново-спечений «музикальний фашізм» находитися під проводом одного «ньїгіка» містер-ріппа Блю-на. Цей торговець первісно, задумав збити доларики на наших темних Іванах. В самого в него дух «разрушаєчий», як росказували люди. Всіх попів, церковних овечок міста Торонто, Шевченкових прояктих діточок дуже разить в око, що

свідомі робітники добре стоять, що на їх підприємства ходять громадно люде і вони заважають спільному фронту проти свідомих робітників. А містер Блю-и цього тільки хотів. Він знає, що він скористає. Доки не було спільногого фронту, то він не міг нічого бути зробити, бо все шарлатанство його випливало на верх, а тепер закривається. Він лише послухайте, що він робить. Він випускає півметрове оголошення, що організується оркестра і кождий може записатися, бо вона безпартійна. Не робить рікниці, чи має дар до того, чи має слух, чи навіть має бажання вчитися грati — та лише пишися, а все буде добре, так жаке містер Блю-и.

“Через три місяці будемо давати концерти”. І дуже дешево. Всего на всіго \$5.00 за три місяці наперед треба заплатити. Добре записався і я. Ходжу я оденвечер, другий, ба й місяць. Думаю: ще не починається наука, — ну, та пінчиться іще. Аж нарепшті прийде містер потя. Роздав,

— Ну, я це, містер, грati?

— О це дуже просто. От бері і бий раз по цій струні, а потому знов раз, а потому перейдеш на отцю, але дивися не зміши.

— А як-же це називається?

— А яцо тобі? Ти дуже цікавий. Зажди повчиться, то я будеш знати. Я вчився 20 літ в консерваторії на «тнояці» під Камінцем.

— Тя нічого, я чув, що є якісні ноти і їх теорія. А ви якимись паличками пишете.

— О, ви хочете теорії! Ні, за теорію ви мені не можете заплатити.

На тім діо закінчилось.

І що-ж — наші хлопці лупять по струнах, дивлячись на палички та на кривульки і кождий бе лиш по разу, аби не змінив. І грають концерти майже що суботи, робітникам на перешкоду. Вдалося йому притягнути до себе одного напів-принебленого анархіста (Хоч це одін і тож здається), що скрипає на скрипці і величезного його звініс скрипачем, а той бідняка як зі шкіри лізе за містера. Та ще одно нещастя.

І помою також вдалося отуманити одного темняка Я., котрій мав двоє діточок і вже учив обійчики роки грati на скрипках. Грали вже інчого собі, але тепер вже гірше грають. Бо син з досади (як був розумний) втік без вісти, а дівчинка

Кожна українська робітниця повинна виконати частину обов'язку, що вимагається від неї інтерес робітничої класи. Вона повинна старатися приєднувати нових передплатників і передплатниць для

“РОБІТНИЦІ”

80 St. Mark's Pl.

New York, N. Y.

URBANA-CHAMPAIGN

грає для "торговця", та ще платить йому за приватні лікці.

Тепер же сей Йолуп відкриває, що робітничі організації також мають школи де учать дітей грati, а се ему не на руку, то він, що робітник, починає ходити по хатах і перенімати де і кого є діточками. Приходить до дверей, подзвонить, а як він де хто, то він дивиться, чи подібний до "Івана". Як так, то питає:

— Ви руський?

— А я руський.

— А говорите по руськи?

— Ну, а по якому-ж, та ж сказав, що руський. Що за мара? — думає "Іван".

— Дітей маєте?

— Та маю.

— А чому не посилаєте до мене до школи?

— До якої школи?

— Ну, а грати. Скільки років дитині?

— Та п'ять мінудо.

— Ну, то пора. Можна на мандоліні чи скрипці.

— Та я думаю посилати, але не до вас, тут е десь робітнича школа.

— Е, в мене дешевше: всего \$5.00 на три місяці, а там дорого!

— Та я чув, що на вас відказують, що ви не хочете вчити так щоби сам міг що грati, а тільки з вами; какуту ви иби залімалися фашізмом зі своєю оркестрою, бо підбираєте нафтемінських Іванків, та хотіть пошкодити організації та дітючим школам робітників. Я особисто думаю, що ви також бісівого батька знаєте в музиці, а ваша оркестра цілком шарлатанською виглядає. Ну, фашісти тай годі!

Так йому діякі відповідають, але він ліз.

Бувший ученик Блю-на —

Стефан Саламаха.

ДО МОЛОТА ПРО МОЛОТА.

Бостон, Mass.

Прийшов я на "стенд" купиги "Молот" та зустрівся з робітником, котрий купив місце чисел "Молота". Я зацікавився таїм питаю його:

ЧИТАЙТЕ, — ЧИТАЙТЕ!

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

Однією з часописів в Канаді, який в дійсності заступає інтереси працюючого люду. Виходить два рази на тиждень: в середу і суботу.

Обов'язком кожного українського робітника стати передплатником цього часопису. Тут ви знайдете цікаві вісти з широкого світу, як також політично-наукові статті, розслідання, діяльності і т. п.

Передплата на рік \$4.00. Пишіть сейчас на слідуючу адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregor St.
Winnipeg, Man. — Canada.

— Нашо вам, товаришу, аж три "Молоти"?

А він глянув на мене і відповідає мені таке:

— Одного "Молота" я пішлю в Східну Галичину братом, щоб він поміг йому молити польську шляхту; другого "Молота" дам церковникові, з котрих роблю разом, нехай оброзуміється, а як оброзуміється, то тоді й сам купити. Це я вже пережив на практиці — уже двох зробив таким пальмами прихильниками "Молота"; лав їм раз "Молот", другий, і так вони з того часу появилися "Молот" що й ніхто їх вже не одіре від нового. Тепер сами купують. Ну, а третього "Молота" буде читати сам. Уже п'яти рік мине, а я і одного числа не пропустив. Найбільше я його за те поганю, що він пише про все, що липе заче: про попів, панів, "докторів" та всякої іншої сорти зрадників та дрмодіїв.

Тепер знаєте, товаришу, нашо я купую три "Молоти"?

— Так знаю. Дякую за те, що відповіли на мій запит.

І на цим мі розійшлися. А тому, що бесьда наша була про "Молот", тому я їй пишу це до тебе "Молоте", щоб твої читачі нашу розмову читали тай про тебе "Молоте" не забували.

С. А-н.

— — —

ВРАЖЕННЯ З ЦЕРКВІ.

Торонто, Онт.

Не був я ніколи передтим у Торонто, отже загадав підідати, бо в такій місцевості, як Торонто, думаю, можу дещо побачити і почути.

Приїхав я до Торонто, а фамілії там я не маю: ані брата, ані кума, ані свата. Та познакомився скоро, бо робітників там е багато.

Здебільші мене товариш тай питає звідки я. Я сказав і ми розговорилися.

Питає мене товариши:

— Де ви Ідеїте?

— На представлення, — відповідаю.

А він мене питає:

— Чи ви знаєте того чоловіка, що Іде індеред віз?

— Я — говорю — не знаю, але бачив таку падлюку дуже благато разів.

— Де-ж ви бачили? — питає.

— Я бачив намальовану — кажу — у "Молоті".

— Крат! — каже товариш.

— Акурат! — кажу я.

— І це дійсно було Крат.

На другий день була неділя. Думаю: піду я коло церкви та подивлюся скільки ще є людей з гарбузами на карках! Іду. Аж дивлюся, а коло церкви стільки пісів, що й годі перепахати, — тільки пси вгинають, а людей нема!

Та дивлюся іде чоловік. Я зараз і пізнати, що це лямполіз, бо цілі рукави були воском поблакані. Як-же такого не пізнати, що то католик? Засміявшись я тай подумав: — От я ти обмаслився!

Але я як прийшов в середину церкви, то зараз побачив як парохіане виглядають: усі такі ховті, почорнілі і голови поопускали, немачек-божкого добрею по голові бварів, — так через той піст поспішувались і поспівалися самогонкою. А такі пурні, як ті барани, що з них новин скують та обходяться з ними як звичайно з баранами!

Але зате їх пін хитрий, як лис! Він як почав "читати" їм проповідь, то я думав: — От бреше! От бреше! — Він вам як почав зі сповіді, то аж до більшовіків ученівся!

— Більшовики — каже він — підписали договір з аліянтами і віддали Сх. Галичину Польщі.

І чого він ще не набрехав про більшовиков! А про те, що Петрушевич цій час служив аліянтам, нічого не каже, тільки згадає, що їх нема відомості від "нашого правительства" про справу Сх. Галичини.

"Перечитав" той попіння своїм парохіянам "патер-інстер" за те, що вони вже починають заглядати до газет, — це-то починають интересуватися життєвими справами. Це ще один доказ, що пін не хоче аби люді училися чогобудь, аби були мудрі. Противно — він хоче аби вони дальше були туманами барабанчичної породи!

А парохіане справді ще дальше не можуть бачити тільки до вівтаря, а поза вівтарем нічого не бачать, бо то було-би для "загабато".

А вже прямо зробився жаль над тими бідинами, коли почали колекцію збирати: вперед, один, а потім другий. Якийсь свічка-мен оберкотва обляплює воском і то до крайності обурює мене.

— Шо я зробив?! — думаю. — Прийшов сюди аби мене тепер свідомі робітники пізивали на вулці — де я був? Отже, щоби тую справу добре погодити, я мусів удастися до "Молота", а "Молот" вже вісною обіб'є на два боки і буде "опрайт". Во іншої іншій не може такі справи полагоджувати, тільки наш сильний "Молот".

А ви очікєте, як хочете дальше дінати як на вівтар, то вступайте в робітничі організації, бо тільки там доступний широкий світогляд, тільки там виробляється співомірство робітничої класи. Коли всі ми робітники пізивамо свої класові інтереси, тоді зможемо зажити вільним життям "вікові вікові аміїв".

Робітник з Ватерлою —
T. Вік.

— — —

НЕ ПОВЕЛОСЯ.

Фол Рівер, Mass.

В нашій місцевості парохія греко-католицька все в клопоті, бо банкроцтво за плечими, а комітет все старається цemu за погану.

Коли минувшого місяця така катастрофа зблажилась — комітет, що складається з паламаря, свічкогаса і лямполіза з по-пом на чолі, почав радити яким-би то способом уратувати на якісь час свою кошту, що парохіане колекти не хочуть більше платити, а тут половина бритви!

Але — потапаючи халапти в бритви! Так само їй зробив комітет. Прийшов до за-

ШЛЯХОМ ЖИТТЯ

Поезії М. Тарновського.

Книжка в гарній оправі, з портретом автора, об'їмає 240 сторін друку на добром папері. Кожний робітник повинен мати цю книжку. Це є найбільший збірник робітничих поезій, який досі вийшов в Америці.

ЦІНА \$1.50.

Пишіть на слідуючу адресу:

MOLOT

414 E. 91st St., New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Digitized by Google

ключення, що "ніхто нам не поможе, тильки наш славний борець України" (так називали Кошицю у вірші в "Н. В."). Справадили Кошицю з його співаками і думали щось облизати, але облизали — дуло!

— парохія дальше банкротує.

Тепер тільки нарикають на Спрінг страйк бо там мешкають більшовики.

Не так, панове лямполизи, як минувшого літа відбувся пікник, на котрим ви накрилися шапкою голодуючих. А де той прихід пішов? Чи видів хто якусь посвідку?

Цей зими відіграли представлення і також без шапки не обійшлось, — цим разом Федаком заслонилися.

Але робітники міста Фол Рівер пізнали попісно-патріотично зрадничу шахрайську роботу і більше ощукатися не дають. Вневдовз, панове, побачте, що ваш піп горбатий буде утикати з Фол Рівер — аж буде куртись за ним!

Н. Пере.

—

ЩО КОМУ ДО ТОГО?

Медитація одного страйколова в Едмонтоні, Альта.

Здається, яке кому діло до того, що я захотів собі стати скебом? Нікому від таї назви не встидно і не соромно і ніхто не має ніквої школи. Я так собі хочу, бо я інакше не можу, бо в мене не буде ласки, в боса, або в босих... Так ні! Не мож доторгів перейти!

— Лу! Скеб з робітничого дому. Кричать з мною. Але кому що до того? Що хочу, то роблю, бо то фрі контрі. І що кому до того, що я скібую і робітникам ні-ого злого не роблю?

Нащо-ж мене з робітничої організації викинули? Що-ж кому до того, що викинули? Я піду до косціоль, бо я там зре іншо що кому до того, що там, на старій пляці скебом зіднати будуть? Але — ша! Бдавайте, що не розуміє, а та чого так мене скебом звати? Зе те, що я не хочу на страйк іти? Так я записався до юніт тай ще до того належу до з. Т. Р. Д., але як гії говоряні не розуміють мене, що я кажу: Шо кому до того, що я скебую? То що кому до того?! Не розуміють, таї ще хотять скебувати враз зі мною, бо вони свідомці! Таї що кому до того, що на мене пальчики показують, або Й починають по імені: Ко-кий, скеб нумер вон. Але то нічого не поможе! Хиба би помогло — я знаю що: чотири дошки тай землі трошки, бо я бідин, не маю зідки родину отримати, бо замало тисяч у банку маю таї ще замало боси на міні заробляють. Але що кому до того, що я роблю у майні за скеба таї за скебський "вейджес"? Ідо кому до того, що на мені бос заробляє. бо він розуміє, а я що? Не розумію і не хочу розуміти! Що кому до того? Гут прецін фрі контрі, то можна скебувати такому, як я!

Підслухав Страйкер.

—

Мк-Джк, Саск. Кан.
Дорогий Молот!

Прошу не відмов мені Твоїх пару рядків на пізньо поданих мною пару слів, котрими бажаю повідомити наших Товариць чиців з поза Вінніпегу, що у Вінніпегу завізлось мнівшої осені "товариство" Козлярін Вертеп, під директивою скочевчих двох імен: Мім-Муз. Ці козярія капеля, чи пак Вертеп, есть зорганізований добре відомим для тов. односельчан села Перемилова пов. Гусятин, соціал-демократ-мірником С. М. Управителем е старий Іммігрант, чи пак Канадець із того самого Перемилова, котрый вже много разів виступав на сцену зі співом при тім виснє згаданім Козлярін Вертеп, при компанії...

Digitized by Google

менті покришок, сольом: "Ой плини гунонки" — га! Шинштрові водойми — га!

В складу цього Козлярінного Вертепу, входять найдобірніші сили, обох полів, цеб-то: мушчини й женинни.

Щодо активності цих аматорів, то залиди для них не може зійтти, ато тому, що кождий аматор чи аматорка старається вивязатися із їх задачі якнайліпше, випережуючи одині других.

Думаю, що інтересним буде для читачів, коли згадаю, що вище згадане козлярство не пропускає марно часу, але устроює підприємства кожного дня, й кождоюночі. Правда, що так широ працюють, що в короткім часі, де-котрі з них правдолідно стратять зір, — значить посліпнуту.

Також чув, що між ними вже є й такі, що в час устроювання підприємства (п'ятниці) лише сидять та вусами махають, як муравіл, бо не мають сили вже говорити від тої самодурки.

Ой, горе Вам аматори від козлярства! Ви добре знаєте, що Ви лягли колодою — і то гинлюю колодою — на шляху поступу. З Ваших "зеліків" вже не так люде сміються, але і коні, та і наївті й домашній дріб. Ви про все вже забули. Вам лише мунішай перед очима. Рідня Ваша в Галичині терпні тяжкі муки від польсько-шляхецького жандарма, дождає лучшої хвілі в голові та холоді, а ви про те все байдужі! Не має від вас ані жадної помоччя, ані поради.

Ви наслідники ваших ділів і праділів. Хто Вас коли бачить на мітінгах, концертах, представленнях? А чи ходите ви на відчіти або лекції, котрі відбуваються кождої неділі в У. Р. Д. у Вінніпегу? Ні! Всі ніколи ніхто не побачить, лише коло кицішка, де махаєте головами, як коні, та припрошуєте один другого: "Пійте куміне!" От веселість для Вас. А чому-ж Ви не подивитеся на себе тай не скажете: гей таж я вже на голові дереш, і я маю пускатися на таке бридке життя, котрим свідомі робітники бридяться?

Біга.

ОТВЕРТИЙ ЛІСТ ДО РЕДАКЦІЇ ТАК ЗВАНОГО "РОБ. ГОЛОСУ" В АКРОН, О.

Ютика, Н. І.

Високо зневажана редакціє непробітного голосу!

Повідомляю вас, що пару чисел вашої помійніці я одержав. Як вони попали на мою адресу, то І сам не знаю. Але це менше з тим, — добре що є. І папір нічого собі — мігенький. Як раз пригодиться при теперішній дорожечі до природних потреб. Одно тільки зло, що замало висилає число вашої помійніці якраз на один день стає.

Добре буде, як ви будете висилали по 30 чисел з кожного вашого видання. Тоді ми будемо вдоволені, бо будемо мати на цілій місяць. Ну, і для вас буде не зло, бо при кождій нагоді зможете похвалитися, що маєте богато передплатників.

Думаю, що задля вашої популярності, а нашої вигоди ви сповните повище наведені бажання.

Желаю якнайліпшого успіху — в зад!

Юнак.

Переписка Редакції.

П. Рома-н. "Мунішайнерам" — заостра "карі". Цей вірш слабий тим, що немає в ньому гумору, ані сатири. "Чиа церів" — постараємося пустити. "Шлахецький заклад" — досить гумору, але знова пере школа в тім, що тут такі річі не вільно друкувати. Позате Вам часто вдаються гумористичні вірші. Пишіть дальше — лише контролюйте себе в занадто отвертих ви-словах.

М. Теп-н. "Фашісти" і "Пісня гал. ре-круїв" — не підуть, бо бракує гумору

Демян Берчук. Вірш заповажний. "Мо-лот" містить тільки гумор і сатири.

К-ніло, Ошава, Онт., В.-П., Бостон, Масс., Мих. Гавришко, Серник, Форт Вільям, Онт., Пройдсвіт, Монреаль, Кв., П. Т. Філадельфія, Па., — усіх постараємося пі-містити в слідуючім числі.

Інтересна книжка

П. Н.

ЯК ПОПИ ТУМАНЯТЬ НАРІД!

Хто хоче знати, яких штучок попи вживають, аби обдурувати нарід, хто хоче знати, що таке релігія, і звідки вона взялася, і хто хоче знати як боротися проти релігійного обдурування проти крошила і кадила, той мусить цю книжку прочитати!

Книжка має 128 сторін друку і коштує всього 50 цт.

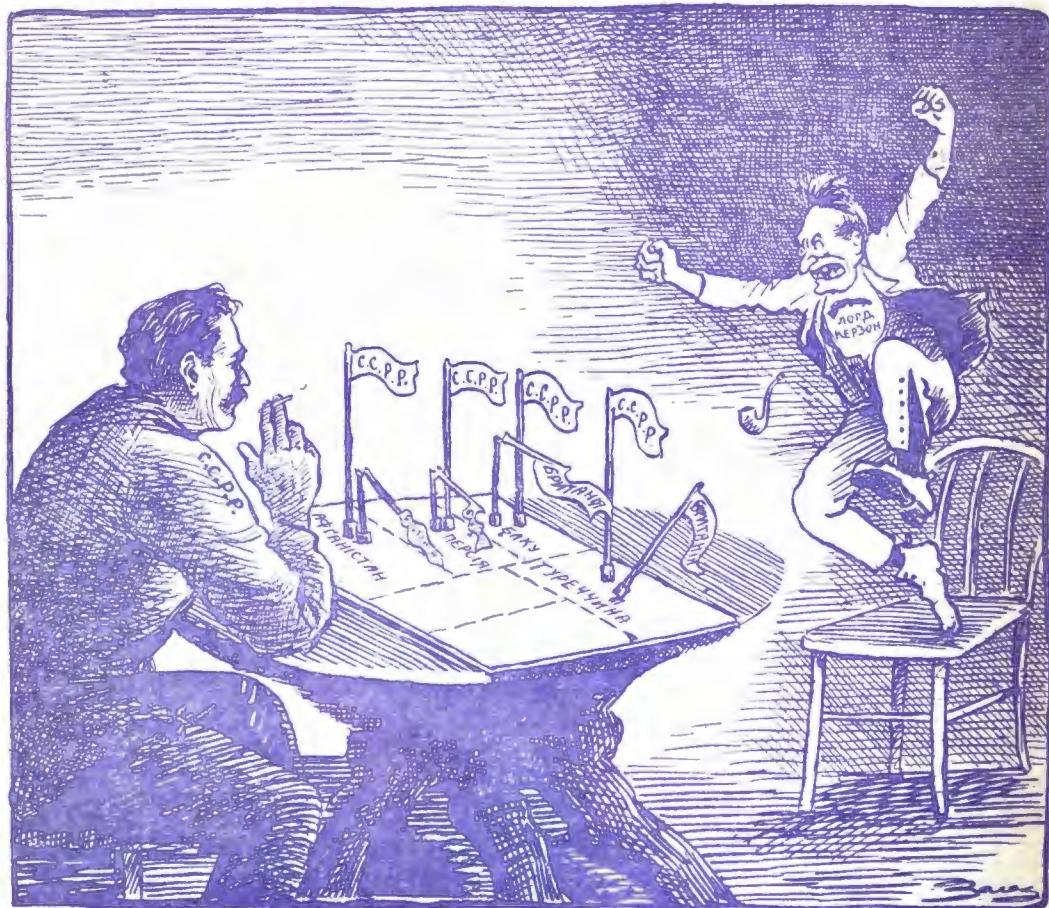
Шліть замовлення на адресу:

MOLOT

414 East 9th St.,

New York, N. Y.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Чого Керзон скаче...

ЗАГАДКА.

А.: В мене сьогодня побільшилася родина.
В.: — Хлопець?
А.: — Гадайте ще раз.
В.: — Так дівчина?
А.: Оба рази вгадали!

I. Д.

ЩО ЛУЧШЕ.

ІВАН: — Що лучше — місяць, чи сонце?

СТЕПАН: Місяць.

ІВАН: — Чому?

СТЕПАН: — Тому що місяць спи-

тить вночі, коли темно, а сонце тільки в день, коли видно й без нього.

A. П. Г.

“ЧЕСНИЙ”.

ПЕРШИЙ: — Ну їй злодіїв росплодилося в Нью Йорку!

ДРУГИЙ: — А ти почім знаєш?

ПЕРШИЙ: — З практики. Знаєш я вчора підпильнував коли всі вийшли з помешкання та залиш до нього. Знайшов гарного женського кожушка, годинник та ще дещо. Завищув це все гарненько в плахту та вийшов через вікно. Виходжу

я на вулицю, а за цим всім і слід пропав. Якись проклятий злодюга вкрав. І що робить та поліція. я бже й сам не знаю!

Дядько Микола.

ДЕШЕВШОГО.

— Що коштує цей маринований оселедець?

— 700 марок.

— А що коштує юшка з оселедцем?

— Юшка даром.

— То дайте мені тільки самої юшки.

I. Д.

"МОЛОТ"

10c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАННИЙ ЧАСОПИС...

РІК V. Ч. 12. 15. ЧЕРВНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. JUNE 15, 1923. VOL. V. № 12.

Що не говорили-б, а все нафтою пахне.

Вуйко Сем: — Галов, галов, приятелі! Як бачу ви в дорозі — куди-ж ви так?

Франція: — О, монсіє, я з великим завданням. Цивілізацію, гуманність і т. н. розношу по світі, єс!

Англія: — А я малі народи самоозначчу. Дуже людина робота, га, Сем? Ну, а ти ж Сем, куди?

Вуйко Сем: — О, я демократію розсіваю по світі. У мене, бачте, тієї демократії дуже багато, тай я от на-
діляю кого треба.

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поодиноке число	.10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чим рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy	.10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РІК V. Ч. 12. 15. ЧЕРВНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

JUNE 15, 1923.

VOL. V. № 12.

Хмара суне в Америку.

Хмара суне в Америку —
Чорна хмара, чорна тьма;
Із Європи насуває
Через Атлантик.
Їдуть "наші" патріоти
(Мов ті хвари)
По долари....
Не думайте — до роботи!
Нема в них на це охоти,
А все, що у них є —
Брехливий ялик.

Скільки хмар вже тих напилио,
Скільки іх і розійшлося!
Були ріжні спекулянти
Й дипломати... Ось:
Був Бачинський від Петлюри,
Імханицький (чи хто чув?)
Козакевич і Мишуга,
Була теж і та напула,
Що мало не здерли шкуру
Робітники в Клівленді
На вічу.

А у пресі — чи не те?
Лиши перечитайте:
В "Америці", в "Свободі", —
Хоч беріть та чхайте.
Там бачите: Радянин,
Кирило Трильовський,
Літописець, Клим Обух,
Та ще її Будзиновський.
Усі пишуть як з горячки (нема що казати),
Читаючи — так думаєш:
Чи то не варяти?

Був також і Березовський
(Тепер він десь у Європі
Власний дір собі купив),
Ну, їй Боберський по Канаді
Десь з "пікчёрами") поплив!
Блудить десь там по Канаді
І крикливи Назарук....
А скільки тут таких пташків,
Як Січинський,
І Цеглинський,
Чи ж і Демидчук!?

Та ось тепер нові сунуть:
Гриневоцький, Залізняк
І Целевич — в ролі посла, —
Це, бачите, неабияк!
Хмара суне із Європи —
Хмара "рідненьких" панків,
Ішо думают піддурити
Нерозумних земляків.
І фальшують, дипломатять,
(Демагогія у рух!)
Найші не тратять.

Таран.

*) З образками.

Мое інтервю з Керзоном.

(Маленький фейлетон.)

Редактор "Молота", привезавши мене до редакції, сказав твердо й безапеляційно:

— Старий, ти мусиш конечно мати інтервю з Керзоном!

— Як, то Керзон вже в Нью Йорку?

— Та ні, ти мусиш поїхати в Лондон.

Як-же я пойду? В мене нема грошей ані на шіфкарту, ані на ціліндер, ані на фрак, ані на...

Це вже не мов діло. Ідь хоч на Шпичковій кулі. Мені треба інтервю і то все!

Вийшов я з редакції. Спімнув редактора кільканадцять разів "добрим" словом. Помахав на редактора кулаком в кишені. Але рішив підчинитись приказові.

Прийшов до дому тай кажу до старої:

— Іди но до української масарні та купи фунтів з п'ять ковбаси — такої, щобі виглядала і через день, і через рік, і через десять років однаково й однаково пахла. Забіжи по дорозі до пекарні й візьми пару бохонців червового хліба та на розі вулиці побачиши бочки з огірками — не забудь взяти з пів тузина. Тільки скоріше, бо я маю віїзджати в далеку дорогу.

— Шо? Куди ти пойдеш? А я що буду робити? То-ж ані ценника в хаті!

— Куди я пойду — не твоє діло. А про центи потурбуйся сама. Підеш до ресторанту робити тай заробиш. Іди, йди скоріше!

Скривилася стара й пішла. Через годину всю було готово. Поправшася зі старою, одягнув "ковт" з одною полою — бо другу, як відомо автомобіль відірвав в день виборів — наложив шапку з кількома "віддихами", взяв тютюну, за курив люльку й вилізши на дах будинку почав чекати на хмарі. І коли з'явилась одна, я взяв шнур, зробив петлю та розмахнувш зачінув на хмару (я був шість місяців поміж "кавбоями", то наочився закидати петлі) і понісся.

Через якись час я вже був у Лондоні, коло резиденції Керзона. Але спустився я на дах резиденції невдачно, нарібив гуку і мене тому припровадили до Керзона при "почеснім" караулі.

— Ви хто такий? — грізно запитав Керзон.

— Та я дядько Микола, по вашому онkel Ніколес, від "Молота", хочу мати інтервю, пане Керзон.

— Шо? Вів "Молота" з...

союзу? Жовніри! До тюрми його!

— Та ні, пане Керзон. Я не з Радсоюзу, а з Нью Йорку. Там такий гумористичний журнал є, звать ся "Молот".

— О! То друга справа. А я думав, що... Ну, то нічого, що я думав. А що-ж вас цікавить?

— Та взагалі все. Як тепер світова політика?

— Погано, погано, онкл! Нас обіхали Злучені Держави в Туреччині. І хто-б подумав що вони нас так безчесно іадують? Ми думали чесним порядком пригарбати Туреччину. А вони — бодай ім чорті ребра поломили — от що встрігнули! Та ми з ними ще порахуємося. В Німеччині нам свиню підкинув Пуанкаре. Також друг. — бодай ім той Рур боками витіз! Та найгірше справа з Радсоюзом. Не піддається тай годі. Не дає нам ловити рибу в Білім морі, не хоче віддати "відбудувати" себе. Одним словом — нічого не дає. Буцін то не знає, що нам потрібні ринки. Без ринків нам не можна. Тай нафта потрібна. Треба ж мати нафта для морської флоти, для воздушної флоти, для всього треба. А більшовики й знати про це не хочуть. Погано, але я думаю скликати ще кількасот конференцій, може якось обдуримо наших "приятелів". А проти більшовиків конечно потрібно інтервенцію. Тих нічим не підманеш, хітрі бестії. Їх треба гарматами смальнути. От і все, що можу вам сказати, решта секрет.

— Так от що ви думаете, про

клєїт! — не відержив я. — Ах ви погань, ах ви дрянь! Так ви думаєте, що... але тут мене схватили, винесли на двір та як кинули кудись,

то я тільки опамятаєсь в редакції "Молота" і передав це інтервю.

Дядько Микола.

ЯКА БУКВА НАЙПОГАНІЩА?

Зійшлися два і від нічгоробити почали задавати собі загадки.

Один каже: Як скажеш, яка найпоганіща буква в азбуці, то передплачу тобі "Молота". А як не вгадаеш, то ти передплатиши для мене робітничий журнал зі Львова "Нову Культуру", (бо "Молота" я маю), а для себе самий "Молота".

Думав другий, думав і все нічого не видумував.

— С — каже.

— Чому?

— Бо на с починається все погане. От: свиня, сволоч, "Свобода". ... — ну, сам знаєш...

— Ні братку, мало!

— Гм! Так в. От: Вош, віхоть, варят, Винниченко, віл, восел...

— Та ти не шахруй, бо не восел, а осел...

— Ну, то я не вгадаю!

— Так я тобі тепер скажу, слухай! Найпоганіща буква в азбуці, це П. Чому? Ось маєш: Петлюра, Петрушевич, Пілсудський, Падеревський, Пуанкаре, піп, пан...

Це бачиш сама погань. І от через загадку, "Молот" і "Нова Культура" прибрали собі по одному передплатникам.

— Програв, то програв — каже другий — ще завтра вишлю передплату.

Ф.В.

Не признають.

COMMERCIAL INTERESTS

LENIN, TROTSKY,

HUGHES

Рисунок Арт Юила

Доглядачка: — Ти, Чалий, завсіди мусиш уважати себе чи мось більшим від тих хлопців... Original from

Чалий: — Так, няню, але вози того не признають...

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT

URBANA-CHAMPAIGN

БАМБІС
РОДИННІ БІОГРАФІЇ
НЕНАЖЕРЛІВСЬКИХ

ТИТКА ЯВДОХА.

Ніби сестра Феськи Ненажерлівської.

Стара дівка, з прибутком, і крім клубом. Дівочила трийцять літ, без зим. В зимі вона сссала пальці (при кужелю) і не мала як дівочти. Мала сама десять моргів погли, лиши не мала щастя і олію в голові. Не могла віддатися тому, бо не вміла з парубками спати. Один парубок був коло ньої застудившися і ледви слій пявок привернув його до життя.

Розуміється, Явдоха завсідги мала до діл з богатими парубками, бо бідніщи казали їй перше посортувати її воші.

Коли Явдосі було вже пів копи літ, вона пішла на відпуст. Там якісні угодники посодили їй і на слідуоче літо вона ходила вже жати з ноженьятами в кобелі.

Один бідак хотів був з ньою розженитися, та вона показала йому двері. Він довго не думаючи, зняв з завісів двері і поніс до дому. Другому бідакові вона сказала, щоб він перше купив їй перстень, щоб окрасити її руку. На слідуочий вечір він приніс їй пів ліктя мила.

Досить, що ось недавно Явдоха обходила свої сороклітні іменини. Сходила тому бо спаслася до тої міри, що мусила сама себе обійти, щоб почухратись в потилицю.

Якось на трийця-п'ятім її удачнося спіймати богацького сина і може була б його привязала до себе, але він казав, що йому нової клуні не треба, бо стара була ще добра.

Тамтого року на великден, вона купила була у місті фляків на свята, та в велику пятницю зайшов був до ньої брат Калістрат і позичив їх собі на зимові онучі. В замін 'у дав їй звій ковбаси, за якою жандарми з війтом шукали вже від тихня.

Явдоха все ще не тратить надії, ішо її удачнося спіймати ще якого богача, бо каже, що "дівочі довгі ночі, а від спання пухнуть очі; від самоти болить серце, і життя гірке, мов хрін з перцем".

(Дальше *Digitized by Google*)

ГЕРОИ.

Повернувшись з війни Микита і його питаютъ, як там було.

— Та що — каже гордо Микита. — От я сам бачив: Загреміла антілерія, і гранат — фур-р-р-р — просто на нас. Одному жовнярові відразу відлетіла голова. А він — скочившися, схватив з землі свою голову, поцілував її і — віддав богові душу...

Ю. Каламар.

НЕ ДУРНИЙ.

УЧИТЕЛЬ (до одного ученика, котрого застав на грушці, як той грушки обривав): — Злізь Стефан-я та я тобі маю щось сказати.

СТЕФАНКО: — Ні, ні, пане професор, такі малі діти, як я, я не потребую ще усного знати!

I. D.

РІДКІ КНИЖКИ.

Професор: — Чи маєте тут які цікаві а рідкі книжки?

Продавець: — Авже-ж! Тут, припоміром, є чотирнадцять точок, яких і самий автор вже не памятає. А ось тут є документи Сисона, що коштували дуже багато, а опісля поповнили самовбійство. Там, знов, є річники "Свободи", з яких можна дівдатися, коли більшовики

Перепросили.

(Автентичне.)

Пан доктор Гавкун, славний український патріот і адвокат в Загумінцях, від якогось часу почав тратити своє щастя в попаді інших високих пань. Вкінці додумався, що всьому цьому винувату його лисина. Кинувся, як опарений. Читав всі об'яви в газетах та журналах, випитував лікарів, аптекарів, мазав голову ріжними мазюками, але не помагало. Аж раз — (яке щастя!) доктор Гавкун вичитав в "Ділі", що одна німецька фірма має певний лік на лисину. Зрадів, як чорт. Написав, післав гроши і жде.

Прийшли за місяць ліки. Три невеличкі сложки. В одному жовта масть, в другому червона, в третьому чорна. І почуення такого змісту:

— "Перших 3 дні масть жовтої тоді голова буде блищаць. Других три дні масть червоною, тоді засіються волоски. Потім тиждень масть чорною і одержите прекрасне, густе волосся".

Помастив Гавкун першою — і по двох днях зникли навіть ті рідкі волоски, які ще мав, а голова, як півмісяця зза корча. Блищиць-блескuse. (Добре, думає Гавкун).

Помастив червоною, жде. Минає три дні і ані одного волоска. Напротів, голова вибліла і стала пухкою, як подушка. Доктор Гавкун спішно помазав чорною. І по кількох дніях почали рости йому на голові дві здоровезні гулі, і ані одного волоска.

Гавкун швидко написав до фірми в Німеччині і загрозив, що подасті її в суд за обманство. Він же стратив всі волоски, які ще мав на голові, а до того виросли йому дві здоровезні гулі, і мягкі гули.

І одержав таку відповідь:

"Високошанований пане докторе! Ми дуже перепрошуюмо вас, але сталася прикра помилка. При висилці ліків наш експедитор через неувагу вислав вам замовлення одної пані на скріплення грудей, а її — ваші ліки на вилічення лісінини..."

Доктор Гавкун перечитавши це, сплеснув радісно руками, хоч не до вітки було йому. Але подумав:

— "Що мені виросли на голові жіночі груди, це ще під біди, але як почуває себе та пані тепер?"

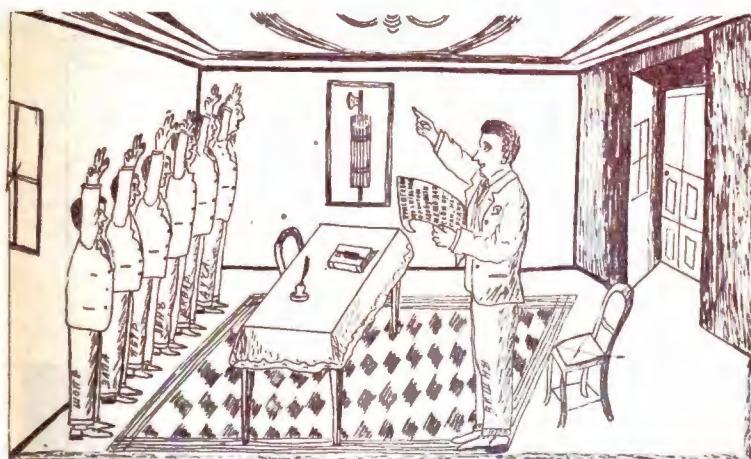
Отак із нашими дрібнобуржуазними патріотами. Мажуть голови ріжними фарбами, а лисина все залишається лисиною, а часто виростає дрібноголови.

Ю. Каламар.

“БОЇВКА”.

НЕ ПРОТИ ПОЛЬЩІ, А — ОСЬ ПРОТИ КОГО.

I.

І зійшлися, як один,
Присягу складати,

І поклялися разом
До атаку стати.

Вишня їм провів слова
Спільної присяги
І створили спільний фронт
Тайної ватаги.

— Хоч-би, кажуть, мало нам
Всім позавертати —
Мусимо “Народну Волю”
Для себе дістати!

Хоч-би рабки, хоч-би як,
Хоч-би й одуріти,
Хоч-би навіть і “Союз”
Геть мав розлетітись,

А ми мусимо свого
Таки доконати...
То-ж усі ідім — орган
Штурмом здобувати!

І піднялися усі,
І руки підняли...
Так то вони по тайному
Присягу складали.

II.

І шум, і рейвах, тріскотня, —
Фашисти при роботі:
Позаду генерал Цеглін
З рекрутами в болоті.

Стріляють, як сліпі,
До “Народної Волі”...
А гук такий — немов
Наїлися фасолі!

Тут Вишня ціль бере,
Там Репко, а там Запа;
А Шквар покинув скоростріл
І — бачите — халепа!

Горячий вояк він —
Горячі любить діла...
І кров горяча (з фляшки)
В повітря засмерділа.

Січик і Чижик піднялися
Траншеї оглядати,
А Ленч показує рукою —
Куди стріляти.

Кого? За що? Нашо
Обкидують болотом? —

За те, що чесно чоловік
Виконує роботу!

Шершень.

Як Шпичка опустив конгрес.

Дорогі лянцмани!

Давно не писав я до вас, а то для того, що іздив на конгрес, який відбувся недавно на Сіріосі.

Були там спеціялісти цілого все-світу — всіх сонячних систем, які радили над тим як то навязати сполучку всіх небесних планет і злити вигідно з одної на другу. Між іншими бачив я там і нашого Шпичку, що вносив заяву і домагався сполучення Марса з Землею.

І як то вже Шпичка по своєму за кожним словом "рахувати", як зачав майкати, каукати і т. д. — то по такій мові делегати скоро запримітили, що ця людина мусить бути з якоюсь відсталої планети. І дійсно, коли один з делегатів спітав його з котрої він планети — то він сказав: — "Я рахувати Галіцієнін".

Делегати, як вчені, скоро здогадалися де істнєє ся "Галіція", та з великим зацікавленням випитували про всі порядки його планети. Я з разу не признався, що і я з тої, для них незнаної планети, але опісля признався, щоби розказати всі Земельні порядки (не тільки самої "Галіції") бо бачив, що ці люди можуть дещо зарадити цьому лиху. Ми почали розказувати як у нас люди живуть по старосвітському, — живуть в ненависті, в темності і т. д. Безконечно тут вбийство, злодійство, експлоатація, тумано-хайство, різня війни, патр'отизм, брехня, проституція, піянство шахрайство, крадіж, грошополюйство, торюми, хабарництво і т. и. і т. и.

Ціла сала жахається з наших безглазих порядків, і дальше питають:

— А робітники, які працюють на ту всю погань, — що вони на це кажуть?

— Нічого!.. Одні тільки передові елементи робітничої класи зрозуміли це безладдя і беспорядки та взялися свідомо за діло, а решта робітників вічно мокре в самогоні; одні ще в глубокім сні, другі будуться в кадильнім диму; знову інші задоволяються буржуазними помиями.

По вислуханню нашого оповідання ціла сала дивуючись з такого глупства відповідає:

— "Як довідчесмося про їхні порядки, то виходить, що у нас навіть мухи (пчоли), розумінші, як їхні робітники бо наші мухи не воюють між собою, і не грабують одні — других. Трутнів і дармойдів в них нема — словом чесна праця і рівна споживча спілка (комуна). В них

БАЙКИ НАВИФОФІТ.

нема дармойда (себто пана), всі рівно працюють і всі доглядають своє господарство (улий). Коли знайшовбися який дармойд-пан, сей-час убивається його і викидається, щоб не смердів і не заважав в іншім мешканню.

— Признаючи це за правду — ми не далися цілком висміяти, та не забули ім згадати наші Радянські Республіки. Ми коротко розказали, що і в нас заводиться вже людське культурне життя. Царську Росію — цей свинський хлів — цілком вичищено, а на його місці будується просторі палати.

Механіків до цеї будови маємо також добрих і кріпких червоних хлопців.

На це один з делегатів, хочачи цілком переконати Шпичку, а після знову висміяти почав, глузуючи, питати:

— "Ви говорите, що ваші пани і правительства не дбають про народ, а от бачите, кілько вони по

в'їні нових республік наробили і кілько народу визволили з неволі, а самі що так любять вітчину — доживають свій нещасний вік по Індіях та Манджуріях, як той каторжник (така вже іх доля) однак радіють, що хоч нарід заживе своєбідно і безjurно".

За такого комплімента наш Шпичка юродивою гарю сказав: "Гуд-бай!" А за ним і я у двері...

Вертаючись по дорозі я вступив підіочувати до Шпички (на Марсі) і розказав все що діється на Місяцю в "З. У. Н. Р.

Він мені також оповідав як то на Землі молодиці плачуть за по-пом Будкевичом і т. і.

Мушу вже кінчати і стараюся, щоби якнайменшого змісту випускати цього листа аби не виглядав як попівська кишення.

З привітом

Микита,

Original from **postea (pokišo)** — Хмари.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ЧУТИ:

Чути, що всі капіталістичні держави стараються допровадити до війни з Радянськими Республіками.

Чути, що до наступу проти Радянських Республік — крім Петлюри з Пілсудським і прочими подібними — будуть просити та кож і Петрушевича.

Чути, що Петрушевич зразу не піде з ними, бо буде очікувати на полярі з Америки.

Чути, що хоч-би він чекав і до страшного суду — як попи кажуть — то не дочекається вже одержати стільки скільки одержав до цих

пор. А як "добре" піде, то зівсім не дочекається.

Чути, що хоч-би всім катам робітничих мас і вдалося викликати війну проти Рад. Республік, то однаково підуть назад з розбитими головами, як до тепер вертали.

Чути, що Пілсудський так сбжерся галицького нещастя, що захвороїв на жivot і не міг робити з Фошом у Krakovі військових маневрів.

Чути, що німецька марка взяла собі тепер за завдання догонити польську марку і разом з нею побити рекорд упадку австрійської корони.

Чути, що в Німеччині буде той найславніший винахідник, котрий винайде такий спосіб "вироблю-

вання" марок, що не треба було б уживати жадного матеріалу — взагалі ні паперу, ні нічого подібного.

Чути, що Французи — цеб-то французькі імперіялісти — будуть тік довго в Рурі, поки німецькі і французькі робітники не візьмуть Рур у свої руки.

Чути, що німецькі комуністи вже глять до цвого приготування і зкладають по всіх містах у Рурі свою боєві сотні.

І. Д.

2 2

ГОДИННИК НЕ ХОДИТЬ.

БАТЬКО: Івасю! Піди-ко подивися, чи ходить на стіні годинник!

ІВАСЬ (повернувшись): Не ходить тату, лиш хвостиком махає.

Ю. К.

ДАВНО ТОЇ ЖВІР ПОЖІР-БІ ЧОЛОВІКА, А ІФЕ НАМОРДНИК ЗУНИНЯЕ.

Digitized by Google

Digitized by

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT

URBANA-CHAMPAIGN

НЕМА НІЧОГО ДУРНІШОГО ЯК:

- 1) Вірити, що Христос родився без батька.
- 2) Що ангел шептав Марії, що вона "чесна" тоді, коли вона мала чоловіка.
- 3) Носити хреста на ший — емблему Римської шибеници.
- 4) Вірити, що Христос жив і колись прийде на землю людей спасати.
- 5) Вірити в бога, котрого нема.
- 6) Одержувати попів.
- 7) Бути парохіянином.
- 8) Не любити комуністів.
- 9) Бути рабом пана і казати: "Я свободійн горожанин".
- 10) Бажати України з приватною власністю — з панами.
- 11) Вірити В. Винниченкові.
- 12) Не стояти в робітничих рядах, а казати: "Я хочу добра для людей".

А є, на жаль, такі люди, що в та-

є вірять. Через те така біда на світі, що стільки є ще темників.

Билинський.

ГАВРИЛО ТЕМНИЙ.

Гаврило Темний, вірний син своєї католицької церкви, робив на своїм куску поля і обраховував скільки йому останеться на самогонку грошей — по ріжних видатках, як: на церкву, на службу божу і другі побожні цілі.

В той час в поблизькім селі, де є дві церкви: католицька і православна, починають дзвони дзвонити. І побожно зложив Темний свої руки до вечірної молитви. Але раптово зі страхом опускає руки і кричить: А шлячик-же би тебе трахив... також то в православній церкві дзвонять!

I. D.

Собаче життя.

Чи чоловік любить так скакати, як собака, за поживою мешканням і убраним? Ні. Але капіталіст підтягає шнурки і каже, що це висвітлює характер людини і розвиває "розум".

Digitized by Google

"Покажіть йому дорогу!"

До Америки приїхав "Доктор" Володіко Целевич, Звісний собі патріотик, Український підсکакевич. Львівське "Діло" загуділо І "мандат" проголосило, Що, мовляв, той підсکакевич Присланий "народом".... Чого-ж хоче той Целевич? Скажіть, добрі люди. — Хоче він — проповідає Із Польщею згоду! А ви тепер що на те? Чи поклонітесь як Богу? — Гей, хто з вас ще має розум — "Покажіть йому дорогу"!

В Філадельфії на вічу
Той панок вже скинув маску;
Показалось, що він стойте
Полякам у їхню ласку
І до згоди закликає
(А більшовіків знов лає)
І про злку Галичину
З Польщею говорить
(Він для "ченьки" України
Таку ласку творить).
А проти Рад. України
Підносить атаки
І так рие... рие... рие...
Згадайте беззору
І "покажіть йому" — добре
"Покажіть дорогу"!

Кажуть люди — добрі люди —
(Люде — не варвари),
Що той "доктор", бач, приїхав
Сюди по доляри;
По доляри, по зелені
Він сюди пригнався,
З "патріотами старими"
Скорі ізлигався.
"Буде, мовляв, нам і вам, —
Будем якось жити,
Тільки треба навчити хама
Поляків любити".
Так він, бачте, поклоняється
Золотому Богу...
Люде, люде, — докторові
"Покажіть дорогу"!

Taran.

В ШКОЛІ.

ПП: — Івасю, скажи хто знаходиться в раю?

ІВАСЬ: — Бог-отець, Бог-син і Бог-дух святий.

ПП: — А більше хто?

ІВАСЬ: — Більше ніхто, бо то такий малий образок, що для більшіх людей там місця не стає.

Original from **Дядько Микола.**

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ХВЕДІР ШПИЧКА ПИШЕ...

Галов, галов, рахувати, тай єксаєти. дорогі лянцмани!

Ото, вважаєти, санамаган, з таким, рахувати, житем! Нігди, вважаєти, так ни виходит ек то чоловік собі, рахувати, мисліт. Деби то ни було, і колиби то ни було, ек йно чоловік шош задумає, то зараз ікийс біс туди залізе і, рахувати, псує інтерес.

Ніби от я, рахувати. Хведір Шпичка. Не злій був з мене риспондент колис, али коли почев по гоблахах, рахувати, тегатиси, тай гет, вважаєти, злидаців.

Воно може єкбі так був в дух вобирнувси ек забираємси з зимлі, рахувати, на планети, то можебих був міг справитиси з моїм, рахувати, джабом. Ну, а коли я і стерво з собом, рахувати, забрав тай типер мині ни солодка година.

Оніді, вважаєти, сиджу я тай, рахувати, читаю "Вісти" і наш, рахувати, "Молот". Тоті Марсияни, жи я в них, рахувати, на станції, забрали кудис, а я ніби самий, лиш песок одноокий около мене, вважаєти. вертитиси. Али я собі читаю, тай бай-бардзо. Вважаєти, нікако си мині зробило коли вічитавим жи в Шмайдарії фашист убив со вітського представника, тай почевим, рахувати, думати над тим, що з того всього війде. Я, рахувати, знов наперед, жи Інгліки ни дуже охочі були впустити большевиків на ту кохеренцію, бо большевики їм вже нираз залели горичого сала, то і типер булиби, рахувати, стояли при своому.

Інц я так собі думаю, жи і ті худобичі фашисти, і ті панове, що в них фашисти служат ни дуже вже довго будут брикати по тій вашій, рахувати, землі, ба всьо воно, рахувати, має міру, а коли перелиєся, то тоді і пливанве ни поможе.

Тай я собі, вважаєти, читаю, тай ни приважевимси, жи поезд мене стояв, рахувати, сусід Марсиянин. А він, вважаєти, взев собі "Молот" тай рахувати, читає.

Али я глип! тай загленувим іго, рахувати, тай кажу му "bon журн", ніби по хранцузкому. Али він ма хнув руков, так аби іго, ніби, не займати, і читає дальше.

Вічитав, вважаєти, гет аж до зданої картки, тай тоді присів собі, рахувати, коло мени, тай кає:

"Брате Хведоре, кає, ек поїдеть коли до того вашого "Молота", то абисти ии забули привезти з собов ту книжку, жи то е воголошене нут в Молоті, ніби, рахувати, Червону Зору. Там, ніби, пишеси про нас та нашу планету, то варто знати, що то там на землі про нас думають".

А я кау — орай! Тай, вважаєти, позбиравим свої манатки тай заніс куди тра, а самий пішовим на берег планети аби, рахувати, пересісти на іку інчу планету, жи плилаби, рахувати, близко землі.

Али надплів, вважаєти, Юпітер. і я собі перескочив на нього, тай дую помежи хмарі.

Тай, вважаєти, напитавимси біди.

Планета Юпітер, вважаєти, ни пошила просто до землі, али посунула попри небо. Ну, а ви вже знаєти, жи світій Петро міне знає ек сліпий грейцар, і дуже ненавидит міне. Інц ек я приблизвиси до

неба, а він, рахувати. Петро, замітав райску дорогу, тай загленув міне, тай кричіт:

"Гераригір, ю большевікі, — ти чого знов суди? До неба хочеш? Абіс, кає, ракчи ліз, то ни зайдеш!"

А я кау:

"Ни твій бізнес, старий хріє, ек я тибе ни займаю, то ти, рахувати, і міне ни чіпай".

А він, вважаєти. взев, тай кинув на мени мітлу. Я ту мітлу під паху, тай в Молоті адміністратор дав міні за ню квадра, а я додав ще нікля, тай купивим мойому сусідові Червону Зорю.

Інц тримайтесь цупко.

Ваш, рахувати,

Хведір Шпичка.

ПО ЖІНОЧОМУ.

ЖІНКА (в сварці з чоловіком): — Так! Тепер дай мені гроші, я вертаюсь назад до мами! З тобою не можу бути довше.

ЧОЛОВІК: — Я не маю нічого проти — їд! Ось маєш гроші!

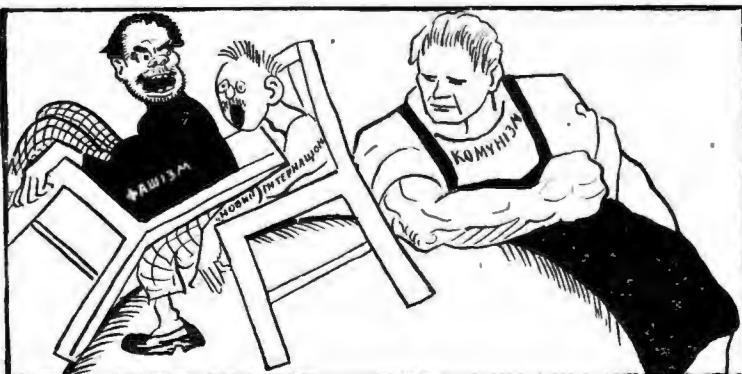
ЖІНКА (рахує): — А гроші на поворот?...

I. D.

Обох їх пре.

Делегати ес-єрівського концесу заявили, що "новий" інтернаціонал, котрий вони утворили, знаходить між двома кріслами і подавляється з однієї сторони фашизмом, а з другої — комунізмом.

(З газет.)

Фашизм (до "нового" інтернаціоналу):

Ми з комунізмом тебе давим,
Аж чорт тебе бере...
Але мабудь той комунізм
Обох нас пре...Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Калістрат Онищенко.

ЦВІРКУН.

(Докінчення.)

Здравія жадаю, важе високо-превосходительство! гаркнув тілоохоронник.

І в його вигуку загубилось поспішне, але нерішуче й боязке шепотіння інших. Лише, почекавши, Вороний уклонився управлюючому, трухнув лисиною, по котрій росхлився рівчаками піт, і солодко мовив:

— Значиться — правда, ваше прр...ство хе-хе-хе... Все, що зволили промовити — суща правда... На правду й ніс завжди озивається і чхає... Але, прошу вибачення, я ю всім згоден, ваше прр...

— Шукайте! — гримнув Катюгин, нічого не одповівши на пожадання.

Всі присутні кинулись по куткам, де-які полізли під столи, ті — на вікна... Тілоохоронник витяг кінжала і помахуючи ним, кидався з одного кінця в другий...

— Ось тут він! — командував управлюючий, і юрба кидалась в один бік. — Ні, там він... — і всі хапались в другу сторону.

Довгий час шукали... піт лівся по обличчям людей, все було перевернуте й здвигнute, дорогі перські ковди роскидані і тілоохоронник кінжалом поковерзував всі кутики й дірочки... А цвіркун, не чуючи лиха, раз-у-раз давав про себе звістку. Наче притихне, а потім як уріже!... Дмитро Петрович тільки зеленів. Нарешті, всі упірли і безнадійно топталися на місці. Коли все метушиння уляглось, цвіркун на че прислухався, одпочив трохи, і весело та бадьоро почав своєї...

— Ваше превосходительство, — третячим голосом почав Лиско, — дозвольте слово мовити... Як відомо, цвіркун — тварина безвредна і приносить щастя тому, біля коого живе... У нас, дома, цих цвіркунів прямо таки шанують... Й-Богу, ваше прр...ство.

— Так точно, ваше прр... — піддержав Лиско один з сторожів.

— Як відомо з зоології, ваше пре восходительство, цвіркун належить до сем'ї богатоногих, і по своему образу життя ісурсо безвредне і навіть корисне... А що до щастя, ваше превосходительство, то це суща правда: у мене на кватирі завівся цвіркун — і я з ласки вашої одержав прибавку до жалування...

— А мені, ваше високопревосходительство, наче оце наяву синлось, що ви одержали з Петербургу велечезну звізду з лентою з такою синью та гарною... Та ѿ кажете:

— вартуй, Микитчук, тепер мене, як насильніше"... Цвіркун — то щастя... Моя, ваше високо...ство, жінка...

— Я зовсім згоден, ваше... Це з моєго боку і пана Щербачівського службове опущення.. прохаемо ніако вибачення...

І Вороний, а за ним його приятель Щербачівський низко уклонились.

— Ідіть геть! Цвіркуна піймати не вмієте, а дурниці плести майстри... Ідіть — я не хочу вас бачити!...

З томленою чередою всі вийшли Зостався лише Лиско, щоб довідатися про пошту.

Дмитро Петрович стомлено сів на крісло і почав сердіго роздирати канаверти. Лиско чекав і непомітно змахнув з лоба піт та натухувався, щоб ноги не ходили ходором... Цвіркун надісав затомився і замовк... Так під шелест роздираних канавертів пройшов деякий час.

Дмитро Петрович насторожив вуха.

— Мовчить?

— Мовчить, ваше прр...

— Скажіть, будь ласка, з яких джерел вам відомо, що цвіркун приносить щастя?

— Так що з практики, ваше... Іце як учився я в сельській школі, ваше..., то було, як цвіркун співають уночі, вітчими не лупцює мене вдосвіта, а як не співають, то:...

Лиско замінявся. А генерал розглядав його, як вперше бачив... Якася іскра майнула в очах управлюючого, і він мовив:

— Ви казали, що одержали до машне виховання?...

— Так, ваше...

Искра в очах Дмитра Петровича ще раз спалахнула і погасла.

— А чого-ж цвіркун перестав?

— Затомився надісав, ваше...

— А може він перелякався та втік? га?

— Не турбуйтесь, ваше превосходительство, вже коли він вас полюбив, щоб про щастя цвірінчати, то не покине, покіль ви не доскочите свого...

— Мгу... Нате пошту та й ідіть собі.

Тон голосу Катюгина був мнякший і навіть ласкавий. Лиско розцвів і легенько, як пушинка, вискочив з кабінету.

Дмитро Петрович почекав кілька хвилин. Цвіркун мовчав. "Тю-тюр... Чирк-чирк... Тюр..." — почав виробляти язиком ріжкі: згвки генерал, щоб зацікавити цвіркуна. Але даремна праця — цвіркун не озивався...

— Щастя, каже Лиско, і другі кавали... Мгу.. А справді, мені повинен прийти орден з лentoю... Мгу... Неваже-ж таки народні примітки вірні? Тю-тюр Чирк-чирк...

Управляючий ходив по кімнаті, зазирав у ріжні кутки і дірочки, та й кликав цвіркуна. Кур'ер стежив в дірку дверей за генералом і здивовано-радісно шопотів:

— Сказався червонопікний! Зосім сказався! Дивись ти — поліз до пічурки... Щоб тобі в печінках нів'ячало!...

А..що-ж це я? — звернувся до себе Катюгин: позичив розуму у Лиска та Вороного! Ха-ха-ха!

Сардонично посміхаючись, він знов позовинив. Влетів з ознаками іще нежитого щастя Лиско. Але раптом воно зникло, і, дивлячись на управлюючого, Лиско бачив хижі булькаті очі, а генералові чиновник уявлявся одним неслухняним огидним прищем...

— Записать штрафи на всіх стражів та кур'ерів. Вам я виказує свою догану задурну вихованість і уцтво. А далі — кличте мені всіх по черзі. Я... я... показжу, як треба служити в державному банку.

Катюгин все темнів і темнів, іерово застобував гуздики кітлю і крутив очима. Лиско з однаком кинувся з кабінету.

І коли під дверима почучилось перелякане шепотіння Вороного та других чинів — цвіркун знов заспівав своєї...

ВІН ЗАЗНАВ.

I-ШІЙ: — Шо вечера бачу я вас танцюючи по балях, уважайте-ж це ви відчуєте так як я зазнав на свої власній шкірі!

II-ГІЙ: — Дісталисьте може яку сладість від танців?

I-ШІЙ: — Ні, але жінку!

I. Д.

Повні інструкції.

Коли соломяне віденське правительство виправляло своїх дипломатів за кордони, то ті питали інструкцій. Тоді соломяній король Петрушевич був певний себе тайже до першого дра — Цегельського:

— Ти до поправної ходив?
— Ходив, — відповідає.
— При війську був?
— Був.
— Плювати з третього поверха вмієш?

— Вмію. Ну, а решта? — питав по хвили доктор.

— Решта тай решта! — затрубів злісно "король". — Думаю, що вже сам знаєш, що решта: бреши скільки вдастся! От і все.

Подякував і забрав інструкції. Зразу думав вложить в кишеньку, але опісля подумав і вложив у рот.

— А це на що? — питав "король".

— На те, Ваше на бантах сидтельство, щоб було ліпше брехати.

— Молодець! Єй бо' молодець! Поганяй в Америку! Скривись, підгни одну ногу, кричи, плач, бреші!..

— Тату! — питав старший син — а що я буду робити?

— Ви, синочки, — один в Лондон, а другий у Париж. Ідьте і брешіть на всі заставки. Думаю, що ви не завистідете мене своєю зручністю в брехні перед цивілізованими світами.

— О, ніколи, тату! Ми вже постараемось!

— Ну, то старайтесь брехати добре!

— А що дальше? — питав Бориський.

— Ех, то то вже з тебе голопупенко! — прилично усміхнувся "круль". — Ти-ж знов я обходитися з Касою С. С. і мені здається, що й тут порадиш собі. Гони в Канаду і роби як знаєш!

Поважно, мов вагітна жінка, підвідиться Назарук.

"Король" махнув рукою:

— Гов, сиди! Я вже знаю чого хочеш. Ходить тут аби лиш добре брехати і за те гроші брати. Гони також в Канаду і бреши, що ось-ось антанська квочка обігріє яйце і наша (потихо: моя!) держава вилупиться. Тільки доларів треба на прожиток.

— А що буде, коли хто пригадає книжку "Рік на Великій Україні", що я написав?

— Нічого, дурак! Бреши як можеш. Кажи, що часи зміняються, а також і розум. А з рештою — там у Вінниці є ціла тічня чорних

собак, то їй поможуть, як спотикнешся. Ну, згода?

— Згода!

І поїхав Назарук.

Ще кількох підступало до "круля", а він їх благословив:

— Ну, то боже вам поможи тай мені із вами!

І пішли капці в танці,
А язики на триндики,
Аж по небі луна йде!...
А хто мене перебреше —
Хай до мене прийде!

Тай брешуть-же брешуть! Вже й програли, а ще брешуть. Вже й яйце засмерділо — зогнило, а воно брешуть. Вже й люде сміються з них, а вони таки брешуть!
Ну, брешіть, брешіть враз із собакою моєго сусіда!

Малар з Вегревіл.

ПРИГОДА ІВАНА З МИЛОМ.

Приїхав одного разу Іван до Бердичева на ярмарок. Розпряг коняку, привязав й до воза, дав вівса, а сам пішов по вулицях гав ловити. Це найпотрібніша річ, за кортою їздять зі сіл на ярмарок.

Ходив Іван довго. Заглянув в вікно кождої крамниці, переглянув всі вози. Зголовдів бідачиско й став кидати очима, шукаючи купити чого до хліба. Дивиться написано: "Мило". З роду не бачив він цеї штукенці, тай не пробував, що за смак в імому. Закортіло спробувати. Повинно бути щось смачнекої й на вікні написано: "Мило".

Зайшов до крамниці. Дивиться лежать білі кавалки. Білі аж бліщаться, аж мило дивиться. Виняв Іван зза пазухи калитку, відрахував 20 копійок тай приказав відізнати собі за них мила.

Прийшовши до воза, виняв з торби хліб і почав їсти. Кривиться але єсть. Піт з бідачиска тече, а він єсть.

Переходив коло воза єврей. Дивиться, що Іван мило єсть тай каже:

— Який ти нерозумний, Іван! Та-ж ти ісі мило!

— Розсердився Іван та як крикне:

— А бодай тобі так на світі будо мило жити, як мені його єсти! Але купив, заплатив 20 копійок, то мушу єсти! А як тобі заздрісно, то ѹди купи собі, побачиш як буде мило!

І мав чого злоститись Іван.

А як-би ви знали скільки він кло поту мав трохи пізніше!...

Переказав Дядько Микола.

НА "ВЛАСНІ" СИЛИ.

ЗАПИТИ І ВІДПОВІДІ.

— Чому Петрушевич не їде сам до Америки по доларі?

— Бо йому розказав Льюсіо, як там буває при збиранию.

— Чому Петрушевич не хоче згадитися, щоб галицькі Українці орієнтувалися на Радянську Україну?

— Бо там урядують робітників і жадають, щоб усі працювали.

— Чому Петрушевич так любить галицьке президенство?

— Бо з Америки посилають доларі.

— Чому попи люблять ходити по хатах?

— Бо вони тим вишукують молодиці.

— Чому капіталісти прихвалюють Бога і релігію?

— Бо Бог є ними видуманий, а релігія помогає їм з робітників кров ссати.

I. Д.

ЗУБ ЗА ЗУБ.

— Чи то правда Іване, що господь вже трету жінку взяв тобі?

— Та правда. Але я взяв четверту. Бере господь, беру й я...

Ю. К.

Дві новинки й оден редактор.

I.

WARSZAWA, 21. maja. — Wice-przezes Głównego Urzędu Ziemskego, Olewiński został zamordowany.

(“Nowy Świat.”)

II.

МОСКВА, 20. мая. — Заговірники убили товариша комісаря хліборобства Владислава Олевінського.

(“Свобода”.)

—

Це Вам дві новинки. А ось маєте й одного редактора:

Це редактор старої... старої... бодай не казати... Ну, старої... “Лободі”!

Питаєте: чим він цікавий? — А от властиво тим, що він — не тільки редактор, але й — “фабрикант”. Ая, “фабрикант”! Він це так сфабрикував новинку в “Лободі” з польської газети “Нови Свят”, що виходить в Нью Йорку. — Подобається Вам?.. Це нічого, що з Варшави зробив Москву! Знаете, рука руку мие. Убито пана шляхтича, але нащо це кому знати? Тай не-приємно, що панів б'ють. От редактор взяв тай з пана зробив — більшовика. І на душі повеселішо!...

Що? Не можна дурити читачів? — Та це ж читачі “Лободі”! Вони всю приймають з подякою. А впрочім — яка ріжниця: чи буква “W” буде стояти догори лабками, чи в долину — ось як “M”? Коли стойте догори лабками, то “Warszawa”, а коли в долину то “Москва”. І тут ціла справа р'шена.

Так то й виглядають дві новинки її один редактор...

А скільки то таких “правдивих” новинок на сторінках “Лободі”! Мой, мой!

Так-так.

Digitized by Google

ЯК ПІП ВІССВЯТИВ ЄВРЕЯ, А ЄВРЕЙ ВІССВЯТИВ КУРКУ.

В однім маленькім місточку єврей відчинив кравецький “штор” недалеко католицької церкви. Але одного разу проходив мимо “штору” піп, тай зайшов до середини і розговорився з кравцем про його “бізнес”. Кравець нарікав, що “бізнес” зовсім нема. Сьогодня ані за грейтар роботи не принесли. Певно, що прийдеться замкнути “штор”.

А піп вислухав єврея тай каже йому:

— А чи ти знаєш чому тобі “бізнес” не йде? Чому не несуть до тебе роботу?

Єврей каже що ні. Нічого не знає, а знає лише те, що жінка і діти пухнуть з голоду в дома, а істи нема за що купити.

Тоді піп почав йому говорити, чому до него не несуть роботи. Це, каже, тому, що ти нехрист, а тут всі католики, християни. І наколиб ти став католиком, то мав-би роботи подостатком...

Єврей подумав над цим тай питє попа, чи можна це зробити? (А в серці думає: Чорт вас нехай возьмути, це я зроблю лиш для ока!).

Піп усміхнувся тай каже:

— Та це легко зробити. Принайди в неділю в церкву тай я тебе висвячу на католика, а опісля оголосиш з амбони, що ти вже католик, а не єврей. Згода?

Єврей згодився, пішов до церкви там покропили його водою і сказали йому, що він вже католик.

За якись час почали до нього не сти роботу і йому стало лучше жити. Вже були ситі і жінка і діти, тай він.

Але одної пятниці та щей у великий піст їв він курку, тай на біду попри вікно той самий піп, що висвятив його, побачив,

що “католик” кравець єсть курку, зашов до середини тай почав ванного сварити:

— Так це, каже гріх їсти мясо в пятниці! Цього не годиться робити!

А кравець усміхнувся, встав, взяв курячу ногу тай кличе попа з собою. Прийшов до “синку”, наяв миску води, взяв щітку, котрою змітав порохи з убрань, вмочив її в воду тай кропить курку водою! Піп здивовано питає кравця:

— Шо ти робиш?! — Нащо ти кропиш водою на курку?

Кравець розсміялся тай каже:

— Це я висвячу курку на рибу, щоб можна було її їсти в пятницю...

Ох, як дав піп ногам знати! Аж закурнілося за ним!

C. A-II.

ВІДЛОМКИ.

Жінка говорить, начастійще і більше очима.

* * *

Жіноча вірність буває найчастіші, через її лінівість.

* * *

Любов робить сліпим, а ожененого короткозорим.

* * *

Жінки поцілунки дарують, а за слізози кажуть собі платити.

* * *

Жінці вір так довго як можеш, — до спізняння правди все ще знайдеться час.

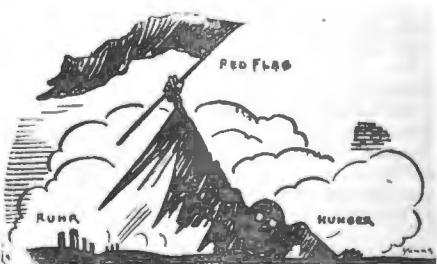
* * *

Муж є рідко коли першою любовою жінки, а ще рідше — послідньою.

* * *

Моральність є те, що другим говорять, а самі ніколи не сповнюють.

L. D.

АЛЕ НАСТАНЕ ДЕНЬ ВІДПЛАТИ...

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ТРИШКИ ПОЕЗІЙ, А РЕШТА ПРАВДА.

СПІВ — СИЛА.

Робітника питав
Раз, капіталіст:
"Чого ти співаєш усе,
Хоч бідний ти —
І голод і холод тобою трясе"?
Мені як є, що зле,
Чи сумний бутін мушу, —
Мені не спів у голові.
Я клену тоді усім
І зі злости — аж душуся!
І каже до іного робітник:
"Ти вже до цего звік!"
А я знов, співав, співаю і співатиму,
Док сила є, у грудях!
Бо спів, це сила —
З котрого філі
І сплячих розбудять!

І. Д.

ЧИЯ ЦЕРКВА?

Раз на святої Варвари,
Чи святої Анни,
Поз'єдилися на відпуст
Ріжні християни.
І звичайно, як буває
В таку святу днину,
Іде в церкву помолитись
Всякня людина.
За хвилину була церква
Вся людьми набита;
Вже і "служба" починалась,
Почалося "мшнти".

Тут вже і піп з казальниці
Давай научати,
А там, як на яке диво,
Дощ почав падати.
Хто тільки був на дворі —
Всьо у церкву дуло;
Щоби втечі від дощу
В церкву всі тиснулися.
Під амбону стиснули
Бідного Данила,
Що той луснув так — аж земля
Під ним загуділа!
Як почув піп давай за це
Данила ганьбити;
— "То ти, каже прийшов сюди
Так богу молитись?
А ти сякий, чи такий,
Грішнику, паскудо!
Чи вже брак у тебе чести
І сорому до люду?
В такім місці тут святім,
Драбуго, падлюко!..
Викиньте проч ту собаку, —
Не жалійте бука!"
Аж тут кум Грішнику вуелій
Бачить що за лихो,

Сіпнув Данила за руку
І каже потихо:
— "Шо ви, куме боїтесь
І тому відказати?
Як він сміє так на вас
Сварити, кричати?!"
Відвернувся до людей
І так ім tolkue:
— "Нехай собі кождий лусне
Хто тильки так чується!
Цо ви, егомосць, здурili
Та так розкричались?
Як би вас тут так стиснули,
То ви би у.....
Розкричалися на нас,
Як на малі діти...
Наша церква, а вам зась!
Нам можна... що хтіти!"

Павло Романишин.

ЧОМУ НЕ ПРИЙШОВ.

Питав учитель у школі
Дівчинку Горпину:
"Чому брат твій не є в школі?
Чи знаеш причину?
Чи запізнив, чи де пішов,
Чи де не збиткує?
А може він лежав хворий?
Може що бракує?"
А дівчина відповіла —
Змішана, румяна:
Бракує 'му... бракує 'му
Штанів, прошу пана!..."

К: Біжик.

ФАТАЛЬНИЙ СОН.

Раз Гнат Дмитра запросив
В куми на хрестини
І по хресті до пізної
Ічили там години.
Аж над раном кум Дмитро
До дому пустився.

А був п'яний до безтими,
То в рів повалився
І сниться йому, що лежить
На кріслі в голярні,
І прийшли до нього дві
Красавиці гарні.

Одна гладить йому лиця
І платком маєє,
А друга на паску бритву
Острить — потягає.
Весело все всміхаються
І по лиці гладять - -
Наче кухарка попа,
Чи "римського дядя".
Підголили, помастили, --
Парити почали
І по лиці якусу теплу
Воду поливали.

Аж до рота наяли,
Чуть не удусився,
Закашлявся, бо солена
І вмить пробудився.
Пробудився тай закляв
Обманній дрімоті,
Бо він лежав не в голярні,
А в рові в болоті!
А то, вибачте, собаки
Так його "кохали"
І соленої води
Аж у рот наяли!

Павло Романишин.

НА ЯРМАРКУ.

Каже мужик до купця:
— "А ти вражай сину,
Та чого так захвалюєш
Ту сліпу конину?!"

А той каже: — "Що то шкодить
Сліпе коня мати? —
Ta воно і так не буде
Газети читати..."

К. Біжик.

КОЖНА українська робітниця повинна виконати частину обов'язків, що вимагають від неї інтереси робітничої класи.
Вона повинна старатись приєднувати нових передплатників

"РОБІТНИЦІ"

"ROBITNICA"

30 St. Mark's Pl.

New York, N. Y.

ЛЕКЦІЯ В ПАТРІОТІВ.

Монреал, Кв.

Дня 22. квітня відбулась дуже "інтересна" лекція на тему "Стара Росія і Україна і Нова Росія і Україна". Один давав від початку Росії аж до 1905, — другий від 1917 — 1922-го р.

Перший лектор — це охотник др. Сименовича, — другий ординанс Назаруків, що чистив Назарукові шабло, що була зажравіла від сильної "боротьби" з поляками.

Перший лектор: "Ви знаєте, що Москва складається з самої Азії, а Україна складається з самого Київа". (Тут тобі льогіка!) Дальше росказав, як то "добре" жилося Україні за часів гетьманів, князів і бояр, але все лихо робили тільки москали! І многощо наплив дурнин, що і плюнуть не було на що, а тільки лекторів в очі. Питати не було і кого, бо сказав: "Я відповідати не буду, бо я не годен" ... I втік.

Другий лектор: "Я Вам все виложу, як на лопаті. Я зібрав матеріал найлучших дослідників революції на Україні, а це — з американської "Свободи"! I правда, на столі лежала ціла купа тій шматі!

"I, говорить, знаєте, що Центральна Рада і до нині була би на Україні, якби не оден комуніст. Він побіг до Троцького і забрав всіх жидів на Україну і ті зничили Центр. Раду і нині на Україні всі жиді. Через тих жидів нічо і нікако правительство не могло втриматися: ані Центр, ані гетьман Скоропадський, ані Петлюра, як також і Німці. Bo все жили виганяли з України".

Отже другий лектор наговорив не менше дурнин, як і перший.

По скінченню прийшли запити.

— Де поділісь Українці, коли там тільки самі жиді?

Відповідь була, — що всіх українців вирізали жиді.

— А скільки Петлюра і його банди вирізали жидів?

— Ан одного.

— Чому Центральна Рада перепускала донських козаків на Дон узброєних, а руских розбрюювали?

— Е — це робилось по дипломатичному.

Отже бачите як то патріоти дуряті себе і думають, що і може других робітників можуть дурнити.

Хотіть слухачів було 50 то більша частина висміяла обидвох дурнів, бо з ними і немає говорити, бо вони не дадуть віри, що би ям доказувати.

Видно дуже добре, що в Монреалі для тих ковбасників і шіфс-картьожників приходить кінець, бо робітники, котрі далися обдурувати, вже плюють в очі тим Йолулам, а йдуть в ряди зорганізованих робітників і починають розуміти, що вони були обманені зрадниками українських селян і робітників. I прийде час, що для зрадників не буде місяця між робітництвом, а там де попам Буткевичам.

Пройди-світ.

— — —

ПІП З ПОПАДЕЮ В СУДІ.

Бостон, Масс.

Ну, що як що, а такого чуда якє сталося з тушенім православним попом, то він певно щікілі не чули.

Питаете що? Я зараз Вам розкажу, як горячиться — лише уважно читайте тай від других попів цього сподівайтесь. От-же слухайт! Я починаю про попа, тай при цій нагоді Я про попадею.

На дніах цей піп опинився в суді. Причиною цього була його жінка попадя. Вона оскаржила свого мужа перед судом, що

він її не дає одержання, і вона його зненавиділа, та більше не хоче жити з ним — вона хоче з ним розйтися раз на все!

А коли судя запитав попаді: чому піп муж (піп) не дає одержання — якже причиною? — То попадя івала слідуючі причини: що всі тільки люди, котрі були покірні, ходили в церкви, давали гроші на боже — тепер не приходять, бо геть збільшончилися!

— Можете собі уявити — каже — що смісом паради линчілось тільки двадцять п'ять, тай тільки однією ногою в церкви, а другою за церково. Тай сам батько хоче стати більшовиком! Я його не хочу! Не хочу! Він мені брідик! Я його не хочу! Він більшовик, більшовик!

Отак кричала попадя на все горло, а судя все записував. Вона скінчилася, тоді він запитав його, чи то правда тому, що він не дає своєї жінці одержання?

— Тоді "бать" сказав, що так. "Народ — каже — тепер мудрі і не єде в церкву". На тім судя подумав і за кілька мінут прочитав судове рішення, що піп має платити попаді шістьдесят доларів тижнево і від нині вони є одно другому чужі! Знаєт чий піп її не є більш попом, а вона йому не є більш попадею.

А правда, що хороша штукенція? Попи другим міногі літа співтають, вінчують і кажуть, що мають до смерті в купі жити. А от піп другим за зелені долари руки визав, жити до віку обіцяє, міногі літа співав, а сам без жінки зістав. Судя йм розів дав. A для того, щоб Ви дорогі читаці знали про православного попа — я до "Молота" подав.

С. А.н.

— — —

ЛИЗУН.

Дітройт, Міш.

Дорогі Робітники від "Молота" і т. д. чи чули Ви про лізунів? Коли не чуя, то я Вам роскажу.

Я маю погану натуру, що люблю богоугодні знати. Як іду з роботи — куплю газету і читаю, ідучи до дому, а прйшовши в хату — баба так і сіварті, кричить.

— Ти, говорить, як лізеш? Другі вже давно вдома!

По вечорі читаю книжку. Коли нема що читати (це рідко буває) іду десь — щось послухати. Так от зайшов я до свого кума. Приходжу — е кум і кума з літми, бортник і бортник патнер. Сидять і самогонку попивають, а при тім про свої діла росказують. По принтанню називають і мені. Я по оден, щоби не думали, що я гордий. Сідлю і слухаю в чим річ іде. Головним оратором являється "патнер". Госказує про себе.

— "Мене, каже, всі поліцмани знають — дес-бі я не пішов. Недавно тому іду я на "Вест Сайд", аж чуло хтось за плечами:

— "Галов Шорі!"

Я оглядаюсь, а то по поліцмам.

— Галов, кажу, гаваю?

— Опрайт! Ват те гел ю дуїнг гір Шорі?

Original from Google — кажу.

А відтак ми пішли до сальону, а там

СТИ!

ЧИТАЙ!

I сейчас посидаї
передплату на часопис

"Українські Щодені Вісти"

Річна передплата випосить \$7.00.

на 6 місяців \$3.75

на 3 місяці \$2.00.

Адреса:

UKRAINIAN DAILY NEWS

502 E. 11-th St. New York, N. Y.

Digitized by Google

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ЛИСТ ДО "МОЛОТА".

Лос Енджелес, Каліфорнія.

Дорогий "Молоте!"

ціла кумпанія, ей богу... I джордж, і детективи, і ще два патнери, і яксь лейді... Після "віскі" аж скріньтесь... Шоби я так з того місця не встав як вам правду не кажу! Анис ти гат! Так вот Ви мене пишете куди я гроши діваю, а я вот зійдуся з такими, — положу десятку на бару, то за "ченьчом" не гляди, за то я ся не бою, бо мене знають... Го-го!.. Я в шапі і з супером ся знаю, анис ти гат! Ви знаєте, що коли другі не можуть дістати роботи, то я завше дістану, анис ти гат! Пейді — то по сто п'ятдесяти, або більше. Не правда Майк! Шоби я так з того місця не встав, як Вам правди не кажу! За то я пропо з босами, то своєв дорогов. На Крімас тісно пиличи чотирі дні і ночі, а де-котри сиділи там і спав, а пробудився, то знов за фляшку... Ха-ха-ха!.. Анис ти гат. А тому два місяці том боса напоїв, як свиню. Я штеді ношу панчівку до шапки, за тое добру роботу маю, я приду до роботи, гамер піпсую, то я гадем — зараз за ковт тай гайдо до дому — хай дріг фіксує, го діл ге! А що, Майк, не правда? Анис ти гат! Тільки на стрілі з босами, то єден другого не знаємо, але сальоні або гавзі — Дзізус Крайс! — то ми я собі як єден! Я не жадую з босами або з поліціманами випніти, бо щоби я не зробив, то я не болюсь... Гадем райт!..."

Не міг я діжаться до кінця, берусь, іти до дому, а тут: — Випніте, ще трохи! Посидьте! Маєте час. Чого птікаєте?

Кажу, що маю іти до роботи. — Го діл гел з роботов! Робота не втіче!

Я подякував, бо мене направду голова розболіла, і сказав гуд бай до другого разу!

— «В КИШЕНІ ПОЖАР».

Філадельфія, Па.

Ще такої страшної кишеневкої екс-пільозій нігде не було, як ось той неділі, 27 мая, у Філадельфії. Вважаете тов. "Молота" воно случилось ось як:

Один вуйко, закукурчений лямполіз (вам звісно, що такі лямполізи любять; вони люблять трубіти зогнути квашеної бараболянку) отже, знаєте як він хлениув собі тої бараболянки, то йому очі стали, як тарілки, а голова, як діння. I, знаєте, він не положився сплати, але хотів сповинити свій обовязок. А його обовязок був піти до кошари роздати, як бог приказав, свічки для замотеличених баранів і овець. Але, на жаль, його бажання не сповнилось. Не зайдов далеко тільки один блок, як закрутилася його діння, та я почне відбиватись від мурів — то в одну, то в другу сторону, а нарешті закрутнилась йому ще гірше, очі викотилися великі, як цибулі, і береться вуйко на способи: отперся задом до муру і помало сунеться в низ. А в іншого буда в задній кишені велика бакса сірників, бо йому вона ставала в великий пригоді: в церкві до свічечіння свічок і коли йшов купувати зогнилу бараболянку, то мусив мати з собою сірники, аби запалити і попробувати, чи добрий штраф. I, так: як горіла, то "форст клес", а як ні, то якісь фелер: або добре не зогнила як треба, або щось інше.

I, вважаете, вуйко тає сідан злегенська, що аж притисну задом сірники і, вважаете, як занілося то правдина експлозія. Зробив вуйко крик під муром і на його шашта баба вчула крик, отворила вікно і як побачила, що вуйко вже шкіптариться, — то много не роздумуючи — вхопила ведро з поміями таї бух на вуйка з третього поверху. Вуйко ще гірше наробив крику, зробився на вулиці чистий гармілер. Вуйка обступила "Салвейшен Армія": хлопи, баби, молодиці, дівчата, діти і дітиска, а вуйко в середині на цілу губу лементе: — "Господи спаси і помилуй!".

Пресовий фонд "Молота".

Перт Амбой, Н. Дж. С. Пелешак і	\$1.00
Д. Белнів	
Лос Анджелес, Кал. Д. Сидорук 1.00	
Н. Тонаванда, Н. И. О. Т. Трач 1.00	
Леона Майнс, Па. П. Походжий 1.00	
Енілда, Альта. В. М. Д. Воротяк 1.00	

ЧИТАЧІ!

В слідуючім числі "Молота" будуть поміщені карикатури наших нових карикатурістів з Європи. Не оминіть того числа! Розповсюдніть "Молота" поміж своїми знакомими. Передплату посилаєте на адресу:

MOLOT

414 E. 9th St., New York, N. Y.

Переписка Редакції.

Гаврило, Рочестер, Н. И. Прийшло запізно.

НАЙНОВІШІ КНИЖКИ І ПОРТРЕТ.

ЗА 2 ДОЛ.

1) Початковий курс пол. економії	50¢
2) Порадник української мови	30"
3) Червона зоря	30"
4) Матеріалізм-фільософія пролетаріату	25"
5) Наймана праця й капітал	20"
6) Заробітна плата, ціна й зиск	20"
7) Розвиток соц. від науки до акції	15"
i) Портрет С. Мельниччука і П. Шеремети	50"
Загальна вартість	\$2.40

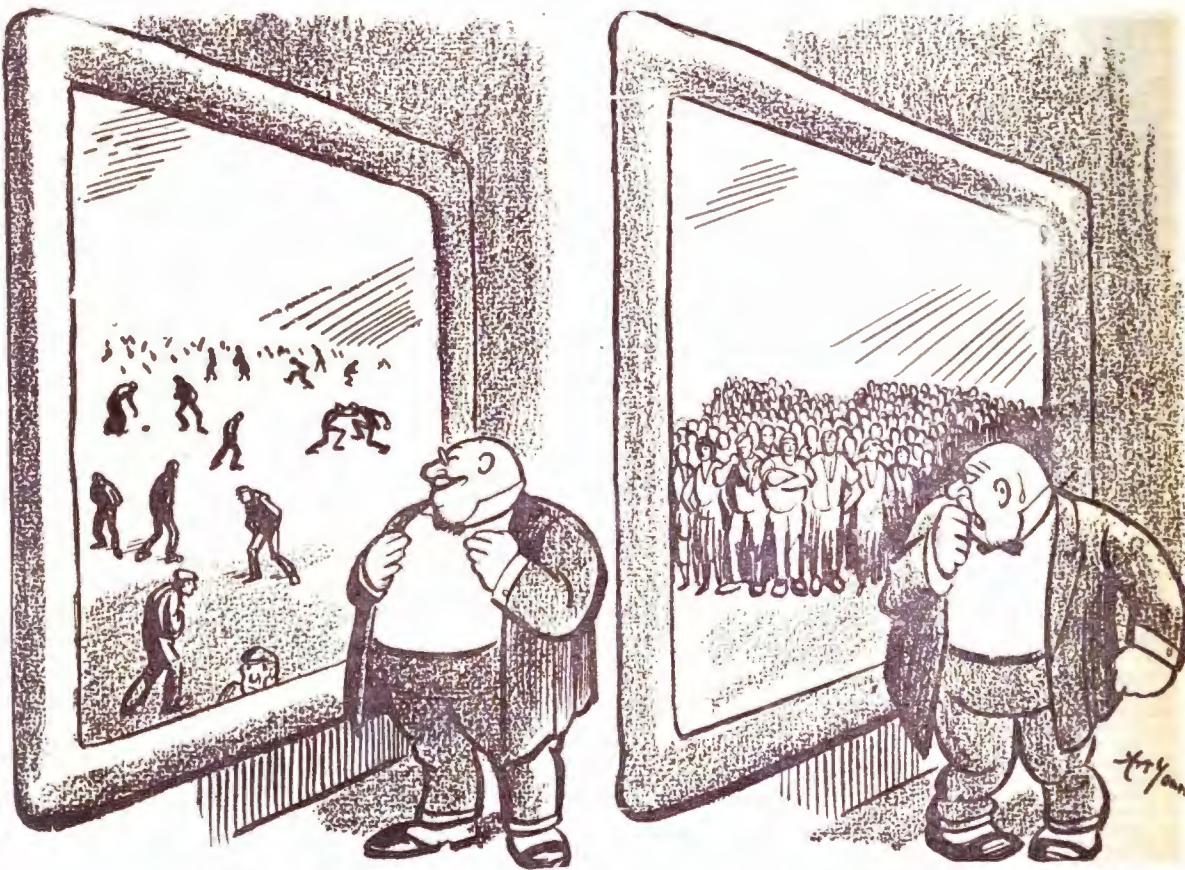
Користайте з нагоди!
Набудьте ці вартісні книжки і портрет тільки за два долари.
Посилайте сейчас моїй-ордер в звичайнім, або наперових два долари в реєстраційним листі.

MOLOT CO.

414 E. 9th St.,

New York, N. Y.

Організуйте неорганізованих.

Капіталіст любить тільки таку картину, де кожний робітник старається сам для себе.

Але таю картину, де всі робітники з'організовані — капіталіст страшно ненавидить.

НЕ МОЖЕ БУТИ.

Жінка до винахідника: — Кинь свою працю, дорогенький. Відпочинь трохи. Сьогодня свято, сьогодня Христос воскрес.

Винахідник (в розсіяності): — Цього не може бути! Я ще не запатентував його.

ПРИЗНАВСЯ.

Вчора вибіг я з ресторану, а на дворі дощ. Ale передімною вийшов якийсь панок з парасолею в руках і я рішив заховатися біля нього.

Digitized by Google

— Дозвольте... — почав я, ховаючись під його парасолю.

Панок пристанув, почервонів і подав мені парасолю.

— Вибачте — каже мені — я певно через помилку взяв вашу... I моментально зник.

Ю. К.

ХОЧ ТРОШКИ.

Їде з міста кум Петро. Й зустрічає кума Василя.

...Авіки богу...

— А як?

— Та бодай не казати?

— А солонина по чому?

— По 20 тисяч марок польських.

— Ой кумоньку, спустіть хоч трошки...

Ю. К.

В ГОТЕЛЮ.

До готелю зайшов панок з собачкою. Та невспів він замовити собі обід, як собака заглянула в кухні миш та почала гавкати.

Управитель розсердився тай скав з робітниками, щоб той сейчас вигнав за двері одну з тих двох собак, що коло стола.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

C. A-H.

"МОЛОТ"

10C.

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРІСТИЧНИЙ
Ілюстрований часопис...

РІК V. Ч. 13.

1. ЛИПНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y. JULY 1, 1923.

VOL. V. № 13.

"ВШИСТКО ДОБЖЕ. З ВОЛІ СЬВЕНТЕГО КШИЖА ЄЩЕ НЕ ЗГНЕВЛЯ".

Digitized by Google

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.
ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поодиноке число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

РІК V. Ч. 13.

1. ЛИПНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

JULY 1, 1923.

VOL. V. № 13.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

Лихо патріотам.

Ой скійлось лихе лихо
Патріотам на печі:
Погубилися, пропали
Іхні панській кличі!

Там Петлюра десь блукає
(Люде кажуть, що в тюрмі)
Поклоняється поганій
Чорний, дикий, панський тымі.

I задув свій кліч амбітний —
Своє підле брудне "я"...
Хотів панської печені,
Ta не має й малая!

Там знов гетьман Скоропадський
Жде майдань на скору смерть,
Бо крутиться по Европі —
Усе тільки: круть та верть!

Вишиваний, що влюбився
В українські сорочки,
Хто зна' може все збирас
По вулиці кізячки?...

Так то "слава" України
Розбрилась по смітниках....
Потерпіли патріоти
Безвихідний крах!

А ось нині й Петрушевич
Ше гіркує свою судьбу:
Проклинає Деникіна
І свою із ним дружбу.

Простріяв усі набої
Політичної брехні
I нарешті опинився
У багні — на самія дні!

I в органі своїм власнім,
В "Українськім Прапорі",
Петрушевича міністри
Постунають, як тхорі:

Te, що лайкою стрічали
I побили оплювати, —
Мусить, бачите, сьогодня
Все язиками лизати.

Навіть іхня поплетуха
Джерзієтська "Свобода"
Іх тепер на стричок тягне...
От, як бачите, біда!

Немале скойлось лихо
Патріотам на печі:
Погубилися, пропали
Іхні панській клічі!

Таран.

За п'ять років революції російський емігрантський прихвosteny буржуазії багато дечого спробував і врешті почав “лівіти”.

Відповідь на меморандум англійського Його Величества Уряду...

(Малий фейлетон.)

Давайте, спробую.

Але заразні відмовляюсь від усяких пропозицій з боку Наркомінда взяти посаду чи там посла, чи там повноважного представника.. Не хочу. Не хочу й квит.

Моя відповідь.

Перед усім дозвольте користаючи з нагоди, (щоб довести, що ми так саме не сандаліємо сякаємо) висловити вам, Його Величества уряду, мое найщиріше до вас почуття відданості й симпатії...

Це на всяк випадок!

У своєму меморандумі Уряд його Величества та пише до нашого уряду, що наш уряд та написав Урядові його Величества, що уряд його Величества написав нашому урядові про те, що Уряд його Величества протестує проти нашого уряду, що ніби наш уряд скривдив Уряд Величества, що наш уряд не забрав увр уряду його Величества тих нот, що їх наш уряд написав до його Величества Уряду.

Уряд його Величества обстоює категорично, щоб наш уряд забрав ті ноти в уряду його Величества “недвусмисленно”. Ноти ті писав

наш уряд до Уряду його Величества у відповідь на ноти уряду його Величества до нашого уряду про засудженіх ксьондзів Цепляка й Будкевича.

-- Так, значить, забрати?

- Добре! Коли уряд його Величества забере в нашого уряду всіх попів, наш уряд забере в уряду його Величества всі ноти попів.

Далі, Уряд його Величества вимагає від нашого уряду з приводу затримки біля Мурману нашим урядом рибальських тралерів уряду його Величества...

На це наш уряд відповідає урядові його Величества, що наш уряд з охотою випустить тралери уряду його Величества, коли уряд його Величества випустить у себе всіх злодіїв, навіть тих, що крадуть не на морі, а на суходолі. Бо наш уряд має за честь повідомити уряд його Величества, що вкрасті на морі все одно, що вкрасті на суходолі, з тою тілько ріжницю, що на морі тіжче “сухим з води вийти”, бо води там чимало.

Далі Уряд його Величества закінчує занесену урядові, що наш

замахується на престиж Уряду його Величества в Індії, Афганістані, Белуджистані, Тегерані, в Абдул-Гаміді, на Мадагаскарі, на Філіппінських островах, на Марсі, на Венері і на інших усіляких мисах “Доброї Надії”...

Уряд його Величества протестує проти посилки нашим урядом агентів у всі частини світу білого підривати престиж Уряду його Величества...

Констатуючи з великим задоволенням, що уряд його Величества ніколи в своїм житті не посылав ні Врінгеля ні Денікіна, ні Колчака, ні Дутова, ні Балаховича підривати “престіж” нашого уряду, наш уряд, щиро шануючи престіж уряду його Величества повинен признастися, що в Індії йому коли-бі він навіть і хотів, ій-бо, робити нічого. Там місцеве населення до уряду його Величества ставиться з відповідною урядові його Величества пошаною.

Дозвольте наприкінці як і спочатку запевнити Уряд його Величества в своїй як найцирішій повазі, пошані і т. і.

Остання Вишня.

“Вісти” В.У.Ц.В.К.

з недавно минулого.

(Правдиве.)

Як в 1918 році заняв Петлюра Київ, то його вірний слуга Коновалець видав строгий наказ позмінити всі вивіски на українські. Купці — які не знали укр. мови, писали, як вміли. І ось по тижневі насильно “українізований” Київ виглядав так:

Голяр:

Стрижки, бришки і завишки.

Пралян:

Хемічна пралня, ріжна фарбярня і ріжне чистіння.

Крамниця з яриною:

Капустярня, яблукарня та інші зеленила.

Звичайна крамниця:

Тут продають папіроси, тютюн і всякі інші мінеральні води.

Модистка (на Прорізній вулиці була таблиця, на якій вказувала намальована рука на двері, а під нею напис):

Вхід в модістку.

Склад фортеч'янів:

Тут настроюють грачки в кождий час дня і ночі.

Адвокат (по російські: присяжний повірений):

Клятвений брехунець.

Фотограф:

Мордописець.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT

URBANA-CHAMPAIGN

Ю. К.

БАМБІС

РОДИННІ БІОГРАФІЇ

НЕНАЖЕРЛИВСЬКИХ

ВУЙКО ТИМКО.

Послідний в альбумі. Воно, справді, не послідній, але про решту встидно й згадувати.

Вуйко Тимко відріжнявся від прочної фамілії тим, що називався інакше. Хоч він був не дуже-то близький свояк, але мав довгий ніс і то його приближувало о деякілька цалів. З родиною мало сходився, бо поки умучив при роботі до безтіям двох наймитів, а відтак з'їв миску капусти з фасолею, то вже й не видко було куди йти.

Одного разу пішов вночі до брата Калістрата позичити чогонебудь, що можна було не віддати, і на толоці зашпортався на чомусь та вломив ніс. Думав, що на кретині, але оглянувшись і побачив, що був його власний кінь. Йому не могло з дива зійти, чому його коні такі невидні після того як він годував їх що три роки наперстком вівса для кождого.

Коли прийшов до брата, то замість до хати, зайшов до комори і там вступив в капкаї на щурі, але не кричав, бо знов, що Калістрат був дужчий від нього.

Тимка знато ціле село ще з часів його парубоцтва. Казали, що як на село хтось заніс раз новий танець, то Тимко і інші богачі за-

гуляли до п'явок усі дівчата і молодиці. Того року піп заробив на похоронах стільки що аж за граніцю вийхав.

Зате Тимко мав добру пам'ятку по своєму парубоцтві. Річ була дуже звичайна. Богацькі сини були звичайно, буйні та свинуваті, і таким був й Тимко. Бувало на веселю біднісно не дадуть й коліном кивнути. Але коли бідакам того було вже загодато, одного вечера вішкварив хтось Тимка по голові зломаною сапою. Відтоді у нього остансь на голові кратер, який власне був тою пам'яткою.

У путного чоловіка діло було-б вийшло погано, бо бувби утратив мозок. Але так як в Тимка такої дурніці як мозок ніколи не було, то нічого він не втратив.

Лише одній йому було не доброе, що мусів дуже часто сміятися. Бувало нераз в церкві Тимко щойно починає дрімати, аж ти зволося "щось" зсується йому в той кратер на голові тай починає там шолопати, і Тимко мусить реготатися, так скобоче. Люди радили йому поставити пліт наоколо тої діри на голові, але Тимко казав, що палів не мож туди забити.

І така, бачите, була фамілія Ненажерливських. Якби так хотів усю ту фамілію тут списати, то читачі назвали б мене марнотравником, за нищення паперу.

Воно і не треба усього писати, бо кождий з читачів знає про одну або й більше таких фамілій, то можуть і самі пригадати.

(Кінець.)

МЕШКАЄ В ЦЕРКВІ.

Часопис "Українське Життя", що виходить в Луцьку, на Волині, пояснює про попа села Жидичина — Евгена Ганджуловича — слідуєше:

"Не ладиться йому з громадянами так, що й хати на мешкання ніхто не дає. Пожив трохи у одного поляка, посварився і цю квартиру стратив. З діяконом жити не можна, бо це було б гірше як між пском та котом; дарма, що хата окрема тільки через сіни. І тут св. Ганджулович прийшов до переконання що треба внести в справи церкви зміну, якої вимагає життя. Немає де мешкати священикові; а церква на що? Бог багато місця не займає та й сваритися не буде. І ось вже з весни св. Ганджулович перенісся на мешкання до церкви.

Мешкає в ризниці, до якої доступ тільки через віттар і церкву, католілю триптих з ефесом.

ОБА ОДНАКОВІ.

Зустрінся в Галичині два старі приятелі: Один з них недавно повернув з Америки, другий весь час сидів в Галичині. І от тепер стоять в потязі біля вікна і оглядають скучний галицький краєвид. А польський потяг лізе, як черепаха.

Зіткнув приятель-галичанин.

— Ех, Юрку, Юрку — каже до товариша. Нема-то, як було давно. Бувало сяду в Коломні на поспішний потяг і за пів години у Львові.

— Та не може бути! За пів години? — дивується американець.

— За пів години! Та ти знаєш, як він летів? От, я раз вирізав довгий прут і як виставив через вікно потягу, то по телеграфних стовпах, як по паркані, тільки — дір-р-р-р-р-р-р-р...

— Ет, що то у вас. Там в Америці інакше — почав холоднокровно американець. Там брат бачив я раз таку штуку. Стойте потяг на стації і вже має рушати, аж одни пасажир прилізнився і біжить швидче до дверей. Але начальник стації схватив його за полу, і непускає. Та пасажир був здоровий хлопівсько, скочив на східці, як вже потяг був в русі і замахнувся рукою на начальника, щоб тарахнути його в лиці, але — тарахнув начальника аж на другій стації.. Ти розумієш? От, як в Америці йдуть потяги...

— Ну, як так, то там таки швидче — призвав серйозно галичанин і скоса глипнув на американця. Та американець був поважний і легко важко попускав дим з короткою тульки.

Ю. Каламар.

З ГОРЯЧКИ.

— Чули?

— Що?

— Гардінг іде в Аляску...

— А його що жене в такий зимний край?

— Горячка.

— А правда, правда! Пізнати, що в нього горячка. Інакше він не говориви політичним вязнім про таку "аметство", за яку взяли мали-б зрешісі своїх поглядів. Іншими словами сказати: він хотів-би аби люде нічого не думали!

Так-так.

НЕМОЖЛИВЕ.

— На 25-го моє весілля.

— Що? Як? Будеш ти тоді мати

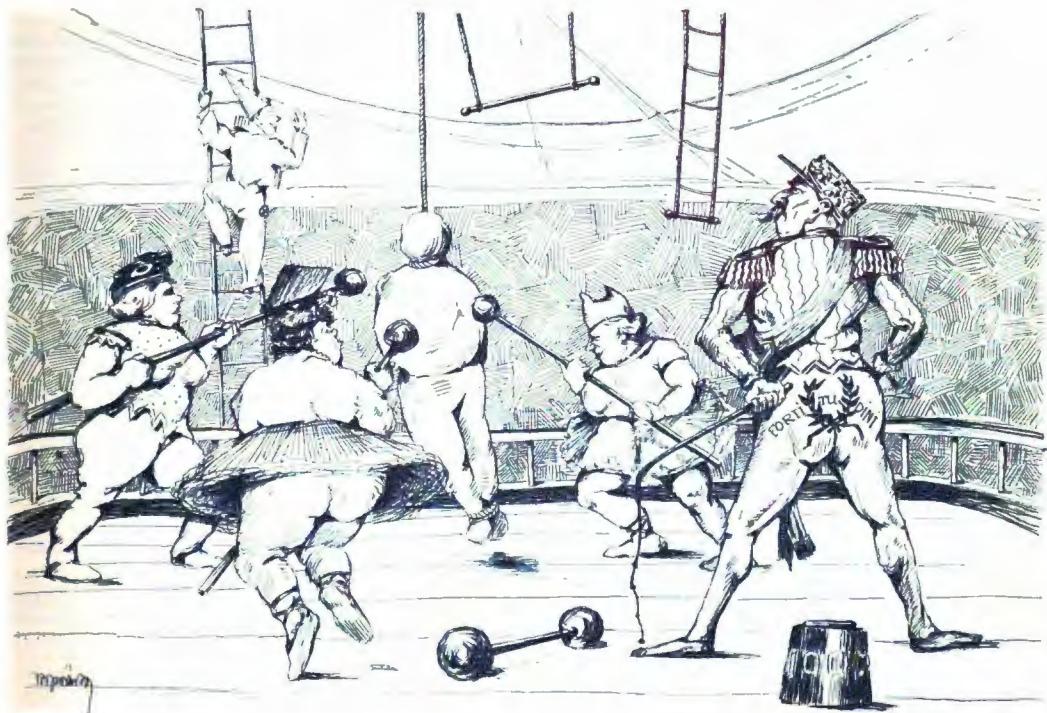
Оригінал

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

I. D.

Із циклю маршала Фоша.

(З нагоди майових відвідин.)

Фош (до Румунії, Польщі й Чехословаччини): Вправляйтесь, вправляйтесь добре, мої діти, — незадовго випушу Вас вже на арену!

ПРО СМЕРТЬ.

П.: — Премудрий Соломон запакував був смерть у фляшку і старі люди не могли вмирати, так отже мусили один другого довбнями добивати і так умирали.

Р.: — Як-же вони могли вмирати від довбні коли смерть була зачута в фляшці?!

С. Шимко.

СЕРЕД ПАТРІОТИВ.

(Річ діється перед початком представлення.)

Режісер: (до завідуючого) Алех-ж пане професор, для сімох людей ми не можемо грати. Треба оголо-

сити, що представлення не буде і віддати гроши...

Професор: Гроші не віддам.

Режісер: Але ми не можемо грати для 7-ох людей.

Професор: Грати не будемо, але я грошей не віддам, бо цих сімох прийшли на безплатні білети. Це персонал нашої редакції і — народного дому.

Ю. К.

ПРО ПЕКЛО.

Попи страшать білых людей пеклом, де ніби то — після іх мови — є чорні боги, або — як вони їх називають — чорти. Та білі люди не мають чого боятися такого пекла. Таке пекло — можна сказати —

для чорних, бо ж тій чорні боги це їхні боги — на їхній подобу створені, а білі люди мають своїх богів — білих. Тому попи лучше нехай перестануть брехати, бо люде далі не повірять їм та їхній брехні.

Ю. Ф.

В ЛІКАРЯ.

— Я не знаю що мені є. я тепер зістав страшенно нервовий, голова болить і цілими ночами не можу спати...

ЛІКАР: — Одинокий ратунок на це: ви мусите женитися!

— Так! Але я уже жонатий...

ЛІКАР: — То подайте до суду о розвід!

І. Д.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

БАЙКИ НА ВИВОРІТ.

Як робити самогонку.

Тому, що поспідними часами між укр. кольонією в Америці дається зауважити брак досвідчених самотонників спеціальній кореспондент "Молота" об'їхав цілу земську кулю, з наміром дістати й опублікувати найлучшу рецепту для роблення самогону.

Після довгих і трудних подорожей та глибоких студій і хемічних аналізів, кореспондентові удалось врешті попасті на властиву рецептуту, яку понизше подаємо до відома американським укр. патріотичним одиницям і товариствам, брачтвам, сестрицтвам і вельми запиваючимся попам з усіх мракобісних таборів.

Рецепта.

Візьміть мірку жита і намочіть в тій воді, що в ній милося начиння минувшої неділі. Поставте щоб кисло тиждень, лиш уважайте аби

міш туди не залізла. Відтак роздягніться до нага і опівночі винесіть той кисль на перехресну дорогу, та закопайте акуратно так глибоко як Петлюра закопав свою "народну республіку". На другу ніч принесіть назад до хати і влейте ще трохи помий. Відтак посоліть та поперчіть приговорюючи пророцтва св. Михальди (до набуття в ред. "Свободи" і "Укр. Голосу"). Якщо хочете аби воно вийшло моцне — вкиньте туди зо дві пари старих черевиків таких, що під перейшов вже через шкіру і засинівся на верх. Тоді відставте знов на тиждень аби кисло.

Під час коли воно кисне, ви рішіть як за сильно ви хочете аби воно копало — чи так як віл, чи як кінь, чи як осел або мул. Хемічний аналіз доказав, що осялече найлучше. Если, отже, хочете осялече, то вишукайте осла і настружіть жменю копита з лівої задньої ноги, та зкиньте в кислоту. (В Джерзи Сіті можна розстарати копито з расового осла).

Коли скінчився вже другий тиждень, візьміть ту кислоту і поставте на сильний вогонь. Коли почне кипіти, сядьте на посудину замість покришки (покришку може висадити в гору, то щока). Сидіть так на посудині, не рухаючись, і числіть акуратно стільки, скільки разів більшовики падали в "Свободі".

Опісля відставте усьо на бік і вихолодіть. Поки воно холодиться, вибийте чотири щиби з вікон і молотком потовчіть їх на муку. Відтак всипте до "штофу". Це на те аби "різalo" як пити.

Коли вже холодне, перешідіть через подолок старої спідниці, налийте в фляшки і закоркуйте (але діти віднесіть до сусідів).

Відтак за тиждень викопайте гріб, станьте над ним і пийте тую самогонку.

Бамбіс.

ЯК ЦЕ ТАК?

— Здорові були, куме!

— А, здорові!... Шо нового чувати?

— Та нового нічо, а дивне то е...

— Ну, що?

— А ось що! Філадельфійська "Америка" — тая, рахувати, католицька газета — чуда стройть.

— Хе-хе! Ну?

— Пише вам новинку про бувшого прем'єра Болгарії Стамбулівського таке диво: "Стамбулівський змардованій. Втік із руk жовнірів, які його зловили і вбили".

— Ну-бо, це справді було-би чудо! Жовніри зловили його і вбили, а він опісля втік. Або ясніше сказати: втік від жовнірів, які його вбили!...

— Що за льогіка в того редактора! Не знати, чи це його така здібність з уродження, чи набув такої льогіки в парохіальній школі?

— Не знати!

Хе-хе.

ПІШКИ.

Б'є Мошко коня під горбом, а кінь ані руш вперед. Тоді розлюченій Мошко кричить до коня:

— Як не поїдеш, то зараз ви пряжу з воза і підеш пішки.

Ю. К.

ХАРКО і МАРКО.

Х. Ви. Марку, мабудь читали, що др-агон Назарук написав про "наш народ" в Канаді?

М. Трішки читав, а решту згадався.

Х. Назарук писав, що "наш народ" паскудний.

М. Такі незаслужені компліменти повиннося жувати а не ликати.

Х. Хиба-ж як?

М. От ви повторяєте за Назаруком і навіть не загікнеться помимо того, що знаєте, що воно брехня.

Х. Воно права Назарук доказів не дав ніяких.

М. Противно. Він тим як найкраще доказав що він здоровенно бреше не й лаєс.

Х. Га?

М. Ісля-б "наш народ" в Канаді не був "паскудний" і завіз Назарукові зо два сорок-тонові вагони долярів, то він не такої написавши. А так, то звісно, паскудний, бо не богато долярів дає.

Х. "Наш народ" в Канаді повинен би сказати Назарукові, що у них уся родина дома, та що "наш народ" бажавби аби і Назарукова була вся дома.

М. Ну, а если він не послухавби?

Х. Тоді сказати йому, що в Канаді усі посади кишенкових інспекторів вже заняті.

М. Або сказати йому арабську приповідку, що такий гість як Назарук, і риба, по трьох днях воняєтъ.

Х. Шкода язика. Свиня завсідли гризе те корито з котрого вона єсть.

М. Я не можу розуміти, як можна називати когось паскудним а його долари гарними?

Х. Це дипломатична тайна.

М. Справді. I если воно тайна,

то її можна буком вигнати на верх.

Х. Ви думаете -- коли аргументів не стане?

М. Я нічого подібного не думаю. Аргументувати можна лише з людиною, а не з галицким др-агоном.

Х. Все-ж таки я не знаю чи можна судити глибину криниці по дов-

жині ручки від її помпи.

М. Ні. Але дурня судять по його словах.

Х. Пресцій Назарук діставав інформації від одного попа з Мондер.

М. І що-ж з того?

Х. Той піп знає людські душі на лиці і навиворіт то може й справді?

М. Єсли ті душі, що їх піп знає, паскудні, то чому він їх не "відпаскудує"? Це-ж його робота.

Х. А й справді! Тоді знов ті душі не були вже паскудні і піп стравивби своє заняття, бо не мавби що більше відпаскудувати.

М. Виходить, що собака не тут закопана.

Х. I мені так здається. Ану, погляньмо за пліт.

М. Нюхайте -- воняє?

Х. Еге! Аж нудить.

М. Значить, тут вона закопана.

Х. Тепер вже знаю!

М. Шо знаєте?

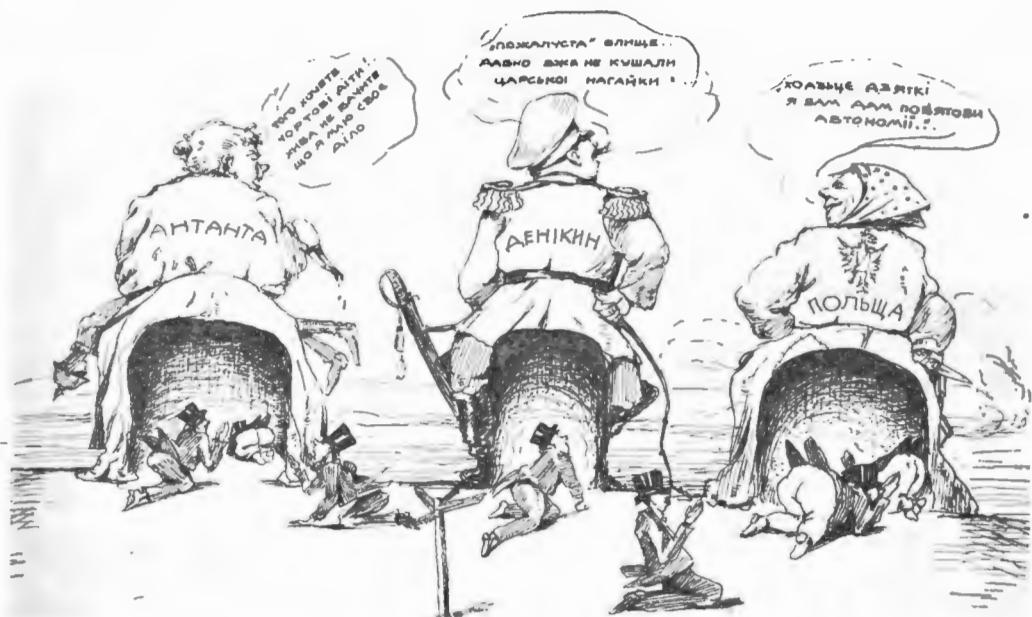
Х. Що Назарук і вся його братія сами є паскудні, а не хто інший.

М. Так, то я розумію.

Панько Люшня.

Орієнтація наших патріотів.

(З недавнього минулого.)

Пісня галицьких секретарів.

(В 1918—1919 р. галицькі міністри З. У. Н. Р. звалися секретарями. Понища пісня була дуже популярною поміж стрілецтвом, і оспівувала утечу секретарів-міністрів з Галичини за Збруч в травні 1919 р. Співається на мельодію: "Волго, Волго, мати родиня"...)

*З Станиславова у Бучач,
А з Бучача над Дністер,
Їдуть, їдуть секретарі,
З страху кожний майже вмер.*

*Шлють Витвицького на мостик,
Пишуть довгі листи:
"Пуфтім доміж румунешти,
За границю нас пусті".**)

*Понад беріг ходить румун,
Поглядає на Дністер,
І сміється з секретарів,
Що дорогу їм запер.*

*Секретарі у сальонці,
Раду радять всі нара,
"Гей панове, утікати!
Це для нас останній час..."*

*Петрушевич крутить вуса:
Утікати тра й мені,
Як не вблють мене поляки,
То повісили-б свої.*

*Старий Мирон^{**)} знову каже,
Швидче треба утічи,
Ой бо мої кондукторі
Нас готові розсічі.*

*Таки швидче утікаймо
Через Збруч у Кам'янець,
Там є наша директорія,
Там є наш товаріш Швец...."*

Подав Юрко Каламар.

*.) В той час Румунія окупували. Покуття аж по Дністер і загородили дорогу з Станиславова за Збруч.

**) Мирон — секретар залізниці.

МІЖ РОСІЙСЬКОЮ АРИСТОКРАТИЄЮ.

Великий князь Кабанов: Синоша, если хто запукає і спитає за мною, то скажи, що мене нема дома.

Синок: Харашо папа, я скажу, що ти в купелях.

Digitized by Google

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ ДЛЯ ЧОЛОВІКА.

1) Ти є сам бог і творитель всього що потрібно для життя і нема інших богів, ні в небі ні на землі скрім тебе.

2) Не сотвори собі ідола, болвана і тому подібного, бо то є вся дурниця.

3) Не призовай божого імені, бо то всюд надармо.

4) Памятай семий день неділю і святкуй її, а не йди в церкву бити головою об дилля, як молотом по ковадлі.

5) Шануй родичів, а коли ти постаріш, то й тебе будуть шанувати твої діти.

6) Не убий того, хто не замахується на твоє життя.

7) Не кажи: люблю, коли ти його зовсім не любиш.

8) Не кради нічого ніколи, тільки стараєш разом з усіми робітниками завести такий лад, де було-б усь спільне.

9) Не будь свідком на друга своєого, коли його капіталісти зловляють і судять буцім то за "зраду державі".

10) Не пожелай курної хати, бо ти є чоловік 20-го віку, і не пожелай бути рабом, бо то ганьба для людства взагалі, і не пожелай коня, мула, або осла, бо то є нездале, а стараєш будувати трактори, автомобілі і европляни. Амінь.

С. Шимко.

ЩО КОМУ ІСТИ?

Попови — істи флячки, щоб будло масне та мягке, гнучке "казання".

Патріотови — істи дріглі і кислу капусту, щоби було йому зимно і кисло через ціле життя.

Дякови — істи кашу, щоб голос був вигинястий і протяглий.

Редакторови "Свободи" — істи сушені гули, щоб ліпше брехав.

Складачови — істи сухарі і рибу, щоб можна було на якім будь кріслі всидіти коло лайнотайпу.

Анархістови — істи товчене школо з маленькими цьчиками до того ще тертої цегли.

Більшовикови — істи медівники і солодкі цукорки, щоби було солодко в житті.

Агентови — істи фасолю экислу, щоби мав багато "енергії" для бігання від хати до хати.

Правдолюб.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Нездоровий удався.

“Щораз частіше даються зауважити поважні спори в нутрі фашістської організації”.

(3 газет).

Капіталізм-батько: Ну, і чого він реве? На зуби, чи на запір, чи корчі?...

Реакція-мати: Може голку з'їв, або що??

ЦЕ НІЧОГО...

- Вмієте поринати?
- Вмію.
- Як довго можете сидіти під водою?
- П'ять мінút.
- Це нічого. Я мав товариша, що як пірнув, то аж за три дні виплив...

Ю. Каламар.

Digitized by Google

ТАМ ДЕ МАЛО БУТИ.

Мати: — Що, Іван тебе поцілував в лицо раз? А сказала ти йому, що так не має бути і віддячилася ти йому?

Дочка: — Так, мамко! Я йому показала, що то не гарно і подала губки. А за те що він мене поцілував - я його поцілувала два рази!

I. D.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

З СУДОВОЇ РОЗПРАВИ.

Суддя (до оскарженого): — Кілько маєте літ?

Оскаржений: — Кілько мені літ? Чекайте, зараз... 22 роки парубчик, 6 літ бувім жонатий 7 літ не живім з жінкою, 9 літ вдівцем був, а 4 роки сидівім... А тепер порахуйте!

I. D.

ХВЕДІР ШПИЧКА ПИШЕ...

Галов, галов, тай гариду, вважеети!

Гостатного разу, вважеети, я написав вам, дорогі лянцмани як то я іздив за "Червонов Зорев" для мого, рахувати сусіда, тай ек старай иибесний сторож, Петро, шлурнув в мене, рахувати, мітлом.

Інц, вважеети, продавим ту мітлу адміністраторови "Молот" за кводра. Али того було, вважеети, за мало збитка для Петра, і я, вважеети, взяв, тай накупивим цалий рахувати оберемок "Молота", тай взявим з собов. Я так думав жи по дорозі на Марс мені, вважеети, вдастся перекрасті до неба і я хотів там в небі пороздавати tot "Молот" світом Петрови на злість.

Отуж, рахувати, так воно і сталося.

Ек я вважеети, іхавим назад на Марс на Юпітері, то коло райської брами я склавши за "Молот", аби мене, рахувати, Петро ни заглянув. А ек моя, рахувати, планета обійшла вже браму тай сунула попри самий, рахувати, иибесний пліт, я, вважеети, "Молот" на плечі тай вчіпивши рукав за хмару тай перескочивши через пліт до неба, рахувати.

Ту, вважеети, волочилиси розмаїті світі тай ангели, али я ни дурний. Взев я, вважеети, тай скинувши штани і камізельку, аби рахувати, ни відбивало чорним кольовором, бо в небі всьо, рахувати біле.

Али надійшли ікіс блаженні душі. Я зараз пізнав жи то ікіс наші, рахувати, бо мали дужи велики ноги. Взев я, вважеети, тай став наперед них, рахувати, тай кау "дзень добрий"! А іден з них кae, "на віки слава!"

Тай ми поволи зговорилиси. А то вважеети, були наші таки краєві богачі-газди, жи то все ставили лямпи з смирдечим маслом в церкві, тай за що раз давали на парастас. Вони, рахувати, зато і до неба дисталиси, — бо богачі все так, — вони все свій до свого.

Али ек я ім пригленувши, то аж ми, вважеети, жель зібрали. Вважеети, колись воїни були газди, рахуваги в мальованих портнянцях, польських чоботах тай в новім кожусі і бараковій шепці, рахувати а тут воїни в довгих лъолях, долом общолопані — чисто як ікі бенікарти, а не газди. Тай, вважеети, ни привикили воїни до того мундуру, рахувати. Ще бабам то еко-тако, бо воїни ще на землі привикили до спідниць, а от хлопи ек посідають ту в небі на хмарі, рахувати, в тих лъолях, тай, вібачте, геть цалу душу видно. Або ек ікого пішле архангел Гаврило пасти небесні кози, тай той бідачиско що пуститься за козами тай бебех! Вважеети запутаєши.

Али поки я, вважеети, оглядав тих газдів, воїни, вважеети, воглідали міне, тай іден кае:

"А ви звідки рахувати, чоловіче тай колисте померли? Тай, ек вижжу, то ви ще мундуру ни зафасували, бо ще в гатках ходите!"

Али я витлумачив, рахувати, жи ек я прийшов до иибесного офісу за лъолею, то самий Головний вуредник рахувати, спав пений на столі тай ни було ми кому вважеети, дати картку на лъолю. Тай я так вже мусів, рахувати без ньої аж доки там ни противерезетися.

Інц ми собі базю-базю. али іден газда сігнув мені за плечі тай тегнє звідти "Молот", рахувати. Взев, вважеети, тай читає. А решта і собі по "Молот". Розібрали, а я, вважеети кау:

"Ви ту кау, рахувати май давно замешкали, то знаете вже декого; возміт, кау, решту Молота, тай пороздавайте кому тра, та наїси хрістини розвеселет, рахувати".

Взели, вважеети, ті газди решту "Молота", тай порозлазилиси помежі стадо, рахувати, а я собі взев тай розгледаючи, рахувати.

Али нараз чую, а ту хтось біжит аж, рахувати, хмарі гудє. Дивимо-си, а то ікіс архангел гонит ікого-то присадкуватого угодника, жи тікав з цілім нашийником ковбасі під пахов. Дес він, вважеети, то свинув. Али тот, рахувати, архангел ек біг попри мене тай загленув мене, вважеети. Подививши раз тай інший, тай до мене: "А ти, ке хто?"

А я, вважеети, кау, жи я набожна душа, ніби хочу вібрехатися. А він, аби му, вважеети, крила воблетіли, злапав мене, ралувати за обшивку тай кліч світого Петра. Ну, а Петро до того май-май. Прибіг, тай ек ни впередже мене ключом від райської брами, аж ні бебихи перекицнулиси. Али я довго ні чикав, лиши відщукавши штани тай камізельку тай давав через пліт. Петро, вважеети, за мнов тай запутавши ногами в свою лъолю, тай ек ни гопні собов до хмарі, аж на землю доші пішов.

Інц най ім хрін. Тримайтися цупко.

Ваш рахувати

Хведір Шпичка.

Віват "Рипіндя"!

(Присвята "свекруси Рипінді" — цебто редакції "Українського Нойсу" у Вінниці. На путу "Коломийки".)

Ой їхала з Зарваниці
Рипіндя небога,
Загналася у багно —
Стала як безрога.

Обліпилась Рипіндя
Брехнею навколо,
А "міністри" її лижуть,
Тішаться, що гола.

Ой їхала Рипіндя
Чорними ослями
І повиснула на люшні
До гори ногами.

А Назарук, мов без рук,
З жалю умліває,
А Боберський за той час
Образки здіймає.

Як почули патріоти —
Гірко заридали,
Що всі брехні з Рипіндою
На люшні пропали.

Консистори в Вегревіл
Навколішках лазять
Чолом товчуть об підлогу
Аж очи вилазять:

"Верин Боже Рипіндю,
Скажем, що воскресла;
Все гавкалла, скавуліла,
Новини нам несла:

Про "державну" на колесах —
Про нашу "державу";
За доляри все співали:
"М-я-у! М-я-у! М-я-у!"...

Зять.

"ЖИВА ЦЕРКВА" НА УКРАЇНІ, АЛЕ В ТІЙ ЦЕРКВІ МЕРТВА ТИШИНА.

ДАЛЕКО.

Одного разу один старик, член "Салвейшен Армії", сказав до малюків хлопців;

— Хто з вас бажає піти до неба, хай піднімі руку в гору!

Всі підняли руки тільки один ні. Старик від "Салвейшен Армії" питав:

— А ти що? Не бажаеш піти там, де твої товариши?

— Ні, — відповідає хлопчина. — Я бавився з ними в "болі" і один ударив мене тією палкою по коліні так, що мене дуже нога болить і я не можу зайти так далеко до вашого неба.

П. Т.

ВЖЕ-Б НЕ БУЛО ЛІПШЕ.

Жінка (до свого тяжко-хорого чоловіка): — Не сумуй, не журися,

на другім ліштім світі ми ще побачимося.

Чоловік: — Як-би то був ліпший світ, то вірю що ми-б не побачились!

І. Д.

СТРАТИЛА ВАРТІСТЬ.

Професор: — Скажть мені Джансон, який твір в Злучених Державах стратив вартість?

Студент: — Конституція Злучених Держав, пане професоре.

Дядько Микола.

ЧОМУ ЦУКОР ДОРОГИЙ?

А.: — Питаєте мене чому подорожів цукор? А хиба не знаєте, що з цукру самогонку роблять? Ну, а капіталісти знають, що є добра нагадка заробити, тай підняли ціну,

бо попит на цукор великий.
Б.: Он воно як!

С. А-н.

ДОБРА РАДА.

Іван Процесович прийшов до адвоката за порадою.

— Мій сусід завязав хвіст мому коневи — каже Іван адвокатови.

— Шо маю зробити?

— Розвяжіть коневи хвіст, а мені дайте 10 доларів за пораду — відповів спокійно адвокат.

Ю. К.

З ШПИТАЛЮ.

— Ну, як там? Витримав він ту кірзу?

— Так, він уже і похованний!

І. Д.

ТРИШКИ ПОЕЗІЇ, А РЕШТА ПРАВДА.

ЦИГАН НА МОГИЛІ.

Прийшов циган на могилу,
Ноги взяв під спину
І моливсь за душу батька
Цілу годину.

Дальше став він нарікати
(Нічого й робити)
Чому батько не вчив його
як у світі жити...

Аж тут нараз на могилі
Землиця піднялась...
А в цигана, мов душа
З привязі урвалася.

Він зірвався тай у ноги!
Та це не дивниця:
На могилі рила землю
Невинна кертиця.

М. Теплицький.

ЧИ ТО НЕ ДИВО?

Дивні, бач, тепер часи
Тай дивній люде...
А коли то вже зміниться?
Коли лучше буде?

Много людей нині робить
Беззвартьну роботу;
Спричиняють світу шкоду,
А собі клопоту.

От, наприклад, палять каву —
Щоби почоріла,
Потім лляють молоко —
Щоби побіліла.

Потім дають цикорій —
Щоб трохи згіркнула
А потім знов дають цукру —
Щоб солодка була.

Варять її на печі —
"Хай горяча буде",
А потому знова дують —
Щоб не пекла губи.

Кладуть подушку під лоба —
Щоби мягко було,
Потім руку підкладають —
Щоб в лиці тиснуло.

Йдуть до коршми, дають гроши
Купують горівку,
А як вплюють, то кривляться
І спльовують гірко.

Ставлять всесильні твердині —
Потім видумують

Найсильніші средства в світі
І їх бомбардують.

Покохає дівча хлопця
А хлопець дівчину
І женяться, бо любляться, —
Люблять до загину!

А опісля всю зміняєсь,
Настають проклони,
Одно другому диктує
Свій "лад" і "закони".

Починається пекло в хаті,
День і ніч сваряться.
А опісля йдуть до суду.
Платять — розводяться.

Та чи мало ще такого
На світі вержеться,
Шо чоловік сам зло робить —
З другого сміється?!

К. Біжик.

РОЗМОВА САМОГОНЩІКІВ.

Щось я, куме, скажу вам:
Один раз я був збіднів.
Тоді то я самогонки
Мав ще бочки пів.

Нині я вже доробивсь —
Цілу бочку вже купив
І плю. як мої діди, —
Вони не знали біди!

А ми внуки їх мудріші,
Самогонки п'ємо більше;
Діли вміли тільки пити.
А ми вміємо й зробити.

Робим її, так як чуєм,
Самогонку ту малуєм.
Бо хемії ми не знаєм —
Ні слуху ся опираєм.

"Прийми боже" треба знати
І на боже з того дати;
Як умрем — щоб нам звонили,
Бо-ж і діди так робили.

Т. Фортуніа.

НАД "МОЛОТОМ".

Сидять хлопці на лавчині,
"Молот" читають;
Шо лише слово, то речочуть,
Від сміху лягають.

Один каже: Ну, тай "Молот"!
Хай здоров буває:
Всюди лихо, а він людям
Тугу розбиває!

Другий каже: Не даром він
Пятирік виходить:
Значить люде його люблять.
Бо він гумор плодить.

А третій вже то нічого
Не казав, лиш гиков:
Насміявшись забагато
І тільки слинку ликов!...

Білийнинський.

БАТЬКО І СИН.

Каже батько до синка:
— "Слухай но Іване,
Не плач, бо від плачу стає
Личенко погане!"

Син поглянув на батька
Тай почав казати:
— "Але-ж і ви колись тату,
Мусіли плакати,

Бо шкарадне лице ваше
Свідком для нас нині...
Робили ви також прикрість
І своїй родині!"

К. Біжик.

ЧИТАЙТЕ "МОЛОТА"!

Хто з Вас іште "Молота" не має.
Нехай сейчас замовляє, —
Буде мати гарну втіху,
Повно реготу і сміху.

Його люблять усі люде —
Шей Вас веселити буде:
Розіб'є Вам всі турботи,
Додасть доброї охоти.

Замовляйте його завжди —
Молоді і старші газди;
Замовляйте дівки й хлопці,
"Молот" приайде до Вас в гості!

Правдолюб.

Нюарк, Н. Дж.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

РОЗМОВА ДВОХ КУМІВ. .

Трой, Н. І.

Кум Роман: Як би ви знали, куме Семене, що я мав з нашим святим о. парохом!

Кум Семен: А що таке, куме Романе?

Кум Роман: От вибачайте, куме, як то не прилично кажутъ, дав Бог мені дитину і я хотів занести до церкви освятити.

Кум Семен: I ви були в церкві, куме? А я грішнину не памятаю коли я був, — певно ще тоді я мого небіжчика тата хрестили...

Кум Роман: Входжу я в церкву, а на-
ші святі отець лізуть по драбинці в якусь
бочку та як зачнуть до людини кричати,
що іх люди не слухають і не шанують та
так говорять, як до простого чоловіка!...
Я собі думав, що наші святі отець криві;
що з ними треба так обходитися як з ка-
лікою, але дивлюся ідти по церкві за грі-
шами просто. Тоді я почав думати, як я маю
до них говорити, коли піду аби ми дитину
освятити. Але, знаете куме, в мене
голова не макітра; я скінчив одну гімна-
зію і ще три двійки, — я потрафлю я на-
шим святым парохом розмовити. Іду в
захристі і починаю гавкати: "Гав! Гав!
Гав!" А до мене святі наше отець:

— "Ти чого, Романо, гавкаєш? Та я
не собака!"

А я тоді почав:
Та я чум я святі отець казали аби до
вас не говорити, як до простого чоловіка.
Я бачу, що ви не кривите, отже думав
себі, що ви розумієте по собачому. Тому я
не хотів обйтися з вами, як з простим
чоловіком, тильки так як зі собакою.

Тоді святі отець притиснули мене до
себе і какути:

— "Ta ти сину, Романку, е наше оруж-
жя, я до таких, як ти, не говорю, тильки
до тих, що читають безбожні газети, як "Mo-
lot" таї "Щоденни Вісти".

І тоді, знаете куме, обіймилася ми і
пощіувались аж отець з жалю заплакали.
Але, знаете куме, чогось їм слози текли
тильки в одного ока, — певно що другим
оком ще гніваються на мене.

Різакова Опанча.

ПОДВИГИ НАЗАРУКОВОГО "ПРАЦІВНИКА".

Форт Вільям, Онт.

— "Хе-хе-хе! Аж в "Укр. Пропорі" у
Відні! Хе-хе-хе, в "Укр. Пропорі" мое імя
величили в Уайлд, Берліні, Парижі і ще
дениде про мене знають. Хе-хе-хе! Тильки
подумайте, за пять слів і Назарук зробив
мене великим чоловіком, тильки за пять
слів. І що ж скажати пять слів, таких
простих слів: "У Форт Вільям наши пропи-
вали річно від 150 до 170 тисяч доларів
альголю із тих пять слів, иу, чоловік,
про котрого знають всі!"

Та вихвалився Назаруковий "працівник"
Брілінський перед кількома зачадженими
патріотами, сидячи разом коло одного стола
і потягаючи сивуху — таки свого виро-
бу.

— "Ну, я таки знати що

"працівник" далі, та поглядав на батгину,
чи богато в ній. Аж в "Укр. Пропорі"!
Це-ж радість моя. Ох, мало не скажусь з
радості! Ну, а що колись буде? Ми-ж
добре знаємо, що Назарук збирає сирий
матеріал для будучих істориків. Го-го-го,
так я також належу до сирого матеріалу.
Ну, і хто-ж може знати, що зробить з
мене будучі історики? Левно, що з вас
жаден не годен уроїти в своїй голові.

А це бачите тому, що в мене хитрість
не-аби-яка та ще до того метке перо. Прав-
да, чи не правда, пиши, бреші, лай, опль-
вай, змішай з болотом того хто тобі неми-
лій, а вийде побідоносно. От я так і ро-
блю. А ще одно в мене важне: що я на-
даюся до орієнтації. І чим вже я не був
у своїм житті? Був націоналістом, ради-
калом і навіть "комуністом", і ну, а тепер
греко-православним фашістом. Та ще до
того більшовики прозвали мене "Муссоліні".
Так, я інші і е, але українським "Мус-
соліні". Італійський Муссолін тероризує
італійських комуністів при помочі свого
війська, а я тероризую своїх більшовиків
в "Укр. Пропорі" пером... Хе-хе-хе, яка радість! Да-
те з радості я вас розцію!"

По розілівання патріотів "працівник"
попросив ще повної батгини, бо та була
випорожнена.

Хе-хе-хе! Шо за радість! Давайте му-
зыки, українського гопака, хай на радості
постоянно, ско-ре-ше!!! Один з патріотів
загікнувся (бо такий з роду) надув свої
губи і почав іншим наслідувати "бендіжо"
приграючи "працівникові": гом-пом-гом-
пом-пом-пом-м поммі і т. д.

"Працівник" склонився з місця, почав
ніби наслідувати гопака (але не умів) при-
співуючи:

Ух-ух-ух! У цім місті з мене зух!

Математику добре знаю,
За трошки угаяю,
Бочки з пивом обчислюю,
Скільки наші пропивають.

Ух-ух-ух! який з мене мудрій зух!

Сто сімдесят тисяч в рік сказав,
А Назарук те й записав.

До "Укр. Пропору" він подав,
Працівником мене назвав.

Ух-ух-ух! який з мене хитрій зух!

Хоч много сам я пропиваю,
По улицях лиш валаюсь.

За теж більшовиків лаю,

Пікаки налаю.

Ух-ух-ух! який з мене дурень зу-у-у-у-х!

А, годі. Знеміглі. Дух в мені заперло.
Ще сконяли на радощах... Досить! І пова-
лився на крісло. Патріоти почали перешеп-
туватися поміж собою. Один з них встав.
Хильник подумав, кинув свій погляд на
"працівника" і моргнув у сторону патрі-
отів, немов сказав їм: "Ось нагода довід-
атись про його тайну".

Потім підійшов легкий кроком до "пра-
цівника" нахлинувся до його уха і шепотом
спітав:

— "Пружинце, скажі будь ласка, що за
тайні з твоїми вусами?

Шо!!! — викрикнув ошоломлені "пра-
цівник". Вуси? Які вуси?

Патріот подався крок назад.

— Та твої вуси. Памятаєш? Коли ми
з'організували фашистський клуб, то зараз
більшовики прозвали тебе Муссоліні. І ми,
як члени фашизму, на тій підставі згодили-
лись, щоб ти оставав нашим Муссоліні та
запропонували тобі, щоби ти оголосив свої
вуси як пристало для Муссоліні, а ти від-
казався, бо твої вуси "мають велику тай-
ну" і ні за що в світі не оголосив їх.

— Ха-ха-ха! Мої вуси? — почав "пра-
цівник". Так, вони мають тайну, але ви
йолупи не догадуетесь, що за тайна. Ну,
та коли ми друзя по своїй недолі, та слу-
хайте, скажу, тільки напівлолосом.

І він глянув кругом.

— Розгляньте добре чи нема між ва-
ми якого зрадника, щоби не викрив мою
тайну, бо... Патріоти переглянулись між
собою і загомонили в один голос:

— Нема, нема, каки, не бійсь, ми свої,
належимо до свого Муссоліні, ти наш, а
ми — твої!

— Так добре! — І "працівник" трохи
задумався, а потім несамовито загарбав:
О-о-у-у!! Прокляти вуси! Ні не вуси, а про-
клята спідня губа, яка велика, сягає аж до
носі! О, проклята, проклята!! Оголю вуси
(тут "працівник" понизив голос) моло-ди-
ци-не-лю-блія, бігне не люблять, бо про-
клята спідня губа сягає до носа. А щоб її
чорт пірвав!!! Оголю вуси — не люблять,
а — вуси прікрують і... не оголю, ні за
що в світі. І не напрайте! Ха, ха, ха!

І потягнув рукою по вусах. Затягнув
свою улюблену нескінченню пісочинку, которую
ї і на вулиці співав: "У попа була собака,
він її любив, вона з'їла кусечь мяса, він
її убив"... і т. д.

Один з патріотів почав підтягати барі-
тоном, прічи похиливши голови слухали
ї зі слізами собі потакували:

— І ми належимо до тої нещасної со-
баки!...

Ілля.

ЧУДО З ВАСИЛІХОЮ.

Бостон, Масс.

Одного поганого дня я переходить че-
рез Леверет стріт, аж дивлюся стойти гур-
ток людей і всі дивляться в гору на шетні.
Я, побачивши стільки людей, став поспіша-
ти. Прийшов на глагале місце та дивлюся
по шетах, але нічого не можу бачити.

— Шо за мара? — думаю.

Аж тут мене хтось штовхнув у бік. Я
оглядаюся, а то май товариш. Він і питає
мене, чого я по шетах дивлюся. А я кажу:

— Люди дивляться і я дивлюся.

Мій товариш почав сміятися також:
— Люди дивляться як европля літає!

— Люди дивляться як европля та, що, що
як европля.

— Дивіться Василіхо як европля пин-
ше!

Original фрагмент почервоніла, мов попаре-
ні, та як пінче.

— А ти большевику! Ти негіднику! Ти не видиш, що то Бог пише?! Тыфу на тебе! Ahi! Ahi! і т. д.

А мій товариш як не "виверне кохуха":

— А, каже, біс бі тобі! Чи тобі вже повільазили, що то европлян?

Люди пообступили насокло, аж тут звідкись узвісся "ангел хоронітель" з палкою. Літи нарояли крику: "Поліс! Поліс!", а Василька, як почула, так спідницю в руки і вночі! А "вуйко" побачив тай пітє:

— Вацимери!

Літи перевели цілу справу на англійське, а "вуйко" скинув шапку, почухався в потилицю та всміх:

— Ну, подумав я, не чудо з Василькою?

В. П-н.

ПРОСВІТА.
Ошава, Онт.

Щоб повідомити всіх працюючих Канаді і Америки і заразом читачів "Молота" про деякі справи, хочу дещо написати про ошавську "Просвіту ім. Михайла Грушевського".

В цій місцевості живе споре число українців. Є тут між ними і членами вище згаданого товариства. Тій то членам заховували піст твердо через 49 дени, а як п'ятдесятій день наступив, то був Великдень. Цей Великдень зробив таку велику радість для них, що в неділю ранівно до схід сонця збіглися вони до кошарі, поблеяли, порикали тай порозбігались. Були там такі

барани, що розум мали: як вибігли із кошарі, то не заблукали. А де-котрі баранчики розум слабого тай не могли потрапити до мешкання свого: як вибігли із кошарі на конері стали, розглянулись у боки та дурними стали. Поміщав їх бородатий покладки з розумом. Один каже: сюди Грицю! Але Грицько Йому каже сюди, Страхопуд, бо як тепер зміміто, то певно заблудим! І сповиниць ті слова, які говорили, бо як пішли з того місця, так і заблудили.

Та недовго небораки по стрітках блукали: на ліворуч від кошарі до гавазу удалися. І що вони говорили то тес і сталося, бо якось їх ліха трасти всходи пакувала. Першу днину як блукали, то ще розум мали, бо де прийшли, то за столом "Воскресе!" кричали. Як жаступив понеділок, то не памятались: до схід сонця, як опірі, з водою ігналися. Як у дома уганали, набралися зlosti: Що будемо уливати якісні старі кошти?

Нішли вони собі в кутик пляни укладати як би вдалось чорнявою січовицьку віянти. Прийшли вони аж до неї на порозі стіни двері були ще замкнені, бо всі твердо спали.

Грицько каже:

— Страхопуд, що, будем будити?

А Страхопуд відвічав:

— А як будуть бити?...

Але Грицько наш великий, тай відвагу має, як січовик, у Ошаві всюди право має. Одчиняє смію двері, до хати вступає і потихо аж до ліжка її приступає та чорняву січовицьку водою зливав.

А чорнява січовицька дуже здивувалася, що так рано до схід сонця мокрою зісталі, і не думаючи довго ось так ім сказала:

— Бодайже ви січовики інчий розум мали, щоби ви вже на другий рік цего не діталі!

Але наші січовики на те не зважали, з того всього іще більше відваги набрали, бо як пішли дальш з водою, то вже не вертали. А я собі чоловіга чистий розум маю і з лисою головою цього не ділаю — що від себе я вам раджу січові камрати, що вже час би у голові нишний розум мати! К-нило.

СІЧОВИЦЬКЕ БАГНО.

Філадельфія, Па.

Тут у Філадельфії ще в змін січовики ухвалили на своїх зборах, щоби купити фарму за 9.000 доларів на "Фає Чейс", де мали бі відвутнися пікнік і щоби було де "буль" грatti через літо. Та дарма, бо як проголосили щоби панове несли гроші, то до цього часу зложили заледви 9 доларів. (А де ще 8.991?) І тепер мають іклоті, бо не мають де "буль" грatti, ани пікніків робити.

— "Гей! — кричить отуман Коцюк — бійтесь Бога, давайте гроші, бо без грошей ані кроку не можу поступити!"

А всіх, як закляв, ніхто не дасті ані центу.

Отуман Коцюк казав на своїм збіговиску в лютім:

— "Гей хлопці купуймо фарму, вона придась: як прийде літо, то мусимо всіх більшовиків вилапаті і поницити".

А до дівчат говорив:

— "Жадна дівчина не сміє — чи не має права — говорити з більшовиком, бо то зараза. Як побачиш його, то здалека вті-кай!"

Також ухвалено на тім збіговиску одноголосно, що жаден січовик не сміє пити "муншайн" під загрозою карі 5 доларів, а урядник подвійно. Але дарма! Бо деж січовик буде без "муншайн"! А ті, що самі роблять його, то мусять обовязково написати, який смак в ній. Ану прийдіть в неділю коло церкви на Френклін вуліці, там побачите, що кождий один панян. Або як є яке віче на галі, чи представлення, то малій курко все панян і показує своє герство, що й він "січовик".

Така то "січова" братія!

Г. Вишніваний.

ЕКСТРА, ЕКСТРА!

Бервік, Па.

Хто купить серце Пана Ісуса і Пані Марії той і не мусить Пану Богу молитись, бо у його хаті знаходиться ті серця, то йому Пан Біг допоможе у всім.

Таке тут, у Бервік, говорилося дня 12. квітня ц. р.

Приїхав сюди проводир від баранчої науки і почав першу свою рою, співаючи, мов той, що голову забуде у муншайні, а другі овечки ричали як хто уміє на Бервік. Він-же і казания молов.

По нім виступив т. Барто, котрій звідси відіїждає, той починає:

— Дурні браття і сестри! Я одержав серце з Німеччини Пана Ісуса і Пані Марії, котрі є дуже гарні. та продам іх по таній ціні. Маю двоєякі: у рамах і без рамци. Хто їх купить, то хоч не буде Пану Богу молитися то Пан і так за него не забуде. Абісьте знали — каже він дальше — коли ви є правдивим католиком, то повинно у вас в кождого бути тєс серце. Я від вас відіїждаю, а бувши у Неварку там тих образів прізвіс — абісьте собі серця купили. І ті, які не відіїхнуть з Неварку і другий з Джуменікі (школар) узяли ті серця та їх таємні двері та пхают і кри-

Дуже добра нагода

ДІСТАТИ ВЕЛИКУ КНИГУ,

яка обіймає приблизно 400 сторін друку великого формату (10X12) з гарними ілюстраціями і містить в собі повно гарних, веселих оповідань, віршів і т. п.

КНИГА ТАЯ КОШТУЄ ТІЛЬКИ \$2.50,
а є нею

РІЧНИК "МОЛОТА" ЗА 1922 РІК.

Товариші! Не оминіть доброї нагоди набути дешово таку велику і цінну книгу. Замовіть скоро, бо може бути за пізно, так як наклад річника невеликий. Річник цей є найгарнішим з усіх річників виданих "Молотом". Добрій папір, гарна оправа з витисненими золотими буквами. Хто купить цю книгу — буде мати дуже гарну пам'ятку на ціле життя, а також веселого друга в скучні дні.

Замовлення присилайте на адресу:

MOLOT

414 E. 9-TH ST. NEW YORK, N. Y.

чать: "Екстра, екстра! Серця у рамзях 20 центів, а без рамзів 2 за 5 ц! А після зазирає зза вітваря, як той "бульгер", чи купують тій його серця з Німеччини. Та якось отче вам не вдалося добре. Знаю, що вам тих серць було осталося 20!"

Чи пригадуєте ви собі отче, як ви на-
вчали, що Христос виганяв купців з цер-
кви, бо то були звичайні обманці, що з
церкви робили торг? А ви що зробили та-
пер з церкви, га? Ви собі думаете, що як
ваші урядники не знають ріжнині мік руй-
кою, а Джумейкою, то всі однакі? Не от-
че є люде, що бачать більше світа, як у
тій вашій туманнині, котрою ви хочете ще
даєш заробляти на ледаче життя. Але
скоріше ваша наука впаде, як робітнича
влада!"

Ісус виганяв купців з церкви, а оті-
святі зробили з неї кошару і тепер роблять
торг для себе.

Народе скажемось, скіння маску з очей
та подивіться на світ ясний! Вже досить
напились твоєї крові тій обманці-торговці,
а ти ще не видиш що то всьо мана. По-
дивіться хто ваня ворог, а хто приятель!

Остаю з серцем своїм в єдиності з ро-
бітниками цілого світу.

Екстра.

ЧЕРВОНИЙ МОЛОТ.

Бостон, Масс.

Першого мая в нас було скликане Ін-
тернаціональне віче, щоби разом відсвят-
кувати Першого Мая.

Ах чую — хтось позаді мене викри-
кує: Червоний "Молот"! Червоний "Мо-
лот"! Червоний! Купуйте! Боятися не маєте чого,
Всього десять центів. Це небеликі
грощі, а за них дістанете "Молот" хоро-
ший!"

Думаю собі хто то може бути? По го-
лосі пізнаю, що це товаришка Р. Шторган.
Коли я обернувся то зібачив, що так
це була вона та сама ширва товаришка,
що й минул разі я й бачив, як продавала
літературу на вічах та всяких робітничих
підприємствах. Вона мала під рукою пер-
шо-майський "Молот" і з веселою усміш-
кою притворювалася до кожного: Купуйте
червоний "Молот"! Майже всяка купував
і пакунок "Молота" все ставав менший та
менший. Навіть кілька американців купи-
ли "Молот".

Так, так, товарищи і товаришки! Ко-
ли-б у наших рядах було по кілька таких
працьовитих товаришок як т-ка Р. Шторган,
то будьте певні, що циркуляція "Молота"
можна було б збільшити до 50 тисяч і
він би так молотив, що аж курілобся.

А ви товаришико Р. Шторган, працюй-
те і надальше, як і до тепер працювали.
Вашу працю згадають люде добрим сло-
вом.

С. А.

ПРОПАВ БАРАН З ОВЕЧКОЮ.

Ошава, Онт.

Дня 29. квітня приїхав сюди душпас-
кудник відвідати своїх овечок і підстригти
їх, як звичайно на весну. На жаль (Слава
богу!) застав всі дві, а треті чужка і баран
незнакомий, так, що під час "служби бо-
жої" взяло участь в крику не ціліх де-
сять вже зі світогасами.

З тих неціліх десять — двое підходять
і кажуть, що вони хочуть приступити до
станиці "мало-женського". Нашептали йому
до вуха, щоби ніхто нечув, а душпаскуд-
ник встав посередині свого стада, обтер
свою необчисану бороду таї на всі ворота
крикнув, що він не буде нікому наймитом.
тільки має наповнити свою калитку, аж то-
ді їм "посърбую" стан "мало-женський".
Молоді люде це вислухали, таї же одно
до другого: "Добре, що нас висповідав, а
тепер хай чорта з'єсть — до прічного не
підем, бо він схоже грешив".
Написав Полатек.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Кропива, Бури, Айдаго. Таке "пошуку-
вання" не усім читачам "Молота" інтересне.
Зрозумійте, що читачів "Молота" є
тисячі по цілім світі і вони того чоловіка
не знають.

Правдолюб, Нюарк, Н. Дж. Такі річи,
як "Звідки беруть мир?" і "Пригода" —
друкувати не можна з огляду на поштові
власти. "Інша мисть" знов не підходить
через технічні недомагання. Проче може
пригодитися. При нагоді звертаємо Вам
увагу, що проза в Вас лучше виходить, як
вірш.

Робітник з Філадельфії. Ваш вірш не
добре зложені, тому не піде. Другим разом
просимо також полати свою правдину
назву й адресу. Боятися не маєте чого,
редакція держить в тайні.

Всіх прочих дописувателів просимо бу-

ти терпеливими, бо в редакції стільки ма-
теріалів, що годі всі нараз пустити — всьо
же своеї чергі.

**ЖАДАЙТЕ КАТАЛЬОГА У ВИ-
ДАВНИЦІ "МОЛОТА"**

Пишіть на слідуючу адресу:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street New York, N. Y.

ПЕРЕДПЛАТА "МОЛОТА"

вінносить:

на рік 2.00, на пів року 1.00.

АДРЕСА "МОЛОТА":

Molot Co.

414 E. 9th St. New York, N. Y.

КУПУЙТЕ ШЕРИ

УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ

в Нью Йорку

ТОВАРИСТВО "УКРАЇНСКИЙ РОБІТНИЧИЙ ДІМ" ЗАІНКОР-
ПОВАНЕ НА \$100.000. ОДИН ШЕР (УДІЛ) ВИНОСИТЬ \$10

Кожкий член платить крім належності за шер \$1.00 вінісово-
го, що є призначене на покриття видатків, злучених з інкорпо-
рацією і адміністрацією.

Купити шер се не може значити дати добровільну датку, але значить
стати власником інституції. Кожкий шеровець, коли забажає,
може свій шер продати.

Належність за шери враз з вінісомим належить посилати мо-
ніордером або чеком на слідуючу адресу:

THE UKRAINIAN LABOR HOME.
c/o ROBITNYK PUBL. CO.

30 ST. MARKS PL., NEW YORK, N. Y.

Витийт, цей купон, виповнійт і зашлійт до "Укр. Роб. Дому".

ПІДПИСНА КАРТА
вступу в члені
УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ
в Нью Йорку

80 St. Mark's Place (c/o Robitnyk) New York, N. Y.
Приступаю в члені Українського Робітничого Дому в м. Нью Йорку
в....., удаїми по \$10 один удаї. В готівці складаю \$.
рещту \$. на сплату. Вінісового складаю \$.

Ім'я і ізвіскіо

Адреса

Увага: — Належність за удаї (шери) належить посилати мо-
ніордером, або чеком на повнішу адресу. Напишіть точно свою
адресу.

Original from
Digitized by Google

URBANA-CHAMPAIGN

ВЕЛИКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО У ВАРШАВІ.

ФЕЛЬДМАРШАЛ ФАШІ І ПІЛСУДСЬКИЙ ОБІЗДЖАЮТЬ ВІННИЦЮ.
Digitized by Google

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

10C.

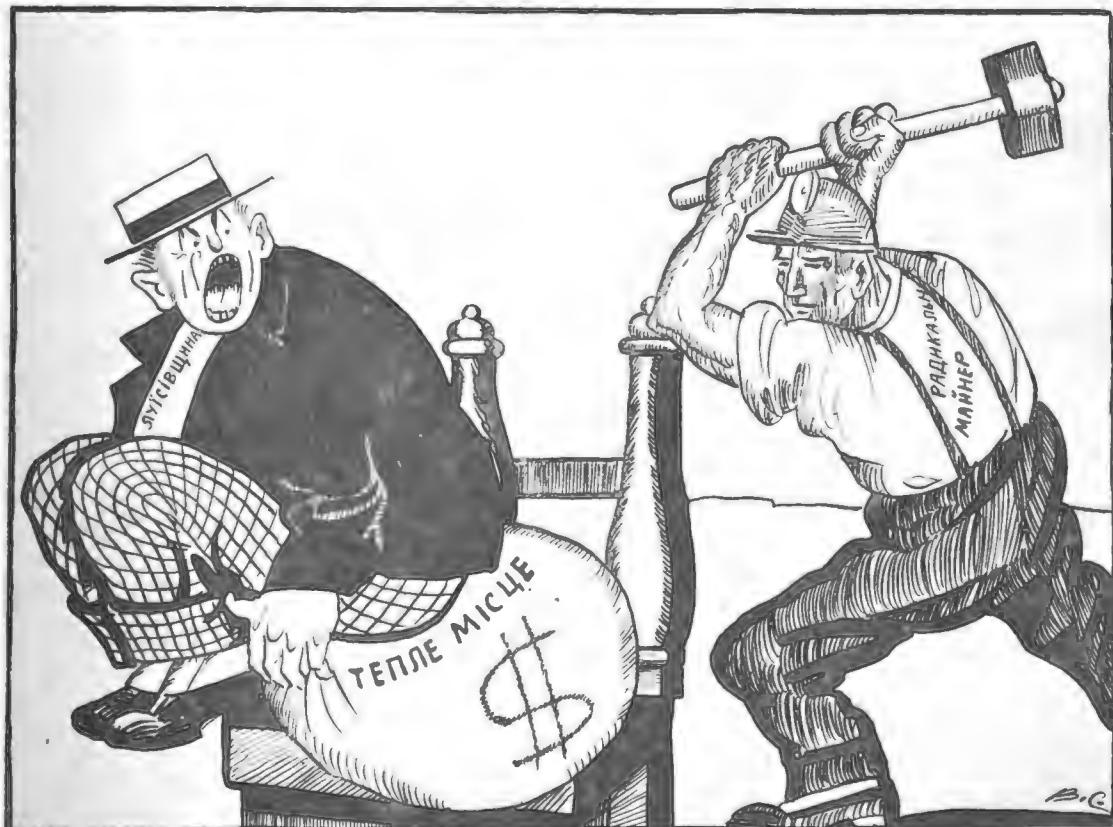
МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРІСТИЧНИЙ
Ілюстрований часопис

РІК V. Ч. 14. 15. ЛИПНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. JULY 15, 1923. VOL. V. № 14.

Тепле місце.

Радикальні майнери вибивають з під луйсівщиною тепле місце.
(з газет.)

Тепле місце, добре місце,
Та хто знає ~~не~~ буде;
Digitized by Google

Бо робітник як ударить —
Тепле місце пропаде!
Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.
ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
Ча пів року	1.00
Поодиноке чисто	.10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чим рукописи не звертається.

PIK V. Ч. 14. 15. ЛИПНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published
semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.
SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy	.10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office in
New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

JULY 15, 1923.

VOL. V. № 14.

Прийде до себе.

Чеський міністер каже, що Європа прийде до себе за 15 літ.
(3 газет.)

Вибиралася Європа
В далеку дорогу,
А як ішла через греблю
То злюила ногу;
І руку зломала, бо з греблі упала,
Голову розбила й зуби погубила.

Кинулися прем'єри
Її рятувати:
Стали вони всі до неї
Бандажі чіпати;
Начіпали, наліпили,
В дорогу пустились.

І почали так Європу
Усюди водити,
Мов медведя на ланцюху,
Тай стали крутити...
А Європа по тій пробі
Стала не при собі.

Та трісне грім в тую хату,
Де їм треба стати:
Зрозуміє пролетаріат
Що треба ділати,
І Європа — ну ,далебі —
Так прийде до себе!

Де Клемансо? Де Пуанкарے?
Лойд Джордж? Джюлітті?
— Нема, нема усіх в дома! —
Кричати в цілім світі.
І Європа у хоробі
Ціла не при собі.

Гозгрістана кінчить вона
На однім коліні,
А до неї підсувавась
.Лисий Муссоліні...
Тай у нього та "трахона":
Нема усіх в дома.

Штигулькають дипломати
(Нема усіх в дома)
І Європа не при собі,
Мов той п'яній Хома...
Воюються "раби божі"
Всі по роздорожжі.

Таран.

Не Харків, а -- Польща! Варшава!

Дзъ-р-р-р-р!

— Гальо! Хто говорить?

— Я!

— Хто я?

— Та я!

— Я! Я! Я!!! Хто-ж я?

— Та я, Ілько, ред. "Укр. Голосу"!

— О, то ти Стецьку? — врадована забелькотів епископ "греко-прав. церкви" Підсвистун.

— Та-ж я, а не абиякий чорт, — втврдив Ілько.

— А чомух зразу не подаєш свого імені? — Ну, то вибач мені на цей раз. Говори, що маєш нового?

— Що нового? Бодай не казати! — почав Ілько. — Нового богато, та не для нас. Слухай, Васильку, чи ти читаєш тую, тую роб... роб... робіт-ничу пресу? Ах, як мені тяжко вимовити те слово: роб... роб... А хай йому чортяка! — загикувавсь Ілько.

— Ні, не читаю, — каже епископ — не читаю зовсім її, бо й так маю багато клопоту.

— Клопоту! Клопоту! Чорт з твоїм клопотом! — почав сердитись Ілько. — Через дурний твій клопіт пропускаєш так важні справи!

— Ну, ну, Стецю, не сердясь на мене, я на цім тижні взявшись за євангеліє; хочу його зреформувати бо що-ж буде варта наша зреформована церква без не зреформованого євангелія? Треба дати людям щось нового, прикрашеного... Бачиш парафіян до нас прибуває. Одержав повідомлення аж з Форт Віллям, що колишні загорілі католики, паламарі та старші братчики покидають кат. церкву і вступають до нашої. Отже ми горою, люди з нами, а те що...

— Годі, годі! — перебив Ілько, котрого почали трясти нерви. — Я йому про справу, а він тобі про парафіян, паламарів та дурне євангеліє! Мало шлях не трафить чоловіка, слухаючи такої бесіди!

— Ну, ну, говори, що за справа, хай вже буде по твоєму, я слухаю. — Ілько відкашельнув, слухавку від телефона притиснув добре до уха. піку встремив у трубку і почав:

— Слухай, справа мається погано, а тим більше для нас. Наше правительство (Петрушевича) орієнтується на Харків... Чуеш, на Ха-р-к-і-в...

— На Харків!! — скликнув Василько і з страху аж підскочив та мало не розчревіп собі лоба о телефонічний апарат. — На Харків!!

Що вони подуріли, поваріювали? На Харків! Як-же це? Де ти чув про те?

— Бачив цитати з "Укр. Пропору" в роб... в роб... а хай йому! не можу вимовити, в роб... т... пресі, де говориться: "Приймаємо Харків", — доказував Ілько.

— Ой-йой-йой! — застогнав епископ. — Голова, ноги, в середині ріжє, пропастиня мною трясе! Ільку що ти кажеш? Чи ти не жартуєш?

— Не жартую, а говорю на сепіо. А ти слухай не скавчи, як згорячки! — кричав Ілько. — Роб... роб... преса доносить про велику зміну між нашими. Петрушевичівці ідуть на Харків, а галицькі трудовики ідуть на Варшаву — на угоду з Польщею. Отже тепер наше рішення: чи приймаємо і собі Харків, чи йдемо на угоду з Польщею?

— Хар... Хар-ків... Ні, ні, не на Харків! — вівся з досади Василько. — щоб того Петрушевича був ясний шлях трафів! Ой пропали ми! ні, не хочу Харкова, ні за що в світ! Чуеш, Ільку? З Поляками, на Польшу, на Варшаву! Хай чорт побере все, — йдемо з "трудовиками"!

— От і я так думав — сказав радісно Ілько. — Нема нам чого отятись, як на Польщу так на Польшу!

— Гурей! Хай живе Польща! — сvisнув Василько.

— Хай жують трудовики, наші побратими! Гурей! — підхопив Ілько її собі.

— Отже до роботи, Ільку, тобі вже не першина, маєш вільну руку: пиши, бреші, лай крути на всі боки, робі з білого чорне, а з чорного біле і ми ще з цого вимотаємося, дарма, що про нашу крутанину вже й горобці цвірін'ють.

— Та розуміється, що воно так — говорив Ілько. — Без брехні та лайки нам ніяк не йде, але ми вже так тою брехнею перед масами оплюгавились, що хто знає, чи нам вже й повірять? Та ще, чорт-його! прізвали от того варята з Форт Віллям Брилінського! Шкода тих штанів, що "Червоний Хрест" купив йому, а то був-би й досі близькав грішним тілом поміж люде! Наробив він імам халепи з тим своїм обчисленим: скільки там наші пропірвали алькоголю річно... А щоб він залиявся тим алькоголем враз зі своїм Назаруком! Йолуп не-обтесаний! Через нього всі нас зневиділи; навіть наші читачі вже нали бридяться!

— Ну, ну, Ільку, не торячись — це дрібниця! Ти проголоси Йолупа в "У. Г." варятом, бо й так в тій місцевості говорять, що він зі своєї манії великої зсунувся, як песь зі соломи. От і буде спростовання, а тоді йому ніхто не погануветься. Ти тільки берися за діло, а все піде як по маслі! Ну, прощавай, доброго успіху!

— Гуд-бай, Васильку! Та не дуже витрачай свою енергію на дурне євангеліє; берися краще за діло. Гуд-бай!

Ілько присів на редакційне крісло і почав обтирати свого лоба від поту.

— А щоб тебе чортяки пірвали з твоїм євангелієм! Йому тільки євангеліє в голові... Почекай братку! Гм!... Орієнтація, срінтація та й ще орієнтація! А щоб тебе грім убив з орієнтацією! Орієнтуватись на Польшу — не зле, але... Ох, ой! а я й забув, пропало все! (Ілько зірвався з крісла і почав угаяти по редакції, як шалений). Скільки праці, скільки енергії витратилося, скільки нападів зі всіх сторін і все попаде! Орієнтація все єсть! Прапала наша "греко-прав. церква"! Орієнтація з'їла! Ну, і знову прийдеться перетворюватись в католика та ще й римо-католика! Пропало і твоє не зреформоване євангеліє Васильку: орієнтація з'їла! Поляки не терплять православних. Так ідемо в римо-католики... Дві орієнтації нараз. Пропало, пропало! Васильку, де ти?! Ох, ух, ах!

— тяжко зіткнув Ілько. — Шасливий ти, Твердохлібі, що якась спасення душа вирвала тебе з поміж нас, тепер собі сидиши між божими угодниками та тільки посмішуючися з нас дурних дураків.

Ілья.

ШО ДУРНОМУ ПО ГРОШАХ, КОЛИ РОЗУМУ НЕМА?

Часописі подають, що один американський капіталіст, на ім'я Едвард В. Бок, приобіняв сто тисяч доларів тому Американцеві, який подав-би найліпши пляни, після яких американське правительство мало-би поступати щобисяся світовий мир.

Бачите? І гроши чоловік має і має часу не бракує на думання, а не знає такої дрібниці, що доки теперіше американське правительство — е правительством, і доки він (Едвард В. Бок) та йому подібні — е капіталістами, доти мир у світі неможливий!

А може він шукає дурня?

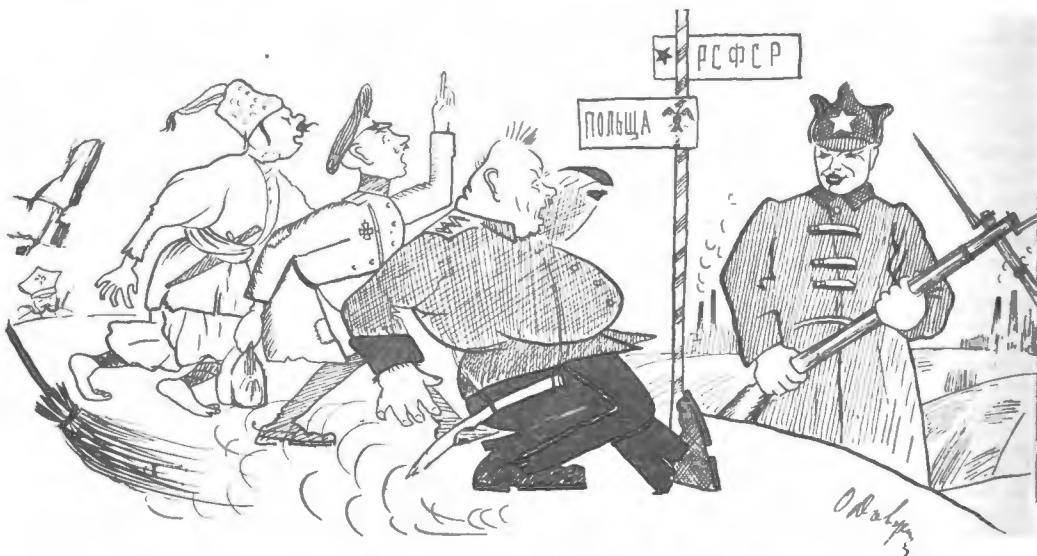
Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

A-a!

На кордоні.

Польський уряд розпорядився виселити насильно з Польщі емігрантів.

— Послухайте, товаришу, чи не можна-б нам якось того... до дому-б бачте... Будь ласка, ми вже не воювати йдемо а просто так...

Червоноармієць: — Чому ні, підсовуй'єш, я можу й так.

БАМБІС.

Агент.

(З перепросьбою до "В'ятора").

В великому місті, де люди мешкають на височинах як кури, або крілики на ярмарку, одного ранку вештався дивний якийсь чоловік, що звав себе Агентом.

Ходив він немов пльстка від дому до дому і щось продавав.

Прийшов однім днем на шостий поверх і застукав до дверей. Відтак поставив кіш з ріжними товарами на підлогу, зняв з носа окуляри і отер рукавом очі.

В міжчасі двері відчинилися і на порозі з'явилась літня вже несогірше підгодована жінка, що заєдно чухалася.

"Добрий день", почав Агент, знявши з голови округлий капелюх. "Маємо гарну погоду. Дуже гарну, справді. Позвольте до хати, а я вам покажу свій товар. Всього типче на мінітку. Тільки мінітку..." Агент витягнув з коша, щось подібне до фляшки з молоком.

"Та в нас, бачите є к..." вихватилася жінка та Агент перебив.

"Корова каже, що він це ду...

дорогі. У мене осьтут дуже практична річ, найновіший винахід Великою Інституцією, спробований і спрактикований ученими двоїх континентів і одного острова. Приміром, в звичайній, простацькій, вульгарний спосіб, береться квочку і кидається в ведро з водою, на прохолоду. Се, ви розумієте, річ погана, не гуманна, не гігієнічна, і навіть потягає за собою немалу грошеву витрату на оглату води. Прямо абсурд! А осьцим апаратом можна дуже легко цьому зарадити. Це пречудне зеркало, зроблене з піску з Мертвого Моря і ванна зі Шпіцбергу. В ліву руку берете квочку а в правій держите зеркало. Квочка зиркає разів зо три в зеркало, завистидається і відразу покине свої буйні думки. Для впертих квочок, можна позволити зиркнути в зеркало чотири і пять разів — воно не зашкодить. Учені психіягти, психіатри і алієністи доказали, що це найкращий і найбільш гуманний спосіб, ви розумієте?..."

"Ох ви такі вперти! Кажу-ж, що у нас к..."

"О-о-о! Справді! Я аж тепер зрозумів у вас! Ви мали на думці сказати, що у вас є курці. Воно для ха-

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Digitized by Google

У попа не пропаде нічого.

Хоч я досі не ходив часто до церкви, але від тоді коли набрався страху — перестав зовсім. Раз на рік показався і то смерти трохи не пожив разом з друїми. Памятаю це як нинішній понеділок, коли пригадаю собі того парохіянина. От і розкажу вам:

Одної неділі, як звичайно парохіяне ранше походилися до церкви і очікували на попа, а тим часом дяк бренів як бжола, а парохіяне тільки хрестилися і також шепотіли. Аж тут і піп входить через поріг, проходить поміж товбу, чомусь дуже дрібненьким кроком ступав через церкву і чимось стукає в обласі.

Коли я приглянувся ліпше, а то наче шабля, якої видно було троха з під спідниці під якою мав пріперезану на лівім боці. Що це буде — думаю собі — щоби отець духовний ходив з оружієм, то вже світ не світом! Побачимо, — думаю собі.

По скінченню "служби божої" "чигодить піп на амбону і починає говорити (замість "казання"):

— "Вже 25 літ чесно я живу між вами! Всіх вас знаю вже добре. Правла є м'ж вами добрі люди, а-

ле є їй злодії! (тут зачинає оповідати свою пригоду):

— "Вчера мій парубок рубав дрова і забув сокиру на подвір'ю. Пізно вечером переходити туди (не кажу вам хто — він є тут між вами) і піднявши з землі, оглянувшись на всі боки, збивши її з топорища тай пішов собі з нею до дому, а топорище зіставив.

На другий день я сховав це топорище і рішив пімститися над злодієм".

В тім моменті піп як несамовитий випулів свої страшні очі, вихопивши зпід спідниці топорище і закричав: "Ні не стерплю, злодієви — убю, як пса!"

І як не махне топорищем понад товбу парофіян! а тут оден аж прісів...

Тоді піп — урадований, що викрився злодій, хоч і сам не знав хто вкрав — каже:

— "Бачите злодія? Дивіться добре на него але най хот подякує Богу, що не допустив мене до сего, а то був би лиш ногами нарекрився.

— "Памятай — каже піп — щобись її віддав мені назад".

— Віддам, віддам — каже парохіяний; у вас, а в чорта не пропаде нічого!

Цюплік.

ДОБРЕ СКАЗАВ.

Піп в школі: — Скажи-но Йвасю, скільки річей треба до хрещення?

— Три.

— Як три? Ти не знаєш видокожої науки. До хрещення треба двох річей: води і божого слова.

— Е, що ви знаєте! — каже Йвась. Дитина також потрібна, а це вже третє.

Ю. К.

ЛІКАРІ МІЖ СОБОЮ.

— Хто це був, що ви здоровили його?

— Це мій пацієнт. Я його дводцять років уже лічу.

— Чи справді!? Він мусить здорово збудований бути, як так...

І. Д.

БУДЕ ЛЕКШЕ.

Бідний чоловік скаржиться знайомому, що йому дуже тяжко жити:

— Що року одна дитина, аж страшно!

— Не сумуйте! Може на другий рік будуть близнятя!

І. Д.

ПРИНАГІДНА ХВИЛЯ.

Eric Kästner, Stockholm

зяйки дуже велика турбота з чоловіками що курять. Дуже велика. Я це гаразд розумію і симпатизую з вами. Це у мушчин така шкідлива недотепність, ви розумієте. Однак для жінок це не повинно більше справляти ніякого клопоту. Головний клопіт в хазяйок з курящими чоловіками в хаті через те, що від диму фіранки тратять свою ніжкін ясність і кольор взагалі. Дуже природно, хоч не приємно. Я гаразд розумію! Аважеж! Та осьцим препаратором ви усьо лихо поборете. При пранню фіранок ви вливаете до води одну ложку цього препарату і уся безкільборність відразу щезає. Це прямо осьме чудо світа. За четверть доляра я можу відступити вам оцю пробку того знаменитого препаратору, і усі ваші клопоти з курцями будуть..."

"Ох, чоловіче, зрозумій-же мене раз, та дай мені договорити. Я хотіла сказати що у нас в хаті є короста..."

Всього дві хвилини забрало Агентові дістатися до вулиці.

НЕ ДОБРА КНИЖКА.

Піп кричить на проповіді: "Найскоріше ведуть до гріха недобри книжки. То-ж, в кого є така книжка, нехай принесе мені, а я спалю!"

На другий день один побожний приніс попові і віддав, ...податкову книжку.

Ю. К.

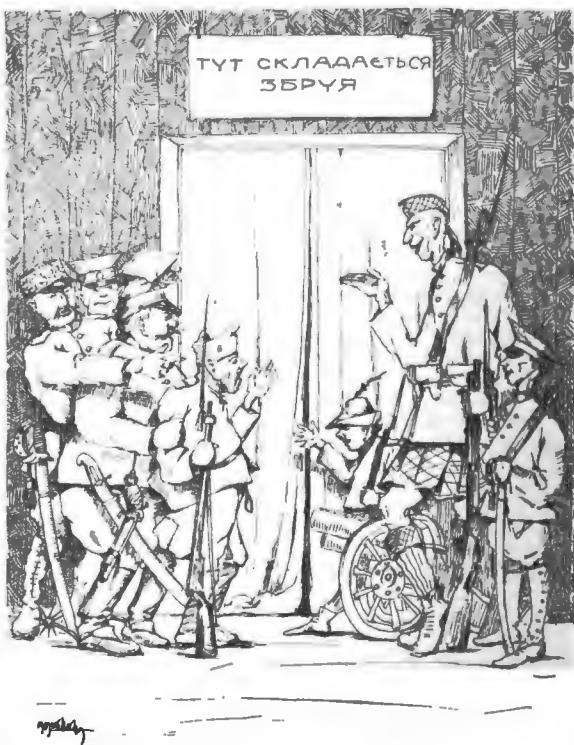

ДОБРИЙ СВІДОК.

Вкрали злодії в лісничого рушнику, але він найшов її і заскаржив злодіїв до суду, а жида взяв за свідка.

БУРЖУАЗНІ МИРОЛЮБЦІ

або
БЕЗНАСТАННІ КОНФЕРЕНЦІЇ РОЗ'ОРУЖЕНЬ.

*Англія, Японія, Італія, Франція, Румунія, Польща
і Чехословаччина:*

-- Панове! Цілком проста справа: кожна з наших держав підписує заяву, складає сейчас зброю і станем жити всі в згоді, як браття

Digitized by Google

— Пізнаєш жида цю рушницю?
питає суддя.

— Ну, як не пізнаю? — відповідє жид. Я цю рушницю знаю ще від тоді, як вона була маленьким пістолетом...

Ю. К.

ПРОМАХНУВСЯ САМ.

Суддя: — Оскаржений назвав вас дурним ослом, як ви прийшли були до нього? Був він пяний, чи як він говорив?

Позиваючий: — Ні він був тверезий і говорив зовсім правдиво!

І. Д.

НЕМАС.

ПОЛІЦАЙ (до жебрака, котрий шов до одної віллі): — Уступіться звідсіля, а то я вас зараз возьму за ковнір.

ЖЕБРАК: — Ал-еж я навіть не маю ковніра!

І. Д.

ЗНАЕ.

Учитель: — Петруся, скажи мені, чи є друга планета окрім землі, де знаходяться люде?

Петрусь: — Е.

Учитель: — Як вона називається?

Петрусь: — Кладовище.

— Будъласка ввійдіть перші до середини.

— Е, ні, та лучше зачніть ви...

— Ну, та годі, зачинайте вже раз ви, вам найзручніше...

— Е, до сто чортів, всі годяться, а ніхто не хоче перший!

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Чудодійні штани.

(Уривок з історичної повісті "Су-
мерк" Юліана Опільського.)

Один монах забажав жінки яко-
гось там кравця, чи шевця і звів її.
Але чоловік так цупко берг своєї
власності, що бідний франціска-
нець ніяк не міг добитися сповнен-
ня своїх бажань. Але ось жінка за-
недужала їй злабжала сповіді. Мо-
нах прийшов ї... вислухав її. Другої
днини прийшов знову. Та сповідь
тревала задовго і неспокійний чо-
ловік увійшов у кімнату. Браці-
шок на скору руку розрішив жін-
ку й побіг, а його штани лиши-
лися в руках скаженіючого заздрі-
сника. Не винуватив він своєї жінки
бо гаїв, що вона справді недужа,
але був певний що проклятицій
монах бажав її знасилувати. Прити-
 мом побіг чоловік у монастир і ро-
сповів всю пригоду ігуменові. І
шо ж вчинив ігумен? Може по-

карав монаха?... Боронь Боже!
А хто би опісля впustив у
хату монаха по такій карі? Ігумен
усіокоїв заздрісного чоловіка —
кажучи, що се штани Святого Фран-
ціска, які не раз вже уздоровили
умираючого. Се сказавши, п'шов з
процесією по святі штани, забуті
монахом на ліжку чужої жінки. По
дорозі треба було часто ставити й
давати святу одежду цілувати по
божним християнам. І справді! Хо-
ра подужала, чоловік заспокоївся
і монах став у його хаті щоденним
гостем.

В ГАЛИЦЬКІЙ ШКОЛІ.

УЧИТЕЛЬ: Поведз-но Іване, що
то значи: "Міцкевіч слинсул з мон-
дросьці?"

ІВАСЬ: То проши пана значить:
Міцькевич слинув з мудрості...

Ю. К.

КОЗАК.

Земляк (до петлюрівця): Здоров
козаче.

Друг земляка: Ну, тай правди-
вий-же козак! Я думав, що він ша-
блюкою десь вимахує а він козі
насе в Австрії.

Цюплік.

НАІВНИЙ.

Поліцай (арештуючи дівчину, до
парубка, з котрим вона забавляла-
ся): — Ви відступіться від ньої!
Тую дівчину я знаю дуже добре!

Парубок: — Так?! Невже-ж це я,
і-е перший, котрого вона любить?
І. Д.

ОДНАКОВО ОСТАЛАСЯ.

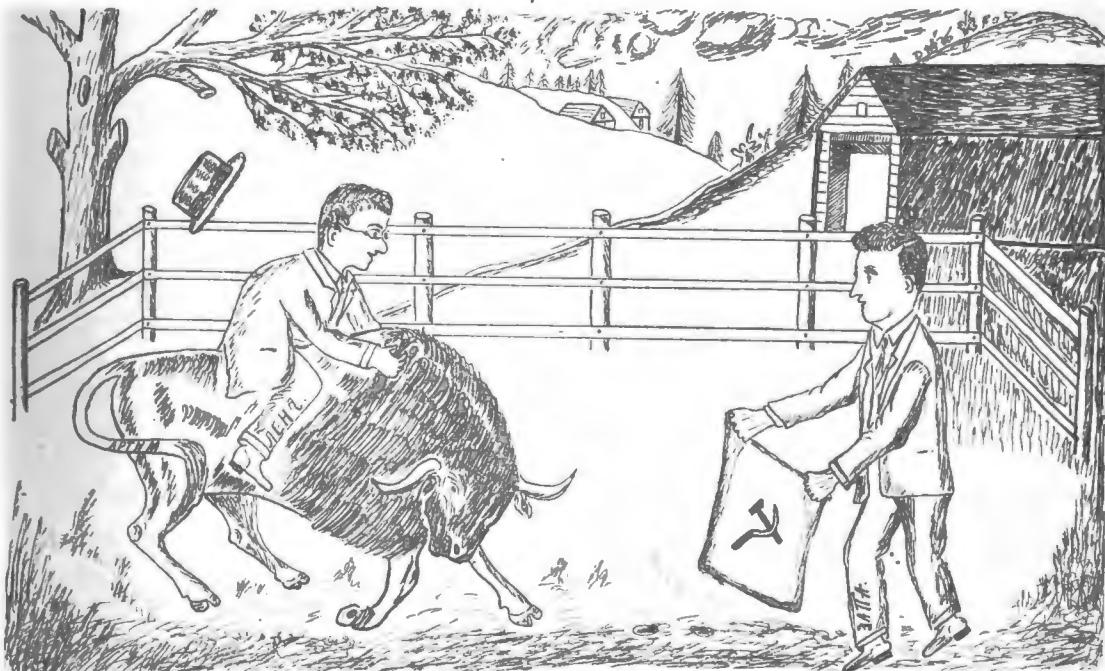
Тая жінка, котра мене нара-
лила на це нещасне женення, була
раніше телефоністкою.

Так, так! Вона і раніше злучу-
валі помилено.

І. Д.

А що далі буде?

(Картина зі скрентонської "господарки".)

Дрочать бика і кричать,
Мов ті Ботокуди;

Digitized by Google

І сміються добрі люди:
А що далі буде?

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Нагла телеграма від Хведора Шпички.

Онійон Телеграф Ко.

Марс, 10/VII. 3.232,454.

10. Р. М.

Джізус крайц, лянцмани — нищіте меніси трафило! Вважеети. цими днями було тут дуже, рахувати, горечо, тай я вішукавим собі невеличку, рахувати, баюрку, тай ходивим там собі купатиси. Али то було, рахувати, на самім краю мії плянети, я ек купався то повісивим на корчу мої шпаргали, рахувати, портнянці тай, рахувати, сорочку. Али я купаюси, а вітрець собі лиш, рахувати, подуває, тай тим корчиком то суди то туди, гей tot співав: "Вітрець повіває, березов

хитає". А я собі байбарздо. Али вітер ек ни подує дужче, а мої портнянці кошуля сковзнулися з корче, тай лиш полами махнули на мени, тай пішли з вітром в безвісти. Інци я типер залиш під корч, тай посилаю вам сесу таліграму, абисти, рахувати, ни ждали на мою риспонденцію бо я мушу перше шукати яких лахів на себі, бо так виглядаю гейбіх з біблії втік. А може мої бекеші впали туди на землю, то ек хто знайде, то най зашле до мене, а я дам іму нагороду. Найгірше мені шкода, жи в штанах, рахувати, був гузик від камізельки, то пропади за ніц.

Али тримайтеси цупко,
Ваш рахувати, Хв. Шпичка.

Той телеграм був пущений
Крутими ярами;
Пустив його отаман,
З своїми панами.

Написано було так:
"Тримай ногавиці;
Бери військо і втікай
Скоро за границю!"

Колчака вже геть розбили.
Чехи вже втікають,
А червоній гвардійці
Сибір забирають.

I Англійці, і Французи
Вже все залишили,
Добровольці утікають,
Денікін за ними.

От така то телеграма,
Сумна та понура,
А на долі підписаний
Отаман Петлюра.

Прочитав наш Петрушевич
Тую важну справу,
Зібрах тоді свое військо
I втік на Мораву.

А з Морави вже на Чехи
Коротка дорога
А на Чехах вже чекала
Буржуйська підмога.

Як приїхали на Чехи
Пани пішли пти,
А стрілецтво приказали
Сейчас разбройти.

Як нас Чехи разбройли,
До лягру загнали,
Постами нас обставили
А істі не дали.

А наш доктор Петрушевич
З своїми панами
Поїхав собі до Відня,
Засів з буржуями

Засів собі з буржуями
П'є, ість та гуляє.
Бо золота з України
Повну скриню має.

Хто не знає де він тії
Маєтки узяв,
То я скажу щиру правду,
Що нарабував.

Як-би мене хто запінав,
Де ті гроши дав
То я би знов відповів:
В Відні прогуляв.

А як гроши всі розтратив.
Що-ж тоді робити?
Original obidnian diktaturu
B Vinni prozjektu.

"Патріотизм"**).

Україно, Україно,
Що ти пережила:
Як згадаю, то терпіти
Самому не сила!

Пили з тебе кров злодії
І шкуру здириали,
Щей сміялися із тебе,
Підло реготалися!

Було колись по Вкрайні
Будинки палають,
А по містах і по селах
Бандити гуляють.

Розгулялися бандити
Від Сяну по Дон,
Бо хотіли посадити
Петлюру на трон.

А Петлюра у Польщі
Водився з панами,
Гуляв і пив по готелях
З польськими "паннами".

Загреміло, загуділо,
Наче світ валиться:
То Денікін з Поляками
На Україну преться.

Поляки вже на Волині,
Денікін в Одесі,
А Петлюра у Київі
За волосся рветься.

Рветься підлій за волосся:
Щож тепер робити?
Треба свій патріотизм
З галицьким злучити.

Патріотизм й ідіотизм,
То велика сила,
Що на цілу Україну
Ярмо наложила.

Наш галицький бідолаха
Хотівся ратувати,
Подав руку з Петлюрою —
Прийшлося пропадати!

Наш галицький патріот
Через цілу зиму
Зібрах сто тисяч війська,
Рушив на Україну.

Як приїхав на Україну
З своїми панами —
Давай селян рабувати:
Будем буржуями!

Так сидів наш Петрушевич,
Чогось сумував;
Це тоді, як від Петлюри
Телеграм дістав.

Як дістав він телеграм,
Так і засмутився;
Волосся му стало дубом,
Розум покрутівся.

За границю як втечеш —
Від смерти спасешся;
Як лишишся, то знай,
Й іе озирнешся!

Заложив він диктатуру,
Послів обібрав,
А сам себе президентом
Галицьким назвав.

От ті-ж самі президенти
Нарід катували,
А самі собі кармани
Грішми набивали.

Вони думали до смерті
Нарід катувати,
І думали на Україні
Пекло збудувати.

Петрушевич з Петлюрою
Пекло будували,
А Денкін із Врангелем
Царство мурували.

Ті чотири патріоти —
"Ширі" та "хороші":
Оден бив ся за пагони,
А другий за гроши.

Третій бивсь за синьо-жовтий
Кавалочок шмати.
Четвертий хтів з Борислава
Нафту продавати.

Довго, довго люд робочий
Терпів тяжкі муки.
Ta вже довше не стерпів,
A взяв зброю в руки.

Взяв він зброю в свої руки,
Кайдани пірвав
A продажних патріотів
Всіх порозганяв.

Петрушевич втік до Відня
Петлюра в Варшаву...
От таку то патріоти
Заслужили славу.

С. Звізда.

Позефів, червень 1923.

В ЖИДІВСЬКІЙ ШКОЛІ.

Учитель: Мортко Гозентраг, скажи, як продали Йосифа його брати?

Мортко: Недобре.
Учитель: Як-то недобре?
Мортко: Дуже дешево.

Ю. К.

БАГАТО СИДІТЬ.

Л'єво: Чого ви так зле виглядате? Певно багато сидите?

Хорій: О, сиджу досить багато.
Недавно сидів 6 місяців.

Ю. К.

ДОБРА ПОРАДА.

Лікар, (до пацієнта): — Вам уже нічо не бракує, лише щоб ви мали свою потилицю завше в очах!

І. Д.

Капіталістичний рай.

Капіталіст: — Не знаю чого тій робітники хочуть від капіталістичного ладу? Це-ж одинокий лад, що позволяє людям жити, як в раю.

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Найеніший Суддя містер Тефт щороку одержує мягку подушку.

Мої думи.

Ой люде, чом не росте?
Старість приходить, близько до [смерти;
Перші з вас дармо вченими звє [тесь —
Ви лиш на кривду людям живете.
Ваша ученість: люді дурити,
Щоб лекше було з них щось злу- [пити;
Вам людська кривда хай лізے боком
Ви ще стрінетесь із бистрим оком,
Бо кривда людська буде кричати,
Пімсту велику на вас взивати...
У вас у добі тільки долари,
Щоб якнайбільше темні вам дали;
Ви за долари в огонь підете
Бо ви на світі лиш того живете,
Щоб бідним людям кривду зробити,
Щоб з них остатню шкіру лупити...
Ой люде люде та скамен'тися
І за чеснішу працю беріться;
Жебрацьку торбу сб зечюю киньте

З людської кривди маску відкрийте.
Вас народ бідний всіх проклинає
Бо через вас він в муках конає!
Тепер за других ще скажу слово, —
Щоб їм не снілось нічо лихого
Ті теж говорять долярів треба,
Бо без долярів не втворять неба;
Треті лиш ходять та агітують
"Вкраїну Неньку" за гроши будують:
Туманять народ брешуть, як можуть,
Кажуть Вкрайну до купи зложуть,—
Лиши дайте гроши, а ми зфондуєм
Із піску вежу Вавилонську збудуєм!
Ох, ви панове, чом не ростете —
Нащо-ж ту брехню людям верзете?!

А ті четверті, що й говорити,
Сочі лиши голови вміють схилити
Кажуть лавати — дають, що мога,
І не питаютъ на що й для кого...
Ой люде, люде, опамятайтесь
Та натягати себе не дайте!
П'яті лиш ходять в'чно гандлюють,
Самогон роблять плють і торгують,
Ло них не пристане н'яка наука —

З такими де ступиш лиш одна мука.
Такій потвори хай же в тім киснуть,
Аж поки в них ясний грім з неба
[свистне!]

А шесті тії, що життям латають, —
Як мають гроши, то плють і гуляють;
Для них щоб пулі здорові були
Та щоб ціпила тії не гнулись,
Ой про науку трудно вмолити,
Тяжше як з каміння воду душити.
Тепер тим другим і третої клясі;
Киньте жебрацтво робіть ковбаси;
Як у ваші державі будуть вибори —
з'ясте їх хруням цілі гори.
А ви четверті беріть читайте.
З мое слово мене не лайте.
А ви вже п'яті вічно заляті;
Бедай ви щезли падла прокляті;
Возіміть шнуря й камінь спускай-
[тесь на дно!]

"П'єстим сказати нема відваги
Таких вже могила хиба направить-

Т. Березюк.

ПАТРІОТИЧНЕ ВІЧЕ.

Фол Рівер, Масс.

Тут, у Фол Рівер, дні 17-го червня виспав пташок Чижик над головами 30 патріотів свою (і йому подібних) передсмертну пісню. Чижик змінив пташачий голос в песький і загавкав — як пес на сонце — на Радянські Республіки, а відтак змінився на осла і ставив свою зображену пропозицію: щоб українські патріоти купували листи і посылали до своїх знакомих в Галичині, а тамті мають тими листами стріляти на більшевіків і будувати укр. державу.

Відтак оден вічевик сказав Йому так:

“Чому ти приїхав тут людей туманити-обидрати, а не ідеш до краю боротися?

Тут Чижик змішався і каже: — А чого ти тут приїхав?

Робітник відповідає:

— Я приїхав тут робити і жити, а не так як ти — людей дурити.

Чижик в зlosti закінчив віче і покликав до складання жертви, але капнула 0.

От видните, панове патріоти, що вам і вашим фондам вже амінь. А ви певно не опустите надії і за зрадницьку роботу дістанете в польській шляхти посаду: всідять вас, як Чижіків у клітку і будете цвірінкати: “Єще Польща не згінела”.

Вічевик.

САМОГОНКА ВРОДИЛАСЯ.

Ошава, Онт. Канада.

Дорогий “Молотку”! Хочу повідомити Тебе, що в нас, в Ошаві, вже копають самогонік (так я барабол). Слава Богу зародилася, хоч земля не дуже урожайна на хліб, — бо самій шутер, прикритий поліном, якого вживав властитель цієї землі до своєї бучері. А самогонички засадили зогнілу бараболю, де вродилося чотири гальони самогонік на недозволених місцях.

Однак самогонік чувся беспечний, бо це було близько вітвята української кошари. Але, що самогонік був дуже “бізі”, то до помочи в копанні стали йому школярі, що савались: порпали, мов курчата, і випорпали тих чотирьох гальонів “горячій ярині”.

Про це приятелі дали знати самогонікові і поки він прибіг з мішком, то застав тільки три повні, а в четвертім — три чвертюв батіло. Однак вирахував, що тих три чверті заплатить Йому за цінні гальон — ще двадцятій процент зарібу на тім, кілько його самого має коштувати зогнілу бараболю.

Подав І. Пек.

СЛУХАЙТЕ ЩО Я БУДУ КАЗАТИ.

Рочестер, Н. Й.

Лише иогою вступив через поріг мій кум Панас до хати та зараз почав мені таке казати:

— Шкода вас, шкода, куме Гаврило, що не прийшли на Січинського віче, а то

Digitized by Google

булибисьте подивились на його велике геройське диво!

— Та яке там диво, кажу, було? Кажіть скоріше що там такого?

— Та от таке було диво, що наш “герой” чорносорочник дерса одному чоловізі до писка.

— А це як, та, по якому?

— А от послухайте, каже, яке то диво було: Взяв уважає та скликав віче тамті п'ятирічки, першого червня. Розинули його прихильники агітацію, що на тім вічу буде говорити якийсь доктор зі Львова, як Галичину зпід Польщі освободити. То мене, вважаєте, зашкавило, як і други інтересуючихя такими справами. Прийшли пісугувати як то Січинського доктор буде її визволити??

Аж тут дивлюсь виходить предсідатель Пригондога, отворив віче і покликав на референта екс-“героя”. А той вважаєт, як як Йому уже пристало, бреше на всі боки куди не попало! “Скритикував”, виляв на всі боки всіх на купу: петрушевичівців з більшовиками, тільки себе виляв, що, мовляв, тільки він визволить Сх. і аличину “власними силами”.

Тут, знаєте, люди невдоволені були з його такої хвалиби, бо знають добре його подвиги, як то тому рід назад він говорив під церквою в гали на так званім “протест-“ційні вічі” і агітувалось тоді на нім за бондами Петрушевичовими, а він ані моркнув, що цого аби цого не треба робити. А заявляв, що нам треба протестувати і бонти купувати, бо на схід нам нема чого і докого за помочю звертатись. Нам треба на захід очі звертати. Телеграма “протест-“ційна” була виготовлена ним самим до “Ліги Неробів” і легко-бірними парафіями була прийнята.

Значить на талкуні Петрушевича він подивися і похваливав її, а тепер буцім осуджує ї.

На це йому один чоловік був увагу

звернув, а він скочив, як окромопопарений, та закричав, що “непхвада”.

А другий хтось почав питати де то тає доктор із Львова, котрий мав на сім вічу промовляти, але “герой” почав викривуватись, що мусила зайти якесь важна “пхічина” і тому не “іхніхав”. Люди почали сміяючися з такої відовіді і наробились такої каши, що годі оповісти.

А диво з тим, що йому “герой” дерся до писка, то сталося так:

Він просив пару разів о слово і чогось йому не хотіли відлінити слова. (Це, здається, був один з під покрови святого Миколая). Ах ідучи до дому вже по всій тій тарабаніїні він підійшов до Січинського і почав обороняти Петрушевича. А Січинський розілився в тво мінть і — тарах кулаком під ніс! А його генерал Братусь скочив та на бів відритувів свого “героя”, щоб той чоловік не заліз йому під ребра.

От така то комедія відбулась в тих наших — як то люди кажуть — фашістів українського краю. Що ви на це скажете, куме Гаврило, га?

— О, це вже паскудна скойлась подія — кажу.

Що він робив-би толі, як-би він мав державу в руках? Він би вішав людей за найменший спротив до гори ногами. Ще ничего не має, а вже хлопа в писок б'є. Це в нього має називатись демократія, котрою то вій любить усе хвалитись. А щоб він пропав разом і з нею!

Мій кум Панас тільки сплюнув тай каже: От такі то наші “вчені” і “герої”! Беруться Україну визволити: “давай хлоне гроши та мовчи, а коли будеш дещо питати, то набереш морду”!

Чи довго ще будеш даватись їм, робітнику, обманювати? Час вже й пора дати їм здорового копняка!

Гаврило.

Original from:

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

І ЦЕ "МОЛОТОВИ" ТРЕБА ЗНАТИ.

Гемітон, Онт.

Реформують свою церкву-кошару на польський лад. Як тільки "Найвища Рада Адміністративна Амбасадорів" — дія 14-го марта, 1923, — віддала на поталу Польща Схід. Галичину, тає зарах наші патріоти парафіяне-католики стягнули одну баню з церкви Святого Духа. Цим вони доказали, що рішення амбасадорів переводять в діло.

Аякже! Було на церкві три бани, а тепер осталося тільки дві.

Дальше: в церковному салері поклали підлогу і витиняють голопак. Про Східну Галичину вже й забули — так їх "міністри" Назаруки і попи надули.

Кореспондент.

ЛЕКЦІЯ НА БУДУЧЕ.

Дулут, Мінн.

Тут в цій місцевості сто процентовий патріот і вірний католик п. Дідик позичив на вічне віддання \$300.00 збанкрутотованому попові љ., а тепер ходить тай чіхрається в потилицю, бо Д. грошей не хоче віддати. І вже писав п. Дідіку листи до Понятиншина, щоби він його в цій біді зарядив, але П. тільки прислав йому адресу, де Д. в цю пору обертається.

А ви, Дідик, тепер знайте! Піп вас підголів без бритви, а тріста зелених то прошло як пес на ярмарку. А ви-ж добре бачили, як піп приїздив до Дулут у гости, то виглядав як агент від "рій естейт": в руках пайташка, убраний в свімі суті і ковнірець був на полууде (знаєте, що попи ходять в чорнім мундурі з ковнірцем на північ).

А тепер що коло вас крутиться той православний піп. А як-же, занюхав гроші! Як ви могли дати католицькому попові гроші, то чому-же не дати ще й православному? А це тільки що спечений, ще не наробив тільки зделків, що Д.

Тай ще те лихо, що ви писали о пораду до Понятиншина! Ваші країни будуть знати і стануть з вас смигтися, що ви такі відавані мудрого, а далися попові надути. Але ви цим не смуттіться чорт побері три сотки зелених, чайже він (піп вам обіцяв, що він візьме з дому своєї парохії, котрої не має, за старшого свічогаса. Тай вам цигари фундував і ще вас паном називав.

Крайн.

ТАК СОБІ ДЕШО.

Вінніпег, Ман.

Дорогий Редакторе "Молота"!

Я вчитаю у "Молоті" з 1-го червня дещо про фальшивих "Шевченкових дітей" з Торонто і признаю, що то всьо правда. Я був у Торонто тому два тижні, то я за прошезна діяків тих "дітей" я був зайшов до них і там переконався, що то є сама попівська дрань.

При нагоді ще скажу Вам ось яку новинку:

Я тут, у Вінніпегу, бачив редактора "Українського Голосу". Він уже запустив собі фаворита так як небісні Франц Йо-сиф, бувший австрійський ціsar.

Цікаво що ще далі зробить?

Василь Шпаюк.

Digitized by Google

ВІРШОВАНІ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ.

НАШ ОТЕЦЬ ЯЛІЦЯ.

Трой, Н. И.

В Трою є кошара божа —
Щоб там темний люд ходив;
Вже два роки промінуло,
Як Яліця тут забрив.
В своїм фаху він вже знаний,
Хоч недавно викроплений..
Що "великі школи" має,
То сам ковір посідаче:
Перше носив так як люде..
Тепер носить вже назад .
У кошарі все горлає,
Шо він людей научає.
А те, що навчали другі,
То нездале і дурне.
Також в церкві викрикає.
Що замало "післі" має.
— "Муснє ми підвищими,
Бо не маю з чого жити;
Маю жінку, маю діти,
А не піду вах робити.
Я на те пішо крутити,
Щоб до смерті з темних жити!

•

Гей робітнику постель
І кругом себе поглянь;
Відважижся від мани
І всіх драбів прожені!
Вже досить ти в горю жив,
А кров тиско трутень пив, —
Бери книжку і читай,
Дармодіді проганай,
В робітні ряля стать —
Правду й волю злобуй!

Різакова Опанчія.

РОСКІШ І ПРОКЛОНІ.

Шікаго, Ілл.

У Шікаго близько Лейку.
На конері Мелісон і Сейту,
Стойть висока палата —
Муронана шей на біло мальовані.

Величезний штор богатий,
Роблять тисячі в нім люду;
Без ріжніці раси Й пола
Всі заходяться від труду ,

Є тут ріжні механіки,
Тойлермени, цигарники;
І шторники, що продають,
І пекінгмени, що пакують.

Машиністи, фаєрмани,

Карпендері з портери,

Лішашири, кухарі.

Сільвермені й пекарі.

І бос-бої, Й кавовари,
І вейтерки й пантерури,
І босін також немало,
Що пильнують людей стало,

Щоби часу не гайли.

Щоби стало все робили..

На девятім та кухня,

Ле йде їсти шкіролупня.

Там великі дайнінг-руми

З великими вітражами,

І великі гардероби,

Де все сидять ті нероби.

А у кухні страх горячо,

Подивитися, то як лячно.

А тут треба ще робити:

Жерти дукам приладити.

І вейтерки аж попріли,

Крикні-лайоні там без міри;

Дрілі тяжкі скоро носять

І полекшення не просять.

Кожна хоче догодини,

Шоби більше заробити;

В очі пильно заглядає,

Буркай типса витягає.

Кине в руку того нікія

(це від напасті хиба)

Шей кепку і сміється

Із нещасного раба... .

І всім прочим робітникам

В тій страшній безодні

Заливає все піп очі —

Шей роблять голодні.

ІНТЕРЕСНА КНИЖКА

П. Н.

ЯК ПОПИ ТУМАНЯТЬ НАРІД!

Хто хоче знати, яких штучок попи вживають, аби обдурувати нарід, хто хоче знати, що таке релігія, і звідки вона взялась, і хто хоче знати, як боротися проти релігійного обдурування проти кропила і кадила, той мусить цю книжку прочитати!

Книжка має 128 сторін друку і коштує всього 50 цт.

Шіліть замовлення на адресу:

МОЛОТ СО.

414 E. 9TH TS.

NEW YORK CITY

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

От така-то ця гамарня —
Ну, пекло тай годі!
Тут робітник тяжко стогне,
А тішиться злодій!

С. Нікіфорук.

КОЛИ-Б УМІЛИ ГОВОРТИ.

Бостон, Mass.

На 80 Леверет вулиці, Бостон, Mass.
Є стови муроювані;
На ньому чіпають
Завсіди відозви
Представлень, концертів, балів...
Українські "патроти",
(Також анархісти)
З більшовиками воюють так:
Здирають відоць, кождий раз,
Що день.
Українські більшовики
Невспівають чіпачі:
Що наливати — здераютъ...
Ах, коли-б так відоць
Вміли говорити!
Сказали-б вони ім':
Але-ж бо Й дурні
Оті ідоти!
Що-ж ми винувати
И пошо нас здирати
Зі стовпа?...
Коли-б уміли говорити відоць...
Більшінський.

БРУЛСЬКА ІДЛЯ.

Брул-Майнс, Алта.
Зібралися два майнери
Тай стали прохати
Аби зволни пан під-бас
Англі в майні дати.
Містер під-бас крутнув носом,
Зажував гіркого,
Відтак кинув головою
Її каже до одного:
"Олрайт", каже, "у Голуша
Ти мене побачиш;
Тильки гляди не спізнися,
А то все утратиш!"
Прийшов майданчик до Голуша
Із люлькою в роті,
Застав пяного під-баса,
Їк свиню в болоті.
"Гір Джан!" — каже Йому під-бас, —
"Хочеш англі мати?
Коли хочеш, то для мене
Мусиш ще спенс дати".
Джан лиці рота отворив
І почав питати
У Голуша, що ці слова
Мають означати?
— Е, що — каже Йому Голуш —
Що тут ще питати?
Містер хоче, аби за то
П'ятьдесятку дати!"
П'ятьдесятку? — здивувавсь Джан—
Ще чого не стане?
Скажіть Йому, що він чорт
Лисого дістане!"

На другий день Голуш з іншим
Пішов англювати,
А Джан "компанійською" мусів
Уже вдоволятись.
Я надійшов і третій день —
Джана сповістили,
Що його вже не потрібно —
З роботи звільнили.

Отакі у Брул порядки,
Як хочете знати,
За горівку і за гроши
Мож роботу мати.
Містер під-бас за батгину
Лишень розомовяє,
А за гроши, то вже й просить
Майнеру сповістя.
Ну, й майнери, яких на лік
Нігде не видати.

Тілько в Брул-Майн можна завше
Із ними встрічатися!
Схаменіться ж Голуші,
Ліданюк — Чапенки,
Будьте уже раз людьми —
Не панські фостени!
Схаменіться всі майнери,
Тримайтесь разом,
Не пускайте Ви свавілля
Ваших "містрів" плацом!
Ломагайтесь Ви своїх прав
В юнійших рядах,
І на сміх не вистарайтесь
По інъих кемпах.
А як буде хтось із Вас
"Містрям" щось лизати,
То будемо поіменено
В пресі пятнувати.

Свій і Чужий.

АЖ ВОНЯЛО З ХАТИ!

Форт Віллям, Онт.

Які люди є недобре!
На тім днім їхні світі:
Старі, старі, вже сивіють,
А такі як діти.

Як ті діти, що граються,
В іграшці сміються,
А на решті, що станеться —
Дивися вже бутися!

Так і наши "патроти"
Брелінські, Левідські,
І Ситники нещасливі
І пани Бенгрицькі.

І Яремко досить лигнув
В президії на святі
Та такої вам кирні
Наробив у хаті,

Що аж встидно вам казати,
Не можу писати:
Обригався, вибачайте,
Аж воняло з хати.

А тут тобі на робочих
Підленько брехати;
Як та жаба у болоті
Почали кричати.

А йди-ж собі пані жабо
Там у січку спати,
І Маковських — те все дранти
Забери всі шмати.

Отцю пісню лапіззам
Правдиво складаю,
І на іхні піді брехи
Пятою махаю.

Наша праця робітничя
Незбитна, правдива,
А то дрантя, що згадав я
Напілося пива.

І тепер ось, щоб сказати
По піаному ходить;
Як та жаба не по сухим
А в болоті бродить.

Серник.

Брончук. "Розмова з поштманом" не надається. Другий кусок піде.

Амо. З того, що Ви прислали — щось постараємося зробити. Ми також признаєм, що Вам лучше-б пробувати прозою.

Шкандибас. Кореспонденція не надається. Не знахи — хто і що.

П. З. Авбори, И. Р. Пошукування не надається.

Протестант, Канада. Кажете, що Різак не Різак? Ні! Різак таки Різак! Він таки несогіріш "вірізан" із Біблії те, чого Ви перестрашились. Тай дніво нам, що Ви — замість протестувати — не поглянули в Біблію! Там-же все написано, як слід, що Христос мав чотирьох братів та щей сестрин. А коли це неправда, то хіба брехали ті, що писали... Ану-но погляньте в Біблію, перекиньте картки писання св. Матея і других, як зазначив Різак, чи не правда! Ану!

ЖАДАЙТЕ КАТАЛЬОГА У ВИДАВНИЦІ "МОЛОТА"

Пишіть на слідучу адресу:

МОЛОТ CO.
414 E. 9-th Street New York, N. Y.

СТІЙ!

ЧИТАЙ!

I сейчас посилає
передплату на часопис

"УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТИ"

Річна передплата виносить \$7.00.

на 6 місяців \$3.75

на 3 місяці \$2.00.

Адреса:

UKRAINIAN DAILY NEWS

502 E. 11-th St. New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

10C.

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС...

РІК V. Ч. 15. 1. СЕРПНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. AUGUST 1, 1923. VOL. V. № 15.

МИР І РОБІТНИК.

Мир (хоче ликнути ненависний меч і в той спосіб освободити світ від війни).

Робітник: Даремна твоя праця. Ти лучше дай мені той меч, а я запхаю в горло тому хто є причиною війни — це б то всесвітному Капіталові.

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го

кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поодиноке число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published

semi-monthly by "MOLOT" CO.

414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at
New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РІК V. Ч. 15. 1. СЕРПНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

AUGUST 1, 1923. VOL. V. № 15.

МИР ПРОПАГУЮТЬ.

Мир пропагують! Ідуть рядами,
Шаблі на остро — та ще ї з хрестами;
Заповідають, приповідають:
Мир відпихають, — міра шукають!

Скільки вже було тих конференцій!
Скільки вже було ріжних штуценцій:
Була Льозана, була Генуя,
І "Святий Боже" і "Алілуя"!

Мир пропагують, миром торгують,
Нафта запахла — кріси готовують;
Золото-гроши сонцем сіяють...
Мира, ах міра! Мира шукають!

Всі миротворці круглі і сuti, —
Як-же їм міра не голосити?
Зброя при боці, варта на очі,
Нафта в копальні — рибка в потоці.

• Мира бажають, мир пропагують,
Тиснуть покірних — муки готовують...
Ідуть рядами.... Сліди — слідами...
Ідуть з шаблями, ідуть з хрестами.

Мира-ж немає, правда конас,
Скрізь тільки нафта — нафта воясі!
А миротворці — гади скажені —
Мир забушили в своїй кишені.

I поступають дальше рядами...
Сліди — слідами... Сліди — слідами...
Гострять шабляки, кріси готовують,
Мир відпихають — мир пропагують!

Таран.

ЯК МЕНЕ РЕГІСТРУВАЛИ?

(Маленький фейлетон з недалекого майбутнього.)

Приходить до мене поліцай і говорить:

Ти чужинець?

Цебто як?

Американські папери маеш?

Та паперів в мене багато. Я купую щодня часописи, то моя стара іх складає.

Та ти дуря не роби зі себе! Горожанські папери маеш?

А хиба часописи не мають горожанства?

Ти мені не фільсофуй! Ти горожанин цеї держави чи ні?

Ні.

Так ідеш зі мною!

Куди?

На реєстрацію!

Та я вже старий, щоби до війська йти. А то що нова війна буде?

Жадної війни нема. А тільки пе́ршов такий закон, щоби кожного чужинця реєструвати. Це для того, щоби знати всіх червоних.

Та я пане поліцаю вже синій, а не червоний.

То нічого, реєструватись всім потрібно. Та ти не балакай!

Ідем.

Ну, що-ж іти так іти. Давай, старай шагку та люльку.

Прийшли ми на "полістейшин". Завели мене в осібну кімнату. Посадили. Прийшов той, що образки робить з людей і зробив з мене образ. Я перестрашився. Де-ж таки. мій образ всі будуть бачити? А я ще ніколи не виробляв зі себе образа.

Потім принесли книжку. Приліпили до неї образ мій. А дальше намагали мені лехтюм пальці та приказали приложити їх до чистого листка паперу в тій самій книжці. Я всю поблю, що приказують, то мовчу, бо знаю, що треба мовчати.

Після полали мені води; я обмив руки. Підійшов якись панок та почав задавати запити.

— Твое імя і назвишко?

— Дядько Микола.

Звідки і коли приїхав до Злучених Держав?

З України, десять років тому взад.

Жонатий?

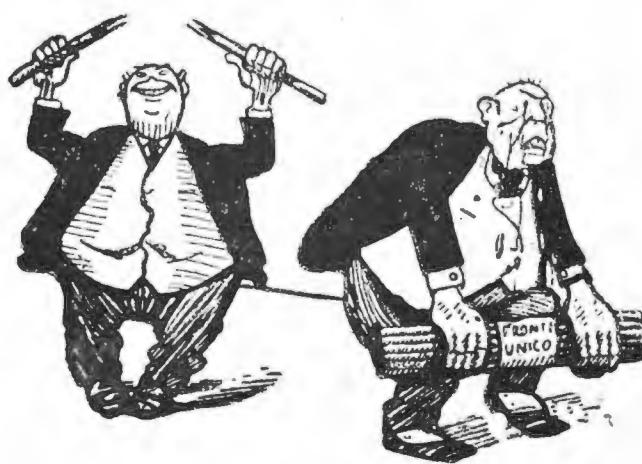
Вже третій раз паночку.

Де працюєш?

Всюди. Я не з вередливих і не з панського роду. Де є робота там роблю.

Чи ти домагався коли більшої платні?

Єдиний фронт.

Легко зломати один патнчик.

Але — тепер тяжче!

Ей, паночку, домагався, але хиба саме домагання щось поможе? Червоний?

Де там! Бачите самі, що й краплиночки червоної не видко.

А був червоний?

Був. Років тому двайцять взад. Як же жив зі своєю першою по-кінною жінкою.

А ти знаєш багато червоних?

Та небагато. У вас в Злучених Державах нема іх багато. Вже в 25 років жовтів'я.

Це правда. В нас на те демократія, щоби не було червоних. Ми ось після цієї реєстрації всіх червоних до одного вилапаємо. А то буде так як в Росії. Там їх було багато і тому демократія нема.

О, так, там було багато. Бачите там воздух крашиць, ніж тут. Тому то там і багато червоних. Просто кров з молоком. А тепер, кажуть, там ще більше буде червоних. бо не будуть працювати на панів, а для себе.

Ну годі тобі балакати! Грамотний?

Так.

Підпишись!

Я підписався.

А тепер я тобі поясню, що робити з книжкою. Ти мусиш її за всідім носити при собі. Кождий по-

ліцай має право вимагати, щоби ти її йому показав. На фабриці та кож мусиш її показувати. Тут та-кох будуть записувати кілько разів ти на страйк вийдеш, щоби на другій фабриці знали, що ти лінук. Можеш іти.

Я вийшов. Почекав потиличю. Закурив люльку. Виняв книжкою. Подивився на свою мордографію, на відбитки пальців, на підпис тай подумав: Що то за добре конти тут! Пеклються, щоби робітник не пропав і не був лінуком! Та щоби не було червоних. Тільки цікаво мені знати, як іє буде червоних, то хо-ж буде сніні? Треба буде спитатись своєї старої про це — вона в таких справах більше розуміється, ніж ті панки.

Дядько Микола.

НЕ НА СТОЛІ.

МАЙСТЕР (до робітника, що при роботі єсть кусок мяса, держачі в руці): — А от ви єсте мясо. А ви недавно казали, що ніколи не можете мати мяса на столі.

РОБІТНИК: — А де-ж ви тут бачите стіл?...

Original from

I. D.

ХАРКО і МАРКО.

Х.: Кажуть, що новий редактор у Скрентоні такий мудрий як Соломонові ногавиці.

М.: Куди там — ще мудріший!

Х.: Але?! По чому пізнати? Що він мудрого видумав?

М.: Він винахідник. Він винайшов для котів слово "м'яве".

Х.: Кажуть, що він комуністів з ногами з'їв би, тільки гортанка за вузьку.

М.: Певна річ. Вузька голова, вузька й горташка. Зовсім природно!

Х.: Він ще й лаятись уміє.

М.: Привичка. Він привик лаяти корову, що ходила "печі паляніці" на порозі "гмінної" канцелярії коли він був там "пісаржем".

Х.: У нього, бачу, фіра протестів.

М.: Він через рік тільки всього робив, що писав ті протести. Тепер йому придадися, бо не має іншого матеріалу.

Х.: І чому-ж він так сердиться на всіх?

В. Бессоєч.

"Злочин".

За високими горами,
За глибокими морями,
В "некультурному" краю
Слуги божого зловили
На злодійстві й засудили
Іти до вічного раю.

Неоди він душу грішну
Відослав на радість вічну,
Де "ність болізни. й турбот";
Та прийшлося і самому
Мандрувати до хорому.

Де царствує Саваот!

Ну, й нічого-ж тут страшного,
Як не стане ще одного
Злодіяки на землі;
Він-же і так не пропаде
На тім світі, а попаде
До раю — там між своїх!

На цім світі він нездібний,
Працювати неспосібний,
В нього ідеал — живіт;
Він лиш їв-би пив-би, спав-би,
Та з народа шкуру драв-би
І множив-би людський рід!

А там, в небі — страх як гарно!
Сонце світить безнастянно;
Там лиш місце для таких,
Що з товстими животами

М.: Чим у чоловіка менше розуму, тим у нього більше злости.

Х.: То він тим самим доказує, що в нього горішній поверх не-умеблюваний.

М.: Він взяв був трохи меблів на легкі сплати у звісного "академіка", в Рочестер, але зле спакував і в дорозі до Скрентону погубив усьо.

Х.: Всетаки йому здається, що він чоловік здібний і т. п.

М.: Чому-ж би ні? Він здібний, пріміром, воробців масажувати, а-б жабам пеленки чіпати.

Х.: Помимо того він заперся як свиня в п.т і квичить.

М.: Такий йому талан з роду записано.

Х.: Нагірше те, що він накидеться на чесних і працьовитих робітників, що за п'ять літ зробили більше роботи чим усі люмпен-інтелігенти від самого потопу світа.

М.: Вош і блошиця ніколи не думали інакше про бжолу та мурашку.

Х.: Добре порівнання. Ця лейзі зграй зовсім так живе як блошиця і вош.

Панько Люсія.

ЧОМУ ЯЙЦЯ ДОРОГІ.

ІВАН: Степане, чому то цього року яйця такі дорогі?

СТЕПАН: Як то, ти того ще не знаєш?

ІВАН: Та бачиш, що ні.

СТЕПАН: От я тобі скажу. Це тому, що попереднimi роками українські робітники з'уживали багато яєць по патріотичних вічах і тому не можна було розвести багато курій. Тому тепер такі дорогі яйця.

А. П. Г.

ЩЕ ГІРШЕ.

СИНОК: — Тату, я бачив сьогодні дикого лева.

БАТЬКО: — А дуже він голосіо ревів?

СИНОК: — Так, тату, але багато тише, як наші українські пани до Америки за долярами...

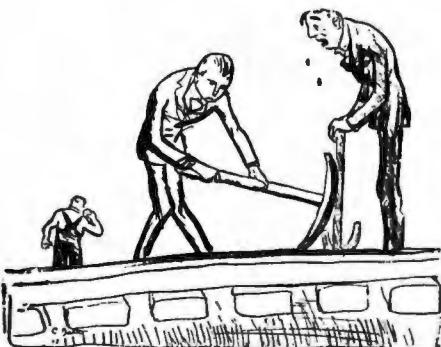
І. Д.

Бо це-ж наше ремесло;
Про їх добро то так дбаєм.
Що все від них забираєм,
Щоби лекше їм жилось.
Щоби нічим не журились,
Працювали та корились
І молились раз-у-раз;
Панів, попів шанували
Смирно волю їх сповняли
Та славили в кожний час.
То-ж вважайте, горожане,
Як того попа не стане —
Втрати буде не мала!!!
Кара божа на вас спаде,
Цивілізація пропаде
І прочі культурні права!"
От так пани трепотали,
Як їм хвоста надзоптали
Робітники, і всі враз —
І великі і маленькі
І товстіші й паршивенькі —
Просять помочі у нас.
Тох вважайте, добрі люди,
Та не будьте самолюби:
Із любові — всіх пан'в
Ви до неба висилайте,
А самі тут заживайте
Волі й щастя на землі!

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

СТРАЙКОЛОМИ.

— "Ну. й тяжка-ж робота тут! Днівно мені як ті робітники тут могли робити?

ТЕРЕ-ФЕРЕ-КУКУ.

Вже по всій тарапаті, яка зі мною була і про яку я замовчу на цей раз.

Прийшов я до дому, сів у своє гніздо, взял газету й читаю, читаю і ще читаю. Про ріжнородні події світа, про політику (дурну і мудру), про всякі новини і про робітничий рух по всьому світі.

Нараз народилась у мене думка до писання а заразом і страх мене зібрав. А ну-ж, думаю я собі, напишу, а воно не так! Ale чекай, думаю, перший раз буду писати до "Молотка". Він так по геройськи молотить все, що неправильне — некай вимолотить і мене за мое лінівство, недбалість і байдужність. Може поправлюся.

І от я вже пишу. Засіпив зуби, держжу перо цілою пятерицею, бо воно в мене не хоче ходити по папері, як у писаря. Скрипити, скрипити та... тай застягло в папір по саму ручку! Аг!! Тяжка ручка чи який біс?! Ну, та вже не лиши почате діло, — буду кінчти, коли почав писати про те "Тере-фере-куку"...

Отже:

Кожний зіпд хлопської стріхи панок навчився бути льокайчуком і за кожде кругленке, що дістане в руку, співає: Тере-фере-куку!

Петлюра спік для Пілсудського смачний колач з української муки і за те дістав в піку й руку, а тепер тільки десь виспівує себі: Тере-фере-куку! Digitized by Google

як-би нічого не було — читаючи, співають: Тере-фере-куку!

Клапоухі голови від джерзістської "бабуні" переспівали вже всі дурниці, а тепер знова починають наново кричати до роспіку: Тере-фере-куку!

Бувший погребник "Української Газети" і "Ліса Микити" — виневинившись гаразд на "урльопі" — скочив до Скрентону і тягне диким тоном, немовби лікнув каменюку: Тере-фере-куку!

Філадельфійська законниця "Америка" також — замість співати "годзінкі" — затягає часом на ціле горло ту саму штуку: Тере-фере-куку!

Містер пан доктор Сушко обшукав усі й усім переди й зади, а тепер ще задумав при редактуванню Будкового "рутен-ен-французієм" зробитись Сиріткою Івасем. Може, каже, хто тицьне щось в руку. А за те він думає затягнути по вченому: Тере-фере-куку!

Всі чорносотенні патріоти вирили собі своїм рідними рилами глибоку яму в багні та всі зі своїми правителствами (іх було кілька) лягли на купу, а коли іх штовхнє хто у бік, то всі нараз заревуть: Тере-фере-куку!

Кінчі і коли "Молоточок" прийде отцю мою муку до друку то обіцяю в друге написати, — гей, гей, написати: Тере-фере-куку!

Нетяга.

ТЕЛЕГРАМИ.

ВАРШАВА: Тут недавно тралася величезної ваги подія. "Начальник панства Пілсудські і генерал шляхетної армії Шептицькі" мали поєдинок. Вислід поєдинку такий що на другий день одній варшавській пральні доставлено до чищення дві парі штанів. Кулі розминулися у воздусі.

ЦАРГОРОД. Тут чиста паніка. А то з приводу, що турецьке правительство приказало російським контрреволюціонерам вибиратись поза межі Туреччини. Причина така: нема сultana, нема гарему. — не треба їх евнухів.

РИМ. Сюди наспіли телеграми з Царгороду, в котрих містяться просяння російських контрреволюціонерів аби позволити їм прибути до Італії. Вони надіються тут дістати роботу в католицького "султана" в Римі. Власти не дали ще відповіді.

Телеграфіст.

**ГАРАЗД ВОЕННИХ КАЛІКІВ
У НІМЕЧЧИНІ.**
(Правдиве.)

Одного разу здибаю я свого товариша (Німця), що окалічів на війні. Питаю де іде.

— Іду, каже, на почту по свою ренту (відшкодування).

Я мав трохи часу, так і пішов з ним. Якраз було пів четвертої, як ми стали під тим віконцем, де виплачують. Мій товариш подав свої папери на які виплачують щомісяця туго ренту.

Я поглянув до середини і побачив там двох урядників, котрих заняття було: виплачувати інвалідам відшкодування. Тій урядники не могли згодитися щодо скількості грошей. Один каже: 740, а другий — 840 марок. З того всього пішли шукати по параграфах, щоби по справедливості виплатити відшкодування. Шукали цілу годину. Чи знайшли, чи ні — не знаю, але точно пів п'ятої виплатили йому 840 марок, яко ренту за один місяць...

Ах сміх подумати! 840 марок на місяць. За тій гроші якраз двоє яєць можна купити тепер, — більш нічого. Але щоби на тих двоє яєць інвалідови виплатити тих 840 марок — уряд мусить заплатити 3.000 марок тим урядникам, що виплачували гроші одному інвалідові цілу годину. — бо один урядник одержує 1.500 марок на годину.

Аж голова крутиться, як подумати, що тій, котрі проливали кров за "вітчину", отримують 840 марок на місяць в той час, коли тій, котрі тільки йому тій гроши порахували і в руки дали — не на місяць, а тільки на одну годину взяли 3.000 марок.

Кого запомагає уряд? Інвалідів, чи урядників?

Візьмім собі за приклад, чого ми мали-б сподіватися від наших панків патріотів, як-би їм удається захопити владу над українським працюючим людом. Але, на зашта, на ші панки скоро діждуться сухо гиляки, чим панувати над нами!

I. D.

Каже сестра до малого братчи-ка: — Дай поцілунок, то я дам тобі цукорок.

— Дай перше цукорок, а я опі-сля поцілую.

— Чому ж не зараз?

— Бо тоді поцілунок буде со-лодший.

Digitized by Google

Поцілунок.

Бостонський руський піп поцілував молодицю, за що дістав у морду від її чоловіка.

(З газет.)

*I молодичку цмокнув піп —
О, Господи помилуй!
А муж у морду дав йому —
Ти жених не насилуй!*

*За ту любов свою "отець"
Одергав подарунок...
Скажи нам, попе, як тобі
Сподобався поцілунок?*

ЛИСТ ФУТУРИСТА З ФАРМИ.

Дорогий Посте!!!
Прихав. Цілій. Здоровий.
В порядку. Нічого не погубив.
Бажаю того самого:
Сонце пече.
Шкіра злазить.
Корови мукають.
Кури кудкудають.
Собаки гавкають.
Когути кукурікають.
Горобці чіркають.
Навіть ворона кракає.
Лажу по черешнях,
Як кіт.
І їм ягоди.
П'ю молоко.
Сплю. Встаю. Читаю. Ім. Сплю.
[Встаю. Чодня.]

Без перешкод.
Не пишу.
Немаю теми.
Муза (чи який дітко) не привно-
[сить].
Сам не шукаю.
Але думаю скоро братись
За писання.
Може що вдастся.
Але про це, як напишу.
А тепер — що нового?
Ніхто не вмер? Не застрілився?
Не повісився? Не втопився?
Шкода!!!
Пишіть — як маєте час.
А як ні — також пишіть.
Тільки коротше.
А поки що
Original奉拜ite!

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Микола.

Так виглядає біблійне оповідання про створення світа.

В однім селі не було ні хатів, ні доріг ні людей. Всюди було тихо. Улицями поміж хати ходили люди і голосно співали. Нігде не було ані одної деревини ані дітей. В день серед темної ночі бавились діти в тіни дерев. Води не було нігде ані крапельки. Люди купались по три рази на день.

Раз сказали люди: Не добре щоб все було так без людей. Створимо собі людей. Навязали снопів леду, висушили змололи, здоїли индика, замісили і створили з того людей. І бачили люди, що все було добре. Люди множилися і росли.

І сказали люди: Не добре бути людям самим треба, щоб люди мали жінок. Про огонь тоді ніхто і нечув. Навязали люде диму, висушили, стерли в руках, здоїли вже гусака і замісили глину та створили жінок. І любилися люде з жінками. Множилися і росли. І не було еще дітей, ні мамів, ні батьків, дідів, ані прадідів. Створили люде і те, І все було добре.

І так минали віки. Про іду і чути ніхто нечув. Птахів, ані звірят ніхто не видів, бо їх ще не було. Отню також ще ніхто не видів. Зловили люде птаха і з'їли, обскубали, зарізали, нагодували і спекли. Потім взялись і до звірят. Збіжа ще не було — не росло ще. Цілій час люде живились хлібом. Печій нігде не було, ані рільничих знарядів. Пішли люде голі до великого озера, забрали всю воду в кишенні, виорали дно озера засипали збіжжям, які зараз виросло. Зараз його змололи, вижали, замісили, змолотили, з'їли перший раз хліба і спекли. І все було добре. Люде говорили, кричали, сварились, рвались, співали і молились.

І сказали люди: Як то так може бути, щоб ми мово не мали? Скликали віче і врадили, щоб в них була мова, щоб можна порозуміватись людям тією мовою. Радили, говорили і ухвалили, що таки мовою конечно треба. Заспівали і розійшлися. За хвилю минали віки за віками за десять день люде почали говорити мовою. І всі бачили, що все було добре.

Одного ранку всі повстали і сказали: Не добре бути людям без сну, так як ми доси були; добре було-б, щоб люди спали — мали сон. Вставали спати і лягали. Як врадили, таїдієтство бинул кілька тисяч літ. Зараз люди на-

учились спати. І так люде родились і умирали. І все було добре.

І сказали люди: Як то ми так жиємо і жиємо. Треба щоб була смерть. І сталось так, як люди врадили. Все було дуже добре. І з'їшлися люде на серед села і почали радити, щоб їм будувати дому. Більше домів ще не було нігде. І почали кінчити люде domi. Побили гонти, затягнули вікна, по закладали підвальнини і хати були готові. І все було добре. Мешкали люде в домах. Так минали віки. Раз сказали люде: Добре було-б, щоб були двері в домах. І так сталось. За кілька тисяч літ всі domi були з дверми. З'їшлися люде і врадили, чи не добре було-б, щоб люде мали воду до пиття; до си води люде ще не пили. Всі зголосилися на те. І так минали віки за віками, і за хвилю по тім люди почали пити воду. І все було дуже добре. І знов з'їшлися люде і сказали: Як то ми так жиємо, що в нас нема ні днів, ані ночей? І сталося так. За кілька віків були вже дні і ночі. І знов було все дуже добре. Люди жили, сіяли, орали інни, мололи і молотили. Раз сказали люде: Добре було-б, щоб сонце було, щоб нам світило. І сталося так за кілька тисяч літ появилось сонце. Все дуже добре було. Раз знов з'їшлися люде і сказали, що добре було-б, щоб падав дощ із хмар. Бо доси ще дошу ніхто не видів. І знов сталося так, як люде сказали. За кілька віків упав перший дощ. І знов раз з'їшлися люде і врадили, щоб на землі росли якісь дерева. Як то так може земля бути без ніякої деревини? Зараз сталося таке. За хвилю виросли великі дерева, ліси. Люде зараз пішли ловити рибу в

лісі; попутали рибі ноги, позацеплювали на роги ланци і риба полетіла до дому з людьми. І... і... і... Ми могли-б так далі говорити і писати так багато, як біблія за велика І це все так виглядає, як те, що в біблії пишеться про створення світа. Однак на цім ми скінчимо тепер, а іншим разом може скажемо дещо більше.

Ріжок.

ПРАВДІВІ ОСВІТЛЕННЯ.

Найбільше слово неправди — це любов.

* * *

Жінка, котра грає, — програє, хоч вона є вигранню.

* * *

Найдороща має бути чоловікові — жінка, але, на жаль, часто буває її убрання.

* * *

На вірність собаки можна числити до самої смерті, а на вірність жінки — до першої нагоди.

* * *

Нема чоловіка, котрий-би не жалував хоч раз у своїм життю, що оженився.

* * *

Чоловік оглядає жінку від голови до ніг, а жінка чоловіка — від ніг до голови.

* * *

З котрою жінкою пічиється легко — з тою найтяжше скінчити.

I. D.

ЦЕ ПРАВДА.

ПИТАННЯ: Чому бараболі сядуть, а жито сіють?

ВІДПОВІДЬ: Тому, що бараболі не можна сіяти, а жита садити.

A. P. G.

Original from

ЕВРОПЕЙСЬКИЙ УНИВЕРСИТЕТ
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Digitized by Google

СОН РЕДАКТОРА "УКР. ГОЛОСУ"

(Ніби фейлетон.)

Була перша по опівночи. В редакції "Укр. Голосу" було тихо як у гробі, тільки в маленькім куточку сірілась якась людська постать, котра від довшого часу не рухалась. Тою постатею був ред. Ілько. Він ще за днія присів у кутку коло маленького столика, щоби — як то кажуть — на самоті лучше надуматись, що на цей раз вліпiti до "Укр. Голосу". Та коли наплинула глибока думка до його голови, — він повалився на стіл з умченню і заснув. Служба, не запримітивши його, замкнула двері редакції за собою і пішла на спочинок. А Ілько спав солодким сном, як ще ніколи. Йому снилось, що "Ненька Україна" свободна від більшовиків, герой Петлюра таки доказав чуда і синьо-жовтій прapor повіває над "Нінькою". Вся "інтелігенція" на чолі з Винниченком гурмами валить зза кордону і Петлюра наділє її теплими посадами. Поміщикам-дідичам вертає "зрабовану" землю, а непокірним селянам і робітникам — за те що були прогнані панів — з нагайкою в руках приказує лізти на колінах і просити в них прощення та цілувати ноги за свій страшний вчинок взлядом своїх панів.

І сниться далі Ількові:

Великий корабель, післаний Петлюрою, причавдав до канадської пристані у фоті Віллема*) і почетна служба з великим трофеєм вводить Ілько до корабля, а за ним всіх канадських патріотів, котрі співали "Ще не вмерла"... і йдуть в прост "без пересдання" аж до Одеси, а з Одеси до Києва.

У київській пристані на зустріч їм вийшов Петлюра, оточений полковниками, сотниками, кошовими та четарями, а за ними маса "інтелігенції". Сам Петлюра в гетьманському убранию, з булавою в руках, подав руку Ількові і випровадив його з корабля на київський беріг. Ільковим радощам не було кінця а патріоти верещали ріжими голосами: "Хай живе наш Ілько! Хай живе геть... Петлюра!!!

А Назаруків "працівник під'ягуючі позаду" кричав: "Прлоч з більшовиками! Прлоч з комуністами!"

Коли похід рушив — на знак вистрілили з петлюрівської гармати. а що Ілько ніколи не чув такого вистрілу тому той гук так поділив на него, що він зі страху підскочив і... (в редакції) зі стола по-

валівся на підлогу. Потім зірвався на рівні ноги і почав вгяняти по редакції. Зашпотався на якусь купу і запоров носом аж під стіл. А коли прийшов до памяті то побачив госпера редакції перевернену шафу з книжками, котра якимось чудом перевернулася на підлогу і наробила такого "гарматного" гуку, щагнала йому такого страху та розбилася такі солодкі мірі. А так були близькі в сні...

Ілько зі злости аж закляв. Він встав, колпнув ногою шафу кілька разів сів коло стола і написав: "Чому укр. народ бідний?" При тім згинавши той "народ бідний", що змісив ногами імена: Хмельницького, Мазепи, Петлюри, Грушевського, Винниченка і Петрушевича. а не тому, що "наші народні маси туже темні і темні, не мають самовідаги".

Другого дня це було пом'щене на сторінках "Укр. Голосу". Потім же довго довго Ілько передумував над своїм солодким сном та над темністю "бідного народа".

Ілья.

НАЙНЕЩАСЛИВІШИЙ НАРІД.

— Чи знаєш ти, Микито, котрий народ найнещасливіший на світі?

— Може Німці?

— Е ні!

— А хто-ж?

— Не знаєш?

— Ни.

— Так от я тобі скажу: Італійці.

— Чому?

— Ось чому: у кожній так званій (покищо) "демократичній" державі є завсіди один король. або президент, а в Італійців є аж два.

— Ну?

— Там є король і папа?

— А й справді! Бідні Італійці!

Allegro.

Ішла маті з сином у вечір на прохід. Синок розглядався кругом і вкінці зирнув на небо де поза хмарами ледви виднів місяць.

— Мамо — каже синок — у місяця мабуть немає мами, бо от диви який він брудний.

МИРОЛЮБНИЙ КЕРЗОН.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

*) Це Назаруків переклад на хмельницьке

— Форт Віллем. Digitized by Google

"Добровільні" галичане до польської армії.

(Привели старого замісця зникнувшого сина.)

Мій любимець.

На серцю важко,
Боротьба сумління,
Біль душі
Ta вічне хотіння.

Боязнь мужа і людей,
А тут перемога,
Понад все його кохаю
І тисну до грудей!

Крізь сон його кличу;
Сама у нуджі
А йому добра жичу.

Ta не довго це вилося,
Що в закриттю все жилося,
І на самий Новий Рік
Застав мене чоловік.
Дивно вам, що признаюся?
Я нікого не боюся!
Просто дивлюся всім вічи,
Bo під суд ніхто не кличе.
Ох, як буду реготатись,
Коли хто буде питати!

Річ природна — що дивного?
Нині в світі того много;
А що я вже молодиця,
To від тога... (змішилася)

Страсть велика його ждати...
У два тижні він до хати...
Гість мій мілий,
Гарний смілив;

Мию руки щоб звитатись,
І що чув — кортить спитати.
Ой-ой ненько!

Щебетун мій, соловейко!
Мов дитя беру на руки,
П'ю любов і — кінець скукі!

Мій ти мілий, мій ти друже!
Чорні духи кричать дуже...
І на голос, і шепочем, —
Більше ми нічо не хочем,

Тільки ждемо нетерпляче

Кінця долі, що так плаче...

А це хто сичить, як вуж?
Це одної пані муж...

Колись мій ходив надутий,
Ох боженьку, який лютий!

Ta я лишу це на боці —

Правда панам силь у оці.

Вам цікаво буде знати,
Як мій муж вішов до хати?

Гостя тисину до грудей
Апелюю до людей,

Щоби гостя моого знали,

Щоби радо в дім пускали.

В робітників він буває,
Панів дражнить — побиває...
Мій утішний, мій жаданий,
чи геройчуко коханий!

Як говорю я з тобою —
Повно ласки і спокою.
Колись муж мій все сварився,

А тепер лиш уклонився
І так приємно мені стало,

Що минувше все пропало.
Пани віддали мене стали

(Щоб здорові поздихали!),
Все шепочуть поза плечі
Препогані підлі речі...

А я бідна — небагата —
В мене лише одна сорочка,

Але люблю **Молоточку**!

I коли з ним розмовляю.
To від радості гуляю;

Тільки тяжко я гладю:
Дві неділі, ожидую.

Ох, що-б мала — все-б в'гдала,
Ta щодня-б його читала

I до серця пригортала —
Свого гостя дорогоого,
Молоточку замашного!

L L C.

Original from
Bergen, 6. мая, 1923.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Digitized by Google

Мої пригоди з роковим хлібом.

Хочу вам, дорогі читачі "Молота" ще дещо розказати за свою професію, як то я зазнав лиха в час свого терміновання на дяка. А лихо то було велике ще з хвостом. Не знаю як то в кого, але в нас таке було, що кожда господина в селі мала дати попови і дякови роковий хліб і по дві яйця. А було то вже по Великодні, піп і каже до мене:

— Танасе, підеш з дяком збирати хліб роковий від господинь.

— Добре, кажу, піду.

От ідем ми з дяком. Він взяв добрий міх, а я взяв палицю з кривуллю для ліпшої безпеки. Так ходили цілій день і назбирави повний міх хліба. Старий дяк завдав на плечі та аж стогне від тягару, а я йду вперед тай граю собі на дримбу яку то мама нібішка були купили мені в Почаєві на відпусті, а дяк в заду до такту ступає до ноги.

Але нам треба було йти через міст на ріці. Ми тільки що вступили на міст, аж тут за нами везе мужик дрова та як затне коні, аж загуло на мості і під мостом. Я оглядаюся, а дяка нема тільки в мужика на возі гиляка потрясає нашим мішком, але вже порожнім. Я кричу: гей дядечку, стійт! Але той тільки посивстав на коні тай поїхав. Я заглядаю у воду, а старий дяк лих гукає, як-би на вовків. Я побіг на берег, зачепив своєю кривулею дяка за карк і підтягнув до берега і так він помало виліз.

— Де-ж, кажу, наш хліб?

— Ет дурниця, каже дяк, добре, що я сам живий.

Але я дивлюся, а на воді пливуть гуси і качки та кожна має під крилом бохонець нашого хліба. Ну, хліб пропав! Приходимо ми до попа і розкажемо нашу пригоду, а піп як зачне на нас гримати, тай ідем до дому.

Ту: знов на нещастя наднесло жида з мішком щітини наперед нас! А звичайно чогось собаки жида не люблять, тай вибігло тих собак з кільканадцять на дорогу за жидом. а жид в ноги, а собаки зі злости вхопили тоді дяка, світу здерли, штаны роздерли, міх подерли і жида собака вхопила бохонець хліба тай побігла до дому.

Я побачив яку то операцію собаки роблять з дяком та як дам драпака — аж в дома опинився.

На другий день приходжу до пона тай оповідаю всі пригоди з хлібом, а піп тільки носом пошморгав тай каже до мене:

— Танасе, ще треба йти збирати яйця. Підем вже сбідва.

— Добре. кажу, п'дем.

От пішли ми. Піп узяв два коші, а я коромесло, щоби було на чим нести повні коші.

Засирали ми тих яєць. Піп узяв

коромесло тай несе, а

попереду на свою дримбу а піп ступає крок за кроком до такту.

Але треба нам було переходити через кладку, а та кладка дуже довга була, бо там було велике багно — така трясавина. Наближавось ми до тої кладки. Кажу: Уважайте, щоби кладка не злома лася! Але піп каже: Не байся! Тай іде, як жовнір. Аж тут на самій середині як залопоче! Я дивлюся, а піп лиш голову висадив з багна, тай кричить:

— Танасе, ратуй!

Ну, щож робити, побіг я в село кликати людей, щоби йшли ратувати попа. Прибігаю в село та як зачну кричати. Люди позбігалися, а я кричу: Давайте коні, беріть шнурі, бо треба душу спасті від загибелі!

Взяли газди дві парі коней, взяли сто сяжнів шнурів прийшли на місце, а піп от-доходить. Взяв один газда шнур завязав на кільце і закинув половину на шию — так як гицлі на псові кидають — бо приступити було годі. бо було грузко тай ще чогось так дуже вояло, аж страх! Затягнув газда шнура помоцував, запрягли дві парі коней і ледви-ледви висунули попа на беріг.

Люде потім про те багно зложили якусь ніби пісню, — ніби казку. Ось як її співали:

Давно, давно у тім місці
Дуга воду пила,
А пізніше у тій воді
Риба з дзвоном плила.
А діди уже казали,
Що святий з'явився;
Батьки знова говорили:
Мошків кінь втопився.
За нашої вже памяти
Спомин полишився,
Що наш попик із яйцями
Туди втеребився.

Т. Березюк.

НЕ ПОТРІБНЕ.

ВІН: — Я таки маю трохи страху, як мусітиму з твоєю матірю говорити.

ВОНА: — Але ж, Васильо, чи ти хочеш з нею також женитися?

І. Д.

ДОБРИЙ ЛІКАР.

— Має ваш муж багато заняття, пані докторова?

Докторова жена: — Ще й як! Він має, щотижня три до чотирьох

приходів from

І. Д.

ДУМКИ ДЯДЬКА МИКОЛИ.

Одні кажуть: — "Дош паде".
 Другі: — "Дош іде".
 Котре правильне — годі сказати.
 Бо коли дош паде то хто його тручає? А коли йде, то по чим?

* * *
 Людина — цар природи.
 Як так, то чи не треба часом,
 щоби природа підняла революцію
 проти цього царя?

* * *
 Товар — продукт праці робітника. То чому робітник купує свою власність?

* * *
 "Будь чесний зі собою" — сказав Винниченко.
 А я кажу: "Зі собою як хочеш, але будь чесний з людьми".

* * *
 Вчені кажуть, що чоловік витворився з малпі.

* * *
 Вірю, бо бачу, що багато людей назад перетворюються в малпі.

* * *
 Соціал-угодовці заявляють, що робітники ще не доросли до соціалізму.

* * *
 Як так, то як високі повинні бути робітники, щоби досягнути соціалізму?

* * *
 При пануванню "чистої" демократії буде рай на землі.

* * *
 Як так, то в чим мити американську демократію, щоби вона стала чистою?

* * *
 Хто тебе вдарив в ліву щоку — підстав йому праву — сказав Христос.

* * *
 Добре. А що підставити після правої, як хтось ще захоче бити?

* * *
 Христос перетворив в Кані воду в вино.

* * *
 Не штука! Тепер кукурудзу перетворюють в горівку!

* * *
 Кажуть, що розумний чоловік мало говорить.

* * *
 Як так, то найрозумніші люди — німі.

Дядко Микола.

ПОЯСНИВ.

Сестра: Ти так багато ходиш по чужих краях. Шо тебе тягне туди?

Брат: Та щоб інче тягнуло, як машина.

Ю. К.

В ЗАДУМІ.

ПОМІЧНИК (до редактора): — Тут ще є один "отвертий лист", що маю з ним зробити?

РЕДАКТОР: — Залипіть його!

Digitized by Google

АРТИМ.

Чи чули ви, люде добре.
 Про того Артима,
 Що то в ньому загніздилася
 Тайна незглибима?

Та не тайна премудrosti,
 А тайна глупоти.
 (Всі на слабість ту хорують
 Псевдо-патріоти).

І Артим цей захворів
 (Шо за елястичність!);
 Його слабість... слабість... ну,
 Звичайна дволічність.

А Артим куди заліз?
 Слабість обмотала...
 Ой пропала, люде добре,
 Людина пропала!

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Він на вічу виступав
 І хвалив Бориска;
 На засіданню-ж — мало
 Не дерся до писка!

Та хиба іа тім кінець?
 Скрізь він — скрізь дволичить...
 Ну, скажіть-же, люде добре,
 Кому таке личить?

Чи поважна голова
 Може таке знести?
 Ні, ніколи, тут нема
 Сорому, ні чести!

Шершень

ТРИШКИ ПОЕЗІЇ, А РЕШТА ПРАВДА.

НЕ ТАМ ДЕ ТРЕБА.

Пішов мужик сповідатись,
Щоби душу спасти,
Тай признається, що до попа
Ходив грушки красти.

За покуту завдав піп —
У себе сапати
Й до Покрови "Отченаш"
Десять раз скажати.

Побіч образа Покрови
Був образ Варвари —
В обох тварей не пізнати,
Бо... мухи сідали.

Клякнув він перед Варвару,
П. молився тихо;
Встав, приглянувшись ще лучше,
Тай пізнав на лихо,

Що не там було, де треба,
Цілий час молився...
Треба, каже ще раз мовить...
І аж розілився!

Ади, а щоби ти луснув,
Тай щоби загинув:
Десять разів "Отченашу" —
Як в болото кинув!

Амо.

ХИТРА ЖІНКА.

Як всім звісно, що є звичай
У людей:
В день уродин купувати
Забавки для всіх дітей.

Та не тільки малим дітям
А й старим;
Так вже, бачте, з покон віку
Практикується із цим.

Отже — в день уродин — жінка
Макара
Свою голову ломила:
"Що-б я мужу в дар дала?..."

Купити лульку — я не люблю:
Зле, смердить...
Ну, і що-ж я йому куплю,
Щоб його завдоволити?...

Аж на решті! Куплю бритву
В голяра,
Щоб голився кожду днину,
А то коле борода!

НЕДОВІРЯЮЧА РАБИНЯ.

Прийшла баба до попа,
Принесла на "службу".
Щоб моливсь за її мужа
Ta відігнав нужду.

Каже баба: "Ох, отченьку,
Ох змилосердіться, —
За навернення його
Богу помоліться!"

Щось сталося — вже три роки
Він Бога не має:
До читальні часто ходить
І книжки читає.

А піп бабу і питає. —
Став нібін годитись:
До Ісуса, чи Марії —
Хочете — молитись?

Баба трохи подумала
Тай так починає:
"Матці Божій, — бо лише вона
Жінкам помогає.

Ісус слухати не схоче
(Може й ошукає),
Бо знаєте — хлоп за хлопом
Завсіди тримає!"

К. Біжик.

"ЧУДО".

Чудо-диво над чудами
Довершилося над нами:
Передовики сказали,
Щоб ми в "Молот" не писали...
Тыль, агій, щезни!
Може бояться того,
Щоб не голнув хто в чоло, —
Бо "Молот" не вибирає,
Кого тре того карає
Чи не з тих вони?
Та ми на те не зважаєм.
"Молот" добре розмахаєм
Б'ємо там де є потреба —
Хоч би Господь зліз із неба,
Такі то вже ми.

Кореспондент з О.

ПЯНИЦЯМ.

Люде, пяници, що ви гадаєте,
Що самогонку ви так кохаєте?
Ніс у вас червоний, запухлі очі,
А в умах темно, як серед ночі.
На теж вода е, щоб її пити;
Горівку давно час залишити!
Хто у пяництві дуже кохаєсь —
Чи пошанівок він в кого має?
В галі, в читальні, чи в який раді —
Пяница людям все на заваді.
Пяниство й карти, карти й горівка —
Байдуже діти, байдуже жінка;
Ростуть без школи пяници діти.
Нішо ім іти, в ніщо одіти.
І туманами підуть між люде,
І тяжко жити тим діттям буде.
Фарма, худоба — хоч-би і була —
Темному слави ще не здобула;
Темний — я темний — темний ускоди:
Все його водять видющи люде;
З темним, як з пяним, лиха година, —
Бідна з ним жінка, бідна родина.
З темним йде в парі всяка хвороба;
Пропадуть гроши, поле худоба.
Пяний не знає людської чести.
Пяного мусять тверезі нести;
Тягнути з болота... Чи-ж не огидно?
Жінці і діттям глянути встидно;
Люде чужії сміянутися хором —
Своїм на лихо, своїм на сором!

Original from
Михайло Хмільов.

"ОСЛИ — ПІ".

Акрон, Огайо.

Тут в Акрон, Огайо існує на папері укр. "рррреволюційний" відділ, котрий називається "Осли-пі". Цей вище згаданий відділ складається з двох людей. Ці верблюди — чи пак люди — щоби показати своє "Я", почали виводити на свій власний кошт шматку, яку йм. Серби видрукують в Клівленд, О., і називали це "Робітничий Голос". Коли цей два-три місячник покажеться в кількох числах, то зараз беруть під паху і носяться з ними два і три місяці аж поки знову не спроможуться на зіпсовання чистого паперу.

Мовляв, адмініструючи, що я можу, а дивись, що я вмію! То — "Я"! І ці нещасливці не покажують кілька тижнів свого зарібку, тільки щоби раз або два на три місяці зіпсувти чистий невинний білий папір, котрий би люди могли з'ужити на пожиточну річ. Ай часу, ані труду не покажують, тільки щоби було "Я".

Ех, люди, люди, коли в вас розум буде? Я відно, то не хватає вам мазн в ваших головах. Чому ви не подивитесь на вскруги себе та на свою малоповність? Бачите, як порозсихалися ваші прінципи? Як бочка на сонці! Балот-бакса і смирна "революція" — це ваш прінцип, це ваші клічі. А все це псевно на буде здалося! І через ті клічі більшисьте по піци та обіввалисьте одні другим боки та плечі!

Насамперед попався голова під баське оружжя, а відтак ця процедура закінчилася на різницях.

Бачите, практика життя показала вам на вашій власній шкірі, чи можлива мирна революція. А тепер зі всім певно і без жадного вагання можете зробити зі своїми прінципами те, що зробив Володимир Великий в Київі з божком Перуном.

Жилило.

ВОЛИНСЬКІ ІВАНІ ТА ВРАНГЛІВСЬКІ ОФІЦІРИ, АБО: ОЧЕВІДЯЧКИ ПІДСЛУХАННЯ.

Дітройт, Міш.

Мимоходом в неділю іду я попри церкву а так що було горячо, то двері були отворені. Дивлюся стоятьколо 12 людей і — аж два батюшки служать! Невже-ж думаю, так тяжко, що аж двом треба служити? Або може які торквест? Та ні, відите, ані одні, ані друге, а тільки що на одну церкву припадає 2, 3 або і 4 "батюшки".

Ходжу до середини якраз на "Нагорну проповідь", щоби голодних, обідрианих вранглівців іакормити, приходити. Розглядаюся поміж люде, стоять трохи мужчин, та скількин я людей видів, побувавши не в одній фабріці, а таких, то бітме не відів! Відно, що то другої масти: волося на них вигладжене, як у військового коня, постать стрімка, руки біленькі, маленькі, кінчики гарненько вичищені, видно, що то інтерелігія. але убраниння то вже зівсім не інтерелігія, бо старе і витерте, тай не до сезону, бо грубе англійське сукно (а тепер

літо). Відно, що якніс милосердний самарянин подарував. А "шусі" то вже й не говори! Правда, вичищені аж до пальців. Та от проповідь скінчилася і батюшка суне з кружком. Я зробив кругом марш та в двері, а яких п'ятьох чоловік за мною, як на команду.

На дворі почали ми дискусію, про правдивість слів батюшки, котрий говорив, що в Палестині і до дніс находяться святі місця, котрі свідчать про правдивість бувшого "Спасителя". Одні твердили, що правда, а я говорив, що не всьо; напримір де сказано, що Христос вигнав злиз духів з чоловіка, а тій пішли в стадо свиней, а відтак в озеро і потопились. А я-ж читав замітки подорожного, котрий пише, що в так горячім кліматі, як Палестина, свині не можуть ховатись, а по друге ждуть ніколи свинні ні тримали. То як же могли там свинні взятися?

Але повинходили і господи бувші офіцери з церкви і мені було інтересно почути їх переживання на землі Вашингтона. Підходжу ближе, а волинські Івані потрясаюти руки господам офіцерам:

— Здрастуйте!

— А, здрастуйте Срігій Александрович! Как устроились на новых местах?

— Нічево, слава Богу! Да только, понимаете, нешаста случилось.

— Какое?

— Да обворовали.

— Где? Как?

— Да понимаете, еду з работы і толькі что первую полуочку получил всево 28 долларов і когда переседал на другий трамвай, я в кармані — ну і Бог ти мой, толькі место осталось, а то понимаете, не хуже наших родніх кіевських жуліків. А саме хуже что надо за квартиру да Ольгі Івановні ботінки купіть.

— Да скверное положение. Нет что говорить.

Почали розходитися, а я собі пригадав слова псальма: "На ріках Вавилонських тамо сидяхом і плакахом помянувші Сіона".

Та що як що, тільки то — коли-ж Ви, волинські Івані зі Свіннюхова, перестанете бути лякеми? Думаете, що руським панам ліпше служити чим польським? Один чорт! Думаете, коли Ви надійні більш калар, то вже ріжниця? Господа офіцира і так з гори дивляться на Вас, бо давно-ж Ви перестали поліським дьогтом мазати чоботи? Або давно звали Вас хохлом мазніцею? Схаменітесь, бутьте люде, бо лико Вам буде!"

Mix. Gav.

XXXXXX

"ПОСЛІДНЯ ПРИСЛУГА".

Філадельфія, ПА.

Як звісно, в Філадельфії помер український патріот і "народний діяч" доктор Володимир Коваль. Отже в ночі, з пятниці на суботу, і я зайшов до галі, де лежав тіло небізника. Приходжу в середині, дивлюсь, січовики стоять в лентах — два з одного боку, а два з другого — і вартують небізника. По хвилі сів я на лавку. Все тихо. Аж нараз чую, старий Найдя каже:

— Хлопці, заграймо в карти!

— Добре! — сказали.

— Всі, що коло него сиділи зараз принесли столик і позасідали довкола.

— А як будемо грati — в гроші, чи так? — питав Найдя.

Січовики й кажуть: Та нам одинаково, але як ви хочете?

— Ах, сказав Найдя, що поможет грati надармо? Заграймо собі "покра" в гроші.

— "All right!" — сказали всі і додали "sky limit", та почали грati.

Аж тут надходить головний отуман Ко-

СТИЙ!
ЧИТАЙ!

I сейчас посытай
передплату на часопис

"Українські Щоденні Вісті"

Річна передплата виносить \$7.00.

на 6 місяців \$3.75

на 3 місяці \$2.00.

Адреса:

UKRAINIAN DAILY NEWS

502 E. 11-th St. New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

цик. Як побачив, що вони грають в карти, то став, як варений.

— А що ви собі, панове, думаете? Нині такий день, що ціла американська Україна сумує за небішком, а ви, а ви... тут "покра" граете?

Почав збирати їх з гори, а старий Найда, бувший січовий отумен число 43, як встав на ноги та до Коцюка та як почали сваритися — аж страшно, який то крик був на мав. Хотіли битися, бо старий Найда вже мав крісло руках і вже хотів вдарити головного отумена!..

Ось Вам просвіта. Тут бачите яку то просвіту несуть ті, що стоять на чолі "Січи". Сама "сметана" самі головні голови від "Січи", а яка в них робота! До того ще І бараболянка смерділа від кожного з них.

Г. Вишваний.

ДВІ КУМІ.
Сонвіль, Ман.

1-ша: Да ви ходили, кумо? Слава Ісусу Христу!

2-га: Та ходилам до церкви. Слава на вікі!

1-ша: Ой, правда та я забила, то ци ни буде дісіє має ксендз бути...

2-га: Та е, кумо, е, прийхав тойво старий (Яндріхович). Али то вам, кумо, жибисти чули яке то дісіє казане мав, то ні жало било і послухати.

1-ша: Повідома! А и знаєти, кумо, ци він буди ту щей завтра?

2-га: Та буди, буди, бо я во найняла службу божу. Ту завтра буди наша служба божа.

1-ша: Ой, тре било собі на тую службу божу дати. Ми то десь так дамно не давали. Навіть пам'ятни маю коли, — ще десь як в торік. І так во все зираємся і зираємся і десь такімо цого цента жадні. Але як роздобудем пару центів, то я скажу старому жион дав, бо то всьо мара восьми, а то куди-туди, а таки треба!

2-га: Ой, кумо, на що як на що, али на службу божу то таки, ну, ну жалуйтесь. Бігме жибисти чули, як той ксендз докіс відказував на тій люді. Далібок такі сва-

рив на всі, а найгірши на тій во бульшевики. Такі видно било, кумо, ах почириювів, такій злій бів на тій бульшевики. Так іх визнавав як іно на світі — ах страх било слухати. Али він, кумо, правду казав. Де-ж, бійтися бога, дісіє таке святочко ще ксендз пріхав, а він ти еден з другим, як має піти до церкви і послухати слова боского, то вони позаходили там до той читальні і читають там якісь ті бульшевицькі книжки і казети і кажут, які то іх воськіт, чи просвіта, чи як вони називають, а до церкви жадин ай загляє!

1-ша: Ой: Ой, бодай вас кумо, я юх гадала і гадаю жибні бох цудо показав тому, хто тій читальні вимислив. Покі тих читальнін ін было, то ще било якотако, ще бох такі, інакши людям давав, наї що хце буди!.. А тера, видити, чириз тих пару, то нас всіх бох буди карав.

2-га: Али то карав, кумо. Далібок, що карав. Та днівте бох так дав жи всьо подорожко, і ще так прийди, будите видіти, жи ще мають люди знати буди!

1-ша: Ой, та зміялутися, та де-ж ни буди карав, коли як ксендз прийди, то він ти жадин навит до церкви нн заглянні, які жажі: я навит нн хочу слухати як піп тарабанить свої дурниці. До сповісти також жадин нн піді, бо можи що то попівські забобони. А де-ж то хто тає видів!

2-га: Та то видити бох карав так, жи навит ни знают що робят!

1-ша: Ой нех там що хце буде, нех си карки покрутити. Ту бреди завтра піти до сповіди, ще се хоту висловітідо.

2-га: Та я во дізь висловітідалася, щем во нічого нн іла, як вчора, і так во снібе гаю і васим згайла, а там в дома, я знаю, нікогісічко нема.

1-ша: Ой та чо, та там байстрики ваши можи в дома, то вісно доглянут.

2-га: Та де вам, чуети, в дома! Тота ісся голота десь вянгане по дворі, а він то можи сальоні, бо він все насам періч мусит та бити. Ой, знаєти, я юх піду кумо, бо то юх далі будут на вечірі дзвонити.

1-ша: Ой тре Іти і міні!.. А тое, кумо, як підеть, то клинти міне, підем вобі!

2-га: Ну-ну, добри, добри!

Післухав Сонвілець.

ДІСТАВ ВІД РІДНОЇ ЖІНКИ.

Байон, Н. Дж.

У нас, в Байон є чоловік, котрий вже від довшого часу хоре і короба є дуже небезпечна, а властиво на Його мозгівницю. І то так хоре, що Й не знати що з ним станеться, бо нікак не може прийти до свого розуму, чому він ще до цего часу не є незалежним попом? Так Його давні колеги вже давно повіходили на попів і гімназій навіть не виділи, а він в Рогатині скінчив 2½ гімназій і мусить в шапі працювати в той час, коли Його колеги "не оріуть, не сноять, а збирають!". А попом Йому страх вже хочеться бути. Аж синиться, що він нім.

Та от одного разу синиться Йому як то він вже викропився на попа, затянув на себе чорну спідницу та давай правти, а опілі сповідати! Та як є звичайно, до нового попуня ідути перше молодиці, таке і Йому притрапилося. А що то було на ліжку, то він — замість стуло голову накрити — накинув якісь старий бленкет та давай сповідати. І сповідь була-би пішла несогіре коли-би був ще не давав розрішення. Коли-ж почав розрішати, а по розрешенні, як є звичайно, хрестити — і на знак "Сина" посягнув заніжкою рукою, а молодиця — тарах рукою межи очі таї какже: А віде, егомосци, рукою сягаєте?

Він зірвався таї какже: Тихо жінко, та то!

А вона каже: А мені через сон причулося, що мене піп зачіпає...

Післухав бортник і просив мене, що би я подав до "Молота".

Стриганецький.

ОТ ЯКІ ВОНИ!

Брендфорд, Онт.

Хочу Вам розповісти одну подію що зі сьогорічного "Великодня". Пословиця каже, що "ліпше пізно, як ніколи", отже Й я так кажу.

Знаєте, сюди, до наших несвідомих релігійників приїздить раз на місяць душаспакунки божі. Поскубє, поскубе своїх апілуків таї назад іде.

Але я хотів про "великодні" подію — так треба докінчити. Було то у "великодні" суботу. Гляд той душаспакуник хата від хати паску свягти, ах вікіні опинився на славім Мейн стріті. Прийшов коло № 15 і ані руш до хати, — мов той мула в кopalні, що в 12-тій годині в полуздні ані поступиться з місця. А проводир того душаспакунника просить:

— Отче, ідіть в хату і святіть пасху, бо він все коляду лає.

А попина сидить у "форді" і навіть не мелько смеє. Аж тут чоловік біжить з хати до попа і просить, щоб той пасху покропив:

— Отче, я-ж до церкви все вчащаю і колекту (доліяра) що місяця даю!

А попина борідкою моргнув (він такий собі, нівроду, як то в нас цапок був бордатий, у Янкеля, в "старім краю"), усміхнувся таї каже:

— Я, любенькі, не можу, бо я дістав лист, що ви живете "на книжку". Але скажіть, як візьмете слюб, то я зараз іду. Ані то скажіть, що ви тільки бортник, то таксама піду.

Подумав чоловік хвильку таї каже:

— Зробити з дня ніч? Яке значіння буде? Моя ця жінка, що по вашому я мавби бути таї бортником, має вже два сини, а в їх батько.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ІНТЕРЕСНА КНИЖКА

П. Н.

ЯК ПОПИ ТУМАНЯТЬ НАРІД!

Хто хоче знати, яких штучок попи вживають, аби обдуруювати нарід, хто хоче знати, що таке релігія, і звідки вона взялася, і хто хоче знати, як боротися проти релігійного обдурування проти кропила і кадила, той мусить цю книжку прочитати!

Книжка має 128 сторін друку і коштує всього 50 цт.
Шліт замовлення на адресу:

MOLOT CO.

414 E. 9TH TS.

NEW YORK CITY

Digitized by Google

Це сказавши пішов у хату, а попи чимніхувся тай пішов у другу, щоб взяти заплату.

От і бачите! Попи самі дають припір, як робити. Вони тримають любовниць, а темним людям кажуть, що то кухарки. Тай так само намовляють других робити!

Гей люди, люде, беріть собі з цього науку: що йм не йде о шлюб, а о зелені доларі, і тому творять таку штуку!

Всезнаюко.

КЛІМ НА ПАРОХІЯЛЬНИМ ЗАСІДАННЮ.

Ошава, Онт.

Дорогий "Молоте", просимо помістити цих пару стрічок про кума Дьордія і бувшу парохію в Ошаві. Нині, бачимо, таї кошара стойти замкнена і коло неб, як звичано, на сліпім місці повірюєла глуха кропива та колючі буряни. Нема того парохіянина, що тримав біл порядки коло кошар. Правда, як були коляди, то кум Дьордій май змілився і пішли колядувати за кумом Сліпаком та попідчищували свої право...славні парохії на кільканадцять доларів, щоби спровадити свого неголеного паночця, аби їм воду освятити. Але тойсамій кум Дьордій забралі гроши і купили май котел, в якім варять зогнілі бараболі та дусить з них юшку, яка гонить їх розум з необетсаних головок. Вафля-о!

Та сідніші робітники в Ошаві зіясім начали на таку "політику". Вони чимдра більше беруться до корисної культурної праці. До помочі стали і свідомі робітниці та заснували жіночий відділ при сповіщення Українського Робітницького Дому в Ошаві. На жаль, Дорогий "Молоте", сказати муши, що наша робітниця святає замalo місця має на ту всю роботу, яку свідомі робітники провадять. Рікні підприємства, лекції і т. п. потребують більше місця і ошавські товарищи й товаришки стараються всімі силами прибудувати більший Робітничий Дім. Робота вже почалася, тут діточка школа існує при організації — грамоти й музика — де вчаща около 40 дітей і неможливо в Домі вчити, тільки треба десь вирентувати якийсь будинок на школу. Товарищі вдалися до кошарського комітету, щоби позволили той шопки, що стоять пусткою.

Дня 17. червня скликали парохіяльний мітинг. Зійшлося їх шість і четверть і почали радити. Але цей "четверть" скочив, як звір (що ріве), запоросався, що не може пізнати. Приступаю, дивлюся, а то Клім! Даруйте за слово — залишо зогнілими бараболими, що кум Дьордій зварили в новим "коцьольку", і гавкає, що ту не може бути школа, бо нема кума Дьордія присутнього, бо виходив з гальюнами. Як приде, кажуть, то зарадимось.

Отже сталося так, що парохіяне не позволили на місці часу, де можна би провадити діточку школу, до котрій ходять також діти деяких парохій.

Але — не позволили, то не позволили, — самі собі ворогом стоять. А ми, робітники, тимбільше берімося до праці і показажімо хоч тому молодому поколінню дорого до визволу з ярма темноти!

Написав Ів. Початок.

ПОШУКУЄТЬСЯ ДЯКО-УЧИТЕЛЯ.

Картерет, Н. Дж.

Пошукується дяко-учителья, але з одним оком, бо тут вже є один з одним оком. Отже треба ще такого другого — через те, що тут з двома очима один не може бути, бо отець не хочує аби сміяється до кухарки; отець того дуже не любить аби такі йолупи підшивалися і моргали.

Око.

Digitized by Google

де тільки находяться українські робітники.

В. Босович. Такі ріці ніколи не задержують довго. Присилайте все — ми радо помістимо. Пишіть дальше.

П. Л. Шікаго, Ілл. Не надається. Пробуйте дальше. Тільки вистерігається занадто "остріх" тем, бо не зівсім можна містити.

Пресовий фонд "Молота".

Ватерлю, Онт. Н. Лоїк	\$1.00
Ірокос Фаллс, Онт. М. Герчук	1.00
Н. Н. Н.	20.00
Еспанола, Онт. А. Клім	1.00
Бостон, Масс. В. Пилипів	1.00
Портланд, Орег. М. Посолужний	1.00

ЖАДАЙТЕ КАТАЛЬОГА У ВИДАВНИЦІ "МОЛОТА"

Пишіть на слідучу адресу:

MOLOT CO.
414 E. 9-th Street New York, N. Y.

НАЙНОВІШІ КНИЖКИ І ПОРТРЕТ.

ЗА 2 ДОЛ.

- 1) Початковий курс пол. економії — — — — 50¢ .
- 2) Порадник української мови — — — — 30"
- 3) Червона зоря — — — — 30"
- 4) Матеріалізм-фільософія пролетаріату — 25"
- 5) Наймана праця й капітал — — — — 20"
- 6) Заробітна плата, ціна й зиск — — — — 20"
- 7) Розвиток соц. від науки до акції — — — 15"
- i) Портрет С. Мельничука і П. Шеремети — 50"

Загальна вартість — — — — — \$2.40

Користайте з нагоди!

Набудьте ці вартісні книжки і портрет тільки за два долари. Посилайте сейчас монет-ордер в звичайнім, або паперових два долари в реєстрованім листі.

MOLOT CO.

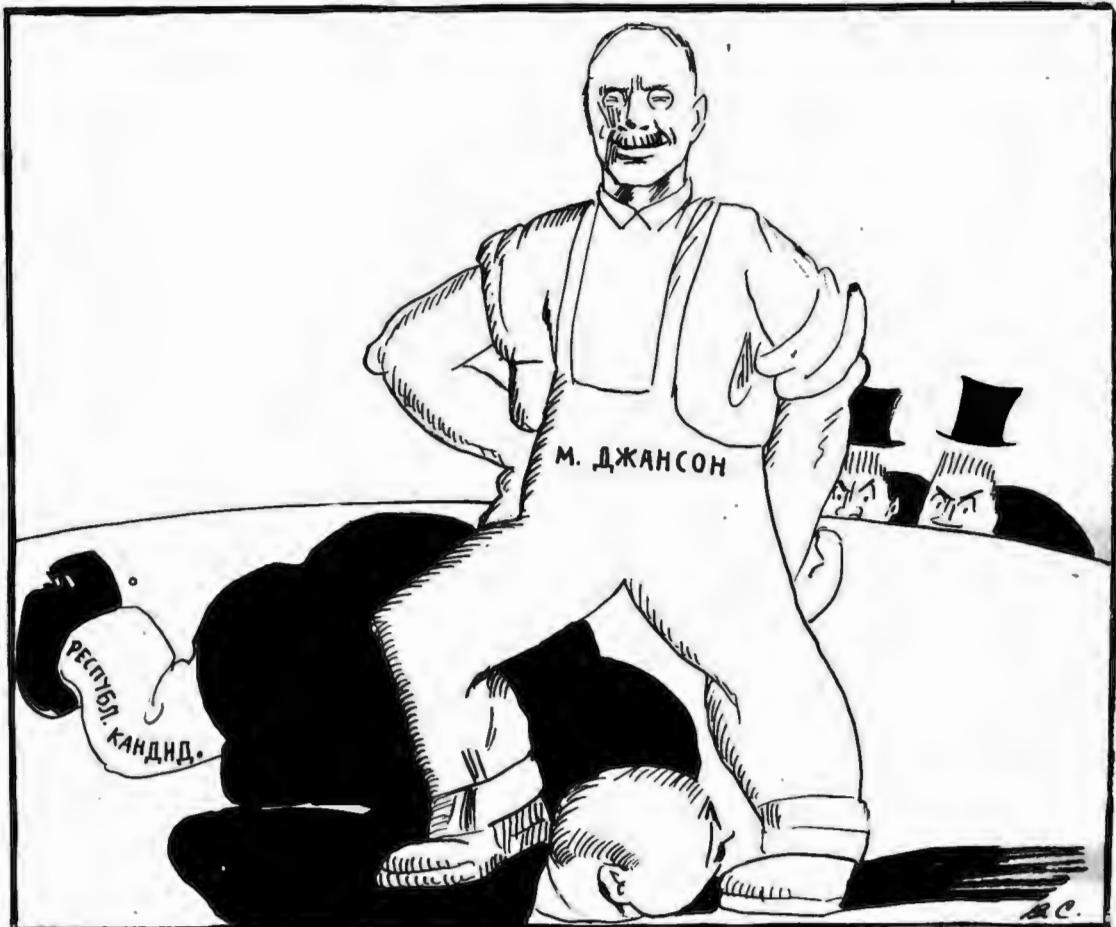
414 E. 9th St.,

New York, N. Y.

Маєте вибори!

Кандидат Фармерсько-Робітничої Партії в стейті Міннесота, зістав вибраний федеральним сенатором більшотю поверх 75.000 голосів. Республіканський кандидат перепав.

(З газет.)

До виборів боротьба
Страх велася завзята;
Продали-б були пани
І рідного тата.

Говорили: "Мирний шлях —
Вибори, бальоти;
Не погодить нас ніхто,
Bo ми патріоти".

Але враз — виборів день:
Горе панам, горе!
Малгус Джансон побідив...
Маєте вибори!

МУДРИЙ СИН.

Умирав один богатий чоловік тай
ка же до свого сина:

Затям собі мою послідню во-
лю. Тобі лишаю половину тих гро-

шай, що маю, а другу половину
поклади мені в труну.

Як батько умер, то син написав
чека на половину грошей і вло-
жив у труну, а гроши всі лишив
собі.

А. П. Г.

В ГОСТИННИЦІ.

— Скажіть мені, добродію, їстися
у вас добре?

— Так, але я вас ще не бачив і
не знаю, а другі все порядно їдять.

І. Д.

"МОЛОТ"

10C.

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНЫЙ
ІЛЮСТРОВАННИЙ ЧАСОПИС...

РІК V. Ч. 16. 15. СЕРПНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. AUGUST 15, 1923. VOL. V. № 16.

"ГЕРОЇ" ВЕРТАЮТЬ.

Бог війни Марс (до Європи) — Галов, стара, ми знов прийшли! Лагодъ-по закуску! Мені молодого людського мяса і кипучої гарячої крові. А моїм колегам, одному міліонової наживи, а тим решта чужих земель. Скоршє!!

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

за рік	\$2.00
за пів року	1.00
одиноке чисто10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

РІК V. Ч. 16. 15. СЕРПНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published
semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.
SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at
New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

AUGUST 15, 1923. VOL. V. № 16.

ГОМПЕРСІЯДА.

Є в нас малта свого рода,
І безвуса й безборода,
Тільки має довгий ніс;
До робітників пристала,
Міцно кігті обмотала
І держиться, як той біс.

"Вол-стріт" пісню свою грає,
Малта тішиться, гуляє,
Вибиває в панський такт;
Вислугуєсь панам вірно,
Підло, хитро і покірно, —
І це є нездитий факт!

Де "Вол-стріту" не поможет
Ані навіть "Святий Боже",
Такі він малту посила;
Малта крутить і малтує,
Робітничий рух гальмує....
Он раз бестія малта!

Довго, довго добре люде,
Не вдачаючи обруди,
Вірили малтячій грі.
Аж якось то дня одного
Зауважили у нього
Вовчі зуби й пазурі!

Ач, поганець! — закричали.
Ми йому посаду дали, —
А яка відплата нам?
Перед нами лиши малтує,
Нашу справу все гальмує
І вислугується пана н.

То такий ти, Самуїле?
Чекай — мухи-б тебе з'їли! —
Ми покажемо тобі!
Геть твою Гомперсіяду
Проженем за твою зраду
У завзятій боротьбі!

Ну, а малта що? — Нічого!
Підсміхається із того,
Бо за нею дужий пан...
От така Гомперсіада, —
Не робота, тільки зрада
І злодійство і обман!

Таран.

Рур.

(Найновіща географічна розвідка.)

До 1923 року ми знали, що наша планета складається з п'ятьох частей: Європи, Азії, Африки, Америки й Австралії. Але в 1923 р. винайдено ще одну частину що називається Рур.

Появилась ця частина завдяки на- мулу, який зістався після світового кровавого братського цілування в виді черепів та інших костей. Винайшов цей Рур великий французький винахідник способів зменшення населення Пушкара.

Таким робом тепер маємо шість частей світа, про що повинні памятати діти поверх 25 років. А це тому, що їм у скорім часі прийдеться іти оборонити котурус демократію, то що-б не заблудили.

Географія зазначає, що Рур і по-передно був. Та він тоді знаходився на території Німеччини і не був ще частиною світа й тому не мав такого значення. Тоді той Рур був тільки маленька провінційка. Тепер він вже в літах і тому відіграє важну роль, навіть в паданні німецькою валюти.

Оточують Рур довкруги французькі багнети. З них складається сучасний кордон.

Правління в Рурі республікансько-пассивно-опірне. Одні, значить, по республіканськи напирають, а другі пассивно опираються. При чому напирають винахідники Рура при помочі 12 цивільних ос. б. а опираються пассивно німецькі черепи.

Населення Рура складається з французьких білих жовнірів, французьких чорних жовнірів, французьких жовтих жовнірів, генерала Дегута та німецьких робітників. Останніх не рапахується за населення і тому постепенно їх цівілізують по системі іспанців, що останні вводили в Америці цівілізуючи індіанів. Ця постепенна система цівілізовання приведе до того корисного висновку що дикунів німців за пару років не пізнаете, або вірніше не знайдете.

З мінералів в Рурі, доки він був маленькою провінцією, багато було вугілля, яке вживалося для збогачення Штінеса. Тепер цей мінерал сковався глибше і тому тепер його не викупується, а навпаки до нього закопується трупи, щоби з часом створити новий метал. І тому туди довозяться нові десанти військ.

Клімат — динамітно-пороховий. Це дає можливість генералові Дегутові час від часу устроювати штурм.

ні громи і блискавки, для того, щоби скоріше дочекатись народження нового металю, про який ми вище говорили.

В Рурі багато гір, внутрі яких лежать трупи. Та це непригідний для цівілізації товар і тому школа про нього загдувати. Є також кілька річок. Вода в них червона, завдяки нецівілізованності німецьких робітників, які спускають свою кров до тих річок.

Земля орошується слезами, що падають не з хмар, а з очей, женщинни а часом і мужчин. Так що тут нестрашна посуха і непотрібне штучне орошення. Коли зглане орошення перестає орошувати — Дегут вживає вище згаданого клімату і воно з більшою силу починає ділати.

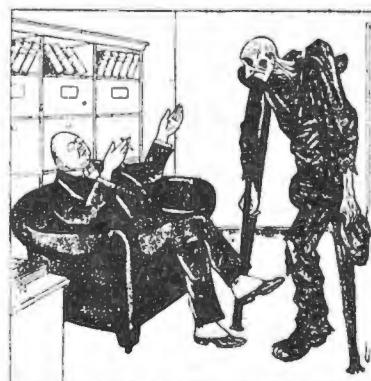
Зі збіжжа найкраще родить: голод, пошести і т. п.. які засіваються панцеровими танками, а збиряються при помочі смерті. Потайки німецькі комуністи засівають зерна бунту, які мають вродити революцію.

То все, що вдалось з великим трудом лізнатись про шесту частину світу. Коли в будущності дізнаємось більше то постараємося поділитися з читачами "Молота".

Дядько Микола.

ВДЯЧНА ВІТЧИНА.

Інвалід: Благаю вас дайте мені на кошт держави хоч катеринку...

Урядник: Ох, що за вимоги! Чи-ж ви не знаєте скільки такий інструмент коштує? І, якби так прийшлося усім інвалідам, що окалічли на війні, купити їх, то звідки ми взяли би грошей на пенсії для генералів?

("Simplicissimus".)

ЧУТИ:

Що Петрушевич, не діждавши з Америки доларів і не маючи жадних післанців, пошукує далековиди, але досить притягаючого — не тільки аби бачити, але й притягати.

Що ще напевно не знаєти за чим він буде розглядатися: чи за доларами, чи за післанцями чи за місяцем...

Що Пуанкарє на ріжких нарадах таке говорить, в що й самий не вірити.

Що Французи Полякам — на случай капітуляції Німеччини — навіть обіцяють, чого й самі не отримають.

Що Польщу страшенно так "хребет" свербити що мусить щось таке робити — аби вже хтось раз добре почухав.

Що німецькі комуністи вже на-віть при ляндтагвалях віднесли світу побіду.

I. D.

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДЬ.

— Хто найгірше не любить "Молота"?

— Той, що ковнір носить задом наперед, і той, що не баба, аходить в спідниці, і той, що чоловік, а носить довгі коси як баба. Знаєте хто вони такі?

A. P. G.

НА ГОДИНІ РЕЛІГІЇ.

Піп (до дитини одного робітника): — Скажи мені, синку як має називатися те діло, де була перемінена вода в вино?

Хлопець: — Це, прошу єгомосця, називається фабрика вина.

I. D.

ВИГІДНІШЕ.

Служниця (до сусіднього господаря): — Знаєте, мій господар не дає багато істі коровам, отже й молока багато нема.

Сусідній господар: — Так. А хиба у вас нема криниці?

I. D.

Панас Тетеря.

Турботи громадянина Швайки.

(Малий фейлетон).

"Канцелярський каламар" — під суд!

Вчора Губпрокуратура повідомила редакцію, що Четверикова (нач. 5-ї пошт.-телеграфічної контори) притягнено до карної відповідальності по 87 ст. Карного Кодексу і він усунений з посади за відмову прийняти перевід в українській мові.

"Комуніст" № 137 за 21—V—23.

У громадянина Швайки піт виступив на чолі, кров ударила в лиць.

— Невже це правда? Покарали?
— Під суд?
— Карна справа?
— Не може бути!
— Побіжу сам довідаюсь...

Прибіг. — "Будьте любезні по кли... позовіте гром... гражданіна Четверікова.

— Дуже... очень нужен!
— Нема какуть. — Як нема?
— Нема, під судом...
— Значить, правда?..

Вилетів громадянин Швайка з 5-ї пошт.-телеграфічної контори. Пішов.

Все його життя, діяч промайнуло перед очима.

Громадянин Швайка — Петро Пантелеїмонович, неаби який громадянин. Він "ширий", та "свідомий" українець ще здавна, ще з часів дореволюційних, ще до 1905 року.

Петро Пантелеїмонович — як той віл: він з борзині не зверне. Він непохідно веде свою лінію і сумлінно виконує свої громадянські обов'язки; під його українську щирість не підкопаєшся. В свій час він уперто передплачував спочатку "Раду", а потім "Нову Раду" і читав її — кожне число від першої літери до останньої. Кожне оголошення буває прочитає, аби продовжити наслоду від читання рідного слова. А коли почалася революція, Петро Пантелеїмонович увесь кинувся у вир громадської "революційної" роботи. На колінах, без шапки вислухував універсал Центральної Ради у Київі, на Софіївській площі, коло Богдана. Як згадає ці славні, незабутні історичні події так ще тепер слізози на очі навертаються...

Потім, коли настала гетьманщина (теж не погана сторінка в історії "відродження українського народу"), Петро Пантелеїмонович, разом з Винниченком і Шаповалом (хай їм легенько гникнеться: що не говори, а "шири" українці, хоч і попантеличенні трохи) ходив до ясновельможного пана гетьмана і до-магався "українізації" та "демокра-

думає, і кожного разу впірається гадкою... в Леніна. Так, іменно в Леніна, в цього "злого генія" цілого світу і України... Так Його лиса голова і сторчиць перед очима, з пронизистими, глузливо-ідкими очима. Чистісінько тобі східний, а зіятський тип... Не даремно називаєтися всю російську революцію "азіятською"...

Так от, з того часу, як почав Ленін насідати на московський централізм, шовінізм, великораджавництво, русотяпство, як почав, як почав... З того часу громадянин Швайка і собі почав... тратити колишній рівновагу і певність.

— Московський підступ, знаємо. нас на це не впіймаєш, — думав собі громадянин Швайка.

А перед очима стирчала лиса голова і пронизисті, лукаві очі.

— Бреше, безпремінно бреше! Москаль, хитрий азіят, — потішав себе Петро Пантелеїмонович, немов би одмахуючись від примари ленінського обличча. Але очі, мов ті жарини, заглядали в саму глибину душі пекли і сміялися.

Московське русотяпство знищимо, московське великораджавництво викорінимо, всім бувшим гнобленим національно народам забезпечимо найповнішу волю. Хто цього не зрозуміє, той не комуніст, не революціонер... пригадувались разу раз слова Леніна.

— Бреше чи не бреше? — з третього запитував себе Петро Пантелеїмонович і, гніваючись сам на себе, на свою "сплинівість", раз-ураз голосно відповідав:

— Бреше, бреше і ще раз бреше! Коли б не брехав, то хіба було би на Україні так, як тепер? Що це за держава? Хіба ми такого сподівались, хіба ми на таку державу здатні?

— Бач: Ленін та Троцький сидять в Кремлі, в царських палацах. А наші Раковський та Петровський де? Гірше якісь непманів живуть кажуть, навіть автомобілів путніх не мають.

* * *

Так одно до одного.

Спочатку сам Ленін, а потім і Троцький (циому вже власне можна сміло віртити: він не москаль: що йому Москва й лапті?), потім Раковський, Фрунзе, а потім дванадцятий З'їзд Ком. Партиї. Постанови, резолюції. Всі комуністи пишуть, говорять: Українізація, українізація.

Петро Пантелеїмонович захвилювався, затурбувався.

А як же з Винниченком, з Шаповалом... з давніми укоханими мріями?...

* * *

Розуміючи, спітнілий Петро

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT

URBANA-CHAMPAIGN

ДРУГИЙ «ЛИСТ ФУТУРИСТА З ФАРМИ»

Будуть літати.

Італійський прем'єр фашистів сеньор Муссоліні вислав до свого секретаря телеграму, де говорить: «Ми мусимо постаратися протягом року стільки літаків, щоб могли закрити сонце. Ми мусимо літати! Ми будемо літати!»

Ну, й що ж дорогі читачі, — воно, вдається, таки так і віде. Вони мусять літати! Вони будуть літати! І... полетять!...

Пантелеїмонович біг по вулиці й твердив. Під судом... За мову... Роблять уже, а не тільки говорять...

...Раптом з'упинився... Виклена газета: «Вісти Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету». Читає: (перший раз за час існування газети) «про Спирідона Черкасенка, Володимира Винниченка та українську культуру».

— Ага... А ну?...

Очи Петра Пантелеїмона відібрали з лоба.

— «Наклав арешт на II читанку, замовлену Наркомфеном УСРР

літературній друкарні... для школ на Україні» (Спирідон Черкасенко).

— «Я буду винужден к... мерам захисти своєго труда и авторських прав (через німецьку поліцію)... (В. Винниченко — звертання до Повноважного посла УСРР в Німеччині).

А... так?... Ці замовляють... Ті не дають?... .

Остовів Петро Пантелеїмонович громадянин Швайка.

О, Дорогий, о, Поете
ете ете, ете
О, Поете!
Всю змінилось!
Революція виграна!
Сонце спаразіковане
і плаче...
Всюди мокро. Заплакано.
На черевиках
Болото колектив
Творить!
Чудо! Чудо!
Чудеса!
Морква зробила крок вниз.
Капуста когось обіймає.
Бульба капіталістом.
О, Чудо робиться!
Кукурудза кукурудзиться
А трава вступила
До Зеленого Інтернаціоналу.
На полю
По різні.
Стерня дивиться
Одним оком на небо.
Стоять братські
Величезні могли.
Пшениці. Жита,
Вівса.
Жертви революції!
Решта в порядку.
Тільки когти здеморалізовані.
Занимаються
Романами.
Ворона в бандитах —
Вкрала курчена.
Мали похорон:
Тиран-авто
Випустив дух
З собаки.
Публіки не було.
Тихо.
Поліція мовчала.
Того ї вам бажаю!
Моя особиста особа
Передає через мене
Привіт всім!
Вона здорована.
В революції участи не брала.
Признає її
Післячасною.
А тепер адьо!

Микола.

ПАН І СВІНЯ.

Одного разу на ярмарку щось музик не погодився з купцем (жидом) таї давай битися. Скинув музик з воза люшню, а жид черевика та так побились, що бідного жида аж мусили радні нести до дому.

На другий день жид і каже: «Овса, мене радні несли, як пана, а музику — як свиня!»

А. П. Г.

Скрентонські діяльоги.

В виду того, що в Скрентонціні завелись новомодні редактори і перекручені голови — виринають ріжнородні “перлі і самоцвіти”, як льогічний висновок іхньої нельогічності в виді ріжних діяльогів і “раптус-скакус” до очей. Подаемо тут кілька таких “перлин” новомодних редакторів із чисто гуманітарних (з милосердя над ними) мотивів.

Член посмертної організації (що за життя): Ви, Мікита, щось, як бачиться, тее-то, занадто помикити і наробыли кваши в нашій організації.

Редактор Мікита: Брехня! Я на телеграфі приїхав...

Член: Але-ж я не про телеграф, а про кваши...

Мікита: Більшовики “но гуд!”

Член: Я щось так по вас бачу, що ви десь мали бути студентом “академії” рочестерського “прифесора”...

Мікита: Ти самий дурень!

—о—

Перший робітник (до свого товариша): Бачиш он пішов новомодний редактор Мікита....

Другий робітник: Та який там новомодний! Чи ти забув, що він єже дві газети похоронив? А тепер, бач, прийшов з рискаlem (на сонці) до Скрентону третій похорон справляти!

Перший робітник: Так, значить, стара мода. А чи він самий буде спускати тіло (газету) до гробу?

Другий робітник: Де там самий! Кажуть, що Мостовий буде йому помагати.

Перший робітник: О, як так то справа піде скоро бо той має ще більший погребницький рекорд — почавши з “Гайдамаків”, а скінчивши на “Українській Газеті”. Обом ім така “журналістична” робота добре вдається.

—о—

Один громадянин: Добрий день, гром. Мікита! Як зачуваю то ви вже редактором новим зістали...

Редактор (не дочувши добре): Мовчіть, а то, ей бо, до криміналу вас віддам!

Громадянин: Шо це значить? Не розумію чого ви образились. Виж редактор, чи ні?

Редактор: Редактор то редактор, але не вживайте більшовицької термінології: “новомодний”!

—о—

Товариш редактора Мікита (вбігає з валикою до редакції тимчасової “Неволі”):

ох. Мікита! Ти ще тут? Ох, ох... (слася і обтирає піт з чола).

Мікита (кідаючи “Нову Україну” до землі): Шо таке? Шо сталося?

Товариш Мікита: Шо таке! Та що таке! Я читав твою “Заяву” в тимчасовій “Неволі” і... і... і... перетворився... Думав, що тебе забрали.

Мікита: Хто? Що? Прецінь-же тут ще наша панує. а не більшовики, аби мали мене забирати в тюрму. чи де...

Товариш Мікита: Ах, та не в тюрму, чуеш, не в тюрму а в.., дім божевільних... Ох...

Мікита: Ну, й чорт з тобою! Що за думка? Та звідки таке?

Товариш Мікита: Ой, та як-же не думати так? Написано, знаєш так... написано так... Чисте божевілля! Де-ж пак та робіти спростовання на фейлетон — на гумор, на насмішку над тобою, якогось Гриця Гайдамакі!... Де-ж так!...

—о—

Член посмертної організації (до п'угого члена): Бачиш он пішов наш урядник?...

Урядник (почув і, звертаючись до нього): Ти самий злодій!...

—о—

Один розсудний чоловік (до голови посмертної організації): Фе пе голова! Де-ж таки бути таким дволічником...

Голова (не давши докінчити): Непрівда. я маю тільки одно лицє!...

Зібрав Тарас Довбня.

—о—

ДЕШЕВО.

Він: Ну, завтра вже маємо печено.

Вона: А що-ж ти за ню заплатив?

Він: До цього часу жандарм ще гостяв.

В ГОЛОВІ ГУДИТЬ.

Звісний уже всім чоловік з ріжних винаходів зговорився раз у Віденській Реставрації зі “славними людьми”, що його ніхто не переможе в піттю. Щоб переконаність, чи правду він казав — всі назначили слідуючий день на відбуття про би.

В свіжо-чистій одежі щій з рожою при блузі (але не з червоню, бо того кольору він навіть в рожах не може знести) в лякерованих черевиках пішов наш “винахідник” з другими по шинках. Тут одну кинули, там була одна взята, тут знов випили і там знову одну перекинули, так що наш звісний вже почервонів і почав співати (але ніхто не хотів слухати) “Ще не вмерла”...

Так ходили з шинку до реставрації, а з реставрації до шинку, аж зайдли на передмістя. Ідуть ціарською дорогою, а “винахідник” — аби лекше іти — підпирає телеграфні стовпи. Нараз йому зробилося так, що в жолудку повстав бунт. Він притулив голову до телеграфічного стовпа і почав робити “порядки”.

Через довший час прислухування — чи вже бунт закінчився — він почув зумлення телеграфічно го стовпа. Пару хвилин прислухувався, а опісля тяжким, задубіглим язиком заговорив до своїх співучасників:

— Про... про... кляття, діточки, як мені в голові гу... гудить! Та... таки здається мені, тро... ро... хи забагато ни... нині випив, бо в голові не пе... перестає гу... гудіть!...

I. Д.

“НА ЗЛОДІЮ ШАПКА ГОРІТЬ”.

За тиждень мала моя жінка виїхати до купелі. А між нами зайдла суперечка над тим: котрий найкращий був з фільософів. Вона казала, що цей, а я казав, що той.

Коли вона вже була в купелі — я сидів цілими днями над книжками і вишукував правди котрий був найкращий фільософ.

Як вона за чотири тижні вернула — я міг її з гордостю повітати отцями словами:

— Так! Нарешті я дізнатався! Тепер я вже про все дізнатався!

А вона? Вона упала мені до ніг і з плачем почала:

— Мій дорогий мужу! Чи можеш мені ще цей раз подарувати — про

Офіційний

from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

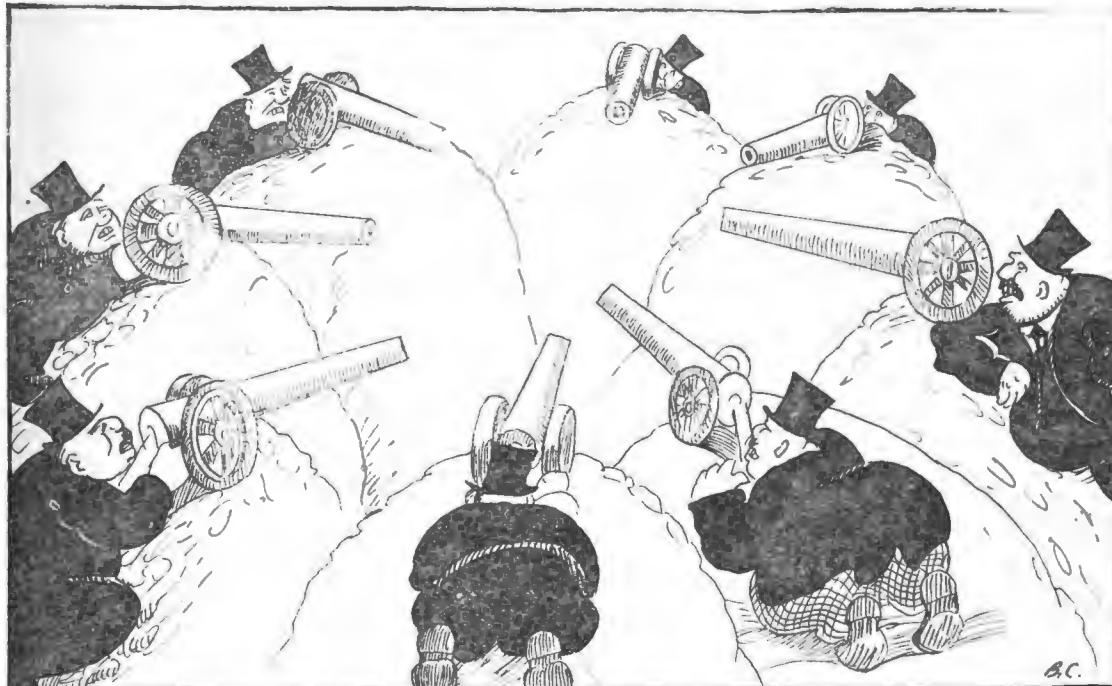
I. Д.

Digitized by Google

ВЕЛИКІ “МИРОТВОРЦІ”.

(Передвоєнна містерія.)

“Всі європейські держави, окрім більшовицьких, стремлять до міра і вже на вершках до свого завдання”.
(З буржуазних газет.)

АГЕНТ БУРЖУАЗІЙ:

Дивіться, миряться усі...
Вже на вершках до ціли....

СМІХУН:

Як буде ціль — буде куди ціляти.

ПУБЛІКА:

А там, здається, он гармати...
Нащо воин?

АГЕНТ БУРЖУАЗІЙ:

Це, бач, на те, щоби “на віват” мир витати...
Витати мпр...

ПРАВДА (з обуренням):

Не вір!
Це буржуазія приготовляє знов
Кровавий шир!....

СМІХУН:

Ха-ха, ха-ха! Ха-ха, ха-ха!
Сховайся міре! Не пхайся міре!
Втікай з поміж тих гір!...

СУМНІВ:

Чи буде мир?...

Таран.

ОЗНАКИ БЕЗГЛУЗДЯ.

Випустили російські монархісти відозву. Але не подали ні своїх імен, ні місця побуту. Мабудь потерпають за свою шкіру. Але так без підпису, вони дуже “відважні”. О-о-о, страх які “відважні”!

Вилаяли Троцького, вилаяли всіх більшовиків, — а навіть і небільшовиків, як Керенського і “басушику” і “дідушка”, *Digitized by Google*

кликають червоноармійців і всіх православних — настановити нового царя. І кажуть, що тоді “руський народ може запеть свой ісконний гімн”:

“Царствуй на славу нам
Царствуй на страх врагам
Цар православний
Боже царя храни”.

Чи-ж не безглуздя? Поставте люде царя, а тоді просіть бога, щоб смаки того царя. Чи не

вам, панове монархісти, сказати богоїв нехай він вже й наставить царя? А то ні — беруть і людей прости на те. Тай ще одно: чому бог не вхоронив того, що вже “задер компанії” і гнє в землі? Видно, що й богам на чорта здався цар. А як так, то нащо його людям? Щоб панував над ними? Нема дурних! Хиба між вами, панове монархії без монархії...

Ая!

Галов, рахувати, тай гаразд!

Дорогі лянцмани, тай усі ви, рахувати, робітники! Ек ви вже, рахувати знаєте, я мав паскудний випадок, вважаєти, бо ек ходивим купатися, то згубивим, рахувати, штаны та сорочку.

Али, вважаєти, я ікос все таке щісте мав, жи ек що згубив, то або я самий або хто другий іго знайшов. Інц цим разом, я, вважаєти, післав на гаріоп паліграму до нашого рахувати, "Молотка" і єкий, вважаєти, чоловяга ту паліграму вічитав, і раз-два написав до нашого рахувати, "Молота", жи він, рахувати, знайшов мої портеници та кошулю, бо вони, вважаєти, впали на іго рахувати комин.

А, рахувати, ридахтір від "Молота" взяв тай по радіо звогоривси зі мнов, аби я, рахувати, прихав по мої шпарагали, аби чесом адміністатор ни продав рексменови.

Інц я, вважаєти, почав крутити-ся ді би ту дістти, рахувати єких штанів, бо до Левійорку в адамовім строю ни впустилиби. Али я нагадав собі жи ек я волочився коло неба, то там за небесним плотом була, вважаєти смітряка жи то на цю відкідають ангели тоті лахи, жи в них душі до неба прибувают. Бо душам, рахувати, тих земських лахів не тра, бо вони фасують спеціальні небесні найтгани.

Оточ я, вважаєти, в ночі під-крався до неба тай ві bravim собі, вважаєти, поредні ногавиці тай сорочку, тай, рахувати, на рано був-шим вже в Левійорку, рахувати, в "Молоті".

Інц ми там собі рахувати, по-сигілі трохи, побалакали. тай я ні-би хочу збиратися назад до себе, рахувати на Марс. али дивлюси а ту суне, рахувати, артист від "Молота" жи то ніби робит розмайті рисунки для нашого, рахувати, "Молота".

Прійшов він рахувати, тай ми знов забавилиси, тай той, вважаєти, артист, кає

тено тихоцько на хвильку, а я, рахувати, вімажу ваше мордоподоб-е тай подам, рахувати до "Молота", аби, рахувати, ваші лянцмани побачили ек ви типер виглідаєти.

Оту-ж я взев, вважаєти, сівим со-бі гроті вікна, рахувати, закурив файку, тай запишивимсі гей того тела перед фусткою тай, рахувати, тут артист відбив мою машкару.

Він кас жи помістит її в "Молоті" на самім, рахувати, фронті, інц ви там, дорогі лянцмани, слідіть за тим, де то вону буде.

А я, рахувати маю интерес де иле інц буду збиратися. А ви, рахувати, тримайтесь цупко, тай ховайтесь здорові.

Ваш, рахувати.

Хведір Шпичка.

ВІН ЧУВ.

— Що? Ти йдеш до дому? Таж то вже четверта година!

— Неправда! Я щойно чув як бита одна — і то кілька разів!

I. D.

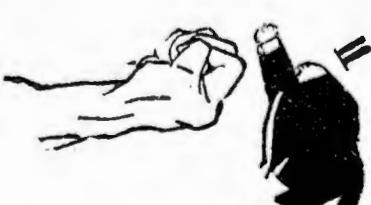
ПРОЛЕТАР І КАПІТАЛІСТ.

Пролетар просить: дай!

Пролетар жадає: хочу!

Пролетар гроши — і сін

ДУМКИ ДЯДЬКА МИКОЛА.

Біблія каже що цілий світ зі всіма сотворіннями, не виключаючи й людини бог зробив за шість днів.

Хоч б'блія не споминає, яка тоді була платня за годину праці, але наколи ми оцінімо працю бога, як фаховця (не кождий може світ зробити!) по юнійній ціні, то й так цілий світ обійшовся яких 50 долярів.

Недаром він такий поганий! Таж тепер поганенький "сүт" більше коштує!

Колись давно, давно Христос побачивши сліпого, плюнув йому в очі і той прозрів.

Тепер, наколи-б плюнути сліпому в очі, то він не прозрів-би, бо тепер нема дурних від слині прозріти, коли книжки не помагають. А того, що плюнув почастували-б кльобом.

Географія каже, що є п'ять частей світа.

Цікаво чому не сказано коли, хто, як і чим розрізав цілий світ на п'ять частей?

Деякі побожні люди кажуть, що ми маємо нагоду бачити дощ з тої простої причини, що часами бого-ви скучно він плаче, а слози капають аж на землю.

Як так то бог занадто собі позволяє. Наколи-б так я кого слозами обляв, то мусів би заплатити відшкодування.

Чи не тому він такий хоробрий, що утворений з нічого?

Робітника порівнюють з волом: кажуть, що ціна їм однакова.

Брехня! Віл дорожжий. Бо коли він не всілі робити, то його ріжуть і мясо продають. Ану попробуйте "долавати" мясо робітника, чи хо-купить?

Коли капіталіст вмирає, то його тіло кладуть в скелі і охороня-ють від роскладу.

А я бажав-би бачити, щоби не тільки мертві, але й живі капіталісти роскладались.

Всьо на старості літ порохнявів візтиться — такий закон природи.

Тепер розумію від чого бувають землетруси: земля стара, порохня-вів і валиться.

Чи ви бачите щоби хтось на колісах ходив?

А ось кажуть, що поїзд іде! А що він має колеса ніхто не запере-

Original from

Дядько Микола.

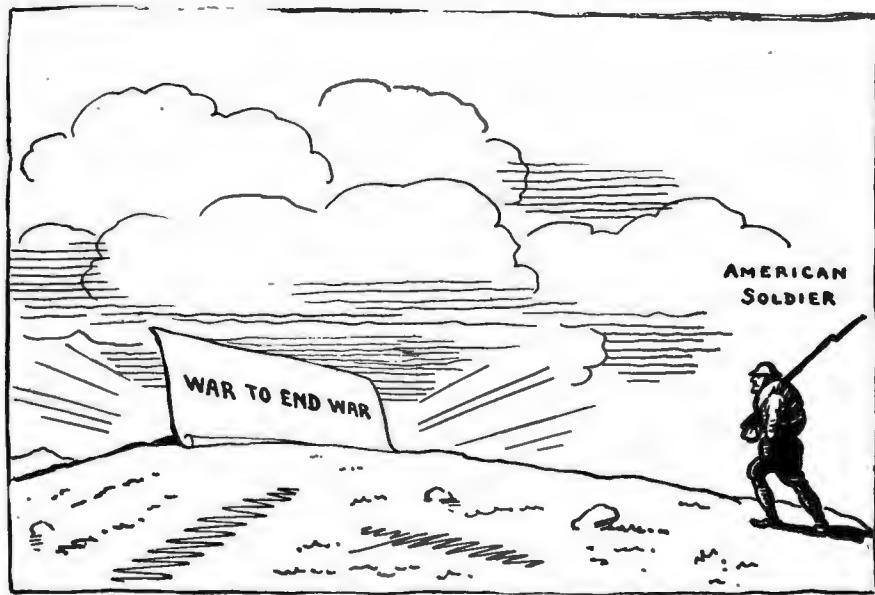
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT

URBANA-CHAMPAIGN

Google

ТРАГІЧНИЙ ЖАРТ.

або
ДРУГА СТОРОНА ВІВІСКИ.

Ішов на війну, бо
капіталістичні агі-
татори казали, що
ця війна на те —
аби закінчити вій-
ни взагалі.

Але тепер Капі-
тал показав другу
сторону вівіски, де
говориться про мі-
літарні пригото-
вання до НОВОЇ
війни.

"Оригінальний театр".

В найбільших світових театрах, операх, і найславніші актори-артисти виставляють — драми найславніших драматургів. Однак те все не є оригінальне. Найславніший артист грає роль найславнішої драми найславнішого драматурга в найбільшим на світі театрі, та все те буде не оригінальне. Все буде удаване хоч-би як по мистецки, хоч-би як аристичнно, то все таки ніколи не оригінальне. Бо хоч-би який був славний великий театр, то оригіналу там ніколи не побачите на сцені. Оригіналу ніколи на сцені не буде. Бо оригінали відбуваються поза театром і сценою; без акторів-артистів, без дірієнта, без суплера, проб, науки і розписування ролей. Такі оригінальні драматичні штуки відбуваються всюди і ріжного змісту.

Мені довелось замешкати в такому місці де відбуваються такі "оригінальні штуки" щодва тижні. Зимою менші, зате літом — коли "актори" мають більше нагоди дістати пару доларів — більші і "по важніші". Такі штуки відбуваються першого і п'ятнадцятого, кожного місяця. І так: без розписування роль, науки, проби, суплера, режисера декорації, характеризації запрошення, продажі билетів і т. д. входяться "актори" і перше всіго виплють по "копику" тайноробки, потім по другім, третім, четвертім і так далі. Коли вже всі в "добрім гуморі", тоді починається гра без ніякої означеності наперед програми. Комедіо-концерт — так можна сказати.

Нараз заводить "хор": "Ой плили гусонки бистро водою..." і десь губиться. Дальше знов підноситься голос: "Мислі мої, мисли..." і зник не чути більше. Часом діляться на гуртки і говорять монольоги. Йинші лягає в якісь гнилій матерас і "декламує", або говорити монольог. Ше інші ведуть дебати, дискусії. Нараз знов заводить хор: "Кожда птичка пару має..." а тут вже мов-би з живого шкіру дер: "Ууу-га!" "Уу!" "Мой!" "Ге-е-й!" Що? Я пяній? Шш, мой! Я тобі зараз...

Нараз: Трас, трас, пак, пук, Гей! Мой! рятуйте! Де сокира? Кухню перевертають. Баняк літають як цепеліни понад голови. Нараз вже знов "тихо". Грає скрипка. Чутні гуліт в підлогу і: Раз прибий! Раз гайдук! Раз додайму! Гупа, гупа гупа-гупа! Ше разок! Ше раз! Той самий! Ше за кару! Іга! І знов — дзенек! Вже баняк або видетів вікном на двір, або влетів з надво-

ру до середини і спинився на чи-йсь голові. І знов крик. Одні ло-влять, другі втікають. Оден забіг до хати і заперся підпер лавкою двері і сам плечима тримає, що сили. Нараз: Гуп, гуп, гуп! Вже ру-бають стіну, або двері, сокирою, добуваються до середини. Той в се-редині хапає і собі за сокиру і чекає, котрий перший покаже голо-ву, чи руку через прорубану ді-ру, той перший буде замаркова-ний, почастований. За час і те ми-нається. Вже перепрошуються, знов путь. Скрипка грає. Іде "козачок", "Мислі мої мисли", "Кожда птич-ка пару має" "Пропив вівці на горівці", "У-а! Іга! Мой! Ег-е-е!" і т. д. Не робить ріжниці, чи то "піст", чи "мясниці". Однак нехай ніхто не думає, що то якісь безбожни-ки те роблять. Ні. Це християне. І то ще які християне! Першої кля-си із самого dna. Отче і є оригі-нальний театр. Це є комедіо-кон-церт одного змісту. А кілько ін-шого змісту всюди? Тільки при-глянтеся, то побачите!

Ріжок.

НА ПІКНИКУ.

Товаришка підійшла до церков-ника тай каже:

— Купіть "Нову Культуру". Цей журнал з Галичини, купіть! Він дуже гарно написаний, в ньому ви багато дечого довідаєтесь.

Так примовляла товаришка до церковника. І церковник побачив що годі відмовитись, тому, що цей журнал вже не — як вони кажуть — московський, або жидівський, а з Галичини, дійсно український — купив тай попросив завинути в папір.

— Чому-ж це так? — питає то-варишка.

— А тому, каже церковник, що окладинка журнала червона і я не хочу аби люде думали, що я біль-шовик.

— Значить, бойтесь червоній кра-ски, — подумала товаришка, коли він відійшов. А я думала, що то тільки бики в Іспанії бояться чер-воній краски.

С. А-н.

ГІМН ВАСИЛІЯ У БРАЗІЛІЇ.

(На иту: "Гей там на горі Січ іде".)

Гей, там на горі піп іде,
Гей, хрунів стадо він веде,
Гей, хрунів стадо —
Наша славна хруніядя,
Гей, продасть матір за попа!

Гей, попереду сам Процків,
Гей, веде в небо віслюків,
Гей, веде в небо!
Наша славна хруніядя,
Гей, продасть матір за попа!

Гей, лямполизи по боках,
Гей, лижуть Проця. що аж страх,
Гей лижуть Проця —
Наша славна хруніядя,
Гей, продасть матір за попа!

Гей, а позаду сестрички,
Гей, то Процеві овечки,
Гей, то Процеві; —
Наша славна хруніядя,
Гей, продасть матір за попа!

Гей. Процю, батьку любий наш,
Гей, веди, веди в небо нас,
Гей веди в небо!
Наша славна хруніядя,
Гей, продасть матір за попа!

Гей, реверенду розіпни,
Гей, нас від дітка скорони.
Гей, нас від дітка —
Наша славна хруніядя,
Гей, продасть матір за попа!

Гей, святий Петре відчняй,
Гей, довговухі лізуть в рай,
Гей, довговухі —
Наша славна хруніядя,
Гей, продасть матір за попа!

Гей, виїди Процю до гори,
Гей, та нам церкви відбери,
Гей та нам церкву —
Наша славна хруніядя,
Гей, продасть матір за попа!

Гей, радикалів горстка там,
Гей, не поклоняйтесь вже нам,
Гей, не поклоняйте!...
Наша славна хруніядя,
Гей, продасть матір за попа!

Гей, повій вітрє зі степів,
Гей, дай нам силу попиків,
Гей, дай нам силу!
Наша славна хруніядя.
Гей, продасть матір за попа!

Подів Антін Вертихрі (Oliaknic).

Дерізон. Парана Бразилія.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ХТО ІХ ТУДИ ПХАЄ?

Хиба ми не бачимо хто пхає американських дипломатів до відвідування Союза Рад. Республік? Бізнес, бізнес, бізнес! Це їх найвищий пан і повелитель.

ЗВІТ З БІГАНІНИ ЗА ШПИЧКОВИМИ ПОРТЯНІЦЯМИ.

Любезний Шпичко! Вишкваривши вашу наглу талідраму в "Молоті", що ви згубили портки, такий мені став жиль за вами аж єм с того заслав! Що мене ся не накорували і нічого не помагало: і віск зливали і вогонь скідали, навіть втирали на виворіть жіночов кошулів, тай нічого ся до мене не чіпало. Аж одна стара бабуха нарадила мене щоби я вдався до ворожки. Най вам буде біс, кажу, піду вже до ворожки, лише скажіть де е добра ворожка.

— Я би тобі радила каже бабуха, вдатися до джерзи-ситської на Гред стріті. То така чарівниця, що навіть знає коли большевикам прийде капут.

Я довго не розмишляв, а таки за раз посмальцював до джерзи-ситської ворожки. Приходжу я до неї, а вона сидить в куточку з裹чена в зелену хустку тай нюхает табаку. Тільки з одним зубом на переді. Я.пані дзейку приступив сміло до неї тай кажу: Бабуню, відгадайте мені де є Хведорові штанета. А вона вилупила тріщі на меме та як не заведе тоненьких, як

кітка, голосом, аж мороз по тілі нішов!

— Іди, каже до Клівленду, там знайдеш Льоневі гукуляри і як в тій гукулярі подивиша, то зобачиш цілу Гамерику.

— А як я можу дістатися до Клівленду, як я брок?

— Іди, каже, до Книша (чи пак до Чика) він тобі в цім порадить.

Шо тільки виліз я з авдіенції від ворожки і як назбитки здібав Книша. Містер Книш, порадьте мене як мені дістатися до Клівленду без грошей.

— Як не маеш. каже, грошей, то орієнтуйся на власні сили.

Значить треба йти пішки. Та я не послухав дурного Книша, а фрей том посмалив аж до Клівленду. Так іду собі попри сутичі аж дивлюся а Льоневі гукуляри блищаються на сміттю. Я взяв тій побиті гукуляри тай дозирзоюса навколо. Дивлюся фівкає яксь потвора. Але де? Аж в Нью Йорку. Валю знов фрей том до Нью Йорку. Прийшов аж до той потвори тай ніяк не можу досягнути, бо вона собі на "фаер-скіп!" фівкає. Що тут робити? Але дивлюся а під гавзом сидить старий жидок тай смакує сало. Шо-

би не роззлостити його — я підійшов блище тай кажу:

— Нанашку! Позвольте мені, па ні приятелю, я відцеплю Хведорові штанета.

— Які там штанета, це Микольцева кошуля. Одного разу Омелько з Микольцем водилися як варяти за чуби, тай Омелько подер на Микольцеви кошулю. а діти, що дивилися на ту файтанину зачипили на "фаер-скіп".

— А волів би він сам там зачіптися, я задурно тілько тропав ногами!

Заложив я назад Льоневі гукуляри, дивлюся — повівають якісь штанета на корці. Лізу знов вуглі і валю за портками. Приходжу блище і питаю дітей:

— Чи не знаєте, кажу чиї там на корчи висят штанета?

— О, то одного разу вічевики стягли з Омелька, знаєте, як стягали, то з того страху аж заржали з беку. Бачите ще є пляма, — сказало найменче, підтираючи ніс.

— То що хиба я аж в Рочестер?

— А так, притакнули діти.

— От, думаю собі взяв би я тій штанни, коби були не заржавіли. І так з нічим вертаю до дому.

Тепер хочу сповістити Шпичку, що я звідів Льоневими гукулярами всю Гамерику. Питайте може є де в других частих світа, бо тут іх нема.

Ваш любезний — В. П-ва.

Від штабу "Молота". Якраз в цей час, як ця кореспонденція прийшла наспіло письмо від Хведора Шпички що згуба вже знайшлася.

ТАК ДУЖЕ ЗЛЕ...

Хорій: — Шо вам належиться за збадання?

Лікар: — Тисячу марок.

Хорій: — Що-о-о? Зі мною так дуже зле?

I. D.

НЕ ПОТРЕБУЄ ВСТИДАТИСЯ.

Каже мужик до цигана:

— "І що ти гадаєш?
Ідеш в подертих черевиках
І встиду не маєш..."

Циган каже: — "Слухай Дмитре,
Пусті слова твої.
Та чого-ж мені встидатись,
Як вони не мої?"

K. Біжик.

ТРИШКИ ПОЕЗІЇ, А РЕШТА ПРАВДА.

ЛІХА СУСІДА.

Була в мене раз сусіда,
Параска Завала;
Хоч не кумував я з нею —
Кумом мене звала.

Було прийде, сяде в хаті,
Писком тарахає:
Як то вона діувала —
Мемі повідає.

Повідає як то вона
Не з одним сварилася;
Як то вона з Горпиною
За коси водилася.

Тай мені вже з того лячно.
Шо-ж буду казати?
Притакну лиш, а думаю:
Щоб пішла вже з хати!

Та трепоче, як на злість,
А далі ще й злиться,
Розказує від потопу,
Нарешті свариться.

А я сяду десь в куточку
Та лише позираю,
Чи сусіда вже на мене
Мітли не хапає.

Але раз вже таки з раня,
Зраз по сніданку,
Прийшла в хату тай відразу
Починає сварку.

Я вилівивсь і не знаю
Шо мені почати:
Чи просити в неї слова,
Чи утічи з хати?

Ше не вспів я в своїй хаті
І кроку ступити,
Як сусіда закричала:
Стій, бо буду бити!

Я пытаю: У чим річ?
Скажіть ради бога!
Тай дивлюся, чи далеко
Єще до порога.

Та сусіда вже не далась
Нікі вговорити,
Ухолила за мітлу —
Давай мене бити!

Я побачив, що не жарт.
Треба ратуватись;
Якось нишком до дверей
Тай утік із хати.

Так ходив я добів три
Годин від хати
Га ханни на двері,
Мусів исчупати.

Digitized by Google

Лж прийшов я вже до хати
В четверту днину
Тай хрестив я і кропив я
Кожную кутину,

Шоб не осталося в куті
Від баби лихого.

Шоб не робило по ночах
Мені чогось злого.

Поки мого вже життя —
Була памятати,
Шоб сусіди подібної
Знов не напитати.

Тепер я вже іздалека
Таких обминаю:
Як побачу, то хрещуся
І в страху втікаю.

Теодор Березюк.

ДО ПАРАФІЯН РІЖНОЇ ЗАКРАСКИ.

Вам піп каже в кожну днину
Дати все йому данину —
Для бога,
Якого немає.

Було-б лучше (і розумно)
Як би всі ви сміто-умно
Сказали:
Слухай шарлатане!

Човолі нас цим дурити,
Ми хочем інакше жити:
Свобідно
І вигідно!

Тоді я пішовби з вами,
Як зі ширими братами.
В дорогу —
За лучшую долю.

Т. Л-Я.

КАСА В НЕБЕСПЕЦІ!

У. Ер. Ес. тепер в біді,
Всюди повно квасу;
Розланошився Реп-реп —
Чигає на касу.

Хоч з усудів громи буть
Проти пана того,
То панки собі із того
Не зроблять нічого.

А Реп-реп и голсі
Цільше кіляя теше;

Хто піднесе правду в очі
То каже, що бреше.

Членів має за ніщо.
Шей здорово лає;
На майно чорт шие торбу,
Руки затирає.

Гей-же члені У. Ер. Ес.
Чи тут того куєс:
Прижній того падії
Понтуйте касу!

Original frontpage
Digitized by Google

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ВРАЖЕННЯ З ВІЧА ПЕТРУШЕВИЧОВОГО МІНІСТРА.

Калгари, Алта.

"Біда не ходить по лісі, але по людях", — каже народна пословиця. Таке саме і з нашим "міністром" Назаруком. Думаю, всім робітникам звісно, що Назарук поміж темними людьми збирає гроші на те, щоби якнебудь підритмати себе і своїх колегів по міністерстві. Ну, обіздаючи міста західної Канади, чому-б не повернуті і до Калгари? Хіба тут нема робіт боких та Назарукових? Е! Так є товариство "Боян", яке існує на тих самих засадах і принципах, що й уряд Петрушевича. Хоч правда, що маленька горстка, ну, але таки є. Отже до теми. Приходжу я до одного "гресер штору" і глян — щось написане. Читаю, я раз на цей вечір скликається масове віче, де має говорити др. Назарук.

Думаю собі: Вже інерз я чув всіляких бесідників, але не міністрів. А ще міністер пропаганди то мусить бути добрий пропагандист. Отже треба піти. Як задумав, так і зробив. Прийшов з товаришами, посідів кілька хвиль і слухаю яксьду щутання. Звернув я свою увагу на двері і дивлюся — ведуть. Ведуть! Та ще й хто? Іде з ними кількох невинних людей і три детективи. Якраз та, як співається в пісні: "Не сама йду ведутъ мене..."

Думаю собі: Певно правительство Петрушевича в тісних контактах з Канадою, коли канадське правительство діє таку сильну охорону для його міністра. Коли так, то вже певно всі українці будуть "сіфі" з їх "міністром". Думаю собі: Як то "добре" мати своїх мініс... а не жидів, болгарів, москалів і т. п.

А воно ось куди! Виходить "гоммейд" предсідатель, (в них не вибирається предсідателя) і відразу заявляє, щоби тихо сидіти, не відзвітнись, бо щоби потому не каятися, як хоронітілі скрохоніти його до "Іванової хаті".

Тепер я пізнав, що це диктатура фашістів і анімірені проти нас, робітників. Ну, та хай Йому біс. Ми робітники в цих "демократіях" вже привикли до цієї фашістської диктатури.

Хоч говорити не вільно, за те слухати вільно. Отже по тій "страшній" заяві, кличе до слова "міністра". Але, бачите, хоч міністер із військом, а як довідався, що червоні більшість та дістас "колд фін". Ану, думає, — прийдеться бути міністром війни, як не пропадані! Не знає біднага, що в робітників більше часті й поваги, як в самих міністрів. Робітники в своїх організаціях, не тільки здобувають знання, свідомість, але й шляхетність, розсудливість і дійсне культурне пролетарське виховання. Робітник вже на стільки сильні, що потрапляти воювати разумом і правдою, а не лайкою і ісценітністю, як це роблять патріоти. І тому що робітники мусять побідити свого клясового ворога, не криком, а своєю розумною тактикою і методами.

Ось послухайте, які "факти" виводив міністер:

— Галичину під час війни внищили до тла. Наколи уряд Петрушевича перебрав, то відкрини незмірні багатства (хвалив що

так вміли господарити), що можна було вісно військо позолотити! І зараз таки говорить, що "в тім то багатстві військо з голоду і холоду погинуло як мухи". Де ділось те все багатство — не сказав. Певно міністри забрали. До чорта з військом! Не знають середи, що військо в державі має більше значення, як міністри.

Дальше говорив, що "на Україні, немає ані одного укр. червоноармійця, а всю монголі, яких наслала Москва; що Раковський, Фрузін і ін. нездійні ридти державою, вони до цого часу не написали айного листка, отже повиннося взяти на те місце укр. учених (Так ніби не пробовано? І не зацінилі під дурного хату?); що пролетар не може мати своєї держави. (Бідний ти, бідний!); що в Росії нема комунізму, тільки більшовізм (ніби то йому розходиться о комунізм?); що за гроши можна купити свободу, як кобасу і самогонку (боротися не треба).

Дальше говорив, що прийде ще час, що Харків поклониться Львові (у Львові має бути уряд Петрушевича) і т. і. Чи не дивно почути таке від міністра? А ще е старі діваки, що вірять в ці ілюзії і складають йому свої так тяжко запрацьовані гроші? Чи ж не ліпше дати на ційні робітничі? Гей, робітнику, пробудися! Час положити кінець всьому обманству!

На закінчення ще скажу: Прийде час, що Петрушевич зі своїми міністрами і рештою діратимі пізнати, що вони всі дураки і більше таких дурниць ай говорити, а ні — то вигинуту з голоду, як руді миши!

Дишель.

ЧУДО І ДИВО.

Бофало, Н. І.

Чудо велике сталося в Бофало. Дия 8-го липня ц. р. відбулась тут товарицька прогулка — пікнік заходом товариства "Закоєанская Україна". Там прогулка відбулася аж на двох "бовтах" (пароходах). Успіх був величезний. Публікі стільки було, що не змістились всі і багато ще мусіли вертати назад до дому. Довідавшися про те тутищ Юда — о. Продайл-Продажний сказав до своїх сім з половиною парохій:

— "Моліться до Господа Бога широ, аби Господь не затопив тих грішників про-кладів більшовіків! Бо коли-б то самі більшовики, то чорт їх бері, а мешні розходитися о наших вірних християн, котрі нині так согрішили, омінули святій дім і пішли про-кладів червоних підпираті!"

Ну, і тіє сім і пів, разом з Юдою, широ просили-благали бога і той помилував, так що діасливо вернулися всі назад до берега.

Чи-ж це не чудо? Де-ж в чули коли, аби "бовт" що відіхав від берега, вернув назад з берега. Правда ні? Ніколи такого не було. Все тільки, що сіла на "бовт", чи й на великий корабель, мусіли потопніти... аж тепер о. Продайл-Продажний

виратував людей від смерті — своїм чудом.

Тут треба сказати, що як-би так на той час був у церкві осел під час промови о. Продайл-Продажного, то так-би був зачірвіав з сміху, що аж всі святі здрігнули-б від страху!

Шановні Читачі "Молоту"! Чи хочете дещо дівіцтвіть більше про того душевнога? Як так, то я опишу Вам його вигляд. Але хто знає які страхоподії ставлять на коноплі в старім краю, то нехай дальше не читає, бо то такий самий.

Вигляд того паразита такий: Голова, як добрий гарбуз. В середині атмосфера дромобори. Ноги, звичайно, по саму землю, а груби, як у слона. Черевики № 13; на хідниці трудно розминутися, бо ще до того криві, як сани. Руки, звичайно, попівські — досить довгі. Ніс між очима, як у сови, а великий, як плетениця за дві шістки. Очі, як цибулі, все червоні від "дару божого", що вказується з житя і т. п. Уха довгі — можливо ще довші, як у Лотка. Волос на голові, як у юкака; а сивий, як старий кіт. Як спить, то часто сниться "мун-шайн", а ні — то більшовики. Бувало, як поясняє собі дівака, і піде в неділю "службу" правити, то що має співати: "Благословен бог наш" і т. д., а йому язик обернеться інакше і він тягне: "Більшовики наші всегда і нині і присю і вовків місії. Амін."

Хрін.

ГРІМ БЕ, А ВОНИ НЕ БУДЯТЬСЯ.

Ню-Кенсінтон, Па.

Я сам був релігійний і строго виконував всі обряди релігії та широ постив. І раз у великий піст bog дав мені сліпоту, що ввечер не міг із хати вилізти. А тоді вже я парубчик, але до своєї Олени не міг піти, бо коли сонце заішло, то я сідів, як у мішку. І я нічого не казав богові, а тільки пішов до лікарі. А лікар мені каже:

— Ти мусиш істі скормови, бо ти мало-кровний, то тобі піст шкодить.

Тоді я кажу: Чекай-же боже, коли я тобі молюся, пошу, а ти мене за те хочеш сліпим зробити?! І давай істі, що коли притрафиться! І від тоді я ніколи не пошу, але завсіди виджу вночі, як іст.

Недалеко Пітсбурга є невелике місто Ню-Кенсінтон, гарне місто і в цій місті є угро-карпато-руско-православна церква. Читачі чули, як то раз громіло кілька тижнів тому назад. То баг якості ішої вірі що він православна церква і трафив у самій хрест та вирвав його з корінем, а тепер православна церква виглядає, як живідська: нема ні рожна, ні хреста.

Коли був голод на Поволжу, то попи і парохійні казали, що бог карає більшовіків... А тепер відповіді, попи і парохійні, за що він перу хреста розторочив?

Ви не можете відповісти! Коли-б ви тих дванадцять доларів, що річно платите на кошару, та повернули на наукові книжки, тоді-б ін спізнали, що таке релігія, а що знов прийде, і яку вона силу має та вплив

на наше існування. І перед громом тоді ви не хрестилися б, бо добре толі ви спізнали б, що грім може відібрати руку як на ваші церкви хреста. Між вами є несогірше письменні, але що з того, коли ви науку рахуєте жидівською агітацією, а то гірше всього те, що ви лініїві до науки!

Ваш товариш

С. Шимко.

НОВОПРИБУВШИЙ КСОНДЗІК.

Нью-Кенсінгтон, Па.

Дорогий "Молоте"! Чи ти був де, тай чи ти чув таку новину? Як ні, то прошу до нас загостити, а будеш мати що бити. От-так хоч-бай нашого попика, що недавно приїхав з Галичини. Парохіане ніби какуту, що він "ол-райт", бо на зелених ще не знається і на "маречки" рапчує.

Але чим дозве тут, тим більше починає грамати на бідних людей. Нераз каже:

— Ова! Шо тут за люде, що так мало дають: на "парастас" тільки 2 доларя і на "акафіст" 2 доларя. А я був у тій Галиці, то там мужик приносив таку купу, що не було де змістити. Але я покинув Галичево, бо боявся аби не було запізно до Америки, бо, то, вважаєте, лішо за молоду, а нік на старість, — бо молодого всюди люблять. І так я приїхав до Америки".

Однієї неділі говорив проповідь за "зліх духів". І тут знову припиняв цих людей за старокраївів і показував що є ріжниця. "В старім краю, каже, люде бояться, а тут годі кого настрашити "злім духом", бо тут кожний свій пан. А на "службу божу" ніхто ані руш! І до церкви мало ходять!"...

І вважає пін на хитроці: тепер стройті балі що суботи, бо мало грошей знаходить в банку. Та найголовніше йому розходиться, о, те, аби вистартило на "пейд'ї", якої побирає, 150 дол. місячно окрім того, що вдається вдерті за ріжні "парастаси", "акафісти", слюбни, хрестини і похорони. А з рентом (його помешкання) нехай вірні голови собі сушать, шоперного по 30 доларів. Він також дівниться аби своє "пяно" виплатити, що коштує 600 доларів.

Також почали шукати йому кухарки — і то, какуту, здорової і сталої (раз на все!), А в домі, десь в Галичині, жінці і дітям по кишках марша грає з голови!"

Пильнуйте-ж, пильнуйте, людоньки, своєго ксьондзіка, аби собі черевче випасав за ваші гроши, а ви працюйте, як мули! І жінки ваші нехай стогнуть тіжко при роботі. Бо нашо вам жити? Нащо вам любуватися

красою життя? Нехай він любується; нехай він втішається музикою від фортепіана за ваші гроши. А ви — працюйте, моліться і коріться!

Коцюба.

ПІП БЕРЕТЬСЯ НА СПОСОБИ.

Бостон, Масс.

Бостонський піп прав. церкви побачив, що нема з чого дальше жити, тому що прихожан стає все менше та менше — взявшись на способи: заложив "кооперативу" по вищукуванню роботи вранглівським офіцерам та всячним іншим віткачам з робітничих республік.

Одному такому вранглівському "герою" піп знайшов роботу в настоящій "істино-руській банді". Має дванадцять доларів в тиждені, а як навчиться по тушешному парти, то ще попід боки дістане, — чи як то кажуть: "з боку".

Другому, досить відважному вранглівцеві, котрий перше від самого Врангеля відійшов, пін знайшов роботу: вікна мити, та не анзю як з ним буде, тому що є чутка, що всі робітники від миття вікон дали свій ультіматум до своїх господарів, що такого "скеба" ні зашо не пріймуть до своєї юнії.

А ще двох таких "істинних героїв" сидять у попа, чекають на "нект": один посуду мити, а другий — черевки чистити. Як попові удастся цей бізнес, то може й покине попівство та візьметься за поширення "кооперативу" тому, що він сподіється, що де як де, а в банді попіт буде за "істинно рускими героями", котрі відзначилися своїм бистрим утіканням з Росії і України, тому що у банді треба таких "відважних" віткаїв наслучай, коли хто з пияніх гостей даста по спині тою ражкою, що воду набирає.

С. Непарохінин.

МИ І НАШІ ВОРОГИ.

Монреаль, Кв.

Дуже тішиться монреальські лямпінзи з парубком о. Радкевичем, що через них українські робітничі товариства не мають права робити пікніків. Не має права український робітник піти в парк і поділити свіжим воздухом. А це з тоЯ причин, що отець Радкевич з кривим носом, як карлюга, постарався наперед зробити і видумати якнайбліжчі брехні на робітничі товариства, щоби цим товариствам влади не дозволили робити пікнік, бо це є "більшевікі".

СТИЙ!
ЧИТАЙ!

І сейчас послил
передплату на часопис

"Українські Щодені Вісти"

Річна передплата виносить \$7.00.

на 6 місяців \$3.75

на 3 місяці \$2.00.

Адреса:

UKRAINIAN DAILY NEWS

502 E. 11-th St. New York, N. Y.

Отець Радкевичів не в тім річ йде, щоби український робітник не подихав свіжим воздухом, а в тім річ, що на таких пікніках спорядиться робітнича література, котра висвітлює робітникові всі шахрайства і махінації. Тому, що на таких пікніках виступають маленькі діти і дорослі мушки і женщины з революційними почаючими декламаціями. Тому, що на таких пікніках виступають бесідники з революційними промовами і поясняють робітникам всі ті плілі шахрайські діла, котрі роблять Радкевичів і йому подібні собрати, котрі дали старатися тратити робітника в темноті, щоби було легше і на дні винскувати того робітника.

Але це ваша, отче, думка дурна і мильна, ба, бо самі бачите, що ваша кошара була колись набита легковірними лъвами, а тепер вже не те. Осталися тільки 18 бідних людей, котрі вам ще вірять до якоїсь часу.

Вам отче, брехні на робітничі товариства не поможуть нічо. А щоби вашому ліху запобіти, то ви не тратьте надій, а беріть мотуз на шию з добрым каменем і спускайтесь на дно!

Це є найліччі для вас порада. Ботемні вже більше нема, щоби нести світі тяжко запрацьовані центи. А чесно ви не хочете працювати, бо саме ваше життя не є чесне.

А нам, робітникам остается тільки однор: змінити свої робітничі рязі, піднести свою робітничу пресу на найвищий щабель і старатися бути класово свідомими робітниками. А як будемо всі свідомими своїх інтересів, та тоді не буде піхота таки робити з нами, як йому хочеться, бо ми будемо спілкомі, а в свідомості сила і побігла наша побігти хто нас тепер угнітає. Ми будемо побігти хто нас тепер угнітає. Ми будемо побігти хто нас більшість, тільки нам треба більше солідарності.

Заморський.

РОЗМОВА ПРО ПОЛІТИКУ.

Гартфорд, Конн.

1-ший: Знаєте, що то є: люде купують гармобілі і гавзи, а мене ані грошей, ані гармобіла. Але я однок разу пукнувши розумним пальцем у свою дурну макітру і нагадав собі, що я є політик. Вже бльше як рік, я граю політику, а то, знаєте, підійшов на віче, то я приде який політик і зачне блакати то щоби чоловік мав голову з дні, то зачне думати. Зарахочують збирати, то треба щось дати, бо не хочу бути свинею, і чи квадра, чи пів доляра, а таки треба дати. Але тепер я інакше зробив. Я во складі свої старі, щоби пікурила мене тим снятим злям, що підіялося на "спаса", і щоби матеря голову хроном, то я почало шуміти і печи, то я гумав, що голова згорить, а то так тую політику виганяла. І тепер вам кажу, що якби святі перелетіли через мою дурну макітру: і політики не граю і на мітніги і віча не ходжу.

2-гій: А ле-ж тепер ходите?

1-ший: Тепер ходжу до церкви.

2-гій: Ну, то я там треба колекту пластики.

1-ший: Е, то друге діло. Там хоч часами дай а кинеці, то часами і шікарб'ється до кишені. От напримір, коли стою коло того "спіт-туна", де кидають 10 центів, то часами га поляра і на більше нашкрібою. Часом і л'їзд дастися. Один фунт слю, то е на кількіт неділь мастніти зупу.

2-гій: О, така політика, то вам "орзіт"!

1-ший: Е, ні, то не політика, то так собі. Нашо мені політики, аби омаста була... Правда?

2-гій: Ая!

1-ший: Гуд-бай!

2-гій: Гуд-бай!

Original from Підслухав І. Стрілець

ВІРШОВАНІ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ.

ТАМ ДЕ РОЗУМ МАВ СТОЯТИ.

Форт Віллям, Онт.

Посварились "патріоти"
У славній Форт Віллям;
Там де розум мав стояти —
Лиш вітер повіяв.

Тепер віє — завіає
У їхній мозки,
А як плиного захопить
То Й отлумить трохи.

Часом у "діч" головою,
Часами об каміні,
А часами аж на хорі,
Щоби горлав: Амін!

— "Амін! Амін! Галалуя!
Господи помилуй!
Петлюру ти нам спаси,
Святий Михаїл!"

А піп-війшов на амбону
І почав питати:
— "Що то там так, мов бики,
Поцало рикати?"...

Отче мені католики
Таке повідали;
Божилися, що то правда,
І хрест цілували.

І як-же йм не вірніть?
Воно таке було:
Там, де розум мав стояти —
Половину надуло.

І тепер вам у Форт Віллям
Вже Й кугут запіє,
Що у наших "патріотів"
Тільки вітер віє.

Серник.

ЩЕ НЕ ВСЮДИ ТАК ЯК В НАС.

Колгорст, Алта.

У неділю по полуодину
В літобрідському місті
Люди сходяться до галі —
Побачити міністра.

Ми думали, що міністер —
Ц-ж чиста омана!
Кожний чекав до години
Назарука "пана".

Посідали на лавки ми
Довгими рядами;
Куди гляну — більшовини
Із з більшовиками.

Он іє з медом, Назаруче,
Тобі отутт буде,
Бо не такі в нашім місті
Виводяться люде!....

Нараз вводять три "матечки"
В руках із квітками
І розійшовся запах квітів
Ріжкими стежками.

Дальше ішов Назарук
З попом на переді
І чотирі свічогаси
За ними позаді.

Прийшли вони наперед
І на лавки сіли;
Подивилися по людях —
В страху як попріли.

Піп шептом до доктора:
— "Ой, погані речі,
Бо сьогодні тут не буде
Нічо до кулеші!"

Назар трохи ізмінівся,
Порушив устами:

— "Може, каже, я не там...
А між більшовиками?"

— "Так, докторе, — каже піп —

Це він угадали,

Бо мої парохінне

Геть десь поховались"....

(Тай нема кому Й ховатись,
Бо іх і чорт має:

Шось три бабі, сім дітей, —

Це він вихвалив!

Усміхається молодниця,

Що принесла квіті;

Лумзе — при них отець

Буде там сидіть..

I перся він на те кірко

За тими квітками,

Але що-ж ти тут подіш

Із більшовиками?

У весь час сиділи тихо,

Нічо не казали,

Коли-ж піп отворив зборн —

Запротестували.

Став попіца на платформі,
Вибалинув очі,

А робітники із нього

Сміяться — рерочуть.

А нарешті один вносить,

Другий попирає,

І попіце із платформи

В долину стягають.

Став на сцену більшовик —

Всі в долоні плещуть,

A піп з діаконом — як дурні —

I мало не плачуть!

Председатель робітник

Мітинг отвірає;

По коротенький промові

За цвіти сідає.

Сидить собі за цвітами

І тільки усміхаєсь,

А ті, що принесли цвіти —

За двері втікають.

Оттак ті Назарукові

Тут збори відбулися...

З того, усі католики

Три дні у ніс дули.

А робітники побідою

Те відвідуватимуть;

Патріотам добру дулю

Під ніс показали.

Цей пресковий фонд збиралі

(План на оскумок);

"Червоний Прapor" співали,

Як щли до дому.

- ТЕЛЕГРАМИ З МІСТЬ.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА. (12 VI. 1923). Спінена телеграма. Одержано агенцією "Лін-шев Пізно як Ніколі". Січовики філадельфійського округа вже дождалисяся осянення цілини: царського престола в небі через архангела Михаїла. О. Кінаш в часі відправи, з нагоди спеціальної маніфестації першого квітня, візносив руки до неба і просив милосердя над січовиками, котрі несуть так ширі жертви (порожні голови і повні кишені). Відтак о. Кінаш проголосив жалісні звичаї — так, що внутрішній жаль січовиків витискає за одним разом і слози з очей і долари з кишені. Сліз накапало стільки, що аж в катедрі було мокро, а доларів прибуло — одна сотка. Сльози осталися на місці, в катедрі, а доларів післано безплатним телеграфом. Як дійдуть до рук, то подамо до відома загалу.

Робітник.

— — —

ВАТЕРЛЬО, ОНТ. (2. VI. 1923). Тут, у Ватерльо, є один Банк і Покришка. Банк християнський, а Покришка католицька. Банківська голова завязала союз із Покришкою і де тільки народиться дитина, то зараз — давай краси дитину! Покришка прикрай і летить до попа хрестити. А піз з такими Банківами вже добре обізають.

Кажуть вони, що тим способом роблять християнське діло. По християнські викрадають дітей — хрестити без відома батьків; по християнські напиваються; по християнські б'ються і християнами зовуться.

Робітник з Ватерльо.

І. Дубницький, Німеччина. Ми післали до Вас уже два листи. Чи Ви отримали? За матеріал дуже дужчі. Пишіть дальше.

Ф. М. Бруклин, Н. І. Допис не надається. Ім це не поможет, а в "Молоті" брак місця.

Теодор Бандура. Не надається.

В. П. Бостон, Масс. "Відповідь" — до "Молота" не підходить. Таке треба посилати у звичайній, щоденій, чи який там чатопис, але не в гумористичній. У віршові також нема гумору, а до того недобре зложення.

І. Стрільчук. Покищо пускаємо тільки частину того, що Ви прислали. Решта — може пізніше.

Ів. Початков. "Два цапи" не надається. В деяких місцях виражається так, як не треба. Пишіть дальше.

Катерина Необудура. Справу з Вашим секретарем Ви повинні рішити у своїм відділі, а не в "Молоті".

Хрін, Бофло, Н. І. Підпис (псевдонім) який Ви подали, ми скоротили, тому що такий кореспондент у нас вже є. Допис містімо.

Один з хлопців, Сонвіл, Ман. Віршований лепіс має радо помістили, та не годиться виступати з лайкою, або визнати когось такими словами, як у вашому дописові. Шо вони такі — нехай їх так буде. Докладайте їм це по інших ділах, а саме про звільнення — нічого не вартує. Очікуєм чогось лучшого від Вас.

УВАГА! — — — УВАГА!

ЗЕМЛЯ ОБІТОВАНА

Сатирична поема Демяна

Бєдного.

Передовиж на укр. мову П. Д. Книжка містить багато ілюстрацій, з портретом автора, обіймає 40 сторін друку.

ЦІНА ю ЦЕНТІВ.

Пишіть на адресу:

KULTURA PUBL. CO.
414 E. 9th St. New York, N. Y.

"МОЛОТ"

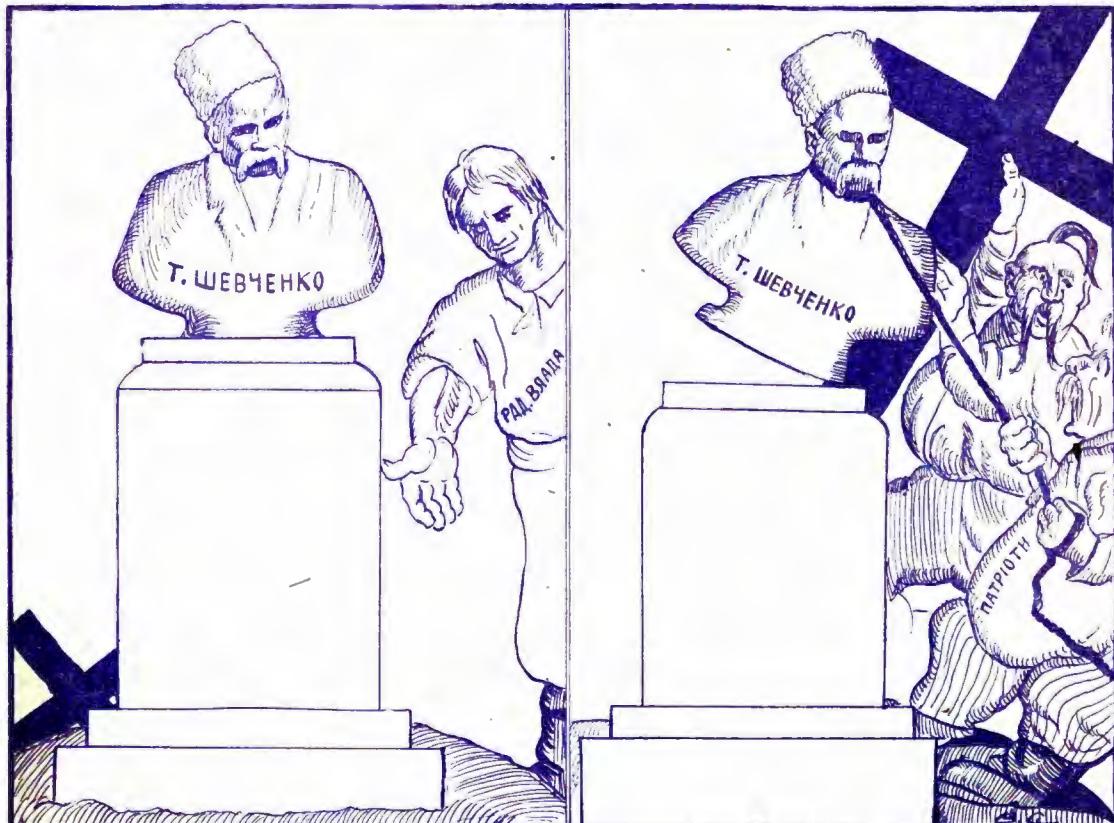
100c

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРІСТИЧНИЙ
Ілюстрований часопис

РІК V. Ч. 17. 1. ВЕРЕСНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. SEPT. 1, 1923. VOL. V. № 17.

ПАМЯТНИК ШЕВЧЕНКА І НАШІ ПАТРІОТИ.

В липні ц. р. поставила радянська влада пам'ятник на Шевченковій могилі — бюст Шевченка. І закричали українські патріоти за кордоном: "Осквернення Шевченкової могили!"...

Digitized by Google

А ниніком думають оттій таки патріоти: "Ех, коби ми ще раз владу захопили у своїх руках! Та ми-б оттого Шевченка за шию і — от що зробили-б!"...

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поєднане число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чим рукописи не звертається.

PIK V. Ч. 17. 1. ВЕРЕСНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

SEPT. 1, 1923.

VOL. V. № 17.

ОХ ТІ, МАРКИ!

Німецька марка дальше паде в долину.
(З газет).

Ox, ті марки, що за лихо!
Тільки жий та сиди лихо,
А вони падуть...
Бо щоби вже раз упали —
Хай-би їх там бісі брали —
То другі будуть.

І то — світ кричить-горлає:
"Марка, марки упадає!
Ось впаде зівсім!" ...
Аж тут вістка, мов з мушкету:
Куно з своїм кабінетом
Впад, як з неба грим!" ...

Цу, скажіть-же, добрі люди,
Це тут прафда чині буде, —
Це круть, а де верть?
Хто до влади там дірветься,
То диви — вже захиснеться
Ta іде шкірберть! ...

Ox, ті марки! Ox, ті марки!
Мов опалені огарки —
Летять та летять...
Наженуть вони від сира
І нового прем'єра
"Х" дубину спати!"

Люди добрі, поміркуйте,
Що це таке — розтолкуйте
Тай скажіть мені:
Марка паде — дна не знає,
І прем'єр — захистає
Тай уже на дні! ...

Таран.

НА ЧАСІ.

І таке буває!

В часописові "Селянська Правда", що виходить на Волині (під Польщею) читаємо:

"Добре гуляні. В Сопотах біля Іваніту, де находиться велике дому гри в карти і рулету, забавлялися в однім із кабаретів фабриканти з Лодзі. Коли вже були добре підхмелені, давав кричати "бій жидів", а тому що в кабареті була більшість жидів, почали жиди бити фабрикантів. Частина гостей вибігла на вулицю з криком: "польки бьють жидів", супроти чого ев'глі Німці до кабарету і помагали жидам бити поляків. Розуміється, що при цій оказії набрали польські фабриканти, як бідний в торбу".

А бачите? Гарна штука! Єй бо гарна! Від того-ж і "Реч-посполіта" зв'ється: поспіл б'ються, значить. Та так таки й треба! "Ніс вовк — понесли і вовка".

Святий без голови.

Доносять з Польщі, що в архікатедральнім костелі в Гнезні на Познанській злодії закрали скарбні а між тим і позоочену голову "святого Войцеха".

От і маєш тепер! Святий тай без голови. А що-ж він бідний зробить, як буде "страшний суд"?

Та характерне тут це, що сам святий не шукає своєї голови, тільки припоручили тую роботу по-ліці. І от тепер ще може таке притрапитись;

Іде дорогою чоловік (підозрілий).

- Стій!

Став.

Ти чию голову маєш?

Свою...

Брешеш, ти украв у "святого Войцеха"!

Ні, ей бо ні!

Брешеш!...

Зривають голову...

"Свобода" і Радянин.

Знаєте? Одна пословиця каже: "Скажи мені з ким ти пристаєш, а я тобі скажу хто ти". До цієї пословиці я ще додав-би, що — тут треба конечно знати ще й того, з ким ти пристаєш.

От приміром "Свобода" (розміється — її редактори) пристає з паном Гехтером, чи як там його, що підписується в "Свободі" фальшиво "Радянин". "Свободу" ми знаємо й без нього. Ну, але, приміром, як-би так що хто такий знайшовся, що не знає її. Такому, очевидно, треба сказати, з ким вона пристає. Тепер після нашої рецепти треба придивитися добре тому, з ким "Свобода" пристає. Дібомось, Стаття Радянин: "Осквернення Шевченкової могили". Читаєш, читаєш і бачиш отого Радянина наскрізь. Прямо бачиш такого, як мати на світ породила — включно зі слідами "обрізання" бачиш.

І плаче той Радянин — нарікає, що радянська — робітничо-селянська влада на Україні поставила на Шевченковій могилі його бюст — це бото памятник з погруддям Тараса Шевченка. Страх нарікає на радянську владу пан Радянин.

І так дивиша на того Радянин на та на редакторів "Свободи" і читаєш їхні думки:

— "Ех — мріють вони — коли-б ми так дочекали назад Петлюровської, або хоч Винниченківської влади на Україні, то ми-б того Шевченка зараз стянули з могили, і... поставили-б хрест над його тілом! Що він, мужика шкура, — памятникою забаг?" Таке можна тільки Шіллерові, Шекспірові, Міцкевичові, ну, тай Наполеонові і Вашингтонові — але такому простому кожухові та памятнику! Гвалт! Осквернення горону панського!...

А побожний Радянин (в'ї "мойжевого вислання") так і мріє якби то він закинув шинура на шию Шевченка і... го-го! — на землю! А там — то вже не знати, чи чест, чи "приказання боже" — гебто "Мойжевое"...

Так люблять Шевченка наші "патріоти"!

Original from Taras Довбня.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Осьме таїнство.

“Єдиний революційно-демократичний національний фронт” у нашого Шаповала з Винниченком — велике діло! Діляти того “фронту” самим постом і молитвою — годі! Потрібне тут нове революційно-святе таїнство.

Не вірите?... Тож у “святій книзі” під назвою “Нова Україна” ч. 6., маємо там осьме таїнство, “революційна евхаристія”. На 4-тій сторінці “юнгі” оповідається, як Іван Босий чудом відмікає замок на дверях церкви. Далі ото Іван Босий пройшов крізь царську браму в в'єтар, і, добувши чашу, налив у неї вина та проказує молитву:

— “Боже всесильний, Боже великий. Боже спасіння! Ти, що кровю записав заповіти свої, всемогутній, поверни це вино на кров свою чисту, омий і очисти ще раз нас, грішних, що припадаємо до ніг твоїх із молінням! Боже зглянься на нас!”

Далі — Іван Босий простяг над чашою свої довгі руки, благословляючи. Натовп лежав перед царською брамою, тримачи з жаху, відчуваючи, що Бог схиляється над чашою і творить чудо.

— “Нечестивці! — гукнув революційний піп до стада.

— “Нечестивці й грішники! Ганьба на вас!

Вилаявши “вірних овечок” злодіями, Іван Босий жбурнув причастям по церкві... А в селі тужно завивали... собаки.

Кажуть, що Винниченко з Шаповалом стали християнами й що неділі “свершують” вони цю революційну евхаристію. А святій папа іменував: Винниченка митрополитом Америки, а Шаповала призначив в Африку. Епископ Будка дістав наказ од Володі Винниченка совершити нову евхаристію.

Ви-ж, віруючи, не подумайте бува, що Будка зробився еретиком... Благословення Епископа Будки й Митрополита Винниченка Володі (а саму силу таїнства грішним зрозуміти годі!) нехай воно спочиває на вас. Амінь.

Нефронтовик.

ХАРКО І МАРКО.

Х. Я ось читаю в “Фашістській Волі”. Винниченкові блювотиня на адресу “Червоного Шляху”. Чи ви думаєте, Марку, що той чоловік. Винниченко справді вже інакше не годен?

М. Він по власній рецепті так. Вам відомо, що він “чесний з собою”.

Х. Аби ви так дихали, Марку, як він чесний!

М. Тільки не горячітесь. Винниченко коли розпочав ревіти на усі заставки проти радвлadi, так він додержує своєї постанови і безвідмово дальше ричить.

Х. Чому-ж саме проти “Червоного Шляху”? Це-ж одинокий своего рода журнал який коли видававсь в укр. мові...

М. Противенство кольорів, знаєте.

Х. При чому тут кольори?

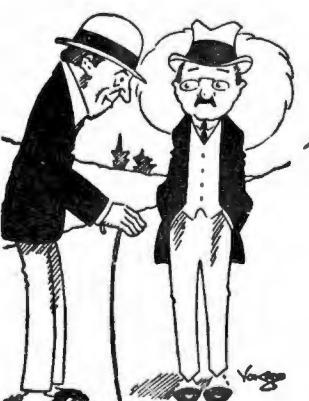
М. Бачте, Винниченко собі рідко жовтий, а “Шлях” густо-червоний, таї тому противенство.

Х. Ви не думали сказати, що Винниченко такого кольору, як діточка іменка часом буває?...

М. Не думав, але ви, бачу, сами вгадали.

Х. і М. — Ха ха, ха, ха!!!

СКОРО!

Редактор (до знакомого): — Помідумай собі мій вчера заложений чай сопис має сьогодні вже аж триста...

Знакомий: — Передплатників?

Редактор: — Ні, співробітників. Передплатників ані одного!

Х. Бачу, от в тій самій “Фашістській Волі”, що голова від Запомоги починає “фаерувати” гет усіх нефашистів.

М. Такий з нього голова! У свині хвіст мудріший як та голова. Х. Хиба-ж йому не можна ужити авторитету?

М. Противно — можна скільки завгодно. І чим більше він його буде уживати, тим краще.

Х. Чи ви не спорожніли часом на голову, Марку?

М. Ні — навіть й не думаю по рожні. Я льогічно.

Х. То як-же так, що ви годите аби така дурна голова та біглала “луз” по світі?

М. Природна річ. Чим більше авторитету той голова з’ужие, тим менша його в нього останеться.

Х. Фільософ з вас, Марку!

М. Тому я кажу, що у свині хвіст мудріший ані-ж у того голови голова.

Х. А це знов що?

М. Нічо. Розумна голова числилася з волею членства, і не ріпа лаб'я, а так ту голову готові члени наквасити на гишки.

Х. Дітько'б ті гишки їв!

М. Є такі сотворіння, що усьо з'їдять.

Х. По вашому виходить, що хто проти вітру плює, то безпремійно плює собі на бороду.

М. Коректно!

Панько Лютня.

БУРЖУАЗНЕ ЖИТЯ.

Суб'єкт у склепі черевиків (до буржуя): Ці черевики найліпші. Вам буде добре ходити в них.

Буржуя: Ходити? Зівісм непотрібне! Питання, чи добре буде в них їздити?

І. Д.

ГІРНЕ ЛІХО.

— “Вчера Гриць утратив руку. При станку.

От іспасаний чоловіга — Без руки...

— “Пустяки! Кожний зможе, що руками Все керує голова...

От Івана то зустріло Гірне ліхо... Ось, яко:

Був сердечка з головою — Так як я ось, ну, тай ві.

Та пішов раз у неділю

На патріотичне віче

I — вернув без голови!...”

Пригода з люлькою.

Недавно зі мною трапилася нога, що окаzia, що привела до досить некорисного для мене висновку: утрати моєї любимої люльки.

Справа мала так.

Лежав ото я собі в стодолі на току (я роблю тепер на фармі) та покурював люльку. Люлька в мене була дякуючи всім святим — досить поважна парсуня: півфунта тютюну нараз наладовував.

Отже я покурював. А не зауважив того, що за мною стояло ведро з бензиною. Господар бачите, молотив машинкою пшеницю, то й поставив те ведро. Але як мені діло до ведра? Я собі курю, тай годі!

Але раптово як не загуде щось! Як не бухне! Люльку в'дразу видало з зубів! Я тільки всіпі за хвостика вчепитись і полетів разом з люлькою в безвісти.

Довго, чи коротко, я літів — не знаю. Біо призначатись вам тихенько на вухо. Я таки добре був збентежений. Ноги мої виробляли гімнастичні види подібні до грушки, коли ви її трясете. А серце працювало по системі Тейлора, неначе на автомобільних фабриках Форда.

От в такім загіпнотизованім стані я опинився перед якоюсь великою брамою. Ноги знайшовши ґрунт під собою перейшли до нормального стану. А я захотів свободно набрати газу, розявив рота, та так пихнув, що аж руки затряслись. Люлька (бодай її качки потонтали!) використала це тай опинилася з брамою — тільки хвостик мелькнув.

Що зісталось мені робити?

Сів я під брамою тай почав розглядатись: Де мене занесла исчista сила? Передомною висока камінна брама, що була вщіплена в камінні стіни, які відділяли незіану мені територію.

Я перестрашився: думав, що попав до демократичного Сінг-Сінгу. Хоч я в Мішіганській стейті не був арештований, але до мене могли примінити закон про "кrimінальний синдикалізм", за те, що я таким незаконним способом тут опинився.

Аж чуло хтось брязкає з брамою. Брама поволенські відчинилася і показався дідок з ключами на поясі. Борода така як у Гюза тільки сива та лисий він зовсім.

— Добрий день дідуся! — скав зя чеміо.

— Я тобі не дідуся і тепер не день! — відізвався той сердито.

— А хто-ж ви?

— Я святий Петро, і мену треба

клікати "отче". І в нас тепер ніч.

— Як-же ніч, коли сонце світить?

— Тут завсіди світить сонце і в день і в ніч.

— Справді? А як ви пізнаєте, коли день, а коли ніч?

Це вже не твоє діло!

А що то за тюрма, отче Петре, за цією брамою?

Цурень! Це рай, а не тюрма!

Нашо-ж він так огорождений?

А для того, щоби чорти душ не крали. Вони на це ласі. Недавно, так пару років тому взад, чорти зробили інтервенцію, тай загарбали кілька тисячок душ, поки ми всілі перевести мобілізацію та виставити військо.

— Цікаво! А хіба у вас нема регулярної армії?

— Тогді ще не було. Пророк Ілля своєю гарматою відганяв чортів. Та на той час не було пороху. Святий Касіян, як повертає в іменин піднітій, — весь зій думаючи, що то мак. А тепер в нас є вже і "регулярна армія і от стіною обгородились. А все-ж і так чорти крадуть душі. Приходиться пильно стерегти. А чого ти сюди загостив? — счіпав він мене.

Я розказав йому свою оказію і запитав, чи не бачів він часом моєї люльки. Він подивився на мене гарно тай каже:

Люльку я знайшов за брамою. Але віддати тобі мені шкода. Я вже довший час не курив. Свою люльку я давно спалив, а робити тут люльок не вміють. Ти подаруй мені цю люльку. А я тобі становлю в пригоді. Коли вмреш і будеш мати трохи гріхів, то ти не звертай уваги, а просто при сюди під браму — я тебе пропущу до рая. Добре?

Подумав я: Добре всюди мати приятеля. Добре! — кажу я.

Дякую гарнисько! А тепер тікай звідси, поки ще тебе не побачила наша поліція.

А як я втічу звідси?

Він замість відповіді, бісова дитина, як пхнув мене то я тільки опімався на току.

І от лежу тепер і м'ркую: Який я дурень! Віддав люльку (а люлька була ще дідової роботи, гарна люлька!), не за них табаки. Хто знає, чи я буду мати гріхи? А за перенестку до рая вже заплатив. Ще й як дорого!

Дядько Микола.

ПО ТАКІЙ ПРАВДІ..

Суддя (до оскарженого, який скінчив говорити після присяги):

Чи ти по правді присягав і говорив?

Оскаржений: — Так, пане суддя. Но такий правді я присягав і говорив, як правою є, що Бог сотворив світ; як правою є, що Христос родився від духа святого, вмер і воскрес. Но такий правді я говорив, як правою є, що папа римський є непомільний; що суд божий настане при кінці світу; що є Бог і царство небесне, де наші душі по смерті будуть перебувати; як правою є, що християнська віра є найліпшою в'рою; як правою є, що святе письмо є написане через святого духа; як правою є що чоловік має душу; як правою є, що попи в церквах научають людей правди. Но такий правді я присягав і говорив, як правді є панські закони; як по правді пан суддя судять; як справедливі є пан суддя; як справедливі є честь пана судді...

Суддя (почервонівші, обурений криччи): — Шість місяців в арешту злодіїви, брехунови, обманцеви, дурнісвітови!

Ріжок.

ПОПІКСЯ.

Був у нас піп — хитренкій собі, нахабний, і все любив обманювати, звичайно як піп. Одного разу почав він годувати до спілки з Іваном свінню. Як була вже велика — урадили оба щоб убити її і поділитись.

Попи, звичайно, хитрі, отже й наш піп за всяку ціну хотів собі забрати обі шинки, тому почав доказувати Іванові що свінню треба ділити в той спосіб: не розрізувати посередині, але напоперек.

Іван згадився але під тим успівим, що піп має обериутися і тоді сказати яку часть він хоче.

Свінню забили і по поповій волі розрізлили. Піп обернувся, а Іван каже:

— Котру половину хочете, паночке: цю з хвостиком, чи ту ю без хвостика?

— Тую, тую з хвостиком! — крикнув скоро піп і обернувся, як бісквітівця, щоб узяти заплату сноєї мудрості.

Але що він побачив! Той — так дурним виглядаючий Іван — обрізав хвостик і запахав свіні в роті...

Так Іван і потяг з двома шинками, а піп остався з плодами своєї "мудрості".

I. D.

ПОДІЇ В ЄВРОПІ.

ГАЧКИ.

Не всю риба, що живе в воді,
бо є медведі і жаби.

* * *

Не одні лиші птахи літають в воз
дусі але й европляни, пиргачі і
жуки.

* * *

Не всі будуть люде, що ходять
на двох ногах, бо дві ноги має й
курка, а також і осли є часом дво-
ногі.

* * *

Коли господь хотів вивести євре-

Digitized by Google

їв із єгипетської неволі, то пошо-
пі кликав Мойсея до себе на гору?
Чому бог не говорив до цілого за-
гаду? Може він не розумів єврей-
ської мови, лише Мойсей розумів
по божому? Або може той бог та-
ким голос мав, як комар, що лю-
де не могли його почутти з гори
Синайської?

С. Шимко.

ХХ ВІДЛОМКИ.

Жінки є наймудрішими, а чолові-

ки найдурнішими тоді коли во-
ни люблять.

* * *

Сповняйте наші закони, — ка-
жуть попи й пани робітникам - а
тоді будете щасливі!

* * *

А ми дурім і обманюмо, то й
ми будемо щасливі, — говорять
між собою попи й пани.

* * *

Щасливий той, хто вперед себе
научить, заки береться других учи-
ти, — скажу я.

І. Д.

ХВЕДІР ШПИЧКА ПИШЕР.

Галов, галов, тай екси маєти,
рахувати!

До цого чесу, рахувати, я бувим
тей ніби чужим для вас, дорогі,
рахувати, лянцмани, али від того
чесу єк то tot артист змашкарив
мою, рахувати, фізіном'ю і помі-
стив в Молоточку, тай починают мі-
не люди пізнатавати.

Іден, вважеети, пише, жи іму зда-
єси жи ми воба дес там колис ро-
били разом, али собі ни пригаду-
де. Він, ніби, пізнатав по носі.

Другий пише, жи мордоподобіє,
рахувати. орайт, тілько жи за бо-
гато там, рахувати, носа.

Так само пише ще й третій, тай
кає жи мій, рахувати, ніс, єк тот
банатський кавун, тай кає жи я єк-
би коли падав з дерива, то до зем-
лі ни долетівбим, бо бихси зачеп-
тив носом о галузь.

Інц най вониси здорові жертуют,
рахувати, али я хочу вам всім оту-
о сказати, жи я без мого носа, то,
вважеети, пропавших у вселенній.
Іноді, вважеети, єк їду на ікій, ра-
хувати, планеті, тай помежи звізді.
Буває жи от-от выберу сліпаки
до звізді, али, вважеети, ніс стає
в пригоді, тай єк ни штургіє зві-
зу від себе, аж искри, рахувати,
носиплються.

А знов, по правді сказати, то в
чоловіка тільки всюо поваги, ра-
хувати, що передний шнапаль. Ра-
хувати, повага, і вже. Я памітаю
жи єк я служив ще при ляингверах
рахувати, то єк хто мав передний
ніс то іго зараз робили фрайтром.
Мене самого хтилі зробити фальхе-
брому али жи я, рахувати, ни міг
погодитиси з комісняком, тай дали
спокій. Я, вважеети, вобімси, був-
ло, комісняку тай фасолі, тай єк
їдемо, рахувати, на зинцірку, то я
все вважеети в рові. Ну, а з таких,
рахувати, фальхебрів. ц'сарови бу-
лаби така користь, єк нашому, ра-
хувати, "рідному" патріотови з ро-
зуму.

Али то ніц — то вже всюо ми-

нулося, рахувати, а тілько ніс остав
сі. Так такий собі, вважеети, по-
редній, єк і колис був. Єкосту, єк
я вертав си від ридахій, нашого,
рахувати Молотка, тай війшовим
на другу евню, рахувати. Ну а там,
єк звіклі, повно розмаїтого наро-
ду. Іду я собі, вважеети тов штрі-
тов, а поперед мене сунут дві, ра-
хувати, молодиці, такі собі, вваже-
ети, цвіркою тай замашисті, жи я
аж вогленувси, рахувати, за ними.
Али вони, вважеети глип на мене,
тай ідна до другої кає: "Сі, Рейбі,
ікій tot чоловік ні має?!" Ікбі у
мене чоловік з таким, рахувати,
носом, то я бих ніколи ни потре-
бувало носити з собою торби до
міста. В тім носіїї вмістилобси біль-
ше павдру і шпилько єк в цій-о но-
вомодній торбі". Тай, рахувати, по-
чели вобі реготатиси, а я ніби то
не чую їх, а ту аж си курит, так
тікаю від них.

Али то всьо, рахувати, ніц. Хтось
на світі мусит мати, рахувати ве-
ликій ніс, бо то каут жи панбіг
єк роздавав людем носи, то всі
були, рахувати, однакові. Али во-
ни, рахувати, ті носи, лижелі собі
по ідному на лавці, ну а пси, вваже-
ети, занюхали, тай почели по
ідному тегати їх. Бувало жи іден
пес вчіпіти ідного кінця носа,
а другий другого, тай вважеети,
натегнут єк гуму і в'ї так і остає-
си. А. рахувати, панбіг ек то, бу-
вало зобачити. тай кідає носи за
пісами замість грудки, тай. вваже-
ети, набе на тих носах самі гулі.
Чу, а коли люди, рахувати, починя-
ті носи розбирати, то, рахувати,
берут за поредком, інц кождий
має такій ніс на ікій трафів.

Али я зі своїм носом ни програв
ані раз. Вважеети типер коли я
став риспондентом нашого, рахувати.
Молотка, то те мое нюхало так
мені придалося єк Січинському доля
ри в'ї "Свободи", рахувати. Бо я
вважеети. зробив зі свого носа ді-
ппломатичне нюхало і типер що
лиш де зробити на вашій, рахувати,
землі, то я зараз, вважеети, за-
нююхаю.

Оноді, вважеети, вертаючи назад
на мій, рахувати Марс. від Мол-
отка, тай вже після того єкімси
зтибав з тими молодицеми. тай
нююхаю а ту чути гейби трупом. Я
зараз, вважеети, нюх суди, нюх туди-
ди тай, вважеети, занюхавши аж до
самого Ганіпеку, рахувати в Кана-
лі. Я. вважеети, зараз по радіо за-
вордерував собі маленьку плачету.
свім на ю тай жену до Ганіпеку.

Припливим, нюхало а то так з
"Українієн Нойсу" чути. Гай, гадаю
я си, старий, али давим сибе
зтурити. Бо то, вважеети з того
"Нойсу" вже давно трупом зано-
сити. Али я всьо ідно хтів побачи-

ти що пороблеют наші, рахувати,
патріоти від того "Нойсу".

Вішукавим гет усіх — і Риппі-
нду, і Кнудрика і Яйценка і Бовва-
нівського, і, рахувати, адионка Ар-
шеника, і Ті Ді Фе, і гет усіх. Бі-
да в них вважеети. Подавилиси,
рахувати, своїми ворієнтаціями, тай
типер ходят гей ті пси, жи понад-
іалиси потроєніх 'міший'.

Али тра забиратиси спати, бо то,
рахувати, писати можна єк сліпаки
служат, али єк починают клейти-
си, то тоді — гуднайт!

Інц тримайтесь цупко,
Ваш, рахувати, Хведір Шпичка.

У ПАРКУ.

У парку сидів п'яній Джек і дрі-
мав. Аж по кількох хвилинах прий-
шов його знакомий "Пет", сів коло
нього тай мало-помало пускав
свою руку до Джекової кишені.

А Джек хоч був п'яній, однак
почув, що Пет пхав руку до його
кишені за грішми, тай каже:

— Гей, Пет, ти знаєш, що я од-
ного разу позбувся своїх грошей
з кишені в такий самий спосіб, як
це ти жартуєш?

С. А-н.

ПОПІВСЬКА МОЛІТВА.

(По латинські*).

Ікънедолом іцидолом
Итремв інем етіяд ен
Ароткод аз улуб мав я;
Итремс юмас од

Ікънедолом іцидолом
Вапіс имав иб тооч
Яакъннмет акін аяк.
Вапілс имав аз я —

—

Ідівопс од ейдирп илок
Яцидолом ансарк
Єавілму єом ецрес,
Ясьтилутирп ызілб кя.

Яратвіз ів івкрец у кя
Унялт атачвід ан
Бситиводоп урог в ушум,
Унявіз ен ытч об,
Иктибз ан кя еш тут а
Хаяцидолом в адом
Игон ювс ытюзакоп;
Хаяциндіп хикторок в

Бтужак інем иківешълоб
Ясвяякоп я бош,
Бцидолом зеб—ківз ен мас я;
Ясвавру иб уцнал з

Амен! кя

Яктакдяккюккодак.

* Можна читати й по нашому, але

Дещо з зоольгічної політики.

В скрентонській норі йде оживлена гутірка. Фінансовий шляхтич і міністер скарбу подивляють хитрість і мудрість Микити та гратулюють, що так відразу з'орієнтувався в новім курнику. І навчають Микиту:

— Микито, каже міністер скарбу, нюх у тебе знаменитий і рило гідне найбільших мужів з лисячого роду. Як то ти відразу занюхав, що нам ходить окасу. Наши попихані, Іван і Гриць, сидять вже тут по кілька років, а дурні як чоботи в тім бізнесі.

— Лучше для нас, лучше для нас, — підхопив фінансовий шляхтич і зареготався сухим вовчним сміхом.

Микита прижмурив очі та звільна поводив рилом від одного до другого хлібодавця. А в душі думав: "Не такі вони мудрі, як герой але за те сто разів практичніші і хитріші".

— Так, ти впновні зрозумів наше положення, — говорив в сторону рила міністер скарбу. Твоїм першим обовязком оборонити нас перед тими проклятими байшликами та перед тими хамами, а най головніші касу, якою ми оперуємо. Ось і тепер купуємо за "більшу суму" бондів і треба справу повести так, щоб і вовк був ситий і коза ціла.

Слово "вовк" видалось мабуть підозрілим фінансовому шляхтичові, бо негайно запротестував кажучи:

— Містер Джентельмен, таких грубих слів між нами неповинно бути. Міністер скарбу лише усміхнувся в сторону Микити і продовжав:

— Тут, Микито любий, такі операції велиki і маї, переводяться безустанку одна за другою. Рветься одно — як, пріміром, подорожування в Пітсбурщину. — ми винаходимо зараз щось друге. Небезпечно критись з якимсь бізнесом, ми ухвалюємо, що й той упертий чортяк Гриць повинен про це знати і членам пишемо, що Гриць буде знати.

— Буде знати те, що наша ласка, — добавив рішаючим тоном фінансовий шляхтич.

— Та найлучше іде нам бізнес, як на нього ніхто не звертає уваги і ним не інтересується, — говорив дальше міністер скарбу. А ще лучше як члени звертають увагу в противну сторону і взагалі туди, де нас нема. Ім треба помагати в тім і ти, Микито, якраз майстер від такої роботи. Показуй членам і дури їх та лякай чим можеш: однінайцюю стрітою в Нью Йорку, червоними, чорними, білими, Леніном, Москвою, описуй соборні грушки на чижиковій сухій вербі, показуй героя і Братуся, Децка і Гайового у Вільний Трибуни! Показуй, що Іван не був в Коинотапах, але в Пацикові, та що він не ганив але хвалив героя. Переконуй, що я ніколи не називав Івана волом, ані герой також. Це так збентежить членів і так заверне їм голову, що самі не будуть знати де їх каса і в чиїх руках. Можна навіть довести до того, що де-

хто з членів побіжить до Нью Йорку і буде шукати її там на одинадцятій стріті. В людей, які не розуміються на наших штучках, можна вмовити всяку диву вижу та гарненько користати з того.

— Це є наша політика, програма і орієнтація, — толкував дальше фінансовий шляхтич здивованому вже тими ревеляціями Микити. Хитрити, крутити і вищуковувати — це гаш фах.

— Хто не скаже, як ми граємо, — продовжав міністер скарбу — того ми викрутимо. хочаб у нього була і чорт зна яка політика. Беляк був без політики, а міністру насамперед викрутли. Отець Ваньо був такий федераційник, як і ти Микито, але ми викрутити без ніякого клопоту. Сказали членам, що нероба і членам повірили, дарма, що Іваніще збудував організацію два статути для неї зладив і реформу перевів. Хомченко був щось посередині між білими і червоними, а червонів єще більше з кожним днем і з ним не було жартів за подібну нашу політику — все до нас ставав цапки. Отже сипнули йому окропу на хвіст і побіг лічитися "Горким віном". Ілько був петлюрівський і воював з большевиками, які в полю з вітраками. Тай трудящийся був, як мураска. Ми станули по стороні червоних і викрутити білого Ілько зі Скрентон — геть зі всіма манатками. Михайло Бабик був петрушевий чівець, але тепер посунувся геть на ліво. І був чесний і добрий — поки Козицьенція не поставили

ла його контролльором над нами. Не дочекаєши нас контролювати, — ми собі прирекли і викрутити його з контролльальної комісії. Твій попередник на редакторськім кріслі був большевик. І вже знаєш що ми зробили: перекинулись у федераційників, потягнули в той бік чорнороба Івана і Шопена і Брисько навіть "гудбай" не мав часу гавкнути, як зателеграфували!...

І зареготався фінансовий шляхтич, аж слізами зайніши його бездушні очі. Сміялися і оба другі громадянини.

— Бачиш, Микито, — сказав міністер скарбу — які з нас штукарі! Бери ж, небоже на розум і три-майся нас. Політику собі я хочу, але не забудь, що твоїм першим обовязком є підтримувати наше становище і боронити нас і касу нашу і всяку роботу нашу. Знай синку тупорилий, що не ми політиці, але політика нам має служити. Бо до чортя з політикою, з цілім Союзом і з тобою, Микито, як би з наших рук мала вислизнутися каса. З політикою роби собі що хочеш, але нас і касу нашу мусиши боронити, як хочеш сидіти в цій норі.

На сходах почувались Грицеві кроки і розмова зійшла на ріжинію погоди в Скрентон і Рочестер, а я знову боючись щоби Гриць мене не побачив, що підслухував під дверми чим скоріше висмінкнувся на вулицю.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Зоолог. •

ЯК КУМ ВІТОС РОБИ

(З нагоди Т

"Куме Віtos не буйце сен нікого і не патище на нікого, рубце тилько експлозієн, а вишкото бенде добже!"

АНЕГДОТИ.

Вийшов піп на прохід, аж тут біжить йому на зустріч якийсь обдертох. Засапався і питає:

- Отче, чи Ви маєте годинник? Маю.

- А котра тепер година?

Піп глянув на годинник і каже: Якраз пів до девятої.

— Як буде рівно девята, то зайдіть до мене я Вам щось скажу.

— Ну, то скажи тепер.

— Ні, отче, я хочу щоб усе було рехтельно і на час.

— Скажи тепер бо мені ніколи.

— Ну, як що так, то я скажу: Як буде рівно девята, то Ви будете йолуп.

— Ах ти сякий не такий! — заревів піп та за обдертохом! Той драл! А на зустріч попові біжить другий.

- - Ви куди так спішите, отче?

А он той, що пігнав, казав мені, що як буде девята година, щоб я прийшов до нього, а він скаже мені, що я йолуп!

— Котра-ж тепер година у Вас, отче?

Пів до девятої.

— Го-го-го! То ви ще маєте часу,

а часу! Видно, що справді йолуп з Ває, коли так спішите...

— о —

Одного разу пан щіпнув кухарку а кухарка пана. Надбіг до кухні хлопчик, а пан виняв пів карбонця тай каже до хлопчика:

— На тобі, Льоню, на цукорки та іди бався на дворі.

Хлопчик взяв та все ще не йде. Чогось вертиться в кухні.

— Ну, чому-ж ти не йдеш? — пітиє пан.

Хлопчик — ніби соромливо, ніби в зоязні — заговорив:

— Мама як бавляться з насим післям змулки в канцелярії, то за все калюванця мені дають, а Ви то лис пів.

— о —

Священик Амброзій коли говорив проповідь, то завсіди кричав ік пінівся та бив кулаками об стіл.

І як-би паламар не поправляв скатирку на столі, то той таки з нетямі скинувши на підлогу. Але паламар придумав штуку і на самого Петра і Павла зробив ось так: кухарів цвяхів — гострих, коротких та з великими головками, — поставив на стіл і накрив скатиркою.

Піп на казанню, не розбираючи, що на його кулаки жде лапка, під-

ав кулак в гору і закричав на пісне горло:

Раби і рабіні Божі! Чи ви знаєте хто був святий Петро? То був... був... був... Святий Петро був і більший у світі... (Тай гол кулатом по столі)... Голун! Дурень! — закричав тоді з цілої сили.

— о —

Запросила Андрієва кума попа на бід та все попа пріпрошує:

Іджте, отче іджте, бо я не б'ду свиням викидати того, що зго тувила для Вас! Йой. Ви, отче, так трошки єсте я та пасяточко — м'зинок... Я була захована для Вас отче ще квартирину меду, але отой урвитель (показує на хлопця) винизав. Чи не вилазили-би Ви йому.... бо мене вже не слухає.

Дякую, каже піп, колись другим вже разом.

— о —

У церкві стоїть грубий мушчина лисий як макогін, а ззаду за ним другий високий, як Вавилонська вежа і сухий, як тичка, та все якоюсь очеретиною потокрею по лисині свого сусіда. А той — ляпає себе по лисині долонею, думає, що то муха.

Піп говорити проповідь і заглянувши цю комедію вийшов з тернистого гукає:

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ПАНЗІЮ НА ВСХОД.

(ромови.)

??

!!!

Гей, два дурні, або перестань-
те грішити, або вийдіть з церкви!

Сухоребрій зрозумів, що то до-
нного п'ється, тай каже:

— Ми-б уже давно п'шли, але
жлемо на третього дурия.

— А де він? — каже піп. Беріть
собі його і гоніть під чотири ві-
три!

— Та це-ж ви, отче!

Т. Ф. Нетяга.

САМО

ДУМКИ ДЯДЬКА МИКОЛИ.

Наука з точністю доказала, що
не сонце крутиться наколо землі,
а земля наколо сонця. Значить
день і ніч маємо завдяки тому, що
земля крутиться. Проти цього на-
віть попи тепер не протестують.

А ми, як би й не було науки,
щодня твердимо: "Сонце сходить!"
"Сонце заходить!" Так нібито во-
но крутиться наколо землі і —
то ховається, то показується!...

Чи не час перевести хоч би ма-
леньку еволюційну революцію в на-
шій мові?

* * *

Ми тепер маємо годинники. Коли
земля обернеться дзвінок

один раз ми радуємо, що прожи-
ли одну добу.

А от в біблії інакше. Там напи-
сано, що бог створив сонце аж на
четвертий день.

Цікаво знати: Звідки він зінав, що
проішло три дні?

* * *

Що таке любов?

На це питання відповідають ти-
сичома способами.

Моя відповідь: Любов — місток
із життя до смерті, який неро-
зумні переходять занадто рано.

* * *

Доказано, що наша земля круг-
ла, як яйце.

Тепер і мені ясно, чому не один.
живучи на землі, скручує собі карк!

* * *

Наше життя — величезний цирк.
З артистів найбільше оцілесків одер-
жулють кльовини і малпі.

* * *

Пословиця каже: "На злодіїв ша-
пка горить". А я кажу: "На злоді-
їв треба циліндра запалити".

* * *

В Греції, в старі часи, Діоген
шукав чоловіка з ліхтарем в руці.

Тепер ставлять ліхтарі під очи
та коли хто хоче бути чоловіком.

* * *

Раз занітани п'яного: "Чого він
се, і кається?"
Він відповів: "Бо земля крутить-
ся!"

— Ну хто це заперечить?

* * *

Ли бувають ослями волами,
іншими і іншими звірятами.
А от ці звірята не можуть бути
людьми.

В цьому виніць людини.

* * *

Я ненавідку війни, але бажав-
и підбачити війну, в якій попи
їхніх релігій і ескіт хрестами, єван-
геліями, коранами та талмуладами
розворочували-б собі голови,
лю війну я благословів-би!

* * *

"Святі гориців не підплять!" — ка-
га пословиця.
"Бо не вміоть" — додам я.
Висновок: можна бути "святым і
бестатнішим дураком."

Дядько Микола.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Digitized by Google

Як я за двадцять-п'ять центів зайдав на Рад. Україну.

Ви певно прочитаете заголовок тай скажете, що цему неправда; що це неможливе, щоб за двадцять-п'ять центів зайдти на Радянську Україну.

Але як я Вам наведу факт, то ви побачите що цему правда. Ая! А Ви цікаві знати правда? Багато з Вас покинули-б печене й варене, та поїхали-б за "кводра" на Україну.

Тепер я вже до теми буду, а то Ваша нетерплячка ще готова знехочити Вас так, що зівсім можете відкинути та не читати цієї історії.

Було це так: я посварився при роботі з управителем. Ну, — не хотів робити дванадцять годин, тай ще в неділю. Я думаю, що й Ви не були-б лучші від мене, правда? А управитель "викікував" мене за те.

Вийшов я на вулицю, подивився навколо, а то якраз як на те був хороший день: сонечко так і кликало десь далеко, на простір. Не довго думаючи скочив я на "стенд", купив "Молота", тому що з ним ве селіще, тай всівся на трамвай і поїхав. Іхав я так далеко, доки трамвай не став. Одним словом: було варта тих десять центів що я заплатив. Вийшов я з трамваю аж дивлюсь а то якраз коло води! Прийшов над самий берег сів на піску, виняв з кишені "Молота" тай беруся читати. Але дивлюся, а близько мене стоїть кількох мушин що з води.

— Що це вони тягнуть? — думаю собі.

Нестерпів я й пішов до них близше. Коли я зрівнявся з ними, то побачив, що вони закидають сітку у воду, а з води витягають раки, і то по кілька нараз! Мене взяла охота ловити раків. Раз, що то так легко, а по другому, що це добрий зарібок. Не сіявши, не оправши — жаха.

Почав я думати як би то який з них продав мені одну "сітку". Так і сталося. Я запитав, чи не продає-би з них котрій свою сітку. А один з них каже, що так: "Дай каже двадцять-п'ять центів тай дам тоді сітку і покажу як ловити нею раків".

Я скоренько заплатив йому і він почав мені показувати, як то ловити нею раків. Показав він мені все, як і що. а сам зі своїми колегами забрав наловлені ними раки і пішов один з другим.

Зістався я сам тай принявся за роботу. Почіпляв кусочки риби до сітки, вложивши їх в воду.

кого каменя тай пустив з моста по шнурку у воду. А для того, щоби руки не зболіли держати шнур, поки сітка не наповниться раками, то я взяв тай привязав шнурку до поруччя, а сам сів на лавці тай почав читати, як то "Дядько Микола іздив в Лондон на інтерв'ю де Керозона". Скінчив це — почав читати як "Шпичка опустив конгрес", аж дочитався "На ярмарку" К. Біжика, і так утомився, що заснув, а сітка все ловить раки.

Аж сниться мені, що я наловив п'ять дозинів раків, тай продав до склупу; взяв за них долара й пів, а за цього доляра й пів я купив іще шість сіток, а була у мене з переду одна, то всіх мав я сім. і всі ці сітки я повпускати у воду й ними я наловив за тижден стільки раків, що продав їх за сто доларів ішо й щось. Купив я за ці сто доларів ще й щось шіф-карту тай поїхав на Радянську Україну, просто до Харкова. Зараз зайшов до редакції "Червоного Шляху", відтак

по дорозі зайдов і до редакції "Вісти" ВУЦВК. Обдивився всходи, все так хорошо, всі будують і творять нове життя.

Вийшов я з редакції тай направився до будинку, де була заснована перша Українська Робітнича Рада. Іду вулицею і бачу: іде знаменний мені ще з молодих літ товариш Мануйльський. Як не крикну я до нього з радості: Здоров Борець! А він мене сейчас пізнав, і тільки що я хотів його обняти, тильки розставив руки, та я не впаду з лавки на міст, аж мені в ухах задзвонило! Розкрив я очі і побачив, що я лежу на мості, а "Молот" коло мене. Значить, що я не на Радянській Україні, га? Ну, як ні, то де-як тає сітка з раками, за которую я заплатив двадцять-п'ять центів! Підійшов до поруччя, розвязав шнурку, тягну, а то щось легко. Коли дивлюсь а то хтось внизу одрівав сітку і не довелось бачити, чи були в ній раки, чи ні. Одно лише я мав за моїх двадцять-п'ять центів, а це те, що в сні був на Радянській Україні й ходив по вулицях Харкова.

С. Алтунін.

СВІНСЬКА НАТУРА.

На Україні ще й досі шириться монархічна агітація під гаслом: "Самостійна Україна з царем Николаєм Николаєвичем".
(з газет.)

Укр. мужик:

Що свиня що цар,

То це все рівно:

Гони його в двері.

Він лізе в вікно.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Сповідь без причастя,

Як звичайно, всі католики піяки і решта грішники, що на час не сповнюють попівських заповідей, ідуть перед отця бугая, щоб іх розгрішив та простив згадану образу через наложування голодової покуті, так і мої старі родичі ходили, щоб їх очистив від гріхів. І видно він взявся добре чистити їх, бо ранками і вечерами гатили головами до землі і кулаками попід груди аж дух їм запирало, щей до того з порожнimi жолудкамі, бо іні тільки один раз на день.

На обід і вечерю мати подавала на стіл рило і ратніці з задніх ніг оселедця та наказувала аби не обжиратися, бо піст святий. А як я ще о щось просив, то казала:

— Не можна, Турк у ненаїсний! Чи ти не знаєш, що тепер піст; що в цей час навіть Христос постив? Чей-же ще тебе з памятою не викинуло!..

Отже з такої суперечки я мусів штурмом здобувати насущного хліба, котрого запах все пригадував мені мій голод. А що така робота була не по нутру матері, то замкнула шафу на ключ, а заразом і всі гріхи запаху печеної хліба та щей почала грозити що зівсім не дасть нічого істи наколи я не піду до великої сповіді та не очищуся від гріхів та від нечистої сили, котра — каже — "шепче тобі в ухі". А що голод не жартує, то я — рад не рад — мусів чинити мамину волю.

Прийшов я до закристії, а отець сидить собі, мов чорт на грошах, і сопе, як ковалський мішок.

Він в ім'я бога спітав як я називаюсь і якого обряду, а відтак почалось мое зізнання повседневних гріхів. Вкінці прийшло до великих і вроочистих, про котрі попиня знав ще ліпше від мене, і навіть почав пригадувати мені:

— Чи не вкрав ти чого?
— Чи не зачіпав дівчат? Як і коли тай кілько разів?

А як я говорив, що не знаю кілько разів, то кричав:

— Грішнику! Менче-більше — двадцять, тондцять, або сто?!

— А бабів ти чіпав?

І коли я хитнув головою, що так я попина мало не розлед одежі на собі, і — немов у горячці — скрикнув:

— Як? Тулився до її голого тіла?

Я мовчав.

— Говори ділабе, — закінчив

він, — говори чия жінка?! Лотре,

Ой гуляє Артимонько!...

Ой гуляє Артимонько,
Гуляє, гуляє;
Що прикажуть аранжери,
То він виповняє.

Як приде до Скрентону —
До Ленча пряме.
А той його по своїому
Як може — пильнує:

Пирогами або й борщем
Його угощає;
Запа знова "горкім віном"
Часто підливає.

За те роблять з ним, що хочуть,
Тії аранжери;
І тягнеться він за ними...
Чому? — Не розбере!

Тільки все на те виходить,
Шо їх вихваляє,
А тих, що ним так не крутьять,
Він погано лає!

Ой гуляє Артимонько —
Аж сміються люди!
І питают, дивуються:
— "Чи довго так буде?"

Шершень.

кажи! Кажи кілько разів! Чи кажеш, окаянний? Пляюго, не дам причастя! Сатанале, питаю чия жінка! Говори! Чия?

Я головою покрутив, що не скажу. Тоді попіця ще гірше казився і сказав мені аби я ішов на сточортів та не приходив йому більше перед очі. "Бо причастя, каже, не дістанеш. Ти кальвін, недовірок, харизматик. Геть мені з очей!"

Того дня попіца не сповідав більше нікого. Казав, що запізно. Решта зачудовані католики звернулись до мене та питают чого отець бісився і верещав, що було чути аж на двір?

От тобі Великодна сповідь котрій мама так бажала, — подумав я. Однак від гріха очистив я свою душу і ще до нині чиста, хоч не був я через яких десять літ з попіцею. Та однак до гріха не почуюсь, а бабів — як перше, так і тепер — кушаю часом навіть не свяченіх. Аби добре спечена. А

ОФІРНІСТЬ ГАЛИЦЬКИХ ПАТРІОТИВ.

Кажуть, що Бачинський і Федорців задекларували що місяця виосити на півлегальній український університет у Львові по одній марці.

Вони кажуть дали'б більше, але потрібні гроші на... пиво. Бачинського черевце без пива той... не може. А Федорціву — не попивати пиво годі, ажде він хоче дорівняти Володі...

Вони сподіваються без допомоги з Америки обйтися (до речі й ми — коли допомагатимемо то тільки молоді соціалістичні, — примітка складача), адже жертвують вони цінну й рідкістну валюту. У нас наприклад польської марки, хоч к'льканадцять доларів давай, таки не розшукаєш.

Нефронтовик.

ТРИШКИ ПОЕЗІЇ, А РЕШТА ПРАВДА.

ОИ НЕМА ТО ЯК НАШ "МОЛОТ".

Ой нема то як наш "Молот",
З дрантя все рягочесь,
Всяку правду він напише,
Яку лиш хто хоче.
Часом пише про попів.
Часом про кухарку.
Навіть часом спітається:
Як там в пеклі, Марку?
Тут дивися вже на Марсі
Шпичка розглядається;
До Місяця підморгує
І ходаком махає.
На зірнице він штудерно
Поклав капелюх;
В небі кричать херувими —
Він нацурцюв уха.
Мелодію потихенько
В кулаки лапає
І обласом крутиє ноти
Та попам кідає.
Часом вилізе на хмару,
Підкрчує вуси;
Патріотам на голови
З люльки попід трусиТЬ.
Тепер всякий "патріот"
На "Молот" горлає...
Хведір Шпичка рягочеться,
Ходаком махає.

Серник.

НЕ ЗНАЮ ВІД ЧОГО.

Були в життю моїм ночи
Що не міг я спати:
Крутівся, вертівся, —
Не зінав що почати.
У стелью дивився
А сну — так нема,
І що тут робити? — думаю...
Біда!...
Аж раз Тарасиха
Пораду дала:
— "Коля ти йдеш спати,
Почни рахувати
Від одного в гору...
Гляди, не перевертайся.
А побачиш,
Що до сотки не дійдеш
Як заснеш".
Я послухав.
На другу ніч
Почав рахувати
Рахував, рахував,
І тому, що часами ставав,
І — що забував
Де ставав —
Я назад вертав
До одного.
І знов починав
Рахувати...

А спати не спав...
А далі подумав:
А, щоб тебе Тарасихо
Лихий був забрав!
Через твою раду
Я от-от пропаду!...
А далі, зі злости.
Аж хрунули кости,
Перевернувсь на другий бік,
Вздихнув
І — мов забитий —
Заснув.

Билинський.

ВІН НЕ ПРОРОК.

Запитала жінка мужа
"Другий день по шлюбі:
— "Чи все тобі мої очі
Вудуть такі любі?
Скажи, мілій, чи все мене
Будеш так любити?
Чи будеш все мені вірним.
Доки будем жити?"
А муж на те: — "О, перестань
Про таке питання;
Я-ж не пророк, щоб наперед
Міг про все те знати..."

К. Біжик.

* * *

Я "МОЛОТІВ" РІДНИЙ СИН.

Я "Молотів" рідний син,
Хоч Довбня зонуся;
Часом скажу правду так,
А часом сміюся.
Часом викрешу огню
І люльку закурю,
Та хоч гумору нема —
Я тим не журюсь.
Нема гумору? — Нехай!
Не тре клонотатись;
Нема гумору — то й так
Будемо сміятыся!
А яхто на нагінтки
Хотів-би намстати —
Будем, брате, молотить,
Будем гаратасти!
Бо з "Молотом" то не жарт,
Тут вода не п'ється;
"Молот" уже п'ятий рік
Здоровий сміється.

ХТО ЦЕ є?

Стара ворожка так засумувалась —
Вибачте за слово — мало не у... пала.
Остання надія її пропадає,
Бо вже Петрушевич на Харків змагає...
Осталось її тільки на карк шнурок взяти,
До дуба сухого себе привязати...
А вгадайте хто це? — як хочете знати!

С. П.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

А я Довбня — щей Тарас —
Син його рідненький...
Побиваєм ворогів
Своїх по-во-лень-ки...

Тарас Довбня.

НА ВАРТИ.

Раз офіцер, підпившися,
Відаван баламута;
Підступив він під час варти
Гі каже до рекруті:
— "Скажи мені, що ти-б зро-
Як-би свіна вночі [бив.
Ішла сюди й заглянула
Тобі просто в очі?"
— "Як-би мала. так як і ви,
Офіцерські шнурки —
Віддав-би їй честь салутом
Гі не відтагав курка").
А офіцер почервонів
Гі не сказав нічого;
Бо-ж сам шукав собі гудза,
Там привів до того.

К. Біжик.

*) Не стріляв-би.

"ФІЛЬОСОФІЯ" ВІД ВУС.

Оден раз зайшла розмова
Номіж парубками:
Чи без вусів бути ліпше,
Л чи із вусами.
Один каже, що без вусів
Ліпше, здоровіше;
Всі доктори це кажуть —
Без вус пріємніше.
Другий каже: "Не братайся
З тими докторами;
Глянь, он в краю всі селяне
З вусом й бородами.
І всі крепкі, мов ті дуби,
Вуси їм не шкодять;
Це лиш вигадка докторська
Тому її вуси голять.
Я одно лиши тільки знаю
(Про це мало трубляти):
Всі дівчата й молодиці
Без вус мужчин люблять".

Билинський.

НАШІ "СІЧОВИКИ" І СХІДНА ГАЛИЧИНА.

Ню-Брітен, Конн.

Приєднав один чоловік "січовика":
— "Яким-би то способом визволити Східну Галичину?"

А "січовик" каже:

— "Коли б усі Українці були такі хоробрі, як січовики в Ню-Брітен, то не Східна Галичина — котра стоїть під шляхецьким ярмом — але й ціла Радянська Україна була-би стигла подія нарадкою йєлініка, а може й під нагайкою того самого польського шляхтича, що гнобить галицьких робітників і селян, і до котрого утік "національний герой" Петлюра".

Це йому той чоловік:
— Ех, "борці" ви, "борці" — від того "самонара", що витворює поганий трупок! Коли ви на своїм мітінгу випете по два, як я ідею по вулиці, то немов таї соїв вночі за воропами. Наколи-б усі були такі, як "січовики" у Ню-Брітен, то не так Східна Галичина — котра стоїть під шляхецьким ярмом — але й ціла Радянська Україна була-би стигла подія нарадкою йєлініка, а може й під нагайкою того самого польського шляхтича, що гнобить галицьких робітників і селян, і до котрого утік "національний герой" Петлюра".

Це, "дорогі Читачі "Молота", я підслухував, як говорили собі вище згадані. А тут при народі згадаю дещо більше про наших "січовиків".

Розуміється, що тут, у Ню-Брітен, є "січовики", а не копія сіна. Вони то з попом і з дяком на чолі беруться за Східну Галичину "визволити". А як "визволять", то варто послухати! Січовиками себе називають, а "муншайн" поїт і карти тай "пузя" грають — аж трішки летять! А про Галичину і не згадують! Коли хто подає їм книжку або газету, то вони запираються до тієї канцелярії, де ціsar пішки ходить — аби тільки не купити. А як виплюють три поти, то вже до них пічого не говори, бо всякий тобі скаже, що він з попом "муншайн" п'є і до дискусії стає. А декотрій ще "мудріший" каже:

— "Вам газета і книжка, а нам січовикам, аби бути "муншайн" і не порожня книжка. Подивіться що ми знаємо: яку ми "Сі" маєм з син-жовтим прапором із дяком і з попом. Не гадайте, що ми тут спимо! Ми "муншайн" робимо і п'ємо. "Пузя" граємо, а на політичних візянів у Східній Галичині ані цінта не длемо, бо ми тут маємо досить розходів: адвах утримуєм — попа і дяка! Дивіть, часом приходить нас разом аж двадцять і два і засядемо кругом стола та котрій із нас вдарить пальми сигнаlem до стола, то знаємо яка буде гра: чи "покер", чи "двацят одно"... А піти будемо всеодно! Бо в нас такий статут, що хто виграє, той фундує... Така то в нас дисципліна знаєш..."

І це правда, що в нас такі "січовники". Наколи хто не вірті, то нехай приде в цю місцевість, а переконається. Наприклад, як вони свої мітінги відбувають, то посходиться напів піні і балакають кілько хто вчора вечір випив. А коли приходить напів піній кошовий, то зараз дає команду і співають: "Не миритись мілі браття... смерть голосять Русинам". А потім слідує складка, аж тоді представитель питає хто забирає слово. Зараз вискачує з них один, як і конопель, і каже: Digitized by Google

— "Я даю внесок аби внасигнувати з

каси 5 доларів на трінка!"

Зараз десять нараз його підтримують, представитель питає хто за тим і всі, як одни заявилися "за", і представитель, а скаже секретареві записати до протоколу, а скарбник виникає загаду суму і тоді кононій бере команду і всі співають: "Гей там на горі Сі іде; гей машину раз, два три!" і просто до бару, всі стоять до ряду і кожний дістane до рук пінкапіаторок, а тоді починають співати: "Це не вмерла Україна". А для з поясни тягнуть бэртоном, аж на портрет Тараса Шевченка з них смеється.

Така то "хоробрість", така "борьба" за Україну наших юно-британських "січовиків". А як-би ви знали як вони більшовиковін пісні пісні! Всіх поризали-б! А все за те, що більшовики так не хочуть "боротися", як вони — коло бари!

I. Соколук.

ЧУДАЦЬКЕ МІСТО.

Мікіз-Ракс, Па.

Хто з читачів "Молота" був у Мікіз-Гакс, той певно знає як вони виглядає. Але хто не був, то не може й уявити собі його вигляду. Отож я хотів бы познакомити читачів з тим чудотворним місточком.

Здалека виглядає воно як Кальварія, або Ерусалим (хоч правда я в Ерусалимі не був, але бачин на фотограfiї). Так само виглядає Мікіз-Ракс. Здалека видно лім, який крутиться над містом: грубими клубами, немов осінні хмары. Коли зближите, то видно вже якісні фігури, а на них фігурах, чи вежах, видніють зелені або сині — декуди позолочені латки — перебігти нахрест одна до другої. Лекуди тильки одна нахрест, а декуди аж три: дві просто, а одна крино. Коли прийдете вже в саме місточко, то допера побачите, що це собі таке нехарне місточко — подібно до галицького гірського місточка Лютовиськ. А тій жеї, котрі ви бачили здалека, то були першою церковою, а на них бани. На баниях хрести. І дивно чоловікові стає, коли роздумає нашо змін людям тільки церков? Тільки на чотирьох "блаках" є їх щось щільш: українських дві, одна капацька, одна угро-руська, один слошеньський костел і один польський — і ті то близько один від другого, що коли входите з них парохівно по молигви, то такий стиск, як на градусах. Автомобілі і стріткарі мусить стояти на час, аби не подуснти тую темну голоту доки не розійдеся. Як-би так поміж тими церквами не було попереплітано сальонами, то як-би коли вдарив грім у одну, то всі згоріли-б...

І неодин розумний чоловік подумає:

— "Ой, люде, люде! Нашо-ж вам тих кошар? Чи-ж не дужче було-би будувати величавий робітничий дім, де могла-б міститися школа для вашин дітей і пристанівниця для вас самих на всякі потреби? А за тій гріши, що беруть від вас ваші отці духовин на свое гуляще життя, моглибісце відкрити в кожному добріх професорів і будинках для вас і для наших дітей..."

А покищо тій люде цього не можуть

зрозуміти і зробити так, аби було для них краще, тай капарають своє нуждане життя в білі і в темноті. І вже нераз сама природа показує їм на практиці, що все, що підеуть їм попи, то чисті видумки розраховані на звичайнісенький обман, але воїни ділі вірять попам.

При нагоді варта навести невеличку подію, що мала місце коло однієї з цих церков.

Було то в неділю. Отець Квік, як бочка випучиня від фіфті, котрою входилося з церкви до вінтаря, де горів "фус" із пчоляного меду, і почав казати:

— "Стадо мое возлюблене, я ваш пастух, бо сам видите, что маю на собі плаху! Хочу сказать вам піни, що значить церква, а що — хрест. Церква є святе місце, де люди приходять молитися і приносить богу на офору гроши, хліб і т. п. Хоч, правда, я все те забираю і хліб ідти мої свині, а гроши я ховаю до банку, але за те прошу бога за ваше здоров'я і за душі померших. Хрест — то є меч господній, від котрого віткає сам діявол. Тому то ми ставимо на церкви хрест якого громозвід; бо коли святий Михаїл лепить в погоню за дітьком, то дітко бойтися хреста і ховатися за інде: на перби, стодоли і т. п. Отже бійте поклони перед кожним хрестом, а він спасе вас. Амін".

Коли на другий день найбліжий лямполіз старо-сільський Броня — ідучи з сальону, де ходив піпити вина, — переходили поспірну церкву і здіймів капелюхи щоби перехреститися, то в хмараах заклекотіло, в очах засвітило, бліснуло із руки із другий та — як grimine в самісінський хрест, а з нього як тріски полетіли!

Броня наляканася аж присів, а коли трохи опамятається оглянувся кругом тай каже сам до себе: "А господи, велиki чуда твої, але нерозуміні! Нашо-ж ти стріляєш у своє знамя (у свій меч), у свій власний дім? Чи ти якій безсильний, що бойшися піти в ліс помоцюватися з діяном, а мозущися коло своєї хати тай робиш собі складку із науки твоїх слуг перевертеш до гори ногами?..."

Так фільософував старий Броня. Але чи вийшов він мудрішим з тієї "фільософфі" — то побачимо пізніше. А він покищо, побачивши, що донь сильніше почав падати, смикнув до дому.

І коли тій люде перестаути віріти тим чорпоризм душпаксувдикам?

Кирило Білінь.

ПРО ЛІТАЮЧИХ НЕРОВІВ.

Ютіка, Н. І.

Як довідуюся з часописів, то Муссолініюм загалого літати небеса і сонце закривають. Читаючи про це, мей прийшло на думку, чи не буде з сенатором Муссолінім таке саме, якого часу сталося тут, у Ютіка, з місцевим попом?

Справа мається так: за містом, на великій Сільській площі, при дорозі стояло кілька літачів, що висоті-дату зімалися відповідно і возвісіли людям, що зможуть дістати до підніжжя гори, але відповідно дістати до підніжжя гори, але відповідно

UNIVERSITY OF CHICAGO
URBANA-CHAMPAIGN

підорожні застановлялися і приглядались, як то люде літають. Ціна за переїзд, що тривав не більше десяти мінут, "не велика" — тільки десять доларів. На це, розуміється, звичайний робітник не може собі позволити, хиба тільки такі дармоді, що не працюють на гроці і не знають як то тяжко робітників дістати їх, а самі легко добувають ріжними шахрайськими способами.

Літаки були обкруженою великою громадою людей. Наращ ще один з переліджаючих автомобілів застановився, а з нього виліз місцевий піп — в більш, вузеньких штанах і з окулярами на посі. Прибігає таїй шиковий, як панський песок, платить скільки належалось і лепить в гору.

За десять мінут літак повернувся назад. Вилазить піп, але з ним вже діялося не те: на лиці зблід, як мертваче, скутився у дvoie, ноги стиснув до купи, а — штани? "О бой!" — як то кажуть американці. — Верхом зісім — немов заржавили, та ще й декуди довгі паси почили аж до самих черевінк. Його приятелі, що хідять з ним, побачивши таке нещастя, скернько накинули на нього довгого по саму землю плаща, вхопили, мов чорт грішну душу, і повезли.

Ці буде таке з Муссоліні? З такими панами всього можливе. Хто зна — може ще й гірше статися!...

Юнак.

СОНЦЕ І КАДИЛО ЯЛИЦЮ ЗАДУРИЛО.

Трой, Н. Й.

Першого липня був гарний і теплий день, а наш Ялинка вибрався до божої кошара, аби своїх вірних трохи підрістрич і закрутити їм іх мозгівниці. Коли ішов, то подорозі горячі проміння сонця так вдарили Ялинці в голову, що не мож було пізнати, чи є людина, чи скотина, але перед евангелем подав йому один лямполіз кадило, а той як почав кадити, то нарівні стільки диму, що вірний вірного навіть не бачив. Але знаете робітникові дни не шкодить, а Ялинцю так задурив, що не зінав що він робить. Що мав взяти за евангелі, то взяв за "Молот" ч. 12. Перекинув картки і на стороні 8-ї зупинився над заголовком: "Нема чінчого дурнішого як...". Тай каже: "Люди, я вам перечитаю, що та безбожна кізета пінче. Читав точки — 1-шу, 2-гу, 3-ту і 4-ту, а наїтіршо разом плацався над точкою 5-тою. Вони, каже, пищуть, що Бога нема на світі. Люди, як би Бога не було, то ми би всі зараз тут померли, то всьо божа сила, він наші батько, а ми його діти".

Мене то дуже цікавило, що одна особа Бог може мати аж 1,700,000,000. діліт. Я собі мислив, що наш Ялинка має найбільше діліт, але видно з його бесіди, що хтось "збитував" його на міліярди.

Лівію мені отче Ялинце, чого ви опустили точку 6-ту: "Нема чінчого дурнішого як одержувати попів". Чи може окуляри зашвиди ділом, чи може ви боялися, аби декотрий з вірних не зрозумів цього і юб не призначає дія вправда та не покинув те багато, в котрим ви його тримаете довгі літа і обійтєте щось там у хмара.

Люде добре, іпоти того сами не бояться, бо вони знають, що там іншого нема. Вони тільки хочуть забрати від вас кроваво за-працьований гріш, бо як би вони знали, що там буде вічне царство, то би не туманими послідній гріші від вас — тут, на землі.

Різакова Опанча.

"НЕ БОЯТЬСЯ БІЛЬШОВІКІВ".

Кемден, Н. Дж.

Недавно тому читачі "Молота" були "часливі" почути про заложення нової кошари в нашій місцевості. Тепер моїм тим обов'язком є поділитися з читачами

як тая кошара тримається і що робить.

І так: кошара зісталася куплею і записана на двох українських Зельманів (експллоататорів) і тепер в їх руках вся первона власті. Коли прийшлося починати стриження (богослужіння), то оказалось, що много начин (тульсів) до того браку. Але релігійники не відкладали і зараз — як з під землі — появилось дві бочки і пашу дошок на верх і стався віттар. Другий знів вечером по роботі зробив зі старих дощок стольець на енапелі; третя купила ділінки; знів четвертий прорав пару гальонів сіяночою води на 120 градусів і купив обруч (простирило). Одним словом — робота горить під руками! Коли вже так горячково всьо робили і купували, що як найкорінні скінчити, то нараз оказалось, що хрест на даху браку... Ох біда, що тут робити? Але один з них роздобув десь зпід землі кусень міді і по тяжкій кілька-дній роботі в сальоні зліпили трираменний хрест та поставили на даху.

Увінчани це декотрі віри почали кричати, що то не їх хрест, а російський, бо

їх — тільки на одно рамено католицький! І хто знає як-би то було скінчилось, як би не самий пастух, котрый утихомирив розлючених темняків.

Значить — дальше, що потрібне все зроблено. Треба на семий день відпочинти, і от зібралися головиці до одного волохатого релігійника та почали "відпочівати" (розуміється при свяченії на 120 градусів воді), при чим почали хвалитися, мовляв: "Ох таки показалисьмо тим проклятим більшовикам, що їх не боймосі і що хотіли, то зробили".

І так кожний почав хвалитися, що єн найбільше дав; другий знів, що найбільше трудніс і т. д. Аж весь нараз замовлю, тільки було чути тріскання і ломання, потім наступило скакання через вікна з розбитими головами. Видно, що аж святій Архистрайкер Михаїл (під тим іменем стояв їх кошара) утихомирив їх.

Але все своє показали, що "не бояться більшовиків".

Подав Свій.

Справоздання Вид. "МОЛОТ" за перший піврік 1923 р.

ПРИХІД:

	Січень	Лютий	Март	Квіт.	Май	Черв.	Разом
Кольпортаж	628.26	606.54	333.95	923.85	633.42	571.23	3.697.25
Передплата	118.50	193.25	141.10	86.25	112.00	87.25	738.35
Прес. фонд	6.30	6.50	2.25	6.50	5.00	23.00	49.55
Література	12.50	33.50	235.12	148.18	199.51	115.72	744.53
Ріжні	.25	—	—	—	—	—	.25
Разом	765.81	839.79	712.42	1164.78	949.93	797.20	5.229.93

РОЗХІД:

	Січень	Лютий	Март	Квіт.	Май	Черв.	Разом
Платня ред.	120.00	120.00	150.00	120.00	120.00	150.00	780.00
Платня адм.	100.00	100.00	125.00	100.00	100.00	125.00	650.00
Набір і пом.	120.00	—	—	240.00	263.00	120.00	743.00
Друк і папір	2.00	223.00	223.00	247.50	252.50	312.50	1.260.50
Матюнки	40.00	17.00	82.00	10.00	51.00	27.00	227.00
Кліні	3.60	84.64	4.80	89.77	2.60	102.66	288.07
Висилка	26.96	42.16	86.52	75.62	52.16	43.33	326.75
Рент	25.00	25.00	25.00	25.00	25.00	25.00	150.00
Світло і опал	10.40	8.50	10.22	1.59	1.06	—	31.77
Література	—	175.00	250.00	489.75	2.25	98.25	1.015.25
Ріжні	73.26	5.69	24.68	22.08	9.63	65.67	201.01
Разом	521.22	800.99	981.22	1421.31	879.20	1069.41	5.673.35

ЗАМКНЕННЯ:

Загальний прихід	\$ 5.229.93
Готівка з 1922 р.	121.13
Перебрано від Вид. "Культура"	708.59

Разом приходу \$ 6.059.65

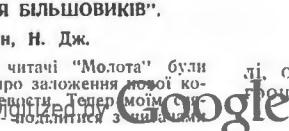
Розхід 5.673.35

Остає готівки на липень \$ 386.30

Гр. Легун, адміністратор.

P. S. В ріжні розходи входить \$128.46 кошта дворазової контролі, оголошення в "Русськім Голосі", "Нов. Мірі", зміна канадських брошей, чеків та інші дрібні адміністративні розходи.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN
Адміністратор.

ВІРШОВАНІ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ.

САМІ ПЮТЬ -- НА ДРУГИХ СПИХАЮТЬ.

Форт Віллям, Онт.

Раз читав я в "Молоту"
Про тайний вуси
І про губу величину
І про любу душу;
Що без вусів Бриляка
Вона-б не любила,
Бо та губа величезна
Луже бій стреміза.
А другий раз я читав
Про Стецька дурного
І знов таки про отого
Бриляка смішною;
Як та тая божа мазла
Рахунок подала;
Сама любить напитися --
На других зіпхала.
А та дір.. дір.. Низарук
Почати ти писати,
Скільки нащі у Форт Віллям
Вміють пропивати.
Нема тутки ливоти,
Бо тверезі люде
Не напинуть, бо не зиняту
Такої обуди.
Є тут такі, що і плють,
Часом аж ригают,
Але-ж це ті, що з панами
Оттими тримают.
А ті пани, мої на глум,
Рахунок подала...
Цяні, пані І по пьяному
Тверезих назнали.

Серник.

— — —

ДЕШО З ПАРОХІЯЛЬНОГО життя.

Продіднес, Р. АЙ.

Одні мають свою церкву,
А другі не мають,
Тож круться лямполози —
Беруть і наймають.
Наймають у нігрів шапу,
Попій спроваджають,
А вони й — язничайно --
Блакмана пускають.
Ходять наші лямполози,
Адреси збирають,
Відтак пишуть — запрошують,
Все щось обіцяють.
Обіцяють, що все буде
(А все одним тоном):

Каша буде із пшона,
Шкварки з самогоном.
Каша з пшона зі шкварками
Буде в нас кружити...
Прийдіть, пірні католики,
Будете любити!
Зійшлося раз в тую шапу
Кількох таких вірних --
А то самі сівчокаги
І попик добірний.
І чекали пони довго —
Ніхто не приходил?
Аже тут париз зазі конєра!
Хтось в ріявах розводить!
То шкварило з самоопом...
В божницю вібгає
І так кричить: — "А що то е,
Що люді немає?"
А ті вому у відповіді:
— "Нема і не буде:
Лучше ходім відправимо,
Нехай і так буде!"
Як почали відправляти,
Кадилом кадити,
То шкварок так підкурився,
Що Й не міг ходити.
Другі собі сівчокаги.
Почали дуріти,
А пін кричить на все горзо:
— "Перестань кадити!"
А па обхід уже попа
За піни водили;
Шмайдир, Кшонка і Шкварок,
Як дружби ходили.
Оттій червоні,
Не піде нам, як по маслі,
Езуйтесь заграйо,
бо червоні нас поміло
Нід землю сковажо!

Таї як-же їх грізна доля
Зі світа не змие,
Коли пони - як те зівіра,
Що кинчити і ріле?
Тай скінчил ту відправу
Не так як пристало:
Хоч дикан вже пішви з шапи.
Іще воїяло.
Як запирав нігер двері -
Скрипіти завіси,
А він сказав: — "Слава Богу,
Що пішли до біса!"

I. Цибульський.

Переписка Редакції.

Кирило Билин. Частину кореспонденції містимо, а решта не надається із незалежних від нас причин.

С. П. Одні акrostичі містимо. Другий не надається, бо в ньому окрім назви — більше нічого нема. Пишіть більше, але — не конче акrostичом.

В. П-к. Вірш про "Америку" не добре зложений, — не піде. Спростовання містимо.

Рибакин. Вірш не надається.

Дакунський, Віден. Малонки, які Ви прислали до поміщення — не надаються тому, що в кольорах. Треба робити тільки однокою краскою — чорною. Писаний матеріал містимо.

Пресовий фонд "Молота".

Трой, Н. И. Різакова Опанча	\$3.00
Клівленд, О. Піліп Baker	.75
Френклін, Масс. А. Гетчарук	.50
Шікаро, Ілл. С. Нікіфорук	1.00
Разом	\$5.25

— — —

СПРОСТОВАННЯ.

В проголошенню пресового фонду "Молота" в числі 15-тім зайшла помилка, яку отце спростовуємо. Було подано: Бостон, Масс. В. Піліп \$1.00, а має бути: Бостон, Масс. В. Приймак \$1.00.

ЗАЯВА.

Подаю до відома всім інтересованим, що від першого серпня (Aug. 1.) ц. р. я перестав бути адміністратором — як видавництва "Молот", так і вид. "Культура", — передавши всю новому адм. тов. I. Наконечному. Прошу не винисувати на мое імя чеків, ані звертатись до мене в адміністраційних справах.

Всім прихильникам згаданих видавництв, передплатникам, продавцям та всім, з ким в цій справі я мав до діла, складаю на цьому місці ширу подяку за їх прихильне відношення.

Гр. Легун.

УВАГА! — — — УВАГА!

ЗЕМЛЯ ОБІТОВАНА

Сатирична поема Дем'яна

Ведного.

Переложив на укр. мову П. Д. Книжка містить багато ілюстрацій з портретом автора, обіймає 40 сторін друку.

ЦІНА ю ЦЕНТІВ.

Пишіть на адресу:

МОЛОТ СО.

414 E. 9th St, New York, N. Y.

ЧИТАЙТЕ, — — — ЧИТАЙТЕ!

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

Одинокий часопис в Канаді, який в дійсності заступає інтереси працюючого люду. Виходить два рази на тиждень: в середу і суботу.

Обов'язком кожного українського робітника стати передплатником цього часопису. Тут Ви знайдете цікаві вісти з цілого світу, як також політично-наукові статті, розвідки, дописи і т. п.

Передплата на рік \$4.00
Пишіть сейчас на слідуючу адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregor St.
Winnipeg, Man. — — — Canada.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Digitized by Google

СЮДИ-ТУДИ Й ОН КУДИ

- ВЧЕРА ЗА ТАКУ
ТОРБУ МАРКІВ Я
КУПІВ БУЛКУ, А
СЬОГОДНІ ЗА ТАКУ
БУЛКУ ВЖЕ ТРЕТИЙ
РАЗ НЕСУ....

- ГУДАЙ - Я ЗА КВА-
ТИРЕЧКЕ ОЛЕЮ ЮЖ
ЧАЛИ ДЗЕНЬ НОШЕ
МАРЕЧКІ - Я ВЧОРАЙ
ЗА ПУЛ ДНЯ НАНОСІЛ...

"ЩІРІ УКРАЇНЦІ", що накупили
ПЕТРУШЕВИЧОВИХ БОНДІВ
ШУКАЮТЬ ЗА "УРЯДОМ."

ОТ ПАРА!

МАКАРІЙ-
АРХІПАТРІЯРХ
НЕІСТНЮЧОЇ
ВІРИ і НЕІСТНУ-
ЮЧОЇ ЦЕРКВІ.

НАЗАРУК-
МІНІСТЕР
НЕІСТНЮЧОГО
ПРАВІТЕЛЬСТВА
НЕІСТНЮЧОЇ
ДЕРЖАВИ.

І ОБА ВОНИ ЗІЙ-
ШЛИСЯ В ВІНІПЕГУ

"МОЛОТ"

10c.

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС...

РІК V. Ч. 18. 15. ВЕРЕСНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. SEPT. 15, 1923.

VOL. V. № 18.

ЧИМ МОЖЕ.

Капіталізм у безвихідній боротьбі з робітництвом заступається чим може, аби бодай хвиливо здергати сильні ударі робітничого руху.

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Любимою число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукопис не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published
semi-monthly by "MOLOT" CO.

414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at
New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

PIK V. Ч. 18. 15. ВЕРЕСНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

SEPT. 15, 1923.

VOL. V. № 18.

НАОКОЛО СВІТА.

Закрутись в голові
Світові старому;
Захистається і охляє,
Ідучи до дому.

Видалувши сліпаки,
Дивиться усюди:
— "Чи я п'яній, чи дурний?
Скажіть мені люде!"

А навкруги все гуде,
Все якось ліниться;
Дехто злегка лиш дуріє,
А дехто казиться.

Ось Італія стає
До Греції дуба;
І хто зна, чи одна другий
Ще не поб'є зуби!...

Застогнала, заревла
Десь "Ліга без Націй";
Закрутись в нутрі
Від тих окупацій!...

А синки її щодня
Кленуть — матіркують,
І готують їй вже гріб —
Близьку смерть вішують.

Так Німеччина знова
В марках потапає,
А Польща її собі за нею
Слідом підбігає.

Міліони міліонів —
Скірти і засіки...
(Радуйтесь "демократи" —
Умові каліки!)

Вистарчить вже на цей раз, —
Решту догадайтесь
І на другий раз в "Молотку"
Більше сподівайтесь.

В Японії землетрус —
Валяться будинки;
Лякаються мандарини
І гарні мандаринки.

(Земля трясе в Японії
Містами — домами,
Та колись там будуть люде
Так трясти панації!)

Десь в Туреччині знова
Клопіт із жінками:
Хочуть знова завоювати
Великі гареми.

А російські монархісти
Із того радіють,
Бо на новій заняття
Тут мають надію.

В Америці маєм теж
Ріжнородні дива:
Декому впадають в очі
Кітли "на оливу";

Дехто знова копається
В справах політичних;
А є й такі, що держаться
Тільки "діл практичних".

Ось дивіть Гомперсіяді:
Що за "реальні" люде!
Лучше панам вже служити
І сам Борис не буде.

Ну, а Гомперс — "Лейбор лідер!"
Служить найширіше...
Та чи треба тут казати
Ще про нього більше?

НА ЧАСІ.

Бог помилився.

Сиджу і роздумую над катасрофою в Японії, що сталася з причини землетрусення. І знаєте що думаю? — Думаю над тим якби, то я пояснив собі тую катасрофу, коли-б я був не я, а який віруючий парохіянин, або хоч читач "Свободи". Входжу в положення парохіянина і думаю:

"Катастрофа. Велике землетрусення. Земля потріскала і поробилися такі великі щілини, що туди попадали цілі будинки і пропали там... Все це описують газети. Але... чому-ж це в Японії? Чому не де інде? Пречінь Японія край "мирний", належить до "Ліги Націй" і широко виступає проти без божників більшовиків. Чому-ж бог наслав на неї таке нещастя?"

Так я сиджу в ролі парохіянина і думаю. Але нараз сходить на мене дух святого надмуханих погівськими проповідями і мені в голові зашумило як в улію. Нараз: "О, знаю вже, знаю! Це сталося тому, що Японія граничить з Радянськими Республіками, де господарять більшовики"... О... чую як уноситься дух отця духовного місцею церкви і диктує мені:

Це, йолупе, помилка сталася. Під ложив бог міну під землею і пустив під більшовицьку територію. А що земля не стоїть на місці, тільки крутиться, то і на той час

як міна мала експльодувати, прикрутилася Японія на те місце. Тай катасрофа сталася. Земля потріскала. Доми повалилися і люде по гинули. А все це тому що бог ще далі не хоче призвати теорії Коперника про порушування землі і вірить в біблійним письменникам, що земля стоїть на одній місці. Тому й катасрофа сталася".

Так я пояснював-би собі катасрофу, знаходчись в ролі парохіянина, або читача "Свободи". Як Тарас Довбня — я думаю інакше.

— — —

Фашістський чобіт ворується.

Як відомо всім Італія "животі" на світі в формі чобота. В найяркішій формі юнкерського чобота, що вічно стоїть готовий — копнути носиком стару Сицилію у спину і помашірувати га Гібральтар, щоби звідти віправитися на "чисті води". Але біда, що "чобіт" прикований до Европи і рушиться не може.

За те ось що виходить:

Як відомо у той чобіт взувся недавно сеньор Муссоліні, фашістський провідник, що має попровадити фашістів на "другий світ". Взувся Муссоліні і крутий тим "чоботом" та чваниться як йому він "пасує". А в послідніх часах додглянувся що чоботові бракує "острого". (Знаєте-ж, юнкерські чо-

боти без острогів, то не є чоботи!). От він задумав роздобути такий острог до свого чобота. Махнув "чоботом" і зачепив у... Корфу.

— Гарний кавальчик, — подумав батько фашістів. За таку р.ч її величезство король готовий булика купити та по головці погладити!" І засукав руки. А тимчасом Греки зчинили гвалт, бо це-ж він ім у печінку зачепив що Корфу звється. І що гадаєте? За такий камівалок, що до залізниці здався — готові війну розпочати. І "Ліга Націй" перестрашила, бо-ж і цікавіць недалекий. А хто знає чи Муссоліні виграє, чи програє? Можливо, що приайдеться не то без острогів але й без чобіт — босоніж чимчикувати з того світа. Борець прещів на світі не тільки є фашісти і фашісти. Є й комуністи.

— — —

Кальвін.

Казала мені моя мати — коли не хотів іти до церкви, будучи ще малим хлопцем: — "Ти кальвіне один! Шо ти собі гадаєш? Зараємо іди, бо бити буду!"

Це пригадалося мені тепер, коли на престол "демократичної французької" спубліки поступив Кальвін Кулідж...

Кальвіне один!...

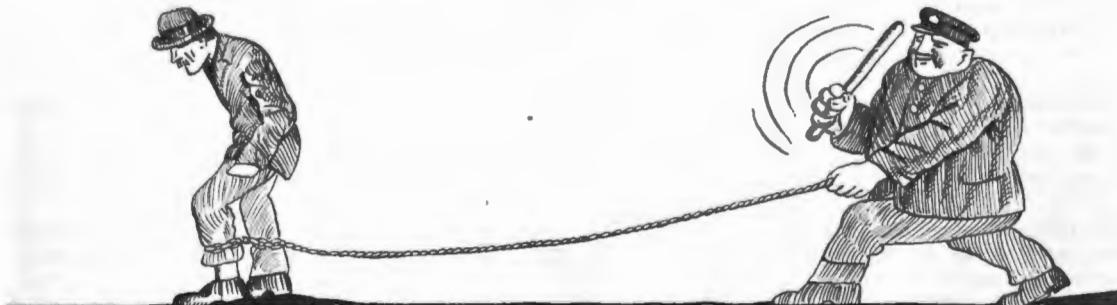
Ах, мамо, мамо! Кальвін тепер панує над нами!...

Тарас Довбня.

ВЗІРЕЦЬ АМЕРИКАНСЬКОЇ "СВОБОДИ".

Міністер праці Дейвіс, після студіювання іміграційного питання в Європі, домагається поліційного надзору за всіми імігрантами в протягу пяти років.

(З газет.)

Правда, як гарно? І свобода-ж тоді буде панам американським: що схочуть — робитимуть з емігрантами!

Один доктор в Шікаго славиться гим, що перебудовує людські обличчя. За один лише місяць він змінив більше мап як той, що пише географію.

Він, приміром, візьме таке обличча, яке хиба лише мати може любити, і переробить його так, що ціла оконощія його подивляє.

Цей доктор починає своє діло там, де природа вже занехотилася.

Вистарчить зайти до офісу того доктора і вибрати собі таку фізіономію, яку лиш захочеться. За двайять чотири години ви вже йдете з ньою додому.

І навіть ніхто не посміє сказати вам, що це не ваша фізіономія, бо доктор даст вам на це посвідку.

Коли ви поносите одну таку моряку двайцять чи тридцять літ, ви будете в повнім моральнім праві набути собі іншо.

Його метода зовсім безболісна. Нове обличча зовсім певно не буде вас боліти так, як старе.

Він може виробити вам обличча, що вистарчить на ціле життя, а може й таке, що лише на тиждень.

Якщо ваша родина і приятелі не уподобають собі того нового обличча, ви можете занести його назад, і взяти собі інше.

Розуміється, він не може усіх зробити гарними, бо це залежить від «ирого матеріалу».

Цей доктор богато причиниться до зменшення розводів. Во тепер

яка небудь жінка може переробляти свого чоловіка що року на ново, замість що року розводитися і знов віддаватись.

Той месія від укр. кабаретового «правительства» з Відня, що тепер шляється по канадійських фармах, також зайшов був до того доктора.

Казав, що за ним вже усі собаки гавкають як за небезпечним волокитою, і хотів придбати собі нову піску.

Однак доктор сказав Йому, що так як у того посла немає ніякого лиця, то й нема з чого зробити нового.

Перший доляровий месія того кабаретового «правительства», що своєго часу приїхав до Америки, також хотів до того доктора. Однак в Клівленді знайшлися добре люди що дали Йому нову ману зовсім безоплатно.

Ніякий Лис Микита удався був також до того доктора і хотів переробити свої фафулі на редакторські. Доктор вовтузився з ним довші час, і в кінці виробив — віслюка! Казав доктор, що дуже драктивний спрівець був.

Відомий піп і шпіон та донощик, що лькосує свою мізерію в Торонто, також зайшов до того доктора. Він хотів зробити зі свого носа періскоп щоб можна вигідніше бачити де є большевицькі школи. Однак доктор оглянув його ніс і сказав, що перше треба той ніс наквасити і кропі і чоснику, а відтак заморозити.

З одним лише осібняком той доктор поступив несвісно. Іменно, з гіннігемським цивільним целібатником, що чухрався до одвірків «Укр. Пойсу». Той вічний кавалер хотів переробити себе на ангела, а доктор кіяв тай зробив з нього попа.

«ШЛЯХЕЦЬКА КРОВ».

Здібалися два «Krzyszacy»
З армії Галера,
А це: Wojtek Psia-ci-mad,
I Wladek Cholera

Пссідали під вербою
Ї почали хвалитись,
Як то славно з червоними,
Потрафили битись;

Як то гордо попереду
Генерали гнали,
А за ними «wojsko polskie»
Як вівці втікало.

«Некультурні»-ж большевики
Аж з самого заду
Звіздали з ломаками —
Дматали «пораду».

Богато в'ни говорили
Про «zrawy wojskowe»
Та почали сперечатись
На шляхецькій крові.

Але-ж Wojtek старший вояк
Тай не в тімі битий.
В него досвід, як хвіст в жаби,
Лічим го здурити.

Переконав таки Wlada,
Що польська кров жовта,
А той зхопився — хап за штани
І побіді як морка.

— «Jezus Maria! Popatrz, Wojtek,
I ja też raniony!...»
І показув цілу жменю,
«Шляхецької крові».

Бич.

А ТАК ЙОГО!

В окружному суді в В., Канада, прийшла на чергу дия важна розправа.

Два фармері позивали себе за одного пса. Справа тягнулася вже кілька місяців, і ніяк не мож було її розірвати.

Суддя питав першого:

— Чи ви вбили пса, що належав до того фармера?

— Вел, містер джодж, я того пса вбив, але він мусить мені то доказати.

Суддя питав другого фармера:

— Скільки ваш песь вартував?

— Поправді сказати, той песь не вартував нічо, але коли він такий свиня, то я жадаю аби він заплатив мені за того пса повну вартість!

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ТОРГОВЕЦЬ ЖИВИМ ТОВАРОМ.

Капіталізм держить у своїй розпорядимості не-
а'рганізоване робітництво.

ЯК ПІП ЛЮДЕЙ НАВЧИВ, А САМ ПОШИВСЯ В ДУРНІ.

(Як не правда, то ще може бути
правдою.)

В одній селі були люди піяки, розбіншаки і темняки. Однак були "добрими християнами": ходили до церкви, молились, давали "на боже" і сповідались. Піп щонеділі накликував їх до покаяння, до сповіді. Всі сповідались і "каялися" перед попом, а після того знов робили тесаме: пили і билися.

З часом деякі почали направду каятись. Значить, почали жити людиною: не пили, не бились, отже значить, не грішили, тож і не мали з чого сповідатися, а тим самим не потрібували ходити до церкви, молитись, давати на боже. Поволи, по волі і майже ціле село почало

та перестало ходити до церкви і сповідатись.

Раз піп здібав одного покаяного-го і питає чому люде перестали ходити до церкви. А той каже:

"Ми тепер не маємо чого ходити до церкви. Ми жиємо собі тепер по людськи, не грішно і не маємо з чого сповідатися ані каятись. А до церкви ходять тільки самі злочинці і грішники. Добрим людям нема чого ходити до церкви".

Піп побув ще якесь час у тім селі, а відтак покинув і пішов на інше село — між дурних.

Ріжок.

ВИІМОК ЗІ "СВЯТОГО ПИСЬМА"

Переглядаючи книжки в своїй ма-
ченкій шафці, я натрапив на Бі-
блію, котру купив собі колись, що-
як тримався попівської спідниці.
Ну, як-же тут не заглянути до "свя-
того письма"? Розложив і якраз па-
трафив на книгу Ездри, глава 7-
сторона 453. В точках 21-ій і 22-ї
наказ якогось царя. Читаю сліду-
юче:

"Усе, чого вимагатимиме в вас Ез-
дра, священик і вчитель закону
Бога небесного, зараз давайте:

Срібла до сотні талантів, пшени-
ці до ста корців, і вина до ста ведер,
а таки до ста ведер оливи, соли-
ж без указання скількості".

А точка 26-та каже:

"А хто не буде повнити закону
Бога твого й царевого закону, на-
тим нехай без гаяння роблять суд-
чи то на кару смертю, чи на вигнан-
ня, чи на кару грошуеву, або на за-
перття в тюрму".

На тім я й закінчив читання тог-
"святого письма" тай подумав: О-
но точнісно й тепер так дієт-
ся: теперішні царі-капіталісти ухва-
люють закони в капіталістични-
х державах і приказують людям ро-
біти на себе та віддавати всю вин-
дуковане до їх шпіхлірів. І тепер
панує сила золота, срібла і олівії
і тепер капіталісти провадять війни
за копальні нафти, вугілля і т. п.,
хто не хоче повнити їхнього зако-
ну, того судять, чи то на кару
смерті, чи на вигнання (депорт-
цію), чи на кару грошуеву, або на за-
перття в юрму.

Такі то "святі" діла творились
колись, таке і тепер діється ще д-
якогочасу — поки всі робітники
помудріють та геть проженуть от-
их царів-капіталістів.

M. Теплицький.

ХИТРА.

Жінка (до свого чоловіка): —
Степане! Чи можу я тобі подару-
вати пару краваток своєї роботи
на свята? Але аж на другі...

Чоловік: — Дуже добре. Але чо-
му аж на другий рік?

Жінка: — Бо на ці свята ти по-
винен мені подарувати нове убра-

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

I. D.

О. Л. Д'ор.

ПЛЬОТКАРІ. (Фейлетон.)

"Панове" відпочивають, а челядь на кухні зібрались і провадить час страшними розмовами з "російської совітської дійсності".

— Цими ділами один земляк з Москви приїхав, емігрант, значить.

Говорить це сановний пан з лісиною на цілу голову, в окулярах. До 1905 року служив при особі міністра справедливості Щегловіто-ва, потім перешов на службу до богатого банкира. Назвиско його Гесен.

— Так, от, кажу, земляк приїхав. Оповідає, як Чічерін сто душ погубив. Зарутини вони були. А Чічерін іх на видне місце і — чік! Власними руками всіх перерізав.

— Бач! А ім докладував?

При останніх словах питаючий киває головою в той бік, де знаходиться відпочиваючий пан.

— Дакладував. Вчера коли штані подавав, розказував, як і що. Розізлились, дуже. Навіть дураком назвали. Всякій видумці, говорить, вірши і мене в дурні справи втягувеш. А я що? Земляк оповідав. Чоловік надійний. Самого, говорить, більшовики три рази розстрілювали. Хотіли четвертий раз, але втічі вдалось.

Мовчанка... Мілюков, який у за-кордонних "панів" знаходитьться в ролі "барської покоївки", пере-риває мовчанку:

— Вчора сюди Бурцев забігав. Він тепер у старої цариці, її величества Марії Федоровни, замість лейб-козака. Старий козак, що із-див на задках, помер. От Бурцев і заняв його місце, зі всіма значити правами...

— Знаємо, знаємо. Повезло лю-дині. Що ж він оповідав?

— А оповідав він, буцім то вся Москва знищена. Зісталось тільки 50 домів. 25 домів займає Ленін, 24 доми займає Троцький, а в останнім домі вся Москва. А від церков божих один хрест на Іванові Великім зістався. Церква зни-шена, а хрест повис уздусі, тай висить так чудом. На Карловицькім Соборі постановили назвати цей хрест нетлінним, нерукотворним і животворним.

Чується за дверима якийсь рух. Всі підскакують.

— Чи не проснувся?

Але шум стихає. Вітер, видно зашуршав фіранкою.

— Не проснуться так скоро, — влевено говорить Зензінов, — пізно лягти. Коли я їх укладав до постелі, просили че тривожити. Ві-

мились, кажуть, иоти спрямляючи. Запитав які, так вони тільки насу-пились. Зляться ще Але, дастъ бог відіде, а ми знову зачнемо їх підібрати і за нові ноти.

Роздається мрачний голос Маркова — Другого:

Шкода, що з Тихом попались...

— Нічого не попались! — пере-риває торопливий тоненький голо-сок Кускової.

— Нічого не попались. Мені пи-ше моя товаришка з Польщі. Вона у Пілсудського за економку. І муж її там служить Мережковський, і кум — Філософов. Зовуть її Зінаїда, а сама вона Гілпіус. Ось вона й пише, що цей Тихон не той Тихон. Той Тихон живим на небо вознісся, а цей Тихон — зовсім другий; що він буцім то Тихонов і називиско його ні то Бікерман, ні то Ярошви-лі, і що він родом китаець, а по релігії бабіс, ученик перського пророка Баба. Вона пише, що в польській пресі про це давно відо-мо. Ось лист. Прочитайте самі.

— Не важне це — різко вигово-рює Дан. Все це дрібниці. Все не державне. Ось цими днями Ст. Іва-нович одержав допис до "Зарі". Знаєте як вона називається? "З берегів Неві". Розуміете? "З бе-ре-гів Неві".

Ніхто не розуміє. Дан сердиться:

— Ніколи нічого нерозумієте. "З берегів Неві", — це значить, що Неві вже нема, — зістались одні береги. Більшовики продали на ви-віз Неву. Зрозуміли тепер?

— Не може бути!!!

— Чому не може бути? Гарна рі-ка кожному чоловікові потребна. Одної риби там кілько! Немало, видно, одержали за неї.

— Так немало. Недаром, на о-станнім параді Троцький появився в чоботах з чистого золота.

— На якім це параді?

— Що за ріжниця на якім? I під-жак був із золота, а замість гудзи-ків — брилянти з гарбузів.

— Ну, це вже занадто! Таких брилянтів нема.

Нема? А я кажу є. У Зінов'єва є шпінки і в кожній з них брилянти вагою тридцять фунтів. А в Каменевіਆ...

В цю хвилю роздається різкий дзвінок. "Панове" проснулись.

Челядь вскакує і починає сути-тись.

Гесен з юнацькою бистротою не-сетесь з убраним, здуваючи з ньо-го порошчинки.

Мілюков зтурбовано принимає від Зензінова приготоване для "па-нів" какао.

Кускова поправляє фартушок і шапочку.

Дан признає независимий вид. "Пани, в яких він служить як віль-но найманий, все таки повинні від-чувати, що він не "хто будь", а з ласки божої соціаліст.

З російського переложив

Дядько Микола.

ОН ЧОМУ!

Відомий укр. інтелігент в Кана-ді, пан Псючка, від якогось часу давав по місточках свого рода лекції по релігійним темам. Хоч ті лекції були нідочого, і усі з них сміялися, пан Псючка однак завсіди повто-ряв, що він кінчив кілько там шкіл, та з погордою дививсь на придако-них служачів.

Одного разу зібрались декілька робітників і хотіли тому панові сказати що вони про його думають.

При кінці лекції один робітник поставив "панові" такий запит, що пан Псючка аж упір і ніяк не міг на нього відповісти. Щоби ратувати положення, пан Псючка, замість відповісти на запит, питає в свою чергу робітника:

— Ви які школи кінчили, що смі-єте ставити мені такі питання?

— Я вчився в тій школі де учать як обходитися з такими йолупами як ви, — відповів робітник.

— Добру ту школу маєш, що на-кіть не вмієш заробити собі на жит-тя в чесний спосіб! — озвався дру-гий робітник.

А третій каже: — Справді, пане Псючка, чому ви не беретеся до гідної праці, але отакими бандіга ми морочите людям голови?

Тоді пан Псючка, бачучи що він в перехреїстіх вогні, пробує рату-вати ситуацію:

— Вел, — каже, — ви бачите, що я до тяжкої роботи за легкий, а знов до легкої роботи я за тяж-кий...

Бамдіс.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Digitized by
Google

КОХАННЯ І ОХКАННЯ.

Кохалися, любилися —
Одна і друга цяця,

Та к'чорту геть підуть вони
І запанує праця!

ДУМКИ ДЯДЬКА МИКОЛИ.

“Хліб-сіль їдж, а правду ріж”
— каже пословиця.

Ми скажемо інакше:

Правду ріж, а будеш добрим го-
рожанином демократичної держа-
ви”.

В голові бронзової “Статуї Свобо-
ди” вміщується сорок людей.

Чого-ж можна сподіватись від та-
кої Свободи, в якої в голові пустка?

Винниченко утворює “єдиний на-
ціонально-демократичний” фронт
проти “Червоного Шляху”.

Це зрозуміло. Кожний бик бойть-
ся червоного.

Є чутка, що пан Винниченко при-
де до Америки.

Digitized by Google

Що-ж, просимо! В читачів “Мо-
лота” ще знайдеться по кілька цен-
тів на куплення клітки.

Недавні в Нью Йорку женився слі-
пий “кавалер” із видючою дівчи-
ною. На весілля зійшлась дивитися
тисячна юрба.

Чудні люди! Самі женилися і же-
няться на сліпіо. Жили і живуть на
сліпці. І чомусь дивуються другим.

Воїстину бачать в очах брата су-
чок, а деревини в своїх не заміча-
ють!

* * *

Наша грізна земля крутиться до-
вкруги сонця з величезною скоро-
стю.

То й нема чого дивуватись, що
щодня вмирає тисячі людей. Для
того, щоби забезпечити людей.
треба постаратись, щоби земля не
крутилась як божевільна, а йшла
нові лесенки.

“На небі бог царює”, — кажуть
попи.

“На землі доляр царює” — ска-
жемо ми.

За доляра можна купити бога, а
за бога доляра не купиш. Значить
доляр дорожчий.

Мусоліні з пшика створений і в
пшик переїде.

Ліга Націй сходить на псп.
Значить подешевіють пси.

Українські патріоти незадоволені
тов. Чубарем.

Не диво! Хай сунуть на Україну
— вернуться без чубів.

Дядько Микола.

Фармерські поради.

Дорогі читачі! Я тільки що скінчив практичний курс по фармерству і хочу дати найпрактичніші поради по цьому питанню. Думаю, що вони принесуть велику користь нашим читачам. Поради даються безплатно всім читачам "Молота". Почну з пшениці:

Пшениця.

Пшениця це таке зерно. Вона завсіді зерно, а не бараболі або грушки. І також завсіді буває пшеницею, як би ви єї не сіяли. Така вже в неї вдача. Сіють пшеницю на землі. Боже борони сіяти на дереві або на воді! На дереві пташня поклює а на воді вона потоне, бо не вміє пливати.

Отже сіяти треба на землі. Сіється так:

Вибирається заросле буряном поле. Сушиться на печі пшеницю і розвозиться по полю. Так вона має пролежати, що найменше два тижні. Після запрягається коней в плуг. А як нема коней то можна самому з жінкою запрягтись, а сина заставити орати — для пшеници це не робить ріжниці.

Коли з'орете — через тиждень треба заборонувати. Боронується бороною. Можна й пальцями. Опісля треба навозити гною і розкидати його по полю. Наколи є нагода, то добре гній пригріти. Від теплого гною нагрівається земля, а це примушує пшеницю скоріше рости.

Ага, я забув! Пшеници сіється в осені. Зимою пшеници ще ніхто не пробував сіяти.

На цим кінчачеться осіння праця коло пшениці. Зимою не треба нічого робити. Хіба що, як занадто холодна зима, то треба возити на поле солому, гарненько її роскладати і палити. Це для того, щоби пшениця не вимерзла.

Весною треба ще раз запрягати коней в плуг і виорувати пшеницю наверх. Це конечно потрібно, бо інакше вона виросте вниз. І хоч це для пшеници не шкідливо, та біда в тім, що до цего часу не ви-

найдено способу, щоби її в такім положенні можна було вижати.

Після виорання треба цілій час пильнувати, щоби кляті горобці не поїли пшениці. Для цього можна пускати на поле коров або свиней, які будуть відгантяти горобців.

Коли пшениця доспіє її жнуть. Недоспілої пшениці не жнуть — менше користі. Жати можна: машинно, серпами, ножицями та ножами. Добре наперед снопи повязати а потім жати. Після кладеться снопи в стіжок колоссям на двір. Коли вона вилежиться, треба її гарненько обмити водою з милом.

А тоді вже беруться до молочення. Після обмолочення солому кладеться осібно, щоби бува зерно не приросло назад. Потім вістяться. Можна й не вісти, а вибирати зерно пальцями, але це не практично — пальці пухнуть.

Коли це все зроблено засипається зерно до мішків (без дірок) і вирозиться (або виносиється) на продаж. Продаеться пшеницю за гроші. Боже борони без грошей продавати! Також не забувайте мішки забрати назад, коли продасьте пшеницю.

От і вся праця. Праці не багато, а користі много. Сіяти пшеницю можна багато бо її їдять люди, корови, свині, пани, а навіть кури.

Сійте пшеницю!

Дядько Микола.

ДОБРІ ОЧИ МАЕ.

Раз взяв солдат застромив рушницею в землю і сів за рушницею "про себе". Надійшла баба тайка же:

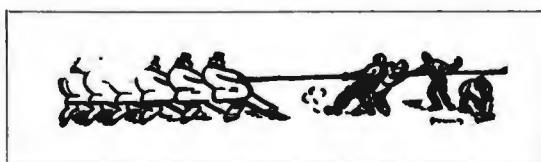
— Фе! Як вам не встидно сідати прямо на очах перед людьми і це робити?

А солдат каже:

— От проклята баба! Добрі очі має, коли й через залізо бачить!

A. П. Г.

ЧОМУ КАПІТАЛІСТИ ВСЕ ВИГРАЮТЬ?

Капітал з'організований 90% а робітництво тільки 30%.

Digitized by Google

ЕГЕ!

Кажуть, що телеграфічно повідомлено "Сизорс Мануфекчор Ко.", аби прислали другу пару ножиць, для редакції "Н. В.", а то одними не впораються.

**

Кажуть, що редакції "Н. В." жаль, що комусь там збиралі на скуляри, коли тимчасом лучше будь-як-би збиралі їм на "ферштандинк".

**

Кажуть, що редактор "Н. В." буде чекати доки члени телеграфічно не викинуть його на смітник.

**

Кажуть, що він давно вже наплював-би на крісло в "Н. В.", якби не "двесице доли-руф цо першого".

**

Кажуть, що кадемія в Рочестер має гонорово прийняти потакуючих урядників У. Р. С. до свого копша в рангах "чурів".

**

Кажуть, що доти будуть троблі в нутрі організації У. Р. С. поки касієри союза, поза роботою в організації будуть заниматись фінансовою маєнцією.

**

Кажуть, що редактори "Н. В." впала до вподоби новинка про ціну шпагатівки (моцної) в Канаді.

**

Кажуть, що ред. "Н. В." діпнявся до вершка "журналістики" і на дніях має розпочати писати історію "Кобилоакушері" при помочі фінансомедії, в котрій має доказати, що ніхто так не вміє дурити членів союза як Лис Микита.

Bistrop.

♂

РАЦІЯ.

Вже сім літ, як оженився лямполіз зі своєю побожною Ганною, а ще до тепер не дав їм Господь жітей. Аж одній неділі побожна Ганка купила три свічки і пішла до церкви попросити милосердного Бога о його "ласку".

— "Боже! — каке вона — коли ти дася твоїй служниці сина?"

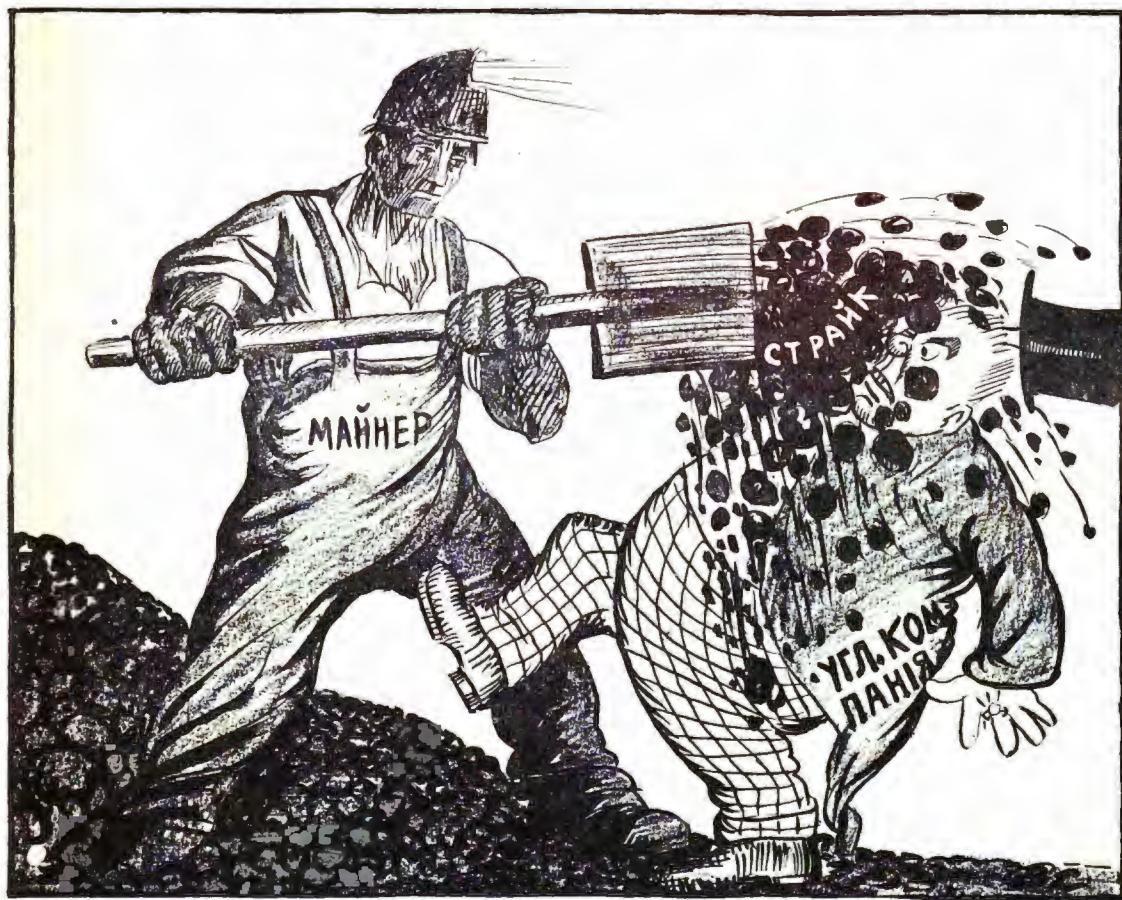
Але почув це піл тай так почав "глагодати":

— "Такими справами Господь не займається, на це тільки я можу помогти тобі!"

I. D.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

СТРАЙК.

Скільки разів майнерський страйк
Майнер пускає в рух,
То компаністові той страйк
Аж запирає дух.

Майнери, тямте: Більше ви
Запрете дух панам,
То лекше буде дихати
І вам і вашим діточкам!

І СЛЬОЗИ ПРИДАДУТЬСЯ.

Як відомо нам з реферату "героя" в Бофало, Н. Й., укр. зрадницька інтелігенція п'ять разів зістала дурними; п'ять разів наших укр. патріотів завели під дурного хату. Остатну орієнтацію зробили на сльози, що зілляли парижські пороги. Як довідується — тій сльози не придалися Парижові, бо там досять мокро. Вони не хотять сліз з очей, але таких сліз з землі, котрі називаються нафта що вже і мають.

Я вас раджу панове патріоти, що ваші крокодилячі сльози надарюють

не можуть піти, а можуть принести велику користь. Не марнуйте часу, приступайте до роботи! Збирайте сльози до того дзвонка філядельфійського, що дзвонив Україні неволю; відтак купіть за тих 120.000 дол. рафінерію "перелітуйте", і при такій церемонії зійтесься всі контр-революціонери до купи та розділіть то поміж себе: Магазарам від контр-революційних шмат, що шкрабали, що нечисті вулиці в радянських містах — хай наляють тих сліз в порожній торбу Назарукову від долярів і хай ідуть мити відмінні. Також трішки вділити

(так з пайнт) "сліпому" хай посвятить і нехай уміється ними аби провидів як ще раз вкрасті 120.000 дол. А Петрушевичови наляти таку баньку з великими ухами, як шкрабаря від "Бабуні", і також дати галицькому міністрови спрах заграницьких аби вимив пороги парижські, а решта що лишиться, то винайдіть той віз від правительства У. Н. Р., поставте і завезіть на тую землю, де була посуха та змочіть її, щоби ліпше родилося збіжжє і щоби більше не повторявся голод, за який невинно радянський уряд від вас мусів терпіти.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

B. K.

ТРИШКИ ПОЕЗІЇ, А РЕШТА ПРАВДА.

АНАРХІСТАМ-УТОПІСТАМ.

Анархісти, анархісти,
Нерозумні діти,
Нацо дурно вам кричати
І дурно шипати?

Ви радвлади не любите
І не признаєте;
Проти сили робітників
Ворогом стаєте.

Диктатура робітників
Вас чомусь вражає;
Розвій техніки й машини
Всяк з вас проклинає.

Ви кажете, що техніка
Вас лише угнітає;
Що машина робітника
На брук викидає.

І лиш тому робітникам
Все праці бракує,
Бо машина за богато
Всього продукує.

По вашому так виходить
Всі машини поломати;
Розвій техніки спинати
І більш про неї не думати.

Замість почти й телеграфу
Треба волів уживати;
Замість водопроводів великих —
На плечах воду двигати.

Замість потягами іхати
Треба знов пішком ходити;
Замість електрики — знову
Скипками в хаті світити.

Замість трактором орати —
Штурпаком землю копати;
Замість у млині збіжжя молоти —
Камінцями розтюквати...

Оттаке то в анархістві
Збаламучене хітрунство;
В такий спосіб вони хочуть
Повернути у дикунство.

А тимчасом робітникам
Не ворогом машина;
Ворогом лише для нього —
Капіталістична система!

Та щоби отцю систему
Геть до всіх чортів післати,
То робітникам всім треба
Добре брати, брати...

Для робітників осталось
Лиш одно діло зробити:
Цю систему капіталу
Геть до коріння звалити.

А розвій техніки й машини
Іще більше улучшити...
Аж тоді то робітникам
Буде лекше в світі жити!
Заморський.

ЗАПОВІДЬ ДЛЯ ПАРОХІЯНИНА.

Не їдж мяса в понеділок,
В середу й п'ятницю,
То по смерті піде просто
Душа в небо, Грицю.

А в неділю і вівторок,
Четвер і суботу —
Як здохне вже часом курка,
То їдж без клопоту.

К. Біжник.

В КЕЛІЇ ЕКОНОМІЧНОГО РАБСТВА

У келії св. Шило
Сидить і думає,
Що на завтра куска хліба
На столі не має.

Ногавиці подерлися,
Постоли зіскліси;
Дощ капає до келії —
Келія валиться.

Св. Шило із келії
Глядить у віконце
(думає, що побачить
Сходяче сонце).

Споглянуло у віконце —
Лиш хмари зловісні;
Між хмарами вже лунають
Робітничі пісні!

Довго, довго св. "Шило"
В вікно споглядало.
Аж на решті Св. Шило
Сонце*) привитало.

До келії ясне сонце
Лучами світило
Всі "тіари" і бенькети
В порох розрушено.

*Св. Шило**).*

*) Пролетарська Революція.

**) Св. Шило писало колись у "Іскрі",
як ще "Молот" не було, а також в "Кадилі", а тепер — привитавши ясне сонце,
що заглянуло до "келії" — звернулося до
"Молота". Цей вірш і представляє яко-
муни, які воно переживало до цих пор:

РІЖНИЦЯ.

Каже суддя раз до свідка:
— Скажи мені, Гула,
Як далеко тая коршма,
Де та бійка була?"

Гула стоїть і на суддю
Скоса поглядає.
А по хвили на питання
Так відповідає:
— "Та то, пане, в ріжниця,
Як хочете знати...
Як далеко тая коршма —
Тяжко тут сказати.

Питаєте, чи далеко?
Так нехай я знаю:
Чи тоді, як іду до коршми,
Чи як вже вертаю?
Бо я іду до коршми.
То ще яко-тако.
Але як вже повертаю —
Ой то-то далеко!..."

К. Біжник.

МОЯ КАРАКУЛЬО!

То знаєте було таке: Я ще молодий, бігме ще не маю п'ятьдесят літ і в мене ще на потилици весілля. А моя кохана все мені допче че ревиком у черевик, чому я не присвячу для нашої любові, а головно для неї вірш? Одже я й рішив це зробити та, якраз непомильний мешні вдалося написати. Читай, моя дорога Каракульо.

Не думай про себе,
Що ти така гарна
Як в зеркалі бачиш —
Себе прибереш,
Бо зеркало часом
Тебе теж одурить,
Попсус характер
І ти заревеш.

Краса тоже має
Не маленьку силу,
Але мудрі люде
Знаються в красі:
— "Та що, кажуть, гарна,
Але вибаглива;
Вона не зівсім то
Чогось по душі".

КОРСПОНДЕНЦІЙ

ЕДМОНТОНСЬКІ КАПРАЛІ ЗЛОСТЬТАТЬСЯ.

Едмонтон, Алта.

Ото вам чудасів із отими едмонтонськими панчичами. Такі то вам гримаси вдались як музикові котята. Це не так, — те инакше, це зло, — те не добре і т. д. Словом, ніяк не вгодиш їм!

Ось і попався мені в руки (шануючи піч і лаву, ступу та жорна) "Український Голос" і то як із Вінницегу! Читаю. Перша сторінка звичайні газетарські новинки (декотрі вже починають бутніти), а в куточку календару "українських" свят: св. Євпіла, Фотія, Михея, Фльорі т. д. (Росафата Кунцевича не було). Друга сторона. Тут граф Монт Кристо розсіває. На третій — Порфіріко Мокрій. На четвертій редакторські медитатії: "Хто він є?" (Дуже цікава "розвідка"!). Сторона 6-та — додиси. Дві поспільні — знаюна оголошення. О, "вел!" "Бізнес іс бизнес". Вертаймо до дописів.

"Відповідь Окові!" Ага, ану! Читаю, читаю, і ще раз читаю і не мож начитатися таке то вам все складне та вдатне. А що вже льгота — то як поміж пальці тече. Гай, гай, що то значить мати більше як дві гімназіальні. Читаю і так тільки руки мінливі. Чудо тай добрий!

Але що-ж це Око? Як воно посміло там заглядати до "обусу вістро wzbironiu"? Це-ж зухвалиство. Ану-ж з ним на мілонік! От як-би такий закон щоб робітники не сміли бути з очима тоді-б то було: "запануем і ми бра-ати у своїй стороні"! Не було-б кому ворушити іх небесний супок! А так що? Що не зробни-б, ого, вже око побачило, ухо почуло, в клітні язик вже висунув немов на лопаті! І це справді не переливки. Ани-з'язду, хочби маленько, ані взагалі нічо устройти не вдастся, бо зараз око як витріцьться із ті всі летні мов від грому. Часом навіть десь пригнадиться що і нікто не сподівався-б.

Прихав онді до Едмонтону панок і як звичайні представився "панству", як українські діячі ну, і як на "діячі" пристало натякувати наших панків на пару соток ... ну, ще, як камфора! Ну, натягнув, то натягнув, не велике діло (були часи, що й вононін діячі натягали), та хоч як секретно перенімав цей патріотичний "епізод", то оте око і з побачило.

Вихіді раз собі наші "петлюровці" зі своїми "дамами" як за місто, розклади огоні в корчмах, нагріли трохи "душенин" і давай балотуватися. Ішіть себі та запивають барабалінним "нектаром", як пристала на "високо-гарбузованих музік", а таємо всевідющі з тут заглянуло, а уxo наявіт чуло дякія панські "тоненькі компліменти" звернені в сторону своїх "достойних дам".

Прийдесться хоч під землю... але ні, вононі в там є, і там знайдуть! От хіба в воду, або в петлю!

Розпуха бере нашу теля-геницію.

Заглянуло око на "з'язду" і давай всім розповідати що там було. Ну, а "панство", звісно, злостишся!

Отакі — какуж в посланію — комісарчукі. Дві гімназіальні тай до політики — провадити народ, і взагалі робити роботу без допомоги "спеціалістів"! Ну, що-ж

бувають ріжки хорохи на світі, і тут воно, бачите, з великою ученості дещо "порозуміло". Хочеться, а то не може! Виходить, мої вельможні, що з ваших паперовим знанням дальше виходка не заідете. Пішов, бачите, світ до гори ногами.

В життєвій боротьбі потрібний не папір, а досвід і практичне знання. А ви, "панове", — даруйте за отвертість — його не маєте (та чорт знає, чи й буде мати).

А що то там сталося із вашою льготою — хочби таки вашою давною? А чи не "корова її злизала"? Га? Та приднімися до неї блище! Каже цей "нешансник з'язду", що комісарчукі не вміють коней запрягти. І чи чули ви люде добре щось більше льготного? Робітники, а не вміють коней запрягти! Ну, я зівісі не завидую вам, "панове", вашого високого "гарбузовання". Але — жартуйте собі на безголовчака, я я вам тимчасом скажу: Брешете! (хоч я вас "позважав").

Робітники, мої ви законсервовані телятенти, не то що коней запрягають, а все що під руки попаде. Волів, осіл, муїв (хочби й двогонів) часом і на панів кидают хомути, як де захоплять. Панськими скобакам, таким як ви, (о пардон мій!) також намордники закладають. І, воїтінну глаголю вам, прийде час, що й ви, мої "петлювані", будете віячні ім, отим — як ви кажете — комісарчукам за те, що навчили вас чогось пустякого. (Жававі на хлонці оті комісарчук! Люблю таких.)

Ідеєм даліше. Промова іх "сіцітельства" Назарука. Ет, чорт з нею! Не варта вона ігор січки! Одна вона була всюди. По всій Канаді. Смердять сконюю. То-ж дальше! Подивугдіа фільософія "нешансика з'язду".

Ану-ж — каже віц — фармери й робітники будуть попирати народнінституції, де наша молодь мала-б виховуватися на здоровних і чесніх народних робітників! Ану-ж наш український загал в Канаді буде помогати визволенню Рідної Землі та своїх братів із польської коримки!"

Еге-же отаке вам маленьке "ану-ж" а кілько то присноєті клопоту "вищим сферам". І пошо — спінете — там того "ану-ж"? Та за цим криється ще слово "без нас". От штука.

Свідомі "панки" своєї бурливої минувшини, та свідомі цього ѹ робітники. І замість відлати роботу в руки "експертів" що то поверх дві гімназіальні мають — беруть самі "бика за горг", та що й як!

Ну, воно й справді "че чено" супроти "вєрхів" ставати з двома гімназіальними (а то часом і без них треба обійтися) і стругати моркув на іх капральських носах!

"Гей, ти, монсієр Стечинський! Давай-но там свого телчого голосу, а то мы-ж всім... о-о-о голд ан... не всіх!... Знаємо

кількох дівчат українських в Едмонтоні при У. Р. Д., що воно в чесні і щадні (гє-же, щадні, значиться, га)... Знаємо кількох боляшевіків, що мають відповідні помешкання в Едмонтоні, добри заняття, іще до того 4—5 тисяч доларів годівки (значить — е центи, га)... Отже цих ні, цих шкодя, такі то "роблять край богатим, піліпшують обставини робітництва, виховують краєве своє потомство, — на останку

— приносять повагу для народу, до якого належать!" Отже цих з центами — ні, а тих боясіків, Ільку, тих!

Називім іх, Ільку, картограями, та цванцигерами, бож не всі ще люди втасманичені в наш спосіб, то може й справді хто ще по-вірить. Треба щось писати, ми-же не з прости, признащення — висока освіта (понад другу гімназіальну). "Джізус крайс", пишати!

Сміху, кажу вам, із отих нещасних рваликів з розпукні! Гланц на таке надуте та найкене соторвінчико то часом сміх збирає, а часом і жаль стає, що воно таке нуждене, думає якось животіти у цим життєвім вирі.

І ще один образець Іхньої льготи:

Коли то заснувалось в Едмонтоні Т-во У. Р. Д., то напочатку отворилося широко двері для робітництва і богато увійшо там дєякіх підозрілих людей. Історія Іхньої минувшини трохи не відповідала вимогам товариства. Проте товарищі старались направити їх осікільки могли. Панич в крик: "Картографство, бузлігерство, неморальності" і пр.

Коли з часом показалося, що старе дерево зломили, а не нагніш, — рішено виключити цих людей з товариства, то панич і знова в крик: "Найздібніших, найактивніших та найліпших членів видилюють!" Гвалт! Насильство, несправедливість і т. д!

Тепер знова — помимо того, що ціла ця славна "п'ятка" якою так гордились "панчі", опинилася поза товариством, то все-же таки — кажи Ільку: картограф, цванцигер і пр.

От така то ота наша "благородна" карпальщина та її "ідеальна" льгота.

Гримасі, що не дай синій боже!

Бич.

"БОЖИЙ СЛУГА" ПЕРЕД СУДОМ.

Лавренс, Масс.

На днях в лавренському суді опинився "божий слуга" православної церкви А. Карпін зі своїми бувшими покірниками парохіянами.

Парохіяне прогнали попа кілька неділь тому назад за те, що піш не хотів звичати без грошей молодят, котрі були прініхали з містечка Сейлем, а піш ухідивши тай забрав з церкви настільника, на котрому було написане ім'я погиблого батошкі Мніколі. Цим піш хотів заставити покірників парохіяни просити його назад. Однак парохіяне — замість просити попа — подали його до суду.

Чим це скінчиться не відомо. Піп каже, що "настільник" його; що йому сам погиблій цар дав, а парохіяне кажуть, що цей "настільник" куплений у Европі за Іхні гроші, котрі піш у них на ньюго збрів.

Тимчасом "божий слуга" А. К. за життя тягнеться по судах зі своїми парохіянами, котріх недавно в церкві страшив страшним судом по смерті.

Ви лише подумайте за що! За настільника котрого можна в "рекмані" купити за малу суму, а до мене прinesли-б то я вам не Миоди, але наявіть його батька

Александра напишу і посвячу вам, як бог приказав і глуха Параска. А як же!

Пошо вам парохине, з "божим слугою" по судах на землі ходити? Віддайте йому "настільника" та нехай собі йде до царя Миколи, а з церкви зробить школу тай учиться самі і других таких, як ви, що ще будуть з попами по судах ходити.

С. А-н.

УТИК, БО БОЯВСЯ ЕКСПЛЮЗІЇ.

Байон, Н. Дж.

Минувшого тижня, переходчики одноко вулицею, я побачив як в сторону Андріївської почали збігатися люди. Всі, бачте, з цікавості аби побачити що там сталося. Подався і я в ту сторону. Приближаються і бачу, що перед одним дномом стоїть "мужеген", а кругом нього багато людей. Поміж людьми, з позакуваннями по лікті рукаами, ходять гросярники і бучери та грозять кулаками в сторону гавзу, аж страшно.

Я приступив до одного знакомого і питав: що за причина, що ті бізнесмени так недобре ходять? А він каже: — Один чоловік набрав по шторах без грошей а тепер не хоче платити і має сьогодні мушуватися, а вони йому спиняють "форніч". Але, каже, він ір тильки винен по шторах, а й в людій понизчив до чортів. І мені винен двадцять доларів, та що йому тепер зробиш?

Коли ми так балакали, я побачив на дверях номер і зараз пригадав собі, що під тим номером мешкає організатор кав磅! Ну, подумав я собі, файній з тебе пташок!

Може був-би я довідався щось більше, коли — я на біду — один зі шторників вийшов з хати і виніс з собою якусь мідяну посудину завбільшки десять гальонів, которую взяв собі за довг. А що я чув від других, що та посудина любить часом "богувати", так зі страху перед експлюзією утік і не знаю що далі сталося.

Стриганецький.

ЩО В НАС НОВОГО.

Ле Пес, Канада.

Тут вибух страйків, котрі домагаються в "гуральників" зниження ціни на "соншани" і — щоби виробляли свій "штоф" в чистих баняках, бо в чутка, що пропало багато тих блях, що господині тримають по "бек-лайнах" на сміття.

СТИЙ!
ЧИТАЙ!

І сейчас посилаю

передплату на часопис

"Українські Щоденні Вісти"

Річна передплата виносить \$7.00.

на 6 місяців \$8.75

на 3 місяці \$2.00.

Адреса:

UKRAINIAN DAILY NEWS
502 E. 11-th St. New York, N. Y.

Піаністка Юнія розіслала заклик до всіх піаністів, аби трохи здержались від піття і тим способом помогли виграти страйк, бо від теперішнього "соншані" то очі вилазять на верх, ще до того кишені дістають сухоти.

Одним словом, організаційні і просвітні (як п'ять, то їм аж свічки привіджаються!) справи тут знамениті.

За примір організаційної солідарності нехай послужить факт, що дия 15. серпня, ц. р. відбулося тут досить "візцеве" весілля, на якому не обійшлося без вільної колективи дня одного з гостей, що вже довшій час хору на коробу "самогонка". Так само і прочі гости були замороченні тою коробою і тому так колекта вийшли досить вдоволяючо, що скинули бідному піанікові близько 70 кулаків попід очі.

Це весілля повинно послужити наукою всім тим, котрі хоруяють на вище загдану коробу. При тім інші підписані ще мають охоту продекламувати:

Ви просвіті бойтесь,
Як дітко кропила,
Та вважаєте — самогонка
Щоб вас не спалили!

Такі то в нас, людольњи добри, новини. Правда, що не варто й згадувати?

Фірман.

НАШІ СІЧОВИКИ.
Філадельфія, Па.

Одного дня попало мені до рук дві лялечки. Як на одній, так і на другій було проголошено прогульку (пінкік). Значить, було проголошено два пінкіки на один день — 19-го серпня ц. р. — цебто в день свячення овочів.

Значайно, віруючі в той день, по наказу з отців духовних, повинні заховувати "Спаса" — цебто постити, але не так воно було.

Одна прогулька мала відбутися на Факс Чейс, устроена 45-го (жіночою) сотнею Січової організації, котра стоїть на услугах церкви. А другу прогульку устроювалася громада Українського Дому — з 23-тої і Фейрмонт вулиці — на Луніс Фармі. В цій громаді вже є люде ріжких поглядів, — переважно релігійних. Та мимо того, що релігія тут ще панує, прогулька відбулася дуже весело у прізначеній день, не зважаючи на жалі релігійні переконання. Була музика, танці, спів, ріжкі перекуски — мясні і не мясні — холодні напитки і всілякого роду. Також за добруу стрілянину на сліпо — була нагорода.

За те 45-ти сотня Січ. орг. прийшла до "переконання", що не годиться устроювати

такі забави на "Спаса", — і відклала свою прогульку. Але, щоби бог не доведався, січовики поступили собі в інший спосіб. Вони, на спеціальних розгортах, рішили справу в іншому способі, що кожна з них, яка любить забавлятися, може іти на пінкік до громади Українського Дому.

Так і зробили. А там — співали, танцювали, частвувалися смачними закусками, як "гем-сендвіч", ковбаси (широкі і вузкі) і т. д. Це можна їм, що "бог карати не буде", бо відічальництво за це взяла на себе громада. Навіть малій Курко, котрого є великим героєм січовиком, забавляється як опарені.

Тай "кошова" К. Т. була учасницею пінкіку, але — без танців. А Січові "кошові" то так собі танцювали, що цілком були мокрі. Чим більше музика грала, тим більше радості було.

Правда, що Січових "отуманів" на пінкіку не було. (певно в дома картя гралі). Можна додуматися, що не явилися з той простой причини, що — "хто пощепиться на окропі, то і на холодне дує". Таке саме з Коцюком. Властиво, мінущого року були такі "окропі". Таясама громада справляла пінкік на Факс Чейс, то "отуман" Коцюка був зівіс як "вареній" в "терезорі" стані. Коли його питали чому він так саме поступив проти паліграфів статута, то він сказав, що не був Січовий пінкік.

А хто пяній був на тім пінкіку? — Січовики! А хто бівся на тім пінкіку? — Січовики!

Гей, Січовики і Січовики! Це стара погана січова "політика". Залиште те, що не є корисним для вас, бо сміх людям казати, аби ще було робило людьми, що належать до організацій, а не знають що треба робити!

Робітник.

Переписка Редакції.

Кум Кирило. Ваша пригода з Гафійкою — "як втів" до "Молота": ні не довга, ін не коротка, а сама добра. Місця для якої не знаєшся. Другі кавалки також добре. "Міряйте" дальше.

С. Н. Шіаго, Іла. Вірш постараємося пустити при найближчі нагоді. В цьому чисті брак місця.

В. Б-ус. Тих 50 центів пішло на пресовий фонд, за що "Молот" складає широку подяку. З дописів вибираємо дещо. Не всьо надається.

(І). Ваш вірш містімо з малими по правкам. Як маєте охоту, то пишіть дальше. Не зашкодило-б однак, як постараєтесь попрацювати більше над технічним обробленням вірша.

— — —

Пресовий фонд "Молота".

Скрентон, Па., А. Костик	\$4.00
Кейлор, Па., Н. Креніцкий	1.00
Байон, Н. Дж., В. Гаврилів	1.00
Леон Майнс, В. А. Паньків	1.00
Дочес Джонстон, Н. И. І. Сенік	1.00
Фратер, Онт., Канада, Ф. Сали	1.00
Іонкерс, Н. И. Ів. Бойко	.50
Іст Гевен, Конн., П. Дедью	1.20
Де Пес, Манн. Канада, В. Білоус	5.00

\$11.20.

Разом

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ВІРШОВАНІ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ.

"ОСЛІПІСТИ" І ІХНЯ РОБОТА.

Акрон, Огайо.

Послухайте товариші!
Що я Вам тут скажу;
Про акронських осліпітів
Всю правду розкажу.
Вже вам відомо з кількох осіб
Іх відділ складається;
Тепер скажу ще про нього —
Чим він займається.
Ні до ліса, ні до біса,
Ta нігде притулку;
Всюди з них усе сміються,
Показують дульку.
До свідомих робітників
Там вступу не мають, —
До парохії зблизились
Ніби щось зискають.
А в парохії сказали:
"Станьте, наши колі,
Завязуємо комітети
На фонд рідній школі.
Фонд на рідину школу буде
І на сироту Іваасі;
Будем спільно працювати,
Буде сила наша.
Будем пікніки спрощувати
І датки збирати
Ta на руки панам отягом
У край заснити.
Наши отці в старім kraю
З панами посполу
Поділяться доларами
Без жадного спору..."
Так відбувся перший пікнік
Того комітету,
На котрим то говорив
Осліпінець... м... т.
Так почав він говорити
Про важну роботу
Про комітет рідину школу
Про Іваасі під плотом.
А всі члени парохії
Сміхом вибухали,
Що акронські осліпіті
Іх членами стали.
Такий поступок зробили
Наши осліпіти,
Тайше часом говорять,
Що вони марксисти.
От такі тут-у нас чуда
Із тими "борцями":
Куди тільки не постулюють,
To все манівцями!
Тепер скажу свое слово
І членам парохії,
Що ті фонди, як і бонди,
Це діла плохі.
Бонди забрав Петрушевич,
І шед як камфора,
А фондами наживаєсь
Усяка потвора.
Не годуйте тую зграю,
Бо то всю пропаще;
Ви беріться до науки,
To заживем краше!

Жилило.

ТАКЕ ЩЕ ТУТ.

Лейквуд, Огайо.

Тут від парку до "Карбоекі"
Живуть люде самогонки;
Від Медисон аж до трекі
Живуть самі "рейзінджехи",
Картъожники, пікни
І побожні темняки.
Там три церкви, три косцюоли,
Попів, ксьондзів, е до волі,
Є свої парохіяне,
Шо моляться усе п'яні.
Там є також союзовці

Digitized by

Google

(Лекотрі з них "радикали")
А все у них в мозгівниках:
Шоби тільки в грощі грали.
І старуха "Свобода"
Привокаторська порода
Тое пекло навіджає
До затемнення народу.
За читальни тут не знають,
А як скажи, то питають:
— Шо то таке? Самогонка?
Чи то бочка, чи воронка,
Звідки пливне оковита,
Шоби була душа сита?
Всі уперті як безроги, —
З того попам радість много!

Май.

"ПРОСВІТА" В ЧИТАЛЬНИ ІМЕНИ ГРУШЕВСЬКОГО.

Ошава, Онт.

Противники дивуються,
Що їх в "Молот" маються,
А ми на те не зважаем,
Дальше свое продовжаем.
Вони правди ще не знають —
Що хто скаже, то слухають;

Я тут хочу описати
Як їх дурять всі пубрати.
Бігме правду всю напишу,
Ані слова не залишу,
Нехай знає люд робочий
Чого під від нього хоче.

Тут в Ошаві у "просвіті".
Так вже "просвіщають":
Що 'добродій' тільки скаже —
Так зараз приймають,

Він задумав, щоб "просвіту"
Лучше розширить,
Тай дав внесок, щоб для членів
Забавок купити.

Один темний чоловічок
Той внесок підтримав...
(А щоби ти, хитрій поле,
За те все відлежав!).

Послухайте, як хочете,
Цікаві люди,
Що то там у тій "просвіті"
До забави буде:

Шашки будуть і "кренгельня" —
Щоб там темні гралі...
(Що на те — щоб наукових
Кінікок не читали!).

Щоби люде свою працю
Тут усю пускали;
Щоби чорні кровопіці
Лучше кров з них сали.

Гей покиньте, люде добрі,
У "кренгельні" грать;
Беріть "Молот" і читайте —
Будете щось знати!

Подав Початок.

НАЙНОВІЩІ КНИЖКИ

ЗА **4** ДОЛ.

1) Теорія Історичного Матеріалізму (в оправі)	\$2.00
2) Червоний Шлях Ч. 2,	1.25
3) Т. Шевченко в світлі епохи (в оправі)	.75
4) Юда (робітничча драма в 5-ох діях) (в оправі)	.75
5) Веселій Хан (драма в 3-ох діях)	.35
6) Діти Революції (драма в 3-ох діях)	.20
7) Верхи (поезія)10

Загальна вартість \$5.40

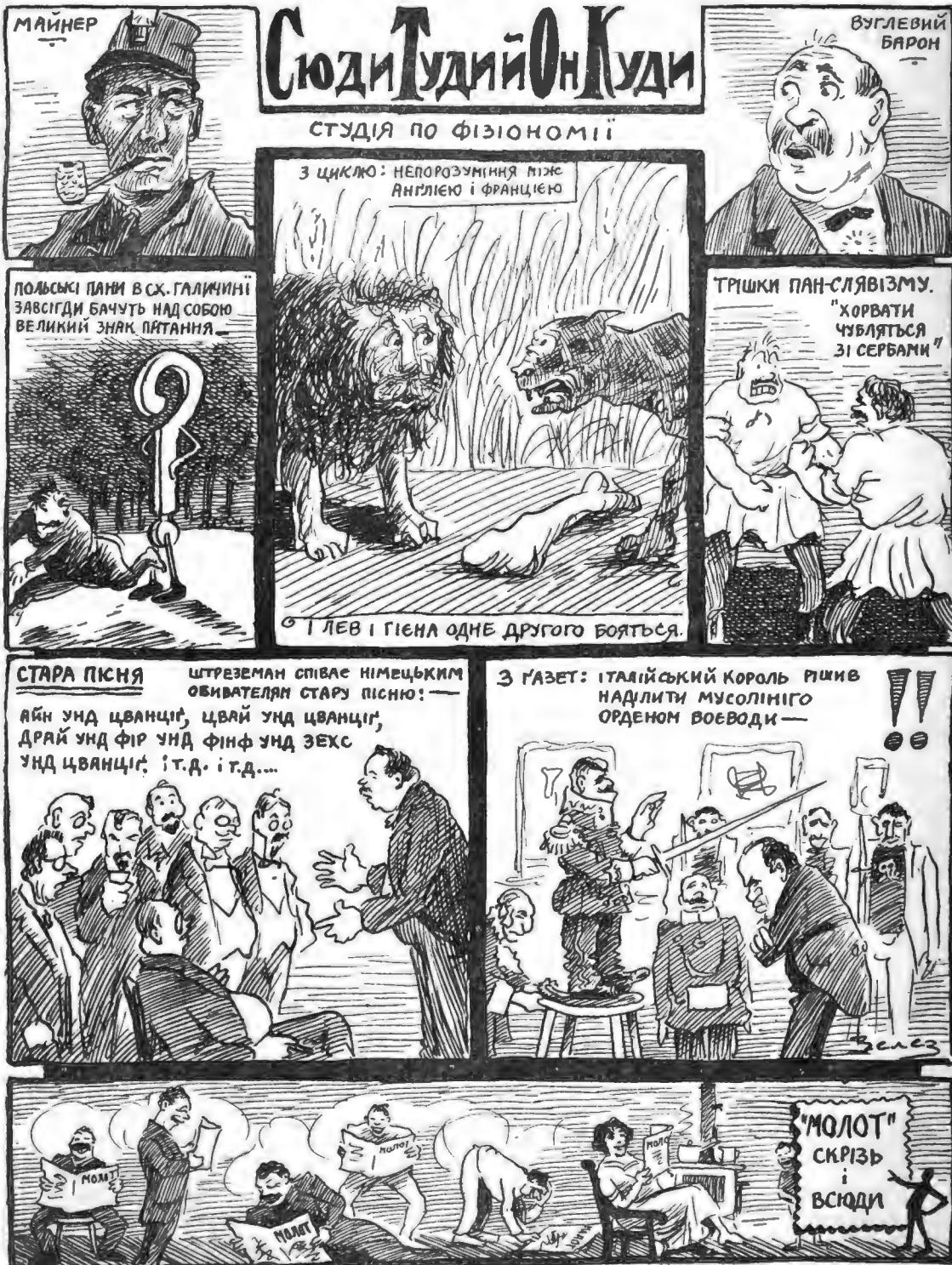
Товариши! Тут маєте добру нагоду набути ці книжки тільки за \$4.00. Не зволікайте. Приходить осінна пора, холодні вечери, тож використайте їх для читання. В першій мірі Ви повинні перечитати вище наведені книжки.

Прикладайте сейчас замовлення і гроши "Money order'om" на адресу:

MOLOT CO.

414 E. 9th St.,

New York, N. Y.

"МОЛОТ"

10C.

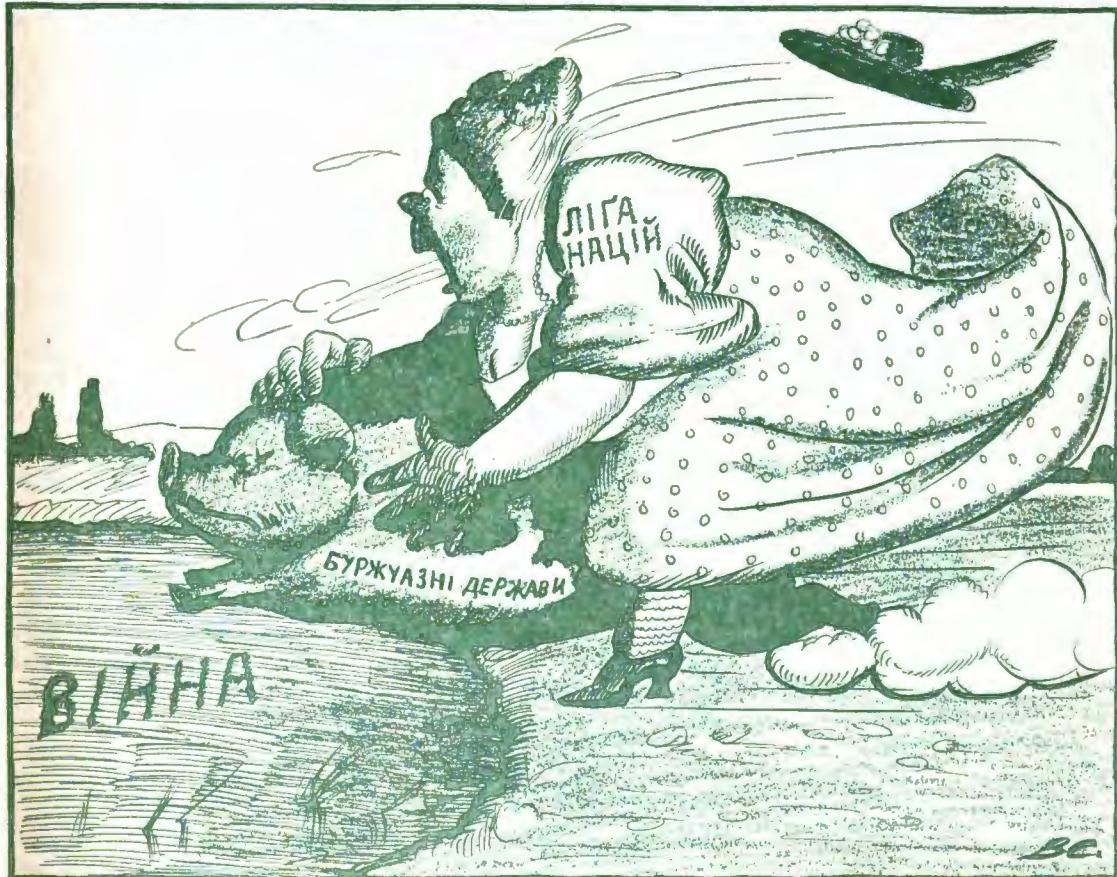
МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ
Ілюстрований часопис

РІК V. Ч. 19. 1. ЖОВТНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. OCTOBER 1, 1923. VOL. V. № 19.

КУДИ Й ТЯГНЕ!

Буржуазні держави уперто змагають до війни.
(З робітничої преси.)

Наперлася брудна "тітка"
В багно та грязюку
І не вдернеш її кляту
На віяку штуку.

Сваха "Ліга" ніби грає
Ролю господині,
Але, вибачте, її сама теж
Шішла межі свіні!

І ось "тітка" пре у багно,
Трохи покачатись, —
"Ліга" - ж собі туди суне...
Origin Befromtoшо лишатись?

Digitized by Google

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Неоднократна10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

PIK V. Ч. 19. 1. ЖОВТНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

\$2.00
1.00
.10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

ОCTOBER 1, 1923. VOL. V. № 19.

НА ЧАСІ.

В Еспанії реакція нашкірила зути і пішла походом проти робітничої кляси. Масово арештуються там комуністичних провідників робітничих партій і юнії та запроторюються їх в тюрми. Навіть парламент розвязано і король Альфонс назначив диктатором свого генерала Прімо Ріверу. Одним словом — чисте пекло робітникам під диктатурою пана генерала.

Сидиш собі оттак і читаєш отті погані ганебні звістки та раздумуєш: Якось не чути аби джерзі-сітська "Свобода" протестувала проти диктатури! Але — тут або є щось дивного, або й нема. Хиба ж це диктатура пролетаріату над буржуазією? Противно — це диктатура буржуазії над пролетаріатом — над робітничою кляскою! А хиба "Свободу" щось обходить, що буржуазія переслідує робітників?

* * *

А воно таки забавна річ отта "Свобода". Часом гайдко стає думаючи про неї а часом згадка про неї до сміху доводить. Знаете, в нашого сусіда, в старім краю, було раз маленьке собача. Бідне було, на очі хорувало — закисали чогось. Отак воно, було, лежить собі в кутку та ні мур-мур! Злодії могли б усе майно забрати, то воно — нічого. А як господар подавав йому істі — от тоді дзвівко-ті! Аж у вухах ляцало!...

А "Свобода" недавно — як почула, що на Вкраїні більшовики поставили пам'ятник Тарасові Шевченкові, то так рипила аж Радянинові (в Берліні) поза уха тріщало від котлетів, що їх купив за гроши з Укр. Союза. А тепер, бачите, тая "Свобода" вже не рипить. Чекає аж як знова більшовики, в Київі або Харкові поставлять пам'ятник Іванові Франкові. От тоді буде кричати чому не хрест!

Така вона. Ая!

* * *

В Японії як нам відомо, був землетрус. Багато людей порило,

Digitized by Google

а багато осталося без даху над головою, без лікарської помочі і без куска хліба. Розуміється потерпіли тут робітники а не пані, бо тих чорт не візьме коли мають більше як їм потрібно! Бачу чи страшне положення робітничої кляси Японії — влада Союза Селяністичних Радянських Республік рішила прийти з помочкою японським робітникам і виславла на кораблі "Ленін" поміч в медикаментах і поживі та ратунковий персонал — зложений з лікарів і долячок. Але — на превелике диво — японський кровожадний капіталістичний уряд помочі не допустив! Не допустив тому, що радянський уряд заявив отверто, що ця поміч іде тільки для робітників, а не для запхання горла здійським буржуазним урядовцям.

Крінчіть, українські долярові патріоти, кричіть! Ви-ж колись дубаставали, як Україну і Поволже настила посуха і голод. А радянська влада не ставала на перешкоді, як хто хотів помогати, а ще сама старалася помогти!

* * *

В Німеччині вже починають дру-

кувати півліонові банкноти; в Польщі також до того йде; Австрія рівно ж не лишиться позаду під тим взглядом. Банкротують на цілій лінії! Знова в Радянських Республіках господарка чимраз поліпшується, а в парі з тим і валюта грошева прибирає більшої вартості. При кінці цього місяця ідуть в обіг червінці, що рівняються передвоєнній вартості грошей, то є — два рублі за одного американського долара. А мимо того в очах українських патріотів "демократична" форма правління — як у Польщі, Німеччині і Австрії — виглядає краща чим радянська.

"Блаженні незрячі — іх бо царство небесне"!

* * *

"Ліга Націй" в клопоті! Італія з Грецією, Юго-Славія з Італією, Франція з Німеччиною, Греція з Альбанією, знова Юго-Славія з Болгарією — мало не зчіпляється за чуби! А безрадна "Ліга", мов та стара бабуся, дивиться на розбещих хлопців що зчепилися між собою, виробляють ріжкі "геди" і не слухають її наказів і прохань.

Це ще раз доказує, чи можливий мир — хочби й під омофором гнілої "Ліги" — коли істнє капитальний бажаючий мати гори золота і море крові!

Тарас Довбня.

"ЕКОНОМІСТ"!

Зима лютя. Вітер свище.
С'нігом курить-копотить.
С'сіця вже три дні не видно,
Все притихло, немов спить.

Дорогою поміж корчі.
Суне щось, немов мара...
Та-ж це кум Степан Щербатий!
Іск йому та осина!

Сніг по пахи. Ні дороги,
Ні сліду, хочби на сміх,
Л він суне-шкандібас
Та сопе непаче міх.

Вужевкою вперезався,
"Байнет" з носа до колін;
Через плечі з коржем торба.
В пазусі лист несе він.

Воловодом за собою
Тягне він пару волів
Та порожні сани з заду...
Ну, думаю, одурив!

Та питаю (хоч і смішно)
— "Куди, куме, в добрий час?"
— Везу, каже, лист на почту...
Гереп сірий! Знають нас!"

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Бич.

В Америці продають цигари зроблені з такого матеріалу, що на ньому шануючий себе кінь не лягав би, колибі під нього підстелено.

Українські патріотники люблять трактувати себе такими цигарами, і патріотови заки той мотуз скрутити, то йому в голові крутиться гірше як від читання "Свободи" і "Народної Волі".

Одного осібника, як потрактував два місяці тому його приятель таким цигаром, то йому і до нині здається, що він редактором.

Він бачив що біда і поїхав був лічитися на Ніягарський водопад, але там його голова відвогла. Відтак коли вертав потягом, вітер осушив ту його голову і вона почала скрипіти як немазана коленціца.

Він вступив до "академіческого граду" щоб трішки підмазати, і замазав собі очі.

В результаті, той осібник тепер став невілічим люнатиком, і ко-го не попаде то запевняє що він є редактором.

Америка чудна ще на інше. При-міром, фабриканти автомобілів за-щораз винаходять способи аби ав-та скорше іхали. Знов поліція за-щораз винаходить способи аби при-мусити авта їздити поволі.

Винниченко і Шаповал, відколи почули за собою мозні "плечі", то й голосу набрали. Свого рода немов та собака, що коли її добре нагодують, то здорово бреше.

Свободячі редактори, після від-співання Петрушевичеві "вічної", почали знов співати "многая". Біда з тими орієнтаціями, — одну згубиши а другої за лінівий знайти. і халепа готова.

Громадянин від геройських діл показує знов голову з золота, в

яке він загряз кілька років тому назад. Тепер він є патріархом від немасляного масла, або, як він каже, "оборони України".

Він намовляє робітників оборо-нити Україну від... робітників. І ще думає, що він мудрий!

Гешефтяр Радянин від "Свободи", недавно тому розплакався за тим хрестом, що його укр. селяне зняли з могили покійного Тараса. Добре буlob зібрати негайний фонд і спровадити той хрест до Берліна та вчіпти його до шні Радя-нина — най би любувався ним.

Послідними часами побудовано в Америці великий бальон і дано йому ізому ізму. Це так аби в Европі думали що іх тут є два та-кіх.

Той бальон коштує около п'ять міліонів доларів, не включаючи ко-штів матеріалів, оплати робітників і т. п. дурниць.

Такий бальон може зробити сто миль на годину — десять в гору а дев'ятдесят в долину.

Два роки потрібно аби збудува-ти такий бальон. Знищити його можна за десять мінут.

Коли де будуть такі великі ба-льоны, то це є озиакою, що якийсь мир наближається.

НАЙКРАЩИЙ ДОКАЗ.

До лікаря др. Баранковича прий-шов оден чоловік, котрій зв'є-ся Гарасимів.

— "Ви мусите мені помогти щоб я добре спав, пане доктор", — ка-же Гарасимів, — бо я так зле сплю, що довго не видержу".

Др. Баранкович збадав Гараси-мова і не знайшовши туло слабість так дуже злою, каже:

— "Пробуйте ви зразу теплим купанням і випійті завше шклянку пива перед спанням".

— "Зівсім неможливе!" — каже Гарасимів. Ви мусите мені запи-ти порошку до спання".

Але др. Баранкович каже:

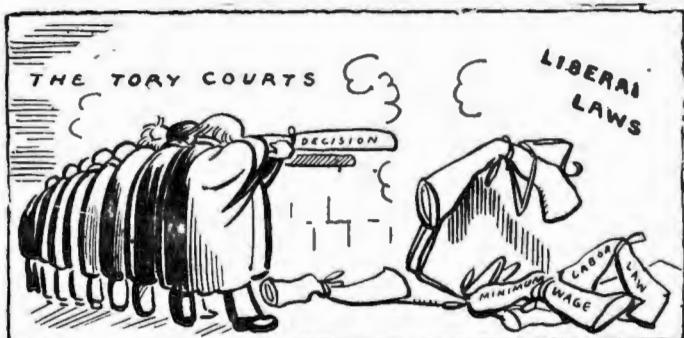
— "Порошки на спання? Ні, це я не записую, як воно не коне-чно потрібним. Я запишу як зможе доказати, що дійсно не має-хідну положення".

— "Так! — каже Гарасимів, — можете ви собі представити як я по пісочному сплю пане доктор? Приміром так, як Петрушевичів мі-ністер від фінансів. І що до того розумний вихід зі свого положен-ня знайти мав-би!

— "До сто чортів! Так зле?" — крикнув др. Баранкович і взяв за-раз записну книжку в руки. Я вам запишу хльороформу, — це є для такого положення найкращий лік до спання".

I. D.

"Ростріли до сходу сонця".

Капітал наступає на цілій лінії. Капіталістичні суди в першу чергу розправляються з ліберальними грохонами.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Справоздання одного "народного діяча".

— "Лій беч'ю", що як но ще ось так вісемнадцятьне в моїм занятю, то мене не стане. Ех, робото, робото! і який чорт тебе охрестив народною?

Що ви ще хочете справоздання? Маєтесь собі потиліці з вашим зовсім! Це вже така дурниця, про яку і згадувати не варта. Але що йолупчам казати? Справоздання ім давай з народної роботи!... А багато ви їх вже мали до того часу — поки я не взяв того тягару на свої плечі?

— Та кілько мали; то мали, а та-кі мали!

— Ну, і як?

— А так, що в справі фінансовій все виходило як слідує: Від початку засновання "народної праці" — аж до кінця в касі стояло ось так: 9 0 0 0 0 0 0. Ну і гаразд. Чого-ж ще більше вимагати від народних діячів та вартівників народного майна? Місяць мого уряду ще не на укінчення, а до того часу я певний, що укінчує свою енергічну працю на народний ниві. А вже в крайнім случаю, коли наш нарід так дуже неспокій в мою надзвичайну діяльність, то я бодай в малій пропорці чолам ляйт і попрошу редакцію "Молота", щоб надрукувала. Бачте, наші панове хоч і не є предплатниками "Молста", а все таки читають.

Даєть один з другим шустку і читає, аж спинить, аж пальці гриє і люті, а таки читає. Бо є що читати, значить.

Отож до речі. Читайте уважно, щоб коже слово аж до зора було зрозуміле. Почну з понеділка: В попеділку Ришена спровали гучні хрестини. Пізно почую верпув я до дому досить змучений. Вівторок ви проваджали Будку до Риму. Всі плакали, бо були пяні, а поки все виплакалося, то музика почала грати і я пізно пізно вернув до дому. Середа. Пана доктора Сушка поснячували на редактора "К. Украденця". Церемонія тяглась до пізної ночі і дуже умучений я вернув до дому. Четвер. Всі шайка від "У. Г." піскукала причини пошід столи редакції. Бачте, щось сталося і з щінадцятьєю сторін "У. Г." зіхав аж на чотири і ще звужується. Шукали, шукали, і — так як Петрушевич від апапти — з пічим повернули пізно до дому. Я змучений ляг спочивати. П'ятирічка. Був на балю в одних священиків від закладу в Арктоні. Там приймав участь в дуже цікавій дискусії над положенням сестричок в лакладі. Вони бачите дуже пра-гнути замуж, а попівський закон не дозволяє. А це напому народові дуже корпстне (тому народові, що в

чорних польях) еже, отож я трошки під... тее... дуже змучений пізно почую верпув до дому. Субота. Як знаєте, що щоденна праця надокучує і я мушу шукати розвідки у вільшій час, а властиво суботами. Навіть у святім письмі сказано: "День суботній господу багу твоєму". Так я і роблю. Ціле пінопулурс аж до пізної ночі трошки тее... і пулрумі. Неділя. Про людське ско до церкви, а опіля в гостину до знатних людей. А там вже — "кіл ді тайм" і при чаці техніки національного пароду і при картах... Ох, як много труду тая народня робота мимагає! І то ось так тягнеться з дня на день — від понеділка до понеділка. Заняття — по саме горло!

Сподіюся, що справоздання хоч коротеньке але вдоволяюче. Тож дякую за вислухання і на друге буду старатись вичищувати народні скарбниці та давати справоздання — такого самого змісту.

Подав *Вегревіць*.

В ГОТЕЛЮ.

Гість: — Гей, кельнер! Так у цій гупі плаває блошиця!

Кельнер: — Будьте спокійні і ради з того, бо в ночі будете мати одну мініє в ліжку.

I. D.

ПРИЧТА ПРО СОБАК.

Постійте-но, мої братя — всі по "Молотку", Я Вам хочу розповісти "причту" оттаку:
Жила раз старੋчка сучка, що їй вийшло з літ,
Що тò в панських пересінках прожила свій вік.
Ta сталося (не смійтесь) чудо не мале:
Привела в'на на світ божий цуценя одне.
A із того цуценя — й сам чорт знає як —
Розмножилася незабаром череда собак.
Зразу люде не зважали на ту гидоту.
І щенята підростали на панськім сіті.
На нужденній панській службі ім вік проминав,
І згодився в них незабаром "псячий ідеал".
Лестилися до всякого, крутили хвостом,
Де тільки жир занюхали — всі бігли гуртом.
І жерлою між собою нужденне ество:
Хто має охлан пожерти — чиє першенство...
A як дехто часом скаже дещо на панів, —
Так на него й кидатється ціла зграя псів:
I B. A-ї, i M. D-ї, та всякі Dr-ї,
I D. D-ї, L. L. D-ї, і ріжні D. M. D-ї.

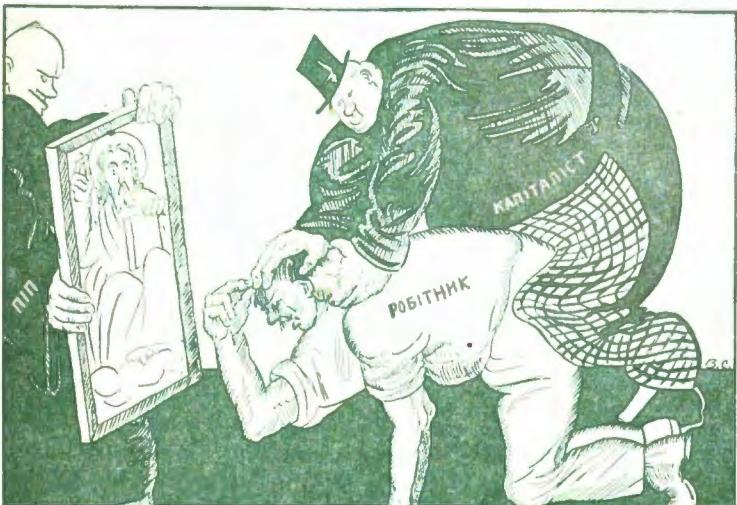
Окрім таких є й дрібніші всілякі Mg-ї:
Rev-ренди — шкіролути, від кишені майстри.
Одних богом, других чортом страшили вони.
Третим знова обіцяють небо по смерті.
Інших знова законами зручно обплели.
І послідно висисають з них каплю крові.
А ще інших сміливіших червоними звуть
І при першій способності за крати їх шлють.
При безумнім шамотанні такий зняли крик.
Аж збудився зі сну робітник і сільський мужик.
Як побачив, що діється навколо його
Підтяг штани, плюнув в руки, та нуж, за діло!
Кого в шию, кого в ухо, кого знова в чіс,
То ногою в громадянку, звідки хвостик ріс!
Розбіглася на всі боки панська собачня
Та зза плota шкірить зуби на пролетаря.
Тепер черга Товариці приходить на нас:
Розігнати паразітів, що кров смокчуть з нас.
Нехай гине вся піллота! Долів копітал!
Нехай живе розксований вільний пролетар!

Бич.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"Цівілізовання" робітників.

У кожній "цівілізованій", буржуазній країні будуються церкви і удержанються релігійні організації переважно жертвами зі сторони капіталістів.

Молись, робітнику, молись,
У "рай" попадені ти колись,
Прийде кінець твоїй білі,
Коли ти згинеш у нужді.

Молись, робітнику, молись,
Щоб слізки скрізь твої ліпились,
Молись і правди ти не знай,
А на тимчасом має рай...

Образи та гарбузи.

— З Ванкувер приїхали. На двох "троках"... Великі колеса. Дай 50 центів, — кажуть, то розкажем тобі все... Говорять по "нашому"... Такі самі, як "крайові".

— Чи не Назарук приїхав та з Ванкувер? — думаю я. — А може Петлюра зі своїм "правительством" на колесах?... "Великі Колеса"... Це може тільки так в очах виглядає. "За 50 центів все розкаже"!... Єй бо це Назарук! Вже скінчив позичку "національної заборони", а тепер "розкаже все за 50 центів". Говорять по нашому... Це-ж вони! А як-же їм говорити, як не "по нашему"? "Міністер" Назарук, або "от-гаман" Петлюра. Піду і побачу. Цеж цікаве — міністер, отаман...

Зібрався я тай пішов. Приходжу, а то стоять два "троки" з багажами і шатром.

— Петлюра, — подумав я. — Ось куди приїхав. Певно й Назарук буде з ним. У Ванкувер здібались і так все до сходу сонця до сходу сонця і аж сюди заїхали.

Приходжу блище:

Digitized by Google

— Ворожити, ворожити?

— Та де, кажу, ворожити? Я в мірі хочу жити. З ворогами ворожити, а з приятелями по приятельськи жити.

— Що-о-о ти хочеш? — запитав мене чоловіг.

— Даруйте за отвертість. Прощу, скажіть мені, чи то не є правительство отамана Петлюри? Від якогось часу нема про него вістки...

— Що-о-о? Пропав? Значить, була шкода? О.., зачекай, дай 50 центів, ми тобі зараз скажемо, хто вкрав. А що то було? Лошак, сочира чи когут? Дай 50 центів, ми тобі зараз поворожимо.

— Я в мірі хочу жити. Що ти мені про вороження говориш? Чи нема тут "отамана" Петлюри?

— Дай 50 центів, ми тобі все скажемо.

— Про "отамана" Петлюру?...

— Ага, ая, скажемо хто вкрав. Дай 50 центів.

— Перше скажи мені чи це є його правительство? Петлюрове, зна-
чить...

— Що-о-о? Це наше все. Ніякого гаманця від правительства ми не маємо.

— Може Назарук є тут? Прошу не мучити мене. Я не маю часу. Ска-
жіть!

— Що-о-о? Ще-е щос більше про-
пало? Ох, нещість твое! Велика
шкода була! Дай 50 центів, зараз
все будем знати. Дай тут на руку.

— Завдатку? За бонди? Позичку
національної оборони? Еге, а дулі
не хочеш. На "секцію", на "гінник",
до шапки, до фармера! Ось жива
приходять...

— Що-о ти хочеш? Хиба я тебе
рабую? Хочеш знати хто зробив то-
бі шкоду — дай 50 центів на руку.
ми тобі зараз поворожимо.

— Про ніяку ворожечу я не ду-
маю. Я пытаюсь, чи нема тут з вами
Назарука?

— Що? Назад рука?

— Назарука. Він міністер...

— Назад рука, мені стер? Дурни-
ці говориш. А давно то все пропа-
ло? Де воно було? Під ліжком, в
куфре, чи в шуфляді? Дай 50 цен-
тів — зараз будеш все знати. Ми
таких річей не беремо, як Назад
рука мені стер. А що більше про-
пало? Дай 50 центів, ми тобі...

— А може тут з вами Куркуленко-
той, що з Крутієнком вів кореспон-
денцію?

— Ні, ніяких курок ми не лови-
мо. Як хто даст, то ми беремо.
Дай 50 центів...

— Петріла шатрі! — дався чу-
ти голос з шатра.

Чоловіга пішов до шатра остав-
ляючи мене самого, не діставши
50 центів, а я пішов до дому не-
бачивши Петлюри, Назарука, а ні
Куркуленка.

Ріжок.

СПІЗНИВ.

Піп і дяк постановили не пити
більше самогону. Прирекли не пiti-
ти, рішили однак оставити в дяка
кварту на случай слабості.

Минув день — нічого.

Минув другий — також спокій-
но.

На третій день піп не відержав
і побіг до дяка.

— Дайте хоч трохи, дяче, бо
так мене чомусь в середині ріже,
що от-от мені!....

— Спізнилисяте, отче, спізнилисяте.
Мене вчера як зарізalo рано, то
аж в вечір скінчило, бігме!

Скажи, Господи, правду!

(Листи з села.)

З того часу, як виписався я з мужніцького стану та став жити по панськи, то й переняв деякі їхні манери. Otto не робиш нічого і начинаш думати, як то кажуть “хвилосохствувати”. Бачу перед собою річку, левади, поля в далечині та людські гнізда ген-ген, а над собою — безкрає небо. Вдивляюсь ото кожного дня в небесну блажь і думка моя летить до Бога.

Вчили мене колись, що хто чистий душою, то може розмовляти з Богом. А я, скільки не хотів по-пробувати, і ніяк не виходить. Може бути що це просто тому, що я всю тільки думки про землю. Ну, а на небі то це не цікава справа. Хто його зна, тільки я так думаю, що земельна справа там не така гостра, як в нас. Може бути, що хто й сердиться, коли дивиться на землю й бачить, що тут не так робиться, як Йому хотілосьби. Але щож — на землю не пускають, та й істи там мабуть не хочеться. Отож може й посваряться, розійтися та й на тім і кінець.

Але потім друга думка: а може я такий нечистий, що зі мною балакати не хочу. I ото ж я нагадав собі, що на землі є Божі посередники. I рішив вдатись до них, щоб очиститись. Було в мене марок аж 600. Чув, що посередники Божі не мають тепер сталої такси, а беруть не багато й скільки хтось даста. Рахував, що з моєї суми що щось останеться... хоч на щастя.

Біда в тім, що з нашими Луцькими я якось не ладжу. I пішов я аж в Дубе́цький повіт. Чув я і про те, що на весь повіт є там тільки один посередник з таксою. Весь час і боявся щоб на Його не напасті. I тут як на те — виспівідався, а з мене й заправили 1000 марок. Виходить, що якраз на того одного й нарвався. Я аж за голову взявся; де-ж мені взяти марок? Ну, якось зладив; посередник посердився таки добре, але голови мені не зірвав. Я вийшов ціло, але-ж немає в мене певності, чи бува посередник не відмовив мені в душі очищення, чи не набрехав чого на мене. I знов боюся що не зможу балакати з Богом. Вже не знаю, як і бути. Вдаюся ще до останнього засобу. Може бути, що хто з небесних цікавиться газетою, або може хто чистіший від мене прочитає та передасть по належності.

Господи Боже! Зійди Ти нарешті хоч на хвилинку в наші нині-трущоби й скажи хоч раз правду! Колись був у нас батюшка-цар і той, хоч без поліції й кроку не зробив так боявся за свої штанци, а все таки раз на віку я його бачив. А Тобіж, Господи, нічого боятися. Тебе ні куля, ні бук, ні камінь, ні навіть бомба певно не злякає. Но як би так то скажу, що краще бути обережним, а то в нас на цей рахунок таки ризикови. Але я таки думаю, що Тобі, Господи, й нашої дефензиви не страшно; бо, коли нам іправду казатимеш, то будь певний, що вона за плечами стоятиме. Але, що Тобі? — що небудь не так, то Ти собі фур — і знов сидиш високо ніхто Тебе не досягне. На всякий випадок не вадитиме запастись “доводом особістим”; воно все таки безпечніше і сюди і назад.

Отож зійди, Господи, й скажи правду! У нас багато справ, але всі вони чисто іаші земські. А я хочу запитати про справу, що й Тебе, Господи, торкається. Скажи: хто правий? Чи той, що написав: “блаженні нищі, бо їх є царство небесне”, чи ті Твої посередники, що кажуть: хто більше даст, той більше ласки Божої, тоб-то Твоєї, Господи, доступить?

Ти знаєш, Господи, чим це загрожує Твоїй паству, а нам так вже й не знаю як бути. То була хоч надія на царство небесне, а то й туди брама заперта; без страшного суду ми відразу вічні пекольники і тут на землі і там за землю. Скажи-ж нам. Господи, правду!

Безземельний.

(Зі “Селянської Правди”, що виходить на Волині, під Польщею).

БІЛЬШЕ ПРАВДИ, ЯК СМХУ.

Лише дурій чоловік буде тяжко працювати на панів, не організуючись до боротьби з панами.

А чи порахуєте в одній годині тих робітників, що працюють на панів і не боряться з ними?

Кожний пан обороняє панів, свою класу і своє правительство. Значить — такий пан є розумний.

Більшість робітників, які виступають ворожо проти своєї робітничої класи проти своєї революційної партії, проти радянського правительства.

І як ви називате такого робітника, що він накидається на робітничого бесідника за те, що той бесідник говорить, що кожному робітникові належить право на життя, коли він працює?

Робітники виробляють автомобілі, а самі ходять пішки.

Розумні робітники боряться за те, щоб ними вироблені автомобілі були їх власністю. А темні робітники сидять тихенько, як зимою мухи.

Темний робітник іде на війну вбивати другого робітника з чого пан має користь. Та не лише темний робітник вбиває другого робітника — він ще й себе нищить: ногу, руку, а то і самий наложити свою головою на війні!

Працює робітник 10 і більше годин денно і за це ледви животі. А пан тільки зіски збирає, а йому аж боки розширає.

Таке то буває на світі. А, скажіть, чи не правда це?

Розум.

“ЖЕБРАК”.

(Літня ніч в школі на сії.)

— Мамо! Сюди лізе якийсь цоловік до гори драбиною.

— Тихо, дитинко, тихо! То же-брак...

Рано отець до синка:

— Михаську, як ти спав у сіні?

— Тату! Я так боявся!...

— Чого?

— В ноці виліз якийсь зебрак і так маму дусив!...

— Синку! А який був той же-брак?

— Такий, тату, грубий як боцка, а подібний до насого попа.

Микита.

ТОВАРИШ УРОЖАЙ.

Прийшов Товарищ Урожай —
Живе свободній люд:
Контрреволюції вже край
І голоду капут.

Чимбільше ще таких років
Україні подай —
Побачиш скоро: Смерть панам!
Побідник Урожай.

ЧИМ ЛУЧШЕ БУТИ.

Іван: — Ти знаєш, Степане, чим я хотів-би бути?

Степан: — Чим?

Іван: — Я хотів-би бути — зимою котом, а літом собакою.

Степан: — А це чому так?

Іван: — Тому, що кіт зимою спить на печі, а собака літом в холодочку під деревом у бурянах.

А. П. Г.

НЕПОРОЗУМІННЯ.

Перед дномом бавився малій хлопець. Бігав та скакав врешті уто-

мився і сів на сходах відпочити. Надійшов піп і біля хлопця пристанув.

— А чи твоя мати дома? — питала піп.

— Ага! — відповів певний себе хлопець.

Піп підступив до дверей і за- дзвонив. Ніхто не вийшов до дверей. Піп почав стукати у двері; рукою і знов запукав. Ніхто не відповідав.

Тоді піп насупив брови і почав грозити хлопцеві пальцем:

— Ти ж казав, що мати дома, а от до дверей ніхто не виходить.

— Певне, що моя мати дома, але ми не мешкаємо в цім домі!

МИЛОСЕРДНІСТЬ КАПІТАЛІСТА.

Міліонер Ненажерливський мешкав за містом в прекрасній віллі. Раз нанів він собі робітника для всіх домашніх робіт, а що цей робітник дуже нужденно виглядав, то поспітив раз панів приятеля:

— Чому цей чоловік так сторо- нить від людей?

— “Не дивота”, — каже Ненажерливський, — цей чоловік сидів десять літ в арешті невинно, аж тамтого тижня випустили його”.

— О, ви ним занялися! Це дуже милосердно з вашої сторони: людині в біді помагати...

— О, так, але кромі того цей чоловік не має поняття, що в ці часи робітники платять”.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

I. Д.

БЛАГА КАПІТАЛУ.

Ось куди капіталістична влада задумує спрямувати удосконалення техніки: загальне знищення з гори, — це найближі мрії панів капіталістів.

КОМЕДІЯ ЖИТТЯ В ДВОХ ОБРАЗКАХ.

1 образок — з царства панства і рабства.

Пан наймає раба на службу і читає йому що він має робити, і читає чи вміє він те робити.

ПАН: — Якої ти професії?

РАБ: — Хлібороб.

ПАН: — Мені потрібно такого чоловіка, щоби все вмів робити. Чи вмієш орати, сіяти, волочити?

РАБ: — Так, вмію!

ПАН: — Сапати, жати, косити, молотити, молоти, коло огороду робити, коло пасіки, коло худоби, коней?

РАБ: — Так, це все я можу і вмію.

ПАН: — Чи можеш ти полагодити віз, плуг, який будь будинок? Підкувати коня? Заступати місце тесли? А часом і кухаря?

РАБ: — Так, і те можу і вмію.

ПАН: — Так можеш у мене служити.

РАБ: — Добре. Буду служити.

—о—

Digitized by Google

КОЛОМИЙКИ.

РЕДАКТОРОВІ МИКИТИ І ЙОГО ПРОФЕСОРІВІ.

З журився Лис Микита
І думку думає
З'їбі Грицька Гайдамаку.
Ta зубів не має
Bo той Грицько Гайдамака,
Шо у "Вісťях" пиše,
Tak уже допік Микиті,
Шо той леві диші.
Вже кінець йому приходить,
Ше хвостом маєс.
Професора із Рочестер
На поміч взыває.
A професор, чи "герой",
Пляни укладає;
Хоч на школу робітникам —
В'їн про те не, дбає.
Tак відпілачуєсь професор
За наш хліб і гроші...
Воліли-би його з'їсти
Станіславські воші!
Воліли-би його мати
Кинути в крапиву
Як пускати в світ широкий
Людину фалшиву!
Bув би тепер не помагав
Лисови Микиті
Розривати наше майно
І голови крутити!

АРТИМОВІ І ЙОГО ДІРІГЕНТАМ.

Ой Артиме двотичнику,
Чтвірами проклятий,
Чи ти здурув чи твій розум
Це "наїном заллятий?
Ой, як сміє ти важну справу
Сам годикувати,
Як ухвали конвенційні
Смів ти подоплати?
Ой вже стратив ти у членства
Честь свою і віру,
Bo запродав ти фашистам
I душу і шкіру.
Ой дивно мені, Артиме,
Із тебе старого,
Ило з тебе Ренко і Ленчик
Робіть дурня свого.
За що служиш Ленчикові
Tай ті Репенин?
A може ви коли в краю
Разом наслі свині?
Ленчикові і Запові
Tеж таке лицює.
To-ж так дуже один з другим
Нехай не гарюце.
Bo ми собі виберемо
Робітничий уряд.
Ви-ж будете утікати
Аж піски закурять.

Кирило Билинь, член У. Р. С.

2 образок — з царства праці.

ЧОЛОВІК (читає програму праці до бувшого пана): — Якої професії?

ПАН: — Гм... Шо? Професія? Я пан!

ЧОЛОВІК (дивиться в програму): — Для такої професії в нас заняття нема. Прошу виберіть собі яку з цих одну роботу. Ось слухайте уважно: (читає) Орати, сіяти, волочити, сапати, косити, жати, вязати, возити, молотити, корови доїти, кіньми їздити, гній возити, стайні чистити...

ПАН: — Ні, жадної з тих робіт не вмію робити!

ЧОЛОВІК: — Може коло огороду?

ПАН: — Ні!

ЧОЛОВІК: — Може кухарство?

ПАН: — Та де? I тої ні!

ЧОЛОВІК: — Може в області ковалства?

ПАН: — Ой, де-де! Anі руш!

ЧОЛОВІК: — Інженір?

ПАН: — Ні!

ЧОЛОВІК: — Музикант? Актормеже?

ПАН: — Абсолютно ні!

ЧОЛОВІК: — Може пасічництво?

ПАН: — Ой, якої ти завів? Ні!

ЧОЛОВІК: — Будівництво, слюкарство, столярство, голлярство, малярство, друкарство?

ПАН: — Наговорив ти! Нічого з твої роботи не розумію робити!

ЧОЛОВІК (вдає, що не знає): — Прошу, поясніть мені, що то за професія оте панство?

ПАН: — Гм... пояснити? Професія панство... Істи, спати, гарно вбиратись і балюватись. От і всі!

ЧОЛОВІК: — Це не є жална професія! Істи і спати — це природна річ. Гарно вбиратись і балюватись — це є витвір панської примики, лінівства, марновання часу. Яку-ж роботу ви можете і любите робити?

ПАН: — Гм... роботу... Шо тобі вбилося в голову: робота, та робота! Я хочу істи.

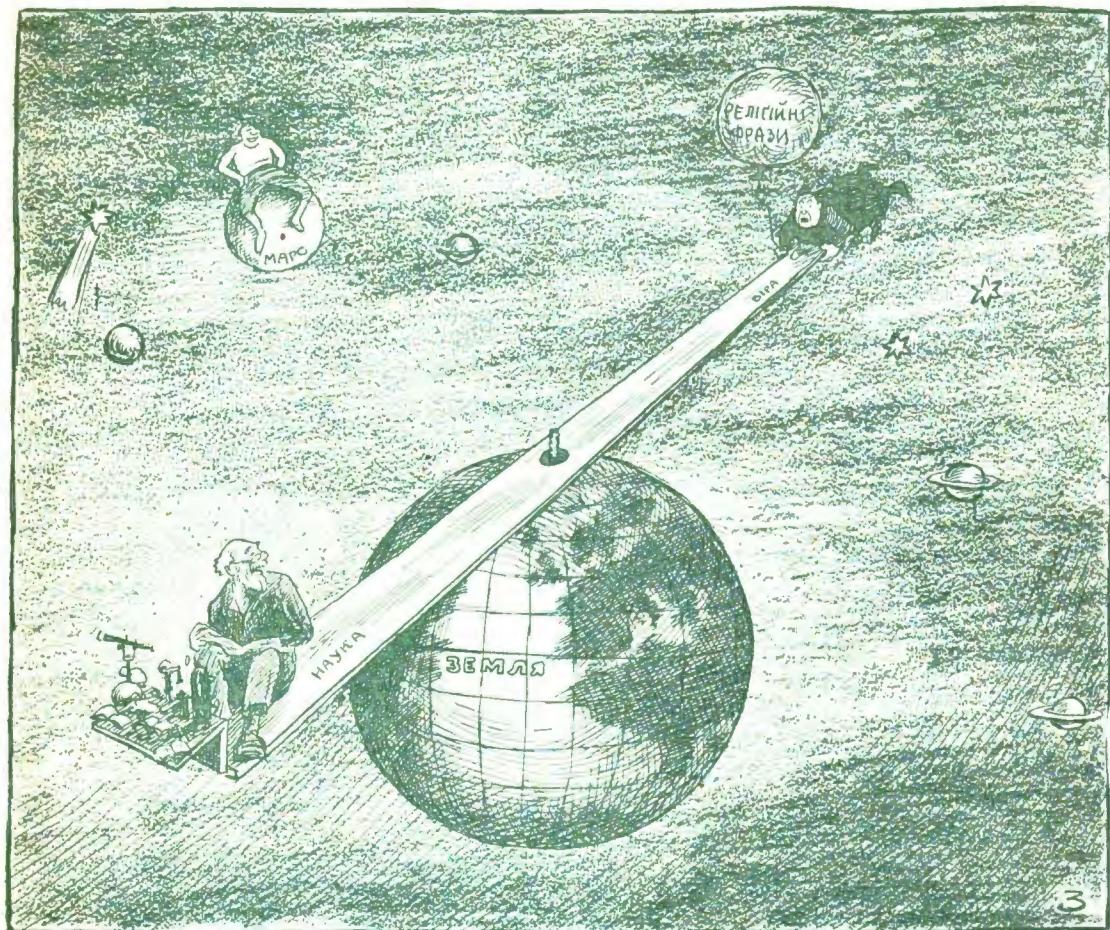
ЧОЛОВІК: — Як-же то можна істи не працювавши? На їду треба працювати.

ПАН: — А як то можна працювати, аби не істи?

ЧОЛОВІК: — В нас хто працює, той істя. A що ти є без жадного фаху, то для тебе можна буде знайти роботу, яка не вимагає ніякої науки. Будеш пасти свині і за дістанеш істи.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Ріжок.

Де перемога?

В РЕСТАВРАЦІЇ.

Одного разу Джов Пустолоб зайшов зі своєю “світ-гарт” Кейдою Спіщевітер до ресторації, аби повечеряти. Звичайно, обов’яви були з тих, що то дуже друть носи до гори і вдають великих “шпортів”, а до книжок і газет ані заглянути, отже все хотіли показатися великими “панами”.

Цим разом зайшли вони до такої реставрації, де все було “по папки”, а не так як по других — з “гуляшом” і “сту”. Усіли при сто-

ліку, а Кейда лише будючиться та від “велику паню”. Аж нараз приходить кельнер і питав їх що вони бажають.

Почали читати карту, а там все тільки язпи: язпи варені, язпи печені, язпи смажені, і знов варені, і знов печені. І козячі язпи мариновані, і овечі почковані...

Кейда покрутила головою і поглянула на свого нареченого, а відтак — щоб вдати, що вона є особа почажна і розуміється на річах — промовила капризно до кельнера:

— “Я не йм того, що знаходиться

у звірят в роті. Прошу подати мені двоє варених яєць”...

С. А-н.

НЕ П ВИНА.

Господина: — Анно, щож то за робота? На всіх річах лежить по-рох щонайменше ще з перед шістьох неділь!

Служниця: — Це не моя вина, за це ви повинні були Юстину сварити. Я є тут у вас заледви чотири тижні.

І. Д.

Мої пригоди з кропилом.

Розкажу вам ще, читачі "Молота", про свої пригоди з кропилом в часі моєї термінації на діка. В нас — як і всюди — піп ходив що року по хатах кропити, як казали старі люди. щоби де — сохрани господи — не заліз злій дух. Бо як газда мав кілька здорових дівчат, то часами залізе туди нечиста сила і наробить так, що аж на плач заведеться. Нераз старенькі родичі молилися і на окафист давали але воно нічого не помагало. От і прийшов той час що піп мав іти з кропилом. Каже він до мене:

— Танасе, підемо з кропилом по хатах, але підем обидва, бо старий дяк заслав. Десять там у церкві переносив святого Панью і подвигався так, що аж баби яйця ляли так міцно слабий.

— Що-ж, кажу, підем. Треба взяти щось на воду.

Пішов я до кухні і кажу кухарці, щоби вишукала якого баняка на воду, бо ми йдемо кропити село. Але кухарка ще насварила на мене, бо не мала часу... стояла собі коло зеркала тай крутила свої пати на голові.

— Іди, каже, шукай самий!

Пішов я, щукаю, от і здивав. Правда він був митий що може тоді, як вийшов з фабрики, але що-ж, думаю, наллю води тай за день обмиється.

Пішов я з тим баняком до діжки що стояла під риновою, набрав води тай іdem хата від хати. А піп кропилом шмарує в ліво і в право так, що як котра з газдин не вмивалася ще після спання то вже не потребувала своєї води писувати, бо піп обмив кропилом, тільки обтиратися рукавом, як від плачу.

Але десь вже над вечір попови, як на злість, а мені як на біду, захотілося попови води напитися тай каже до мене:

— Дай-но, Танасе, я напьюсь води.

Я дав з баняком, піп здорово потягнув кілька разів, скривився і каже:

— Та вода чогось кисла. Де ти піп набрав?

— Та, кажу, з діжки. То дошівка.

Ох, як не взлоститься піп! Вхопив баняк, та як зайде мені по голові, то я аж покотився під пліт.

— Ну, кажу нехай вам господь заплатить за мою кривду таки ще на цім світі!

З тим пішов я до дому.

На другий день приходжу я до попа, а він каже:

— Нині Танасе, вже будемо кро-

пiti водою з криниці, вже є готова посвячена.

— Добре, кажу. Взяв я тую воду і йду. Піп вийшов свинув ще на кухарку разів три і ми пішли. Так ходимо ми по хатах якийсь час і зайшли до одної хати. А там молодиця молода, товста, лиця червоні, як вогонь, а така широка, що десь було в ній за чотири гарці духу. Лежить собі на постелі і стоне. Каже, що слаба. Піп каже до неї:

— Може вас треба помаслувати? Молодиця лиш підсміхнулася тай каже, що треба. Тоді піп каже до мене:

— Піди-но. Танасе, до дому тай візми того, що маслувати.

Пішов я. Приходжу до покoїв і кажу до кухарки:

— Дай-но, Горпино, масла бо там жінка слаба, треба помаслувати, а та як зачне сміятися, як зачне реготатися, як арабська ко-ніяка!

— Та чого, кажу, сміється? Що жінка слаба? Давай масло!

Але та аж заходить!

— А може, каже, дати тобі ще й хліба?

— Ну, кажу, як треба то й хліб візьму.

Пішла кухарка влутила кавалок

масла і бохонець хліба, кинула то всьо в торбу, я взяв тай іду. Вийшов на вулицю і думаю: Е, чорт з бабою, я перше свій живіт помаслю.

Сів я під плотом тай ім, аж зуви скречочутъ. Помаслувався, а решту зібрау у торбу тай іду до славої. Приходжу до дверей, а двері замкнені.

— Е, думаю, певно слабість по-пустила тай молодиця заснула. То я зачекаю. Сів я собі під хатою на приспі, витягнув з торби хліб, масло тай поволі дальше маслую. Аж тут десь на лихо надлетіла ціла череда псов. Як зачнуть гаркати, як зачнуть скавуліти, аж мене не страх зібрау. Я тоді до дверей, вони за мною! Я кричу:

— "Ради бога пустіть, бо собаки мене з'їдять!" Але де там. Піп зі середини крутити замок до себе, я а до себе і ніяк не мож відчинити. Піп побачив, що треба чим скоріше забратися з хати, гицнув через вікно на двір, а тут собаки як присідають так виуть. Але я дивлюся на попа, а на нім вся одяжа навиворіт.

— То, кажу, що? Як вертаєте від слабого, то вибраєтесь в одежу на виворіт?

Але піп нічого не відповів і ми пішли до дому, а собаки грали нам марша аж до порога.

Т. Березюк.

ЯК ІВАН ЧОРНОРОБ ТЯЖКО ПРАЦЮЄ.

Іван Чорнороб філадельфійський хвалиться, що "тяжко працює". А тимчасом — праця Іваніха, зиски з "Ріл-естейту" і дієта, от і вся "праця" патріота.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ТРИШКИ ПОЕЗІЙ, А РЕШТА ПРАВДА.

ВАРТО И БУЛА-Б КОРИСТЬ.

Від 1. січня до 30. липня
1923 р. в стейті Массачусетс
вбив автомобіліми 115 дітей.

(3 газет.)

Автомобіль вбив дитину
Серед дня.
Плаче мати, примовляє:
Дитино моя!

А у неї за плечима
Смільчаки —
Наче-б нічого не сталося
Говорять смішки:

— “Тіснота у нашім місті, —
Тіснота;
Вулиці дуже вузенькі,
Брудні, мов тюря.

Нема місця малим дітям
Для іх гри
І тому іх убивають
Шо дня, без пори.
Мабуть сам господь це видить
І почав
Забірати дітей в небо...
(Так Христос казав).

Бо на землі пани кляти
Все, що є,
Загарбали в свої руки,
А бідак гнє.

Варто-б взяти бука в руки
І всім панам
В шию дати, як пристало. —
Лекше було-б нам!”

Билинський.

“КОМАН МІСЕС, ГЕВ РАЙТ”!

У одного патріота
У хаті в куточку
Посадили і накрили
На покладках квочку.

А поліцай надійшов, —
Думав, що по “віски”
І втішився і зрадів
І за сміялся трішки.

І до квочки приступив,
Квочка закричала.
Патріотка на той крик
До хати угналася.

Вона, бачите, в коморі
Варила “сивуху”;
Як почула такий крик,
То стала без духу.

Digitized by Google

I забула, що в руці
Батлінг тримала
Та з батлиною, як стій,
Серед хати стала.

А поліцай запитав:
— “Ват ю гев місес?”
— “Носир! Носир! Носири, —
Mi но вони кісис!...”

А поліцай на той “кісес”
Нав’ть не дивився...
— “Коман місес, гев рейт!...”
Аж в корті впинився!

Серник.

ПРАЩАННЯ ПОПА З ПАРОХІЯНАМИ.

Оден піп із парохії
Десь в світ забирається
І такими то словами
Ки з людьми пращаєвся:
— “Братя й сестри, ви змудріли,
Я вас покидаю,
Бо вас і бог вже не любить...
Що сталося — не знаю!
Ви, бувало, колись давно
До церкви ходили
Не в порожні, так як тині —
Все щось приносили.

Один курку, другий гуску,

Масло й паланіці;

Часом в мене завдавлялись

І гарні молодиці.

А як прийшла весна красна —
Іи мені орали,
І задармо посіяли,
Скосили й пожали.

Обгородили попівство
І дров навозили,
І збіжжа всю теж задармо
Мені змолотили.

Колись були ви побожні,
Служби все наймали:
Акафисти, паастаси —
Богу угоджали.

У пятницю, дні задушні,
Цілі копиці
Ви нанесли мені хліба
З красної пшениці.

Приносили колись хлібця
Газди й господині,
Хоч я, правда, всьогоне з’їв —
З’їли мої свині.

Бо що правда, я тих свиней
Тримав колись стадо,
І кормив я твоїм хлібом,
Побожна громадо.

А голубів курей, качок —
Було без рахунку;
І до того тримав п’ять слуг
І для дітей пістунку.

На катеху ходив кождий,
Хто лише женився:
Ніби вчитися катехізму,
Хоч ніхто не вчився.

Бо я зараз посылав вас
Жати, чи косити,
Або чистити правети
І гній мій возити.

А увечер казав: — Грицю
Тай і ти Афійка,
Принесіть ще дров з обори
Тай йдіть до дітка.

Я заданням молитов
Не мучив нікого,
Бо це мені не приносить
Зиску ніякого.

* * *

Нераз я прийшлі вибори —
Боже твоя воля!
Гроши, гроши, як полову
Іла торба моя...
Бо що шкодило у церкві
Кілька слів сказати,
Шоб на того, а на того
Голоси давати?

Що мене там обходило,
Що вам тяжко жити?
Виж знаете, що й егомость
Хоче заробити.

* * *

А що школи у вас нема
І до цого часу,
То ви тому самі винні —
Не робіть галасу.

Вам дарував пляц під школу
Семеон Рябого;
В тестаменті записав, вам —
При свідках до того!

Ви дерева навозили
З громадського ліса,
А опісля всьо пропало,
Всьо пішло до біса.

Ви не бралися до будови —
Дерево погнило,
Шо осталось, то з водою
Геть кудись поплило.

А в тім була тайна зрада.
Я вам признаюсь,
І що пан Нойцьо дали сотку
Я не відіпруся.

Дали мені Нойцьо гроши
І так наказали:
Шоб за школу ми забули
І не будували.

Каже: діти підуть в школу,
Навчаться, змудріють,
І з своїми правами
Розмножуються.

Не підуть на лан робити
До мене ніколи
І готові ще сказати,
Шо то є їх поле.
Піп на гроші кожний ласий,
Тай я злакомився
І в нашого пана Нойца
За шлега наймився.
Писав просьби до старости
В імені громади,
Шо та школа приведе нас
Усіх до заглади;
Шо ми бідні, не маємо
Зашо будувати;
Шо не будуть з наших дітей
І так дипломати.

Бо хтось мусить свині пасти,
Всі не підуть в школу...
А хто буде пасти гуси,
Вівці і корови?

Пан староста мою просьбу
Якось узгляднили
І до нині нас в спокою
Усіх залишили.

А ви, темні раби мої,
Не поміркували,
Шо егомосьць слуга божий
Так вас ошукали.
Але в тім всім вина ваша,
Цю так воно сталось,
Бо в головах ваших січка,
А разуму мало:

Було мене не слухати
Нéйти на пораду
І не вести свої діти
Й себе я загладу.
Ви знаєте, що для попів
Не буде потихи
Як свідомість запанує
Попід хлопські стріхи.

Подивіться що в Росії
Селяне зробили:
Попів нагнали до праці,
Панів подусили;
З монастирів, домів божих
Поробили школи,
А монахи й монахині
Працюють на полю.

А золоті чаши й хрести
За хліб проміняли
Та від смерти і голоду
Людей ратували.
З дзвонів маліх і великих
Гармат наробили
І всі бандитські ватаги
Ними розгромили.

I відбили також наступ
Всіх капіталістів;
Розсадили і знищили
Гніздо мозархістів.
Контр-революцію здушили
Трудящі руки
Тай привели панів й попів
До краю розпukи.
Отже таке саме і в нас
Ви-б давно зробили
Як-би я вас не гамував,
Не докладав сили.
Довго, довго я дурив вас
І тримав при вірі
Ta доки міг, ходив як вовк
У овечій скірі.

Але тепер уже годі,
Бо ви помудріли,
То я іду і не верну
Щоб мня чорти з'їли!
Я клянуся, що не верну
Хоч би ви їх хотіли,
Бо між вами небезпечно —
Ви почевоніли.

Одні з війни певернули,
І вже розум мають;
Другі знова з Америки...
І всі научають,

Щоби попів не слухати,
Панам не коритись,
Щоб до бою з ворогами
Нуждаєм лучитись...

А слухачі в один голос
Усі закричали:
"Іди, іди, щоб ти чорти
Вже на все забрали!"

Журавинський Пролетар.

РОЗЛЮТИВСЯ ПАН РЕПКО.

Розлютився пан Репко
На "Молота" й "Вісти";
Запінівся, скалить зуби —
Хотів-би їх зісти.
Називає як чим може.
Казиться і лає,
Послідними помиями
Він їх обливає.
Та падармо Репко пнеться,
Мов котя під плотом,
Падармо він накидає
На них все болотом.
"Вісти" й "Молот" не бояться
Вони жити будуть:
Неодному ще темному
Усунуть полуди.
Бо свідомі робітники
Все будуть старатись,
Щоби тій часописи
При життю тримати.
А пан Репко нехай знає
Нехай памятає,
Що його за підлі діла
Відплата чекає.

Бруклінський.

Чтайте "Молота" і препіднуйте
нових передплатників!

МОЛОТ

414 East 9-th Street, New York, N. Y.

НАЙНОВІЩІ КНИЖКИ

ЗА 4 ДОЛ.

1) Теорія Історичного Матеріалізму (в опріаві)	\$2.00
2) Червоний Шлях Ч. 225
3) Т. Шевченко в світлі епохи (в опріаві)75
4) Юда (робітнича драма в 5-ох діях) (в опріаві)75
5) Веселій Хам (драма в 3-ох діях)35
6) Діти Революції (драма в 3-ох діях)20
7) Верхи (поезія)10

Загальна вартість

\$5.40

Товариш! Тут маєте добру нагоду набути ці книжки тільки за \$4.00. Не зволікайте. Приходьте осіння пора, холодні вечери, тож використайте їх для читання. В першій мірі Ви повинні перечитати вище наведені книжки.

Присилайте сейчас замовлення і гроши "Money order'ом" на адресу:

MOLOT CO.
414 E. 9th St.,

New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ЦЕРКОВНИЙ СТРАЙК І СВИНАЧА ЗА-БАВА.

Вілкс-Берри, Па.

В нашій місцевості греко-католицька парохія усе в клопоті. Малювати церкву нема чим, хрести познімані, повинтятати до гори нема кому з боку зелених. А тут тобі на! і ще хор співаків муніципальних вишов на страйк. Бо як кажуть: "ми поступові люди, коли майнерам вільно, то чому би нам не віпмінутися за своє"? Причина страйку та, що не дано їм цілуватися в часі повороту з великого бенкету устроєного гришами збираними на добре щастя.

З причини великого страйку, котрый не може погодити нікя — як з однієї сторони, так і з другої, — бо обі сторони стоять при своїм, найбільший лямполіз постановив наняти страйколовім для зломання страйку. Шоб дістатися скоро скебів — устроїти "Пік-ровест денс", або по пропозиції сказати свинячу забаву. Забава відбулася в одного укр. великого "діяча" Зельмана української греко-католицької церкви. На цю забаву куплено укр. попом порося, котре мало принести гарний прихід. Шоби побачити це шановне звірятко — кождий приступити пласти 35 ц. за оглядини і при тім дістав кусок з нього обланзати. При роздаванні була також велика ріжниця: роздавали частини тіла звірят, так як хто собі на це заслужив. Найстарший Зельман і менажер хору дістав ріло, на котре він в дійсності собі заслужив за своє риття між робітниками, бо ж сам він каже, що він живе "на те аби доносити на свідомих робітників до зверненості". Тепер коли дістав більше ріло, то зможе лучше рити, але на "домпі", де буде мати більше "кревняків" по своїй пропцесії.

Ми добре знаємо, що по різі з другого кінця приходить хвостик. Тую другу частину дістає великий український патріот "рітер фон" з "боялим орлом" на плечах, котрій є хвостиком усого браті. Лишились тільки ратички зі загаданого звірятка, котрі були утилії до одного соціаліста старої доби, але вдалось штурмом церковний братій відібрати. Тож, ви заздрієте, і очко до страйколовства, спішіть якнайскорше вступати в ряди страйколовім, щоби захопити ратички, бо їх мало, а скебів потрібно конечно! Голосіться ласково до батька свиней баранячого хору.

Л. Грізний.

"ЗАПОМОГОВЕ ПІЯТЦТВО".

Бредфорд, Онт.

От дехто думав-би, що з мене якись "гумиростик". А то куди не крути первом, а гумир й не видно, хоч оригинал чимало. Так, от я буду починати — неначе гумиром, неначе по правді. А писати буду про зою, бо куди мені віршом? На це треба будо родигтися поетом!

Знаєте, добре люде, оттак, щоби далеко не шукати, є тут купка лямполізін — Лемкін. І так вони от тій Лемкін мають тут, так би сказати, запомогове товариство під іменем Гайвані Христилого. Та, як складають вони поземкини на 50 цен-

тів вкладки, бо як член напеться "самогон-ки", то треба йому заплатити борт за тиждень. Ну, то це таке запомогове товариство, що один другому помогає, то воно пібн "олрайт" сказати. Чи не так?

Але тут справа інакше мається.

Тож буду дальше писати. Воно, знаєте, як всюди буває так само й тут: це запомогове нібін товариство має свій "статут". А що в нім стоять самі свікогаси і лямполізи, то і статут кадилом зачадливий. Є в нім ріжні точки, як ось: у піст не єсти мяса, бути страйколовом, не пити мало горівок (а тільки багато), аби тверезим ніколи не бути. А найтіверда точка то є: до церкви все вищати і сповідатися. Але-же тут, знаєте, не таке склілось. Ніби чудо, ніби і, як то кажуть, часи до того сприяють і люди трохи пробуджуються. Кількох із тих людей, що через п'ять літ в тім багні стояли, трохи більше начиняли і дещо зрозуміли, наїріше ток сповідею. І кому вона потребія? Подумали, подумали і не пішли до цапика призначатися що думають і чому це так тай що за причини.

Коли-ж зійшлися на те збіговиско, я і що місяця сходилися, то прийшли і ті ніби ще члени, — цебто люде, що прозирі. І от ще хвилька і вже збори будуть відворити. А тут, знаєте, добре люде, як вони збори відворюють, то предсідателя николи не вибирають, тільки менеджер встає з кіслі і так починає: — Дорогі па-ни, я ішого цого чуда біснуватого вітворюю і т. д.

І починають всі враз між собою "гварити". І ріжні нісенітні рішують так, що один другого не розуміє, "що гварит".

Нарешті прийшло вже й тут до той місячні вкладки, ну, тай платят один по другому. Аж тут нараз, як грім з неба, один із пиян встає на ноги. Таке собі написьменне — кругом темний лямполіз, — таї так починає:

— "Я гварю, що сих людей, що в нас не хочуться сповідати, то треба виключити з нашого товариства запомогового".

І тут тяжкий самий його пілдержав, а решта всі враз закричали без порядку і вигнали. Бо кажуть, егомосць казали, що як хто я се сповідат, то нам треба его оминати".

Після тій лямполізівської бучі встан один із тих прогнаних тай каже:

— "Я був темний, платив і держав темноту за свою керуваву працю, вбивав себе умово, піддержував ріжну чорну сотню, живім розумом ворогів своїх. А від тепер як мені-прояснилось в очах, то я і ці решту, що зі мною то проти дальнього затемнення. І я пізнав що таке сповідь. Сповідь це є шпигунство і й інвестигація ума робітників попами, які помагають заснути робітників у темноті і визиску капіталу. Від нині я перестаю ходити сюди з вами, діо церкви, і другим буду заказувати. От я в ту майже всі піни, то це вам можна, а ми, як чесні робітники, що починаємо дивитися здорову на світ, то ви зараз гвалтуєте. Нехай! Нема місяця між вами і не треба! Так ми вже по 2 роки не сповідаємося, а ви аж тепер — як стягли з нас досить грішок — проганяєте нас! Та ми підем через суд і побачимо що з того вийде. (Панський суд такисамій, як попівська правда) — Замітка складався).

От такі то ще в нас люді! Живуть у добі електрики, а мозки ще менше розвинені, як у камяній добі. Дарма, що "организовані"!

Чи вам, читачі "Молота" приходилося здібатися з такими медведями туполобими? Гай, гай! То-то бідні люде!

Громадянин.

НА БАЛЮ.

Ворнайд, Ілл.

У нас в Борисайд устроено було дня 2-го вересня патріотичний здвиг до випорожнення домашнього виробу. Коли вже мало було до продажі (бо ті, що люблять, вже були добре намочені так, що ледви трималися на ногах) тоді вічінися одного товарища і почали нарикати, що червоні такі та склі, бо не хочуть купувати "нашого виробу".

Товариши відповів, що той трутини не вживає і не хоче йти "на лоно Авраама", отже нікому не дивується, що не хоче купувати того домашнього виробу. Але хіба таї відповіді вдоволяють наших "нісенітнів"? Не! Вони все будуть нападати на них, що не плють, і будуть називати ріжними словами за те, що не йдуть "свій до свого" — цебто не купують того домашнього виробу. Так, так!

Сунью Жовтій.

КОЖНА українська робітниця повинна виконати частину обовязків, що вимагають від неї інтереси робітничої класи. Вона повинна стараться приднівати нових передплатників для **"РОБІТНИЦІ"** і **"ROBITNYCIA"**.

30 St. Mark's Pl. New York, N. Y.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT URBANA-CHAMPAIGN

ПРО "УНІВЕРСИТЕТ" О. РАДКЕВИЧА.

Монреаль, Кві.

Здибається в суботу, 15. вересня ц. р., зі своїм товаришом і він каже до мене:
— Ти чув, що завтра буде?

— Ні не чув, — кажу.

Отець Радкевич скликає масове віче в околиці Фронтенак, на 16 вересня — то є завтра — другий годин по полуночі. Віче скликається в справі засновання університету. Отже гляди щоб прийшов на це віче!

Дальше продовжує мій товариш, що йому говорить якісь там ляпнолис, що о. Радкевич навіть в церкві проголошував, щої зійшлися на це віче.

— Добре, кажу до свого товариша, і я піду подивитися як то буде виглядати віче.

Приходжу до дому, розібрався і ляг спати. Але сон мене не береться. Думаю собі: Ну, як же то буде виглядати той університет, що о. Радкевич хоче заснувати? Чи він буде український, чи може "Рутеній"? Бояться церкви, в котрій тепер о. Радкевич кричить: давайте якнайбільше долярів, то є не українська, а "рутенська". Навіть самій о. Радкевич подав до буржуазної газети, до *L'Appel*, піктер з твої церкви, що що мають збудувати на такій пляні, і назначає самий, що ця церква не українська, але "*La Future Eglise Ruthene Saint Michel*" (бульда рутенська церква св. Михаїла). Тепер то ще тільки є салер, а церкву ще Бог має.

Дальше думаю собі: Ну, і хто ж буде контролювати той університет? І хто буде професором у тім університеті? Чи не думає о. Радкевич стати самий професором? (З нього професор, як з вовка астроном!)

Нарешті прийшла, очікувана мною інформація, 16 вересня. Встав я, посідав, прочитав книжку "Як попі туманяти народ", і дивлюсь на годинник, що вже перша година по полуночі. Я давай скоро зібрався і за пів години вже був під дверми того салеру в котрій мало, вибачайте, відбуттяється віче. Дивлюсь, стоїть о. Радкевич. Чогось махає дуже руками. Коло нього ще 4 ляпнолиси і на боці якніхсь дві пані, котрі пильно на нього дивляться і регочуться до нього, а він до них.

Але дивлюсь, виходить з того салеру якніхсь чоловік. Я питаю його, чи то вже нема де навіть стояти в середній. чи що, що він вийшов? А він каже:

— "Ta de, нема що нікого, і видно, що

не буде! Та то і тільки всії публіки, що тих чотирьох, що стоять з о. Радкевичом, і тих дві пані!"

Але я питаю далі цього чоловіка:
— А. о. Радкевич не заказував у церкві?

— Та так, заказував — каже він — але що з того, коли в церкві не було нічого? В церкві вже горбії свищують.

Коли той чоловік віддалився і я глянув на годинник, то вже була рівно друга година, а публіки — як не було, так і нема! Але я собі стою дальше на стріті і тільки жду що дальше. — Незабаром дивлюсь, ідуть товариші: по двох, по трох і по більше. Зарах і починається дискусія на ріжкі теми. Дискусуємо пів години, годину, ба вже і півтора години! Насилу прийшли че вісім людей. "Як-же то буде виглядати?" "Масове віче", а тут таке маленьке зібрання!" — думаю собі.

Але дивлюсь, о. Радкевич вже пішов до салеру з паном Чінчаром, щоби порадитися хто має іні зі поліцією: чи о. Радкевич самий, чи п. Чінчар? Та товариш як це побачивши, так всі до салеру і дамагається, щоби хто розпочинав віче, бо в салеру не мож довго стояти на циментовій підлозі, ще їз того вогкості і сморі! Нараз о. Радкевич став між двома столами, котрі близко стояли один коло другого (призначенні — один для предсідателя, а другий для секретаря) і сперся руками (видно, що боявся аби не впав, ба ні дуже був червоний, ще до того кривий як карюга) і промовив:

— "Ширі мої українці патріоти, виберіть собі предсідателя на це зібрання, бо я за предсідателя не хочу бути і морочити собі голову. Також заявляю, що віче є скликане мною тому, що я хочу заложити вищу і нижчу школу. До цінажкої мають ходити всі українські діти, а до вищої — до університету — мають ходити дорослі. За професора до будучого університету мавбі бути пан академік К. Насипаній, котрій пріхід з Галичини і дість доклад щодо засновання цього університету. Як також заявляю наперед тим інтернаціоналістам, котрі є тут присутні, що не мають права забирати слово про цей університет, бо вони інтернаціоналісти і не є шириними українцями. Також не мають права вибирати свого предсідателя. — "А если,каже, будете неагіті, так можете собі вийти навіть і зараз, доки ще поліція не прийшла!"

Почався вибір предсідателя. Наколи побачив о. Радкевич, що свіломі робітники поставили свого предсідателя, то наропав крик, почав рвати на собі волося, немов звобожевілі, і так почав кричати до своїх вірників:

— "Гей, а ви чого сидите? Чому не ставте кандидата на свого предсідателя?" Поставили патріоти свого кандидата на предсідателя і знова о. Радкевич підскочив до гори і закричав:

— "Інтернаціоналісти! Навіть не голосяте, бо я ужину свого великого авторитету із вашим предсідателем злетіть з крісла. А опісля обернусь до своїх замотеличних патріотів і кричить:

— "Руки в гору! Всі — старі, малі, навіть ті, що на руках! Бачите, що большевики хочуть свого предсідателя вибрати!"

Однак большевики побачили, що під і те звірятко, що рне, то все одно, і не починали такої бучі, яку почав о. Радкевич. Отже предсідателем зістав вибраний ляпнолис.

Після того всього ледве діждалися того пана "академіка" Розинського, чи Насипанійого, що мав говорити. Пан Насипаній забрав слово і молов, аж йому з очей курилося. Наплив стільки дурниць, що й на варту згадувати. Його мову можна назвати двома словами, а це: капуста з горохом.

В кінці своєї бесіди з'їхав до того, і

признавався, що вся галицька інтелігенція, котра орієнтувалася на антанту, сьогодні провалилась зі своєю політикою і — одна частина лишилась на услугах польської шляхти, а друга виїхала за границю. І так вийшло, що багато такої інтелігенції є в Америці і в Канаді, отже можна легко заснувати університет, а за професора називати, каже, я можу бути, бо до "Сінп'ар компанії", або на стріті бігою не хочу бути!"

Такий то доклад дає пан К. Насипаній. Описія зажадав слова Н. Яворський і запитав насамперед: чому о. Радкевич не признає нам інтернаціоналістам, права говорити про український університет. Адже сам о. Радкевич є також інтернаціоналістом, але духовним інтернаціоналістом — релігійним, це тому, що о. Радкевич належить до католицького інтернаціоналу — котрого столице є в Римі — а мимо того о. Радкевич називає себе ширим українцем, а робітників інтернаціоналістів називає нецирінами... Зачепив Н. Яворський і пан "докладника" за ребро і показав круїтські запутані сторони його бесіди. Але на це теменінський предсідатель почав верещати і відібрали голос, не дав докінчити слова Н. Яворському. Описія С. Батрині забрав слово і зачав критикувати предсідателя на ті що він відібрає слово другому товаришу, і сказав, що ми є всі тут українці і понін мати рівний голос. Однак предсідатель відібрає слово і С. Батрині. Дальше домагалось більше присутніх слова, олик предсідатель з о. Радкевичом усе перебрав.

О. Радкевич знова почав верещати, що піхто з інтернаціоналістів не має надальше габірати слова, бо зараз, каже, поліцію приєде! Та все таки С. Батриніві удалося кілька слів сказати правила. Він сказав, що ми маємо говорити про таку школу, а не патрубок Ралкевич, бо ми маємо діти, а "ти — кажі він до о. Радкевича — парубок, ти буде дітей нема, тож тобі засі!" Але о. Радкевич закричав, що в нього є 40 дітей. С. Батрині додав тоді зі сміхом, що як так, то може є й тисячі, бо всі знають якій "святий патрубок" фаній! Нехай гарні почерзочки скажуть.

Накінець о. Радкевич нічого більше не говорив тільки кричав, щоби предсідатель якнайскоріше замкнів зібрання. Видно правда в очі законкола!

Заморський.

ОСТОРОГА!

Де Пас, Канада.

Перестерігається робітників тартаку в Де Пас, щоби вони уважали на заразу, котра тут є тартаку і заражує людей свою швоністичну болаканкою, щоби ніхто не вступав в члені Робітничого Дому, і не помагав — ні морально, ні матеріально — робітничі справи.

Отож бережіться перед таким хламом, бо в нім і серія ні душі вже немає, — чогось хоче але й сам не знає. З нього тільки рами вже лишилася, і ще кількох через нього в дурні пошилися.

Каштан.

Переписка Редакції.

12-дневний, Тіміс, Онт. Ваші дописи задовілі і до того щої невідразу писані. Пишіть зразу коротенькі дописи — не більше як дві картки — і виразніше. Коли так зробите, то може дещо придатися.

Всіх дописувателі редакція прохаче ти перепливими, як що іх дописи не попали до цього числа. Через брак місця му-
зей не зможуть своєї чергі.

Теорія Історичного
Матеріалізму

Написав Н. Бухарин.

Видання "КОСМОСА"

526 сторін друку. Ціна \$2.00

Книжка в гарній, міцній оправі. Кожний робітник і робітниця починні її сейчас набудти. Хто читав книжку Н. Бухарина під назвою "Азбука Комунизму", той знає як популярно, зрозуміло та приступно пише тов. Бухарин.

Замовлення шліть на адресу:

MOLOT CO.

414 E. 9th St., New York, N. Y.

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ВІРШОВАНІ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ.

"ТАНЦЮРИСТИ".

Лускар, Алта.

Чи всюди так як у нас
Забава виходить?
В суботу вже "танцюрист"
Попід "шеки" ходить:
"Шек" від "шеки" не минає, —
Лиши де є газдини.
— "Збиряйтеся, каже, "місис",
На забаву нині.
Ех, забава, каже, "місис",
Нема кому грati!
Будем гуляти, й каже,
И граммофона грati"....
Мову жінки з "танцюристом"
Почув газда з хати,
Вийшов на дівр і питає:
"Що там таке, Гнате?

Ви-ж не цули? Та-ж ви буши,
Як ми "кега" несли;
Щоб холодне пиво було —
До "кріку" занесли.

І пугнаєсь гуляк від хати...

"А ти-ж куди, Гнате?"

"Піду ше, каже, до Михайлa,

Рекорди забрати".

"Олдрайт, каже нему газда,
Дин спішися, Гнате,
Забери ті всі "фокс травги" —
Іх добре гуляти".

"А не забудь, "місис" каже,
Вягти й ксломійку,
Ін то дехто також любить
Покрутинися хильку!"

І за хвилю походились
Із однії хати

І що б часу не марнувати

Виявися "штардувати".

Поїхав один з "танцюристів"

Рекорди складати,"

Щоб - якраз "аштардувать" —
Запорядком грati.

— "Ти що, здурів? — другий каже, —
Ти же хочеш грati?

Тож пиво ще лежить в "кріку",
Ріди бері до хати!"

Витягнули бочку з ріки,
Вкотили до хати,

Поставили серед хати —

Нема де гуляти.

— "На дівр з пивом! — кричить третій,
Тут будем гуляти;

Котрій скоче пиво пiti

Може вйті з хати!"

— "Слухайте-но, — каже інший —
Як будем гуляти?

Пиво не є "двацалеве", —

Щоб хто не втяв жартів"....

— "Не байдь — знова інший каже —
Нас ще тілько стає:

Як хто з тою пожартує —
Тут ще більша стане!"

І починається забаву —

Велику забаву:

Слін крутини граммофона,

Лукти стають в лаву,

Перший бачте, іде "козак",

Щоб блуло охоче,

А відтак буде гуляти

Чого хто захоче

І звичайно, як то "козак",

Внішов знаменито,

Т'єкни один зашпортається

І впав у корито.

І по танцю всю гуртом на дівр,

Корок вибиває,

Вихопився один з "пейлом":

— "Жінкам — жінкам дати!"

Ва не кожин, бачте, в піві

Лин може смах мати, —

Хоче також час від часу

Ліпшиим замінити.

Шепче один до другого:

— "В мене е, Мікито,

Digitized by Google

Я зараз з пару принес-би...
Не знаю, коби — то..."
— "Ну, іди не журися, —
Щоб добра дивися,
А ось тобі на завадок,
Тільки не барися!..."
І так танці за танцями
Щасливо відоходить;
Часом трохи нарікання,
Але проте входять.

Схаменіться, робітники,
Та так не гуляйте!
Беріть добру книжку в руки,
Науку черпайте,
Молна, браття, й почуяли
П забаву зробити,
Та не добре ні-причому
Самолонку пити!

Сусід.

З РЕЛІГІЙНОГО БАГНА.

Провіденс, Р. А.

Славне місто Провіденс —
Нема що казати,
За те треба лямполізам
Нагороду дати.
Що вечера, мов собачки,
Во вуліці ходять
І туманічи робітників,
На зеліх наподіль.
Як за церкву езутіску
Починуть говорити,
То кожного намовляють
Що треба молитись.
Так масиенько прихвалюють,
Так пічнучу брехати,
І говорят, що найскорше
Треба церкви мати.
Інде гроней не зложити,
Землі не купили,
А вже урял лямполізові
Згорі назначили.

Як звичайно, від найстарших,
З гори починали:

І найстаршим лямполізом
Шкваруя уязли.

А на дівчака, щоби брехав
І добре молився, —

Мошоночку мізерненькую,
Щоб добре лестився,

Снідеронка на баника,
Щоб гроши збирав;

Щоб за людську кервавицю
Мунішані попивав,

На контролю Гриша Боля,
Щоб контролювалив,

Усю кривиду-кервавицю
На фарму таскав.

Мойсей Сідор, патріот,
Капітаном став —

Усіх брехні межі людні
Щоб добре пускав.

На пралат — езута
З Винсанке беруть,

Щоби всіх легковірних
Тобре стриг він тут.

Так почали дурнівіти
Людій туманіти:

Щоб зійшлися десь на фарму,
Там будуть їх вчити.

Посходились вірні слуги
Римського отия,

Кожде рило наставило,
Мов те поросло.

Приступають до нарад,
Уряд вибирають.

На голову Вашинаця
Брехачем ставляють.

Заняв місце — як не рикне,
Щоб усі сідали.

— "А як скінчу — каже він —
Іль по п'яті дали.

Аж тут раптом, мов той грім,
Двері отворяє, —
Червоний враг із "Молотом"
Мов сонце сіє.

Як не крикне на драбів:

— "Ах ви, голодранці:

Заушники, лямполізи,

Римські шубравці!

Ви мізерні сотворіння,

Виродки — не діти,

На кого ви розставили

Іх нікчемні сіти!"

Робітника нещасного

В кайдані закули,

В проклятій дім езутів

Там його втягнули!

Усю працю робітничу

Ви попам віддали,

І правду ви зневинили —

Гілко подолтали!

І знов зійшлися ви ошусти

Людій туманіти,

І працею робітників

Кишені набити.

Ни-ж робітники свідомі

Наувазі майтے,

Котрій із них: рило пхає —

Лріт йому встремляє,

Бо як буде дріт у рилі,

То буде вважати,

Тій не буде бльше людських

Воріт підкіднати!

I. Цибульський.

БУЛИ, КУМЕ, БУЛИ!

Форт Вілем, Онт.

Іде кум і тріплю... тее...

Тай скрізь спотикаєсь;

На конері "Сімсон стріті"

Куму зустрічає.

— "Здорова будь, кумо моя,

Ти щось дуже гожа!

Чи то правда, що в тебе був

Святий слуга божий?"

Кума Йому потакнула:

— "Булик, куме, були:

Повну хату святым духом

У мене наудили"....

Серник.

ЧИТАЙТЕ!

"УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТИ"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрій виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Європі, як також в різних центрах української емigraciї в Зл Державах і в Канаді

Передплата виносить

В Європу \$10.00

В Америці:

На рік 7.00

На 6 місяців 3.75

На 3 місяці 2.00

Передплату шліть, або пишіть
по оказове число на адресу:

THE UKRAINIAN DAILY NEWS
502 E. 11th St., New York, N.Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Сюди юї он же.

З ЦИКЛЮ: "ТИСНУТЬ"

ВИПЕРЕДЖАЕ!

ПІСЛЯ ЦИТАГУ: "ВІДБУДОВА С.С.Р.Р. ПОСТУПАЄ ДУЖЕ СКОРО ВПЕРЕД..."

А КАПІТАЛІСТИЧНА ЕВРОПА
ДАЛЬШЕ ХРОМАЕ.

СОБАЧІ ДЛЯ; АБОЖ КЛОПІТ АЛІЯНТІВ
З ДОМАШНИМИ ЗВІРЯТАМИ -

АВТО-ПРОРОЦТВО

"РЕДАКТОРІВ" ЗІ СКРЕПТОНОУ ПРИ-
ВІДСУЄТЬСЯ "ЧЕКА" З ЧЛЕНІВ
ОДНОЇ ВІДМОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ...

"МАЙНЕРІ" ПОГОДИЛИСЯ!

ЮНІЙНИЙ
БЮРОКРАТ

! В АМЕРИЦІ ОН ЯК!

МОРДОЛЬОПИ
ПО \$100,000
ЗА ПІВ ГОДИНИ

УЧІТЕЛІ ПО
\$1,500 ЗА РІК!

ЗНАМЕНІТИЙ ВОГОНЬ.

ПІСЛЯ ЦИТАГУ:
"НА ВАЛКА НІ
ЗНОВ КИЛІТЬ"

Original from

"МОЛОТ"

10C.

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНЫЙ
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПІС

РІК V. Ч. 20. 15. ЖОВТНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. OCTOBER 15, 1923. VOL. V. № 20.

АНТАНТА І ІІ ВИРОДОК - ПОЛЬША
Digitized by Google Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Сатирично-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Послідовне число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.
SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РІК V. Ч. 20. 15. ЖОВТНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

ОCTOBER 15, 1923. VOL. V. № 20.

ВСЮДИ ДИКТАТУРА.

Гей багато ми на світі
Маємо нового,
А колись то ми нічого
Не чули про нього!

Ось, маєте диктатура,
Цікаве це діло:
Таке слово малесеньке —
Цілий світ злетіло!

Захопили робітники
Диктатуру в руки...
— "Гвалт, рятуйте!" — закричали
В цілім світі дуки.

— "Диктатура! Диктатура!
Пани демократи,
Гайди всі на диктатуру!
Треба-ж рятуватись"...

Наробили стільки шуму
Проти диктатури,
Але годі — не розіб'єш
Головою журу.

Бачать пани, що не жарти,
Треба пропадати,
Та в посліднє заходяться
Щастя пробувати.

Покидають старі гасла:
"Свобода! Братерство!"
Демократія! Парлямент!"
І проче фразерство.

Увільниться ще робітник
І від того дуру
Ta заведе в цілім світі
Свою диктатуру!"

I беруться в робітників
Моди позичати:
Явно хочуть диктувати, —
Явно панувати.

— "Ану, кажуть, і ми свою
Творім диктатуру!
Муси-ж ми рятувати
Свою панську шкуру..."

Диктатура тепер в моді,
Можна пробувати"...
I пустылись диктатуру
Всюди піднімати.

В Італії диктатура
При явній роботі;
В Болгарії теж народні
Всі права в болоті.

В Іспанії диктатором
Генерал Рівера,
Тай у Польщі заводиться
Тасама холера..."

— "Диктатура, диктатура...
A що-ж на це люде?
Чи довго та панська язва
Ще гуляти буде?"

— "Не журися, твой брате,
Такими думками;
Закине та диктатура
Вже скоро ногами.

Злучені Держави вратовані!

(Маленький фейлетон.)

Сильна туча небезпеки насувається на американську землю.

Були в небезпеці: демократія, конституція, ріжні свободи, тюрми, прогібіші, поліції і т. п.

Туча насувалась з Аргентини і важила 214 фунтів.

Злучені Держави виставили противмару вагою 189 фунтів.

Всі стопроцентові і надпроцентові горожане не могли спокійно спати.

Тай як було спати, коли здобуткам Вашингтона, Лінкольна, Вільсона, Лоска, Догерто, Бориса і інших великих людей грозила небезпека?

Газети пророкували ріжно. Ясно го нічого не могли сказати.

І це якраз тревожило добрих горожан.

Забули про японську катастрофу. Що там вартоє загибелі пів міліона людей в порівнянні з тою небезпекою, що грозила Злученим Державам?

Настав великий історичний день. Цілу ніч перед ним ніхто не спав.

Молились. Просили бога про відвернення небезпеки.

І зміливався милосердний господь над демократичною з демократичних республікою.

Створив чудо: 189 фунтів побідили 214.

Демпси побив Фірпа!

Радостям нема кінця. Плачуть, сміються, цілються.

Злучені Держави вратовані!

Вратовані — конституція і демократія!

І вратовані сильним кулаком Демпса.

Хай живе кулак, що вратував конституцію й демократію!

І памятайте всі горожане, без війни, що кулак стереже ваши права.

Шапки долів перед кулаком!
На коліна всі!

Дядько Микола.

ВСЬО МОЖЛИВЕ.

"Ясьне-панська" Польща обдарувала сеньора Муссолініого, фашистського прем'єра в Італії, "блям орлем", а Муссоліні обдарував польського прем'єра Вітоса чорною сочкою.

Знова тут зачуваємо, що редактор "Н. В." Репен має дістати чорні окуляри (такі, як Цегельський в Клівленді).

М. Телінський.

Digitized by Google

Неприємна закуска "вранглівця" на еміграції.

ТАЙНА ТРАГЕДІЯ.

В одному місті, недалеко Нью Йорку, стала дуже неприємна пригода. Неприємна тому, що участь в ній брали самі головні особи диктатори одної відомої організації.

Почалося воно з початку. Головні дієві особи цієї трагедії титулюють себе через пане товаришу, а в дійсності вони не є ані панами ані товарищами. Один є з фаху писарем, а другий також так.

Отже цей фаховий писар, як звичайно, держав команду. Писар № 2 на його розказ мусів робити усю, що лиш першому забажалося.

І так, одного заплаканого ранку, фаховий писар розказав писареві № 2 мити підлогу і вікна в канцелярії фахового.

З підлогою діло пішло як-тако. Писар № 2 на вколішках в

шкробав усьо, що фаховий за тиждень наплював і взялся до вікон.

Мив доки мив, а нарешті стукнув свою твердою головою в шибу і розбив.

Зробився рейвах. Фаховий почав читати писареві № 2 майку з кіндаками і кірелейсом і, по звичаю, хотів братися до його машкари.

— "Нездаро ти", кричать фаховий, "я тебе, так до речі кажучи, зараз супсидую, я тебе...."

№ 2 скривився і толкує:

— "Та вже на цей раз даруйте, пане товаришу, я вже більше так не зроблю. Це я лиш одну шибу збив, то ще нічого, випишемо дісту і буде шиба".

А про себе він думає: — "Воно ніби одна шиба, але я її збив на оба боки!"

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Трішки жарту, а решта правда.

В одній славній окolinaці між горбами розмістилася широкозвісна Українська організація.

Тая організація займається чудернацьким ділом — платить гроші за трупів. Отак лиши плюсче що на цю земельку планету і забереться інші світи, то тая організація біжить настрімголов і платить за та-ку штуку гроши.

Если-б так хто потрафив вмирати кільканадцять разів в рік, то йому не довго забралоби закупити Ракефелерові гатки.

Тая організація послідними часами здобула більше слави, як яке небудь "горке віно" або масть від нагнітіків.

Між іншими чудернацькими річами, тая організація завела собі (нового) роду циркус. Встановила клітку на грудь бабу, що заростає щечиною (без того циркус не буде)

і, по програмі, розстараала також дикого чоловіка, та погонича від нього.

Циркус забавляв потрохи публіку, але опісля чогось затух. Тому зловлено для циркусу ще одну звірину — полінезійську свинку. Це таке соторіння, що між гвінейською свинкою а тхорем.

Відтоді циркові діла пішли наспійка. Публіка не могла надивуватися тій свинці, а свинка, знов, гравула день і ніч аж, було, коручі хапають рильце.

Аж одного дня дорахувалися, що і їхній касі чогось наросло за багато тисячів. Угі ця циркові братія почала журитися. Можна було тільки спритнати, але циркус був загорожений і не було як удрати.

І з трупами діло йшло поволі.

І от дикий чоловік з того циркусу впав на дику гадку. Одного гар-

ного дні, усі циркові жителі, разом зі свинкою, зайдлися до приміщення, де знаходився одинокий житель циркусу, що не був звіріною і худобою.

Тут дикий чоловік, звичайно дикий, хотів пристарати одного трупа і напав на отого одионокого. І не багато бракувало, а організація була-б знов платила за одного трупа.

Мораль: Циркову звірину повиннося держати в правдивім циркусі, а не в штучнім, ще й слабо загорожденім.

Бамбіс.

■

ПРОДУКТИВНІСТЬ.

Один ремісник до другого: — Ти кажеш, що звичайний робітник не продуктивний. Як то ні! Він продуктивніший як і ти, бо ти не жонатий, а він працює для капіталіста в день і..... т. д.

Микита.

О. Бібрак.

ПОПІВСЬКИЙ ФАХ.

(Гумористична повість з життя попів в Америці.)

ПРИЇЗД ЗІ СТАРОГО КРАЮ.

Був літній день. Соціце підносилися чимраз вище на небосклоні і чимраз сильніше пригрівало землю. Іван Гопкало вже від досвіту порався коло старого — може старого за себе — "форда". Поприязував як міг мотузками дверцята і рушив ним перед дім. Люди йшли до роботи і дивувалися дивлячись на чудеса, які виправляв Джан, хотій був це літній робочий день. Сусід Майк, айриш, наявіть відважився спитати, що то за свято сьогодня що він автомобілем десь іде.

— По сина, по сина! — толкував Джан Майкови як лиж міг і запрошував його на вечер до свого дому.

Стара вийшла з хати вбрана в наполеонський капелюх, підвязала стижкою під бородою, щоб не зле тів, гордо гляділа на Майка, не говорила нічого, тільки сіла в автомобіль і рушила обое в дорогу.

Ухали вони по сина, що пріхідав як раз тепер з Европи. Вони лишили його трілітним хлопцем у старім краю, а тепер він вже ксьон-

дзом і приїжджає до родичів... А може й на посаду!..

Вечером закі люде вернули з поля старий вже був зі сином в домі, і той вже трохи в садку від почав на американській землі та приготований був принимати ціка вих хто лиж прийде оглядати його. Бо-ж усі фармери знали, що він приїхав. Батько навчив його як має поводитися по американському звичаю в приніманні гостей.

Вже около девятої години дім Гопкалів був переповнений цікавими гостями, що прийшли оглядасти їх сина. Хто чим міг то постарався привітати його: дехто цигареток приніс, дехто цукорків, а інший меду. Декякі приходили таки без нічого тільки поговорити і довідатись про рідно.

Молодий Гопкало сидів за столом і розказував своїм країнам про рідний край про школу, про ксьондзівство, і про інші несоворені речі. В тім прийшла маті, від кликала його на бік і сказала, що тут хоче бачити його сусід Майк. Майк зблишився до них і стара

— "Бай гали! Гуд бой, беч юр лайф!" — крикнув Майк і вдарив ксьондза по плечу аж йойкнуло в нім.

Ксьондз через товмача розказував як то він в школі вчився, що читав і як вийшов на ксьондза. Ко ло півночи всі майже розійшлися, а ксьондз з Майком все ще говорили. Майк подивився на годинник, що вже пізно, збирався до дому. Виняв з кишенні "чю табак", угріз кавалок і подав ксьондзові. Той, думаючи що то чоколядка, за всказівкою батька вгріз і почав жувати. Почув, що зробив помилку, хотів викинути але боявся образити Майка, тому ликнув цілій кавалок.

Цілу добу болів живіт ксьондза. Думав, що не видерхти того. Вже готовився пращати цей світ. Жалко йому було, бо ще молодий, а тут вже приходиться умирятися... Та якось по трох днях прийшов трохи до себе, так, що міг вийти в садок на прохід. Встав з ліжка вийшов на двір з молитвенником у руці, проходжувався по садку і читав молитву. Дякуюв Богу, що спас його від сподіваної смерті. Стара маті ходила всілі за ним з заложеннями на грудях руками. Між часом надійшла до неї Грицька, далека сусідка, фармерка.

Думки.

Людина є звіриною з добре розвиненою мозковою системою. Про це тепер майже ніхто не сперечеться. І нема нічого дивного в тім, що люди мають ріжні натури: собачу, ослячу, котячу, а навіть і свинячу.

Стара пословиця каже: У баби волос довгий, а розум короткий". В цій пословиці нема ані словечка правди, бо я можу нарахувати сотки осіб і то не жінок, а мужчин в яких на голові можна універсалі Центральної Ради писати й жадна волосина цьому не буде на перешкоді а розуму в них не тільки що закоротко, але й цілком нема.

Всьо на світі можливе. Неможливо тільки на небо виліти і то тому, що воно не існує.

З розумного легше зробити дурака, ніж з дурака розумного.

Твердять, що винуватий утікає.

— А що ви, кумо, певно не маєте роботи та так собі проходжуєтесь по садку? — промовила вона.

— Робота в мене є, ще й яка! Та що-ж, хочеться послухати як син по грецьки з богом розмовляє. А то кажу вам немовбим сама зним розмовляла!

Того-ж самого дня вечером, ксьондз стояв біля воріт подивляючись природу, наслухуючись співу пташини в саді, рохкання жаб у ставку, кудкудакання кур'їй, рику худоби, що вертала з поля домів. Здавалося йому, що він в рідних сторонах на гуцульщині. Однолиця подібна до тої, яку лишив у старім краю пару неділь тому назад. Всё те заспокіювало його душу, нагадувало його минулу літа на вакаціях у його вуйка.

З другого кінця фарми підійшла гурма парубків. Деято з них ніс макогін на плечах, деято велику шкіряну рукавицю, а іншій знова вимахував якоюсь дротяню кліткою. Між ними був ксьондз ів односельчан Грицько, ровесник, що перед кількома ліннями відвідував його. Побачивши Василю на воротах, почав бігти до його

— Галов, галов, галов! — кричав Грицько.

Ксьондз стояв неповорушно, тільки трохи здивовано, не розуміючи Грицько.

Неправда. Приміром частенько від нас поїзд утікає, а він нам нічого не винен.

За одного битого — десять не битих дають, — каже пословиця. Також неправда, бо битих до шпиталю беруть і ніхто за них не битих не дає.

Що таке "прогібішень"? "Прогібішень" називається той протяг часу коли горілку п'ється не кілішком, а з баняка щей теплу.

Хто лучший: Кулидж, чи Гардинг?

Гардинг, бо вмер.

Ріжниця поміж Англією, а Злученими Державами слідуюча: Англія є конституційною монархією, а Злучені Держави неконституційною республікою.

Бути останнім півком, бути прতягом двох днів обстріляним три рази в мордографію (в Бофало), ходити по вулиці без... штанів (також в Бофало) і відразу стати ре-

— Ходи Віллій з нами гррати в болі! — говорив Грицько дальше. Тій, що йдуль, то всі айриші, файні хлопи! Бігме файні! Ходи і ти з нами!

Ксьондз нічого не говорив тільки з прибаною міною дивився на Грицька, котрий настоював, щоб він конечно з ними йшов.

— Ком, Герій, буде пізно! — відповів один з гурту. Що будеш з ним говорити? Він грінор, не знає нічого!

Грицько сказав гуд бай і пішов у гурт.

Ксьондз постояв хвилю, похістав головою, сплюнув в те місце де стояв Грицько і подався в хату. В хаті застав вже стіл готовий до вечеї. Всі чекали ще на нього. Старий при вечеї сказав синові що перед великомідними святами на сповіді призначався отцю каноніку, що має сина в старім краю, котрий вже зістаяв ксьондзом, і що незадовго приїде судія. "Отець канонік" — говорить він дальше до сина — сказав мені, що скоро ти приїдеш, щобись зараз прийшов до него. Тому, Василько, ти повинен поіхати і зложити йому візиту, а може будеш там і службу божу правити, бо то так не годиться, щоб ти так запускався. Отже в цю неділю поїдемо всі до церкви, ну і ти з нами.

дактором! О, на це треба неабиякої хоробрості! А також і дуноти тих, хто брав таку особу редактора.

Навіть найгірший трус не боїтися спати на ліжку, знаючи, що на ліжку вмирає найбільше лідей.

Дядько Микола.

ПО ПРИЧАСТТЮ.

По причасттю дві дівчинки вишли з церкви таї ідучи вулице завели мову про смак і міцність крові Христової.

Мери й каже до Джени:

— Ти знаєш, Джени, що кров Христова смакує так як з буряків, що моя мама часом варить.

А Джени усміхнулась таї пита:

— Як ти така мудра, то скажи мені який смак має божа кров?

— Божа? — процидила Мери. Нормально як і Христова, так я буряковий борщ. Хиба ти думаєш що божа мала-би бути міцніша. Така може, як ти що мій тато виступить з родзинків?...

Підслухав С. А. н.

В ГОСТИНИ У О. УГНАВСЬКОГО

Прийшла неділя, всі позбиралася, посадили на старого "форда" і поїхали в місто. Заїхали перед церквою. Перед церквою повно людей, поліція розганяє, а ксьондз з дітьми не може зійті, що воно тут робиться?

До церкви було ще вчасно ксьондз Голкало постановив вперед зайти до отця каноніка. Прийшов на резиденцію, задзвонив, постояв хвилю і двері відчинилися і в дверях показався вікарій Гайдула. Справодив його до отця каноніка Угнавського, котрий у другій кімнаті лежав на канапі і покурював цигару.

— А-а! Які рідкі гости! Витанте, витайте нам! — промовив отець канонік.

— Ганю! Ганю, а ходи-но ти сюди! Подивися якого гостя маємо!

З бічної кімнати вийшла гарнія за вікном, жінка, подала гостям руку, змірила його очима від ніг до голови, хвилинку постоїла, перепросила і пішла убиратися до церкви.

Жінчина ця називалась Вабенка. Приїхала вона до Америки разом з мамою, маючи заледви 14 років. Зразу була при мамі, а коли знайшла американські звичаї і навчи

Як я дістався до неба.

Давно колись, як я ще вірив в небо,
Дуже кортило подивитися на нього
Куда ходив то все думав:
— "Як би то до неба я діставсь?"
І так сім років я думав
Аж вкінці на добру думку я попав:
На "Вознесені" раненько
Добувся я до церкви потихенько,
Сюди туди по кутах пішов —
"Спасителя" деревлянного за дверми знайшов.
Побіг до захрестії, якісъ пояс уявъ,
Себе до "спасителя" міцно привязав
І чекаю як спаситель на небо помоче
І мене за собою поволоче...
Не довго прийшлося мені чекати,
Спаситель зараз почав рухатися;
В гору очі він підняв
Дах на церкви відчинявсь,
Я від того чуда почав кричати,
А "спаситель" скоро почав утікати.
Що сили пре він все в гору
І я з ним... Зі страху аж мру!...
Поперед Марса скоро пролетів
Так, що навіть я і Шпички не узрів.
Аж на небі я опамятаєсь

Коли спаситель перед отцем "габ-ахт" став.
Я хотів скоро себе відвязати
І де незамітно в кутку заховатися,
Та всевидючим оком отець мене взрів
І до Сарафіма щось забурмотів.
Я скоро за ножик та пасок рубати,
А тут вже за руки почали лапати!
Оглянувшись я кругом —
Аж тут запаковано військом;
Сейчас мене закували,
Всі кишені общукали,
Число "Молота" знайшли —
Перед Бога принесли.
Бог "Молота" переглянув,
Грізно на мене поглянув —
В тюрму казав відслати
І там добре пильнувати.
Отож я в тюрмі небесній
Пишу ці "троблі" чудесні,
Крізь гррати їх викидаю
І таку надію маю:
Шпичка десь сюди блукає,
Мої троблі він спіткає
І пішле до "Молотка"...
Ох, в тюрмі доля гірка!

Гак.

лася трохи англійської мови, то пішла "в світ" — до панів служити.

Раз якось, коли її вже був час виходити замуж, вона пішла сповідатись зі своїх гріхів і якраз натрапила на о. Угнавського. Він казав її прийти на другий день до себе до дому, в домі намовив її, щоб вона не виходила замуж, а прийшла до нього на службу, де її буде ліпше поводитись як за мужем.

По короткій надумі вона здесідувалася прийти до нього на службу. Отець Угнавський брав свою служницю зразу зі своєю женою до театру, готелю, ріжних каварен, і по ріжних попівських прогулках. Зразу вона носилася з невдоволенням, але по часі це пройшло, і вона так зжилася з тим, що не могла нікя цого вже покинути.

Отицю Угнавському ніяк було все ходити з женою і служницею, бо діти доростали, тому жени і дітям винаймив помешкання на другім кінці міста, а служницю тримав при собі. Три дні на тиждень перебував у жени, а решту днів зі служницею на парафії.

Анна Вабецька не согірше виглядала. Вона може около двадцять п'ятнадцять жінщина, бльонда, висока, мала щось потягаючого і мініального в собі. Чесалася гарно, вбиралася густовно, і вже через тесаме становила зовсім не послідний

мебель в господарстві о. Угнавського.

Сім літ майже живе на тій парафії, зрослася з нею так, що не мож було собі представити. Вона ліпше знала всі інтереси і справи духовні, як сам о. Угнавський і всі парафіянин разом.

Отець Угнавський попросив гостя сідати коло себе. при столиці.

— А чому ти, сину, вчера не прийшов? — промовив по хвили канонік до Гопкала. Булибисьмо заграли трохи в преферранца.

— Я в карті не граю, — відповів Гопкало.

— Ані не пеш?

— І не пю.

— Гм... То зле! В карті грата не вмієш, літи не вмієш... А то вмієш? (тут зробив махінальний рух рукою по столі немовби щось взяв з перед него і склав в кишеню).

— Ні, і того не вмію.

— Щож ти тут хочеш робити, як ти жадного попівського фаху не знаєш?... Що-ж вас там в тій семінарії вчили?... Кажу тобі, хлопче, що ти ту пропадеш як в осені муха, як не навчився попівського фаху... Ліпше йди до робити, до якої фабрики, або на яку фарму, бо школа твоїх молодих літ!

Відвечив показався старший брат

і дав знак, що час на службу божу.

— Ходи, ходи, хлопче, підем до церкви та може при мені тут дечого навчишся. Ти підеш там у захрестію, сядеш на кріслі коло віконця. Не мусиш лізти між тую шудобу на середину церкви і служати смороду.

Подали у церкву. Ксьондз Гопкало зробив по приказі отця каноніка. Прийшов у захрестію, сів на кріслі і читав з молитвеника якусь молитву. Прийшов о. Гадула почав збиратись на казання. Пошукав чогось по шафі, заглянув до шуфляди, добув якусь фляшку, *пе рехилив потягнув з неї і звернувся в сторону сидячого.

— Віват колего! Ти пеш?

— Спасибіг, ні, не пю.

— Я і колись не пив як був у твоєму стані, а тепер, дякувати бого, навчився і не зле мені. Почекайно ти трохи й ти навчишся тут коло нас. Чоловік у духовнім станові як не пе, то нічого не варт. Тут, в тій Америці, без оттої-во (показав на фляшку) то і казання не зможеш добре виголосити.

Він ще потягнув пару разів з фляшки і поліз на казанальню. Говорив як з горячки. Баби по кутках плаکали. Плаکали і дівчата, а батьки поспускали голови і сумно дохитували ними.

Original (Дальше буде.)

Страхопуди в розстрільну!

ДОВГИЙ ДЕНЬ.

Раз в горячу погоду один богач нанимав робітників і не зінав що зробити аби був дуже довгий день і аби робітники зробили багато роботи. Спітив одного чоловіка, а той каже:

— Я тобі пораджу. Візьми вдягни теплий кіожух, шапку і рукавиці та взуй теплі чоботи, а відтак візьми довгі вила, віліз на високе дерево і тримай вилами сонце, то такий буде довгий день, що ти й сам не схочеш.

Digitized by Google

Той віліз і сидить, сидить, аж з вілього піт лєтиться. А сонце ще було високо і він не видержав. Зліз тай каже:

— Ну, кидайте роботу, бо вже до сить наробилися!

А. П. Г.

РІЖНИЦЯ.

— Моя жінка потребує дуже багато гардероби. Чи й ваша так?

— О, ні, моя гардероби багато не потребує, але матерій.

I. D.

ТРОХИ ПРОХОДИТЬ.

Батько купив вісімлітньому синкові "овергользи", приніс до дому тай каже:

— "На, синку, то для тебе. Будеш мати в чім до школи ходити".

Хлопець уявив в руки, подивився на "овергользи", а відтак на батька, — а що батько мало його перевищав, то він сказав:

— "Добре, тату, я трохи проходжу, а відтак ви візьмемте до церкви!"

Стриганецький.

Original from UNIVERSITY OF ILLINOIS AT URBANA-CHAMPAIGN

Еге!

Кажуть, що на "кадемії" в Рочестер має отворитися відділ "політичної спекуляції". Перший виклад будуть давати інструктори: старо краєві, закордонні і тутешні. Наука розподілена по розділам. Всі твердження будуть опиратися на: "ми не робимо народної роботи за бочку цвяхів".

Кажуть, що коли "пісаржи" з "Н. В." згадають про поповичів, то чіфови "кадемії", екс-герою, те лепаються ноги і він чіхрається за долоні. Бо — "чи не п'ється їй до мене?"

Кажуть, що кліч для "Н. В.": "Гей хто в лісі озовися!" — "кадемія" приняла одноголосно.

Кажуть, що канадські дроворуби переконані в тім, що як би Ліс Микита мав з ліса одзвіватись, то лучше щоби їй з діри не рухався.

Кажуть, що поквапні урядники У. Р. С., які стрибуни в бз...з...з...дипломатію Бачинського, мають спільно видати інформаційний підручник своїм оставшим шафс-кам радам під наголовком: "Ви подалися на смітник".

Кажуть, що колесо "Н. В." має вернутись до часів збирання "фону подертих штанів" екс-герою.

Кажуть, що пампухувати урядники У. Р. С. пішли на перекір екс-кайзерові Вільгельмові. Бо коли Вільгельм диктував до війни, то у війні потелепував штанами, а потім і хляпнув то пампухувати урядники У. Р. С. держали воду в ротах до конвенції, тедепали штанами на конвенції (аби їх хоч ще разочок вибрати), а диктують по конвенції.

Члени кажуть, що як з ними упораються, то пампухуваті не так ще будуть телепатись. Та ще й драма закажуть не дутись завчасу.

Кажуть, що, коли хочете писати протест проти ред. Д. Бориска, то засилайте чистий папір до "Реп, реп, реплячок, Федерації значок!" а опісля слідіть в "Н. В." то дізнаєтесь чого Ви хочете.

Кажуть, що "кадемія" обробляє ще нову сторону, бо ані права, ані ліва не їх. Є здогади, що нова сторона буде загально принята під назвою "хто скорше допустить до зеленого довпу — ми там".

Кажуть, що ред. "Н. В." найлучше вдоволений з тих читачів "Н. В.", що не вміють читати.

Кажуть, що чвірка з Микитою хотіла-б — на случай землетрусу в Америці — аби той землетрус починався з одинадцятої стріті в Нью Йорку.

Кажуть, що Запа і Ленч найбільше членів з'організували в кімнаті "річних засідань", бо тамтих років ім не вільно було тим заниматись.

Кажуть, що редактор Микитка не може придумати чому члени У. Р. С. не люблять того, що він любить. А він те так любить! А це загарантована пейда, якої він ще не мав, бо коли мав, то вона називалася "шварцована".

Кажуть, що чвірка У. Р. С. ширила зуби до членів. Члени думають, що краще буде оглядати їх на долоні.

Кажуть, що Хіт признає Момрикові правду, що він старший радний і розуму в нього наросло доволі. Та щоби скочити на шнурку до раю, то він звертається до Момрика, яко до "розумного додадника", аби той показав на практиці, як те зробити. І — каже Хіт до Момрика — як не хочете показати мені, то хоч покажіть редакторові "Н. В.", а він вже всім покаже.

Вістро.

ЦЕРКВА -- КОЛИСКА ТЕМНОТИ.

**ЯК ПІП ХЛОПЦЯ ЗЛЯКАВ І ЩО
ВІН ЗА ТЕ ДІСТАВ.**

Один батько мав два сина. Старший син, Лев, був добрим, працьо витим хлопцем. Він завсіди батькові помагав в роботі. Менший син, Марко, був ледащим і непослушним хлопцем та все щось собі під ніс бурмотав.

Одного разу батько почув Маркове бурмотання і здивувався. Шо воно значить отте бурмотання? А от що: Він все бурмотів собі: "Я нічого не боюся. Як би мені начитись страху?"

В тім самім селі жив і піп. Він був дуже поганий на вигляд — як звір. Живіт у нього був як бубен. Це від його "праці".

Прийшов мужик до попа і просить помогти йому. Почувши все, піп каже до мужика:

— "Приведи свого сина сюди вранці і я його навчу страху".

Батько гарненько подякував попові і, поцілувавши "святого отця" в руку, пішов радий до дому.

На другий ранок батько привів Марка до попа. Піп подивився на Марка тай каке:

— "То ти нічого не боїшся? Добрел!"

Настав вечер. Всі полягали спати. Марко спав близько тієї кімнати, що піп займав.

В який дванадцятій годині в ночі піп встав і пішов до Марка в кімнату і сказав:

— "Марку, вставай, іди до дзвіниці і дзвони в дзвони".

Марко послухав. Встав, убрався і пішов дзвонити в дзвони. Піп скоро вернувся у свою кімнату і накинув на себе велике біле рядно, вдаючи зі себе смерть, і почвалав до дзвіниці. Де він тай каке сам до себе: "Чекай, я тебе навчу як то не боятися!" I побіг другими сходами на дзвіницю та став на передніх сходах очікяти Марка.

Іде Марко на дзвіницю і став коло дзвона. Бачить — смерть стоїть:

— "Ти чого тут стоїш? Кого ожидаш?" — спітав Марко.

Смерть не відповідає.

— "Кажи чого і кого хочеш, а то в морду трісну!" — закричав знов Марко.

А смерть все стоїть тихо і нічого не каже. Тоді Марко розілився і як не пальце попові по піци, то той аж на самім низу опинився. Там він і остався. Марко задзвонив у дзвони і назад пішов спати.

Попадя ожидала свого чоловіка дуже довго і як він не вертав-

"ЇХ ІМПЕРАТОРСЬКИЙ маестат".

КАПІТАЛ НА ВЕРШКУ СВОІОГО РОЗВИТКУ.

ся, вона злякалась. Прийшла до Марка і питає:

— "Марку, Марку! Чи ти не бачив попа?"

А Марко каже:

— "Не бачив. Але я ходив у дзвони дзвонити, то хтось стояв там у дзвіниці убраний в білому. Я його питав хто він і чого він хоче, але він не відповідав, то я його скинув по сходах".

Сказав це Марко знов обернувся на другий бік і заснув. А попадя пішла до дзвіниці чоловіка шукати.

I знайшла його там. Всі йому кости були поломані, а душа погеліла в рай. А Марко ще й до цього часу страху не навчився.

А. Гонтар.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ХВЕДІР ШПІЧКА ПИШЕР.

Голов, рахувати, тай гариду!

Дорогі ляцмани і всі, рахувати, робитники.

Давно я вже до вас писав, а то тому, рахувати, жи типер я дужи близ, бо, рахувати, на цілій вашій дурній землі є всюди повно троблів.

Ікос я, вважаєти, пливав пошад Ліропов, бо там, рахувати, знялося було трохи гамбарасу межи макаронами і гречаниками. Отуж, я раз два тай туди, бомсі мислив жи буди нова воказія. Али воно типер нани, рахувати, ни дурні ек колись були, тай боєтси зачинати войну, бо вони могли-би ту войну, вважаєти, зачети, а хто другий ІІ, рахувати, скінчив-би. А ми, ніби, вже знаємо хто тот другий — ти перший нам раз!

Інц я зібачив жи тоті макарони з гречаниками розмиктилиси, тай ни хтівим се-бі исувати чесу, рахувати. Взевим, вважаєти, тай поплиним собі перволи аж до Берліна, рахувати, де то наші славний Космус. Тамечки побазікамів собі, рахувати, гет з усіми як си належит. Казали аби я написав до нашого, рахувати, Молотка, аби ви, дорогі ляцмани, не забували за Космус, бо іму треба, рахувати, видавати книжок а книжок, то тра і фондів. Розглещувим, вважаєти, тоті книжки жи Космус вже видав і дужи вони мені вподобалиси, бо, рахувати, усьо першої кляси.

Отуж відно, жи ваши рахувати, долари, жи ви вложили і ще вложити в Космус, то роблять роботу, рахувати, великанську.

Від Космусу я, вважаєти, пішов шукати ческого демократа, рахувати,

ти, Гіндиченка. То така, вважаєти, перелетна птиця жи раз в Чехах а раз в Берліні. Він в Берліні, рахувати, збирає помій для свої помійниці, а потім, вважаєти, все до Чехів, де та помійниця, рахувати, виходить.

Али здібаю я того Гіндиченка на Унтер дес Лінден, рахувати, з порожнім ведром від помій за племінма тай що, рахувати, клев на чим світ стойт. Я питаю іго що за вацумерія з ним, а він, вважаєти, нарікає жи Іму з брехнями не везе вже. Шо він, вважаєти, набреши на Рад. Україну, то там іму на злість противне робітсі. Кає тот Гіндиченко жи іго колеги, з Берліна, рахувати, понаписували розмайтих ніби шкільних книжок тай хтіли то спиподрати на Україну, аби було за що, вважаєти, гуляти в Берліні. А на Україну, вважаєти, загленули до тих книжок, а там, рахувати, новно дурацтва, а іавуки ніц. А я пібі знаю май давно вже, якто паші демократи з единого фронту вмішти писати. Возме, вважаєти, тай пише отак: “Мала бабця цапця, давала ‘му папця’”. Інц я кажу тому Гіндиченкови жи серйозні, рахувати, люди за таку полову гроший ни плакет. А він, вважаєти, здувесі гей івочка до гусака, тай з тим пішов.

А я собі бай-бардзо. Плюнувим са ним, рахувати, висікав ніс, та пішов собі далі.

Али скоркіло мене загленути на Україну. Я, вважаєти, раз два, тай вже там. А там, вважаєти, рух, аж гсмін Йде. Гомін ніби від того, жи уся братія тає типер мусит, рахувати, вчптиси української мови, то й гармідер роблет. Отак де ни загленеш то побачиш ікого небудь “ржондового” або Непмана, як сидит, вважаєти, за букваром, тай пілябізує: “сани, лиси, гори, били, рили, курили”.

Заглєпувим вважаєти, ідного сменовіховца, ніби такого жи змінив свої віхті. То такі, вважаєти, щулкопольці, жи сами сибе дурят. Так сказати-б — віхті змінили, али ніг не вміл. Оті, рахувати, паннички дуже не хотуть аби Україна була Україною, але Росією. Інц вони замість репостувати: “сани, лиси, гори”, то вони, вважаєти, репстуют: “нікаким, нікаком, нікак”.

Али то вже надгробні писальми іхнього віхтяного шовінізму. Ще трахта, тай весь буде орайт, рахувати.

Я отак розписався тай чисто за-Сувим, жи моя Марсіянка хазяйка парить на вечерю вареники. Тра истици, рахувати, знов у вселенну, бо ту над вашов, рахувати, землев, за богато пороху.

Інц тримайтиси цупко.

Ваш рахувати,

Хведір Шпічка.

ТО НІЧОГО.

Одного разу заходить чоловік до свого адвоката і сумує. Адвокат і питає:

— Чого ви так сумуєте?

А той каже:

— Як мені не сумувати, як мій противник підкупив свого адвоката...

А адвокат каже:

— Овва! То нічого. Та-ж ви свого два рази стільки можете підкупити.

A. P. G.

ФАШІСТИЧНИЙ

ДОДАТОК ДО СТАТУТА У. Р. С.

Новий параграф, ухвалений 23. вересня, 1923, в домі У. Р. С. в Скрентон Репеном, Ленчицьким, Шолеем і Заплатинським, і уведений Ленчицьким негайно в життя на голові Перчака. В статуті параграф буде стояти під заголовком “Оборона України”. До своїх творців і до диких звірів є подібний тем, що має чотири ноги. Має ще бути одобренний Артимовичем і поставлений під референдум Децика, Ковтуна і Гайового. Відтак буде благословений Січинським і Чижом. Після тих церемоній буде піднесений до гідності гербу тої української держави в Берліні, населення якої становлять Винниченко, Шаповал і іх домашня та позадомашня прислуза.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Фармерські поради.

КУКУРУДЗА.

В Америці після пшениці уживається найбільше кукурудза. І так само як і пшеницю, їдять всі: люди, худоба і пташиня. І їдять в різних видах: сиру,варену, печено, з маслом і без масла, а навіть з неї люде, що шанують американську конституцію, виробляють самогон. Отже попит на кукурудзу надзвичайний, особливо тоді, коли продається її за пів ціни "самошоту", або її даром викидається на вулню. Тому сіяти кукурудзу конечно потрібно й корисно.

Сіється її так:

Треба насамперед вибрати відповідну землю. Кукурудза любить піщано-камисту землю. Це тому, що вона трохи панського роду й любить мати більше свіжого воздуху, а також мешкати в каміннях будинках. Отже коли на вашій фармі земля чорна, то мусите навозити піску і каміння. Але з вище сказаного не треба робити такого виводу, що кукурудзу можна сіяти на дахах ньюорських домів. Бо хоч дахи її камінні, але вони з cementовані, а цього нелюбити кукурудзу. Отже "фармери", маючи в посіданні "тап фльори" в Нью Йорку повинні зрозуміти, що ці поради до них не відносяться. Хоч робити експерименти можна. Може якраз вдасться зробити агрікультуру новими винаходами.

Орати й угноювати землю треба таким-же робом як і під пшеницю. Тому ми не будемо тут в друге пояснювати і забирати дорогий час у читачів.

Як відомо зерна кукурудзи знаходяться в качанах і переживають по однім в одній кліточці. Перед сіянням потрібно остережно їх повиннити з тих кліточок і гарненькко покласти до бочок, а качани також осібно поскладати і перевозувати, бо — як побачите низше — вони придадуться. Коли зерна положені в бочки, то треба їх полити водою і пересипати цукром або сіллю (хто хоче мати солодку кукурудзу — той мусить посыпти цукром, а хто солену — сіллю). Хто-ж любить квасну — той мусить насінні зерна перед посівом два тижні квасити. Коли ця процедура укінчена, приступається до сіяння. З'оране і угноєне поле посыпається навезеним піском. З каміння робляться маленькі будочки, до яких кладеться по одному, або й більше зерен (треба тільки уважати і не класти зерен різного ро-

ду до одної будки, цебто солодкого, соленого й квасного, бо тоді вродиться не кукурудза, а єрунда). Коли вся дана частина поля забудована такими будками і замешкана зернами, тоді треба прирати їх, щоби бува пташня або звіріна не повикрадала зерен. По приоранню можна поле оставити в спокою. Кукурудза не боїться посухи і поливати поле нема потрібно.

Коли покажуться паростки треба їх гарненько позрізувати під одну міру. Це для того щоби вона росла рівно і одна другу не заглушала. Коли ж вона буде вже по пояс людині — треба осторожно повиннити каміння, себто по просту сказати порозваливати будки, бо вони перешкоджатимуть розвиватись корінням, що також відбивається на цілім стеблі.

Після того як стебло кукурудзи уквітається цвітом і листям — треба порожні качани попривязувати до стебел. В кождій кліточці привязаного качану буде падати доспівший цвіт, з якого в кліточці і завязується зерно. Коли побачите, що кліточки заповнені зерном, тоді треба назад відвязувати качани, зносити до стололи і коли висхнуть молотити та уживати кукурудзу на що тільки хочете і бажаєте. Стебла треба також скосити або зрубати та з'ужити на нашу худобу, а часом при безробітті й людям.

Молотити треба остережно, бо часами при сильних ударам кукурудза сердиться і може повибивати очі. Можна, коли молотиться, прикривати її дошками і тоді він конується працю безпечно. Сіється кукурудзу весною.

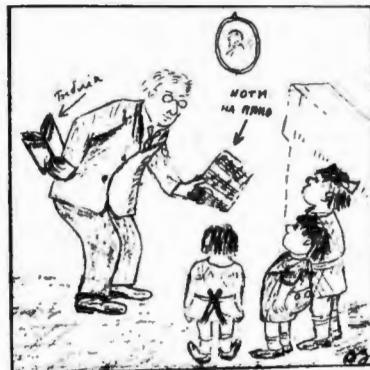
Дядько Микола.

ПРИ РОЗСУДІ.

Суддя: — Як ви могли казати цemu добродієві, що він має дурний розум? Це є нечесність. Таке щось думається лише собі.

I. D.

Махінація рочестерського пресвітеріяньського попа Ни-жанковського або — притягнання дітей до пресвітерії.

ЗАЯВА БУВШОГО ПАРОХІЯНИНА.

Щоб ви попи, на світ не родились —
На мужицьких спинах тільки не вознілись!
Ви погромщики людського ума;
У вас ні сорому, ні чести нема!
Ви були колись і мене обмотали в сіти...
Тепер я з вас сміюся, ба навіть мої діти!
Не обдуоруйте людей релігійною бідою;
Не тіште їх царством за хмарами і "богом" з бородою.
Повстануть люде всі — вся працюча сила,
Тоді то вам, попи, буде капут *Original from Google* *Репницький.*

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ТРИШКИ ПОЕЗІЇ, А РЕШТА ПРАВДА.

НАЙНОВІЩА ПІСНЯ.

Ой ходив піп дурноватий
Скрізь селом
І заганяв людей в церкву
Кропилом:
— "Ходіть, ходіть, добрі люди
До церкви,
Бо вже усім святим очі
Померкли".
Але люде про ідолів
Не дбають,
Бо ось яку пісню грімко
Співають:

... "Не ждіть рятунку
Ні від кого:
Ні від богів,
Ні від царів..."

А піп казиться з люті скаче
Ta реве;
To проклинає їх, то плаче, —
Чуба рве...

— "Як не підете ви невірні
В божий дім,
To вас до завтра до одного
Виб'є грім.

Я вже з Ільком про тії справи
Говорив,
Щоби на вас він купу громів
Навалив.

Тепер на небі кують громи
Ковалі,
Bo вже невірні стали люде
На землі..."

Таке то людям піп сердитий
Говорив;
I так стогнав, мов на городі
Моркув рив.

Але-ж бо тут вже добре знають
Всі як слід
Що є від грому оборона —
Громозвід.

Коли народи всі зійдуться
В такий дім,
To ім нічого вже не вдіє
Божий грім.

Д. Дідоха.

ТРИШКИ З БІБЛІЇ, А РЕШТА ПРАВДА.

I рече і рече,
З рота слина тече, —
Робітників лає;
Що рикне, то брехне,
I потилицю чіхне —

Ніхто не зважає.
I рече і рече,
Парохіян все менче,
Колекти не має;
Що рикне, то брехне,
Aж стіна відгукнє. —
Він своє сповняє.
I рече і рече
Його дуже пече:
Справа пропадає.
Релігія чорта варта —
Хай це кожний знає.

Гак.

МАЄ СПОКІЙ.

Раз зустріла Гавришиху
Стара Пилипиха
Tай почала говорити
Tак до неї этиха:

— "Що за лихо, Гавришихо,
Що ви так эмарніли,
Скулилися і так дуже
Чогось посумніли?"
Застогнала Гавришиха
І тільки сльози ронить:
— "Пилипихо! Від такого
Нехай бог боронить!
Гірка доля спіткала мя
Гірка й осоружна:
Вже п'ять зуబів бракує мя —
Відколім замужна!

Мій чоловік дорікає.
Що'м йому нелюба
I за тее мені часто
Вибиває зуби..."
Подумала Пилипиха
Tай таке говорить:
— "Ой і справді — від такого
Нехай бог боронить.
To не добре! Мій муж ліпше
Поступив зі мною:
Він на першім таки році
Став зі мною до бою.
I всі зуби мені вибив,
Як дав собі волю...
Тепер маю святий спокій:
Hi страху, ні болю!"

K. Біжик.

ОСТОРОЖНИЙ МАКАР.

Малій Макар з своїм вуйком
На празник зібрались;
Пустилися у дорогу,
Do ріки зближались.
A було це вже під зиму,
Ріка замерзала
I так вони через лід
Проходiti мали.

Каже вуйко: — "Іди сміло,
Нічого боятись;
Нині є лід досить міцний,
Не буде ломатись.
Впрочем, ти ще є безгрішний,
Таких бог не каре...
Тебе й ангел хоронитель
Стереже, Макаре!"...
—Не боюсь я — каже хлопець —
Tай чого боятись?
Лиш не хочу я сьогодня
У ріці купатись.
Виж як вірите, мій вуйку,
У силу святую,
To йдти вперед — я й за вами
Уже помандрую.
Bo я чомусь в тє не вірю.
Шо ви говорили:
Шоб ангели когось нині
По леду водили"...

K. Біжик.

ФАШІСТИ В У. Р. С.

Ой доходять до нас часто
Погані вісти:
Замножились у Скрентоні
Панове фашисти.
Замножились, то нічого —
Нехай каменіють
Але-ж вони показують
Шо вони уміють!...
Ось Ленчицький, славний вояк,
A який завзятий:
Не словами, але кріслом
Вміє воювати.

Коли-б простий, то нічого,
A то "шляхці браце"..."
Славно уряд там працює.
Славна його праця!...

Гарний уряд, добрий уряд.
Нема що казати:
Перчакові покусився
Життя відібрати.

Гей ви члени Союзовці,
Доки нам терпіти?
Доки будем годувати
Чорних паразитів?

Доки буде черна кліка
Усім диктувати?
Доки буде майно наше
Підло розтратачі?

Відгукнімся усі члени,
Станмося як із муру
I наставмо вже раз свою
Членську диктатуру.

Ta виберім новий уряд
Без крику-галасу,
A цей старий наженімо
На зелену пашу!

Степан Нікіфорук,
член У. Р. С. віз.д. 243.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ХАПУН В "СИНАГОЗІ".

Лавренс, Масс.

Одного разу я прийшов з роботи до дому і почав переглядати новинки в газеті. Аж дивлюся через вікно їдути величезні гурми жіздів: кожний собі з борікою, в циліндрі і фраку — з хвостиком ззаду.

— Що це може бути? — думаю собі. Куди вони торопляться?

Але я пригадав собі, що того дня був їхній хапун, і тому що вони торопляться, змішавши побачити кого з них першого хапуна уходити.

Та тут не так вийшло. Замість одного хапуна приєміло їх двох і давай хапати... але не жіздів тільки їхні гроши. Схопили досить замітну суму та пустилися на віткача. А тут на лихо стояв сторож біля дверей і побачив, що то не із їхніх, затримав їх. Наробив крику, позбагалися всі жіздів та давай бити хапуїв! А опісля дали знати архангелам Гавріїлом, що палками по небі (чи по лобі) їздати, і тії зараз відродили їх до рою.

От бачите яка то що оказалася в двадцятім столітті. І між жіздів, що рухаються мудрими людьми, а стільки йолупів! Замість сходитися спільно на науку — до культурної праці, то вони заняться в синагогу, накладають на голови вереті і моляться аби хапуни не вязав.

Але прийде час, що й тій дурниці передуться, а замість того — мудрісі візьмуться за розумне діло, котре показує дорогу до кращого життя — а дурніших все одно вхопить хапу, без ріжкиці, чи вони хочуть того, чи ні.

Т. Н-ч.

ПРО НАШИХ "ФАБРИКАНТІВ".

Вунсакет, Р. Ай.

Дорогі читачі "Молота"! Повідомляю Вас, що до мене на діях прийшла пішком цікава кореспонденція новини, з котрою хочу поділитися з вами. Пише її один з обурених. Тож прошу слухати:

Дорогий Офіцієнку! Чи не порадиши нас що ми маємо робити з нашими клопотом?

Як відомо вам про нашу українську фабрику, котра мала виробляти обручі на наші молитви. Тифу! Агі! Забувся!.. Що мала виробляти шруби! І той винайхник дав давно драла, тільки показав нам козячий хвіст. А "лөр", котрий мав справу фабрики в руках, чіпляється нас, шеровіці, за \$500.00 доларами. А наколи ні, то він хоче тягнути нас до відповідальності. Ка-зали наші отєчі (зя!) як не дамо тепер, то буде кощутити нас два рази тілько... Ой-ой-ой, а та чого ми так дуракі? Та коли же нас не будуть так обдурувати?"

Перечитав я той кореспонденційний кайдалок тай думаю: Еге, правду пишите, що ви дураки і все вас обманюють. А то тому, що ви не хочете слухати свідомого робітництва і не хочете вступати в ряди своїх робітників де й самі набиралися.

ще знання. Тоді ви не дали-би себе обдурити кровопійцям та неробам, що вічно пить піт і кров вашу. То-ж аби ви знали, що це наука для вас на будуче!

Офіцієнк.

ЩО Я БАЧИВ У СТАРІМ КРАЮ.

Гемонд, Інд.

Високоповажаний "Молот"!

Я тут приїхав до Америки другий раз зі "святої Галиції" і тепер дуже я собі сподобав тебе і твої слова, що ти пишеш. Бо там у "святої Галиції" то не так християне говорите про попів і панів, як ти пишеш. Так не вільно ані слова правди сказати проти попа і пана, бо так мусить бути, як попи кажуть і пани.

Я там був обізвався до попа, щоби він не давав своїм очевікам багато Ісуса Христа істі, бо виходить богато хліба і вина, та пін зараз порадився з паном лідичком і зарах донесли на постерунок, щоби жандарми польські зробили зі мною справу, бо я бога не хочу істі. Ну, і жандарм прийшов до моєї хати з присяжними і з громадським поліцієм та взяли мене до громадської канцелярії до протоколу. Представили мені мою "вину": що я бога не хочу істі та щей людям про те говорю.

Але на мое щастя самі польські жандарми не могли мені зрозуміти. Я говорив по своєму, а жандарми мені по польські:

"На ци вистомпійсьце пшечій найсвентішіх сакраментів!"

А я далі по своєму говорю:

— Я навіть не знаю, що то таке сакрамент. Мене вчили ксьондзи істі Ісуса Христа з хліба і вина, то й говорив про хліб і вино. Тепер, кажу, тяжкі часи настали, а ксьондз що має дати хліб бідним, то не дає, але дає тим, що поприйшли з Америки з грішами. Він тим робить Ісуса з хліба і вина. Я не хочу, я собі за долари і без ксьондза куплю хліба і вина. А ксьондз хоче ще й в мене вимантити поспільні цент за те, що дасті мені покушати хліба і вина. От як я говорю, а за сакрамент жадні я не говорю, бо в нас в церкві не вчать про сакрамента!"

І ось тим чином жандарми пустили мене на волю. А я вже й думав собі потім: Як-би так руський ксьондз піс Ісуса Христа паляничку, так як польський, то були-би мене жандарми дуже били. Але що вони ще не кушали Ісуса Христа з хліба і вина, то Й не знають який він. Тому то мені так легко обійшлося.

Але все-ж так у "святої Галиції" треба тримати язик за зубами, бо як щось почують, то біда! І люде всі, мов перестраснені. Ішо я вже не надівився на них, то й опомінти про всю годі. Там люде такі білі, чірні, тільки зуби повиставили, котрий не має. А ти старі, без зубів, то тільки пішактють до того бога, що не хресті. А пін то працює суплікацію, що Бог вратує "від вогню, граду, і вояні і наглої несподіваної смерті". Але Бог не слухає! Боги спалили людям поменікання, гради блють зближа, ворона робить наглу несподівану сміші, а пін дальше своєї співака.

Поставить пугар з вином і хлібом на свій трон, розділіме хавку і рипить: "эмолосердис над нами!"

Така то польська холера вчіпилася народу і мучить його за дурнісці коло хреста з дерева, або з каміння. І тій мученикі мусить лазити на колінах так, як пін закомандерує. Мусить іти до того бога так, як пін каже: чи на ногах, чи на колінах, і мусить цілувати того бога з каменя.

Я видів усю у тій "святої Галиці", але я боявся з тими мучениками говорити про те, бо там тепер вродилася мала Польща, то тій мученикі мусить туло малу Польську годувати. А я побачив, що туло малу Польщу не годен буде нагодувати, то взяв тай приїхав назад до Америки.

Тепер там Поляки дуже виникують по містах: "Нех жие Польща!" Вони так кричать, ніби її хотіть ріжке... Я й сам кажу, що тая Польща буде доти жити, поки люде будуть на неї робити. Чорт її не візьме... Але я тій Польщі прийде час самій на життя працювати, то тоді наявіт і польські пани відречуться її і скажуть: "Чорт з Польсков, коли в ній треба працювати!" (Так само, як зробили українські пани, що повіткали з України, бо там тепер — хто не робить, той не єсть! — замітка складача).

От так то маються справи у тій "святої Галиці", дорогий "Молоте".

X.

ЧИТАЙТЕ

"УКРАЇНСЬКІ ШОДЕННІ ВІСТИ"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить що-дня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Європі, як також в різких центрах української еміграції в Зл. Державах і в Канаді.

Передплата виносить:

В Європу \$10.00

В Злучених Державах:

На рік 7.00

На 6 місяців 3.75

На 3 місяці 2.00

Передплату шліть на слідучу

адресу:

UKRAINIAN DAILY NEWS
502 E. 11-th St. New York, N. Y.

ВІРШОВАНІ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ.

ПОЗІР, "БАДАЧІ"!

Філадельфія, Па.

Товариши! Читачі
"Молота" важного,
Чи знаєте що у нас
Чувати нового?

Не думайте, Товариши,
Що цар появився, —
Тут "бадачі" говорять,
Що світ вже скінчився.

Вони кажуть, що потрібно
Робітникам много —
Не в буржуйв працювати
А в бога самого.

А на відбудову світа
То треба нам знати,
Що тут всяких механіків
Будуть приймати.

А ковалів треба буде
На найбільше подібно:
Щоби били із "Молотом"
Ле тільки потрібно.

Треба старе всю побити
На "дому" відвізти,
А новий світ збудувати
І лад в нім завести.

Електрику тут завести
Аби скрізь світила,
Щоб не треба свічокагасів,
Попа, ні кадила.

Отже прошу всіх "бадачів"
"Молота" купити
Щоб і вони могли лепко
В бога заробити!

Дмитро Коваль.

**STATEMENT OF THE OWNERSHIP,
MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC.,
REQUIRED BY THE ACT OF CON-
GRESS OF AUGUST 24, 1912, OF MO-
LOT semi monthly at New York, N. Y. for
Oct. 1, 1923.**

State of New York.

НЕПРОШЕНИЙ ГІСТЬ.

Голійок, Масс.

Загостив до нас Шкварок —
Став нас назовляти,
Щоб ми йому помогли,
"Фашізм" будувати.

Покрутився, помурчав,
Хотів щось казати,
Ta не знав на своє лихо
У чий він хаті.

Підтягнув собі раз носом
Тай так починає:
— "О, ви мабуть не знаєте
Як Союз ся має?"

Посадився, підтер ніс,
Кругом оглядася,
Але не зна сам бідака
Як тут справа маєсь.

Аж нарешті освітіся,
Каже: "Добродію.
Я на вас тут покладаю
Велику надію.

Я приїхав тут до вас
В одній важній справі:
Щоби ви нам помогли...
Будьте так ласкаві!..

Коло нас вже дуже тонко,
І хочеться рвати,
А наш уряд толі певно
Мусить пропадти.

Большевики, — каже він —
Луже командують;
Наробили нам протестів
І все нас турбують.
A товариші запинят:
— А хто ви такий?

) за.
County of New York.
Before me, a Notary Public in and for
the State and county aforesaid, personally
appeared J. Nakonechny, who, having been
duly sworn according to law, deposes and
says that he is the business manager of the
"Molot" and that the following is to the best
of his knowledge and belief, true statement
of the ownership, management (and if a daily
paper, the circulation) etc., of the aforesaid
publication for the date shown in the above
caption, required by the Act of August 24,
1912, embodied in section 443, Postal Laws
and Regulation, printed on the reverse of
this form, to wit:

1. That the names and addresses of the
publisher, editor, managing editor, and busi-
ness manager are:

Publisher Molot Co. 414 E. 9-th Str., New
York City.
Editor M. Tarnowsky, 414 E. 9th St.,
New York City.

Managing Editor none.

Business Manager J. Nakonechny, 414 E.
9th St., New York, City.

2. That the owners are: (Give names and
addresses of individual owners, or, if a cor-
poration, give its name and the names and
addresses of stockholders owning or holding
1 per cent or more of the total amount of
stock should be given.)

G. Lagun.
414 E. 9th St., New York, City.

A. Saruran.
414 E. 9th St., New York, City.

Digitized by Google

3. That the known bondholders, mortga-
gees, and other security holders owning or
holding 1 per cent or more of total amount
of bonds, mortgages, or other securities
are: (If there are none, so state.)

NONE.

4. That the two paragraphs next above,
giving the names of the owners, stockhol-
ders, and security holders, if any, contain
not only the list of stockholders and secu-
rity holders as they appear upon the books
of the company but also, in cases where the
stockholder or security holder appears upon
the books of the company as trustee or in
any other fiduciary relation, the name of
the person or corporation for whom such
trustee is acting, is given: also that the said
two paragraphs contain statements embrac-
ing affiant's full knowledge and belief as
to the circumstances and conditions under
which stockholders and security holders who
do not appear upon the books of the com-
pany as trustees, hold stock and securities
in a capacity other than that of a bona fide
owner: and this affiant has no reason to
believe that any other person, association,
or corporation has any interest direct or
indirect in the said stock, bonds, or other
securities than as so stated by him.

5. That the average number of copies each
issue of this publication sold or distributed,
through the mail or otherwise, to put sub-
scribers during the six months preceding
the date shown above is

(Signed)

J. Nakonechny, business manager.
Sworn to and subscribed before me this
24th day of September, 1923.

Marcus Rosenberg.

(Signed)

(My commission expires March 30, 1924

(Seal)

— "Я фашіст, — Шкварок говорить —
Знаєте який?..
А товариши обернувшись,
Двері відчиняє
І "фашиста" геть за двері!
Бо страшно воняє...
Так забрався той фашіст
І нічо не видів;
Тільки сміху наробив
Тай дальше повіяви.

Свідок Громило.

А

"ПІСНЯ ЗАЗУЛІ".

Гановер, Па.

Ой летіла зазуленка,
У Гановер віла
І пісеньку усім людям,
Про "отця" співали.
Ой казали добрі люде,
Та ще й говорили,
І попінка маленького
Тихенка судили.
Я той голуб, малесенкій,
В гніздо усадився;
В парохі гановерській,
Як в рою спинився.
Все співали барабанчикам
Пісеньку прокляту,
А тут двоє недолітків,
Кличуть його: "Тату!"
От щасливий той "отець"
На світ уродився:
Старий, старий, як грибок,
Та ще не женився.
Не женився жінку має,
Віку доживає,
А зазуля молоденка
Пісеньку співає.
Співай, співай, зазуленко,
Най люде почутою.
А їм вкуші солоденько,
Бо в двох иочують.
В двоїх, в двоїх, як в пустині,
В великий падат.
І так собі розбрікались,
Як у рідній хаті.
Співай, співай зазуленко,
Поки голос маєш,
Темніх, спілкіх невіднящих,
Думати заставляєш.
Твою пісню солоденьку,
І глухі почутою:
Німі будуть говорити,
Що в двоїх иочують.

T. Секрет.

Переписка Редакції.

B. T.-n. Рисунок і писаний матеріал
піде в слідувачі числі.

C. O. "Вашого" вірша не можемо по-
містити тому, що таке вже було. Стараї-
ться писати більше оригінально.

У ВИДАВНИЦТВІ "МОЛОТ" є РІ-
ЖНОРОДНИЙ ВИБІР КНИЖОК.

ЖАДАЙТЕ КАТАЛЬОГА.

ПЕРЕДПЛАТА "МОЛОТА"

ВНОСИТЬ:

на рік 2.00, на пів року 1.00.

АДРЕСА "МОЛОТА":

Molot Co.

414 E. 9th St. New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Новість!**Новість!**

**Вже вийшла з друку давно очікувана книжка
М. ІРЧАНА**

Трагедія Першого Травня

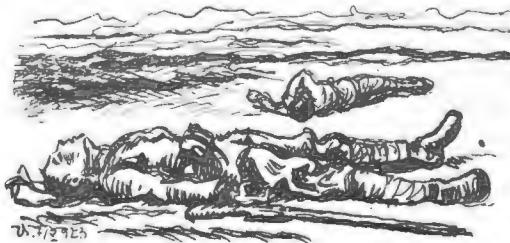
Надзвичайно інтересна книжка, котру кожний чоловік повинен перечитати, коли хоче мати дійсні факти про перехід української галицької армії до більшовиків та про зраду деяких частин тієї армії, що перейшли до Поляків під час їхнього наступу на Київ.

Книжка написана молодим талановитим письменником, що був тоді на фронті та переживав страшну трагедію разом з цілою армією.

Читачі! Замовляйте сейчас "Трагедію Першого Травня", бо наклад невеликий і Ви можете опі-
сля жаліти, як пришлете замовлення запізно!

Маючи цю книжку в себе, Ви будете власником важного документу з революції і горожанської
війни на Україні. До того ця книжка буде красою Вашої домашньої бібліотеки, бо видана вона че-
пурно і оздоблена гарною картиною роботи художника-маліяра Івана Іванця. Картина представляє бій
Червоних Січових Стрільців з польською армією і, треба сказати з признанням, виконана артистично.

НЕ ОМИНІТЬ НАГОДИ
НАБУТИ ЦЮ ВАРТІ-
СНУ КНИЖКУ!

КНИЖКА ОБІЙМАЄ 164
СТР. ДРУКУ І КОШТУЄ
ТИЛЬКИ 50 ЦЕНТІВ.

Замовляйте у видавництві "Молот".

Адреса:

MOLOT CO.

414 East 9-th St.

New York, N. Y.

Бюди-Д'юди ѹ Он Жуди

"МОЛОТ"

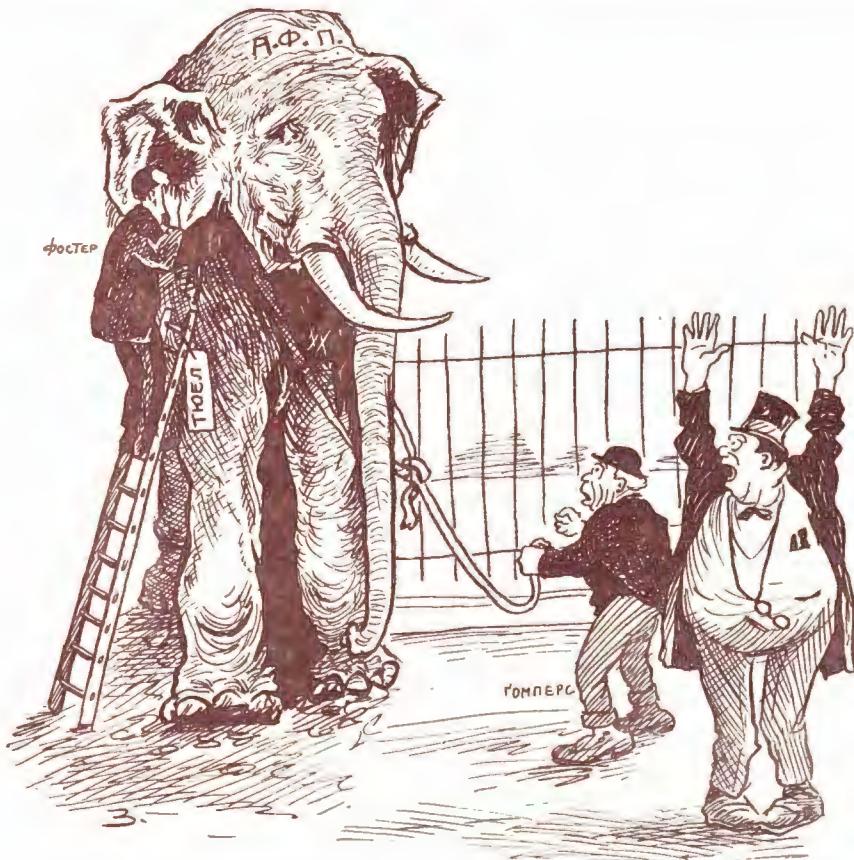
10c.

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНЫЙ
ИЛЮСТРОВАННЫЙ ЧАСОПИСЬМ

PIK V. Ч. 21. 1. ПАДОЛИСТА 1923. NEW YORK, N. Y. NOV. 1, 1923.

VOL. V. № 21.

Повне вухо правди.

"МОЛОТ"

Літературно-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поєднане число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

"МОЛОТ"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "МОЛОТ" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РІК V. Ч. 21. 1. ПАДОЛІСТА 1923.

NEW YORK, N. Y.

NOV. 1, 1923.

VOL. V. № 21.

"ДЕРЖАВА".

(До історії української державності.)

Ой була колись "держава"
(Хтось казав, що ве-тичава,
Але я її не бачив, так нехай її біс!)
Ta щоби нам не забути —
Хочу здорово пічигнути
Про "державу" тую славу на цілій свій піс.

Мало та "держава" право,
Як висловлюють ласкаво —
Було в ній усе "з порядку", як тому і сіл, —
Поки сонце не пригріло,
А "держава" зашпіля
І з усім отити лаштунком — мов піши під лід.

Були в тій "державі" дуки
(Бажуть — ладили вже буки
На робітників і бідних селян-мужиків);
Були там "міністри" славні,
Були офіцери справні,
Були цілі сотні лютих вірних пана гайдуків.

Були ріжні генерали
(Ліш, піши, а карти грали!),
Дипломати були "хитрі" — був їх цілий штаб;
Всі вони прийшли в "державу".
Зради, і народню справу —
Лиш за те, щоб в "державі" мати добрій "джеб".

Ну, та це вже зрозуміле,
Що як всі були тут "сили",
То над ними був начальником — "рідний президент";
"Президент" цись умудрився
І "диктатором" зробився
І юктувати вже готовий був у всякий момент.

Ta біда була велика
(Сохрани святий владико!)

Клопоти "держава" мала таки немалі:
Чи ж не дивно? Чи не страшно? —
Не держала ця "держава"
Під своїм "могучим троном" ані клаптика землі!

I сиділа вона бідна
У комірному (у Відні)...
I держава — не держава, а "міністрів" цілій рій!
Кожний знов (нічо робити!) —
Як потрапить все крутити,
To-ши так спасе часливо "міністерський гонор" світ.

I побачили панове,
Що не всидять вони довго,
Bo з комірного їм можуть дати скоро копиняка;
To-ж давай вони думати,
Як державу рятувати,
I в наслідок того всього вийшла рада сес яка:

Розійтися всі по світі,
Поки ще сяк-так одіті,
Її кожний має так подбати, аби з того вийшло щось...
Згодом скрізь попили вісти,
Що "державних" тих "міністрів"
По всім світі ве-тичезнім — як циганів розійтися.

Як почали всі крутити
І долярики махати,
To — по правді тут скажати — аж глянути було.
Але юдом поміж ними — Гетрах!
Між "міністрали" отити —
Через ті таки доляри повставав великий крах!

Кожний давав про свою нику,
І кишенню мав велику,
Тож усьо, що вдається взяти, у кишенню свою пхав;
A у Відні "пан диктатор"
Мусів ласки дожидати,
Aле мало що сердечка від "міністрів" діставав.

З того вийшла ціла нуля,
Bo "диктатора" штурмували
Пого власній "міністри" в безвихідній темній куті...
Тут маєте цілу справу
Про державу — не державу,
Що — і жила і не жила і — прийшов її капут!

Таран.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

На гиляку Дарвіна!

(Маленький фейлетон.)

Жив та був колись на світі чоловік.

Дарвіном називався.

Був ученим.

Написав теорію про еволюцію. І при помочі неопрокинених фактів доказав, що все в природі постепенно розвивається.

Що вище походить від нишого. Таким робом і чоловік походить від звірини.

І то від чоловікоподобної малпи. Цим він увів легенду про створення світа в шість днів богом.

Закричали було попи.

Залеметили підкуплені “вчені”.

Закрутили головою пани.

Піднялась була добра буча.

Але Дарвін з фактами в руках доказав свою правоту.

І світ мусів погодитися з тим.

Дарвін умер.

А його теорія увійшла в життя. У всіх державах професори університетів викладали лекції перед студентами протягом 'довгих літ про еволюцію.

В Росії цар мусів з тим погодиться, що походить від малпи.

Кайзер німецький також не мав нічого проти того.

І от аж тепер в ХХ століттю — і то в 1923 році — почувся крик.

“На гиляку Дарвіна з його еволюцією!”

І то знаєте де?

В республіці, що хвалиться своєю вченостю.

В республіці, що хвалиться своєю демократичністю.

В республіці, що хвалиться своєю “досконалою” конституцією.

В республіці, де церква відділена від держави.

В Злучених Державах Америки!

Зібрались святі отці, деякі політики і ще дехто.

І підняли крик:

Палити книжки про еволюцію!

На гиляку Дарвіна!

Шоб ми, святі отці, та походили від малпи?

Це-ж наруга над святостю!

Шоб я, що був прем'єром, та походил від малпи?

Це-ж зневага!

Шоб такі добродії людства, як Морган, Карнегі, Гері та інші — походили від малпи?

Ше як би так від крокодила —

Ну то ще так-сяк.

Але від малпи?

Боже борони!

Крик. Шум.

Тільки й чути:

— На гиляку!

Але Дарвін хитрий!

Давно лежить в могилі.

Святий Хрунь.

“Митрополит о. Шептицький у президента Польщі. На його руки складає заяву, що не буде виступати проти польсько-го правительства”.

(Філадельфійська “Америка”, ч. 119.)

Цей портрет святого хруні Андрія, нарисований художником “Молота”, був нагороджений першим “прайсом” на виставі греко-католицької дієцезії.

Тільки земля на його могилі чогось ворушиться неначе см'ється.

І ніби хтось тихо говорить:

— Я забув написати у своїй творі, що часом від людини можуть вродитися потвори, які можна назвати по хінськи:

— ІО-ЛУ-ПИ!

Дядько Микола.

НА ПАТРІОТИЧНИХ ЗБОРАХ.

Один патріот (до бесідника): — Чому ви не говорите?

Бесідник: — Я й самий не знаю!

I. L. Originat from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ДИПЛОМАТИЯ.

Під час паводу знайшов учитель на подвір'ю одного цента.

Коли знов почалася година, учитель питає учнів, чи котрий з них не згубив цента.

По довшій мовчанці встає хлопець і каже:

— Плосу пана ліфесола, то я згубив, — цента!

— Скажи в котрім місці ти його згубив, — недовірчivo допитує учитель.

— Та там, плосу, де ви його

Оце недавно приїхав до Америки один емігрант, що називається Папірус. Прибув, не питаючись навіть, чи квота вже вичерпана, чи ні.

Помимо того, що Папірус не вміє ні читати ні писати, його впустили і навіть не держали на Острів Сліз.

Нехай-би так котрій робітник захотів спровадити сюди свого брата, то побачивби що то значить квота.

А Папірус так собі легенько перейшов. Це, браття, тому, що Папірус є перегоновий кінь, а робітник, то тягаровий мул.

Тепер вже знаємо чому Європа й Америка провадили так довго вій-

О. Бібрак.

ПОПІВСЬКИЙ ФАХ.

(Гумористична повість з життя попів в Америці.)

(Продовження.)

До захрестії увійшов о. канонік, розглянувшись довкола і сів на крісло коло Гопкала.

— А що, хлопче, як подобається тобі отцей Гадула?... Правда, що добрий хлоп, уміє промовляти? Почекай, побачиш яка колекта буде.

Гопкало не обізвався ні словом, тільки здивовано дививсь на нього, не розуміючи в чим річ.

— Слухай хлопче — говорив дальше о. канонік — ти по службі божій не йди до дому, будеш у мене на обіді.

— Я не втрафлю додому сам.

— Тим ти не журися ми відвзем тебе перед самі двері.

О. канонік пішов докінчувати службу божу а старші брати по-приносили кошички з колекти. На верху були самі паперові. Поставили на стіл і відйшли. Отець Гадула накрив ті кошики білимі серветками (може був-би перечиємів,

ну. Це на те, аби Ллойд Джордж мав про що говорити під час обіздки по Америці).

Той хитрий Волшман як говорить, то так немов-би грав дві грамофонові пліті нараз. Одну з гайвайським гуля-гуля, а другу з похоронним маршом.

Він дуже жадується що витягав для Франції з вогню печенні каштані, а Франція тепер навіть васеліни не хоче дати — щоби помастити попеченні пальці.

Такий він і хитрий був!

Шкода, що Гінденбург і Людендорф не “ферштенд” по англійськи. А то й вони приїхали-б єюди говорити про вчерашню капусту.

Вони зате намагають книжками. Гінденбург і Людендорф написали стільки спомінів з війни, що ними міг-би заглати цілий Атлантик, іще й на гній остало-б.

Неменша шкода і в тому, що Винichenko Й Шаповал не вміють по англійськи. Американські водевілі дуже бідні на перворядних блазнів то й заняття було-би люксусове.

Припустім, вони й так не зле стоять — бодай поки чеські обивателі

недочислився, що частина їхнього податку йде на удержання українських блазнів.

На загал взявши положення на світі остає незмінне — помимо того, що Ллойд Джордж в Америці. А Петрушевич колись казав, що як Ллойд Джордж кивне пальцем, то всьо перекинеться. Навіть казав, що Галичина перемуфується до Відня.

Видко брехав!

В РЕСТАВРАЦІІ.

До реставрації зайшов чоловік з жінкою. Пообідали обое закусили сливками, пообтирали обмашені губи рукавами тай беруться виходити, не заплативши за те, що наїли.

Властитель задержав їх і почав вистидати чоловіка:

— “Фе, встідайся, — каже — пришов із “лейдою” і не хочеш платити за їду!”

А чоловія з червоним носом поглянув з коса на властителя тай каке:

— “Я тобі заплачу за все, але ти не смій мені жінку називати “лейдою”. Вона не є “лейда”, а є моя жінка!”

С. А.Н.

ждав на них. Всі подались до їдалі. Стіл був заставлений ріжними присмаками. От. Угнавський добув велику фляшку вина і наяв у шклянки і просив пити на здоров'я пані Вабецької. Гопкало відмовлявся але під напором каноніка і просьбою пані Вабецької перехилив і випив пів чарки.

Ксьондз Гопкало сподобався її на перший миг ока. Не знала причини чому не мала-б йому цього по казати. Тому то під час обіду зверталась до нього з гречностю і золотим усміхом, на що ксьондз Гадула поглядав боком і голосно обтирав ніс. Гопкало глянув на нього трохи здивовано, той рушив раменами і затопився цілком в ідженню, тільки час від часу споглядав на свій порожній келішок.

Нагло ксьондз Гопкало почув пантенофі Вабецької на своїй ноzi. Перестрашений почав вицофувати стопу злід солодкого тягару, робив це дуже осторожно і помало.

Заледви віддихнув по тій операції, нога її знова якимсь чудом знайшлася при його стопі і рівночасно почув жар її тіла на своїм коліні. Хотів другий раз розпочати ма-

Original from

Патріотизм на гурт.

... "Назарук вислав Петрушевичові довшого листа, в якім заявив, що ані цента з зібраних в Канаді грошей він галицькому "урядові" не дастъ..."

... "Назарук пробує купувати у Відні віллю"...

З газет.

АГУМ!!

Пан Вертихвіст щойно вернув з України, куди він іздиш провірювати, чи справді більшовики вистріляли всіх Українців.

Під час лекції в одному з політичних шпиталів "Оборони України". пан Вертихвіст оповідав про свою подорож та враження з ньої. Враження багато не було, бо пан Вертихвіст попив собі самогону — ще заки вийшав з Америки — і отверезів аж тоді, коли в одному селі на Україні селяне післи його по собачому пашпорту аж під Кузькину мати.

Після лекції встає одна набожна душа і мілосердно питає:

— То ви, пане, мабуть і Печерську Лавру бачили, га?

Пан Вертихвіст зняківся, але скоро опамятається і відповідає:

— Ходи я, ходив, прошу пані, але Лаври дома не було.

невр, але бракло му сили. Взін тільки очи в гору, якби хотів взяти бога за свідка своєї невинності.

— А бодайт, як то той час летьти! — відозвався канонік. Тільки що сіли до об'ду, а ту вже і на вечірню час!

— Ше є пів години часу, — відозвалася Вабецька.

— Як так, то знаєш, Гадула? Напися хочби і два келішки твердої і махніти на вечірню, а я собі ще з гостем побалакаю.

Гадула пішов на вечірню, а Вабецька до кухні. От, канонік положився на канапі, закурив грубе цигаро і пускав клубами дим у гору. Піднісся на літки.

— Як-же, зістанеш тут?

— Сам я не знаю.

— А, то надумайся. Тут тобі буде не зле, тільки скажу тобі, що тут для попів є рай на землі в порівнянню зі старим краєм. Я зі своєї сторони раджу тобі зістати. Підеш до о. Зарвача на парафію, він тебе візьме там до роботи. При нім навчишся всього, чого ще не війеш. Роботи там багато нема. Церква гарна. Нова школка. Ну, й охоронка з кількома законницями! Отримання було зі згодою чеширів.

"КУШЕННЯ СВ. АНТОНІЯ".

Була може яка десята година перед полуноччю, як перед дім Гопкалові заіхала пані Вабецька вистрена як звичайно: дві червоні рожі сторчали її на грудях.

Всі були в полю, тільки стара маті поралася на подвір'ю коло понеділкового величного прання. Стара заслонила очі рукою і пішла на зустріч пані.

— А щож паню сюди спровадило?

— Звичайна гречність. Канонік передав тут кілька бутельок стального вина для Вашого синка, а що не було ким післати, то я привезла.

— О мій Боже як-же то Вам подякувати?

— Звичайний християнський вчинок і нічого більше. По сусідські. То молодому ксьондзові добре зробить, тільки вставте в свіжку зимну воду в його кімнаті. А де-ж ксьондз?

— Молитися там в городці під каштаном. То святий хлопець, кажу Вам пані!

— Ви повинні бути горді з нього!

— Горда? Дякую богу, як можу з нього.

Увійшли до хати. Вабецька заглянула через вікно і не знала що робити: чи підійти до нього в садок, чи зникнути невідимо?

— Спить, чи молитися, — запитала старої.

— Ні, не спить.

В тій хвилі ксьондз протер очі, встав, протягнувся і прийшов до хати.

— Пані тут? — спитав.

— Аякже, в ролі самаританки.

— Шукають пані терплячих?

— Ні, тільки їх навиджу. Тут я привезла кілька фляшок китайського нехай ксьондза випе та трохи прийде до себе, бо чогось такий блідий, що і ляочно дивиться на ксьондза. Ну, але я вже йду. А ксьондза очікує наш канонік завтра по полуноччю з певністю.

Коротка ніч утікла перед рожевим світом. Свіже повітря відрилось філею до його кімнати.

На другий день пізно по полуночі молодший Гопкало Кость за від імені брата до міста на резиденцію.

Загадай ксьондз увійшов до сінній вінниці напроти нього з про-

Дем'ян Бедний.

Попівська вдача.

Борода, як у владики, а сумління,
як у шибенника.

Народне прислів'я.

У попа Євстрата
Зібрались грошечната.
Ну, звісно, дивуватися цому не слід:
За молитви що-дня дохід.
Але-ж, коли забули люди бога
Ta стади в дуків скрині розбивать,
Взяла попа тривога:
— “А що, коли до скриньки добереться татъ?”
І піп, щоб заховати свою скарбницю,
Під полу взяли скриньку-потайницю,
Однієї її вночі, немов якійсь крамар,
В олтар,
І підписав на скриньці, грішним ділом:
“Ця скринька — з божим тілом”.
Ta хлітряй паламар
Довідався про скриньку,
Її забравши з неї гроші у торбинку,
Додав до напису: “Немає божих тут тілес:
Христос Воскрес!”
Що паламар — шахрай, я згоден з вами,
Він обдурив такого-ж шахрая, за що-ж його карать?
Та я бояєся, щоб піп Євстрат
Бувач, не повісив біля брами.

Переклав Микола Терещенко.

мінним усміхом пані Вабецька.
В першій хвиді зробив рух, як-би хотів цофнутись.

Пані була одіта в легенький про-
зирчастий шляфрошок, котрий зде
нервував молодого ксьондза не на
жарт. Був переконаний, що увій-
шов несподівано і б'дана женщина-
ніт мала часу уникнути перед ним.

Здивувався також немало коли
она не тільки не спошлювалася, але витягнула до нього сердечно бі-
лу долоню на повітання і впровадила його до покою.

— Трохи ксьондз спізнився, бо
власне канонік тільки вийшов до о.
Зарвача.

— Дуже мені прикро, моя ви-
на.

Стояв з капелюхом в руці.
Хай-же ксьондз сідає собі ви-
гідно.

— Дякую, дуже дякую, але я
не хотів-би пані перешкоджати.

— Але-ж, як можна? Хто тут го-
ворить о перешкоді? Ласку мені
ксьондз зробить, коли пару мінют
посидить з бідною пустельницею.

Посадила його на мягкім фоте-
лю, а сама сіла на широкім крі-
слі. Шляфрошок розсунувся й, від-
криваючи зграби, відчинівчики.

МОЛИТВА ДО СВ. АНДРУХА.

Отче наш, Андруху Шептуху, іже
еси і смердиси у Львові, да не свя-
титься імя твоє — ні у Львові, ані
поза Львовом. I нема волі тобі
святої, бо волю забирають давні
слуги твої, а теперішні робітники.
I не буде більше царство твоє —
ні у Львові ані в Римі. Хліб наш
насущний псуєш ти иеслушно, але
за те від робочих ти вже чуєш душо-
шно. I остави нам свої ліси і філь-
варки, яко-же і ми оставляли сили
наші у вас всіх: графів і драбів. I
не веди нам більше драбів до Га-
личини, оставися або й розлетися
з очей наших, аби ми були сво-
бідні від лукавого ворога, як: ти,
Петлюра, Петрушевич і всякі дे-
руни. Амінь.

Боже милостивий зебри тих бич-
ків на місці уздечки. Боже очисти
ту земельнику зі всякого гнилого
і неплодоносного дерева. A ко-
трі умні да святяться і просвітять-
ся на землі вовків віков. Амінь.

Записав Пчола.

ЛЕГКО ПРЕДСТАВИТИ.

Перший (до їдуочого на коні): —
Як-би ти хотів представити поль-
ську марку, то як ти зробив-би?

Другий: — В дуже легкий спосіб:
ував-би з коня!... I. D.

ла на поручу фотелю. Обтерла чо-
ло ксьондза.

Здрігнувшись молодий слуга бо-
жий, почувши на своїх очах її до-
лоню.

Обі руки підніс до очей і на-
трафив на пухку долоню, котра жа-
ром пекла його очі. Затиснув паль-
ці і тримав її долоню при свої-
мому обличчі, немов яку здобич, що
могла втічі.

Вабецька тихо, спокійно і сердеч-
но посувала його голову до своїх
грудей.

В нього блукала якась гадка.
Десь шуміла ще притихлий шепот-
ком якась свідомість. Десь шумів
якись шепті незрозумілі...

Голова пані клонилась щораз то
низше і волосся її дотикало облич-
ча ксьондза, розбуджуючи в нім
якесь незнане почуття, а уста її
посувалися щораз близьше до уст
ксьондза.

Затримались перед ними.
В нім серце завмерло, душа ви-
ходила з тіла.

Уста горячі лупять його уста, а
рамена білі обплітають його голову
сильним утиском, котрий таме дух
і відбирає притомність...

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN
(Дальше буде.)

Digitized by Google

"МАМА" ЕВРОПА.

Думки.

Найвищий ростом чоловік може бути найнище розвиненим умово.

* * *

Буржуазна мораль подібна до проститутки. Хто більше платить, тому вона й віддається.

* * *

Краще вмерти ніж бути живим трупом. А ось міліони людей від народження живі трупи й не хотять ані відроджуватись ані вмирати.

* * *

Ми часто чуємо, що людина не річ. Раз так, то ніхто не може володіти людиною.

А що ми бачимо на практиці? Муж чвяляє себе володарем жінки; жінка чвяляє себе володітелькою мужа.

Digitized by Google

Тут щось не на місці! Або людина є річю і її можна купувати, продавати, красти. Або людина не є річ, то тоді треба викинути з голови уяву про володіння.

Останнє правдиве.

* * *

Сучасне життя подібне до поїзду, яким керує п'яний машиніст. Пасажирі непевні навіть того, що доїдуть до першої станції.

Чи не божевільні ті пасажири, що не стараються викинути п'яного машиніста, а на його місце поставити тверезого?

* * *

Убити людину не значить доказати свою правоту. Навпаки в багатьох випадках убийство є доказом глупоти вбиваючого який не вісіл доказати розумом і хапається за ніж або револьвер.

* * *

Ченячка в 90 відсотках стає кай.

данами для тих, що побрались. А ось коли дана особа розриває тайці товта кричить: "Роспні його!"

Чи не час вже цю брукову мораль викинути на брук?

* * *

Чоловікови можна простити всі переступства, окрім провокаторства.

В альбом тих, що хваляться своєю начитаністю можна написати: "Прочитали ви багато, але чи ви зрозуміли що з прочитаного?"

* * *

Страйкер — чоловік, що розважає стару курну хату й хоче будувати чистий просторий дім.

Страйкбрехер — півбожевільний чоловік, що роскидає підвальнину заłożеній страйкером і заставляє жити страйкера і себе в курній хаті.

Дядько Микола.

ГАЙ, ГАЙ!

В Скрентоні є купка півголовків, що тримаються один другого, як цап бороди.

Один з них, що є головним додатником, має голову таку порожніу, як розіпніята парасоля.

Другий має такі великі кишені, що в одній з них слоні могли би гуляти країці-польки.

Третій марнує час в банківській клітці і самий він немов здротований від карку в гору.

Четвертий сміється самий до себе в зеркалі і свище носом за першими трьома.

Е ще й п'ятий, але тихий са-
мостійний, як польські фінанси і
він завігди привязаний на шнурку
до другого з ряду.

Усі вони хочуть зробити опера-
цію на одній організації, і почали
її вже голити.

Перший з них, що має голову, як
розвінчана парасоля, розвідав у поль-
ських конзулах, що за долари мож-
на в Польщі купити фільварок. То-
му він думає на операції заробити
доларів і тоді податися до своїх
за фільварком.

З усіх п'ятьох були-би гарні льо-
катори для якогось крейзи-гавзу.

Бзз.

ЩО ЦЕ є?

"Гомперс знова зістався головою Аме-
риканської Федерації Праці".

(3 газет.)

Оце такий великий,
Такого здоров'я...

Digitized by Google

Чи це в нього голова,
чи це він безголовий?

ПОПИ СТРІЛЯЮТЬСЯ!

“НА ЗДОГАД БУРЯКІВ — ШОБ
ДАЛИ КАПУСТИ”.

Рекякі дива трапляються
Як собаки кусаються:
— дно другого грізе —
— Та на смерть не загрізе!
А двоногі сотворіння
З попівського покоління —
Мають свій попівський смак:
Хоч і так — ніби не так!

Розлютилась попадя
(За народні гроші)
І застрілила попа
(За народні гроші).
Та іе свого, а чужого,
Шо обдурив — не дурного —
її чоловіка.
Оттой піп — її попа
Оскорбив на “чести”,
А до того ще їй з доларів
Голив — як зі шерсти.
А долари це не жарт:
Шоб іх “заробити” —
Треба добре темникам
Голови крутити!
Закралася попадя.
Мов той кіт по сало,
І одного деруна
На світі не стало!

А що-ж, робітники, це нам?
Болить нас, чи лоскоче?
Ми знаєм тих, що білій день
Хотя робити з ночі.
Ми знаємо які попи:
Кадилами нам курят
І за долари брешуть все —
Небом і пеклом дурять.
Нехай-же всі ті деруни
З лиця землі зітрутися, —
Лучше для нас, коли вони
Всі постріляються — поб'ються!

Іван Скіпка.

ТІЛЬКИ ОСКОМИНИ НАГНАЛИ!

Тут, в “золотій” країні, є звичай
давати “тилп” (по нашому попід
боки). І нераз з тим “тилпом” є
доносить сміху, а часом і до плачу
доходить. Ось що одного разу ста-
лося: в реставрації пообідали два
приятелі. Виходячи — хотіли ви-
передити оден другого з “тилпом”.
ст же один виняв пів “долара” і вже
хотів дати кельнерові, але другий
задержав його тай каке:

— “Я дам самий!”

Виняв п'ять центів, подав кельнерові і оба вийшли. А кельнер по-
дивився на тих п'ять центів, тай
заголосив з жалем: — Так я коло-
них двох гостей утратив сорок і
п'ять центів! Показали мені п'ять-
десять, а вони п'ять”...

С. А-н.

Наші музиканти.

(З галерії наших старих знакомих.)

ЧИК:

Ой вчився я не довчився,
Що-ж було робити?
Поїхав я в Америку,
Став людей дурити.

ГАЛАН:

Лобре було, мілі браття.
Колися в Празі жити!
А тепер нема долярів...
Де-ж іх заробити?

ЦЕГЕЛЬСКИЙ:

Надавали добре люде
Доляріків досить, —
Нікого тепер не знаю,
Хай іх дітка носить!

НАЗАРУК:

Ой, і я збирав долари
(Треба-ж якось жити!)
А тепер собі думаю:
— Шо з ними зробити?

Сон, чи дійсність?

Не знаю чи йме мені хто віри,
чи ні, але — “Ай донт кер!” Байдуже мені за віру! Я правду пишу
і “дацол”! Отож слухайте, мої дорогі ляницмани, уважно.

Якось одного дня я тяжко захворів. Покликав доктора. Доктор зробив мені операцію. Йой, поки світла і каганця, то не забуду! Лиш доктор розложив свої інструменти, як: пилу, ножиці, довбні, долото і ще щось — чи з якогось небізника кишинята не пригадую. — я глипнув на те все і зі страху умер. Умер і синиться мені, що міністер без “контри” Назарук заблудив у Онтарійських лісах і блукаючи занюхав сконку в дуплі.. Ні, голубці смажені! Еге, занюхав і кружляє наколо верби, точнісенько як за-

дріпана Химка Репендієвна коло “У. Голосу”. Мале, вибачте, дупло встремляє міністер руку — не влізе, встремляє ногу — не влізе, встремляє голову — не влізе! Що робити? — думає він — а тут за них від сконки — чи пак від голубців аж ніс запирає! Тоді міністер зморшився, скорчився, зложився як англійські обценьги і вліз. Та не рапчуєчись зі своїм делікатним жолудком скопичив усі голубці! До дірки, щоб вилізти назад — ого! Навіть клином не вибеш! Що робити? Маширує він до Химки Репендієвни, позичає язика, прорубує діру і вилазить.

Віліз, іде понад річку і забаг води. Звертівся за посудину — нема. Тоді бере й обрубує язиком Репендієвни свого черепка з голови. Налився води, язика встремив за пояс і пішов, а черепа за-

Прийшов до Вінніпегу, а пани аж пятачками сплеснули! Ваше високе і низьке, далеке і близьке пішкихолітельство! А то що з вами? Де, кажуть, накривка з вашої макіттрини?

Мащнув він за лисаківку — агіл А на пятериці тільки фотографії амбасадорів: англійський, французький, італійський, японський і ще якийсь куценький хвостик.

— А нехай мене бі! Пив воду і забув над озером в Онтарійо...

І ні мур-мур більше. Пінгав на те місце — ні сліду по накривці від макітри! А тут ще й те, що було в макітрі, — починає летіти кудись з вітром.

— Шо він буде робити? — думав собі. Але сподіюся, що в слідуючім числі “У. Голосу” буде щось надруковано.

Original from **Digitized by Google** **Вагревілець.**

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Кривульки.

Часописи подають що у “Вільній Ірландській Державі” находитися сколо 13.000 вязнів, що брали участь у боротьбі проти правительства.

Свята Танько, сохрани та застуши від такої “вільної” держави!

—○—

Ми ще й досі чуємо нарікання українських панків — яким Радянська Влада Україні стойтъ колько в боці — що вони хотіли (але не осягнули) “Самостійної України”.

Добре, панки патріоти! Але чого ви їздили до Парижа?

—○—

Свободячий дописуватель з Німеччини, проф. Богдан Лепкий, пише, що в Німеччині велика біда. Заводиться на те, що українські контр-революціонери не зможуть видавати своїх книжок і, очевидно, прийде їм остаточний капут. По театрах — каже він — можна бачити при касі таблички з написами про цінні місця в такому змісті: “Найдешевше місце — двоє яєць, найдорожче — фунт масла”.

А чи не знаєте ви, “пане професор”, по кілько там локоть кваші? Ви, здається, також “дзявкали” на більшовиків і складали на них вину, як у Радянських Республіках — з ласки імперіалістичної бльокади — було тяжко жити. Тепер бачите не більшовиків при владі в Німеччині, а — “їх величчство” пана “демократа” Стінеса. Такий “демократизм” — це ваша мрія.

—○—

Перекинув “пан професор” Лепкий оком по Німеччині — нема надії на удержання продажної преси. Заглянув у Польщу — і там, каже, не краще з марками. Біда зна чити! Одніоке місце де можна видати українську книжку — це Радянська Україна. Але — каже професор Лепкий — коли зважити, що “на так званій Радянській Україні наша (контр-революційна — зам. Т. Д.) книжка і газети, це більший крук, то вигляди на розвиток нашого друкованого слова дуже погані”.

Не знаєте що з собою робити, “панове професори”? А Юда що зробив? Ві-ж так само продавали бідного “Христа” — українського робітника й селянина — по Берлінах і Варшавах!..

—○—

Філадельфійська “Америка” (ч. 122 з 16-го жовтня ц. р.) пише у редакційній рубриці про свою патріотичну шопку, що зветься “Об’єднання”, ось що:

Digitized by Google

“Нинішнє “Об’єднання” зробило хоть не багато і не стільки, скільки дехто сподіався по нині, то все таки помнинувши усякі недостатки, от хотіб це, що на адміністрацію видано два тисячі сімсот доларів (підкреслення наше, — Т. Д.), а до краю придбано і заставлено заледви трету частину, бо 1.200 дол. то все-ж не можна закинуты нічого іншого гіршого Об’єднанню, хиба що брак економії, хисту господарського в фондовданні громадським грошим” (підчерк. наше, — Т. Д.).

От маєш! “Нічого гіршого не можна закинуты”. А хиба це не досить “гіркий” закид, що “Об’єднання” зібрало три частини — то є око ло 3.600 дол. — і змарнувало на адміністрацію дві частини — то є око ло 2.400 дол.? Це правда що нічого не може бути гіршого, як брак економії, хисту господарського в фондовданні громадським грошим!

—○—

Ну, нарешті й “Америка” признає, що так звана “Ліга Націй” — це купка розбіншак. У статті “Беззвітність Ліги Націй” “Америка” повторяє за сенатором Левісом, що — “Ліга Народів це створишене побідників в цілі охорони їхнього воєнного грабунку”.

Що більше — “Америка” додає від себе, що — “Ліга Народів є тільки створишенем завойовників з цією збільшенням воєнних грабіжників новими нападами”.

Ну, ну, а колись сама тая “Америка” була готова палити на користі всякого, що таке говорив!

—○—

Не поминула “Америка” і свого рідного “героя” отамана Семена Петлюру, якого недавно сама вихвалила і підносила під небеса. Тепер пише вона про Петлюру таке: ... “Такі бо політичні трупин як Петлюра і Ком., можуть лежати не похованними тільки на такім політичнім смітникі, яким є сучасна Польща. Деінде їх вже давно поховані-би, щоб не смерділи й не світили своєю гідкою наготою до праведного неба”.

Браво, “Америка”! Та тут уважаємо за обовязок пригадати “Америці”, що недавно і її найбільший наставник — граф митрополит Андрій Шептицький — також подався на той смітник до Варшави. Може-бі “Америка” була ласкава скласти свою опінію про це?...

Тарас Довбня.

“Казала Феся”:

Що кишені урядників У. Р. С. страшенно ростуть в гору від побирання дітей з Союзової каси. Але, щоби члени не догадались в чим річ, ті-ж урядники репетують, що до Союза гурмами вступають нові члени — відколи Репен засів на троні. Ну, а при тім вже й Союз росте (в долину, — зам. складача).

* * *

Що в Скрентоні повстала нова організація, якої аранжерами є урядники У. Р. С. Програма той організації складається з двох принципіальних точок: 1) Хто за правду віномінається, того вішають; 2) Хто з урядників не піддається брутальному рішенню — того кріслом по голові! До згаданої організації вже вступили: Прифесор з Рочестер, Шеган і Чижик. Почетними членами є: Винниченко, Шаповал і Донцов.

* * *

Що голова Артимко вже здав своє головування на капустяну голову Репена — з угодою, що діти мають бути підвищені на подвійну суму, і мають іти по рівній частині в іх кишені. Однак у справозданні перед членами ці діти зарахуються до направлення крісла і винайм робітника до цищення підлоги...

* * *

Що Репен з тої “храбрості”, якою нагородив його Артимко, — на першім засіданні Союзового уряду — устроїв кровавий бенкет на голові Перчака.

* * *

Що дорадник У. Р. С. Момрик “езунувся з загати” і замість добреї поради — радить членам вішатись. Але що члени на таку пораду й на такого дорадника чають, то він постановив за всяку ціну сам повіситись. Однак Хить йо го відраджує, бо шкодує Союзових грошей за дурну голову.

* * *

Що Грицько Гайдамака не хто інший, а тільки почтовий листонош. Вже навіть роздано наказ по всіх поштових департаментах щоб його спіймати. В нагороду за це ухвалено урядом з Союзової каси досить поважну суму грошей, щоб тільки златити того шинбенника.

* * *

Що Репен домагається виасигнування з каси Союзової грошей на куплення аеропляна до перевозження почти зі Скрентон до Рочестер і наоборот. В противнім разі він загрозив кріслом.

Original from I. Opix.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ТРИШКИ ПОЕЗІЙ, А РЕШТА ПРАВДА.

ХТО БІЛЬШИЙ ЦИГАН?

Один піп в малім місточку,
В Східній Галичині,
Вигнав на продаж безроги
(По простому свині).

I став собі тай закурив,
На купця чекає,
Аж тут Єврей в Циганову
Долоню плескає.

Б'є в долоню і торгує
В цигана конину.
Оден клянеться на щастя —
Другий на дитину.

Погаркали, покричали,
Вкінці погодились:
Єврей заплатив конину
I порозходились.

Тоді піп із цікавости
Близько приступає:
— "Як дорого продав коня?" —
Цигана питає.

— "Продав за дванадцять ринських,
Шустку дав на щастя, —
Хай 'го біда потанцює,
Хай буде 'му трястя!..."

А ти дурний Циганиску,
Та-ж ти ошукався!
За безцін ти продав коня, —
Обманути дався".

— "Ні, егомосьць, — каже Циган —
Я ще радий з того,
Бо той кінь, що я позувся
Був кривий на ногу".

Закликав знов піп Єvreя:
— "От попав в оману!
Ta той кінь кривий на ногу
A ти не доглянув!"

— "Ні, егомость, кінь не кривий,
I я за це ручу.
Не страште мене надармо,
I не робіть бучу".

Тоді кличе піп Цигана
На бічну дорогу:
— "Ой дурний ти! Кінь не кривий...
Дурний ти, ій Богу!"

— "Ні не дурний, — циган каже —
Знав я що робити,
Аби Жида хоч раз в життю
Добре піддурити.

Я нависне зле підкував
Ї почіав в дорогу,
Щоб жид думав, що кінь тому
Криває на ногу..."

Піп закликав ще раз Жида
Ї каже: — "Ти драбуже,

Digitized by Google

Мені Циган сам признався, —
Омнув тя дуже,

A жид каже на відході:
— "Я не дурне Мойши,
Bo я йому за його кінь
Дав фальшиві гроши!"

K. Біжик.

ЩАСЛИВЕ ПОДРУЖЖЯ.

Був то собі Гарасим —
Чоловік нівроку;
Десь го вітер підкосив —
Ходив чогось боком.
Життя в нього було гарне
Щасливе і дружнє;
Йому була росішка мила,
Людям зависті дуже.
Була в нього гарна жінка
Була й говірлива,
A до того, як на щастя,
Шей була сварлива.
Життя мав він хоч куди,
Шої годі збагнути;
Росішка була, що й до смерті
Не міг він забути.
Було як лиш оженився —
За день поспавились,
A за три дні вже у кошмі
До смаку попились.
A за тиждень Гарасим
Вже з жінкою зжився
Тай сміливо серед ночі
Здорово побився.
Далі взялись господарку
Свою виправляти:

Він для себе — вона для себе
Стали приробляти.

В нього були — кінь, корова
I безрогів кілька,
Вона своє знова мала
І така була спілка.
Вона рано лише встає,
Молебень змовляє,
A як скінчит — Гарасима
Клене-прохлинає.

Гарасим лиш то слухає
І щось собі муркоче,
Далі бере i Горпину
По землі волочить.
Так спробують свою силу
Aж верещать діти,
Вона бере ведро
Іде коров дойти.

Гарасим ще щось шкробає
Коло лульки свії,
Тай кричить: — "А гей Горпино,
Не видій моєї!"
Як вже скінчать у оборі
Зі всього робити —
"Будуть до хати й починають

Сніданок варити.
Він для себе горшка мие,
A вона для себе;
Він собі борщ приставляє —
Вона щось теребить.
Він у другім знов горшку
Варить собі кашу, —
Вона муки скалатала,
Варить собі квашу.

A як скінчать вже варити —
Снідати сідають;
Чи умисно, чи не вмисно
Сваряться і лають.

A як ідуть до роботи
Обидвое в поле —
Він сідає на штельвагу,
Вона на розвору.

A як прийде вже неділя,
To ідуть до церкви;
Tай благають у Господа
Одно другому смерти.
Вона несе на акафист

Щоб "ксонда відправляли":
Щоби чорти Гарасима
До пекла забрали.
Гарасим знова купує
Свічку до Гаврила:
Щоб Горпину якнайскорше
Зі світа вхопило.

Tак минали дні за днями,
Роки за роками,
Aж нарешті Гарасимиха
Дригнула ногами.
I остався Гарасим
Без жики на світі
Tай молився що не стало
Дружини на віки.

T. Березюк.

НА ПОЧТІ.

Прийшов селянин на пошту.
Поштаря питає:
— "Чи тут, пане, мені письма
Якого не має?"

Поштар каже: — Може і є —
Як я можу знати?
Скажіть перед, будьте ласка,
Як вас будуть звати?"

A той: — "Ой! Шо то з вами?
Чи часом не п'яні?
Прецин-же там на коверти
Всьо подане, пане!

To чого-ж ви питаете.
Як мала дитина?
Ta ви-ж, пане, не є смаркач,
A, вчена людина!"

Original from K. Біжик.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

БОГИ,

ДО КОТРИХ ВІРНІ МОЛЯТЬСЯ І ЗА КОТРИХ БІДНІ ВМИРАЮТЬ.
ДРУГОГО БОГА НЕМА.

ДО ПАРОХІЯН.

Дорогі парохіяне! Маєте вуха, то слухайте. Ви чули старі легенди про богів. Я знаю, що ви чули, бо що неділі лупите своїми лобами в церковну підлогу, аж стінні тріщать.

Старі писаки, розуміється з книжників церковних, писали й малювали старого Єгову — зі сивою девятьметровою борошною; коло нього другого молодого чоловіка з борідкою літ около 33 — цебто Христа, а понад ними птаха у виді голуба — цебто духа святого. І назвали таку нерівну збиранину “свята тройця”, або “один Бог у трьох особах”, а то: Бог отець, бог син і бог дух святий.

Я роздумував над тим і пришов до заключення, що це неправдиве. Тому ось на повищім малюнку в “Молоті” представляю вам, правдивих “богів”; не показую десь в хід

рах, але таки тут на землі. Живлять ся вони вашим хлібом, на котрий в поті чола працюєте. Це не є ані легенда біблійна, ані байки султані Шегерезади, — це є факт. Тож замість молитись якомусь неістнуючому богові у хмара, — молітися правдивому на землі. Рано і вечер змовте три рази “Отченаш”, а три “Богородице” як слідує:

ОТЧЕНАШ.

Отче наш, капітале, іже еси на землі. Да скінчиться імя твое. Да пройдет царствіе твое. Да буде воля твоя на небесіх, — а наша на землі. Хліб наш насущний віддай нам днес. Остави нас в спокою, а ми оставимо тебе. Не веди нас більше на воєнне душеніє. Хай збудемся тебе лукавого. Амінь.

БОГОРОДИЦЕ.

Богородице попе, радуєшся обра

люблений ти в женах, маєш вовчий апетит черева твоєго. Як с врі в телех, що би тя не обвів дев'ятьметровим пасом. Туманителю душ наших. Амінь.

—о—

Перед кождою молитвою і по молитві належить хреститись так:

Во імя правди (на чоло)

I волі (на груди)

Мира (на праве рамено)

Любови (на ліве рамено)

Амінь (на груди).

Парохіяне! Вірте мені, як будете так хреститись рано і вечер, то через девять місяців так відродитесь, що признаете теорію Дарвіна. І перестаньте пити “заборонку” — будете здорові умово і фізично, чого вам желаю і нині трісло повітре віком в каміні.

В. Т-н,
новітній катехит.

МІЙ СОН.

(Допис із Пенсильвії.)

Я читав у кобзарі Тараса Шевченка
Про те, хто і чим був Іван Гус,
І так зачітався, що і заснув над Кобзарем
І приснився мені Український Робітничий Союз.

Сниться мені, що ніби десь іду, чи плину,
До міста Скрентону ярами
І на передмістю стрічаю членів
Того-ж союза, що ішли юрбами.

Ішли старі, мушини і женинини,
Ішли молоді, хлопці і дівчата
І всі співали робітничі пісні
Як під час Першомайського свята.

Несли і таблиці, а на них написі видніли:
Ми протестуєм проти фашиста Артима
За захистовання ухвал конвенційних!
Йому місце на смітнику, геть аж за дверима!

Бо пан Артимович і пан Ленчицький,
І Заплатинський з Репеном у купі
Страшуть членів карою і мировим судом, —
Думають, що ми діти... Які вони глупі!

Вони нас страшуть, що спалять на кострах,
Як попи свого противника — Гуса,
І деморалізують Союз Робітничий
Тай підкручують свої капральські вуса.

Проч з таким виконавчим комітетом,
Що членські ухвали нехтує!
За наші гроші він панам служить
І в панську дутку проти нас все дує».

І так ішли відділи за відділами
Я в задумі стояв під муром на "сайдваку",
І дивно мені стало, чому не йшли члени
Українського Робітничого Союза із Мікіз-Раку?

Але зараз прийшло мені на думку
Шо Ленчицький, має, швагра в Мікіз-Раку
І той, хоч рахується свідомим робітником,
Грає ролю червону, і жовту — двояку.

А до помочі йому є правдивий дволичник:
Їого прозивають люді пан дурняк,
А він під дописами в "Народній Волі"
Якось панка підписується Михайло Гурняк.

Тай темна-ж та людина темна — той Гурняк.
Як тая табака в розі!
І чому-ж він не знайде де шнурка
І не скінчить у ласці божій?

Чого-ж він стойт колодою посеред дороги
Котрою робітники й робітниці хотять поступати?
Таж його ні попадя, ані цариця не родила,
Але проста убога бідна мати.

Я сподіюся, що це так довго не буде,
Бо він і другі йому подібні не будуть вічні:
Члени виберуть других урядників,
А другі чей вже не будуть такі дволичні.

I в редакції "Народної Волі" в Скрентоні,
I в уряді також мусить прийти зміна;
В виконавчім комітеті будуть люди наші,
A редактором буде знова Бориско, бо це є чесна лю-
[дина.

Тоді не буде пан касієр, як досі,
В банку в свого Боса багато грошей складати,
Щоб за людські гроші побирати тиски, як досі,
І зискі і славу для себе мати.

I хто знає що мені ще було-б синлюся далі
Про скрентонських подібних ідіотів.
Але жінка мене збудила. Каже: "Вставай, Кириле.
Вже шеста година, час іти до роботи!"

Член У. Р. С. Кирило Билинь.

ЦІКАВИМ ДО ВІДОМА.

Пресовий фонд "Молота".

Читайте "Молота" і приснуйте
нових передплатників!

Почавши від 8-го падолиста ц. р.
в околиці Нью Йорку мають від-
бутися "кайзер манебр" отамана
Петра Задорецького і його війська.
Минулого тижня в тій цілі були в
"Укр. Бесіді" кватермажі. Був по-
ручиник від кавалерії і двох адю-
тантів. Шукали квартири для гене-
рального штабу.

Такі "манебри" мають відбути-
ся в околиці Гобокен і Лонг Ай-
ленд. Воєнними кореспондентами є
іменовані: Льонін Ковтун для "На-
родної Волі" і Степан Дембіцький
для "Свободи".

Наразі "пости" є повиповнювані,
тільки бракує штабових фотографа-
гів. На головного фотографа є
покликаний пр. Боберський з Ка-
нади.

Цю новинку подав мені один з
бояків що стойт близько отама-
на, отже нема найменшого сумні-
ву щодо її правдивості.

О. Біфрак.

Digitized by Google

Форт Ворт, Текс., Словчевич \$1.00
Бруклин, Н. Й., К. Мандришора .50
Галфвей, Міш., Катович .50
Ірікан, Алта, А. Гаричук 1.00
Вілкес-Бери, Па., Р. Любін-
ський 1.00
Балтім'ор, М. Д., І. Дільний .75
Ментайн Парк, Алта, І. Дрого-
бінський 1.00

Разом	\$5.75
-------	--------

Переписка Редакції.

— А. Монреал, Кв. Канада. Ваш віршо-
ваний допис не піде. Пишіть прозою, бо
вірш Вам не вдається.

Підслухач Шкрабун. Не пишіть таких
довгих дописів. Стараєтесь сказати на од-
ній картці те, що кажете на десятках карт-
ках. З того, що Ви прислали, може що
виберемо.

Грицько Каша, Ю. Ващук, Бузьок, В.
Б.-к, Стриганецький, С. Жовтій, Серник,
Митро Коваль, С. А-н і Панас — Ваші до-
писи підуть при найближчій нагоді.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

"Землю і Волю"!

Кожна нова передплата на
"Землю і Волю", це буде один
удар в голову польської шля-
хти, як рівнож буде ударом за
ріжкін українських буржуазно-
міцянських газет.

Передплату можна слати на
адресу "Укр. Щод. Вістей" або
впрост на адресу "Зем. і "Волі".

ZEMLIA I WOLIA
Lwiv, Ruska 3.
Eastern Galicia.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ПРО "МУЧЕНИКА СВЯТОГО" АНДРУХА.

Торонто, Онт.

Коли я перечитував газети — попаза мені до рук брехлива "Свобода" ч. 227. Там, під наголовком "Проти польського нацизму" заводить бабуня, що Польща збитується над достойником (гр. кат. церкви графом Андрієм Шептицьким). І це так виглядає ніби "Свобода" заспівала на все — тільки одного бачить оттого пана графа "поневоленого", а що тисячі українського бідного народу гинуть по тюрях і таборах шляхецької Польщі, того "Свобода" не бачить. Той оден (граф) мешкає в палацах, слуги коло нього ходять, то йому ще "біда", а бідні стрійні сидять без даху над головою — і взагалі усе населення Сх. Галичини тине поневолене — то "Свободі" яні в голові!

Граф боїться польської муки (хоч польська шляхта ніколи його не мучила і не мучить), а бідним каже класти голови за віру. Самий він не хоче терпіти мук, бо він граф. От бачите який "святий"!

Далі плаче "Свобода", що — коли Шептицький повертає з подорожі до дому — то його польські власні интернували і примістили в польській жіночій монастирі! От тобі, що святий, то святий! Робітниці в селян-хліборобів саджують по "тарних" темницях-ямах, де жаби і щури лазять, і там вони гинуть з голоду і холоду, а "бідного" бичка посадили до жіночого монастиря! От там тобі, графе, "біда"! Певно забракло монахинь...

І де-то тині може то подумати і представити собі таке "насильство" над графом Шептицьким! Взяті його до польського жіночого монастиря і там його мучити з монахинями!.. Отож, хто ласкав, просить дарувати пару центів на здоровий шинурок, може би той "святий" витягнув себе з тієї муки — нехай-би не мутився поміж монахинями.

—о—

ПАРОХІЙНЕ В КЛОПОТИ.

Вотербурн, Конн.

Якось задумав я трохи перейтися по свіжому воздуху і так в задумі зайшов як на Гіл вулицю. Оглядаючись де я нахожуся і думаю: який чорт мене заніс сюди, мік тих релігійників православних? I почав звертати назад. Аж нараз чуло крик і зойк. Шо то має означати — думаю собі. А то такий крик, як би хто 20 синій нараз різав...

Але прислухаюсь, а то голоси з божниці православної. Може думаю, божниця горить, та не можути вирватутатися!..

Аж на той час входить з божниці один карнагор. Я приступаю до нього і питано: Шо такого случилося, що так парохійне плачут? А він мені каже, що піс. Нірка помер — і то в Нью Йорку голено.

А я йому кажу: Як помер, то чорт його побері! Таких неробів, як він є досить, то прийдуть ще на вашу кривавицю!

А той свое далі: Е, ми не через те плачемо, а через те, що він був мудрій чоловік і все великою бородою махав на більшовиків. І він так затужив за рівном

(читай за смородом) і за Миколою II-гим, що покинув самовільством, дні 25. вересня ц. р. в Нью Йорку.

Тут півдіють, що він хорував на манію, бо він колись був у польським дворі, а більшовики дали усім таким, як він, — тай йому самому — копіяни, то від тоді захорував і не міг знести, тай зробив капту?

Та тепер, Дорогі Читачі, я довідався, що не тільки плачуть за ним православні релігійники, але й анархісти кажуть "что он был хороший человек", бо братчики за його породю з анархістами пішли розбивати робітничі лекції і віча, а тепер релігійники ходять, як приголомшені, бо втратили великого манія.

Сивий Голуб.

ВЕЛИКИЙ ПЛАЧ.

Радовей Сenter, Канада.

Дорогий Молот! Я хочу описати Тобі одну сумну вістку, котру я нині спостеріг. А іменно тут відбувся великий плач за бувшим душпакудником о. Рурою. Зі слізами в носі цю сумну вістку подаю, бо же це був великий "гевант". Слези зіли младинам не тільки з очей, але й з фляшок, котрих не бракувало і не бракувé часу приїзду о. Рури до цієї місцевості. І як-же не плакати? Він такий добрий був, що і новонароджені телята за ним плачали, а чому не мали-би плакати стари корови?

Був тут великий рев. Плакала Ганусяка, плакала Христина, плакала Олена і Параска. Але що вже тає дівчина скаже, що... ні таки не можу... Бу-у-у... Та-кій мені жаль, що аж не виджу куди писати!.. Він, бачите, хоче ішати до Траскачевану. Каже, що там найде їх дурніць від тих Ганусьок, Христин, Олен і Парасок. А друге, що там також треба навчити варти своєї роботи біраболинку, чи житинку. Він бо більше лбає про добро народне, як про... (хотів сказати про гропи, але помиллюється)... про царство небесне.

Плачуть вірні і я хочу плакати. Але то все через того Мітра, бо він йому багато допікає. Бо деж так можна? Вийде наш отець і почне правити, а тут зараз тобі. Мітра приходить і смеється, каже, що інші жінки сметаною мастив, а хіволовки злостилися, бо сметана дорога, і коли він юсю сметану вимастиць, то вони не зможуть прородити і не буде за що ниток купити на жинця...

Жаль.. жаль.. такий превеликий вітоврок (28 серпня). Жінки поспілкувалися так, що на "квідер" мілі був потік. Але чи то від сльз було так мокро, чи від чого іншого то не знає? Ну, і не дінниця, що вірні так сплякалися, бо це-же пастух відійти і вони мусить бути нестрижені. Люді сили люто його і слухали по його першому наїзду на початку. Я самий чув як він козяв, коли прибув сюди: — "Ві",каже, спровади мене, го мусите слухати, бо виши пастир".

I так вони робили, не дивлячись на те, що калінин мовою і замість казати: "Осанина во вишних", то він казав: "Сана-мабишиних". Ще добре пам'ятато, як він збрив колекту. Приїшов до однієї молодиці таї каке: "Може би ви що обірвали на першку?" А вона каке, що не має гропи. — То дайте яєць, — каже піп.

Але вона йому відповіла: — Ідіть, егомostenky до моого чоловіка і його питайте, бо я не маю тепер.

Ну, одним словом, добрий був егомосць, нема що казати. Тому то так за ним плачуть наші молодиці.

Але — не плачте, молодиці! Тих любасів не бракує нігде. В самім Радовей Сenter є їх ще кілька, як от православний, уоч куй його, а є також і презвитеріанський. Тай на місце відіїшовшого приїде новий молодчик-юбець. Амінь.

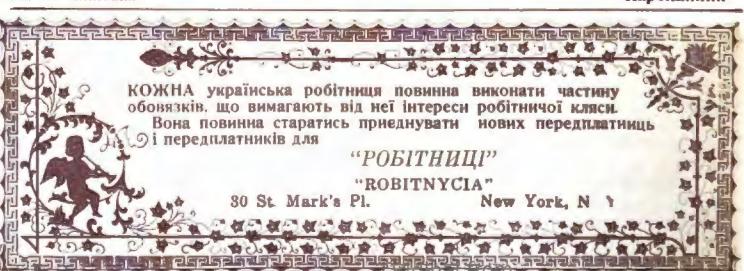
. Мотовило.

ЗАПИТ ВІД 95 ПРОЦЕНТ ПАТРІОТА — ДО ШПИЧКИ.

Шікаго, Ілл.

Дорогий Шпичко! Я переглядаю від довоєнного часу всілякі часописи — ба наїйті і "Свободу" — де подієвся уряд Петрушевиця. Я шукаю за ним і хочу знати, де він обертається, бо я купив у нього бонд. Я хотів-би довідатись де він визначав мені грунт, бо може вдалося-б мені похідти на той грунт. Отже, Дорогий Шпичко, звертаюся до Вас, бо гев говорити, то найкорше відповідь Ви. Як знайдете, то прошу ѿ відповідь у "Молот". Я буду все купувати "Молот" від тем і буду бачити що то за "Молот"? Біо пригадуючи як раз наш отець духовний кричав на тих, що читають "Молот"!.. "Еси!" Він як довідається, що котрий з його парохійнів читає "Молот", то не хоче сповідати. Але я не хочу сповідатися, а тільки хочу спробувати, чи бот пріємне мене так до царства небесного.

Парохіянин.

ВІРШОВАНІ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ.

ПОЗІР ЧИТАЛЬНИКИ!

Вілкс-Бери, Чা.

Вілкс-Бери мале місто,
Всю проходити зтиха,
Тільки оттой славний "Молот"
Робить попам лихо.
За попами-ж обстають ще
Відні патроти,
А попам то тільки треба
Такої бідноти.
Ta як прийшли до нас "Молот"
(Число дев'ятнадцять)
то зрадили робітники,
Закиніла праця.
Всі читали, всі сміялися
І цілої сили;
Тільки націон патроти
Мало не сказились!
Десь дісталася "Молоток"
В свої черні руки
І почали уганяти,
Як ті черні круки.
Одни пішов до попа,
Другий до читальні,
Щоб зійшлися всі на галю
На мітинг загальній;
Щоби разом порадились,
Що мають робити;
Як-би силу робітників
Свідомих розбити.
Усі на час походились
О семій годині;
Прийшов піп, прийшов ляк,
Прийшли жовто-сині,
Ніп стойте коло порога,
Дак ходите по галі
Г тукає на Жельмана,
Щоби починали.
Жельман збори отворяє
І не знає того,
Що читальня усе має
Предсідателя свого...
Як увійшов предсідатель —
Всі стали, як дікі,
Бо думали, що він може
Ше набіг ім піки.
Але-ж бо цей предсідатель
Не є з тих темпінських;
Він є чоловік розсудливий, —
Шанує біднечки!

Розпочалися наради
Відніх патротів
(Ви бачили коли, люде,
Таких ідіотів?)
Встала перший патрот,
Тримається криєса,
Бо бойтися аби не впав, —
Підлога-би тріска!
Бо так собі "підхмелив",
Що не міг стояти!
Каже: -- "Планове присутні,
Щось маю сказати.."
Коли будемо усі,
То я тєє вчиню;
Тепер є нас мала кучка —
Схован-би в кицінню..."
Стала в гали метушна,
Всі стали сміятысь...
Встала другий — "з блям орлем":
-- "Щось маю сказати!
Нам не треба сміятыся,
А плакати, браття,
Бо що нині "Вісти" и "Молот"
Про нас будуть знати:
І про наше обеднання,
Як ми ся єднем,
Як Радянське прінципальство
Тут ми зневажаем'"...
І став язиком молотити,
Як кума Явдошка:
"Більшовики мусить впасті,
Казала ворожка!"

Digitized by Google

Ми, панове українські,
Хочем України —
Щоб не було комунізму —
Нехай він загине!"
Кричить проти робітників —
Проти комуністів,
А далі вже: "Нехай живуть
Петлюро-фашисти!"

Я від себе тільки скажу:
— Памятай, небоже, —
Ан "оржел", ан лев
Нічо не поможе!
Не поможе тобі також
І жална ворожка;
Не воскресить твої мами,
Як вона ісбожка.
Не одні то ворожки
Бралися ворожити,
А більшовики живуть
І дальші будуть жити.
Не скинуть їх патроти.
Ні парохіяне,
Але скоро робітника
Влада скрізь повстане!

Встася лемко спічкоюас:
-- "Що маєм робити?
Кажуть більшовики, що не маєм
За што крика на церкву купити.
Лем ми даем пенязі —
Нема што крутити;
Отен каже: "купім крижа!"
"р'гун: "Тре пропити!"
Кушио собі крижа —
Гроній нема звідки взяти;
Як ся злучимо з читальнев —

Вони мусить дати!
Ни на тое ми ся лучим,
Шоби в згоді жити,
Тільки щоб зелених досні —
Тай більшовиків побити!".
Інши кричат: "Лучімося!
Що маєм робити?
Ті свідомі робітники
Не дають нам жити!"

"З блям орлем" на плечах,
Грає ролю пана.
Має файну він роботу:
Робить коло "тамара".
Робить він там коло "гамара",
Аж вилазять очі..
Він найгірше поміж ними
Лучитися хоче.
Голосу вже він не має,
Нігде ні на волос —
Може в церкви ще дістиче
Паршинський голос...

Я від себе хочу добру раду дати:
Не лучиться, читальні,
Бо будете колись дуже наїркати!
Не лучиться, читальні,
З тими крутіями,
Бо круті все хітряці —
Буде лихो з вами!
А лучиться з свідомими
Ви робітниками, —
Будем мати силу;
Тільки тоді усю зграю
Пішлемо в могилу!

A. Грізний.

У ВИДАВНИЦТВІ "МОЛОТ" є РІ-
ЖНОРОДНИЙ ВИБІР КНИГОК.
ЖАДАЙТЕ КАТАЛОГА.

МОЛОТ New York, N. Y.

Тільки що з'явилася з друку нова книжка

М. Ірчана
ФІЛЬМИ РЕВОЛЮЦІЇ

НАРИСИ И НОВЕЛИ.

Книжка обіймає 120 сторін друку.

КОШТУЄ 25 ЦЕНТИВ.

Спішіть з замовленням!

Не ждіть аж буде запізно!

Хто купить — не пожаліє, бо це дуже вартісна книжка.

Автор, даючи нам у своїх нарисах і новелях живі картини з Пролетарської Революції на Україні, вивязався зі своєї завдання знаменито і вже здобув собі велику прихильність серед читачів у Європі й Америці.

Не лишайтесь позаду!

Сейчас посыльайте замовлення на слідуючу адресу:

Molot Co.

414 East 9th Street,

New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

СЮДИ ТУДИ Й ОН КУДИ

"МОЛОТ"

10C.

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРІСТИЧНИЙ
Ілюстрований часопис

РІК V. Ч. 22. 15. ПАДОЛІСТА 1923. NEW YORK, N. Y. NOV. 15, 1923. VOL. V. № 22.

Пролетар: — Держись не держись, пане Капітале, — всеодно полетиш!

"МОЛОТ"

Літературно-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.
ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поєднане число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чим рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published
semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at
New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РИК V. Ч. 22. 15. ПАДОЛІСТА 1923.

NEW YORK, N. Y.

NOV. 15, 1923.

VOL. V. № 22.

ХАЙ ЖИВЕ ЕС. ЕС. ЕР. ЕР.!

Через гори і долини,
Через води рік-озер,
Простягнувся славний, дужий,
Любий нам Ес. Ес. Ер. Ер.

Через гори, через води
Океану, рік-озер
Кличемо і ми сьогодня:
Хай живе Ес. Ес. Ер. Ер.!

Гей велика в ньому сила, —
Там господар — Пролетар;
Піднялася його воля
Вже високо — аж до хмар!

Таран.

Перед уродинами.

— А де? А що? — спитаєте Ви. Невже таки справді буде оказія? Ну, але що то спонукало нашого старого Молотовського займатися такими справами?

— Конечність, мої голубчики! — скажу я. — Но як же? Тут така оказія зближається та щоби й не згадати про неї? Го-го! Не годиться таке. Хоч одним словечком а треба писнути, бо уродини це мають бути неабиякі. Ціла громада вичкує і випітуете: — “А що? А як?”

Ну, і не дивніша, що так цікавляється. Бо це тобі не уродини в Миколи Російського, чи там Івана Українченка, о ні! Тут мається ді-до інакше. Збирається бачите на те, що цим разом оказія має бути в отого культурного кольоніста Ганса фон Дайчлянд що поселився посередині села Европеївки. От бачите в чому діло! Посередині села Европеївки. В самому центрі всесученої громади. Тим то і справа важіща.

А немале значення матимуть оці уродини ще й тому, що майже більша часть громади все твердила, що Гансиха не діджеться нового покоління. А воно бачите як! Тепер усі споглядають на паню фон Дайчлянд і тільки похитують головами. Ім трохи й дивно, що воно до того зближається, але тут, людоники добри, немає нічо дивного. Природна річ. Шо воно не діється у всіх нараз, то також зви-

чайне. В одного скоршє — в другого пізніще, але все таки діється. Так і розвивається людський рід.

Правда негаразд тепер пані Гансис. Терпіть бідненька. Не досипляє, не доїдає. Тай господарка занедбана по самі вуха. Але — скажіть-że — чи може жінка в такій стані діглюнити все, як слід? Звичайно ні!

Буваюто знаєте, й такі дурачки в громаді, що обурюються на те. Виступають ніби проти таких уродин взагалі. Кажуть, що не слід отас терпіти болі, муки при уродинах. Вони думають, що людство повинно продовжуватися без отих уродин — так скажати-б — еволюційно, мирним ходом. Але, скажіть-że людоники добрі, чи це можливе? Чоловік-же, вважаєте, ціле своє життя мусить боротися. Ніщо саме по собі не приходить. Всьо, знаєте, пробивається силою. Ну, тай оті уродини — як сказав один мудрий чоловіга — це ніщо інше, як революція, насильний прихід нового покоління.

Ну, але вернімо до тієї революції — чи пак до уродин в Гансії фон Дайчлянд. Не диво знаєте, що всі так цікавляться цією оказією Справа — куди не казати — важна.

А громадян скільки збирається святкувати уродини! — Не почали! Самих кумів буде споре число. Хоч-би тільки родина Радян-

ських — тай вже пів хати.

Буде, знаєте, на “хрестинах” батько Союз Радянський, і його дочки — Росія Радянська і Україна, що з Харком. Буде і син Крим (молодий парень), і Білорусенко-Радянський і всі-всі діти батька Радянського. Ну, розуміється, буде святкувати ці уродини і недавно повернувший син Радянського — Далеко-ходенко з Владивостоку. Гучна буде парада!

Ну, а тії, що нерадо дивляться на прихід нового покоління у панства фон Дайчлянд, як думаете — не прийдуть подивитися? Та вони вам хоч через пліт, а таки встремлять свій ніс! Деж-би така слизькоязика баба, як пані Франціска Парікова, та не приїзділа на “хрестини”! А Палахна Лоєрдовська з Лондону — що? А пані Наталія Макароні? Ну, а вкінці і — довгий, як ужевка — дядько Семеон Мариканський?! Всі вони приїздиуть. А про дрібніших і не згадую. Тік — як не дверми, то комином! Таке вже покоління!

Але це не зашкодить новонародженеців. Нічого не вдіють йому непрощені гости, бо кумів буде споре число.

Кажуть, що як народиться дитина то сейчас дадуть її — на честь найстаршого кума, Союза Радянського — і відповідну назву. А іменно буде називатися — Совет Дайчлянд.

Ну, желаемо молодому поколінню якнайскоршого приходу!

Original from M. Молотовський.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Шість років минуло -- пора до школи.

ТИЛЬКИ ПОХОЖИЙ НА НЬОГО.

На станції залізниці шум, крик. Очікують поїзда.

Ось і поїзд показався. Підходить. Став. Товпа кинулась до вагонів. Душаться. Протискаються. Одні другому кишені очищую. Всю як слід, по християнськи.

В однім вагоні сидить бородатий єрей. До того-ж вагону протискається "православний". Слітнів бідачиско. Ледве дихає. Увійшов, сів коло єрея тай проговорив:

— Ой, господи!

Єрій думав, що то до него відноситься, тай відповідає:

— Хоч я й похожий на господа, але я не господи!

Дядько Микола.
Digitized by Google

ХАРАКТЕР "ІНТЕЛІГЕНТ-ПАТРІОТА".

І дипльомат, і гавкун,
І редактор, і брехун,
І агент, і журналіст,
Проститутка й мораліст.
Він і "ширий" патріот,
І безличний ідіот;
"Поступовець" й шовініст
І безбожник-атеїст.
"Правдолюбець" і крутій.
"Просвітитель" і мантій;
Панський песик, лъкай, раб,
Хуліган, егоїст, драб;
Малла й крученя вівця...
І так далі без кінця.

Ріжок.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"Всеукраїнський Конгрес".

— Ти чув?
— Що?

— У Філадельфії відбувся "Всеукраїнський Конгрес".

— Ну? Чому-ж у Філадельфії?

— А де?

— По моїому — коли "Всеукраїнський", то повинен відбутися на Україні, де є найбільше Українців...

— Е, говори! Але-ж бо цей "конгрес" уладили чорносотенці, попи, і їхні поплечники, а таких на Україні тепер "не святують".

— Та-а-ак?! Ну, то цей "конгрес" всеодно не був Всеукраїнський!

— А який?

— Всечорносотенний. Всепопівський.

— Таким він і був.

— То чому-ж вони назвали його "Всеукраїнським"?

— А тому, що вони тепер Україну не мають за Україну. Кажуть, що Україна, то всі тії пани, що поїхали з України і тепер живуть розпорощені по цілім світі.

— Он воно як! В такім разі вони повинні були назвати свій "конгрес" "Всесвітній Конгрес"...

— Так, але вони націоналісти, а такої нації ще нема.

— Ну, то повинні були назвати "Конгрес українських попів, панів і підпанів".

— Але-ж ти також зрозумій, що вони не дурні так називати тєї збіговиско. Но хто-ж тоді з робітників, що стоять в запомогових організаціях дав-би для них податок, який той "конгрес" ухвалює?

— Значить — це таки не конгрес. а шопка, при помочі якої чорносотенні панки і попики хочуть силою видирати від українських робітників-емігрантів тяжко з'працюваній гріш.

— Та воно так.

— Очевидно, що так. І це слід-би вже зрозуміти українським робітникам в Америці.

Тарас Довбня.

ПЕВНИЙ.

Один з декількох петлюрівських "офіцірів", що поспідними часами прибули до Америки, скаржився перед своїм знакомим на дівчину що його не любила.

— Звідки ж ти знаєш, що вона тебе не любить?" здивовано питанням.

— "Вона казала, що в кождій родині є один дурак".

— "Чому ти мавби тим журитися?"
— Отвіт більшіннак.

Немов батогом тріснув вже знов рік минув. Себто рік від п'ятої річниці Великої Революції Сходу. Тепер вже, значить, шість років.

Шість років помимо того, що ані Лойд Джордж, ані Гомперс, ані Синобордій граф від "свободи" "не признали більшовиків".

Винниченко і Шаповал в ці роковині певні оден в другого зуби запне. Шкода, що Лис Микита за далеко від них. А то запнялиби зуби в нього.

В Європі немає такого правительства, що стоялоби поспідних шість років. Зате є богато таких правительств, що дуже вдачні як постотять шість днів.

Послідними часами польський бюджет вже майже зійшовся, але купили для президента пару золів до черевіків і бюджет упав.

Тоді шляхта післала куриера до Америки за долярами. Але польська квота вже вийшла і куриера не впустили.

Відтак післиали другого до Моргана, але Морган чогось не моргнув і золі остали не заплачені.

Головна кріза наспіла тоді коли Японію навістили підземні конвульсії. Польський жонд післав був співчуваючу телеграму до Японії. Але в тій телеграмі було стільки співчуття, що оставило польську касу зовсім без чуття.

Тоді міністри заставили свої підвязки від вусів і заплатили першу

рату за телеграму. Решта остала на легкі сплати а тяжкий процент.

Одна панська дипломатична нота до Радвлади ще й до нині лежить в дуплавій вербі на границі. Доти поча почта понесла на кредит, а далі кредиту не було.

Тим то і пояснюються шістьлітнє існування Радвлади. Не дають буржуям кредиту і "дацол".

Воно таки і добре, що Радвлада існує. Бо інакше то американські сенатори і конгресмени ніколи були бы не бачили Росії і України.

І буржуазні газети не малиби матеріалу до писання. А так то на описування одної тільки Червоної Армії треба декілька шпалт що третій день. Знов кільканадцять шпалт на телеграмах з Риги і Гельсінгфорсу, а решту на те чи Радвлада забере собі Німеччину, і буржуазна газета готова.

А тепер, товариши робітники, позичте мені ваші горла. Хочу грімко крикнути в сторону Сходу: Хай живе! Многая!

Ксьондз половину сів на столицю, а половину звис. Голову опер об вікно. Чув як охкала.

— Невісто!

Голос задомився нагло, тільки якесь хріпління добувалося з горла.

Встав нагло, витягнув руки перед себе, як той сліпець, шукачи дороги. Вона взяла його коліна і воночій волос притиснувся до них.

Сильні як ніколи передтим руки впались в волося пані і унесли тугою голову дотори.

Очи зашли мрякою, а зуби дико вгризались в чудиши шию...

Богатий шовковий шляфрок, по дерті на стяжки лежав у його ніг, а він.....

А добрий бог кинув ще кілька промінів соняшного світла у вікна кімнати і накрив смерком чудного вечера.

ПОКАЯННЯ, СПОВІДЬ, ЖАЛОВА І ДЕЯКІ ТАЙНИ.

Може з годину лежав хрестом ксьондз Василько другого дня раної раніні вихід тихій кімнаті і мо-

О. Бібрак.

ПОПІВСЬКИЙ ФАХ.

(Гумористична повість з життя попів в Америці.)

(Продовження.)

Паїн відсунулась нагло і упала на коліна біля нього та закрила очі.

— Що ми робимо? Ісус Христе нам того не вільно!

— Ні, не вільно.

— То я винна, — оправдувалась плачуши.

— Обое ми винні. Гріх війшов між нас.

— Боже! Боже! Що ми робимо, а ти дуже легко може який хам візіти і побачити.

Ксьондз спамятався, встав і йшов до капелюха.

Пані злапала його за руку.

— Що то?

— Йду.

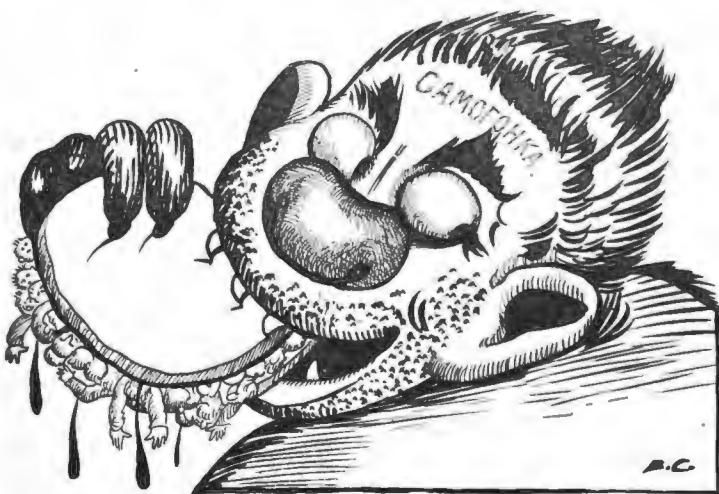
— Чому?

— Як-то чому? Йду бо тут може направду хтось прийти і готова біда.

— Ох боже мій! Чи-ж ми мусимо тут сидіти? Пресін дім великий. Хай ксьондз мене не опускає.

Жирний семдвич.

За один рік в Америці під час "прогібші" померло 2 тисячі молодих людей від самогонки.
(3 газет.)

Як смакує! А дивного
Нічого немає:

Так водиться — хто п'є лише,
А хто заїдає...

лився горячо, як ніколи в життю. Цілій день майже пересидів з молитвенником в руці, а коли прийшла вчорашия година, почув у собі якись страх і дрож. Мусів іти. розумів, що мусить.

І пішов, але нині не пізnav зо- всім гарної пані. В чорній, під са- му шию запнітій сукні, виглядала як постать болю.

Більда твар пані, її сумні погляди відирали йому притомність. Не знашов відваги навіть в очі подивитися. Покхилив голову. Скривив більну женщину. Допровадив до гріха. Подоптав усе. Горе йому, горе! Дроць зимний переїхов по цілім тілі. А з еї очей потекло дві слізозі.

Почав скоро пращатися з о. каноніком, котрій стримував його, а коли побачив, що той наперся іти, то сказав, що відпроводити його до дому.

Пані злапала ксьондза за руку.

- Прийди ще завтра.
- Завтра?
- Так. Пополудню. Мушу ви- діти тебе, ти недобрий хлопче.
- Гніваєшесь?
- Дуже. Того ніколи не пода- рую.
- Чого? — запитав тихо.

— Ще питаеш?
— Я знаю моя вина. До смерті не забуду.

— Чого?
— Що согрішив проти бога і Вас.
— А! Хто-ж о тім говорить? — розміялася вона.

— Ну, а щож?

— Покусав ти мене, ти негідни-
ку, цілу шию і груди. Дві неділі не
буду могла уратись як належить-
ся!

Ксьондз відітхнув. Камінь спав
йому з серця.

— Мусиш завтра дуже гарно пе-
репросити.

— Будете самі?
— Пішло старого по справунки.
Попрацься й вийшов.

Життя починало укладатись йо-
му і помало освоївся з гадкою по-
зісті в тім краю. Родина з при-
ємністю зауважила зміну в його
успособленню і гуморі, а навіть в
зовнішнім вигляді.

Одного разу як Угнавський був
на картах у о. Зарвача, а ксьондз
Василь вимикався потихо з його до-
му, по дорозі здивав його о. Га-
дула.

— Копу літ. копу літ!
— Очевидно, що давно ми не ба-

Панам самостійникам.

Ваша правда, панство гладке,
Самостійність гарна річ —
Це-ж найкращий, це-ж основний,
Вічний робітництва клич.

Ми наплюли вам у вічі,
Ви остались на леду,
Тай свою клянете долю —
Самостійницьку біду.

Міліони з нас вже мають
Самостійність, волю й владу —
Йдуть до чорті, панство любе,
Може вам державу дастъ.

Бо свою ми самостійність
Вже не пустимо із рук,
А робітничу державу
Оборонить наша пистука.

Панас.

а а

З ДОБРА НЕ ПОЛЕТИШ.

Два підлітків робітники дивлять-
ся на літаючий аероплан.

— Слухай Петре, як ти думаеш?
Чи добре на отій штуці летіти?
— Де там добре!
— А чого-ж ті пани літають?
— Бо не мають де пристанови-
тись. Ось і літають. Дай Ім півдо-
ляра на готель, то тоді не поле-
тять.

Дядько Микола.

чились. Але бо то колегу трудно
побачити.

— А так собі сиджу в дома, а
сюди дуже рідко заглядаю.

— Чому так?
— Я певний був, що ксьондз там
перебуває. Давно були часи, що не
було такої страви, щоб мені там
да господина не дала. Що то були
за спец'яли! Такого вже не буду
мати до самої смерті.

— Чому-ж ксьондз перестав істи
ті спец'яли?

— В неласці єсм у найяснішої
пані. Годі треба погодитися з бо-
жою волею.

Взяв Василя під руку і впрова-
див його до своєї кімнати. Ксьондз
Василь розглянувся по кімнаті з
певним зацікавленням.

— Виджу, що колега направду
не любить господині?

— Що то не люблю. Не терплю ба-
ки і то всьо!

По устах ксьондза Василя пере-
летіла легка усмішка.

— Молодий ти ще, і не багато
знаєш що в світі діється, і думаєш,
що то все золото що світиться. На-
їш'єшся горилки?

— Дякую.

— Що? Два тижні ти тут і ще

піти не навчився?

Крав! крав! крав!

(Присвята Нью-Йорським “Оборонцям України.”)

Поки сліпі люди,
Треба його поховати,
А то лихо буде!
Он бачите: над Чигріном
І над Дніпром і Тисміном
Земля затряслася.
Чи чуєте? Застогнала
Гора над Чигріном...
О, сміється і ридає
Уся Україна!

Т. Шевченко.

Хвалилася Синиця море запалити!
Море, бре!.. запалити...
Чи Синиця, чи птах Чиж — сине запалити!
Море, бре!.. та й не в лад...
Хваляться Ворони владу Рад повалити!
Владу Рад!.. повалити...
Доки нам, Україні синам, та й терпіти!
Крав крав, крав! такий лад!..
Ми всі— мужі, ще й з “Оборони України!”
Гей-гей-гей!.. України
Чи стерпимо ми, ї — Неньки, вірні сини
Крав, крав, крав!.. владу Рад?

А щоби ліпше, читачу, зрозуміти ворону-пронозу, — мусимо, товаришу, замінити на хвильку в ріш на прозу... Знати-ж не вадить нам, що вже ті, котрі звали владу Рад заповідають, про що вони в перших

— Hi.

— Ну, то напийся вина, а я вже зістану при горілці, щоб не мішати.

При горілці і вині просиділи оба ксьондзи майже цілу ніч. Гадула роповів Гопкалові про о. Угнавівського, про о. Зарвача, про о. Гопуся і про багато інших попів. Як їм тут поводитися, як вони народною справою гандлюють, як декотрі з них отримують жінки і коханки і т. д. і т. д.

— А чому колега не жениться?
— спитав Гопкало Гадулу.

— Женитись? Як можна, коли я без грейцара при душі! Напхаються тобі якісь соціалісти якісь редактори і всякої інші драні. Який інтелігент що позбройта, а його наженуть, так він зараз в попі суне. І їх тільки тепер сюди налізло, що нігле рушитись, поживеш тут, то побачиш.

— Але це не має нічого спільногого з женячкою.

— Тобі гарної жінки вони не дають ніяк втімати. А зрештою — женитись, боятись за неї і за себе і пильнувати церковних обовязків, то за багато. Ліпше собі самому.

Оба попи просиділи так аж до самісінського рана при чаці.

Digitized by Google

стрічках ч. 1. “Української Громади” кравають-бають...
А воно ось про що саме:

“Українську Громаду” видає “Оборона України”, організація заснована в місяці вересні минулого року українськими робітниками в Америці для того, щоби давати допомогу визволиній боротьбі українського народу на землях занятих Польщею. Отсе було перше завдання нашої організації і отсе й лишилося далі. І завданням... А як бачимо, тепер у наших ворон не те саме!...

Програм наш: біда всім панам... смерть ляхам!
Ой, біда, пчхи!.. смерть ляхам...
Доляри-ж гребемо, щоби владу Рад к чортам!
Крав, крав, крав!.. владу Рад...
Над Дніпром “демократичний” лад заведемо!
Ой, пчхи-чхи.., заведемо...
Ta з панами-шляхтою в згоді заживемо!
Крав, кра!.. тож то буде лад...
Чорта з два!.. Доляріків робітники не дають!
Таки так!.. не дають...
Вони кажуть так: краша — влада Рад, як пан поляк!
Крав, крав кра! Нам і тут не в лад...

А по цій мові бувайте, товариші, здорові!... Свої доляріки, шеї зелененькі, ховайте в кишеню. Мужам-же з “Оборони України” плюйте-харкайте в жмежу! Но коли вони так: до влади вже Рад та прирівнюють пана-шляхтика з його полькою — то ми отаких “оборонців” України обдаровуймо колькою.

Марко Драгладай.

НА КАТЕХИЗАЦІІ.

Попрашавши, “як бог приказав”, з родиною, молоденський ксьондзік удався на місце першої посади. Постановив “пхати таку життя свого” і робити все можливе — щоби не запутатися в щось таке, що могло-би на нім відбитися фатально.

На новім місці принято його ввічливо. Зараз першого дня зауважив, що тут господарем дому є о. Зарвач і все по його волі робиться. Тиха, спокійна і запобіглива “жена” турбувалася справами виключно до неї належачими, як також о виховання дітей, з котрих найстарша дочка доганяла вісімнадцять-ту весну життя.

Ксьондз Гопкало віктувався таки на місці. Він скоро запізнався з панянками і в пару днів освоївся на добре. Найстаршу називали Мінця, молодшу Ганьця, а наймолодшу Стася плакучка. Чи хотів, чи не хотів, а мусів брати участь в їхніх забавах, що вплівало успокоючо на його пошарпані нерви. Поволи затиралася пам'ять про паню Ваєцьку і про солодкі години в її бударії.

Парох сказав йому зараз на сіро:

— Мій ти коханий! Навчися грати в карти, бо — що будеш тут робити?

Гадула був гільтай, але за те грав як належиться.

— Ой, що грав, то грав, — потвердив ксьондз Гопусь.

— Памятаеш, тоді мав шельма сім пік, і грав вісімку без атут. Прецінь повинен був лежати як бик, а та bestia вивинулася, як піскр. Сам я не знаю, як це могло статися...

— Парох Циліндер підпер о. Зарвача.

— Не така то трудна річ префренс. Навчишся за два рази. В чіврі завжди оден має час то й поможет тобі.

Скінчилося на тім, що катехіт Гопкало по коротким приготуванню перед вечорою засів до карт.

По скінченій грі, десь около п'ятої години над раном, показалося, що катехіт виграв 17 доларів.

— А видиш, синку, — казав о. Гопусь — забравісь нам всю готівку, а не хотівся грати. Як так далі піде, то незадовго собі гавз купиш за нашу кервавію!

Original from (Дальше буде.)

"Свята тройця".

БУРЛАЦЬКЕ ЖИТТЯ.

ВІН: — Чи не хотіли б ви мені прати близну?

ВОНА: — Добре! Принесіть сюди.

ВІН: — Так але я маю її на собі. Чи не зможу я її зараз забрати з собою?

І. Д.

ЧАС НІЯКИЙ.

Учитель (до хлопця): — Скажи-но мені, Шишко, котрий то час буде як скажемо: "Дівчина співає".

Хлопець встав подумав тай ка-же: — Ніякий.

Учитель: — А то чому?

Хлопець: — Бо, прошу пана, ні-яка дівчинка тепер не співає — всі сидять тихо.

T. B. Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Таки нема ріжниці.

Петро: Яка, кумо, ріжница між звичайною свинею та галицьким трудовиком?

Івага: Ріжница, куме, така, що без рога е свиня — вона хрю-хрюкає... А трудовик таки людина.

Петро: Ха-ха-ха! А трудовики хиба не хруні? Та ж вони, кумасю, польські автономісті!..

Івага: Хай і хруні... Ал-ж ріжниця між безрогою й трудовиком є. Свиня все тобі лопає... Для безрогої нема й посту. А той трудовик також крістянин... Він і до церкви коли не коли загляне. Вони-ж, куме, — статечні...

Петро: До церкви?! А ось послухайте, кумасю, що в ч. 125 "Діла" від 6. вересня 1923 р. вони пишуть самі про себе трудовики ті: "На самого спаса, коли крістянине свята яблука з грушками, ми й собі до церкви. Аж нарід — до дому з свяченім... Шо тоді нам?... Ми візьмемо та й заглянє у "Дівоче око"... А після того: "було... правдиве волинське печене порося".

Івага: От, безсоромники!... Та коб він так до мене сунувся, ще й на спаса, то я б, куме тому безстидників заляблю окропом очі... Гріху їм окаянним нема: жерти по-рося на спаса!...

Петро: Значить, топіро й ви, кумо, визнаєте, що різниці ніякої...

Івага: Так... Однака застерегаю, куме, що свиня вартісниця. Адже люди, за пробаченням, до свині льохі доброго завідського кнуря з-за моря спроваджують. А трудовики взагалі не потріб...

Петро: То вже, кумо, занадто... Не можна трудовика робити гіршим за свиню. Кажете той як-його... кнурів з-за моря спроваджують. Те саме й з трудовиками. Адже вони кнуря-Чижка — того, знаєте. Славка, що колись няячив у Петлюри дитину! — вони теж вирягли за море. Та й інший лідер Целевич теж там.

Івага: Тоді вже дійсне: нема ріжниці! Трудовик, свиня, собака — віра однака...

Петро: Як бачите кумасю, свиня безрого та трудовик-хрунь тримають Єдиний Фронт.

Нефронтовик.

Гей, слухайте, патріоти!

Гей, слухайте, патріоти,
Українські ідiotи,
Це-ж тут для вас новина;
Ви в міністри й отамани
Всі претесе до безгнями,
Мов безроги до багна.

Прийшла вістка з нігде-світа
Що з'явилася планета,
А народу на ній тьма;
Всі там ходять захурені,
Смутком, горем пригноблені, —
Бо уряду в них нема.

Кожда хата, то держава
Є корона, є й булава,
Що хочеш, те вибрай:
Міністерські посади,
Дипломати, амбасади,
Ну, сказати — для вас рай!

І всі люде там покірні,
Некритичні, легковірні,
Що хоч, те їм говори;
Терплять всякі недостатки,
Які хоч стягай податки,
Хоч сім шкір нараз дери.

Не треба віча скликати
І за грішми хавки, драти,
Не мати чести й лиця,
Бо там долари зелені
Самі лізуть до кишени,
Без рахуби, без кінця.

Геть в безвісти, між планети,
Там урядувати будете,
По черзі, чи всі нараз;
Ми панамн зневолені,
Без дипломів і "невчені"
Доб'ємось волі й без вас!

Ріжок.

Поможіть попові знайти хористів.

Потрібно два хористи — тенора і баса
— до української церкви.
(З попівських оголошень)

Хоче піп обзавестись
Тенором і басом.

Digitized by Google

Поможіть йому знайти,
За таких часом...

ЗАПИТИ І ВІДПОВІДІ.

Чим не може бути чоловік?
Гомперсом.

* * *
Чим папа римський може бути
тільки потайки?

Батьком.

* * *
Що можна зробити зі слова
"Рим"?

Мир, коли читати справа на ліво.

* * *
Який доктор вилічив найбільше
людей і від якої слабості?

Петрушевич українців від доля-
рів.

* * *
Які любовні пісні можна співати
в церкві?

Соломонові "Пісні Пісень".

* * *
Кого можна забити і не попасті
на електричне крісло?

Муху.

* * *
Чим можна кидати не боячись,
що розіб'єш кому голову?

Оком.

* * *
Який чоловік не дбає про забо-
рону свободи слова?

Німий.

* * *
Якого капіталіста найкраще лю-
бити робітник?

Мертвого.

* * *
Коли умре бог?

Тоді, коли в кождій хаті буде бі-
бліотека.

* * *

Яких робітників любить капіта-
ліст?

Глухо-німих.

Дядько Микола.

ВАРИАНТ ДЛЯ БАТЬКА.

Учителька в одній школі ніяк не
могла держати в послуху буйного
ученика. Просила його, лаяла його,
а коли вкінці нішо не помогало,
роздлечена учителька закричала:

"Ех, то я бажалаби бути твоєю
мамою, хоч на один тиждень!"

"Дуже добре," відповідав буй-
ний ученик. "Я поспитаю батька чи
він на таке згодиться."

ДОБРІЙ АНАЛІЗ.

Поцілунок, це одна частина уяви,
одна частина відваги, а решта счи-
на.

Порожній жолудок ніколи не ро-
зуміє значення найвищого суду.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

“ВО ІМЯ МИРА”.

ПАМЯТНИК БУРЖУАЗНОІ “ЦІВІЛІЗАЦІІ” З НАГОДИ ОКУПАЦІЇ ПОРУРЯ.

Digitized by Google

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Галов, рахувати, тай гариду!

Вважаєти, дорогі лянцмани, маю я цалу, рахувати, купу що писати, али ни знаю з чого починати. Воно є такі, рахувати, річи, жи їх і без писане всі вже знают, але обов'язком, рахувати риспондента є аби він гет всьо що видит записав.

Інц зачинаючи з кінце, рахувати, хочу вам сказати, ек то я був в Канаді і там бачив троха патріотичної роботи, рахувати. Вважаєти, іден "рідний" лаер, жи виглідає ек тот жи тримає "лондлі", нимав, вважаєти, чого вчіптиси аби зробити троха дрібних, тай почев, вважаєти. вироблети свинства. Вімацев він, рахувати, ікіхос нехаралутних фармерів. жи то хтось про них був написав колись правду в робітничій казеті, рахувати тай давай ту казету кегати до суду.

Тегав він так аж доти доки ни присудили іму відчіпного, рахувати, на піdstаві фашивих перекладів. Али жи іму тра було, рахувати, поділитиси тими декількома центами з усьов голоднов патріотиців собачнев, то навіть і вдатитисе ни буде мав чим, хоць ек би я іму того жилав.

Али я собі, рахувати, з того ніц ни роблю, бо то всьо, вважаєти, входит в обсег патріотичної роботи то воно навіть і дивно булоби екби вони інакше, рахувати, поступали. Вони, тоті "рідні" махабунди, вже від давен такі. Єк, вважаєти, була война, то вони іден поперед другого б'али, рахувати, до поліції цензора, на робітничій горганізації. Іден навіть був раз ніс відморозив, бо пришов під поліцію ще ек зачинало свитати бо боявся аби іго другий ни випередив, тай мусів, рахувати. чекати аж доки поліція не позлазиласи, тай, вважаєти відморозив собі шпирку. Али тепер він зато більше до себе подібний, рахувати. бо та нося виглідає ек свиняче рило жи го колись кінь копнув.

Інц я, вважаєти, начхавим добре

в їх сторону, тай висабанивимси назад на мою, рахувати, планету, тай хтівим на гаріоп, вважаєти, по плисти до хлопських країв, бо там, рахувати, мало відбутиси свето шестої річини ривулюції, рахувати. Інц плину я собі на моїй, рахувати, планеті аж ту нарад — ба! — хтось вважаєти, вдарив мою планету попід зъберка, рахувати, аж, вважаєти, гикнула. А я, вважаєти, пирікотивимси тай гепнувим собов в долину. Щіскі жи шос десік міліонів миль під нами блукала, вважаєти, друга планета, а то бувбиси ваш Шпичка розсипав ек тоті патріотичні ворінтації. А так, то я впавим на ту другу планету, тай ще, рахувати, дихаю.

Дивлюси я, вважаєти, по цій пла неті а ту всьо, рахувати, шкляє. Мисливим жи то лід, али помацаємо жи підномною ни топилоси, то виходило, жи то був, рахувати, криштал, ци ек го там називають.

Али я ни мавим коли, рахувати, з тим бадруватиси, бо хоківим зна ти що то так мою планету вдарило. Подививимси, рахувати, до гори, а то ікійсі світій, жи го певне післали з неба на землю, а він типер ни міг назад до неба трафити. А моя, вважаєти, плашаєт, так гей tot песок на базарі шуст'шуст', так вам, вважаєти, жене, жи я о малом файки ни випустив з писка. Здогонними, рахувати, того світого, і я, рахувати, питаюси іго, чому він, рахувати, ни йде туди куди має білет; али вивертає козьольки помежи планети, рахувати.

А він, вважаєти, гет цалій дзелений на писку! Я кажу — воцумери? А він, вважаєти, кас жи був в Філяделії і там ікійсі грубий Іван Півакап продав іму флешку патріотичної роботи, тай то, вважаєти, забило іму баки, тай він, рахувати, згубив дорогу до неба.

Я бувбих іго, вважаєти, завір до неба, але нагадавимси жи сліпий Петро дуже мене ни любит, тай лішивим того світого зачіпивши іго за халат до звізді.

Пливу я, вважаєти, дальше на моїй. планеті али, рахувати, іходит ікійсі нібі чоловік з цеї планети таксамо, рахувати. з кришталю, гей тата фігура на богатій катедрі. Я до нього зараз — галов — рахувати, а він, вважаєти, кивнув руков тай кає: Шпичко, кає, ви ни втрафили на добру планету. Ви хочите іхати на Схід, рахувати а нам ваші земські астрономи, приписали жи ми іздимо, рахувати, поперек, а не поздовж.

Ни було що робити, вважаєти. Я троха нагадев тим гастрономам, жи вони так ни мудро то всьо роблєт. тай сівім собі і читаю наш славний "Молот". На свето річини

вже нимавим ек іхати али я, рахувати тим ни дужи гризуси, бо воно там і без мени посвікуют.

Читаю я, вважаєти "Молот", а там е, рахувати, риспондценці ідного лянцмана з Чікаго, жи він інби хоче аби я вішукав іму tot грунт, жи то іму вобіцели патріоти за бонди.

Інц я типер, аби ни забути, скажу тим усім, рахувати, лянцмани, жи накупили тих, рахувати, бондів, жи того грунту нігде німа. Питрушкевич, вважаєти, з іго міністрами напарцюювали були грунтів на хма рах, бо більше нігде ні мали, тай воно, ніби, виглідало, рахувати на правдиве. для дурних голов. Али, вважаєти, коли Амундзен вібравси ревпляном на північний бігун, то він, вважаєти, вплакував своїм ревпляном в саму середину того грунту і розігнав всьо на вітер. Тай типер tot кавалки з того, ніби, грунту, капают по ідному на вашу землю дощем. Так жи ви за tot бонди можете наплитиси води і вдарити себе обласом кілька разів по гарбузі, рахувати.

Али, рахувати, іднако тримайтесь цупко.

Ваш рахувати.

Хведір Шпичка.

РОЗМОВА В ТЕАТРІ.

(Підслухане).

Перша жінка (приглядаючись на кіно, де предстявляється Індіянів з пірам на голові): — Ох Місунцо, які-то прості люди є на світі! Бачите, позатикалися пірам. Ото дикуни! Правда? Га-га-га!...

Друга жінка: — А я не бачу тут нічого смішного.

Перша жінка: — Як-то, це у вас не сміх? Пірам затикатися... Ото простота!...

Друга жінка (дивлячись що в першої капелюх убраний в вороня чі крила): — А чим-же ми розумінці від них?

Перша жінка: — Та чим? Тим, що ми вже культурні цивілізовані, і всьо добре розуміємо — а не так як вони!...

Друга жінка (сміючись): — Наоборот, я завважую, що ми ще більше прості і нерозумні, аніж вони...

Перша жінка: — А то чому?

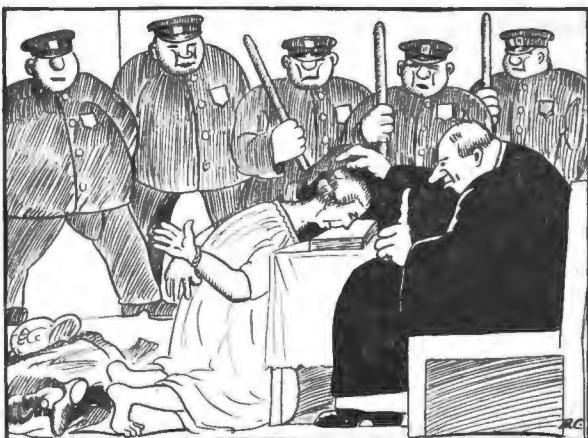
Друга жінка: — Тому, що во ни хоч вбираються в піря, то все таки не купують його, тільки так назбирають собі, або виривають з птахів, а ми думаемо що вже культурні, цивілізовані, але пірам затикаємо капелюхи та "ней платимо за нього здоровово, аби в нього вбратися. I де та наша культура? Певно в чийсь кишені.

Марія Грицник.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Як тепер будуть сповідати.

Після звінного випадку в Шікаго Ілл., де жінка застрілила попа при сповіди — всі попи будуть тепер на остережності.

"Казала Феся":

Що скрентонський Лис Микита зграбив був на конвенцію А. Ф. П. і приніс на своїм хвості вельми важні документи для "Нар. Волі", а іменно: що Віліам Дон був в організації Ку-Клукс-Клен. Чи не збожеволів часом от-той Микита?

Що уряд У. Р. Союза вже має на поготівлю рекордового писаря на місце Гр. Перчака. Перша пробка на Мостовім вдалась вдоволяючо. Бракує тільки одного-двох відділів, щоб запротестували проти Перчака, і Мостовий засяде на його кріслі.

Що Мостовий з часта стає Микиті на хвіст і через те Микита за всяку ціну хоче його збутись. На місце Мостового приде на телеграмі будь-котрий з почетних членів скрентонської кріслячо-боєвої організації.

Що горлоріз укр. селян Гальчевський (Орел) вже також є почетним членом повище згаданої організації. Сподіються великого напливу таких горлорізів, як що укр. робітники завчасу не візьмуться до вичищення зі своєї роб. організації ріжних лисів та псів.

Що скрентонському Микиті вже в очах почевоніло і вертить зі шприків і т. п., збирається іхати до

середини мозок. Знаходячись в таким положенні, почав дуже вити, як собака на вогонь. Спроваджено до него європейських лупіїв, чи пак, лікарів, які узнають цю хворобу за наслідки скаженини. Приказано йому що дві години Горкого Віна з бананами.

Що всякі заходи до вилічення від так званої скаженини не дають великих успіхів. Одна надія його партнерів тільки на Горке Віно, яке по залиттю скріплює його лісочі сили і, таким способом відвіжується моментально нерви в хвості, яким вже на силу махає.

Що в Головній Канцелярії Скрентону велике безладдя і метушня. Цю саламаху заварили три урядовці Союза з Микитою на чолі. Неправно виключені члени з організації У. Р. С. домагаються свого права в тій-же організації через державний суд.

Що тепер і шнуром не затягнеш укр. робітника до Союза, помимо того, що вступивши дістає посмертне. Кожний хоче жити, а вступивши до Союза — уряд зараз вішавши.

Що всі радники, дорадники і проча братія, які боронили досі кириніків і розбиваючи роб. організації в роді Гайових. Дециків. Мозикив і т. п., збирається іхати до

Скрентону і переконатись в дійсності хто винуватий, — так, як це зробив і перекоївся недавно Ілля Шкварок, Радний У. Р. С.

Що урядники У. Р. С. не забувають про клічі: "Усі за одного, оден за усіх", і (як заявляє їх по-крайній мірі в ч. 121. "Н. В.") помогають собі взаємно; діляться як можуть робітничим грошем. А що ви на те скажете члени У. Р. С.?

I. Оріх.

"Оборона України" В НАЗВИСКАХ.

(Історичний матеріал.)

Чиж не гарні українські назвиска:

Siczynski (убив графа Потоцького і возлюбив буржуазну демократію).

Wisznioski (вірний ученик попедрінього).

Ceglinski (інформатор тих, що панують, проти тих, що гарують).

Zaplatynski (обдувач трьох попедріньих).

Grudzinski (найкраще українське назвиско в стейтах Нової Англії).

Proacakiewicz-Lenczycki (той що має звичай бити хлопів кріслом по голові).

Gorjanski (два: піп в Пенсильванії і парафіянин в ньюорськім стейті).

Reper (нехрист, але й Христос був Жидом).

Shopay (представлений Репеном Ненці-Україні а попом Гуранським Католицької Церкви).

Zaremba (старе українське назвиско про яке не знає нічого Грушевський).

Artymowicz (тимчасовий і почесний член "Оборони" — за дурний на дійного члена).

Kamienieski (милозвучне українське назвиско і зодба "Товариствів Українців").

І Чиж може добавувати хто в тих назвисках які суперечності між ними і "Обороною України"? Ні, бо які "оборонці" такі й інші назвиска.

Пана.

ДІВНИЙ УСПІХ.

— Ну, як там було вчера на тій промові?

— Пречудно! Там такі розумні речі говорили, що я і нині ще дурний!

І. Д.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"Цивілізована мудрість".

На дніх скілася цікава подія у цій країні "цивілізації", де пани демократи і республіканці хваляться, що всі розумні поїли.

Було воно так: злодій закрався до скелу з револьвером в руках, скомандував до властителя: "Руки в гору!", забрав з каси гроші тай утік. По кількох мінатах властитель опамятився, вийшов на вулицю тай став кричати. На його крик прийшов "вуйко", розпитав у чим діло і той йому росповів все як слід.

Тоді "вуйко" по підохрінню арештував одного Італійця, на котрого в н думав, що це той, що ограбив касу. От і почав питати:

— Як називаєшся?

Італієць: — Антоніо Шадап.

"Вуйко": — Я тебе питаю як називаєшся!

Італієць повторює: — Антоніо Шадап! Шадап!

Вуйко розлютився. Він думав, що Італієць йому — замість своєї назви — каже: "Шарал!" (мовчи!) тай почав штовханами гостити Італійця.

— Ти, каже, мені не "шарапай", а кажи як тебе звати, бо я тебе тут розтрясус, чуеш?

А Італієць цей недавно приїхав з краю і не розумів що "вуйко" йому говорить. Він знову лише що той питав його о назви, отже повторив: — Антоніо Шадап!

Тоді "вуйко" закував руки Італійця і привів на поліційну стацію. Розпovів капітанові, що він заарештував Італійця по підохрінню в крадіжці грошей, і що арештований не хоче сказати як називається, тай що йому — коли він його питав — казав: Шарал!

Капітан подивився злісно на арештованого Італійця тай сам його питав: — Як ти називаєшся?

Італієць знова відповів: — Антоніо Шадап.

Капітан: — Що, що ти кажеш?

Італієць: — Шадап! Шадап!

Капітан ще гірше розлютився на Італійця. Думав, що він і йому так само відповідає "шарал", як і "вуйкові". Дав йому кілька штуканів і казав кинути його за грата.

На другий день Італійця привезли до суду. В суді побитий Італієць Антоніо Шадап попросив щоби йому дали перекладчика. По кількох хвилинах перекладчик розпінав його як і що з ним сталося. Він сказав що він нічого нікому не зробив, і тільки що приїхав зі старого краю. А "вуйко" його нащтовхав тай заарештував. Пере-кладчик пояснив судді все, як слід. А суддя питав

— Як він називається? Перекладчик сказав, що — Антоніо Шадап.

Суддя тоді зрозумів, що ані "вуйко", ані капітан його не зрозуміли і замість Шадап, вони взяли: Шарал. Аж тоді пустили бідного Італійця.

Оттака то, братчики, в цім краю "мудрість цивілізована"!

С. А-н.

ТО-ТО ТЕРПЕЛИВИЙ!

Я не вірив, що бог такий терпеливий, аж заки не переконається. А Ві, читачі "Молота", соби подумайте: "Та в який спосіб переконається?" А от я сейчас Вам розкажу.

Одного горячого вечера я був, скажати, так як бог. Воно то трохи інакше, але так само, тільки в тім ріжниця, що бог над всіма людьми, а я був лише над двома молодими людьми, в котрих мало бути за тиждень весілля.

Отож, значить, кажуть, що бог все видить і все знає і знає також думку всіх людей. Я все видів, скажу вам і все чув тільки думки іхньої не знат. От і в тім була ріжниця поміж мною та богом.

Була ще друга ріжниця. А то: бог десь там "на небесах", а я був на другім поверху на поручу (на ганку).

Прийшов я з роботи, шукав місця аби ніч переспати, тай вийшов на поруч. Ляг на підлозі. Та що буду кому казати? Бог знає нашо таку горячку дає! Коли я так лежав, аж чуло, а на долі на поруч. хотось шепоче. Я притягівся до підлоги, мов мене нема, — значить зробився невидимим, як то бог, кажуть, невидимий — тай лежу собі дальше тихо, щоби ім мови не перебивати бо то я добре знаю, як то кажуть: "Перебила свиня "Отче наш" — хай тепер сама говорити"! Тому я й пари з уст не пустив.

Коли дивлюся, а женю щось молоду до себе дуже притулів. Я подумав, що вона ще дуже молода і певно боїться аби де щур не виліз з підлозі. Ale нарешті щось обое втихи. Я зараз помислив собі, що вони певно хочуть забити щура і це заінтересувало ме не поглянути зверху на низ, та не міг я довго дивитися. Щось мені від разу в голові зашуміло, в очах почорніло тай тільки що я мав на думці що певно я зімлів від горячки і буду падати, то я заплюшив очі і чекаю коли я вже впаду.

Але я трохи полежав і догадався, що я на підлозі лежу, то значить нема де падати. А я собі помислив, що я не є здібний бути

за бога — я не є терпеливий. Я тільки чув що говорили і бачив двоє молодих людей і вже що зі мною діялося. А бог то міліони людей бачить і знає, що вони роблять та думають... Боже, боже! Який ти терпеливий! Як би так я був на твому місці, то мені серце розірвалося-б. Я свого серця не втримав-би. Я з того всього зре-зигнував-би!

В. Б-к.

МОЛИТВА.

Дорогий редакторе "Молота"!

Хочу дуже читати "Молот" і прошу висилати його мені. Я мав народу переглянути кілька чисел і в н мені дуже подобався. А при тім я осмілився написати віршик, який подаю понище. Це є молитва яку ще колись моя бабка небіжка говорила, і як я був малий, то бабка й мене вчила аби я говорив, то-ж я говорив доки не спамятаєсь, що говорю небелици. А тепер більше не мелю того. Тільки, як можна помістити у "Молоті", то помістіть нехай і другі побачать що то за молитва. А декотрі як ще скочуть, то можуть молитися, може підуть до раю, бо я усе в пеклі.

— о —

На синім морі,
На синім камеїні,
Там Сус Христос
Головку склонив
І ручки зложив,
Ta ще і ноги спустив.
Приходить до него божа мати:
— Божку, божку, що ділаєш?
За що такі муки приймаєш?
— Ty не питай про мої муки
Дай Петрови і Павлови
Золотий хрест у руки
І кажи нехай ідуть
Світом і повітом
Ta хай научають
Сліпого й кривого.
От ці молитви
Хто буде що дня говорити,
To аби мав гріху,
Як у морі піску.
A на дереві листя,
To йому бог простить
I буде благословити.
Ю. Вашук.

ПЕРЕДПЛАТА "МОЛОТА"

вносить:

на рік 2.00, на пів року 1.00.

АДРЕСА "МОЛОТА":

Molot Co.

414 E. 9th St. New York, N. Y.

Digitized by Google

"КАІЗЕР МАНЕБРА".

Нью Йорк, Н. Й.

Минулі суботи почалися тут, в Нью Йорку, заповідні "каізер манебри". Цілісному ім в Народній Домі відбувались "нахт ібунки". Муштувались такі кадети, які щойно повіходили з "блудні шулі". Приготувалися на ті "манебри".

На другий день в неділю 4-го падолинста, відбулася військова парада. Полевий капелан армії о. М. П. відправив в церкві св. Юрка службу божу за здоров'я і честь його "величчності отамана" Петра Великого Задорецького. На тій церемонії були присутні всі генерали, адютанти, коменданти поодиноких відділів, як також і цілі баталіони війська з бандою.

По церковній церемонії відбувся "іншпіцерунг" таки напроти церкви. Банді різала — то краковка, то народний гимн — обі на перемін. По "іншпіцерунгу" і дефеладі всі рушини в похід. На переді походу йшли "непорочні дівчини"; за ними ішов рігемент "лянд кавалерії" в польських уніформах; відтак за тими ішов рігемент білоголового війська, а відтак слідував штаб, котрий складався з "корс коменданта" Лисика, адютант генерала Целеевича, коменданта "ферфлекс бранді" С. Демидчука і кількох "рігемент герців".

З боку генерального штабу лінією ступав воєнний кореспондент С. Дембський з пайташкою повномоції воєнних документів. Не прибуди один фотограф Боберський і воєнний кореспондент Л. Ковтун. Перший не міг прибути тому, що за далекий "діштан", а другий якраз захорував на ноги. Шукали для нього "форшпану" та не могли ніяк найти, а він тіжкий хлоп, то не міг бігати за армією.

По задії "генерального штабу" йшло ще три рігементи "ерзац резерви" а відтак марктані. Також воздушна флота кружляла понад Народним Домом і церквою св. Юрка, під час тієї паради.

По скінченій параді всі зайдли до Народного Дому і там відбулись тоасти. Генерал Задорецький дістав телеграфну номінацію на "фельд маршала", а на своє місце іменував Лисика, а той знова іменував С. Демидчука на своє. А бізда все різала ріжні кавалки в честь усіх. Целеевич виголосив похвальну промову для генералів, адютантів, і поодиноких комендантов. По тій промові відбулася присяга, на вірності і послушності новоіменованому фельдмаршалу Петрові. Присягали всі що були присутні: військо і інваліні люде. Присягав рівночі і Стефаніо Фесолович. Він зложив осібну присягу і завая на колінах перед самим фельд маршалом.

О. Бібрак.

КАРТИ НА КОРПЛІ.

Лавренс, Масс.

Якось іду я дорогою і зустрів кілька-надцять хлопців, що стояли собі тай балакали. Слухаю — по нашому балакали.

— Що це за оказія? — думаю себі. А яде І пытаю їх: Що це? Весілля яке, чи що?

А один із них Digitized by Google

— Яке тобі весілля! Вчера карти наші зрештували — забрали на карт — а сьогодня має бути справа. Заріз ідемо слухати, бо скоро починається.

Вони пішли, а я назирком і собі за ними.

— Що, думаю, я все одно не роблю чини, бо в фабріці недагати роботи і бос не казав приходити.

Приходжу на карт, сідаю собі на лавчині ззаду та дивлюся на цю оказію.

Відчинилися двері і, дивлюся, тій архангелі, що з блажами на грудях, повстали, а другі і собі за ними. А він просунувся, як гая свинка годованя, тай усін на свєе місце. Це був "найстарший голова" в карті. А при другій столі сидж другий — від біфрайдо, що гроши відбирає по справі.

Але "найстарший голова", довго не чекаючи, витягнув карти, поклав на столі і почав почитування назви гравіч. Я думав, що може яких два або три, а то аж 12 гравіч!

— От, думаю, скільки ще є Йолупів!

Почав той "найстарший голова" питати всіх, чи гралі в карти, а ті:

— Я не грав, я тільки прийшов подивитися!

— Я не грав, я тільки прийшов води напитися!

І так всі відкладувалися, що вони не имуть в карти грата. А "голова" тоді Й каже:

— Як не вмієте грата, то мізете дат сейчас по десять доларів. На другий раз наївчиться ліпше грата!

І так, бачите, і карти пропали, та ще по десять доларів дали нізаю.

Гей, люде. майте розум, та покиньте ті дурніці! Вісьмітесь краще за книжку та газету, то може ще справді будуть з вас люде.

Т. Н.Ч.

"ВІД СВЯТОГО ДУХА".

Портедж Ля Прері, Ман.

Дорогий Молоте! Прошу тебе, помісті оцих моїх пару слів під наголовком "Від святого Духа".

Я перевізув у ріжніх місцевостях, як в Торонто, Монреаль, Гамільтон і т. п. я бачив всяких людей, але ніколи таких не бачив, як тут, у Портедж Ля Прері. Тут є "файні" релігійні люде, котрі зложили вже на релігійні кошари 15 тисяч доларів, а тепер хотіть ставити ще більшу, бо в малій він не вміщається — не мають місця приносити щедру молитву "святому духові".

Перед 1923-ьома роками "святий дух" зійшов на Марію — матір божу — і вона породила божого сина. А тепер тут, у Портедж Ля Прері, також такі чуда бувають. Таких випадків було послиніні ча сами аж шість. Тут в ролі Марії були дівчата від 12 до 16-ти років. І тепер сподіються аж шість синів божих. А діухів святих було два: один мав 78 років, а другий 63 роки.

Але первіше нам представляли "духа" в чистій gotubі, а тепер ми вже бачимо "духів", чиї чоловікі (боги) з них англієць, інші — Українці. Англієць п'єсті, іспан-

товарій і засуджений на 4 місяці, а той другий утік.

Але якби воно не було, а тут сподіються великого торжества. Рождество, здається, буде разом.

Ну, і чи-к дивно, що тутешні "файні" релігійні люде не можуть поміститися в кашарі?

К.

КЛОПОТИ НАШИХ ПАРОХІЯН З ПАРУБКАМИ В СПІДНИЦЯХ.

Сиракуз, Н. Й.

Я не думаю щоб де парохіяне мали стільки клопоту як тут, в Сиракуз. Коли тут був о. Трутен, то всі і всі хвалили, що він добрий патріот, справедливий стригун і т. і. Телер бідні янгата переверконался про його справедливість. Бо коли цей "ревній" настує, відходить, то не мала сумку зелених забрав з собою. Правда, про тую сумку всі знали, як про "зложени", але скільки тих, що ніхто не знає... І коли запитали, чи коли віддасть ті зелені, котрі зложив, то він відповів, що йому і не синіть віддавати. Це один клопіт.

Тепер другий ось який. Остатними часами тії парубки в спідницях почали чогось скоро переходити — так буває, що й місця нема коли заграти — немов той вітер: инші тут — завтра далі. І клопіт не зній який, бо буває, що тонкі як струна, то спідниці широкої носити не буде, бо часом з нього злетіла-би і встиду буде до чорта. Тож парафіяне примушено купувати нову спідницю. А тут як на лихо парубки з спідницею. О тут як на лихо парубки з спідницею. А тут як на лиxo парубки з спідницею. О Гінніцький спідниці ходити не хочуть і от вірні і покріні зірхійне мусить платити груби суми зелених.

Тепер сюди прийшав о. Гінніцький, грубий як кабан, і знов клопіт, бо спідниця до нього не придається — за-мала. А тут у парохіяльній касі пусто — тільки какроchi лазять, а за зелені нема що й говорити. О. Гінніцький взявся на спосіб і вдався до сестрицтва св. Танкі, що в небі табаку продає, і якось вигнаних одиу спідницю. Але що-ж? Одної за-мала. А до того як-бі. Г. Кінні дістав свинські сухоті і в невдовзі і тає може бути за-мала.

Тепер о. Г-кінні вдався до патріотів з так званої "Січі", щоб конie постаралися на спідницю, бо одна, чи дві, не вистрічає. А "Січовики" янгата поступини, так зараз устроїн баль на дохід поїздівської спідниці і — щоб спідниця була запевнена — так наїн янгата притащили з собою немало домашнього виробу.

І що-ж з того всього вийшло? Січовики як причепилися до домашнього виробу. то на останку аж мозгінні собі порозбіяли, так, що до дому прийшося вертати без ногів.

От такі to клопоти наших парохіян.

Кореспондент.

ЖАДАЙТЕ КАТАЛЬОГА У ВІДАВНИЦІ "МОЛОТА"

Пишіть на слідуючу адресу:

Original from MOLOT CO.
414 W. 4th Street New York, N. Y.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ВІРШОВАНІ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ.

У КАТЕДРІ.

Філадельфія, Па.

У катедрі як звичайно
Колектують зрання
А пізніше отець Не-наш
Розпочав "казання".

Отець Не-наш не говорив
Про Христову віру,
Але почав про поліську
Святу "оффру".

Отець Не-наш говорив,
Як то в часі давнім
Колись то він був собі
Попом православним.

Тут тра було молитися
За царя Миколу,
А тим часом Яому голод
Локучав навколо.

Дальше, каже, подумав я:
Чого тут молитись,
Як не можна з парафії
Нічо доборітися?

Боже, каже, як згадаю,
То мало не плачу;
Не мав я автомобіля,
Немав я "герачу"!

Вікінги духа темноти
Пробивають всі вірні.
Щоби вірні темніки
Все були покірні...

От вам віра, темніки!
Пістух похвалився,
Що на темніх бідниках
Скоро доборівся.

Встидається темніки,
З темноти вставайте, —
Купуй собі "Молотка"
І широ читайте!

Митро Коваль.

ТЕМНІ ПАТРЮТИ.

Provіден, Р. Ай.

У суботу по полуночі
В одній звісній галі
Відбували Петлюрівці
Свій прекрасний баль.
Посакакали, розігравшись,
Тай давай дісно пити:
— "Ходім, казути, до буфету
Там дещо купити".
А буфет іх був богатий
На всілкі трунки;
Можна було покропити
Петлюрівські шалунки.
Одні сканчуть, другі п'ють,
А треті вже бояться,
А лідерн від муніципалу —
Мов шалені віються.
Згласо світло всьо на галі —
Всі давай кричати;
Розбилися офіцери
Свічки купувати.
Накупили свічик досить,
Всі руках тримають;
Витиняють голапка,
Лобами махають.
У кожного Петлюрівця
І парохіянина
Червонійся носи.
Як тій малини.
Гарно, гарно йдуть вперед
Наши Петлюрівці;

Bo лиши воин так уміють
Мочитись в горілці.
Поза ту смірдячу юшку
Більш нічо не знають;
"Свободу" в кишені носять
Ta ще Й вихвалають.
Bo із Джерзи Сні баба —
To стара ворожка;
Вона також попиває,
Ще Й побреши трошки.
Платять за юю як платили
Довгими роками,
Вона ж дальше ще дурить їх
Дурними бахами.

I. Цибульський.

ПОПОВА ПРИГОДА.

Ню Брітен, Конн.

В нашім місті, Нью-Брітені,
Сталася новина:
В церкві святій наскаандалив
Місієвій попина.
Святі ризи посвячені
Так таки обляпав,
Як той пік, що у рові
Кущі жаби лапав.
Щоб не думав хто, що я
Тут неправду пишу,
Так на сілків з парохії
Усіх людей кличу.
Bo всі люде з парохії
Говорили этиха,
Що батюшка, царський цуцик,
Накої йм лиха.
Наш попина Козо-ріна
Хоч наук не має,
Але зате він муншайн
Крепко попиває!
Pe він муншайн день і ніч,
I не чує змори...
(Для здоров'я принесали
Славній дохтори").
"Одну кварту кожний день
Мушу, каже, пити.
Коли хочу на цім сні
Ще тінчики прожити".
Щоб лешенце коштувало ...
На та розум має:
На цвінніті посвяченім
Пікніки справляє.

Там то бідні свічкогаси
Стали "фундувати";
"Ой Москалю, Москалику!" —
За ним потягати.
"Ой Москалю, Москалику!"
Потім "Ще не вмерла"...
Так кричали на вікені
Аж їм пинки дерлись.

Там попівшись — по гробах

Стали танцювати

І по дикому ріжкі дива

Стали виправляти.

Коли-б дальше були всі

Оттак варювали —

Були-б певно всі мерці

З гробів повтікали.

Ta на щастя всі мерцям —

Tim мешканцям гробу —

Прийшла з міста поліція

Розганять худобу.

Пригадались батюші

Іого літа з малку —

Коли почув він на собі

Поліцманську палку.

"Mi пріст"! "Mi пріст"! Поліцаям

Лочав він казати;

Думав че йже мусить вони

Иому спокій дати.

— "Е, пріст не пріст! — відповіли —

Коман, драбе, з нами;

Не справиль отут пікніків

Помежки гробами" ...

I повелі егомосця

За залізні грата;

Ще Й мусіні свічкогаси

Іого викупляти.

Щирій Парохіянин.

Переписка Редакції.

Марія Громіця. "Розмова" досить добра
як на перший раз. Пишіть дальше.

І Коваленко. Віршований допис не на-
дається. Пробуйте прозою, може так Вам
даєшо власності.

П. Малийбу. Вірш п. н. "Полівська
Забада" не піде. Такого не можна містити.

В. Голосний. Віршований допис не піде.
Пробуйте лещо прозою.

М. С. Корінь. Піде при найближій на-
годі. Шоло Вашої думки — редакції згід-
на, але не можна-х м'ячти, дивлячись як
попи дурять людей. Робимо що в наших
снілах, аби все було найлучше.

Н. Громідо. Переглянемо при найбли-
жій "зічі". Може піде до слідуючого числа.

П. Буга. Використаємо при найближій
нечії. До цього числа не пішло через брак
хісія.

СТІЙ!

ЧИТАЙ!

I сейчас посилаї

передплату на часопис

"Українські Щоденні Вісти"

Річна передплата виносить \$7.00.

на 6 місяців \$3.75

на 3 місяці \$2.00.

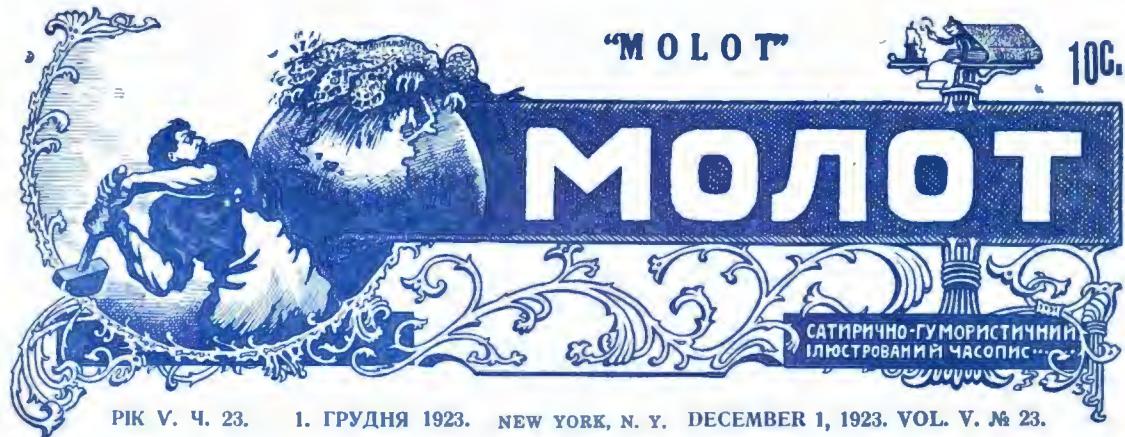
Адреса:

UKRAINIAN DAILY NEWS

502 E. 11-th St. New York, N. Y.

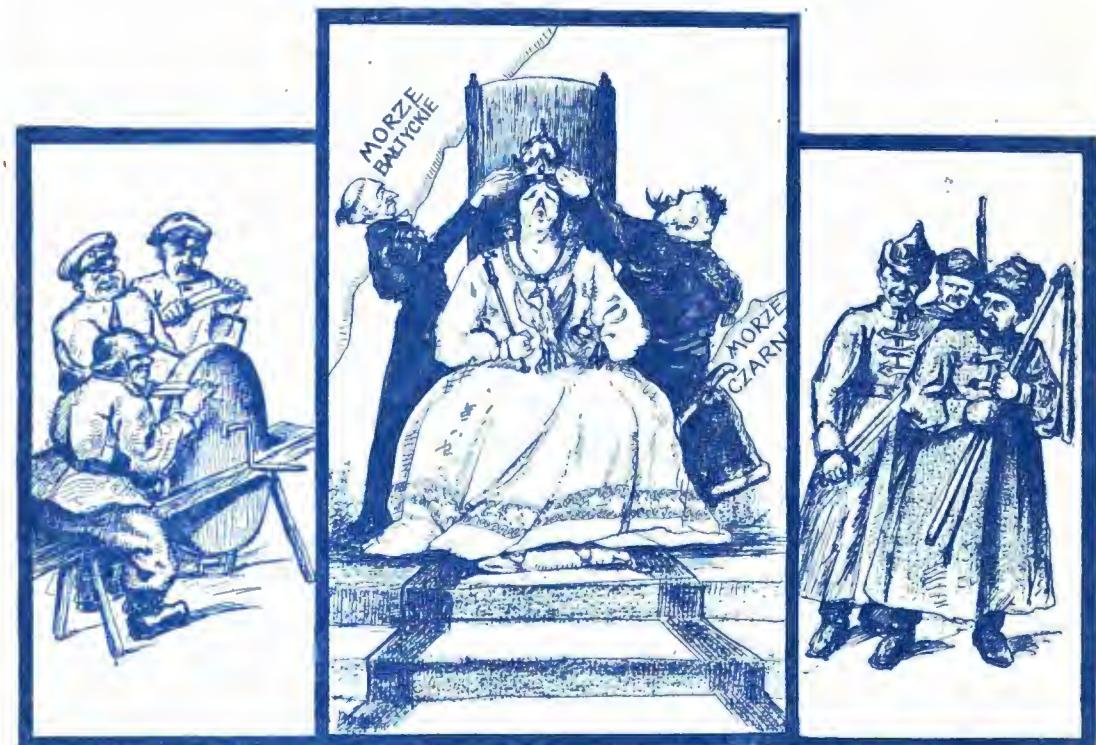
СЮДИ-ТУДИ Й ОН КУДИ

РІК V. Ч. 23. 1. ГРУДНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. DECEMBER 1, 1923. VOL. V. № 23.

ШЛЯХЕЦЬКА ПОЛЬЩА І ЇЇ СУСІДИ.

Нахабна Польща рада-б розсітися "од моржа — до моржа" і не дивиться, що скажуть на це сусіди.

"МОЛОТ"

Шиндро-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го
кожного місяця.
ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Поєднане число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

РІК V. Ч. 23. 1. ГРУДНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

"МОЛОТ"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published
semi-monthly by "МОЛОТ" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at
New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

DECEMBER 1, 1923. VOL V. № 23.

МОЖЕ!

Англійський прем'єр Болдуїн виголосив промову, в якій вказав, що союз аліантських держав близький розбиття.

(3 газет.)

Наший бабці раз на пальці:
Гозрілася гуля,
Гнала, гнала — підростала
І пекла, як та цибуля.

Що вже бабця не робила,
Що вона не прикладала,
А та гуля — ані з кроку!
Не гойлась, не щезала.

Ішла бабця в святі місця
(Хоч тряслася там від зlosti):
І в Версалю, і в Женеві —
Всюди гнула свої кости.

І була вона в Генуї,
І була також у Газі,
Та усюди свою гулю
Мала тільки на увазі.

А тепер вже й містер Болдуїн
Баже, що їй не поможе...
Ну, як так, то й ми гукнемо:
Може бабця хлапте... Може!

Таран.

Були славні там хірурги —
Спеціально аж зі Сходу,

I було також багато
Ріжнородного народу.

Гаду радили загально,
Піддавали ріжні ліки
Для рятовання від гули
Бабці — вічної каліки.

Лиш хірурги між усіми
Найпевніше промовляли:
Говорили, що для бабці
Кращі дні уже пропали.

Говорили: "Може бути
Літ ще хвилька — зо дів капне;
Потім трісне тая гуля,
A із нею й бабця хляпне.

Думки.

Людина — найкращий витвір природи. А годинник ще кращий: він може вісіти або стояти і в той самий час іти — чого не втне людина.

* * *

Колись організувалось юнії, щоби робітники могли боротись проти капіталістів. А тепер капіталісти уживають юнії в ролі страйкбрехерів. Значить, ми "культуро" тепер вище стоїмо!

* * *

Життя подібне до норовистого коня — воно що мінuty стає на дні і кидає нас під ноги.

* * *

І буржуя можна любити при...
диктатурі пролетаріату.

* * *

Смерть — це остання станція

Digitized by Google

дороги людини. А ось чомусь люде бояться прибуття до тої останньої станції.

* * *

Говоримо, що дурних людей не сіють і не жнуть, а вони самі родяться. Чи самі вони родяться то ще питання, але про це не будемо говорити. Тільки чому ж не постаратись, аби вони не родились?

* * *

Той, хто направляє дудо рушниці в другого, не повинен забувати, що він живе в ХХ столітті, коли куля може обертатись.

* * *

Найнещасливіше створіння на світі — порося, бо має одну маму, і та свиня.

* * *

Капіталізм не треба проклинати — його треба скусувати.

Електротрэмп.

Вісти зі старого краю.

Попіна І. Клівак із Мишанця коло Теребовлі, котрого львівське "Діло" спалювали за те, що той піш гукав Вітосові: "Нехай живе сто літ", той наш "патріот" в сутані в ч. 4 "Укр. Слова", виправдуючись, каже: що він, зустрів Вітоса коло брами на трохратне запрошування — наказ пана старости. Чи відомо "Ділові" що староста є влада?... Чи відомо знов, що сам Шептицький у "пастирському" листі до "вірних" каже, що всяка власті од бога? Отже на наш погляд під І. Клівак, вітаючи Вітоса, якого польські хлопи камінюками частують, тут він не прошпетився. Коли хто й завинив ту, то лише Шептицький.

Ось і друга новина. Галер, отой заводчик Галичині їде до Америки. Має рекомендаційні листи від галицьких трудовиків "автономістів" до Ньюорської "Оборони України". Ціль мандрівки — павязання найтіснішого контакту з українськими патріотами в Америці, з метою спільноти польсько-русінської офензиви проти Радянської України.

Генерал Галер везе орден "Virtuti Militari" редакторів Народної і бібліотеки Републіки за його дефензивну діяльність в поборюванні Радянської України. Орден посвячений хрестом Ільковим.

Гай-гай!... Виходить — трудовики-автономісти, "Оборона України". Гепен і Галер єдиний одноцілий фронт.

Нефронтовик.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

ЩО ДІЄТЬСЯ В РУРШИНІ?

Між французьким мілітаризмом
І Штінесом.

Куріози.

Шукаючи покупця на свою одиноку приватну власність — робочу силу по так званих "емпоймент офісах" я бачив такі написи на вікнах:

"Потрібно 6 столярів, 10 машиністів, 48 лейборів, а також 15 чорних джентельменів для праці на залязій дорозі".

Значить (подумав я) не завсідги нігров лінчують, а часами й джентельменами називають.

А ось друге, на польській мові:

"Потшеба пана до праці в пай-повні за лейбра, плата 40 центув на годзіні".

Ушилив я себе, думаючи, що я сплю та сниться мені, що я в Рад-союзі, де панів гонять до роботи. Аж ні не сон, бо заболіло. Значить і в Америці вже за панів беруться! Браво!

А ось ще одно:

"Потрібно 18-літньої дівчини до роботи в приватному домі. Привілеї для бльондинки. Мусить бути тихого характеру та чесною. Платня по умові".

Ex, бідна бльондинко! Чесною наймешся, але "нечесною" розпла-тишся.

Електротрамп.

Digitized by Google

РЕІНКАРНАНТ.

Один з канадійських "рідних" адіонків мав раз діло на фармах. Коли вже все полагодив, зайшов почувати до бідного фармера і ввечері розвів собі з фармером балашку.

"А що то ви, пане, усе лише з книжками возитеся як той пес з хвостом?"

"Я, пане добродію, студіюю дуже поважну річ — реінкарнацію", відповів адвокат.

"Шо за макарацію?"

"Реінкарнацію — науку про свого рода відродження", пояснив адвокат.

"Яке відродження — нації?"

"Но, но, пане добродію, наука про те, що, приміром, чоловік помре, а описля знов вертає до життя в іншій формі."

"Не дурно то ми бідні люди ніколи не годні позбутися таких п'яворів як ви, пане гадионк. А то ви, видно, не вигбаєте!"

"Е, що ви! Я от думаю над тим, що станеться зі мною після того яя помру?"

"Шо-ж має статися? Закопають тай то все, що станеться."

"Але-ж я колись вериу знов до життя, тільки в іншій формі."

"Ta вже певне, що коли опять вернете до життя, то мусите в іншій формі. Вас вже усі знають як сліпий крейцар, то ви й не малиби попиту".

"Воно і моїй теперішній формі нічого не бракує."

"Ta формі ніби, нічого не бракує, лиш вона паскудою напхана."

"Воно може забрати з тисячу літ поки я знов поверну."

"Про мене не спішіться!"

"А ви знаєте, пане добродію, що воно дуже можливе, що я вже раз передтім жив."

"Я певний, що так!"

"Чому?"

"Bo ви за один вік не могли бы вrostи такий дурний."

"Я можу вернути в зовсім іншій формі, приміром, собаки, свині, лиси, сконки, осла, або чогонебудь іншого."

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ.

— Хто найбільше бажає мати багато грошей?

— Попи, шпіioni і патріоти.

— Хто найдешевший обід замоляє?

— Робітник, що довший час не працює.

* * *

"To не була інша форма. Ви у всіх тих формах тепер."

"Я бажавби вернути в формі карка,"

"Тоді я бажавби вернути в формі кота."

"Ви мене тоді із'їли-бі!"

"Я попрошоу вас, одно: Коли вже будете вертати, то верніть денебудь на самім вершку вулькану."

"Я пропавби там передвчасно!"

"Ми через таких як ви тепер передвчасно пропадаємо."

"А всетаки мені здається, що я вже раз жив. Десять давно-давно, в часі Фараонів."

"Певне тоді як в Єгипті була посуха."

"Чому якраз тоді?"

"Bo я бачу, що у вас в голові сухо."

"A може я жив в лицарських часах?"

"Це вже певне другий раз. Покійний Іван Франко навіть про вас згадував. Тільки ви тепер ім'я змінили."

"Взагалі я не розумію чому ви насміваєтесь над такою поважною науковою?"

"Якщо та наука була би поважна, то ви про ю зовсім певне нічого не знали-б."

"To ви не вірите в реінкарнацію?"

"Чому ні?! Чим довше я з вами осуству говорю, тим більше вірю в ту вашу науку. Воно навіть шкода було би аби такий знаменитий матеріял як ви, та марно пропав по смерти."

"Ви, бачу, сходите на серйозні. Так і повиннібі."

"Зовсім певно."

"Значиться ви хотілиби аби я колись вернув назад. В якій формі, ви думали-б?"

"A от хочай і в формі того жука, що з кізяків мед вибирає."

"Добранич, пане добродію!!"

"Ідіть здорові, і вибачайте що не біти йдете! Не забудьте ще цієї ночі записатися на лісту реінкарнантів."

Бамбіс.

— Хто найпильніше дивиться за поліціянтом?

— Той, що конечно бажає щось украсти.

* * *

— Хто найбільше дивиться у зеркало?

— Дівчата, що роблять в рестораціях.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Д. Гакман.

Хитрий, та підлій.

— Самсоне!

— Чого, Харитоне?

— Чи ти був на представленню минувшої суботи? Гарне, дуже гарне! "Безробітні" називається. Написав наш пролетарський письменник М. Ірчан. Кажи був, чи ні?

— Ні не був.

— А то чому? Ти-ж прецінь називаєш себе свідомим, робітником, ба інвіт говорив мені одного разу, що є членом якоїсь партії.

— Так але не був тому, що я і жінка моя — еге ми обое — були в п'ятницю на генеральній пробі, а то все одно що й справдіше представлення. І ось так ми частинкою робимо: надивимось доволі і нічого нас не коштує.

— Ну, і хитрий, ти, як мого небізника діда руда собака! І штуку бачиш і нічого тебе не коштує. То, бач, всі ті "на кредит члени" подібні до тебе. Ну, а на концерти ти ходиш?

— Так, на концерти ми йдемо всіма: Я, жінка і діти. Бо концерт, бач, все за вільними датками. Часом приайде з колапохом колектор, а жінка вже знає: "Нема — каже.

— Гроши в мого чоловіка". Та мережій до мене: "Ти, слухай, маєш при

собі гроші?" Тоді я сюди-туди по кишеньях шукаю. А далі кажу: "А, присяйбогу забув в других штанах вдома! Другим разом, кажу, дам! I ось так use".

— Ну, як видно, то ти досить велику школу посідаєш — розумний хоць куди! Знаєш я завше бачу тебе що ти зі старою ідеш до галі на забаву. Скажи, як ти тут викручуєшся?

— Е, як бачу, то з тебе не політик. Роблю я ось так: приведу жінку і вона йде до середини, бо жінки "фрі", а я сяк-так, або в буфет залізу, або в "чек рум". А то в пул румі гейм — два, а то і покера! А відтак, пізньоночко приходжу, значить, іби то кликати жінку до дому. А той, що тікети продає, нічого не каже, бо ось, мовляв уже пізня пора — треба жінку відвести до дому. Тоді я шкварну си танець-два, жінку під боки і до дому! Тоді я лиш трачу на золі до жіночих черевиків і то все.

— Бідний ти чоловіче! — подумав я собі. А ще смієш величини себе свідомим робітником! Не розумієш, що тим твориш зі себе найнищої марки йолопа малпуп, підляка, гіпокрита і т. д. Та я буду тебе, піташку, добре пильнувати! Доти,

доки ти не будеш чесним взглядом робітничих інституцій. Бо чесний і свідомий робітник и коли на таке малпяче діло не позовітить собі. То-ж уважай, мой бо я тебе пильнув. Злапаю і тоді будеш вдовлятися перед лицем усіх!

Харитон.

В ПОТІ ЧОЛА.

Бідак працює все життя до поту, A пін твердить, що за Адамів гріх I пін з чола, і та тяжка робота, С кара божа для усіх.

Та казка знана нам з дитинства. Вона — звичайні біблійні "апчихи" Богатирі пітніють за обідом... Спитай попа: за чи то гріхи?

A. Тюханів.

віка, — відповів підморгуючи оком.

— А чи то вже всі законніці, що ми тут бачили? Тільки всіх іх маєш?

— Ні. Тут є самі старші, а молодші звичайно пораються в домівстві, тай мають нагляд над моїми панночками.

Перейшли через ггородець повно засаджений цвітами. Розглядалися доокула, любувалися запахом рож, що корчами розсаджені попід паркан. Сонце хилилося до долі і своїм золотим промінням кидало на церкву і дім; крізь вікна прорідалося до середини кімнат.

Десь около осьмої години було вже одинадцять попів зібраних. Чекали ще на двох. В пів години пізніше і ті два прибули спізненім потягом.

Зійшлися вони всі до спеціально прибраної салі в парохіальній домі. Почалися привітання і запізнання декотрих, що себе ще не знали. О. Зарвач, як господар дому, взвів про від над нарадами.

— Даваймо, хлопці розповімо собі пригоди нашого життя заки прийдем до реальної думки над народною справою, — промовив О. Угнавський.

— А це добре сказали, — підпер його о. Понятко, — а то хто знає коли ми так ще зберемось. А при

О. Бібрак.

ПОПІВСЬКИЙ ФАХ.

(Гумористична повість з життя попів в Америці.)

(Продовження.)

ПОПІВСЬКА РАДА.

Катехит Гопкало бувби ще 17 доложив щоб лиш не мусів сидіти цілу ніч як прікований до крісла, і що гірше — слухати одну і ту саму розмову.

Катехитови крутилося в голові, а коли заснув, снілися йому аси, хлопці, дами, королі, десятки, а на вітві пізним ранком, коли пробудився, мав враження, що в голові має талію карт замість мозку.

Погодився нарешті з льосом, і на другий четвер без найменшого опору сів до столика, а послушність перед старшим о. поблаго словив видно бог, бо маєток його побільшився о 79 долярів.

О. Гопусь бурмотів під носом:

— Дурний все має щастя.

Одна дивився з призначенням на нового учня і шепнув до Циліндра:

— Той хлопчиксько має світлу будучину перед собою.....

— Чи я того не знаю?

На загал не міг катехит Гопкало нарікати на брак щастя в людей.

БОГ.

Іван (до попа): — Отче, кілько
є богів на світі?

Піп: — Один, але в трьох осо-
бах: отець, син і дух.

Іван: — Ви, отче, сказали один
бог, а назвали аж три боги: о-
тець, син і дух.

Піп: — Кажу-ж тобі, Іване, ви-
разно що бог один, але в трьох
особах.

Іван: — Егомосцю, та-ж три то
не один. Ви називаєте три особи
і кажете, що три то буде один.

Піп: — Ти не розумієш, Іване.
Я тобі товкмачу, що бог один, а-
ле в трьох особах: отець, син і
 дух.

Іван: — Та-ж, егомосцю, як то
може бути? Рахуєте трьох, а каже-
те що то буде один. Коли нас в ха-
ті є троє — я, моя жінка Олена
і син Василь — то нас разом троє,
а не один або однo.

Піп: — Порозумій мене, Іване!
Бог один але в трьох особах: отець,
син і дух.

Іван: — Егомосцю, дивіть тутка
на мої пальці! Перший палець буде
отець, другий палець буде син
третій — дух. Три пальці — три
особи, значить три боги, а не один.

нагоді добре-би розповісти життє-
ви пригоди.

Всі згадились на цю пропозицію
і перші почав говорити о. Угнав-
ський:

— Кожний з вас певно знає, що
місто, де я є парохом дірівнює
числом населення нашій Галичині.
А чудес у нім тільки, що і переві-
діти не мож всього: готелів пов-
но, ріжких реставрантів перворя-
дних, що лиш душа забаєне. От
одного дня пішов я соої до одної
з таких реставрації на оооо. Там
побачив я гарну кельнерку. Питаю
чи хоче зі мною щи сьогодні
вечером до театру. (Розуміється,
говорив я з нею по англійські).

— Так, — відповідає вона.

А що за гарна баба! Що за гу-
стовина! Прямо горіла! Такої я ще
не бачив перед тим!

Вечером в умовлені часі приїхав
я по неї автом. Пішли ми до те-
атру, вийшли звідти, питаю її, чи
хоче йти на "гуд тайм"? І тут вона
невідказала. Беру її ідем до готе-
лю. По гарній вечеřі винаймив я
таки тут рум і запросив її. Вона
прийшла да гори стала в дверях і
тоді до мене:

— А так, отче? То таке робить-
ся? Так учиться людей? Так по-
ступається?

Це ще не вразило-б мене так, як
то, що вона по українські почала

А ви, егомосцю, завERTAETE мені
голову і кажете, що трин то один.

Піп: — Ти дурний, Іване! Не ро-
зумієш, так гріх говорити, бог оди-
нин, а не трин боги.

Іван: — Так, так, егомосцю, ко-
трийсь з нас двох мусить бути або
дурний або безличний, бо-ж або
три то є три, або один є три...
Нехай люде розберуть і скажуть
чия правда — моя чи ваша.

Піп: — Іване ти не розумієш,
бог один але в трьох особах...

Іван махнув рукою і відішов,
а піп дальше свое торочив.

ЗДАЄТЬСЯ, що ПРАВДА.

До шанди, де сплять робітники,
що працюють в горах, входить сер-
дитий робітник — горват. Видно
добре допін йому "бос", бо серди-
то по горватському звичаю спо-
минає (нецензуруними словами) бо-
сову маму та всю рідню, а при-
кінці споминає бога й козу.

— Чому-ж ти поруч з богом по-
ставив козу? — питаю я. — Що
між ними є спільного?

— Бог має бороду і коза має
бороду.

Електротремп.

говорити! Це мене викинуло з рів-
новаги. Кажу до неї:

— Чекай жінко, то є маленьке
непорозуміння. Я це полагоджу
тільки не говори нікому про це!

— Як полагодите?

— Заплачу тобі за твій труд і
фатигу тай будемо мати святий
спокій — кажу я до неї.

Згода в згоду — заплатив я її
за це, що зі мною ходила, за стра-
чений час, за непримінність, і за це
— щоб мовчала.

— Ха-ха-ха! — засміялися всі
нараз. А то ти вирихтувалася!

— Друга історія, то історія пер-
стенця. Прийшла до мене раз дів-
чина до сповіді. На сповіді роз-
повіла вона мені, що має великий
гріх, бо підняла зі сміття перстен-
ць своїх панів і його не віддала.
Я її сказав, щоб вона принесла його
до мене, а я справу полаго-
джу і спокутуюсь тяжкого гріха.

На другий день рано, той перстен-
ць був уже в моїх руках. Був це
перстень золотий висаджений дія-
мантами, варості яких 500—600 до-
лярів. Хотілося мені його задержа-
ти на свою власність, але подумав,
що то може бути біда, а може це
який підступ на мене? Взяв я цей
перстенець і віддав властителям.
Розповів я їм цілу історію: я він
до мене попався і тепер його пе-
реїде властителям у руки.

Чоловік з розвареним гарбузом на
карку каже: "Нема крашої спра-
ведливості, як у капіталістичним
ладі!"

Art Young

З часом довідався я, що тая дів-
чина сидить в арешті за крадіж-
ки перстенця Просидла бідна щось
зо три місяці і з гризоти та бо-
язні о будучність — скінчила жит-
тя. Перед смертю я ще її виспові-
дав і запричашав.

— Е, це багатель — відозвав-
ся о. Гамкало, менше одної то ні-
чого. На тім знаку великого і так
нема.

— Але як яка гарна, то таки шко-
да, — сказав о. Дурилюд.

— Шкода не шкода, вже пропа-
ло, ідім дальше! — гукнув о. За-
врач.

— От я мав пригоду, котра ко-
штувала мене 5 тисяч доларів, — ві-
дозвався о. Понятко. — Бодай вона
нікому з нас не снилась.

— Розкажіть! Розкажіть! 'Може
яка цікава, то добре буде послуха-
ти, — відозвались голоси.

— Та то коротко кажучи, в тім
місті, де я живу є один большевик,
що має жінку акушерку. Я її знена-
відів і постановлю її знищити. По-
чав я агітувати проти неї, між ба-
бами на сповіді, щоб її не брали до
 себе, а посилали її до після котів,
і інших звірят. Якась баба знай-
шлася з великим писком і сказа-
ла тій жінці все. Тає заскаржила
мене за висуття бизнесу. Я на суді
зародився, як міг; казав, що я не

Як піп зробився чортом.

Ви певно, Дорогі Читачі, здивуєтесь, як це могло статися, що піп зробився чортом, правда? Мені то це не дивно. Я кажу — що піп, то чорт, а що чорт то піп! Ви розумієте мене, це кожний з нас знає.

Але до речі. Було це в однім селі "Нової-Скотії". Там була католицька церква. Ну, розуміється, як була церква, то був і піп. Але той піп перенохав, що один з його громадян — Пет — не вірить в церкву та ще й другим каже не йти. Піп нераз думає — що то зробити з Петом, котрий йому на перешкоді в обдуруванню людей, та не м'яг нічого придумати.

Аж пройшло так пару років і — завдяки науці, яку Пет ширив в селі — ставало все менше та менше парохіян. В кінці Пет одного разу застудився і помер. Як умирав, то просив своєї жінки — щоби ховала його без попа і без жадних церемоній.

Піп почувши про смерть Пета, пришов до помешкання покійника тай давай страшити жінку пеклом і чортами. Але жінка отвер-

то заявила, що вона виконає завіщання мужа — цебто поховає його без попа. Піп тоді при відході сказав:

— "Як ти не хочеш мене послухати і ховати покійника, як бог приказав, то побачиш що цей ночи в дванадцятій годині прийде самий найстарший чорт і забере покійника".

І пішов.

Жінка була не дурна, додгадалася в чим річ, отже пішла по знаменних сусідах, котрі були прихильниками покійника і розповіла їм в чим річ. Сусіди прийшли, поховались по других кімнатах і ждуть "чорта". Аж годинник б'є дванадцять. Двері відчиняються і до помешкання заходить страхополох та просто йде до покійника — нібіто забирати його. Люди побігали з кімнат, засвітили світло да давай бити чорта! Вибили, вибили опісля поскідали з нього все: маски, роги; відчепили хвоста, тай побачили, що то не жадний чорт а йхній місцевий піп. Ледві випросився сердега від розлючених селян, щоби пустили живого

маю і не хочу мати такого бізнесу, і тому не мав заміру її пускати, те все на ніщо не здалося, — мені присудили заплатити її 5 тисяч до лярів і на тім скінчилось.

— Ха-ха-ха! — розміялись усі в голос. — То видно, ти не дипльомат в таких справах.

— Ет, то ще нічого! От мені яка пригода случилася — промовив о. Гопкало. В літну пору, — тому буде років два — вислав я свою жену з дітьми на вакації, на фарми. Нехай, думаю, бідна відпочине трохи. Під час її неприсутності мені було скучно за бабою, але з часом найшов я собі наймичку. Наймичка кажу вам, була еф! еф! Під кожним зглідом, як спереду так і ззаду. Подавалася на всі боки.

— От це вже більш цікаве! — відозвався о. Дурилюд, перериваючи йому мову.

— По скінченю вакації я вже жени до дому не брав а забрав я її відразу до Нью Йорку, купив її шіфкарту і вислав в Європу. Дітей казав я посыпал до школ, на удержання зразу посылав я трохи грошей, а опісля вже і то перестав. А тепер то вона вже й забула, як американський долар виглядає. А з кухаркою я і до нині жио.

— Хвалю за обычай! Ей богу! — відозвався о. Циліндер.

заклинаючись, що більше не буде. Селяне пустили, але на другий день усе село знало які то чорти істнюють на світі.

С. А-я.

НЕ ПІДМАНЕШ!

Іван украв у попа юша. Завісого до міста продав, а гроші проплив. Настав піст. Почали всі християни йти до сповіді. Пішов і Іван.

На сповіді як на сповіді, треба бути гріхів висказати. Призвався Іван попови, що в нього юша вкрав. Аж змінився піп із злости. Та що-ж свідків нема, значить пропало! Пустився на хитрість.

— Слухай, Іване! Я тобі прощаю твій гріх. А от коли ти перед причастям та перед всіма людьми признаєшся, то й милосердний господь тебе простить. Годиша на це?

— Годжус, пан-отче!

Перед причастям вийшов із амбон тай каже:

— Дорогі! парафіяне, що Іван бу

де говорити, то все буде правда.

Виступив Іван наперед, відкашлянув тай каже:

— Добрі люди! Коли в хаті котрогось з вас з'явиться рижа дитина, то знайте, що це попова вина. Дядько Микола.

Катехит Гопкало сидів у кутку на кріслі підперши рукою бороду, і мовчазно слухав розмови. Присутні не звертали на нього уваги, бо він увійшов до салі цілком незадітно. Послідня промова о. Гоппуся поділала трохи на його нерви і він почав порушуватися та нехотячи кашельнув.

— Шо ми такі річі виговорюємо? — обізвався о. Гамкало. — Хиба не бачите що ту між нами находитися ще молоденький священик і не розуміє таких духовних справ. Це може на нього поділити некорисно.

— Нехай там! скорше науčитися попівської людськості, — промовив о. Угнавський. Він не є такий незнайко. Я його мав у себе, то дещо нахінч як має поступати, щоби міг жити між нами. А тут він ще більше набереться науки — як практично жити і попом бути.

По тім ще решта попів розповіли свої пригоди. Деякі були цікаві, а деякі знова такі, що ніхто і слухати не хотів. При кінці коли оповідіання вичерпались о. Зарвач подивився на годинник. Вже було пів до п'ятої рані.

Забрав слово о. Зарвач.

— Ми інин з'яшлися на нараді в народній справі, — говорив він — а такий час ми забрали на

свої власні життєві пригоди! Я думаю, що вже досить з того, мусимо приступити до справи. Справа така: Наш край, Галичина, в небезпеці, під чужою окупацією. Ми мусимо тому запобіти. Ми мусимо ратувати рідний край і мусимо щось в тім напрямі сьогодні рішити. На ратування краю треба грошей. Треба дуже багато грошей! Ми сьогодні мусимо рішити аби зарядити збирку грошей на ратунок рідного краю.

— Так, так' — потакнули всі.

— Виберіть уряд! — взвив о. Зарвач.

— О. Понятко! — о. Угнавський!

— о. Зарвач! — о. Недобитий!

— Так, так ми всі згідні на них!

— закричали всі враз.

— Хто голова? Хто касієр? А

хто секретар? — питав о. Зарвач.

— Самі між собою погодіться!

— закричали всі враз .

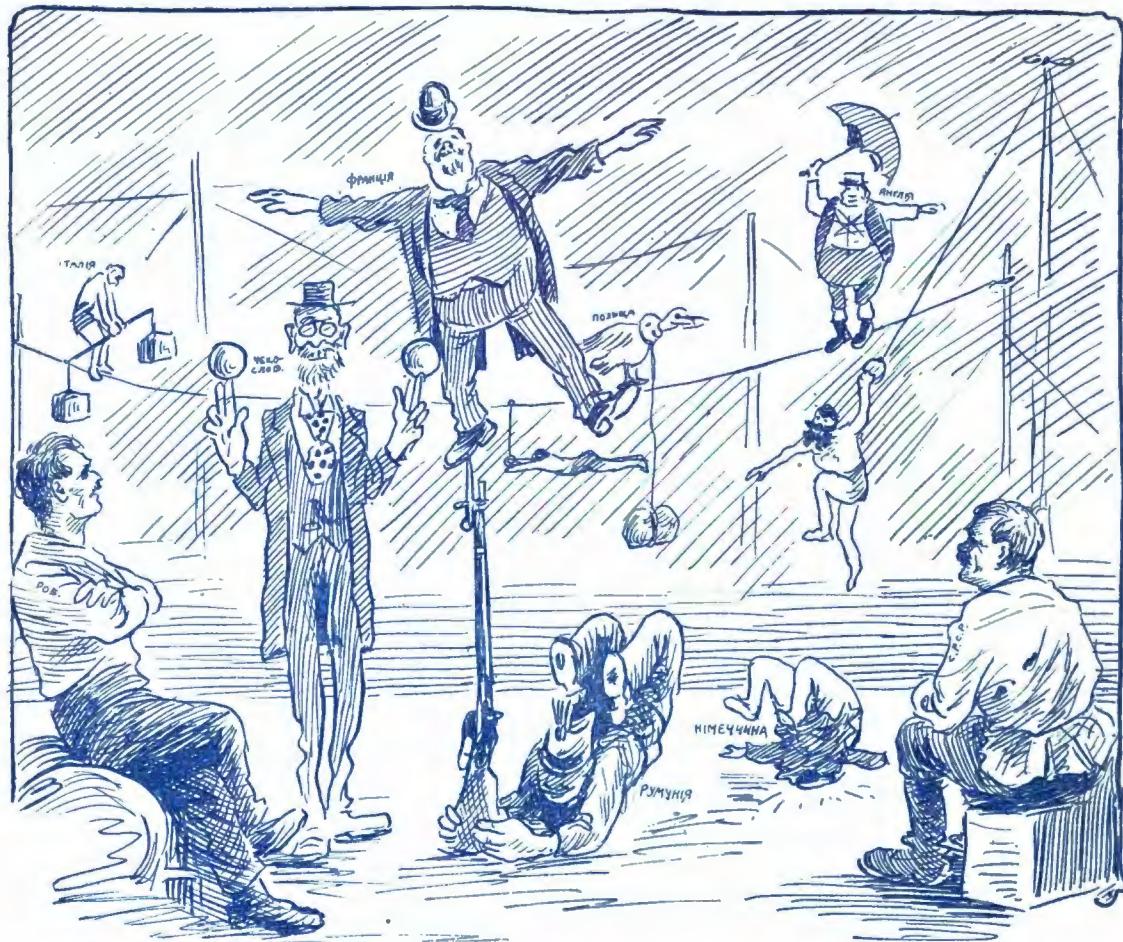
— Кільки грошей треба збирати?

— запитав о. Зарвач.

Пропозиція була одна на пів мільйона, друга на двісті тисяч, а третя не сто. Всі погодились на це тисячний фонд.

О годині 6-ї рано всі розійшлись до приготованих для себе ліжок в домі о. Зарвача і по тяжкій мозольній праці над народною справою заснули.

Original from Google

ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

ДУМАВ, що осел.

Одного разу я переходив зі своїм товаришем у Джерзі Сіті Гренд вулицею. Пару кроків наперед нас ступав вільним кроком чоловік, з котрого рухів можна було додаватися, що це є один з так званих “інтелігентів”. Коли ми з ним зрівнялися, то мій товариш з великим страхом відскочив в бік. Я його спітав що йому сталося, що він так перелякався, а він каже:

— А ти ще не видиш, що ми на близилися до осла? А то готов

ще зуби повибивати!...

I справді, коли я глянув у туло

сторону, то почав сміятися зі свого товариша, тай кажу:

— А то з тебе боягуз, та то тінь того чоловіка відбилася на стіні, але що він має довгі вуха, то виглядає на правдивого осла!

Стриганецький.

ВОЛОСІНЧЕНЕ ГНІЗДО.

Стріча малій хлопець попа тай каже:

— Дайте мені копійку, то щось вам покажу.

Попа зацікавило, що це таке, тай

— Покажи, а я дам.

— Е, ні, дайте вперед, — каже хлопець.

Піп дав копійку і каже аби той показав. А хлопчина обтирає носа рукавом тай каже:

— Дивіться, онде в плоті волосине гніздо.

А піп як не зірветися, тай кричи:

— Нехай-но я твого батька побачу! (Думав, що хлопець оддасть копійку).

Але хлопець тільки засміявся тай

утік.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

A. П. Г.

Монольог німецької марки.

*Oх, ох! Як мені тяжко!
Була колись я кругла, славна...
А це було ще так недавно...
Ах, це було ще так недавно!*

*Тепер вже сили опустили,
Три чверти вже мені до смерти;
Ох, і за що мене так осмішили?...
Ох, щоби скорше вже умерти!*

*Крутяться навколо мене
І професори і доктори,
А люд кричить — кричить до мене:
"Коли піднесешся у гору?"*

*Душа остигла вже, овля,
Бневдовзі геть кудись полине;
Умерла гордість моя й пиха,
І слух про мене ще загине.*

*.Тиш ті у фраках і циліндрах
За меню будуть пропадати;
Зійшовши — нишком посумують
І будуть гірко споминати!...*

I. Д.

ЩО БУДЕ НОВОГО В "АМЕРИЦІ"?

Пише та пише, та ледви діше — та побожна "Америка", що незабаром буде спис усіх тих громад, брацтв і товариств, котрі дали на рідну школу, і — кілько тих, що не дали. Значить — всьо буде проголошене за порядком. А коли так, то певно вже аж тепер проголосять хто взяв і кілько. Бо видно "Америка" буде братися до всіх, рахувати. Видно що буде щось нового.

Але так пише та "Америка" не від нині. Я переглядаю її довгий час і якось не бачу того, що вона обіцяє. А тим часом тут треба проголосити не тільки тих, що дали і не дали, але також і тих, що не давали а брали! Треба проголосити і запитати тих панків — де той народний гріш, що нарід видає ще від 1914 року?

Про себе я скажу, що я вже добре попікся на тих фондах — так, що й до нині тяжко вигоїтися. Та більше мене не здуруть. Бо чоловіка раз ізвичті!

Також запитують панки від "Америки": "Чи загинем?" — Та розуміється, що загинете! Більше дармо ніхто грошей не даста. Ви люде давайте, а вони ховають! Ви посилайте на поратунок, а вони беруть як подарунок! Така безлічна отта полупанцина!

Жертводавець.

Проповідник релігії: "Тепер, поки що, наш край не провадить війни, отже темою моєї проповіді може бути: "Мир на землі і добра воля чоловіков".

РОЗМОВА ДВОХ КУМІВ.

Перший: — Гей, куме, таж ви пете ту самогонку, як воду!

Другий (загнкуючись): — Б... б... бігме неправда! Бо я тілько води не годен випити!...

Д. Гакман.

Таке поміж людьми буває.

Він: — Я розумів, що наше за-
руччя мало бути секретом!

Вона: — Так, але Мері вчера ме-
ні сказала, що нема на світі такого
дурні аби зімною одружився, от-
же я її сказала про тебе.

* * *

Голяр: — Ваше волосся чомусь
після миття поруділо...

Пациєнт: — Це мене з'ясім не ді-
вує... воно знов буде чорне.

* * *

Матір: — Така мала дитнна, як
ти, в сім років, має йти спати в се-
мій годині, а твоя сестричка має
вісім то піде у восьмій.

Дитина: — Так, але як вам 30,
то по такому — Ви ніколи не пі-
шли-б спати...

* * *

Перша: — Вона ваша найліпша
подруга, — правда?...

Друга: — Вона була — поки мій
муж серіозно не захворів... .

* * *

Женщина в трамваю дуже закло-
потано шукала монети аби запла-
тити проїзд, на що кондуктор вже
ждав. Мужчина, котрий сидів неда-
леко неї, по короткій хвилі про-
тягнув руку та подав п'ять центів,
які він мав на поготовю, кажучи:

— Ось маєте, мадам, візьміть і за
платіть. Женщина прийняла і про-
їзд був заплачений.

Кондуктор проходячи по при то-
го мужчину, нагнувся і прошептав:

— "Слухайте це стара штучка
тієї жениини. Вона такий спосіб
вживає отче вже десятій раз цього
тижня і я уважаю за відповідне
Вас в цім перестергти".

— "О, ви не потребуєте цего ро-
бити", — відповів мужчина, — "во-
на моя жінка і я знаю про це. По
більші часті знаходитьться такі, що
за неї платять, але тепер ніхто та-
кій не трафися, то я мусів сам
це зробити".

* * *

Одна дуже груба женина по-
потребувала перейти через парк. Во-
на надійшла до хлопчини, що сто-
яв коло брами і запитала, чи може
вона перейти через браму. Хло-
пець, оглянувшись женину, відпо-
вів:

— "Я думаю, що можете, бо тіль-
ки що через цю браму проїхала
фіра сіна"...

Переповів Грицько Кваша.

ПУАНКАРЕ ПОЧИНАЄ ПЕРЕГО ВОРЮВАТИ ЗІ ШТРЕЗЕМАНОМ.

ДОКАЗ.

Прогібіцький агент (до старшого урядника, що оглядає місто): — На доказ, що наша робота іде успішно; що люди відроджуються, — є це що ми ще сьогодня не виділи ніодного пяного.

Голос з рова: — Гальо! Я тут!

П. Ф. Т.

НЕ ПОТРЕБУЄ ЗНАТИ.

Бачучи у вікні одної пекарні виніску: "Шодия свіжі медівники" — гість звернувся до властителя пекарні із запитом: "Що коштує мід?"

На це властитель зі здивованням: — Мід? Зівсім не маю поняття...

I. Д.

ЧОЛОВІКА НЕМА ДОМА.

Властитель дому: — Ви пані або заплатіть за комірне, або виберіться з хати.

Digitized by Google

Пані: — А де-ж я тепер піду, як чоловіка нема дома?

Властитель: — А де-ж ваш чоловік?

Пані: — Та от вже п'ять місяців як поховала його до гробу.

Т. Б.

ПРОБУЄ.

— Шо, серед білого дня крадеш садовину?

— Ні! Я пробую, котрі овочі лучшого сорта, а красти — у ночі یرаду.

I. Д.

— Тату, каже синок, буржуя, — а чому в чоловіка немає такої труби як в слоня, щоб він міг нюю обійтися?

— Ти що, здурів? Навіщо ж це?

— Тоді ви не мусили б обійтися нюю сусідку руками.

МІЙ СОН.

Дорогі Читачі "Молота"! Опишу Вам свій сон. Прийшов я з тринацять годинної праці, обмився трохи поїв і пішов спати. Аж тут сниться мені, що я в небі.

— Куди я сюди зайдов, що св. Петра не бачив? — думаю собі. Оглянувся в бік а ту бог. Висока особа, шапка баранкова, сива, дуже висока; борода біла, як сніг; кожух білий як крейда, а чоботи намашені шміром аж капає з них. Стоїть собі і грає на скрипці — так, що аж мило послухати! А дівчата нагі гуляють — аж небо дуднить!

От — подумав я — тобі, боже, правдивий рай!

Насунулось мені на думку, щоби то бог позволив з одною погуляти... І в тій хвилі бог моргнув на мене, показав на дві дівчини, так я приближився і беру одну тай іду собі погуляти...

Нарешті я спамятаєсь добре, що я не є в небі, тільки дома на ліжку коло свого товариша, тай роскашує де я був, що бачив і т. д.

Мій товариш вислухав, встав з ліжка взяв хустку помочив у зимній воді і подав мені на голову. До рана вже більше нічо не сниться — тільки в голові шуміло!

Бузьок.

ДОБРИЙ ЛІКАР.

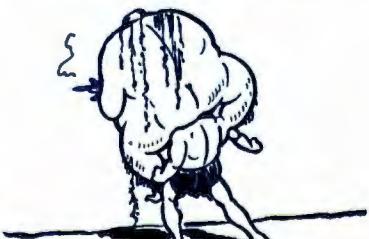
— Цей лікар має бути дуже добрий. Я чув, що він добре знається на жолудковій слабості.

— Ше ѿ як! До нього як піде раз лічитися, то опісля все ходить!

I. Д.

НЕПОТРІБНИЙ ТЯГАР.

Original from Картина з капіталістичного раю.

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Галов, рахувати, тай гариду! Вважаєти, дорогі лянцмани, хоць ікні тот свт дурний, рахувати але фонів на нім ни 'бракує.

Іду я оноді, вважаєти, на мої планети по вселеній тай собі байдарзо. Трохи курив, а решта свистав, тай так чес скодив. Бо я, вважаєти, їхав аж до Прусів, рахувати, до німецкого краю, бо там, вважаєти, заносилося на передний рейвах, отуж я хотів то всьо, рахувати, вигіти.

Припливим, вважаєти, над саму Баварію тай в самісінку північ тоді коли фашисти, рахувати, почели бавитиси в панцуз ривулюцю. Інц ті, рахувати, Генси і Фріци, робили свое діло, а я, вважаєти, розглідався тай лиш на вусмотав. Али рано, вважаєти, що Фріцам зайшло, тай фашисти опинилися, рахувати, в гарбузах, ніби в Івановій хаті, бо жовнери їх ни послухали, бо вони, ніби ті жовнери внохом почули жи то паскудна братія, рахувати, ті фашисти.

Пішов я, вважаєти, зараз попри арешт, бо хтівим зобачити, шото той Гіцлер та Люмпендерх поробляють, а вони, вважаєти, жерутси ек ті пси, рахувати. Гіцлер, вважаєти, кає жи він з фашистами помилви, тай тому всьо пішло ніби апсалідров. А я собі нагадав приповідку жи ек коли, вважаєти, доктор помилится, то іго помилку закопуют, рахувати в землю; а коли, рахувати гадвокат помилиться, то іго помилка іде на електричне кр'сло або висит в повіті. А вважаєти, фашисти ек помилиться, то іду до Іванової хати. Тай, ніби, здо рово посміявимси, бо такої кумедії щем бігме, ни вигів.

Так той, вважаєти, Гіцлер вже май давно кивав пальцем в чоботі на берлінських рідких цимплістів, рахувати, і ек вже раз шарпнувши на ривулюцю, то раптом вважаєти, аж ідну ніч втримавши, тай то лиш тому жи ніхто ни хтів, рахувати, вставати в ночі з ліжка.

Digitized by Google

аби того чорного кота вікинути за двері.

Отуж я, вважаєти, ходжу собі по тім Монаху, тай в голові собі, вважаєти, думаю, жи ек большевики, рахувати, зробили ривулюцю, то по інні-день, рахувати. тримаються. А фашистами ии везе. Видно жи старий, рахувати, Батько Час, жи то на Марсі іго називають Хронос, а по нашему, віходить Хрін, то tot ніби Старий Хрін, три маєті свої, рахувати, програми. З большевиками він чим дальше то ліпше, а з фашистами чим дальше, тим, рахувати, гірше. Так іменов би те все примінів, рахувати, до вина і яєць. Вино чим довше стоять тим ліпше а, вважаєти, покладки чим довше стоїть, то тим гірше, рахувати, ратен.

Інц я собі здорово, вважаєти, посмієвsi з того Гіцлера і іго пасієнтів, тай закуривши, вважаєти, свою файку, тай подавимси, рахувати, на мою планету. Хтівим, вважаєти, заглянути до Гамеріки, рахувати, до моїх колишніх контролів, що то тамси поробее, бо довіднимиси жи там трупи повнізали рахувати, з гробів тай прибукали до Шкрентону, рахувати, до союзової столиці. А я, вважаєти, колись був членом в тім союзі, то минне, рахувати, заинтересувало.

Пливу я собі, вважаєти, на моїй планеті, ніби, над Гамеріку, али тра міні було плинти попри небо, бо того, вважаєти, небо, то гей на гумовім шнурку — вітігаєси і скорчуєси рахувати. Наприклад ек є де війна або іке весілє наших, рахувати мариканців січовиків, то небо, вважаєти, примуфеуси близше, аби було, рахувати, ангелам лекіше таскати з землі душі.

Інц тому того небо було на моїй, рахувати, дорозі, бо світі, рахувати, думали жи в Баварії будуть свіжі костумери, рахувати. Али світі, вважаєти, політики ни студіювали, тай піддурнулися на цес раз.

Дивлюси, вважаєти а сліпий Петро, рахувати, м'ї старий колега по мітлі, стой, вважаєти, коло райской брами з двома анголами тай вобертаю ікогоса духа, жи примандруват в землі, рахувати. Ни знаю, вважаєти, що там сліпий Петро з ним зробив бо моя, рахувати, планета лиш, вважаєти, фуркнула тай пігналаси дальше.

Приплинули ми, вважаєти, вже над вашу, рахувати, Гамеріку, тай я дивлюси, а ту видно горбки. Отуж я, вважаєти, здогалавись жи то певно тот славний Шкрентон; жи то в нім кріслами пишут паліграфи, і вішакт без ката. Зсунувши, вважаєти, поголи до того села, тай шукаю за леговиском Лисиці, ніби ридахтіра "Н-епо-

Original from UNIVERSITY OF ILLINOIS AT URBANA-CHAMPAIGN

літичної В-аріяцці". ци ек там ту казету називають. Дивлюси, вважаєти, суне щос невеличке з довгою цигарінкою в писку, рахувати, а колінами креще вогню. З кишені шос іму, вважаєти, сторчело — ни. знаю ци то вультурвур, а ци може іка батля фашистских сліз. Заступаю я іго, вважаєти, тай кау: Галов, кау, містер! А ци то. кау, ти ні в ридахтором того додатку до Шаполової "Нової України"

А він, вважаєти, сприцвіси тай відивився на мене, рахувати, тай кає: Ти самий дурак, кає. Інц я зараз пізнати жи то він самий, рахувати. Тай питаючи я того, рахувати, ридахтіра, ци іму ни тежко, рахувати, вікідати по 19 членів нараз, а він кає, жи іго ще ии так вікідали, рахувати. Кає жи ек в іднім місці іго вікідали, то він, рахувати, цалий рік носив плястичер.

Інц я, вважаєти, добув нікля тай дав тому, рахувати, ридахтірови, бо на цес раз іму треба буде поредні фіру плястрів ек го вікинут.

Отуж тра кінччи, бо ридахтір від "Молота", рахувати, готов собі маркуюти, жи за багато.

Інц тримайтиси цупко. Ваш, рахувати . . .

Хвидр Шпичка.

ПІТАННЯ.

Отче наш, котрий у небі,
В тебе нас бідаків много...
Насучного гліба просить
Кожний віруючий дога.

Г.н.гіні, гей скажіте:
Чи був случай, щоби з неба
Скинув бог вам за молитву
Хоч один шматочок хліба?

Антон Зоркий.

ТРИШКИ ПОЕЗІЙ, А РЕШТА ПРАВДА.

ЗІ ВСІМИ ДАСТЬ СОБІ РАДУ ОКРІМ ДВОХ.

Зустрінув раз учитель
Мужик коло школи —
Як гнав коров і волів
На пашу у поле.
Привітався, як звичайно,
Блище підступає:
— "Скажіть мені, професоре, —
Несміло питала, —
Чи то правда, що можете
Собі раду дати?:
Що усіми язиками
Можете владати?"
— Прав... може той на тее,
І сам собі радий —
Тільки з двома,каже, Грицю.
Не дам собі ради.
Це — язик моєї жінки
І жінчиної мами;
З ними не дам собі ради —
Поки ляжу в яму..."

К. Біжик.

ЩО ПІП ТО ЗЛОДІЙ!

Як то колись, так тепер
По церквах буває:
Народ темний несе гроши.
А піп обкрадає.
Таке сталось в однім селі
В Східній "Галилії",
Що попалась під Польщу
Ta її лакеїв.
Піп грубезний, як барилка,
У тім селі жив
Тай ісмало він селянам
Біди наропив.

Мав він поля до' сто моргів,
Щей великий ліс;
Словом — був собі той попик
Богатий, як біс!
Мав худобу й повно дробу,
Мав гарні domi;
І жив собі, як звичайно,
Паном над людьми.

I приходи він церковні
Величезні мав:
Чи з весілля, чи з хрестин,
Чи кого ховав.
Жив вигідно у богацтві,
Не знав він біди;
Дер він шкіру з живих й мертвих,
Сміявся з бідноти.

Було трохи грошей в церкви
(Громадських, значить);
Гризли його тії гроши —
Як в день, так в ночі.
I не довго він носився
З думкою про них:
Він задумав піти в церкву
I забрати їх.

Ta думав удати штуку,
Щоб народ не знав:
— Шо зрабував злодій касу —
Він сказати мав.

Приложив він хрест високий
Під вікно в стіні,
З курки кров'ю він помазав
По збитім вікні.

Тай ночею дверми в церкву
Этиха увійшов;
Забрав гроши і до дому
Знов собі пішов.

* * *

На другий день бідні люде
Як прийшли молитись,
To такий зчинили рейвах.
Що варт подивитись!
Плачут бідні, непросвітні,
Плачуть, проклинають;
Хрест високий, вікно збите
Пильно оглядають.

Кличуть вони попа в церкву,
Шоби йшов дивитись
На те чудо, що сталося,
Ta що ім робити...

Піп увійшов, руки ломить,
До гори зімнає
И того бога, що не вірить,
Ніби то благає:

— "Боже, боже всевидючий,
Будь такий ласкав:
Спусти кару та на того,
Хто гроши забрав!

Щоб до царства небесного
Ніяк не попав;
Повік вічний на цім світі
Шоби все блукав!"

I покропив він водою
На місці оттому,
А баранам сказав іти
Спокійно до дому.

— "Братя мілі — каже до них —
Тим ви не жур'тесь,
A за того ви грішника
Богу помоліться..."

Всі спокійно розійшлися,
Ta кожий думав:

— "Ніхто ииший лише піп
Церкву обікрав".

* * *

Уплинуло по тім усім
Багато років,
Вже й не стало так багато
Тепер темників.

Вже й забули ту подію
Шо хтось гроши вкрав,

Aле — сталося що все те
Вілізло на яв.

Люде собі, як звичайно,
В біді проживають.

A попи за їхню працю
Бенкети справляють...

Забавлялися погані,
Веселі, охочі:
Іlli, пили, в карти грали
До пізної ночі.

Вже почали розходитись —
Хто в своє "стебло";
A був там шматок дороги
Через міст в село.

I попинця наш знакомий
До дому вертав;
Серед моста приятелів
Він вночі спіткав.

Стягли попа з самохода,
Почали святити;
Наостанку щей хотіли
У ріці втопити.

Ухопили за обшивку,
Добре розмахнули
Тай із моста у ріку
Попину штурнули!

Ухнув собі пару разів
У зимній воді...

Привиджалися попови
В небі всі святы.

Ta дістався він поволи
Над раном домів;
Трясся з зимна, як щеня,
Ta аж захорів.

В ліжку лежав у горячці
I на всіх кричав:

— "Заберіть же тії гроши,
Що я з церкви вкрав..."

I мучився кілька тижнів —
Заледві сконав
Ta до царства небесного
Скоро почвалав.

Поховали громадяне
Своєго отця,

Що дурив їх, обкрадав

Усе за життя.

C. Никифорук.

ШЛЯХОМ ЖИТТЯ

Поезії М. Тарновського.

Книжка в гарій оправі, з портретом автора, обіймає 240 сторін друку на добром папері. Кожний робітник повинен мати цю книжку. Це є найбільший збірник робітничих поезій, який досі вийшов в Америці.

ЦІНА \$1.50.

Пишіть на слідуючу адресу:

MOLOT

414 E. 9th St., New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT

URBANA-CHAMPAIGN

В ЦЕРКВІ СВІЧКИ ДУЕ!

Чи є то ще так кому,
Як мої кумі?
Тільки мода, і ще мода —
В неї на умі.

Вчера пішла до барбера
І обстригла коси;
Потилицю підголила
І тепер голосить,

Шо той барбер зависоко
Коси підтятав
І на "вінькли", коло носа,
Брітвою утяв.

А мій кум є старшим братом,
В церкви свічки дує;
І не бачить і не знає,
І нічо не чує.

Коло вуха лишив мило
І втяв на чолі...
(Щастя мое, що не врізав
Моду в голові!)

А сьогодня пішла в місто,
Купила панчохи;
Затягнула й показує,
Що задовгі трохи.

Показує і сміється...
(Ну, тай я сміяється)
— "Купи, каже, "педікот",
Bo цей геть зімнявся...

Серник.

"Молот" і релігія.

(Інтересна розмова.)

Продмол (Продавець "Молота"):
— "Молот"! "Молот"! Свіжий —
ще теплій! Хто з вас читає "Молота"? Дуже цікавий! Гарний! Любій! Гумору повно! Сатири ще більше!

Читмол (Читач "Молота"). Недавно почав читати і ще трохи релігійний): — Е, цей "Молот" часом добрий, а часом недобрий! Як пише про тих черевачів-панів, то аж хочеться взяти його до рук; ще не читав, а вже чоловіка збирає на сміх. А як читай, то таки справді тримається за живіт. Бо хоч то, рахувати в человека не такий живіт аби пукав, то все таки не можна йому вірити. Ну, таки той робітничий "Молоток" уміє панам стругати! О! Тоді то я люблю його читати. Читав-би день і ніч. Але вже як почне писати про наших священиків і про бога то мені вже нікя не хоче купи триматися. Зараз по мені дрож піде, волося на голові дубом стає, а я вже й дивлюся в гору, чи не лепить яка кара звідки на мене. Бодеж про таке писати, про яке нам не можна й думати, бо грх? I тому то я кажу, що він часом добрий, а часом недобрий.

Продмол: — Як схочете, товариш, то я Вам розкажу чому то він так пише, отої "Молоток".

Читмол: — Ну, та як щось добре, то я послухаю. Пречінь?

Продмол: — Візьміть прим'єр з ліса. Ви знаєте самі, що в лісі де-

копис, як цей "Молоток", мусить для людей писати так як воно є. Мусить кривих простиувати, а стріхатих гладити. Інакше він не називався б "Молоток". Ну, а як "Молоток", то мусить свій обовязок сповнити. Декого трохи потовче, а декого більше і сильніше. Кого трохи потовче, то тим направляє його да до лішого розуму приводить, а кого треба гримнути з цілої сили, то б'є і не жалує, бо така потвора має розум аж забагато і вона з нами тому не числиться, що замудра. І власне така звoлоч мудра хоче нас надальше в темноті тримати, щоб своєю мудростю величі користі з нас мати. Хоче щоб ми були її підданими, вічними рабами, щоб з покоління в покоління були закуті в кайдани. А "Молот", як "Молот" — б'є таку разу, аж іскри сипляться! І тому то священики часто дістають від "Молотка", наколи собі на таке заслугують. Бо, бачите, "Молот" б'є по всій неправді, — як це й Ви самі признаєте, що "той" "Молот" так може стругати панам за їх неправедливість до нас". Ну, а священики які? Вони-ж найбільше боронять панів і панський лад та проклинають робітників, як ті бунтуються проти панів-черевачів. А бо ось хоч-би згадати воєнні часи. Хто агітував за тим аби іти і воювати — різати брата брат — як не священики? Вони кричали по церквах аби іти бити ворога. А якого "ворога"? Таких самих бідних робітників, як і по цім боці. Бо богачі на фронт не йшли! Так священики розуміють заповідь: "Не убий". Злучилися з панами і їх слухають та обстають за ними, а заповіди їм і не в голові. При тім щой здорово обирають нас

СТИ!

ЧИТАЙ!

І сейчас посилай

передплату на часопис

"УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТИ"

Річна передплата виносить \$7.00.

на 6 місяців \$3.75

на 3 місяці \$2.00.

Адреса:

UKRAINIAN DAILY NEWS
502 E. 11-th St. New York, N. Y.

Digitized by Google

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

на ріжні способи та сміються з нас, бідних робітників. Отже скажіть самі — коли "Молот" побиває всяку несправедливість, то чи має іх обмінати і дарувати їм такі вчинки супроти робітників? Я думаю, що й Ви — коли любите правду — то повинні обставати за нею та обороняти її. Так нате-ж Вам одного "Молотка" й читайте його від дошки до дошки. А як візьмете під увагу усе, що сказане вище, то й самі переконаєтесь, що "Молот" не тільки часом добрий, але таки все добрий.

Читмол: — Воно й справді. Треба його більше читати, то може й буду більше знати. Та вже там священники-священиками це вже відомо всім, що вони якісь такі, що їх і сам бог не розбере. Але про бога треба таки інакше писати. Не треба так наслікатися й казати, що він помилується, бо то таки небезпечно.

Продмол: — О, ви хочете й про бога дещо почути! Та даруйте мені на цей раз, бо я не маю багато часу. Другим разом як принесу "Молотка", то будемо говорити й на таку тему. А тепер хто ще читає "Молотка"?

Голоси:

- Я!
- Я!
- Я!
- Дайте мені один!
- І мені!
- Ще мені!
- Є, є, тільки добре читайте!

Продмол: — А тепер оставайте здорові! Ждіть мене з другим "Молотом".

M. С. Корінь.

Теорія Історичного Матеріалізму

Написав Н. Бухарин.

Видання "КОСМОСА"

326 сторін друку. Ціна \$2.00

Книжка в гарній, міцній опраці. Кожний робітник і робітниця повинні її сейчас набути. Хто читав книжку Н. Бухарина під назвою "Азбука Комунізму", той знає як популярно, зрозуміло та приступно пише

тov. Бухарин.

Замовлення слійт на адресу:

MOLOT CO.

414 E. 9th St., New York, N. Y.

Digitized by Google

Два члени сучасної системи.

Один (учений) працює над поліпшенням техніки, а другий (капіталіст) збирає овочі чужого труду.

ДОБРИЙ ШЕФ.

Шеф: — На пунктуальність я не покладаю дуже великої вартості, добродії! Ви можете завше трохи скоршє рано приходити, це нічо не шкодить, — тільки щоб не пізніше.

I. D.

ВИРІВНЮЄ.

— Ти хочеш на тій дівчині жити? Й-ж батько страшенно лютий чоловік!

— Правда, але він дає страшні гроши...

I. D.

ДОБРИЙ ЖЕНИХ.

Душечко, любочко, я тебе люблю! Не ідж, не пий — я тебе візьму!

D. Гакман.

ШТАНИ.

(Правдиве).

Одна пані злізла з хлопцем з потягу і сіла до трамваю. Рівночасно увійшла до трамваю селянка. Пані платить сто мільйонів за себе і п'ятьдесят за хлопця. Тоді каже кондуктор:

— "Цей хлопець носить довгі штани, так мусить платити повну ціну".

На це пані каже:

— "Як так, то порахуйте за мене п'ятьдесят мільйонів".

Селянка знов як почула те все каже:

— "Як це так, то я зівся не потребую нічого платити!"

І хотіла дати доказ.

I. D.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

“ВЕДЕ СВОЕ ВІЙСЬКО ХОРОШЕНЬКО...”

(Образок з Шікаго.)

Ріжні і ріжнісінські армії є і були колись на світі боскім. Мав колись армію Александер Македонський, мав Й Наполеон, мав кайзер, цар, Петлюра, Петрушевич і т. д. аж до армії в Гонолюлю.

Про армію Сагайдачного навіть в піснях співають, що “веде свое військо хорошенко”.

Але такої армії, яку ми тут осьдечали здійснено в Шікаго маємо терезинька, то ще світ не знав і не чув. Забігамають що ни!

Всі і ріжні армії звичайно виступали походом воївонічним против живих істот, тай коли подолали, то й товкли їх на смерть вмирущую.

Наша-ж шікаговська армія воює лише з мерцями, а живим ганьбу робить.

Отак, все спокійно, не чутти про ту армію, так мовби й не було Й. Уніформи на кілочках, чаки на цвяхах, ремені і портуше на полоні, гузарські чоботи під лавкою, шабляки під пецим, армія мов-би й не існує...

Але лиши в малопольській церкві на Оклені святий дзвін малопольській забадамкає своє жалібне гнучке та вигняєте “бум-бам-балам-бум...” і січова армія тоді в довній рухавці. Чаки на голову, мундурі на скривлені рамена та покручені хребти,

ЧИТАЙТЕ, — ЧИТАЙТЕ!

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ”

Одинокий часопис в Канаді, який в дійсності заступає інтереси працюючого люду. Виходить два рази на тиждень: в середу і суботу

Обовязком кожного українського робітника стати передплатником цього часопису. Тут Ви знайдете цікаві вісти з цілого світа, як також політично-наукові статті, розvidki, дописи і т. п.

Передплата на рік \$4.00.

Пишиш сейчас на слідуючу адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregor St.
Winnipeg, Man. — Canada.

ногавиці на дуго-подібні ножиці, ремінь на мальчик, ноги в чоботи, генерал-майорські шторма на еполетах — і армія готова! А спереду маленький, куценький, з головкою як гарбузик і з мальчиком як окружко динею отаман “гей машерує раз-два-три”, а за ним військо зі спущеними на долину нюхалами, мов би кождий глядає по вулиці за згубленним вчора центром.

Машерує військо! А де-ж воно машерує? Та до малопольської церкви на Оклені стріл! А чого воно йде туди? Що сталося і пошо там війська потрібно та що з отаманом хоробрим, що вміє шинби бити.

То Сус Христос умер, в гробі лежить, а гроб у малопольській церкві Ну, військо зараз довкола гроба і вчує пильно. Муха сяде на ніс, комар за вухо кусає, під мундуром грізе, але січовики стойте і не рушіться, так рицарик як то було за крула Саса або за “нашого цісара” у Відні. Цілком по військовому. А генерал-майорські шторма та звіди лиши поблискують від святинь сів'ячокколо Сусового гробу. А отаман поважно по церкви оперує та комендує фундуке. І всі в чаках на головах, бо то і як має бути інакше, та-ж армія, військо!

Поховали Суса Христа. Гробу нема, і сіні нема, мов мітлю замів. Знову ждуть на гроб. Уніформи порохами припали, чаками діти бавляться, шаблями бараболі стружуть.

Знов, щасливі, діждалися паради. Женщина вмрла. Гроб в малопольській церкві. Січ кругом горить, сів'ячі горять, кадило димить і чадить. Гроб з церкви виносять, січ шпациром військовим “раз-два-сім-п'ять” виступає поважно, а військовий січовий пискар реестровий в генерал-майорськім мундурі у великий бубен гатьти патроном сумного марша. Поховали і знову сіні нема, десь поділась, розсипалася.

І знов ждуть. Піп, капелян січин, вмер, несподівано. Знову січ в руках, знову вчує піну, знову параду ріже. А тут ксьондзів півтора тузина, в червоних, чорних та буричкових ризах та хламідіях. Парада що але, а отаман мов горошину літає та опордери військові січові фундуки. Січ нанюхалася погребального кадилла досочку. А який горін мали січаки! В опараті, в уніформах і з великою бубеном, а всі на них позирали та дивилися! А всі як один з генерал-майорськими штормами! Хто тім заборонить на “фі-контрах”?

Поховали, гробу нема вчувати, і тепер знов падуть на гроб.

Таке то наше січове військо в Шікаго в уніформах з головним мальчиком отаманом на чолі. Вони кажуть, що “хто не січовик той не українець”, а люде кажуть що то не січовики, а звичайні собі погребники, котрим не житя в головах, а гроби з вмерлими. Тож тобі занюхое гроб, тяне на себе уніформу і пакує до церкви вчувати той гроб. Для чого?

Свата Йосафатова фантерія або рицарі Котемосса з малопольської церкви — так

люде кажуть. Шептицького вчувають. Також гріб. Люблять гробы. Ая!

Вічна їм пам'ять коло гробів, бо життя не вартують і не розуміють.

Подібні до гієн, що полюють за гробами.

Подав січовик П. Бруна.

СЛАБІ В ГОЛОВУ.

Голюк, Масс.

Біда як люде хорують на голову. Цему ніхто не заперечить. Правда? А тут, на нещастя, наши голюцькі патріотично настроєні тумани якраз тепер хорують на таку слабість. А які наслідки такої слабості, то, здається, не треба багато й пояснювати. От взяли вони таї хлянину болотом до скрентонської “Неволі” на наша робітниче віче в Голюк, Масс. Ну, а Репен тільки віче чекає аби хто прислав які старі штанни. Він вже годиться полагати їх, бо нових і так ніхто не пішле. Так полагати! Але, вибачте, який з нього майстер! Навіть на полатанія в “Неволі” ще більше смішно виглядають, аніж тоді, як-би був не латав звісм. Прямо так через ті латки і сівітить: “Бреше! Бреше! Бреше!”

А що здорово бреше, то також правда. Українські робітники в Голюк, Масс. скликали віче, а він пише, що кацапи. Надійшли передрукував їх відозву. Ось послухайте клич: “Шановні Товариши Робітники! І Робітниці!” Цей клич Репен — за голюцькими патріотами — називає кацапським. А що-ж? От як-би так було подано: “Вельможні Панове і Пані!” — о, тоді Репен казав-би, що це чисто український клич! А так що? — Кацапський! Або ось ще уривок з відозви робітників, що скликали віче: “Як вам вже звісно, як з газет так і з листів від рідні, що Галичина, Волинь, Холмщина і Буковина стогне в ляцько-румуськім ярмі”!

Затиместе соби, Дорогі Читачі, ті слова, що надруковані повище чорним друком! Репен каже, що то кацапські. Отже як-би котрій з вас хотів сказати, що Галичина, Волинь, Холмщина і Буковина стогне в ляцько-румуськім ярмі, то знаєте як Вас будуть називати пани Репен і їх подібні цівіркуни.

Або про Радянську Україну. Репен і голюцькі патріоти називають кацапами тих, що радіють з існування Радянської України. Ну, розуміється, як-би на Україні не ридали по селях і містах ради самих робітників і селян, а тільки як-би десь в Київі сиділи на троні наїсьніші цісар, або король — о, тоді пан Репен казав-би, що то Україна, а не кацапщина.

Знайде тепер, як репенується патріоти з іншою кацапство? Не дивується! Іхні голови никаке не можуть “працювати”, бо будуть з іншої місцевості звісно чим

ті патріоти займаються. Карти їм в голові, а не справа визволення робітничої кляси з панського ярма! От які вони!

Тому, читаючи таку хляпанину у скриптонській “Неволі”, писану Ільками Вазрунами (хоч не підписану), а полатану панками Репенами, нам ні тришки не дивно, що вони так брешуть. Слабі в голову і то все!

Н. Громило.

НЕ ВДАЛАСЯ ШТУКА.

Вест Пулман, Ілл.

Тут, у Вест Пулман, прийшли два мушкіни до однієї хати і присели кошик яблок та казали жінці підписатися, що не мусить платити, бо яблока вже заплачено. Жінка взяла олівець і хотіла писати, а тут — один за горло, а другий за ноги і звязали руки та ноги, ще сказали, аби не кричала, бо убить. Жінка зі страху тихо лежала, а вони все посперекадили: шукали за грошами, але багато не вдалося взяти — тільки 16 доларів, і пішли.

Зарза на третій день одна сусідка, велика піячка, проплила гроши, прийшла до дому тай собі думає: “Звязала себе та скажу, що бомі прийшли, звязали і гроши забрали”.

Так і зробила. Але штука не вдалася, бо люди прийшли тай пізно, що руки не були звязані назад, али попередні жінці. Сама обмотала в мотузок руки, а кричить, що хтось.

Не робі зі себе дурна, жінко! Не пий трутини. А я дехто тебе спітає що з тобою було, то просто говори, що була пиятай не знала що робила. Кожний парохинян так робить.

В. Б-к.

ПАТРІОТИЧНА КОМЕДІЯ.

Тіміс, Онт.

Дорогий “Молоте”! Минувшого місяця відбулася тут патріотична комедія. Одну комедію грали чотири дні. Я почали в суботу, то скінчили аж у вівторок. Це діялося недалеко Робітничого Дому і тому мені пощастило бачити ту комедію.

В неділю вечером у Робітничим Домі відбулося представлення і концерт. Як штука, та і концерт, удалися нам добре. І на патріотичну комедію ніхто й уваги не звертав-би. Але, ідучи з Роб. Дому, ми переходили біля той хати, де патріоти устроювали свою комедію. Двері були отворені і було видно всьо що там робиться. Именно — два дружбін стояли серед хати та “ругають” до стелі. Два весільні вілизи на кухню і гуляють коломийки. Кухарка зі старостою наливают самогонки собаці в писок, аби собака разом з ними гуляла. Дружки співають: “Той там на горі січ гуде, а наш молоді з молодою “овер-ді-тап” іде”! Музикант — що має грати на скрипку; то вхопив магіньцю і грає як дурний. А решта гуляють без перстанку.

От так то наші патріоти грають комедії!

Дорогий.

ЧИСТО ЗІРШОВ З ГЛУЗДУ.

Борнсайд, Ілл.

Одного разу приходить до кадигроба парохіянин і приносить книжочку і 25 доларів для нього тай каже:

— “Отчіку, візьміть той дарунок для бога на офіру. Примітів від мене, я вже ніколи не зроблю того щоби я коли була

Digitized by Google

бас людей проти церкви. Як знаєте, люде мене підмовили. Кадигроб видача якого має баранця перед собою — давай пробрати Його і каже:

— А кому вашої жінки ніхто не збунтував? Вона все божа! Але коли скажете, що більше не зробите того, то якось то буде.

Та в гойсамий час подумав кадигроб, що може часом чоловяга здути і забрати таку суму грошей тай піти — отже положив свою лапу на гроши і від того часу той чоловяга ходить по Бориславі і нюхє. А що зачує, то до попа несе. І тепер навіть і ті старі лямполизи бояться щоби не потратили лямполизиста, але кадигроб запевнив нехай нічого не бояться, бо він Його не допускти.

Чи-ж не бідний чоловята? Чисто зійшов з глузду! Але Ви, Робітники і Робітниці, не зважайте на таку людину, беріться до діла: читайте робітничі часописи, як — “Укр. Щод. Вісті” і “Молот”, а тоді довідатесь де є правда.

С. Жовтій.

КОНКУРС.

Картерет, Н. Дж.

Пошукується дяка-свяця, котрий знайде “борт” у Мал-хая Сокчин з-пеща, Картерет, Н. Дж. Кандидат мусить бути здоровий в жилах, вінтревальні в натурі, рівноож мусить бути здорової крові. Мусить доглядати красавиці, щоб не дісталася “вроки”, та щоб не земоралізувалася. Мусить читати що-вечера набожні книжки для красуні, та молитись щоб бог дав не

порочне “младя” для безумного супружества. Мусить знати добре провід в містах, до побожнє супружество губитися одно від другого йдучи на куплю. Невиконуючи ті повіци услівія — буде оскаржений і буде суджений урядом парохіяльним з попом каноніком на чолі. Покірний знайде темряву безконечну.

Нетой.

Переписка Редакції.

Св. Шильо. Вірш “Галицька Неволя” можна помістити, коли-б він не був такий сумний. Додайте більше сатири, то може помістити. Також уважайте на “факти”, бо декотрі з них прямо суперечать одні з другими. При нагоді просимо подати Вашу адресу, бо десь затратилася.

Н. Г. Ваш вірш перероблено на прозу — тому, що так луше.

Око. Допис не надається.

Ширрабун. “Носість” — не є новостею.

Анд. Козак. Не надається. Пишіть виразніше, коротше і на одній стороні паперу.

Ф. К-к. Такий матеріал, як Ваші “Запити”, то стара історія — не варта завертати назад.

Танцюрист. Про баль — не надається.

У ВІДДАВНИЦТВІ “МОЛОТ” є РІЖНОРОДНИЙ ВИБІР КНИЖОК.
ЖАДАЙТЕ КАТАЛЬГОА.

ТІЛЬКИ ЩО ПОЯВИЛАСЯ З ДРУКУ НОВА КНИЖКА

М. Ірчана

ФІЛЬМИ РЕВОЛЮЦІЇ

НАРИСИ І НОВЕЛІ.

Книжка обіймає 120 сторін друку.

КОШТУЄ 25 ЦЕНТІВ.

Спішіть з замовленням!

Не ждіть аж буде запізно!

Хто купить — не пожаліє, бо це дуже вартісна книжка.

Автор, даючи нам у своїх нарисах і новелях живі картини з Пролетарської Революції на Україні, вивязався зі своєї завдання знаменної і вже здобув собі велику прихильність серед читачів у Європі й Америці.

Не лишайтесь позаду!

Сейчас посыльайте замовлення на слідуючу адресу:

Molot Co.

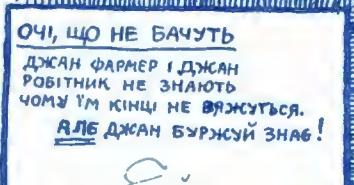
414 East 9th Street,

New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

СЮДНІ - ТУДНІ І ОНІ КУЛЕНІ

"МОЛОТ"

10C.

МОЛОТ

САТИРИЧНО-ГУМОРІСТИЧНИЙ
Ілюстрований часопис

РІК V. Ч. 24. 15. ГРУДНЯ 1923. NEW YORK, N. Y. DECEMBER 15, 1923. VOL. V. № 24.

КОЛЕСО ПОСТУПУ.

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

"МОЛОТ"

Літературно-гумористичний двотижневик, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ПЕРЕДПЛАТА:

На рік	\$2.00
На пів року	1.00
Вседмісячне число10

Редакція приймає рукописи, писані виключно чорнилом і на одній сторінці аркуша, при чому рукописи не звертається.

"MOLOT"

The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-monthly by "MOLOT" CO.
414 East 9-th Str., — New York, N. Y.

SUBSCRIPTION LIST:

One Year	\$2.00
Six months	1.00
Single copy10

Entered as second-class matter Sep. 16, 1921, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РИК V. Ч. 24. 15. ГРУДНЯ 1923.

NEW YORK, N. Y.

DECEMBER 15, 1923. VOL. V. № 24.

В КАЛЕЙДОСКОПІ.

Ріжні дива, ріжні скоки
Роблять ріжні леживоки:
To на ліво, то на право —
Смішно, втішно і цікаво.

Тут ростуть нові монети —
Комітети й кабінети;
Президенти, опоненти
Б ріжнородні конкуренти.

Ріжні дива, ріжні скоки
Роблять ріжні леживоки:
To на ліво, то на право —
Смішно, втішно і цікаво!

Там знова відмінна роля —
Підступає лота доля:
Скрізь падуть отті монети —
Комітети й кабінети.

Повстають нові, відмінні,
(Тільки птиці перемінні!);
Ще не встали, а вже впали.
A нових знова поклали.

Таран.

Не казка, а правда.

В Нью Йорку арештовано 11-літнього хлопця за те, що він вчив хлопчиків і дівчат співати революційні пісні.
(З газет).

Ви знаєте дорогі читачі. Вуйка Сема?

Богатий чоловік!

Ходить в сорокатих штанах, на яких розсіяні сорок вісім звезд. Високий циліндер на голові. Борідка клиночком.

А землі, землі в нього! Канадами обгороджені. По каналах кораблі пливакою день і ніч. На них пукавки велики дула всім показують. Мовляв не підходьте до господарства Вуйка Сема! Бо запукаєм.

На суші також багато пукавок. А наймитів, наймитів в нього! Не порахуеш.

Всім ім "добре" живеться. Вуйко Сем кормить їх "демократією" до схочу. А хто не хоче істи — того до Іванової хати саджують та спеціальними рурками туло "демократію" наливають.

Дబайлів Вуйко, нема що казати! Не хоче бачити голодних в своєму господарстві. Хоч хліба не дає, за те "демократії" подостатком.

Правда кажуть, що від такої іди

багато помирає. Багато сухоти дістають.

Та хиба то Вуйкова вина? Треба жолудки призвичаювати!

І от через це то часами наймити негодують. Але їх пукавками вілічуються.

Та останніми часами Вуйко чогось став нервуватись. Чи зі старости — бойтесь, що до могили приближається. Чи хто наврохив. Не знаю.

Але нервуетесь. Сни погані йому сняття. Все здається йому що наймити його господарку забирають у свої власні руки. А йому тільки ці зіставляють стільки скільки може сам особисто обробляти.

І через це він нові пукавки буде.

Часами в ночі приказує стріляти.

Одного разу не спалось Вуйкові. Нерви так розходились, що ані морфій ані кокайн не помагав. Переvertався він з боку на бік. Ліжко скрипіло. А заснути не міг.

Ах чує спів. Прислухується і — о, боже, хтось революційні пісні!

співає! Не вірить своїм вухам. Взяв хусточку на патіочок прочистив гній. Слухає. Так співають. Ось чути: Вставайте гнані і гомондні! Ось "Вставай п'днімайся робочий народ!"

Схопився з ліжка. Одягнувся. Взяв з під подушки автоматичні револьвери і вийшов.

Зайшов за клуню. Дивиться, як син його наймита хлодчина літ одинадцяти назбирав таких самих і вчить їх співати.

Аж борідка затацювала гонака та роззільвся Вуйко. Тай, ширіде правди діти штани сорокаті у Вуйка з перестраху мазурку витинали.

А щоб не було нічого страшного, щоби справді хлопчата революції не виспівали, приказав проводиря звязати і до Іванової хати замкнути.

Та все-ж сон до Вуйка вернувся тоді коли почало світати.

—
До сказаного вище можу ось що додати: Діло дрінь, Вуечку коло місяця пісня хлопчика відбирає у тебе сон! І ти його до тюрми саджаеш.

А що тобі твої іерви заграють, коли почують, як старі співають?

Електротремя.

ПОЗІР, ЧЕСНА КУМПАНІО!

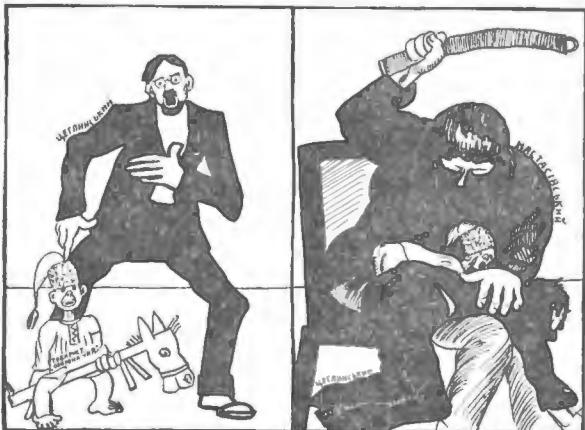
Мильдую риختик. пирид самим, рахувати, "Новим Роком" тай пирид ріжними і всілекими светами, жи, рахувати, новорічний "Молот" — той, жи, важєсти, вийди на першого січне, то буде бардз светочний і потішний з такими кавалками, ек ріжні, рахувати, коліди, щидрівки і такі гнічі миштигалики. Так мині казав, рахувати, редактор "Молотка" і так я Вам вогору. Бай-бай!

Оден з колідників рахувати, — Шпичків Брат.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

МОМЕНТИ З ВІДБУВШИХСЯ ДЕБАТІВ.

Чеглинський: — Я виступаю в ім'я цього маленького творчества і ми певні, ми маємо надію...

I надія їх сповнилась...

"Архи-сензацийне відкриття".

(Малесенський фейлетончик.)

Знаєте — редактор "Нар. Волі", пан Репен, любить собі часом "побалакати". Ну, а як так, то — що нам шкодить?

Воно — куди не казати — а той "пан редактор таки собі парінь", що іу! Коли-б, примром, жив тепер Грицько Квітка-Основяненко, то він безпardonно зробив-би його "героем" своєї штуки "Сватання на Гончарівці" — замість оттого незнаного нікому в політиці Стецька. Ая! От було-би сміха на представлению!...

Ви подумайте, що то за "приємна людина" оттой пан Стецько — чи пак Репен. Він вам усюди здобуває собі "симпатію". Цілий Союз діша на нього такою "симпатією". Здобув він собі ІІ і в нашім... "Молотку".

Та-бо-ж він не тільки любить собі "побалакати", але навь свої фотографії любить бачити в "Молотку". Ви тільки перекиньте кілька непередних чисел "Молотка" — оттак, знаєте, "Суди, туди і он куди" — а там-же й побачите його фотографію. Добре приглянеться йому! Правда гарний "парінь"? От за те він і любить "Молоток". Програмним називає — величаче значить! А в своїй таки газеті ("Н. В.") то

одну "важну" справу. Він — таки на сторінках "Нар. Волі" — подає новинку, що — той піп, який хрестив теперішнього редактора "Молота" — був дурний. Це не сенсаційне, а таки "архи-сензаційне" відкриття! Очевидно теперішній редактор "Молота" не міг тоді перевести психо-аналізу згаданого попа, — а в противному разі нагнав би був всякого попа під три чорти! Так от "дядько" Репен, що певно був тоді (чи не "пісарjem гмінним"?) у тім селі, де родився редактор проворного "Молота" і, очевидно, мусів знатися з тим дурним попом. Чи стане отже хто спечатися з "паном редактором" "Нар. Волі", що піп не був дурний?

Одно тільки пан Репен забув додати, а це: що — не тільки той один піп був дурний, але й усім попам взагалі — бракує "п'яті клепки". (Про честь уже й не згадувати). Інакше вони не робили-б зі себе святих блазнів ради роспушного життя коштом бідних людей!

Забув також "дядько" Репен, що — граф Енджею Потоцькі йому не товариш. "Дядько" думає, що "пісарж гмінні" і "намесник" то себе пара. Дуже помиляєтесь, "дядьку"! Бо "намесник", то собі — пан. зволоч, кровопієць а "пісарж гмінні" то тільки — "до усту пана"!

Так, так, пан редактор "Нар. Волі" любить собі "побалакати". Але — редактор "Молотка" каже, що — не тільки з панами, але навіть з такими, що "до усту пана" — не хоче говорити. Тому я — так собі жартком — подаю це до відома. "Гуд бай!"

Сміхунчик.

Extra!

Найновіща телеграма.

Extra!

НЮ ЙОРК, 25. XI. — 15. XII. На полю битви між Фашістами й Радянцями зайшли незвичайні події. Генерал Фашістів Мико Ла-Чеглинка побитий на капусту! Позиції Демократів — Самостійниці втрачені. Військо генерала Мико Ла-Чеглинка зівсім розпорощене, а його головний штаб обурений проти нього за те, що він не потрафив оборонити свої позиції та відступну від Демократів і Самостійниць. Командір червоних боєвих частин Настя Сенко тріомфально в'їхав до здобутої кріпости під загальні радісні оклики і оплески населення.

Про дальший вислід битви — пізніше. (Телеграфічна агенція "Мо-Лот"-а).

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Одні добродушній панок в Англії подарував для Бритійського музею свою колекцію блох.

Велике діло зробив. Буде кому оживити мертвачку пушу старого музею.

Та той чоловіг ані сотої часті того не втяв, що Україна.

Україна напустила на Західну Європу стільки блох, що іх ніяк не вмістив би в музеї.

І то ще блохи не з послідних, хоч, по правді призватися, були мішані.

О. Бібрак.

ПОПІВСЬКИЙ ФАХ.

(Гумористична повість з життя попів в Америці.)

(Продовження).

ПО РАДЛ

Гопкало забрав Гадулу до себе. По дорозі до дому розмовляли оба про ту раду.

— Слухай Василю, скажі мені як тут поводитися на тій катехізації? запитав Гадула.

— От так, ні тепло, ні холодно.

— Вже познакомився зі всіми?

— З декотрими.

— З Павлінкою знаєшся?

— З якою павлінкою?

— А от з тою молоденькою зачленицею, що все з дівчатами в домі бавиться.

— Ні, її ще не знаю.

— То шкода! Я думав, що ти вже зі всіми познакомився. Ти вже тут два тижні, то-ж час тобі їх знати всіх. Я тобі її троха опишу щоб ти бодай мав мале поняття про неї.

Ta Павлінка, то дівчина як ангел! Тиха, спокійна, ласкова, не кідається, не квічить, як її вщипнеш, а за те горяча!. А палка!.. Як притулішся до неї то траситься як жид на морозі. Я тобі говорю тому, аби ти знов як до неї підійти, а про решту то вже самий

Найбільше було собачих блох. Ті погані. Як укусить, то й пильником не перетреш.

Були й домашні, бабські блохи. Але ті скакали в обмежених кругах.

Одна блоха скакала як навіжена і кусала, аж слини, було, не стало натирати. Аж вкінці дісталася патинком по анатомії і скокнула Пілсудзькому в пазуху. Там вона запуталася в рубець сорочки і Пілсудзький скинув її разом з сорочкою та викинув із смітник. Ще й тепер можна бачити як вона скаке по смітнику.

Друга скакала до Денікіна, відтак до Румунії, відтак до Відня. Ця вже була тресована блоха. Вона, приміром, ніколи ані ноги не ввінчнула. Хоч повніна була припійменще карк вкрутити. Тепер та блоха підскакує в сторону України.

З менших блох многі прискакали аж сюди до Америки. Але ті мали лише половину щастя. Одна, приміром, скокнула в Клівленді в

робітниче вухо і звідти виліяла пі сухою водою.

Кажуть, що в порядних людій блох не повинно бути. Виходить, що українські робітники і селянє таки добре порядні, бо у них блох більше не має.

Вони, правда, щокда було лускати ті блохи луз, бо блоха, це свиня в меншій формі і вона налаштує куди не треба.

В Америці, приміром, ті блохи вілзіли многим неосторожним робітникам в кишенні і наробили там свинства.

Одно тільки щастя в тім, що блохи на місці не всидять, а скачуть куди їх примхають.

Всетаки не зле було вийшло якби так віддано було ті блохи в якийнебудь музей. Бо тоді не мусиви нікто за ними слідити.

Брехня пролізе і через дірку від ключа, і навіть через вузкий череп якогонебудь "оборонця України", а Правду і в широких воротах придушать.

упомінав, щоб не був такий тупий на всяку науку; щоб не гордив горячими трунками, бо ті дають сміливість, відвагу й охоту до всякого діла.

По від'їзді отців духовних нарох Зарвач закликав катехиту Гопкала до себе.

— Слухай, хлопче — мовив він — завтра я з імосцею йду на схід у відвідини до своїх давнин знамок. Сідай тут біля мене.

Гопкало сів на кріслі коло столика напроти о. Зарвача. На столі стояла фляшка "Кенедіен Клюб" і тісточка солодкі на закуску. о. Зарвач наляяв два келішки: один для себе а другий подав Гопкалові.

— Ну, потягнімо по одному! На здоровля!

— Дай Вам боже, але я не пью, відмовлявся Гопкало.

— Що? Не пеш? А який-же з тебе егомосць? Я таких то і не дуже люблю, що не вміють по товарищески бавитись. Тут у мене на катехизації був Гадула — той, що його перед двома годинами попрашував — він також зразу був такий тупий до всього, але як начвічився пiti, то годі було його стримати. Бувало піде де, то вріється — як швець! Але за це був добрий бесідник — яких мало де можна знати м'ж нашими попами!

Слухай, — мовив дальше о. Зар-

Original from

Ню Йорк це чудернацьке місто. Якби не те що хтось назвав его Ню Йорком, то можнаби думати, що то Вавилон.

Помешкання в Ню Йорку такі, що як лягати спати, то ноги висаджується вікном на дівр, через брак місця.

Але то лиш декому таке щастя трапиться, що має вікно. Більшість мусить ховати ноги під поушку.

Один чоловяга хотів в комнатах пройти попри другого і оба пообидрали собі рукави.

Ньюорські помешкання виглядають немов домики для дітей. Але до тих помешкань не хочуть приймати львакаторів з дітьми.

Кухні там такі велики, що коли хоязяйка хоче варити вареники, то мусить тачати тісто на дворі на хіднику.

Там, впрочім, не називають того "кухня", але "кухонка". Себто більша назва на меншу річ.

важ — завтра, як я тобі вже скав я виїзжаю в дорогу. Цілу ту господарку в дома я оставляю на тебе. Хотя тут нема багато до роботи, але треба все долянути і припильнувати. Завтра зрана ти вислухаєш на сповіді тих сестриць законочниць. Над ними ти не дуже то розшибайся, не роби собі нічо з того я одна на другу буде відказувати. А в день то може хоти прийде з якою справою так ти погодиш по своєму. Розумієш?

— Розумію. Все буде зроблено по приказі, — відповів Гопкало.

ШИРА ПРАЦЯ.

На другий день рано Гопкало попрощав свого пароха в дорогу. По від'їзді пароха взявся на добре виконувати розпорядження. По відправі ранішного богослуження він удався на резиденцію. Там вже чекали на нього попадянки з кількоюма законницями. Скорі він увійшов у кімнату — тій зараз-же зааніжували його до забави. Найстарша, Мінця, грала на фортепіані як украйнську мельодію, молодші дві пірвали його в колесі і зараз з фортепіану починали яти звуки веселої коломийки, що збивалися разом з тупотом трьох пар людських ніг.

Нарешті успокоїлось.

Двічата розбіглись: одна до кухні, друга до дверей у горщики.

Зате такі помешкання коштують стільки, що робітник скоріше нагодував би бездонні кишені українських патріотів як ньюорських рентових хижаків.

Але в Ню Йорку, час від часу заводяться і "чуда", як це каже відомий люнатик в Скрентоні.

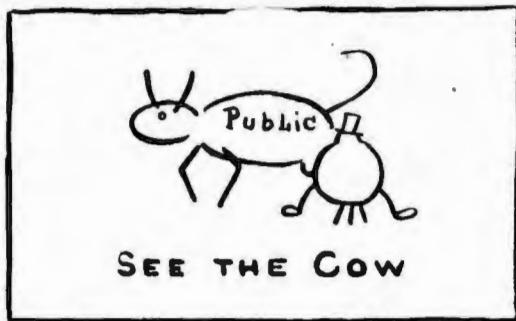
Приміром, "Укр. Шод. Вісти" не досить що виходять що дня, почали ось недавно виходити ще й в неділю, в великом форматі.

Булн-б хоч "Вістрі" не так нагло, а то скрентонського люнатика цілі ніч кидало з ліжка на землю і на відворіт, бо його капустина голова не могла зрозуміти, як то можна без грошей щонебудь зробити.

Але того Капусняка ще не раз кине з ліжка заки він буде знати бодай половину того, що знає пересічний робітник.

А може і його нездовго пішлють до музею з блохами. Бо в музею якраз бракує паства для блок.

Цокірна корова і вірна, — то її додають її все надмірно. І доки так буде терпіти, то все її будуть доїти.

Мінця пішла на гору до свого по-кою.

Гопкало посидів ще хвилю, а нарешті пішов слідами Мінці. На горі було зовсім тихо. Йшов на пальцях і нарешті дійшов до її дверей. Були отворені. Мінця лежала на канапі з прижмуреними очима. Увійшов до середини і легенько за-пирал за собою двері. Засунув за-сувку.

Мінця здрігнулась.

— Як катехіт сміє?

— Тихо, дитино, тихо!

Зближався до неї поволі. Клякнув при ній.

— Не терплю катехіту! Нехай собі їде...

— Тихо, дитинко, тихо!

Коли в п'ять мінут пізніце сестра Павлія здивована неприсутністю Мінці і Гопкала пішла на гору шукати їх — затрималась перед двермі і дих заперло її в грудях. Почула дріжучий і покірний голос Мінці:

— О боже, я боюсь.

І тихий, притлумлений голос Гопкала:

— Тихо! Всі ви одинакові!

— Памятай, я мій гонор в твої руки віддаю...

В Павлії кров застигла. Зрозуміло все. Оперлася в двері і розтягнула руки. Потім поволілася...

сіла в фотелю, де перед хвилею сідів Гопкало.

Над вечором зійшла до городу. Сміло з піднесеною головою йшла до помешкання Гопкала. Увійшла до середини. Застала його в другій кімнаті. Здивувався і змішався трохи.

— Сестра тут? Чим можу послужити?

Вона змірила його від ніг до голови. Пробував жартувати.

— Катехіт е лотр! — крикнула.

— Що я є?

— Уводитель!

— Сестро, Павльо!

— Я знаю все! Я чула...

Похилив голову, почав ходити великими кроками по кімнаті. Павлінка стояла без руху. Нагло витягла руки перед себе:

— Отче Гопкало? Як ти смів щось подібного робити?

— Як? От так!

Вхопив її в пів і поніс перед себе як яку здобич. Вона зразу видиралася:

— Пусти, бо буду кричати!...

— Не будеш! — Цілував її уста.

притискаючи до себе.

— Пусти мене! Може хто увійти!

— Двері я замкнув.

Ох! — слабо йойкнула і горячі уста впялися в його, а руки його горячо шию слуги боялися.

Пілсудський і Петлюра.

(У польському "раю").

Бенкетують буржуй
Грають собі в карти,
І "беспечні", бо навколо
Стоять їхні варти.

Будо колись боялися —
Смерти вижадали,
Ta Пілсудський і Петлюра —
Іх відратували.

Тепер уже непотрібні
Ім оті "герої",
Bo вже мають вони скрізь
Власні варти свої.

Поскидали ці лицарі
Панцири і шліки,
Почухують свої лоби
Покривили піки.

Оба вони ще недавно
В одну трубку грали;
Оба спільно буржуїв
Вірно захищали.

ХРЕСТИНИ.

Одного гарного дня катехит Гопкало сидів в городці на лавці з молитвеником в руці. Нагло його спокій перервав дядя. Оповістив, що люди прийшли до хресту. Гопкало встав і подався в церкву. Тут чекали його дві жінки і двох мушин. Принесли дитину до хресту. Він оглянувся і чимськорше взявся за діло. По відправленню церемонії пішли всі до канцелярії затягнути дитину до метрики.

Батько дитини є тут? — запитав Гопкало.

— Нема, — відзвалась кума.
— Як дитину записати?

— Та запишіть прошу егомосці на мене, — відозвався один з мушин.

— Як то на вас? Хиба ж то ваша дитина?

— Та ні, не моя але запишіть на моє ім'я, — цебто Ковтун.

— Так не можна, я мушу знати хто батько дитини.

Та на що вам це знати? — відзвалась кума. — От зробіть як кумкаже і спокій.

— Люде добрі, так не може бути, я мушу знати хто є батьком дитини!

— Розкажіть та най егомосць знають, — відзвалась друга кума.

— Розкажуй ти, Матв'ю.

— Моя хата з краю і я нічого не знаю, — обізвався Матвій.

— Ну, то я сама розкажу.

Заложила руки на живіт гейзи до молитви, стала відчуваючи

Були вірні буржуям
В Варшаві, в Парижі,
А тепер оба остали
На ледовій кризі.

Так Пілсудський догулявся,
Без власти лишився,
Тай Петлюра як пристало.
У дурні пошився.

Оба спільно так завято
В одну дутку грали —
Оба-ж тепер ці лакеї
У дурнях остали!

С. Звіздя.

Йозефів, 18. вересня 1923.

ПОЯСНЕННЯ ЧУЖИХ СЛІВ.

Пуанкарє — походить від китайського звуку "Пу" і англійського слова "кейр" — дбати! Отже в сполученню слово Пуанкарє значить дбати про пуканя. І як бачи-

ночала говорити. За кожним словом, де треба було притиснути, то тупала ногою.

— То, прошу егомосці, дитина є Марійчина, от тої-во, що ту служила, і перед п'ятьма місяцями відійшла звідси. Не знаю може її егомосць старший самі нагнали... А таки так, здається мені, що самі: нагнали, бо непотрібна їм вже була... Іно, прошу не кажіть того парохові, що я так вам говорила. Пішла вона тут до нашого сусіда, от Ковтуна на борт. Отець кілька разів приходили до Ковтуна. Шо, вони там говорили, то най кум вже скаже самий.

— Та що говорили! — обізвавсь кум. — Кажуть на тобі, Ковтуне, 25 долярів, як буде дитина, то її охрестиши. Трохи підховаеш, а потому то я візьму ти дитину до охоронки. Я поцілував егомосця в руку, скловав гроші до кишень і приобіцяв так по їх приказі зробити.

— Та чи то тільки вона одна, — почала кума — а он та, що ту, з ними мешкає, то не є їх рідна жінка; вона жінкою нашого гросерника, а як той помер, то наша егомосць, дуже добродушний чоловік, забрали її до себе враз з її дочкиами... Тільки не кажіть що я вам то говорила, бо би мі не висловідвали!... Обтерла рукавом пісок, тупнула ногою і обериулась в сторону кумів. Чи не правду я кажу? Скажіть ви, куме.

— Так, так, — обізвались всі

мо, то він і справді багато пукає. Доходить до того, що й сам скоро пукне.

Муссоліні — має корінь від російського слова мусор-сміття. Це сміття назбиралось тепер в Італії і італійським робітникам треба добрі міти, щоби це сміття вимести.

Кулидж — сполучення двох українських слів: куля й ідж. І дійсно робітники в Злучених Державах змушені істи кулі.

Масарик — від українського слова масарня. Він думає з чехословаків робітників наробити ковбас.

Борис — значить горіти. Він думав спалити революцію. Зовсім не вченя людина. Не знає навіть такої елементарної правди, що вогню не може спалити.

Антанта — сполучення нічого незначущих трьох звуків: ан, тан, та. І бачимо на практиці, що Антанта нічого не значить, а тільки пустий звук.

Електротрэм.

— Люде добрі! Йдіть ви нині до дому, а прийдете на другий тиждень як о. Зарвач буде вдома, то полагодить з вами справу.

Всі пустились іти.

— Тільки нехай егомосць не говорять нікому того, що я тут говорила, бо я би розгрешення не дістала, — говорила кума в дверях, накидаючи пальцем до Гопкала.

МІСІЯ.

В тиждень пізніше приїхав о. Зарвач домів. Попривозив дівчатам дарунки, а катехитові привіз благословенство від своїх колегів і отців духовних. Гопкала не застав в домі. Пооглядав все і всюди і переконався, що все в найкращім порядку. З задоволенням затирає руки і підносим усміхався зі свого катехити.

Коли Гопкало повернув — папор сказав Йому, що за два тижні пойдуть оба на церковну місію до о. Угнавського.

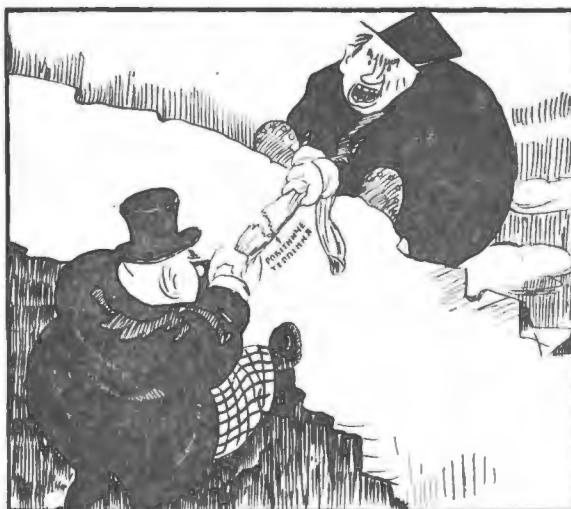
По упливі двох тижнів часу оба слуги божі вибрались в дорогу.

Прибули на місце в пятницю перед полуноччю. В'їхали на вулицю, де мешкав о. Угнавський. Коло церкви висіла виперед через вулицю велика таблиця з написом, який повідомляв, що місія відбувається через цілий тиждень. Сповідь вірних парохіян відбувається щодня, а покута за гріхи в п'ятницю.

Папор Угнавський приняв їх щи-

РВЕТЬСЯ!

Між капіталістами Європи панує сильне напруження.
(3 газет.)

Рветься терпіння, вже небогато, А як урветься — ото буде свято!

ро. Йо обід виїхав з ними автом на місто. Показував їм найновіші структури: ріжні голіті каварні, театри. Переїх із через Бродвей, показував ріжні знакомі собі дам: а відтак вернув домів. В дома застали кількох отців, котрі вже нетерпільно очікували їх. По приїзді і кількох скромних келішках о. Угнавський вийшов з ними показувати їм свою господарку.

На дворі перед церквою почали громадитись вірні парохіяне. По огляді церкви зі середини і з надвору отці духовні пішли на підвечірок. о. Угнавський замовив на годину десяти, бо сподіався більше гостей. Повісили на двр. Була година 8-ма. На дворі перед церквою топились вірні о. Угнавського. Гамірно і весело здавалось буті серед людей. Одні говорили про політику, другі про церковні справи, треті знову про самоноки і її досконалість.

Всю ту розмову переривав їм якись чоловічина. На руках у нього було повно ріжнородин ментеліків, хрестиків тощо. Якого хотів патрона — міг дістати в нього.

— Ну цьому не купити свій хреста? Дивіт яке вою ладне! Як мають! В мене дістаєте его дуже тано! Так тано ніхто вам не продасть, як я! — викривав він.

Отці зійшли по сходах в долину. Ішли до церкви і галі. Переходили біля того жідка пропавши хрестиків.

— Ну, як сі маєте пані ксьондзи? — привітав він їх.

Добре, добре! Якже бизнес? — співат о. Угнавський.

— Зле, дуже зло, ніхто не хоче купити хрести, — скаржився він.

Отці пішли дальше.

Вступили на галю під церквою. На гали повно людей, гамірно. Кож дій чимсь занятий. Тут зараз коло них "деркало" колесо щастя, при другому столі кидали бляшанні: тарельці на стіл, накриваючи голову одного зі святих і вигравали його. По другому боці був стіл, де видніли образи Матери Божої і інших святих дівіць на котрих по-причіплювані були гачки, а на них кидалося малими колісцятами і — як то трафін — той вигравав святу дівіцию. По лівій стороні від них було підвіщення, в куті, заслонене аксамітною фіранкою. На переді підвіщення танцювала циганка з решетом в руці.

— До мене хлопці, до мене! — кликала вона. — По шусті, по шусті!

Гопкалові вдарила кров до голови.

— Не вже-ж тут проституція явна? — думав він собі. — Неваже так можна?

Такі питання передітали йому через голову і не давали спокою.

Вступив нисше. Не чув як ті коло нього балакали. Встиндався піднести голову. Думка про це не давала йому спокою. Нарешті підняв голову до гори і оглядаючись кра-

Капіталістичний лад.

Минають дні, літа минають —
Дріжать убогі душі:
Папір з лахміття виробляють,
А із паперу гроши.

Росте добробут анархично,
Потреби вирнають:
Мамону-гріш автоматично
В банковий дім эспають.

А гріш приєднаний неодному,
Як нужда дошикує:
В банку людина по криюму
Доляри позичає.

Біда, як кажуть, лихо родить
І жартів в'на не знає:
У бідність швидко всякий сходиши,
В банку як позичає.

Судьба несе нові страхіття
В тому ладі старому:
А бідність творить знов лахміття
І томиться у ньюму.

Цитат.

гом — побачив над підвіщенням напис в англійській мові: "Форчен телер".

Відітнув лекше.

Пішли далі. Він йшов за **ними**. Прийшли в церкву. Тут побачив він довгий ряд кляучих жінок, мушин і старців. Кляуччи по одному добивались до маленького столика, що стояв на середині церкви.

— А що це за комедія? — співат один з отців.

— Та це кістяк св. Юра, — відповів о. Угнавський.

— А як це ти то виштудерував?

— А от так, заповів, що недавно в Єгипті викопали кістяки св. Юра і прислали нам його коліно. Те коліно, то теляче, я купив його в різника. Парохіяне на тім багато не розуміються. От чим будь аби бизнес ішов і аби гроши були.

— Ха-ха-ха! — зареготались всі враз. А то добре видумав!

По скінченню місії всі отці по-сходилися на нараду. Радили — як і де має відбутись така місія в якнайскорішому часі. Врадили, що така місія має відбутись в о. Зарвача. Всі на це згодилися.

Гопкало по від'їзді домів, в такім практичнім досвіді, постановив узятись ширше, як до тепер, до роботи і вести дальше життя по визначеній дорозі. Нині він займає перше місце по своєму фаху серед усіх попів в Америці.

КІНЕЦЬ.

Лейда має голос.

Я в олікон-
трах називалась
Горпиною а в
Гамерици нази-
ваюся Лейдов. Ту
маюсь честь
приставитись—
місіс Лейда!
Лец шык де
генц!

Нав... що то
я мала сказа-
ти?... Лет мі сі...
Ага! Про риспо-
денцю. Дац-
райт. Буду, зна-
чити з вами
риспіндуватись
в нюспепері. По-
відомлю час
про сесе і посе-
ла свою фор-
тиграфію, що-
бистесь не ду-
мали, що то мо-

же не я, а друга діференц місіс. Тут ще була фортиграфія моого гамерицького бойса Дзьова, але я його відрізала, бо він хот мач гут вдавсь. Нинки я буду мати апойт-
мент з другим бойсом і як він си-
мені полайкує, то зробимось з
ним діфренц фортиграфію і пішло
вам, щобистись любувались.
Сесь другий бойс то також гаме-
рицький і признавсь мені, що
він дуже бік мен, а вбираєсь так,
що можна його паньютити на пей-
пер. Наші вікрайнські бойси проти
нега нічого не значить. Тут на сім
кінчу і поздоровлею вас по низлі-
чони рази а котись на другі таем
наврятую венци. Бай-бай.

Місіс Лейда.

ВІРА В СОБАЧЕ ГАВКАННЯ.

Раз один чоловік зустрів редак-
тора чорної мітки ("газети" ніби,
рахувати) і запитав:

— Скажіть мені, чи то всю прав-
да, що ви пишете в тій своїй га-
зеті про тих більшовиків? Бо я чув, як два робітники — здається більшовики — говорили, що ви ба-
гато брешете. То значить, що ви дурните своїх читачів, і тим самим читачі вашої газети є дурні. Тож я тут хочу запитати вас: Чи то ви дурні що дурну брехню пишете, чи ваші читачі дурні, що читають тую газету і вірять в те що ви пишете?

Редактор без надуми відповів:

— Коля господар має волак.

ЛЕВ І КОГУТ.

(Байка.)

Не так давно,
Кілька років тому вгад,
Лучилася оказія на світі:
Британський Лев
І Когут французький
Поміж собою
Союз заключили
Ta пса пімерського
Побили.

Ta то не штука
Когос набити!
A от як здобуток
Поділити?
За відкушене стегно
Овое разом упались
I всяк до себе тягне.
Як звіено Лев сильніший —
I як Когутові
З них рівнятись?
I здобуток — те стегно —
От от потоне
В паші Лева!
Але Когут
На хитраці пустився:
Прикинувся
Таким тигренком
Ta й каже:
— Слухай Леве!
Тобі віддам я це стегно
Без бою.

Бо де-ж мені з тобою
Тягатись?
Слабому Когутові
Ta з Левом
Сперечатись?
Чи-ж не краще нам,
Старим друзям
Полюбовно спір рішити
Ta і на дальнє
В моді жити?
Я богато і не хочу,
A тільки почутти
Силу твоого крику;

Bo як я чув,
Що ти як заричиш,
To всьо на світі
Заглушиш.
Лев, не бачучи обману,
Розляв рота,
Натягнувся,
I як зареве!
A Когут за стегно
Ta на стріху!
Tільки й почулось:
Ку-ку-рі-ку!

Тепер Когутові Лев
Грозить війною.
I силу свою
Показати думає
У двобою
Ta тільки знов біда:
Когут сидить на стрісі
I добичу пожирає
A в Лева сил не має
Туди забратись
I може таке
Статись,
Що стегно,
Зістанеться навсегда
У Когута.

Моралі хочете?
На чорта вам вона?
Коли й так справа ясна
Як на долоні!
Хиба що хочете?
Ви знати,
Як називається стегно,
За яке почався
Цей сумбур, —
Так нате:
Називається воно
РУР.

Електропресс.

та собака вночі, чи в день, загав-
кає — на вітер сказати. Господар
вийде на двір, огляне всю скрізь —
нема нічого. Зайде до хати. За час
та собака знов загавкає — на ві-
тер. Господар знов вийде і нічого
не побачить. I знов зайде до хати.
За якийсь час собака буде знов
загавкати на вітер, а господар знов
вийде, а ходити і нічого не буде.

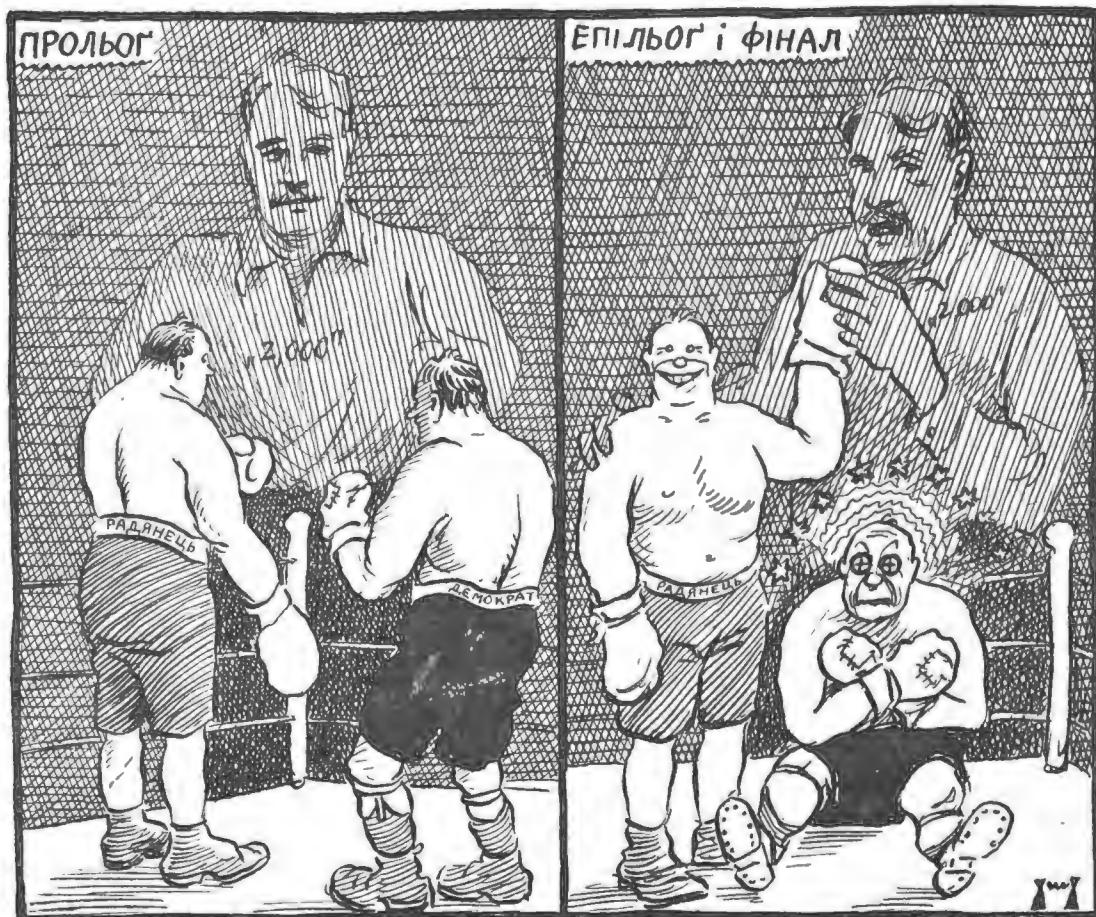
I так далі, і так далі. Собака буде
загавкати, а господар все буде вихо-
дити і в рити в те собаче гавкання...
Тож тепер думайте самі — хто тут
буде дурний. Собака — на те, щоби
гавкала — брехала, значить. А даль-
ше... Будьте здорові і вірте в со-
баче гавкання!

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Ріжок.

ДЕБАТА І ПО ДЕБАТІ.

Дві форми правління — раліанська і демократична — так як їх бачив наш з'американський спортивний кореспондент на сцені, дні 25-го падолиста ц. р.

БОЖА ФАМІЛІЯ.

Іван: Не знати, чи й на небі побираються так, як от тут на землі?

Пилип: А як ти думав, Іване? А деж-би божий син узявся? Таж

Іван: А я курка 'го не знесла ани-
качка не висиділа. А хто-ж був
його татом?

Пилип: Та хто, бог. Тому він і божий син називається.

Іван: Тот Й ба, єгомосьць казали, що там в небі є бог отець його син також є бог, а коло них і божа мати. Ціла господарка!

Пилип: Ти второпав, Іване. А в церкві є і фамильна божа фігура.

фія, або пікчур, де бог як газда сидить поруч зі сином, а коло них і кобітā, а зверху над головами літає птах. Егомосцу казали, що то дух. Але той дух має піре.

Іван: Коли бог жонатий, то де він брав лайнес? Певно в небі є і поліційний корт або стація, бо їхто-би бога повінчав без лайнесу? Певно дістався-б до лакону.

Пилип: Е, Іване, в небі всьо є, там і горілка є... А чим-би бог всіле справляв? Мусів ангелам зафундувати, щоб добре гуляли.

Іван: Коли бог має маму, то який
такий бог? Він собі звичайний сват

нитись, а бог від мами родитись.
Народжений, а кажуть, що він бог.

Пилип: Так, так, Іване, небом ря-
дить божа фамілія: тато, мама і
син, а птах літає. Хоч вір, а хоч
не вір, але воно так є.

Іван: Але то якось смішно, що
бог ніби все може зробити, а сам
коли-б від мами не вродився, то
їй не було-б бога. А я з тими що,
так як я народились, то все за пан-
брата, чи він генерал, чи професор
чи й сам народжений бог. Вроджене
— е сотворене, а сотворене, то не
бог якийсь

Пилип: Та воно так виглядає, я так думаю, бо й я мав
таку

Чого кому треба.

Ідучи на зустріч життєвим потребам, що часто — то "лізуть" козячим ходом, то "скачут" черепашиним бігом — ми постараемось час від часу на цьому місці інформувати більшій світ (о, пардон! — червоний) про те, чого кому треба. Отже — починаємо "з кінця":

Цеглинському, що недавно осмішив "Оборону України" своїм кружечним виступом на дебаті — треба спеціального візка з одним мулом, або ослом (може й сам заступити котрого будь із них) аби лекше було візитися з "фактами" проти Рад. України. Треба також маски на лиці (чи він має лице? — зам. скл.); аби не видно було як він блідне зі злости, коли йому опонент близне правою в очі.

Рочестерський "Кадемії" — треба аби вона була на колесах так, як колись Петлюрова "У. Н. Р." — аби могли також і "студенти" прибути на дебату до Нью Йорку. Бо то таки не по демократичному, що "пан прифесор" прихав, а їх лишили кури пасті!

Чижкові — треба мати довші ноги і отворені двері перед собою, тоді він був-би "відважніший" і не тряс-би так штанятами, як це робив на дебаті, коли побачив свого "кірг-колегу" Цеглинського "на лопатках" перед М. Настасієвським.

Репенові і прочі скрентонські братії з його штабу — треба мати власний потяг (не до чарки, ні!) власний "трен" — аби не оплачувати спеціально дороги на дебату аж до Нью Йорку. Бо хто зна, чи й ту не обійшлося без дітей?

Отцеві Підгорецькому — треба дивитися на світ обома очима, тай мати більше відваги — аби й самому взяти участь, а не тільки посилати своїх парохіян на поміч Цеглинському.

"Провидінню" (попівському) — треба більше "божого провидіння" (розуму) не треба, бо вже й так запізно.

"Батькові" Трильовському — треба післати гарний молитвеник "Пресвята Родина" (як є такий). Це на памятку за плаксіві статті над долею його екцепції "трама" — чи пак графа Шептицького в "Ржечисполітії".

Хандозі, що збиткується над невинним папером у "Народнім Слові" — треба вже раз перестати вживати польської мови в українській газеті — цебто треба зрозуміти, що скрипка, то є скрипка, а не скрипці (skrzypce). В противному разі він буде не Матвій і не Хандога, а — "Мацей Хандога".

По "дебаті".

(Підслухане в реставрації.)

По дебаті в Нью Йорку, в реставрації Грубера, при другій еvnі, засіло коло стола кількох з "оборони" та — редактор і співредактор "Неволі". Всі вони були якісь надуті розстроєні і нервово розглядались на всі боки, немовби за кім шукали.

Редактор встав з крісла і пішов до умивальні. Вийшов звідти веселій, з усмішкою на устах. Сів на крісло коло стола, витягнув з кишень фляшку і подав співредакторові попід стіл, щоб ніхто не бачив. Цей слідами колеги й собі пішов до умивальні, потягнув і також вийшов. Почав розмову:

— Але юн-товариш редактор гарно пристрівся сьогодня. Я ще не бачив його николи таким.

— То не я пристрівся, але хтось мене пристроїв, — відповів редактор.

— Як хтось? Хиба ви самі за свої гроші не строїтесь?

— Де там! Я тепер головою строюся, я ж тепер редактор то мені нема часу думати над убйорами. Я тільки думаю а строїн мене занимаєш хто інший.

— А хто такий? — спитав один з "оборони".

— В тім голова Артима, нашого голови, він всього постарається.

— А хто кріє видатки на ваші старання?

— Як-то хто? Союз! Рубрик в розходах є досить. Старий купить мені убраний а я — з фінансовим писарем записуємо до рубрики: "платня уряду".

— А... то так?

— Старий купив мені убраний і каже: — Ідьте на дебати, я не пойду, бо боюся". Стара, хоч полька але добра баба — прислала мені літрову фляшку само... Свіжа ще, щойно перед пару днями вигнала ї... Ну і пару вовняних штанів.

— Я бачу то мій колега має щастя тут, в Америці! — відозвавсь співредактор.

— І товариш може мати таке щастя, але треба перейти таку школу, як я переходив.

— А то що за школа?

— Що за школа? Ш-ш-ш! Трохи тихше, бо... бо... може зчує хто... (Почався шепіт).

Редактор пакнув цигаретку, а співредактор запитав:

— Ну, а чоловік що на це?

— Що?.. Дурак!..

Ну, ходімо вже, — обізвався один з "оборони" — там нас ждуть.

Всі повстали і поодіялися і вийшли.

O. Бібрак.

Не ходи, Сидоре!...

Не ходи, Сидоре,
На "народні" збори,
Бо там "патр'оти"
Збирають долари.

Котрий патріотик
Збанкрутував з чести —
Буде все брехати
І дурниці пласти.

В неділю він темних
Скликає на збори,
І гроші збирає
І дурниці говорить.

В понеділок за ті гроші
Наїться й напеться,
З темних обдурених
У кулак см'ється.

В вівторок йде "спати"
В "приличні" готелі,
В середу на прохід
Іде в "армобілі".

В четвер йде на раду
Між своїх колегів,
Щоб на робітників
Робити інтриги.

В п'ятницю "ангелів"
Взыває конечно
На в'че, щоб міг там
Брехати безпечно.

В суботу гарненко
Підголтиться двічі;
В неділю з полуодя
Знов іде на в'че.

I так далі й далі,
Мов у якій казці.
Жие так з брехні він
У темних на ласці.

Гей, Сидоре, Дмитре,
Гавриле, Іване!
Коли ж тобі ясно
Вже в голові стане?

Коли звернеш з шляху
Дурненького Федя
І не даш так вести
Себе, як медведя?

Таж тая "робота"
Панків "дипломатів"
Не варта для тебе
Бюю пів лопаті!

Original from Google

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Ріжок.

На часі.

Хандогове "Народне Слово" (орган "Народної Помочі") пише:

"В посліднім часі совети Московський і Харківський ведуть через своїх агентів в східній Галичині і в Польщі пропаганду серед збігів визначних Українців — щоб вони вертали на Україну". І в наслідок того — каже "Нар. Слово" — "Тютюник зрадив своїх братів..."

По вашому, пане редакторе від "Нар. Слова", то визначні Українці повинні дальше служити Польщі, а не вертати на Україну?.. Бо інакше ви скажете, що вони зраджують своїх братів... Га?

Ей "Народна Помоче"! Гарно ти "помогаеш" народові зрозуміти правду!

* * *

Читаемо новику:

"Статистик Карл Мурчісон обчислив, що 7.000 учених людей (з університетським образуванням) в Америці сидить тепер в тюрмі. Між ними найбільше адвокатів".

Гей, "Америко", "Свобода", "Український Голос"! А ви де? Та це-ж терор! "Більшовизм"! Гвалт! Інтелігенція в тюрмі! "Чека" в Америці!

* * *

Філадельфійська "Америка", орган "Провидіння", що також є органом "Об'єднання", цитує за одним поетом:

"Всі ми, браття, патріоти,
Всі кохаем Україну.
А покличуть до роботи,
То ховаемось за спину".

От які з них 'патріоти" — робити не хочуть!

Але, розуміється, хоч робити не хочуть то жити хочуть. А щоби якось жити — мусять "маркирувати".

Послухайте що пише про "роботу" так званого "Об'єднання" друга попівська (православна) газета "Дніпро":

"Гей у Філаделфії, та ще й на риночку
Зібралися ксьондзи й панки, тай плють гор.... (о пар-
[дон! Америка суха.)

Джерзиський Семко лем на дутку грає,
Пан цугсфірер Демидович гуляє, гуляє...

Ксьондз Споїл-ді-кебидж у долоні плаче,
Кінь-наш шепче до Рилюка, "як маєшся, шевче"...

Ньюйоркські локаї до столів доносять,
Соромливі господині ксьондзів їсти просять...

Зібралася banda дерунів велика,
А в газетах написали, — "буде політика"...

Іхня політика має в собі чари,
Бо приносить в їх кармани зелені долари.

Долярів, долярів долярів їм дайте,
А рахунок....-пст! тихо-ша! про те не питайте....

Зіхалося ксьондзів мабуть вісімнадцять,
Ухвалили назбирати тисячів сто-двацять...

Господин Котович нові торби шиє,
А цугсфірер Дігілдейчу в Америці...

Тисячів сто-двацять, це великі гроші,
За них можна споживати обіди хороши..

Ілан Мішіген їде здоровля латати,
Тай думає зеленими себе лікувати...

Панкам вже аж сниться, як то будуть жити,
Гулять, жерти, возитися, тай ще дещо пiti.

Пити червоненьке, закусити раком,
Але гроший не дістануть, хиба..... фігу з маком."

Бачите як гарно! Ну, та це звичайно — такі про таких найлучше знають.

Ану, католики з "Об'єднання", напишіть щось про православних ксьондзів, що в "Дніпрі"! Ану!

Тарас Довбна.

ФАШІЗМ.

ПЕРЕДПЛАТА "МОЛОТА"
виносить:

на рік \$2.00, на пів року \$1.00.

АДРЕСА "МОЛОТА":

MOLOT Co.

414 E. 9th St., New York, N. Y.

Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

Digitized by Google

БЛИСКАВИЩ,

Колись недавно я вчитав новину про морські риби, які є дивні тим, що пожирають два-три рази більші животин, чим вони самі. Це цікаве, правда? І де вже те людське око не загляяє? Заглядає на морське дно на хмари, поза хмарами: на зорі, поза зорі і т. д.

хмари, на зорі, поза зорі, г. д.

Однак це таки цікаве, що вчені змогли видобути з морського дна рибу, яка пожирає два-три рази більші животини, чим вона сама. Аж з морського дна — значить здалека — а все таки вчені зловили, витягнули і побачили, що в морі на дні є такі дивні риби, які пожирають два-три рази більші животини, чим вони самі.

Але-ж хиба це не буде цікаве
приняти до відома, що пес пожер-
дикого бугая слона, верблюда, жи-
рафу, барабана і кілька інших зви-
ряток. А тепер ще шкіріть зуби
до свині. І пробував також з'їсти
лиса, дальше медведя і льва *). Гей,
око! Ти не бачиш цего під но-
сом!..

Вже є близько 17 літ від коли я
"лажу" по книжках. І тоді то я
довідався, що українського народу
є 40 міліонів. І знов ось недавно
я вичитав "в якісм" папері, що
"поступовці" називають "народною
часописцею", що українського наро-
ду є 40 міліонів.

Якось в добрих людей прибуває народу, а у українців того ані rush. Добились 40 міліонів і баста! Чи немає що тут до діла "боже провидінє"? Адже-ж 40 днів і 40 нічей падав дощ, коли була по-топа; 40 днів і 40 ноћей Христос по "воскресеню" перебував на землі, а потім "возніssя на иебо".

Отже після цього факту можна сподіватись, що тут щось мається до діла з “божим провидінням”. Тільки подумайте: кілько то Січових Стрільців пропало по ріжних фронтах; кілько того українського народу згинуло в часі війни! А чи може бракує хоч одного до 40 міліонів? Та де? Так я бачив чорне на білому, так само, як 17 літ тому назад, то є — 40 міліонів!

Але ось ще що:

— “На Україні вимордували, вистріляли, вивішали більшовики

кільканадцять міліонів українського народу. Це також стоїть чорне на білому в "народних часописах" і кождий "ширий патріот" пітвердить те і сьогодні. А ну запітайте того самого патріота, кілько є українського народу? Він вам і сплячи гордо відповість: 40 міліонів! А коли ви спіткете його про льготи і докажете йому його брехню, то він скаже вам, що ви більшовик зрадник свого народу!

Однак не думайте, що український народ добившись 40 мільйонового числа і постригся в монахи! Адже-ж і це є чорне на білому, що недавно збираючий матеріалі для будучого історика — пише, що український народ дуже плодовитий і то так, що негоден докладного спису перевести. І що думаете, прибуло що? Ані одного! Роби з ним що хочеш, а він тобі ані сходи, ані туди! Немов той глечик пропорка Іллі з оливкою і мірка з мукою. Ані прибуває, ані зменшується. Ка жіть, що хочете, але тут без "божого провидіння" нема діла!

Колись — чи сядеш їсти, чи ляжеш спати — вони все тобі: бінь-нь-на та бень-нь-ни! Ані отруйними хемічними порошками, ані нічим іншим не годен винищити-позбутись їх. Все — бінь-нь-ни та бень-нь-ни!

Та прийшов час, а вони щось по-
сумніли і шукають тепленького мі-
сця. І де лише є яке тепленьке
місце, там їх повно. Вже і не дуже
бояться і не бояться. Наче-б при-
свійлися.

Аще якийсь час, одного ранку, коли тепленкe місце остигло — ой, ой, ой! Життя, життя! Ті крила, що колись так вибренували у воздухi — тепер натянулися бездiльно стоять нерухомо.

Коли минув добрий час, тоді зла-
зить на тепленьке місце. А коли
тепленьке місце остигло, тоді всі
повішались. Таки так — самі по-
вішались. Значить, не стало добро-
го часу, ані тепленького місця. Так
тоді що? Боротись — нема чим,
орієнтуватись — нема на що. Орі-
єнтувались на власні сили. А що в
них вже не було сили, то всі — лиш
крила спустили. Коли воздух чи-
мось зворушишся, тоді крила мель-
кнуть сюди-туди. А то нарешті ха-
зяйка візьме мітлу і позмітає тих
повішених і вимете на сміття,
або кине в огонь. На тім буде й
кінець.

ти тепленького місця. А коли те
остигне — тоді орієнтація на влас-
ні сили і т. д. Вітер — мельк єюди
— мельк туди! А там — хазяйка,
мітла, смітник, огонь і кінече

Ръководство

Порада панові Цеглинському — як має виступати другий раз на дебату. Лучше бити в бубен, аніж кулаком до стола. Всеодно — чи стягнути, чи бубен пріве — “демократична форма” на Україні пішла “в дубину”.

ПРАКТИЧНИЙ.

Він (дуже поважно): — Отже це
ваше останнє слово?

Дівчина: — Абсолютно. Чи зверните вам ваші листи?

Він: — Так, прошу. Мені здається, що вони досить добре для по-новного ужитку.

^{*)} Пес (бул лог) — Англія; дикий бугай (Буфальо) — Канада, слон — Індія, верблюд — Єгипет, жирафа — Австралія, баран — Ірландія, інші звірства — острівчики, свиня — Франція, лисиця — Німеччина, медведь — Росія, лев — Україна по революції.

* Пес (бул лог) — Англія; дикий бугай (Буфальо) — Канада, слон — Індія, верблюж — Єгипет, жіраф — Австралія, баран — Ірландія, інші звірі — острови свиня — Франція, лис — Німеччина, медведь — Росія, лев — Україна до революції

ТРИШКИ ПОЕЗІЙ, А РЕШТА ПРАВДА.

ПІП НА ФРОНТИ.

Варта часом пригадати
Те, що вже минуло:
Як то усі під час війни
Ми на фронті були.

А властиво про попа
Варта розказати —
Як то він хотів стрільців
На фронт підганяти

Прихав піп раз на фронт
Тай почав кричкати:
— "Хоч на фронті вам недобре —
Та не тре втікати

Не бійтесь як вас уб'ють,
Бо знати вам треба,
Що котрій на війні згине,
То піде до неба..."

Аж тут нараз коло нього
Бухнула граната!...
Затріщало щось немов-би
Важилася хата!...

Ех як скочить піп у бричку —
"Прашай боже милуй!"
Та коня хрестом по спині —
Пігнав, що лиш сили!..

Тоді то вже ми пізнали
Що попи уміють:
Ради панських інтересів
Вони брехні сють.

І небом нас задурюють,
Голови клопочуть,
Але самі то втікають
І неба не хочуть!

Наш Брат.

ВСЬО ОДНО.

Зустрінувся піп з Максимом
Тай почав ганьбити:
— "Що ти — замість ити до церкви
Ходиш в корішму пити?

Краще дай на церкву жертву,
Проси ласки в бога;
Не ходи в неділю п'яний,
Як тая безролаг!..."

Максим каже: — "То всьо одно,
Бігме одно, отче!
За ті гроши — як не мені —
Вам зблілють очи.

Я вам кажу щиру правду
Не люблю крутити:
Як хочете мати гроши —
Іліті заробити.

Ідіть до фабрики, чи майни,
Або на дорогу...
На мої він не надійтесь,
Бо не дам — їй bogu!"

К. Біжник.

"У КІЄВІ НА РИНОЧКУ".

(Пісня Українського Січового стрільця про
недавнє минуле. Співается на нутрі: "У
Києві на риночку"....).

У Києві на риночку,
П'є Петлюра горілочку,
Горілочку попиває,
Контрибуцію накладає
На робочий народ.

Контрибуцію накладає,
Срібло, золото забирає,
У вагоні замікає
Та до Польщі відсилає
Всіх працюючих майно.

А Варшава це все брала
Тай з дурака все сміялась,
Що свій народ обирає
Та буржуїв підpirає,
Щоб не віздихали.

Сів Петлюра на канапу,
Заглядає пильно в мапу,
Вибирає собі плянні
Як втікати з Поляками,
Від червоно-армійців.

Ти, Петлюро, вражай сину!
Завів Польщу на Вкраїну
З буржуями ізлучився, —
Щоб ти був тоді сказився
Ta більш світом не крутив!

С. Звізда.

Йозефів, 15. серпня 1923.

ПРАКТИЧНИЙ ЖЕНИХ.

Один пристарий кавалер
Забаг оженитись,
Знайшов якусь стару дівку
Тай став говорити:

— "Слухай, каже, щоб по шлюбі
Не було гризоти.

То я скажу тобі тайну —
Хоч нема охоти...

Признаюся тобі, мила,
До всіх гріхів давних:
Маю.. ма-а-ю троє дітей —
Так званіх "неправних"...

— "Ах, розпуснику один ти!
І де-ж лицє твоє?
Таж я прецінь старша дівка —
Маю тільки двое!"

А кавалер усміхнувся
И каже: — "Будь здоровा!
Як ти собі така "дівка",
То скінчена справа.

Як я хитрошів не вжив-би —
Ти-б була мовчала
І за нішо перед шлюбом
Того-б не сказала!"

К. Біжник.

ТЕРЕЗИНСЬКІ КАТИ!

(Пісня Українського Січового Стрільця).

Терезин є чеська кріпость
Із давен давніх літ,
Котра ще до сьогодня
Немов тюрма стара стоїть.

А віденські патріоти,
Цю в Чехах гуляють
Там за кару й за провину
Стрілецтво висилають...

Призначили трох катів,
Знаменито їм платять,
Ціоб кров пили зі стрілецтва —
Кілько захотять.

Перший кат є майор Дичка,
Що прикази видає;
Другий сотник Варивода
Заступником його є.

Третій кат є найлютіший,
Це пан четар Сапіщук,
Завдає стрілецтву карі
І найтяжких лютих мук.

Гонять нас на тяжкі праці
З нагаями у руках...
Почекайте, патріоти,
Прийде колись і на вас крах!

С. Звізда.

Йозефів, 9. жовтня 1923.
Original from

UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

КОРЕСПОНДЕНЦІЇ

ВОНА СМІЄТЬСЯ.
Пулман, Ілл.

Пізнало однією одного і до місяця одру-
жились.

Вона сміється.

Роблять обое, — складають гроши.

Вона сміється.

Він носить гроши до банку і кладе на
своє ім'я.

Вона сміється.

Прожили вони так 14 років, зложили
вони більше як 10 тисяч доларів.

Вона сміється.

Він має гроши в банку, а вона навіть
не знала в котрім. Інша нарібала-би кри-
ку, плачу...

Вона сміється.

Він почав пізно приходити до дому.
Вона нераз питає його де так довго був,
але він не відповідає.

Вона сміється.

Він забрав усі гроши з банку і знайшов
собі любку тай утік.

Вона сміється.

Вони пішли на стацію б'лет купувати.
Любка каже до нього, що щось забула в
дома — мусить вернутися. Але, каже, дай

гроши, бо тебе тут обробують. Дав він гро-
ши і чекає, але — нема ні любки, ні гро-
шів. Пішо на поліцію заявити що з ним
сталося. Обіцяє дати тисячу доларів, як
знайдуть гроши. Донеслося до його жінки.

Вона сміється.

Поліція зловила любку, знайшла гроши,
привела на карт. Витягають гроши, беруть
собі: тисячу. Приходить жінка на карт і пі-
дають деянья тисяч доларів.

Вона сміється.

Він поглинув нахмулено на жінку.

Вона сміється.

Взяла гроши і пішла до дому сміючись,
бо ток було чого сміятись.

Чи не так?

ПО КАТОЛІЦЬКИ!

Ле Пас, Канада.

Оноді тут відбулися "по звичаю божо-
му і християнському" хрестини, і всього,
знаєте, було, "як бог приказав". Заборон-
ки, дай їм боже здоров'я було по літрі на
особу, — так на столах стояли як смаки
в лісі — густо. А пиво то так пили, як свя-
товірчі поми, спасибіг ім.

Б.

Тай, знаєте, християнів прийшло в цілого
містечка... "Так бог приказав"... І пили, юї
по шию, бо всього було як гною, і вся за-
бava була характеру ревних "католіків",
як то вони кажуть: відбувалася по панськи,
як закінчилася по с...ки. Боже прості нам
"гришим", бо в самий розгін — щось
батяни стало і почали скакти по головах,
наїсь пречкаже". І поцалося патріотичне
кровопролиття, з чого вийшло таке, що
одного героя забрали до лікарів, аби з'яв-
мозгівницю, бо почала течія заборонка, а
по другого господь баг прислав ангела хра-
нителя, аби забрав його до чистильща (в
"салер"), але що тут на такі штучки гроши
не жалулють, то зароз здійсвава "безні-
мен" і зложив піс' сотки святому Петрові
(ключникові), щоби отворив браму. В па-
ру днів пізніше відбувся "суд божий", і на-
ші "герої" заплатили 27 доларів за цере-
монію, "як бог приказав".

Ось як то подивяся деякіх людів у
цій місцевості. Це ті самі, що так впверто
стараються все пошкодити роботи щирих
робітників. Ілі "герої" платять гроши по
кортах, а на робітничу справу не дадуть
та ще й розвідивають ряди свійських робіт-
ників. Але марна їх робота, бо грунт під
ними усувється. Нехай-же оближується піс-
ля своїх невдач. А я ось ще продекламую
їм дещо:

У Ле Пасі є тут "мудрі",
Всю "на пам'ять" знають,
Бо ні книжок ні газет
Вони не читають.
Гей, він, бідні "пам'ятники",
Не будьте сліпими,
Візьміть книжку і газету
Таки цей зими.
А найкоршче не забудьте
Ви читати "Молот",
То напевно не зайдете
Більше в такий колот.

Альфа.

ВЕСІЛЛЯ.
Брендфорд, Онт.

Лорогі Читачі "Молота"! Хочу вам ска-
зати як у нас вміють справляти забави. А
тут річ іде про величезні українські греко-
католіків, куди я мене, як земляку, бу-
ли запросили. Приходить субота. Раю. Го-
сті сходяться і збирают молодих до шляю-
бу. Поначаплювали ріжки паперових клап-
тів на автомобілі — так, що аж був на хви-
лю забулся де я знаходяша. Це неизлечів-
я яким королівстві. Ах, пізніша я дивляся, я
в таких рабів як, що нині викнє їх
з фабрики на улиці таїд остануться без ні-
чого!.. А таке весілля справляють за 500
доларів!

Ну, і пойхали до гнилого магазину.
Там чапкі помурікан, взя 15 доларів, а
звідти вже на фотографію всьо іде. Тут
поклусуває їх до тій знімки (а то, знаєте:
як 6 дружб, ну і так само дружок, таї
всьо separatno robilo "пікчер", то пішло
2 години часу. Але час чісом, часу не бра-
кує, з філіїр тільки \$2.50 на годину! Дати
роботі рабові 12 доларів і п'є від 9 рано
до 1 пополуднію то таки щось значить.

Нарешті рушили лодому. Поприїзділи
там всьо — за стіл! Мушенайну досить, не
брракує, всьо весело забаламться. Так ве-

СПЕЦІАЛЬНА ОФЕРТА

ЗА 4 ДОЛ.

Шляхом Життя (поезії)	1.50
Як попи туманять народ	50
Марксізм і Дарвінізм	25
Комунизм і кооперація	15
Теорія Історичного Матеріалізму (в оправі)	\$2.00
Юда (робітнича драма в 5-ох діях) (в оправі)	75
Веселій Хам (драма в 3-ох діях)	35
Діти Революції (драма в 3-ох діях)	20
Верхи (поезії)	10
Загальна вартість	\$5.80

Товариши! Тут маєте добру нагоду набути ці книж-
ки тільки за \$4.00. Не зволікайте. Приходіть осіння
пора, холодні вечери, тож використайте їх для читання.
В першій мірі Ви повинні перечитати вище наведені
книжки.

Присылайте сейчас замовлення і гроши "Money
order'ом" на адресу:

MOLOT CO.

414 E. 9th St.,

New York, N. Y.

деться та церемонія аж до вечера. Вже 7 година в вечор, сідають за стіл "вітаги". Каніч молода маму свою. Іде мама тай вітає доньку. А цей що молода "називає" татом, в дійсності не є татом, бо з мамою від Канади, — дуже обурився, що його перший раз не покликано, щоб ішов витати таї каже: — "А я що патик тут в хаті? Мене нізацо не маєте? Я тебе зараз повинтую!" Побіг на двір, взяв сокирку таї до молодої: — "От зараз тобі тут голова злетить!" І хто знає що було бы як би не "герою" "дружби". Сокирку відібрали, а "зато" зобачив, що не жарт таї давай втікати з дому. А молодий взяв молоду і похав десь в друге місто кінччи весілля. А гості проходилися до дому, неначе з похорону — одни сумні, а другі веселі. Ка жуть добре, що так сталося, бо ту патку, що мав дати на "запитання" то зараз принесем той свищ тай покрімно душу!

Я через цілу ту трагедію стояв в кутку і не міг сам себе зрозуміти, чи то мені спіниться, чи в дійсності воно таке літється в добі електрики?

Наочний Свідок.

ДЕЦО ПРО ПУЩЕННЯ.

Кіченер, Онт.

Дорогий "Молот"! Повідомляю тебе, що тут у "Ст. Мерн'с Гол" відбулося про-довження темоти. Участі брали браття по Христі, а також і християни, що то називають себе анархістами. Церемонія та, то було друге біблійне чудо — мимо того, що люде тепер чуда не вірять. Именно ще була тайна вечора. Всі порозідалися кругом так, що нікого не було з краю. Вийшов "президент оф кетолік клуб" і говорить: — "Панове, тепер прошу, оркестра!" Піднесся верту до гори і вже грають "Кіррелейсон". Потім знов президент говорить: — "Тепер відспіває... Буде говорити... Буде демократія..." Просуши... Дякую..."

По тім були ріжні виступи котрих школи: да й згадувати тут, але так мік іншими: вийшов один співак і співав... носом. Подумайте! Носом співати, то вже знає який голос... Потім вийшов анархістичний. Виконував свою роль самою при помочі такого, що розчиняється аби кисло. От там відбулося ціле "торжество", після отте пущення. Та я порадив-бн тим мішаним "запустникам" — нехай другий раз ще справлять "вознесеніє". то може скоріше "вознесуться" в гору.

А ти "Молот" ось подружку що є. Не пропускай всікою нагоди. Бій, "Молот", бо ти на те істину! Аби потім не казали люде, що ти замало молоти твоїх троба. Так на копало з тими "запустиками"!

Подав Робітник.

ВАЖНА СПРАВА.

Вже Різдво і Йордан зближається. Як то хоті свячу воду пити, то мусить собі попа заордерувати, щоби воду посвятити. Є у Вінниці архи-патріярх Макарій — він до свячення є дуже експіренс, бо котів і пісів, і коров і коней давно святів у Гонорі, Маї. І фармерськіх хлопців на попів викоплювали, а дівчат на попладів. Іого не треба забувати, бо він святить "вері чіп" — тільки за чай. Але чай мусить бути з цукром.. Як його хто здуруить і зямість цукру — сочи в чай насипле, то він зараз проглене. Тож уважайте на це!

Архи-патріярх, гетьман цілой кулі земської і у Гонорі, Маї, Князь, "формі" о. Макарій.

Digitized by Google

Пресовий фонд "Молота".

Поркман, Саск. Світ	— — — \$3.00
Кемп Рівер, Б. К. Фрунзе	— 1.50
Вінніпег, Маї. Карман	— — — 1.00
Баєв, Алта, Руснак	— — — 1.00
Вайнс, Алта, Рудак	— — — 1.00
Тіміс, Онт., Гарасимів	— — — 1.00
Провіденс Р. Ай. Накунінський	1.00
Ютика, Н. Й. Талай	— — — 1.00
Шумейкер, Онт. Біленський	— — 50
Гаміл, Па. Зубко	— — — 50
Емід, Алта, Воротняк	— — — 50
Брул Майпс, Алта, Ріпка	— — 50
Гобокен, Н. Дж. Біллік	— — — 50
Авбурн, Н. Й. Зобків	— — — 25
Разом	— — — — \$13.25

Всім жертвовавцям складаємо цибу подяку.

Адміністрація.

ВАЖНЕ ДЛЯ КОЛЬПОРТАРІВ "МОЛОТА".

Повідомляється всіх т.т. кольпортарів, які довгують за "Молот", що на дніях розіплетається рахунки за кольпортаж, по одержанню яких воши повинні найдальше до 30-го ц. м. вирівняти весь довг — без ріжниці за кілько місяців довгується — бо в противіні разі нам трудно замкнути книжки за цей рік.

Це саме відноситься також до довжників за літературу.

З тов. привітом,

Адміністрація "Молота".

Переписка Редакції.

І Саламенко. Вірш не піде, бо не добре зложение. Пишіть прозою.

Р. К. "Пощукування" не надається.

В. Ковбас. Нема що містити. Невиразне і нікому незрозуміле.

ХТО ЧИТАЄ, ТОЙ БІЛЬШЕ ЗНАЄ.

СІМ ЧИСЕЛ В ТИЖДЕНЬ "УКРАЇНСЬКИХ ЩОДЕННИХ ВІСТЕЙ".

ПЕРШИЙ РАЗ В ІСТОРИЇ УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО РУХУ В АМЕРИЦІ ПОЧАВ ВИХОДИТИ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПІС В НЕДІЛЮ. ТИМ ЧАСОПІСОМ є "УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТИ".

"Укр. Щод. Вісти" це одинокий щоденний часопис в Сполучених Державах, який обороняє інтереси українського працюючого люду і подає своїм читачам здоровий духовий корм та вказує ясний і переконуючий погляд на громадське життя.

НЕДІЛІШНЕ ВИДАННЯ "ВІСТЕЙ" ВИХОДИТЬ НА ДЕСЯТЬ СТОРІН ДРУКУ, З БОГАТИМ РІЖНОРОДНИМ МАТЕРІАЛОМ ТА РІЖНИМИ ІЛЮСТРАЦІЯМИ.

Неділішні числа "Укр. Щод. Вістей", включають слідуючі відділи: науковий, технічний, економічний, літературно-мистецький і жіночий. Дальше — веселий кутик, діточий кутик і багато іншого цікавого матеріалу.

Читаючи "Укр. Щод. Вісти", Ви будете дуже вдоволені. Оказови числа висилаємо даром. Сучас як пишіть по оказове число.

ПЕРЕДПЛАТА: в Злучених Державах і Канаді на рік 9-ть доларів, на шість місяців 4.75, на три місяці 2.50. При гуртовім замовленні для кольпортарів даемо значний опуст. Адресуйте:

UKRAINIAN DAILY NEWS

502 East 11-th St.,

New York, N. Y.

Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN

З ЦИКЛЮ: "АЛІАНТИ"

ЕХ! КОВІ Я ДВСТАВ НАГОДУ РУБНУТИ ТЕБЕ ПОЗА ВУХА!...

НЕ ЗНАЮ, ЧИ ОВУХОМ ЙОГО,
А ЧИ, ВІСТРАЯМ БУЛОВ ЛУЧШЕ?

СЮДИ-ГУДИ
ЙОН КУДИ

ПОЛЬСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ,
В АМЕРИЦІ БЕЗПЕЧНИЙ

МОЛОТ

СЕПАРАТИЗМ В РАЙНЛАНДІ
(СЕПАРЯЮТЬ ДУШІ ОІД ТІЛІ)

ЧИТАЙТЕ "МОЛОТ"

НАД ГРОБОМ СВОЙОГО ПРОТОТИПА

ПАНЕ ЗАГЛОБА! ЩО РОВИТИ ЯК МАРЕЧКА ПАДЕ В ДОЛІНУ і РОВІТНИКИ БЕРУТЬ ПАНА, ДА ЧУБ ???

СТУ СРОСЬ-
ZAGLOBA
НЕВІДІ

